

QUÀ
THÈ
THÀNH
CYEU

Một Mùa Yêu Thương

Hồng Ánh dịch
(Tiểu thuyết)

Xuanabooks

NXB DÂN TRÍ

Mục lục

[Chương 1+1](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20: Ngoại Truyện: Ngô Tố Nguyên Hạo *](#)

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 1+1

Type: Phạm Thủy

Tống Tiểu Hoa không biết cái cây màu vàng trong sân viện là cây gì, lại thờ dài nặng nề, phúi mông đứng dậy, sau lưng lập tức bụi đất bay mù.

Tống Tiểu Hoa vốn không phải tên Tống Tiểu Hoa, có điều tên là gì cũng chẳng quan trọng nữa, vì giờ nàng chỉ có thể tên là Tống Tiểu Hoa, một người thời Tống, vợ kế của một tên quan thất phẩm bé nhỏ.

Là một thành viên trong đội quân một thời gian, nàng không biết còn ai có thảm hại hơn mình không? Dù sao, nàng đã tự oán thán và xót xa nhiều ngày nay rồi.

Vừa ngủ ngon lành một giấc, chẳng trêu ai chọc ai, còn mắt nhắm mắt mở thì nàng đã ngơ ngác thấy mình từ một nhân viên văn phòng mới toe ở thế kỉ XXI khó khăn lắm mới tìm được công việc để lăn lộn kiếm sống trong xã hội, bỗng biến thành cô vợ chẳng biết được mấy chữ nghĩa ở hơn một nghìn năm trước. Điều này cũng coi như xong, đã vậy còn là vợ kế của một huyện lệnh bé nhỏ, hơn nữa còn là huyện lệnh của cái huyện nghèo kiệt xác...

Trông dáng người hiện tại của mình như chiếc bàn giặt quần áo, nghĩ đến vóc dáng với những đường cong trước đây, Tống Tiểu Hoa càng cảm thấy thảm hại.

-Mẹ - một giọng trẻ con trong trẻo cất lên khiến sự thảm hại của Tống Tiểu Hoa bị đẩy lên đến cực điểm trong nháy mắt.

Trời ơi ! Đúng là Chopin sống lại cũng không nói hết nỗi bi thương của bà cô này.

Tống Tiểu Hoa vốn là thê tử của huyện lệnh, từ nhỏ đã mất cha mẹ, được đại ca và đại tẩu nuôi dạy khôn lớn, sống cũng được coi là trung thực. Nửa năm trước, hôn sự của nàng được định cho “Huyện huynh đệ”, huyện lệnh mới của huyện Bắc Nhai tục huyền*. Một tháng trước, nàng đã vượt núi vượt sông để gả đến đây, chẳng ngờ trên đường đi không may bị phong hàn, từ đó đến giờ bệnh chưa khỏi hẳn. Than ôi, lúc ấy một kẻ xui xẻo nào đó đã “hồ đồ” nhập vào...

*Tục huyền : Lấy vợ khác sau khi vợ cũ chết

Tống Tiểu Hoa biết được những điều này thông qua thím Trương, “ người giúp việc kiêm nhiệm” duy nhất trong nhà bóng gió.

Nhìn xem, người ta vượt thời gian không phải vào hoàng cung thì cũng nhà lầu gác tía, bên cạnh vô khối kẻ hầu người hạ. Còn nàng thì hay rồi. Về cơ bản, những ngày này chỉ thấy một bà “ bảo mẫu bán thời gian” khoảng gần bốn mươi tuổi. Bà ấy ở đây là vì thời gian trước nàng bị bệnh sắp chết nên người chồng chưa gặp bao giờ đã tạm thời thuê về chăm sóc nàng.

Nói đến người này thím Trương lập tức hết lời cảm tạ ơn đức, tạ ơn Trời Phật, tạ ơn Hoàng đế đã cử đến huyện Bắc Nhai một vị quan phụ mẫu hết lòng vì việc công như vậy.

Còn trong lòng Tống Tiểu Hoa thì muốn hỏi tội tổ tông mười tám đời kẻ cứ đi lo chuyện chỉ huy thu hoạch mùa màng bận rộn gì đó mà bỏ mặc người vợ mới cưới sống dở chết dở của mình.

Nếu không phải nàng lẽ ra chết mà vẫn qua khỏi, thì người được gọi là chồng đó, “người đầy tớ tốt của nhân dân huyện Bắc Nhai”, đồng chí Lục Tử Kỳ chỉ có đợi quay về nhận xác vợ, chuyện hỷ thành chuyện tang thôi.

Tống Tiểu Hoa còn chưa kịp oán thán thì đã bị một đứa trẻ như quả cầu đỏ rất lớn ập đến ôm lấy chân, suýt nữa ngã chổng vó.

Cúi xuống nhìn nhóc tí thò lò mũi, cao bằng nửa thân mình trước mặt, nàng chỉ có thể đứng đó không biết nói gì.

Vì bản thân nàng lúc này chỉ cao khoảng mét rưỡi, tuổi thì tầm mười sáu. Hơn nữa dáng người bé nhỏ, chẳng có mấy sức lực. May mà tuy khuôn mặt sau khi hồi phục sau trận ốm còn nhợt nhạt nhưng ít nhất cũng được coi là thanh tú, nuocows da cũng không đến nỗi, tương đối có tiềm năng trở thành mỹ nữ.

Nếu không, nàng thề, kiếp này chắc chắn sẽ không bao giờ có Tống Tiểu Hoa...

- Mẹ !

Sau khi nhìn đôi mắt to tròn đen láy suốt năm giây, Tống Tiểu Hoa cuối cùng cũng bại trận một cách hiển nhiên. Nàng ngồi xuống, bất giác dụi giọng

- Lãng Nhi, chuyện gì thế?

Đứa trẻ này lên ba còn chưa nói sõi, lông mi cong vút như bút bê Tây, hơn nữa khuôn mặt còn luôn nở nụ cười ngọt ngào, chưa bao giờ khóc ầm ĩ, khiến ai trông thấy cũng không kìm được chỉ muốn thơm một cái, véo hai cái. Đứa trẻ này đáng yêu như vậy, chắc gen của cha mẹ nó cũng không đến nỗi tồi. Đây là điểm sáng nhỏ nhoi duy nhất trong tình trạng thê thảm kinh hoàng này của Tống Tiểu Hoa

- Cha ơi !

Lục Lãng không để ý đến câu hỏi của Tống Tiểu Hoa mà reo hò chạy về phía cổng sau lưng nàng, tiện thể thành công khiến nàng chổng bốn vó

lên trời...

Tống Tiểu Hoa vừa bực mình vừa bị choáng, lồm cồm bò dậy, quay người, sững sờ.

Nàng chỉ thấy một người đứng ở cổng một tay ôm Lăng Nhi, một tay cầm cái cuốc, ông quần xắn cao để lộ đôi chân bết bần, chiếc áo vải thô ngắn dính một lớp bùn đất dày, mặt lấm lem hoàn toàn không phân biệt nổi màu da, lại còn mái tóc rối bù...

Đây là Huyện lệnh sao? Đây là một vị quan ư? Đây là một nhân viên công vụ ?? Đây là... phu quân của nàng ??!!!

Tống Tiểu Hoa có vô số điều muốn hỏi trời xanh mà khoogn thốt nổi lên lời, nước mắt ngân ngấn.

Lục Tử Kỳ thấy nữ tử có nét mặt kì lạ đó đứng trong sân viện, không khỏi hơi chau mày. Sao lại kém xa so với bà mỗi miêu tả như vậy? Người gầy gò ốm yếu đâu có khỏe mạnh xốc vác, liệu người như thế này có thể đảm đương toàn bộ việc nhà hay không?

Hôm đó hành lễ xong, Huyện lệnh còn chưa kịp ngắm kĩ nàng thì nghe tin sông Liễu đột nhiên vỡ đê, một nửa số ruộng của huyện đang chờ thu hoạch trong phút chốc đứng trước nguy cơ lớn. Là quan phụ mẫu của một phương, đối mặt với một tình thế nguy hiểm này thì không thể để lỡ việc lớn vì chuyện nhi nữ thường tình. Sau khi vội vàng rời đi, chàng nghe báo nàng đổ bệnh do đường xá vất vả. Tuy lo lắng nhưng Huyện lệnh cũng chỉ có thể sai người nhờ thím Trương tạm thời đến chăm sóc thể tử của mình.

Kể ra, lần này cũng đúng là Huyện lệnh đi quá vội vàng, không sắp xếp chu đáo, nơi đến lại quá nguy hiểm nên không thể mang Lăng Nhi đi theo. Chàng chỉ nghĩ tuy Hoắc Nam xin nghỉ về quê hương nhưng trong nhà vẫn còn có nàng nên không phải lo. Tuy nhiên Huyện lệnh lại không để ý đến

chuyện sức khỏe của nàng sau đường dài xa xôi, cũng không để ý nàng mới về nên mọi thứ đều rất xa lạ, không biết có ứng phó nổi không.

Dù ngôi nhà này giản dị nhưng có phần sơ sài, dù Lăng Nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn những đứa trẻ cùng tuổi nhưng rốt cuộc vẫn quá khó khăn...

Dù thế nào, trong lòng Huyện lệnh cũng cảm thấy có lỗi sâu sắc với nàng, chỉ biết để sau này dần dần bù đắp.

Lục Tử Kỳ giọng vốn hào sảng, há miệng nhưng không tài nào thốt nổi tiếng “phu nhân”.

Đã từng tưởng rằng, đời này sẽ chỉ gọi một nữ tử là “phu nhân”.

Đã từng tưởng rằng, đời này sẽ chỉ cùng một nữ tử chung sống đến già.

Đã từng tưởng rằng, đời này sẽ chỉ nắm tay một nữ tử cùng hướng về tương lai...

Tuy Huyện lệnh có thể không có thể tử nhưng Lăng Nhi thì không thể không có mẹ.

Đứa trẻ này mất mẹ ngay khi mới sinh, trước hai tuổi gần như không gặp được người cha tối ngày say xỉn vì đau khổ. Sau đó, cuối cùng người cha trấn tĩnh lại đã đem nó đến huyện Bắc Nhai nghèo khó xa xôi hẻo lánh này, rồi vì bận việc công nên cũng bỏ bê chăm sóc nó.

Có thể đối với Lăng Nhi, Hoắc Nam và các nha dịch của huyện còn thân thiết hơn cả cha.

Cũng đến lúc cho Lăng Nhi một người mẹ, cho nó một gia đình hoàn chỉnh rồi.

Lục Lăng vẫn tựa vào lòng Lục Tử Kỳ nhìn người này rồi nhìn người kia :

- Cha! Mẹ! Sao cha mẹ không nói chuyện thế?

Khóe miệng Tống Tiểu Hoa giật giật, trong lòng điên cuồng gào thét: Không, không, không. Tôi không phải mẹ cháu, không phải !!

Giọng Huyện lệnh hào sảng mà ấm áp, hàm răng trắng đều thẳng tắp tắp, có điều không thể thốt nổi từ “phu nhân” với Tống Tiểu Hoa. Còn Tống Tiểu Hoa đang nghĩ, lẽ nào, mình thật sự phải làm vợ “tên nhà quê” của một nghìn năm trước này sao?

-Cái đó

Tống Tiểu Hoa hăng giọng nhưng chỉ có nói được có vậy, không biết phải nói tiếp thế nào? Xưng hô với người đó thế nào đây? Phu quân? Lang quân? Tướng công? Đương gia?....

Gần như mọi kiến thức lịch sử trong đầu nàng đều đến từ những bộ phim truyền hình càng ngày càng không đáng tin cậy, hoàn toàn mù tịt về những chi tiết nhỏ bé trong cuộc sống, chần chừ do dự, loại trừ dần dần. Dù sao bao nhiêu đó không thể khiến nàng đóng vai người cổ mà không mắc lỗi. Nếu sớm muộn gì cũng bị bại lộ thì thà rằng đưa ra phương án dự phòng sớm hơn, để tránh lúc đó quá khích lại không thể thu lại. Nàng mạnh dạng lên tiếng:

-Thực ra, có thể gọi thiếp là Dao Dao... Chính là nữ danh* - Đây vốn là tên của nàng. Tóm lại còn hay hơn cái tên “Tiểu Hoa” nhiều.

*Nữ danh: Tên khi còn nhỏ.

Thấy Lục Tử Kỳ hơi sững sờ, nàng cúi xuống làm vế e then :

-Ca ca và tấu tấu gọi thiếp như vậy. Thiếp nghĩ chúng ra đã là... người một nhà...

- “ Dao” trong từ hoa “Quỳnh Dao” ư? - Vào lúc Tống Tiểu Hoa đang sống dở chết dở vì chính mình thì Lục Tử Kỳ bế Lăng Nhi sải bước tiến đến.

-Không phải. “ Dao” trong từ “dao viên”.

- Được rồi. Vậy sau này nàng gọi ra là Đông Thanh đi. Đó là tên của ta. – Thực ra thế này có thể né tránh cách xưng hô đó, như vậy là tốt lắm rồi...

Tống Tiểu Hoa có chút bất ngờ về việc có thể nói chuyện trôi chảy với Lục Tử Kỳ như vậy. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng không khỏi khen ngợi. Nếu bỏ qua khuôn mặt “mộc mạc quá mức” và cả vẻ “quê mùa” bên ngoài thì chiều cao và dáng người đều khá chuẩn. Thật là đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Lục Tử Kỳ thấy ánh mắt của nàng không hề lảng tránh thì bất giác nhú mày. Là to gan không được dạy dỗ, hay là ngây thơ không biết gì đây?

- Chao ôi! Lục đại nhân đã về rồi- Theo giọng nữ cao rành rọt, một người phụ nữ trung niên rắn rỏi đậm người nhanh chóng bước vào, trên tay còn xách giỏ rau tươi.

- Thím Trương những ngày qua thật phiền thím quá! – Lục Tử Kỳ cúi người đặt Lăng Nhi xuống mỉm cười đỡ giỏ rau tươi – Thím mau về với lão Trương nhà thím đi. Lần này may là có ông ấy nhưng cũng đúng là mệt đứt cả hơi. Mau về chuẩn bị một chút rượu ngon, đồ ngon cho ông ấy. Phải rồi. Chi tiêu những ngày qua hết bao nhiêu? Thím bảo lão Trương mai đến chỗ ta lấy nhé.

- Chao ôi! Lục đại nhân, coi ngài nói kìa. Nếu không có đại nhân chắc năm sau dân cả huyện chúng tôi phải ra đường ăn xin mất. Chút tiền công này của tôi có đáng là gì chứ?

- Thím đã giúp ta lo việc nhà mà. Mai nhớ nhắc lão Trương nhé. Vậy hôm nay ta không tiện giữ thím nữa. Hôm khác chắc chắn sẽ chuẩn bị bàn rượu ngon mời hai người vài ly.

Lời nói vui vẻ, ấm áp của Lục Tử Kỳ chẳng có gì đáng hoài nghi, thím Trương thấy khó lòng từ chối nên đành nhận lời, trước khi ra về còn dặn dò:

-Phu nhân còn yếu, cần nghỉ ngơi. Vẫn còn hai thang thuốc tôi để trong bếp, cần sắc để trưa và tối nay uống. Ngày mai, Hồ đại phu sẽ đến khám lại cho phu nhân, kê lại toa mới. Lục đại nhân, ngài không biết đấy thôi, bệnh của phụ nhân vô cùng hung hiểm, không chữa tận gốc thì e...

Nói đến đây, thím Trương lo lắng thở dài, nhìn bộ dạng miễn cưỡng ra vẻ tươi cười của Tổng Tiểu Hoa nói lời khen ngợi :

-Phu nhân tuy trẻ người nhưng hiểu đại nghĩa, bấy nhiêu ngày nay không mở lời oán trách, lại còn chăm sóc chu đáo Tiểu thiếu gia, Lục đại nhân, ngài thật có phúc, đúng là ở hiền gặp lành

Thím Trương nhắc nhớ vài câu rồi cười ha ha vội vã ra về đoàn tụ cùng quân nhà mình, bỏ lại hai người lớn cùng một đứa trẻ trong không khí trầm mặc, ngại ngần ở sân viện.

Lục Tử Kỳ chỉ nghe tin Tổng Tiểu Hoa lâm bệnh chứ không hề hay biết bệnh tình lại nặng đến vậy. Đối diện với vẻ mặt bình thản, không chút oán giận của thê tử mới, Huyện lệnh càng áy náy bội phần. Tổng Tiểu Hoa nhìn lạnh nhạt nhưng thực ra trong lòng đang trào dâng sóng dữ, bởi nàng chợt nghĩ đến hai vấn đề nghiêm trọng :

Thứ nhất: nàng không biết nấu nướng, nói một cách chính xác là ngoài nồi cơm điện và lò vi sóng ra, nàng không biết sử dụng bất cứ một dụng cụ gì để nấu nướng. Sau khi hồ đồ vượt thời gian đến đây, việc đầu tiên cần làm là nhanh chóng khôi phục tâm trạng sợ hãi, tiếp đó lại thích ứng với cuộc sống nhàm chán không điện thoại và Internet, không có bất kì phương tiện truyền thông nào. Rồi tiếp đến là học cách ăn mặc tầng tầng lớp lớp, phức tạp muốn chết, và cả cách chải chuốt kiểu bó tét khiến nàng hận mình sao không thể cạo trọc đầu cho nhàn. Đôi khi còn phải tranh thủ thần thờ than vãn với trời đất, rồi còn ứng phó với thằng nhóc của bà cả, làm gì có tâm trạng nghiên cứu cách nấu cơm bằng thứ lò lửa mà mình chưa nhìn thấy bao giờ. May mà có thím Trương, ngày ba bữa giúp mua bán rồi đun nấu, không thì nàng đã chết đói từ lâu và phải đầu thai lại rồi.

Nhưng bây giờ, bệnh tình của nàng lại sắp khỏi, người được gọi là phu quân của nàng cũng đã về, thím Trương đương nhiên sẽ không đến làm “người giúp việc theo giờ” miễn phí nữa, vậy thì từ nay mọi việc sẽ do một mình cô vợ bé bỏng này đảm đương sao?

Thứ hai: Theo nàng được biết , nàng là Lục Tử Kỳ chưa kịp làm... chuyện ấy. Trước khi vượt thời gian đến đây, nàng chỉ ở lì trong nhà, tìm hiểu tình yêu của những kẻ gay nên kiến thức về đàn ông chỉ dừng lại ở “bề ngoài” chứ chưa đi sâu vào”thực chất”. Chẳng nhẽ “lần đầu tiên” của linh hồn trước đây và thân thể hiện tại, nàng đều trao cho người đàn ông trông như cục đất sét trước mặt này?

-Mẹ ơi, Lăng Nhi đói rồi !

Tống Tiểu Hoa đang bấn loạn thì bị Lục Lăng ôm chặt chân.

Vấn đề thứ nhất nhanh chóng phơi bày ra trước mặt.

Lục Tử Kỳ cũng cất tiếng, nói:

- Dao Dao, ta đi tắm rửa, thay đồ trước đây.

Đây là “vấn đề thứ hai” sao? Có đúng không?

- Chờ một chút.

Tiếng nói bất ngờ của Tống Tiểu Hoa khiến người đang quay bước đi là Lục Tử Kỳ cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ cơ thể nhỏ bé của nàng có thể phát ra âm lượng lớn đến thế, người đó vui vẻ nhướn mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- À... Ý thiếp là hình như hết củi rồi, không thể đun nước tắm được, việc tắm rửa ... - Động tác nhướn mày của người đó khiến lòng dạ Tống Tiểu Hoa rối loạn, nàng đành nghĩ ra một cố để cho qua chuyện.

Lục Tử Kỳ ngạc nhiên nhướn cao mày :

- Ta nhớ là khi ta đi kho củi vẫn còn một nửa, đã dùng hết rồi sao?

- Ờ... có lẽ thiếp bệnh đến hồ đồ nên nhớ nhầm rồi - Tống Tiểu Hoa vừa nói vừa ho sụ mấy tiếng cho hợp ngữ cảnh.

- Ở đây gió to, cẩn thận không lại bị lạnh – Lục Tử Kỳ thấy vậy bỗng mềm lòng, không hề để ý đến kẽ hở trong lời nói rối loạn của nàng – Nàng vào phòng nghỉ đi, lát nữa nấu cơm xong ta sẽ vào gọi.

Tống Tiểu Hoa vô cùng ngạc nhiên hỏi :

- Chàng... chàng biết nấu cơm?

Lúc này, người bị phớt lờ lúc lâu là Lục Lăng giật giật vạt áo của nàng nói:

- Cơm cha nấu ngon nhất thiên hạ.

Tiếng nói trong trẻo của thằng bé chất chứa niềm tự hào.

Lục Tử Kỳ vỗ vỗ đỉnh đầu mượn như hung của con trai, nói :

-Nàng đừng nghe Lăng Nhi nói linh tinh, cơm ta nấu có thể nuốt được là tốt rồi.

Do vậy, dáng vẻ vốn chẳng có gì hấp dẫn của người ta khiến Tống Tiểu Hoa cũng thêm vài phần thuận mắt, nàng nói :

-Vậy thì phiền chàng. Lăng Nhi, đi cùng ta về phòng.

-Không. Lăng Nhi muốn giúp cha.

-Ôi dào, con thì giúp được gì. Đừng phá đám nữa.

Lục Lăng vùng khỏi tay Tống Tiểu Hoa, nhào về phía Lục Tử Kỳ, nói :

-Cha, cha nói với mẹ đi, Lăng Nhi giúp cha được mà.

Lục Tử Kỳ vừa cười vừa gật đầu, nói :

-Để nó đi với ta. Không làm phiền nàng nghỉ ngơi nữa.

-Thôi được. Cung kính không bằng tuân lệnh.

Trút được tảng đá lớn trong lòng. Tống Tiểu Hoa hớn hờ đi vào trong phòng. Nàng vừa ngồi xuống vào trong giường bỗng lập tức nhảy thót lên. Vấn đề chiếc giường, rất nghiêm trọng.

Hiện tại nàng đang ở trong phủ đệ của Huyện lệnh, một nơi thực sự nghèo khổ đến thảm hại. Trong cái sân viện nhỏ bé này, ngoài gian bếp, gian chứa củi ra, thì chỉ còn bốn dãy gian nhà gạch nửa mới, nửa cũ, bao gồm gian nhà khách, hai buồng ngủ, thêm một thư phòng.

Thấy Lăng Nhi bảo, trong đó một buồng ngủ là của Hoắc Nam, người này là bằng hữu của Lục Tử Kỳ, đã ở cùng hai cha con họ mấy năm nay, thân thiết như người nhà. Lúc trước vì người này có việc gấp nên phải về quê, vốn hẹn nhất định lên uống rượu mừng, nhưng chắc gặp phải chuyện gì đó nên nhớ hành trình, đến giờ vẫn chưa lên được.

Thông thường, cuộc sống của hai cha con do Hoắc Nam lo liệu, Lục Tử Kỳ quen thức khuya, dậy sớm. vậy nên Lăng Nhi chủ yếu ngủ cùng Hoắc Nam.

Nhưng nay, gia đình nhỏ của huyện lệnh này đã biến thành một nhà ba người thực thụ. Do vậy, việc ngủ như thế nào trở thành vấn đề cấp bách cần giải quyết.

Lăng Nhi còn bé, chắc chắn không thể ngủ riêng một gian, chẳng nhẽ một nhà ba người chen chúc nhau trên một chiếc giường?

Ồ, có khi lại là cách hay, cho thằng bé nằm giữa, cha nó dù “đói khát” mấy, chắc cũng không đến nỗi làm chuyện ấy trước vách ngăn là nó... Trước khi Hoắc Nam quay về thì chỉ có thể ứng phó bằng cách này, đi bước nào hay bước ấy...

Nghĩ thế, Tống Tiểu Hoa quyết định đi lấy hai chiếc chăn ra, chuẩn bị sẵn sàng từng chi tiết nhỏ.

Tống Tiểu Hoa vừa tự an ủi mình vừa lấy từ hòm đựng đồ cưới ra hai chiếc chăn bông mới toanh, tranh phủ phoi dưới nắng và cũng nhân tiện diệt trùng.

Sân trước không có dây phoi, Tống Tiểu Hoa bước ra khỏi cửa phòng, vác chăn, cầm cúi đi về phía sân sau. Cơ thể nhỏ bé thiếu dinh dưỡng của nàng bị ép xuống.

Vừa qua góc phòng thì nàng nghe thấy một tiếng nói lạnh lạnh :

-Mẹ, để Lăng Nhi giúp.

Dù trong lòng cảm thấy đắc ý, nhưng Tống Tiểu Hoa không dám để thằng bé củ cải này can thiệp vào, không giúp được việc mà chỉ thêm loạn thì là chuyện nhỏ, chẳng may không cẩn thận, ruột chần rơi vào đầu nó thì hỏng, phiền phức to :

-Đừng, đừng, đừng, ra đằng kia cho mát... Nào, Lăng Nhi ngoan.

Tống Tiểu Hoa chỉ lo điều chỉnh giọng điệu đừng thô lỗ quá mà không để ý nên giẫm vào mép chần, nói không ngoa chút nào là suýt cắn miệng xuống đất, may là bên dưới có tấm nệm chần nên mới không bị thương.

Âm thanh “bụp bụp bụp” vang lên, một cơ thể lóng ngóng bò dậy, sau đó, lần thứ hai trong vòng một giờ đồng hồ ngẩn ngui, Tống Tiểu Hoa sững sờ.

Dáng vóc cao ráo, tỉ lệ hoàn hảo, da màu lúa mạch, mái tóc dài ướt sũng, xương đòn tuyệt đẹp, cặp mày xếch, đồng tử đen láy, chiếc mũi thẳng tắp,... ánh mặt trời mùa thu rọi xuống cơ thể mang đầy những giọt nước long lanh tạo nên vô số những tia sáng khiến Tống Tiểu Hoa hoa mắt, tim đập loạn xạ.

Người đàn ông này chính là kẻ trông như cục đất sét, lồi thối lệch thếch đến thảm hại lúc này sao?

Lục Tử Kỳ không ngờ Tống Tiểu Hoa đột nhiên xuất hiện ở đây, nhất thời cảm thấy chân tay lóng ngóng. Dù trên danh nghĩa đã là phu thê, nhưng rốt cuộc vẫn chưa thực sự là phu thê, việc đối diện nhau “rõ mồn một” như thế này chưa hề có sự chuẩn bị nên chàng cảm thấy cực kỳ ngỡ ngàng. Đôi mắt đờ đẫn kia cho thấy nàng sợ hãi đến ngây người rồi...

Lục Tử Kỳ khẽ thở dài, quay lưng lại, với tay lấy chiếc áo the dài sạch sẽ bên cạnh rồi nhanh chóng mặc vào người, chàng hắng giọng ho một tiếng, quay lại, cố gắng để sắc mặt và giọng điệu bình thản như chưa hề có chuyện gì xảy ra, nói :

-Ra phơi chăn à?

-Vâng... - Cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng cố gắng dời ánh mắt ra khỏi cơ thể gần như khỏa thân của người đàn ông đẹp này, nàng đáp lời rồi đỡ dẫn ngồi xổm xuống định ôm chăn lên.

Lục Tử Kỳ thấy vậy, vội vã bước lên phía trước nhanh nhẹn và dễ dàng phơi hai chiếc chăn mỏng lên dây. Lúc đưa tay lên, đường nét phần thân thể dưới chiếc áo thể hiện lên rõ ràng.

Tống Tiểu Hoa day day mũi, cổ họng cảm thấy hơi khô, nói :

-Sao chàng không tắm bằng nước nóng, không sợ bị lạnh à?

Dù lúc này chưa được coi là lạnh giá, nhưng nhiệt độ chỉ tầm mười độ, thế mà tắm bằng nước lạnh vừa múc ở dưới giếng lên, chỉ nghĩ đến thôi nàng đã run lẩy bẩy rồi.

-Mùa đông cha cũng đều tắm như thế này. Cha bảo như vậy cơ thể mới tráng kiện. -Lục Lăng liền trả lời thay, cái thẳng bé cứ hể nhắc đến cha mình là luôn tỏ ra vô cùng tự hào.

Tống Tiểu Hoa day day mũi, đương nhiên người đàn ông này không chỉ “nam tính” mà còn rất “mạnh mẽ”...

Lục Tử Kỳ chỉnh chăn xong, quay người lại, đúng lúc bắt gặp đôi mắt mê hoặc của nàng, là do ban nãy chưa kịp hoàn hồn, hay là...

-Dao Dao, nàng sao thế?

-Hả? Không... không sao...

Lục Tử Kỳ thấy sắc mặt của nàng biến thiên vạn hóa, trong lòng bỗng nhiên xao động, thê tử bé nhỏ này của mình hình như không giống với những cô nương bình thường luôn tuân thủ phép tắc, lễ nghĩa, càng không giống những gì lúc đầu người làm mai miêu tả.

Đúng là “thê tử bé nhỏ”

Nha đầu mười sáu tuổi, trong mắt Lục Tử Kỳ, vẫn chỉ là đứa trẻ chưa lớn.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 1+2

Thực ra, khi Đồng Nhi được gả cho chàng, nàng ấy chẳng qua cũng chỉ mới mười bảy tuổi. Không ngờ chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi mà đã trở nên già nua đến vậy.

-Ban đêm nàng thấy lạnh sao?

-À, không, cái này để hai cha con đắp...

Tống Tiểu Hoa hăng giọng ho một tiếng, nói tiếp :

-Vì Lăng Nhi còn nhỏ, cần... ngủ chung với chúng ta.

Lục Tử Kỳ nhìn hai chiếc chăn mới cưới rồi lại nhìn thần sắc kỳ lạ của Tống Tiểu Hoa, cảm thấy có phần ngạc nhiên. Phải chăng nàng không muốn ngủ cùng... vì là tân nương còn ngủ cùng, hay là có lí do nào khác?

Nhưng thế này cũng hay.

Để hai bên có quá trình làm quen, để chàng có thêm vài ngày nhớ đến Đồng Nhi. Dù rằng kể từ thời khắc quyết định lấy nàng làm thê tử, chàng đã chuẩn bị tốt để toàn tâm toàn ý với nàng, nhưng...

Nỗi buồn đau trong lòng nhạo báng chàng chẳng qua chỉ là kẻ do dự, không dám nhắc lên, chẳng dám đặt xuống. Nếu Đồng Nhi biết được, nàng sẽ cười nhạo chàng thôi.

Đồng Nhi, nàng yên tâm, ta sẽ vui vẻ, ta sẽ hạnh phúc. Nhất định ta và Lăng Nhi sẽ có một ngôi nhà ấm áp.

Nữ tử này và nàng tuyệt nhiên không giống nhau, chỉ trừ có đôi mắt, đều linh động, sáng trong, lúc nào cũng tỏ ra láu lỉnh. Nàng đã cho nàng ấy mượn đôi mắt để đến xem ta thực hiện lời hứa ngày đó phải không ?

Đồng Nhi, thê tử của ta...

Lục Tử Kỳ khẽ thở dài, cúi đầu day ấn đường, nhẹ nhàng nói với Tống Tiểu Hoa :

-Chờ lát nữa ta đi dọn dẹp gian phía tây, sức khỏe của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cần tĩnh dưỡng nên ta và Lăng Nhi sẽ ở gian phía Tây một thời gian. Chiếc chăn này lát nữa thu vào, nàng giữ lại dùng, mấy ngày nay thời tiết thay đổi, ban đêm gió to, cất đi dự phòng

Tống Tiểu Hoa ban đầu tưởng là nghe nhầm, vấn đề khủng khiếp nhất lẽ nào lại được giải quyết dễ dàng đến như vậy? Nhưng nghĩ kỹ, nàng lại thấy khó chịu.

Kẻ này có ý gì? Chủ động gêu cầu ở riêng phòng với người vợ mới lấy về, lại còn chưa từng làm chuyện ấy nữa? Là mấy năm góa vợ nên dẫn đến bệnh lý cơ thể? Bệnh lý tinh thần? Hay là cơ thể và tinh thần đều khỏe mạnh, chẳng qua là không có hứng thú gì với Tống Tiểu Hoa này thôi?

Hiện tại, nàng thực sự là nha đầu chưa lớn, cơ thể gần như “trước sau như một” đúng là khó khơi gợi được dục vọng của người đàn ông, thêm vào đó là sắc mặt vàng vọt, bệnh tật, không được đẹp cho lắm ...

Thế nhưng, bị một người chồng trên danh nghĩa ghét bỏ như vậy thực sự khiến trái tim của nàng vỡ vụn...

- Cha, Lăng Nhi muốn ngủ với mẹ. - Lục Lăng giật vạt áo của Lục Tử Kỳ van nài: - Thím Trương nói, khi nào cha về con có thể ngủ với mẹ mà.

Lục Tử Kỳ đành cười, xoa tay lên mái tóc mềm mượt của con trai, nói :

- Bệnh của mẹ vẫn chưa khỏi hẳn, cha con mình không nên ảnh hưởng việc dưỡng bệnh của mẹ, đúng không?

- Vâng...

Lục Lăng vẫn miễn cưỡng chu môi đồng ý, còn Tống Tiểu Hoa bên cạnh lại nhú mày, trong lòng nàng đã có chủ định nên đáp lời rất nhanh chóng, nói :

- Vậy cứ làm theo lời chàng, nhưng hiện giờ thiếp không thấy buồn ngủ, thiếp vào bếp giúp chàng một tay được không?

Lục Tử Kỳ nhướng mày nhìn nàng gật đầu, nữ nhân này quả nhiên giỏi ứng biến, thế nhưng, suy nghĩ trong lòng nàng thay đổi quá nhanh.

Hai người lớn đều mang trong lòng suy nghĩ riêng, còn thằng bé lại tươi như hoa, tay trái kéo Lục Tử Kỳ, tay phải dắt Tống Tiểu Hoa, nhảy nhót trên lối dẫn vào bếp.

Tống Tiểu Hoa thấy khuôn mặt hồng hào, đáng yêu của thằng bé liền trêu:

- Lăng Nhi có muốn chơi đánh đu không?

- Muốn ạ, nhưng cha bảo, học xong mới được chơi.

- Nói dối đấy. Đợi đến lúc con đi học, còn thời gian đâu mà chơi.

Vốn trưởng thành từ trong những lời nói dối như vậy của cha mình nên Tống Tiểu Hoa không hề khách sáo nói toẹt ra, buột miệng xong mới sực tỉnh khi ấy ánh mắt kỳ lạ của Lục Tử Kỳ, nàng vội vã ha ha chữa thẹn, nói:

- Ý của thiệp là bây giờ cũng có thể chơi đánh đu.

Dứt lời liền giơ cánh tay lên rồi đưa mắt, Lục Tử Kỳ suy nghĩ rồi chợt hiểu, không nhìn được cười.

Chàng cúi người rất phối hợp để giữ độ cao vừa với Tống Tiểu Hoa, hai người cùng lúc nhấc cao Lục Lăng lên. Sân viện nhỏ bỗng đầy ắp tiếng hét, tiếng cười trẻ thơ. Tiếng cười cô cùng có sức xuyên thấu này in đậm trong lòng một nữ nhân.

Cứ thế vừa đi vừa chơi, thậm chí khi đến cửa bếp, Tống Tiểu Hoa đã mệt thở hổn hển từ lâu nhưng Lăng Nhi vẫn nhảy múa đòi chơi tiếp khiến nàng vô cùng ân hận vì đã nhất thời khơi gợi tính ương bướng ở đứa trẻ.

Lục Tử Kỳ liền đứng thẳng người, vỗ nhẹ vào gáy con trai, nói:

- Lúc này con nói sẽ giúp cha mà, sao bây giờ lại chỉ biết chơi thế?

Giọng nói không lớn, nhưng chứa đầy sự nghiêm nghị, khiến thằng bé đầu củ cải lập tức nín thinh.

- Vâng... Lăng Nhi đi lấy củi.

Nhìn thằng bé cúi đầu, ỉu xìu đi về phía gian để củi, Tống Tiểu Hoa mãi mới lấy được hơi bỗng thấy khó kiềm chế liền buột miệng:

- Sao chàng hung dữ vậy?

Giọng đầy trách móc khiến Lục Tử Kỳ sửng sờ:

-Ta đâu có...

- Hèn chi, nó mới lớn từng này đã trông như ông lão, hóa ra là do bị chàng dọa nạt. - Tống Tiểu Hoa vung cánh tay mê mải, nói tiếp - Lăng Nhi mất mẹ từ nhỏ... không có mẹ, nó đã đáng thương lắm rồi. Chàng làm cha,

chàng không yêu thương nó thêm bội phần thì thôi, đằng này lại còn thường xuyên để nó ở nhà một mình, động một tý lại lên mặt dọa nạt, trong nhà cũng chẳng có một ai đáng tin cậy chăm sóc nó. Chàng không sợ nhờ không cẩn thận xảy ra chuyện không hay sao?

Những từ ngữ gay gắt, nghĩa khí này là nàng nói thay cho Lục Lăng, nhưng thực tế là mượn cố để trút bỏ những bức bối trong lòng, xả ào ra hết, quả nhiên cảm thấy dễ chịu, thoải mái hơn nhiều.

Lục Tử Kỳ cúi đầu nhìn gò má ửng hồng vì sự vận động trước đó với lời trách móc ban nãy, trong lòng chàng thấy có phần cảm động. Nàng quá thực đối xử chân tình với Lăng Nhi.

Không kìm nén được, chàng khẽ nhếch môi lên, nhẹ nhàng nói:

- Vậy nên mới cần nàng.

Sự dịu dàng bất ngờ của chàng khiến trái tim Tống Tiểu Hoa rung rinh, nàng vội hít sâu, kiễng gót chân lên vỗ vỗ vai chàng, nói:

- Thái độ tốt, đáng khen ngợi. Chàng yên tâm. Sau này cứ giao Lăng Nhi cho thiếp.

Đến lượt Lục Tử Kỳ ngạc nhiên, ngôn ngữ, cử chỉ của nàng tự nhiên như thói quen. Nhà nàng dù không thuộc hàng danh gia vọng tộc, gia cảnh nàng không oai là giàu có gì, nhưng một nữ tử người Hán ở nơi hẻo lánh, từ nhỏ đã phải tuân thủ các quy tắc, lễ nghĩa, sao có thể hình thành tính cách phóng khoáng này?

Lục Tử Kỳ vừa thầm nghĩ ngợi vừa bước nhanh lại đỡ lấy chỗ cúi do con trai ôm đến, chàng cúi người xuống, nhẹ nhàng phủ bụi trên quần áo và tay con trai, cười hỏi:

-Lăng nhi rất thích đánh đu phải không? Ý của cha là đánh đu thật cơ.

Mắt của Lục Lăng sáng lên, nhưng lập tức nó cân trọng khẽ nói:

-Cha nói bây giờ Lăng Nhi không được chơi, Lăng Nhi nghe lời cha.

Lục Tử Kỳ véo cái má hồng hào của nó, có lúc nó ngoan ngoãn khiến người khác thương xót, có thực mình đối xử quá nghiêm khắc với nó? Nghĩ vậy, chàng càng tỏ ra dịu dàng hơn:

-Lăng Nhi chỉ cần hứa với cha, nhất định phải có người lớn ở bên mới được chơi, như vậy hai ngày nữa cha sẽ lắp một cái đu ở sân, một cái đu thật.

-Thật ạ? – Lăng Nhi bỗng vỗ tay nhảy cẫng lên vui mừng, nhảy một lúc nó thấy hình như mình phạm quy, vội vàng hạ tay xuống, đứng im, trịnh trọng gật đầu, nói: - Lăng Nhi hứa với cha.

Thằng bé liếc nhìn cha, thấy cha vui vẻ không có ý trách cứ nên liền liền nói thêm một câu:

-Thực ra, lúc này chơi đánh đu với cha và mẹ, Lăng Nhi cũng rất thích.

-Thôi, thôi, thôi. –Lục Tử Kỳ vẫn chưa kịp đáp trả lời đã bị Tông Tiêu Hoa, người nghe trộm đoạn đối thoại của 2 cha con trong bếp, nói lời từ chối: -Con đi rồi thì con chơi đu thật đi. Tay chân già nua của ta không đủ sức nâng con.

Lục Lăng vội hét giọng trong vắt qua cửa, nói:

-Mẹ đâu có già.

Lục Tử Kỳ cười, đứng dậy, dắt tay Lục Lăng sai bước đi vào thì trông thất Tông Tiêu Hoa đang nhìn mọi thứ với ánh mắt hiếu kì.

-Nàng làm gì vậy?

-Ồ, không... bếp nhà chàng và bếp nhà thiếp không giống nhau lắm, nên thiếp muốn nhìn cho quen.

-Không phải bếp nhà nàng, cũng chẳng phải bếp nhà ta, mà là bếp nhà chúng ta, bếp nhà chúng ta.

Lục Lăng nghiêm giọng nói từng từ một khiến Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ nhìn nhau rồi chẳng ai bảo ai lại vội vàng đưa ánh mắt ra nhìn chỗ khác, trong lòng cả hai cùng thấy ấm áp lạ thường.

-Được rồi, được rồi, được rồi. Quý nhỏ này nhiều chuyện quá.

Tống Tiểu Hoa đưa hai tay ra véo mũi Lục Lăng rồi ôm nó ngồi lên chiếc ghế dựa vào tường, hất hàm nói với Lục Tử Kỳ :

-Thiếp và Lục Lăng không phá rối chàng nữa, hôm nay để chàng thể hiện, được chứ?

Lục Tử Kỳ chẳng nói chẳng rằng, chỉ cười, xắn tay áo lên, nhanh nhẹn làm việc.

Tống Tiểu Hoa chẳng nhiều lời làm phiền nữa, chỉ ngồi bên lặng lẽ ghi nhớ vị trí của từng loại đồ ăn, gia vị và cả các bước cũng như cách thức nấu cơm, làm thức ăn bằng củi lửa.

Thình thoảng nấu một hai bữa còn được, chứ không thể ngày nào cũng bắt Lục Tử Kỳ nấu cơm. Không cần nói đến việc chàng cứ hễ bận bịu là không màng đến nhà cửa, cam chịu chết đói, mà đây là thời đại phong kiến, thịnh hành chủ nghĩa nam giới cực đoan, nếu cứ để người đàn ông trong nhà lo việc dọn dẹp cơm nước, người đàn ông này lại là quan phụ mẫu địa phương, có khi bị bắt nhất sọt lợn diễu phố thị uy dân chúng cũng nên... Bởi vậy, dù thế nào đi nữa cũng phải nhanh chóng học làm việc nhà cơ bản mới được.

Đáng tiếc, nàng lại là người lười đến nỗi nhìn thấy chai xì dầu đồ cũng không biết đỡ lại, chỉ dựa vào thức ăn bên ngoài và mỳ tôm sống qua ngày, giờ đã đến bước này rồi ...

Chỉ cần nửa giờ , Lục Tử Kỳ đã làm ra bốn món và một âu canh.

-Chà ! Xem ra không tồi –Tống Tiểu Hoa ra sức hít hà –Sắc, mùi, vị đều có. Hóa ra chàng cũng biết câu “bốn món một canh, vừa dễ ăn vừa đảm bảo sức khỏe” à?

Lục Tử Kỳ vén áo ngồi xuống nói :

-Câu nói này... hay đấy, cũng có phần đúng.

-Đương nhiên rồi.

Lục Tử Kỳ vừa bế Lục Lăng lên chiếc ghế được cố ý làm cao hơn, vừa nói:

-Đồ ăn tương đối thanh đạm, tốt cho sức khỏe của nàng.

Tống Tiểu Hoa vốn không có yêu cầu cao đối với việc ăn uống, cơ bản chỉ cần có mùi vị, có thể nhét no bụng là được, vậy nên nàng mới không hiểu biết về việc làm món ăn. Thế nhưng, có thể nhận ra những món ăn hôm nay tinh tế hơn so với những món thím Trương làm trước đây, hơn ở cảm giác, nhìn thấy đã thích mắt, ngửi đã thấy thơm lừng.

Vì bị mất sức bởi trận ốm, thêm vào việc hiện tại chẳng có đồ ăn vặt gì, cả ngày đều trông vào ba bữa cơm nên khẩu vị của nàng rất tốt. Những gì trước mắt càng khiến dạ dày đói meo của nàng cồn cào, chỉ chờ câu “Ăn cơm thôi” là sẽ nuốt ngay từng miếng lớn vào. Dù không đến nỗi như hồ đói vồ mồi nhưng tư thế, khí thế của nàng cũng đủ để xem thường hàng nghìn vạn quân Bắc Tống...

Lục Lăng đã quen với cảnh tượng này, chỉ cảm cúi ăn phần cơm của mình. Lục Tử Kỳ lần đầu trông thấy, một người khó bộc lộ cảm xúc ra ngoài như chàng cũng khó giấu nổi vẻ kinh ngạc trên mặt.

Thực ra, nói một cách chính xác, cách ăn của Tống Tiểu Hoa không đến nỗi thô lỗ, chỉ có điều là tốc độ hơi nhanh, lượng ăn hơi nhiều. Nếu điều này xảy ra ở thế kỉ XXI, nơi dân công sở thành phố ăn như đánh trận thì quả là quá bình thường. Thế nhưng nếu đặt ở hơn một nghìn năm trước đây, ở vị trí một thê tử nhỏ bé vốn ngưng ngưng, e thẹn thì quả thực có phần hiếm lạ.

Lục Tử Kỳ nhướng mày theo thói quen, trong lòng chàng bỗng chốc nảy ra ý định hoang đường : Hay là thê tử mới cưới của mình bị đánh tráo rồi...

Nhưng nhìn nàng ăn một cách ngon lành khiến dạ dày người khác cũng thấy to lên.

Người mộc mạc, chân thành, không chút giả tạo như nàng chẳng phải là người mình vẫn hằng mong sao? Thế nên, dù có nhầm lẫn ngẫu nhiên đi chăng nữa, kết quả này không những chẳng có gì xấu mà thậm chí còn vui ngoài sức tưởng tượng.

Do vậy, chàng thấy nhẹ nhõm, bật cười, cầm đũa lên.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 2

Ăn uống no đủ, Tống Tiểu Hoa dẫn Lục Lăng ra giếng cọ nồi rửa bát. Nói là làm việc nhưng thực sự rất vui.

Khi Lục Tử Kỳ bê một bát thuốc tới, chàng không chỉ thấy nền đất ướt sũng cả một khoảnh mà đến người cũng ướt bảy tám phần. Hơn nữa sắp được nửa canh giờ mà nồi và bát dường như vẫn đặt ở đó chẳng hề động đến.

Trong lòng chàng có chút không vừa ý nhưng khi nhìn thấy hai khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ vô cùng thì cảm giác kia liền tan biến, đồng thời lại dậy lên nỗi lo. Giao Lăng Nhi cho một nha đầu mà vóc dáng mới chỉ như đứa trẻ lớn này, sẽ không có vấn đề gì chứ...

- Được rồi. Đừng chơi nữa. – Lắc đầu ngán ngẩm bước về phía trước, Lục Tử Kỳ đưa bát thuốc cho Tống Tiểu Hoa: - Đến lúc uống thuốc rồi.

Rồi chàng cúi người lau giọt mồ hôi trên trán Lục Lăng:

- Con tự vào phòng thay y phục ướt đi.

Lục Lăng nhìn Tống Tiểu Hoa tiếc nuối, còn Tống Tiểu Hoa khổ sở nhìn bát thuốc bắc đen sì.

Nàng rất tôn kính ngành Đông y vĩ đại, nhưng giờ nàng thật sự rất nhớ mũi tiêm và viên thuốc Tây y.

Nhắm mắt lại nín thở, thầm đếm “Một, hai, ba”, sau đó nàng ngẩng cổ lên uống ực một hơi. Trong lòng nàng thầm thề một lần nữa, sau này nhất

định phải ăn ngủ điều độ, chịu khó tập thể dục để thân thể khỏe mạnh.

Còn Lục Tử Kỳ nhìn dáng vẻ bi phần khi uống thuốc của nàng và cả khuôn mặt nhăn nhó như trái mướp đắng thì không khỏi nhớ lại mỗi lần Lăng Nhi bị bệnh phải uống thuốc, dáng vẻ cũng y hệt như vậy. Chàng mỉm cười đón bát thuốc hết sạch, giả bộ tức giận nói:

- Vừa mới khỏi bệnh, sao nàng lại không chú ý như vậy? Ngộ nhờ không cẩn thận bị lạnh, chẳng phải sẽ biến thành cái vại đựng thuốc, uống thuốc thay cơm sao?

Lục Lăng là người hiểu nỗi đau khổ lúc này của Tống Tiểu Hoa nhất. Nghe đã giật thót mình, nó vội kéo tay áo nàng:

- Mẹ! Mẹ! Mau theo Lăng Nhi đi thay y phục. Thuốc khó uống nhất. Không thể uống liên tục được.

Tống Tiểu Hoa bị nó kéo đi vào vài bước mới nhớ ra, quay đầu lại nói với Lục Tử Kỳ vẫn còn nguyên đó một câu:

- Chậu bát đĩa đó cứ để đấy, một lát nữa thiếp quay lại rửa nhé.

Lục Tử Kỳ chỉ cười không nói gì. Đợi họ đi hết khúc ngoặt góc nhà mới xắn tay áo ngồi xuống dọn dẹp mớ bừa bộn trước mặt.

Ở huyện Bắc Nhai một năm nay, tuy có Hoắc Nam giúp đỡ rất nhiều nhưng chàng cũng phải làm không ít việc nhà hằng ngày. Một là vì muốn giúp đỡ, hai là vì chàng dần dần phát hiện ra niềm vui của mình trong đó.

Thực ra, cuộc sống sinh hoạt đời thường, những điều vụn vặt đơn giản lại là những điều quý báu khó tìm.

Trước đây không hiểu, sau này hiểu, nhưng muộn rồi...

Buổi chiều, Lục Tử Kỳ đến huyện nha, Tổng Tiểu Hoa dẫn Lục Lăng ra phố.

Từ trước đến giờ, nàng đi xa nhất cũng chỉ là đi cùng thím Trương đến cái chợ nhỏ gần đó. Hôm nay sức khỏe tốt hơn, tâm trạng tốt hơn, cũng có mục tiêu ngắn hạn rõ ràng vào tương lai, thế nên nàng đưa ra kế hoạch mua sắm trọng đại đầu tiên sau khi đến đây- mua bồn tắm.

Vượt thời gian lâu như vậy, nàng vẫn chưa được tắm tấp tử tế lấy một lần. Thím Trương viện lý do trong thời gian bị bệnh không được động đến nước, chỉ hận không thể bắt nốt cả không được rửa mặt cho tiết kiệm. Nàng thuyết phục đủ kiểu, lấy cả cái chết đe dọa, cuối cùng cũng chỉ được dùng khăn lau người, sau đó lại phải lén gọi đầu hai lần.

Nếu không, chắc chắn sẽ là “chưa thấy người, đã người thấy mùi” rồi...

Theo hiểu biết của Tổng Tiểu Hoa về cuộc sống thời Tống thì người Tống rất siêng tắm, ở đâu cũng có nhà tắm công cộng, không ít nhà có phòng với cửa ngăn phòng tắm riêng.

Người giàu sang có tiền lại nhàn rồi thì ít nhất ngày tắm một lần. Đương nhiên nếu bệnh sạch sẽ hay tật gì khác thì không loại trừ ngày tắm vài lần... Bình thường, người ta thường hay lấy mùa làm mốc bình quân có thể bảo đảm ba đến năm hôm tắm một lần.

Tất nhiên phụ nữ không được đến nhà tắm công cộng, thế nên thường tắm theo cách cơ bản là dùng thùng hoặc bồn tắm làm bằng gỗ hay đồng ở nhà.

Nhưng Tống Tiểu Hoa chỉ tìm thấy một cái chậu tắm nhỏ tí ở trong nhà, là dùng cho Lục Lăng. Ban đầu nàng cho rằng Lục Tử Kỳ một năm chỉ tắm có hai lần: mùa hè một lần, mùa đông một lần. Không ngờ chàng lại là người thích tắm nước lạnh. Như vậy thật tốt, cũng không cần phải lo dùng chung thùng tắm với người khác sẽ mất vệ sinh.

Khì khì! Nàng thèm muốn một chiếc thùng tắm bằng gỗ thật lớn đã lâu, cuối cùng có thể dùng riêng rồi.

Từ nhà đến chợ tập trung đi bộ khoảng hai mươi phút, đáng ra phủ đệ huyện lệnh ở ngay sau huyện nha, ở vị trí náo nhiệt và phồn hoa nhất, nhưng Lục Tử Kỳ đã cải tạo thành nơi làm việc và học đường, bản thân thì chuyển đến một căn nhà nhỏ tồi tàn ở ngoại ô.

Khi nhắc đến chuyện này, thím Trương không khỏi ngớt lời ca ngợi, cảm kích vô cùng.

Tống Tiểu Hoa dặt tay Lục Lăng vừa đi vừa chơi, tận hưởng ánh mặt trời ấm áp buổi chiều mùa thu và cả những cơn gió nhẹ hiền hòa, thỏa thuê nhìn ngắm những thửa ruộng vàng óng bên đường.

Nàng là người tứ chi lười biếng, ngũ cốc bất phân. Về cơ bản từ nhỏ đến lớn nàng chỉ sống nơi phố thị, sao có thể thấu cuộc sống ở đồng ruộng? Vì vậy, Lục Lăng trở thành người giải thích những thứ nàng nhìn cái gì cũng mới lạ, nhìn chim muông, rau cỏ gì cũng không biết. Đừng coi thường cậu nhóc đầu củ cải còn nhỏ tuổi, cậu hiểu biết không ít đâu, và thật sự bổ sung cho Tống Tiểu Hoa khá nhiều kiến thức.

Vụ mùa bận rộn, tuyệt đại đa số nông dân đều làm việc trên cánh đồng, người đi lại trên đường rất thưa thớt, có điều thi thoảng gặp vài người đều quen Lục Lăng. Khi chào hỏi, Lục Lăng luôn tự hào giới thiệu nữ tử mặt mày hơn hử, vóc dáng nhỏ bé gầy gò bên cạnh:

- Đây là mẹ cháu. – Điều đó khiến Tống Tiểu Hoa cảm thấy lòng nhiệt tình dâng đầy trong tim.

Sau khi vào thành, vào chợ, tình huống này càng rõ rệt hơn.

Tống Tiểu Hoa nhanh chóng hiểu ra hai điều: Thứ nhất, đừng coi thường sức mạnh của truyền miệng. Thứ hai, thực ra gấu trúc trong vườn

bách thú được mọi người vây quanh ngắm nhìn cũng không hạnh phúc đến thế...

Nàng mới đi có mấy cửa tiệm mà người dân trong chợ đã đều biết, thế tử mới cưới của Huyện lệnh Lục đại nhân đến rồi.

Thế là trong những tiếng hỏi han nồng nhiệt, ánh nhìn thiêu đốt của mọi người, Tống Tiểu Hoa cứ đi được vài ba bước lại phải dừng lại chào hỏi, khó khăn lắm mới đến được nơi chuyên bán thùng tắm.

Vỗ vỗ vào khuôn mặt đã bắt đầu cứng đờ vì mỉm cười nhiều, nàng thông cảm sâu sắc với các nhà lãnh đạo và các ngôi sao. Đó đều không phải là việc dễ người làm...

- Mẹ! Họ rất quý mẹ đấy.

Lục Lăng nheo mắt phấn khởi, Tống Tiểu Hoa dở sống dở chết hứ một câu:

- Đều do cha con ban cho đấy...

- Lục phu nhân đến tiểu tiệm thật đúng là khiến cho tiểu tiệm như được thấp sáng, thật là phúc ba đời của Tiểu Khả đây... -Cuối cùng chủ tiệm đứng đợi bên cạnh đã tìm được khoảng trống chen vào, ngay lập tức thốt lên lời chào hỏi phóng đại.

- Đâu dám,đâu dám. Khách khí, khách khí. –Tống Tiểu Hoa cười nhìn quanh tiệm.

Trong truyền thuyết, kinh tế triều Tống phát triển, của cải dồi dào quá không sai. Tuy “huyện Bắc Nhai” chỉ là một huyện nghèo vùng biên nhưng đồ dùng thường ngày cái gì cũng có hoa hết cả mắt. đều là những hàng hóa thủ công tinh xảo.

Tống Tiểu Hoa đã hỏi trước thím Trương về giá cả thùng tằm vì nàng không có khái niệm gì về giá cả nên cũng không đoán được đắt rẻ. Có điều, đã là vật dụng nhà nhà đều có thì sẽ không đắt đến mức khiến người ta há hốc mồm miệng.

Vừa tự hỏi vừa họn lòng vòng, mỗi khi nàng dừng lại trước đồ vật gì đó và tỏ ra hứng thú, chủ tiệm đi bên đều lập tức báo công dụng, ưu điểm, nhược điểm và cả giá của đồ vật đó, nghe còn có vẻ rất thành thực. Dù gì chủ tiệm cũng không có gan “chém” Huyện lệnh phu nhân.

Cuối cùng, Tống Tiểu Hoa và “tham mưu mua sắm” Lục Lăng đã có tiếng nói chung, chọn trúng một chiếc thùng tằm chạm hoa loại vừa, giá cả cũng trong phạm vi chấp nhận được.

Tiền trong túi Tống Tiểu Hoa là của hồi môn của nàng. Là một người hiện đại, nàng hiểu biết sâu sắc câu: Tiền không phải vạn năng nhưng không có tiền thì vạn năng đều không thể, sau khi vừa tỉnh lại và phát hiện ra mình đã “vượt thời gian” thì phản ứng đầu tiên là mau chóng kiểm tra có bao nhiêu đồ vật xung quanh mình.

Nói chung ông trời trêu đùa nàng cũng không quá ác, còn cho nàng anh trai và người chị dâu không tồi. Họ đã chuẩn bị cho nàng của hồi môn có thể coi là sống được. Ngoài mấy hòm lớn quần áo, chăn mền và những thứ lặt vặt, còn có đồ trang sức vàng bạc và mấy xâu tiền đồng. Có lẽ là để nàng dùng khi cấp bách.

Lần trước khi đi chợ với thím Trương, Tống Tiểu Hoa đã nhân cơ hội tìm hiểu về cách quy đổi đơn vị tiền tệ thời này:

1 lượng vàng ròng = 10 lượng bạc trắng = 100 quan tiền đồng = 10000 đồng tiền đồng.

Mua thức ăn đơn giản cho một gia đình ba người khoảng năm mươi đồng, thế nên mấy xâu tiền trong đồng của hồi môn của nàng cũng có thể

ăn được vài tháng, thêm những đồ vật khác nữa thì dù không có ai để nương tựa, vẫn có thể giúp nàng sống được vài năm.

Ngoài ram nàng còn chưa được rõ một điểm. Cửa hồi môn của phụ nữ thời đại này là của riêng tuyệt đối. Trừ khi người vợ chủ động đồng ý, nếu không nhà chồng không thể tự ý sử dụng.

Chính vì như vậy, nàng mới quyết định dùng tiền của mình để mua sắm đồ dùng gia đình này.

Một là vì dù sao sau này cũng chỉ có mình nàng sử dụng, coi như không thiệt; Hai là vì nàng không tiện hỏi xin tiền mua sắm một người đàn ông vừa mới gặp, dù rằng người đàn ông này là chồng danh chính ngôn thuận của nàng.

Chủ tiệm thấy họ đã chọn xong vội vàng bảo người xếp lên xe hàng. Khi thanh toán, số tiền phải trả còn thấp hơn giá ban đầu rất nhiều.

Tống Tiểu Hoa sững người một lát, sau đó mới thật thà nhắc nhở:

- Ông chủ, ông... có nhầm không?

- Không đâu, không đâu. –Chủ tiệm lắc đầu xua tay, cười híp cả mắt. – Tôi vốn không định lấy xu nào nhưng lại sợ Lục phu nhân ngại nên bạo gan lấy chút tiền vốn. Mong Lục phu nhân đừng từ chối, nể mặt Tiểu Khả này một chút.

Tống Tiểu Hoa vì lười mặc cả bẫm sinh, lại thấy giá cả tiệm này không đắt lắm nên căn bản không có ý định mặc cả, lúc này thấy chủ tiệm chủ động giảm giá thì làm gì có chuyện không đồng ý? Có kẻ ngốc mới không thích giá rẻ. Thế là nàng vui vẻ trả tiền rồi mừng rỡ đi ra cửa.

Trên đường về, Tống Tiểu Hoa cho Lục Lăng vào trong thùng tắm, thấy nó cố trèo lên nhưng chỉ lộ mỗi đỉnh đầu thì không nhịn được phá lên

cười.

Có ánh nắng, có gió nhẹ, có hoa dại hai bên đường, có cây trồng trên đồng ruộng, còn có cả tiểu nhị đưa hàng miệng cứ oang oang không biết hạ thấp giọng. Tống Tiểu Hoa chỉ cảm thấy tâm trạng chưa bao giờ phơi phơi thế.

Có lẽ, để nàng vượt thời gian đến đây hoàn toàn không phải là ông trời cố ý trêu đùa nàng...

Về đến nhà, thùng tắm được đặt trong phòng ngủ hiện tại của nàng, Tống Tiểu Hoa bèn vội vàng đi đun nước.

Nhờ kinh nghiệm cắm trại dã ngoại và tỉ mỉ quan sát cách Lục Tử Kỳ nhóm bếp lúc trước, cộng thêm có Lục Lăng ở bên cạnh chỉ giúp nên nàng nhanh chóng nhóm được mồi lửa đầu tiên ở thời Tống.

Đun sôi nước, lệnh cho “Đầu củ cải” ở ngoài phạm vi ba mét, Tống Tiểu Hoa dùng thùng xách nước từ bếp đổ vào thùng tắm trong phòng ngủ. Đổ xong thùng nước sôi lại thêm hai thùng nước lạnh thì cuối cùng đã hoàn tất mọi việc.

Tống Tiểu Hoa mệt đến mức eo mỗi lưng đau, chân bị chuột rút. Nàng thư giãn ngâm mình trong chiếc thùng tắm đầy nước ấm dễ chịu, tâm trạng vui vẻ, người thấy thoải mái khiến nàng chẳng hề để ý đến cậu nhóc đáng thương bị nhốt ở bên ngoài.

Thế nên khi Lục Tử Kỳ vừa về đến nhà, thấy con trai của mình vô cùng ấm ức ngồi một mình trên bậc cửa ngoài hành lang.

- Lăng Nhi! Sao con lại ngồi một mình ở đây?- Nhìn Lục Lăng bí xị rồi lại nhìn hai cánh cửa đóng chặt sau lưng nó, Lục Tử Kỳ ngạc nhiên cúi người khẽ hỏi: - Có phải mẹ đang ngủ không?

-Không ạ...-Lục Lăng chạy đến nhảy vào lòng chàng: -Mẹ bắt con ở ngoài làm cún trông cửa cho mẹ.

Cách hình dung như vậy khiến Lục Tử Kỳ không khỏi chau mày:

-Mẹ làm gì trong đó?

Lục Lăng vẫn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng mở cửa, Tống Tiểu Hoa thả mái tóc ướt, da mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn, y phục bên ngoài khép hờ, thong thả đứng đỉnh bước ra.

- O? Chàng đi làm về sớm... ừm... thế sao? –Trước ánh mắt kinh ngạc của Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa thản nhiên lắc cổ nửa cảm thán nửa rên rỉ một câu: -Thật dễ chịu...

Dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt càng rực rỡ như cánh hoa đào, sắc xuân vô ngần.

Lục Tử Kỳ bình tĩnh lại ngay sau phút đầu kinh ngạc và hoài nghi, chàng nhanh chóng phán đoán khi thấy những giọt nước trên tóc nàng đang nhỏ xuống, sau đó vội vàng nhìn đi chỗ khác, xoay người, khẽ ho một tiếng:

-Chiều nay... nàng ra ngoài à?

-Đúng vậy, sao chàng biết thế?

Lục Tử Kỳ không biết nên nhắc nhở nàng chỉnh lại y phục bên ngoài như thế nào? Tuy rằng để lộ sắc xuân nhưng không được tao nhã cho lắm. Chàng đành cúi xuống giả vờ chăm chú chỉnh y phục cho Lục Lăng:

- Dường như khắp thành đều đồn chuyện Huyện lệnh phu nhân đi thị sát dân tình.

- Chà! Tin tức truyền nhanh thật đấy! – Tống Tiểu Hoa mang theo sự ngưỡng mộ trước tốc độ truyền tin của thời đại này, bước lên trước mặt Lục Tử Kỳ, hiếu kỳ hỏi: -Họ nói thế nào vậy?

-Họ nói Huyện lệnh phu nhân rất dễ gần với dân chúng, không hề tỏ ra cao ngạo. –Lục Tử Kỳ vẫn không liếc nhìn, chỉ lộ rõ tiếng cười trong giọng nói.

Hôm nay đến huyện nha vốn định xử lý đồng công vụ tích lũy gần đây một chút, nhưng mới được một lát thì bị các đồng liêu đồng tâm hiệp lực “đuôi” ra ngoài. Biết họ có ý tốt, lại thêm đúng là rất muốn nói chuyện với thê tử mới cưới để bù đắp thiệt thòi trước đây, nên chàng cũng không kiên trì thêm nữa. Nếu không trăng chưa lên đầu càng, sao chàng có thể về nhà được?

Khi chàng đi ngang qua chợ, bách tính tập nập đến chàng hỏi còn cho biết phu nhân của chàng không cao ngạo thế nào, dễ gần ra sao?. Đương nhiên họ còn chúc chàng vui tân duyên, sớm sinh quý tử, vân vân và vân vân...

Trong lòng chàng không tránh khỏi vài phần vui mừng, vài phần ngạc nhiên. Thê tử nhỏ bé của mình có thể nhanh chóng lấy được thiện cảm của huyện dân và hòa hợp với họ như vậy thật không đơn giản.

Mà Tống Tiểu Hoa “dễ gần tự nhiên” không hề biết là phu nhân của quan phụ mẫu địa phương, khi tiếp xúc với bách tính, nói chuyện vui vẻ lại có thể tạo nên hiệu quả lớn như vậy.

-Thực ra, người dân ở đây đều rất đáng yêu, rất ý tứ, có rất nhiều thứ cũng khá thú vị.

Lục Tử Kỳ không kìm được ngẩng lên liếc Tống Tiểu Hoa một cái, lẽ nào dân huyện lân cận lại khác với ở đây thế sao? Hôm khác phải tranh thủ thời gian đi xem xét mới được.

Bất luận thế nào, nàng có thể nhanh chóng thích huyện Bắc Nhai như vậy thực sự là chuyện tốt. Có điều, tính tình qua loa đại khái của nàng thực sự là...

Thu ánh nhìn, Lục Tử Kỳ lại ho nhẹ hàm ý một tiếng:

-Thời tiết tối nay nổi gió, nàng cẩn thận ẻo lạnh.

- Hả?...

Câu nói không đầu không cuối này khiến Tống Tiểu Hoa không khỏi ngây người. Nàng nghiêng đầu nhìn vẻ bối rối của Lục Tử Kỳ rồi lại nhìn y phức khép hờ của mình, bình tĩnh lại bỗng bật cười thành tiếng.

-Ha ha!...

Cố ý kéo dài giọng ngọt ngào, có phần khiến người ta phát ngán, Tống Tiểu Hoa phe phẩy tay, quạt bên má mấy cái, dáng vẻ cơ bản của nữ nhân “lãng lơ”:

-Mua thùng tắm mới thật không sai. Tắm vừa ấm áp lại vừa được nghỉ ngơi. Hơn nữa, thiệp thấy giờ bệnh gì cũng tiêu tan hết. –Ngẫm nghĩ rồi vội bổ sung một câu: - Thế nên thiệp cho rằng có lẽ không cần phải uống thuốc nữa.

Cử chỉ và hai câu nói trước của nàng khiến Lục Tử Kỳ gần như tưởng nàng có ý... nhưng câu cuối cùng thì lại khiến chàng bật cười.

Hóa ra nói nhiều vậy chỉ là vì không muốn uống thuốc đắng nữa. Trò này đúng là chỉ có trẻ nhỏ mới có thể nghĩ ra được.

Chàng lắc đầu đứng lên nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt mang theo chút trêu chọc và bông đùa:

- Ta chưa bao giờ biết, một thùng tằm còn có tác dụng tiêu tan bệnh tật ngay lập tức. Mai nhất định phải bảo Hồ đại phu đến nghiên cứu mới được. À phải rồi, không phải ông chủ bán thùng tằm đó làm gì cho nàng mà nàng đặc biệt nói tốt cho àng hóa của ông chủ ấy đấy chứ?

Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa nhưng không ngờ Tống Tiểu Hoa nghe xong lập tức lờm lại:

-Chàng đúng là có khả năng “Lục bán tiên” đấy. Chàng đã đoán ra được một phần rồi. Ông chủ đó bán cho thiếp với giá siêu ưu đãi. Thiếp tính ra thì chiết khấu đến bảy phần.

Nàng cười thấy răng chẳng thấy mắt, như thể kiếm được món hời lớn, nhưng Lục Tử Kỳ thì tối sầm mặt lại:

-Tại sao lại bán cho nàng với giá thấp như vậy?

Tống Tiểu Hoa dương dương tự đắc:

-Điều này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là vì chàng rồi. Hóa ra làm quan lại có nhiều cái hay như thế...

Lục Tử Kỳ tỏ rõ vẻ không vui, trực tiếp lên tiếng ngắt lời:

-Theo giá ban đầu đem tiền trả cho người ta.

Nụ cười của Tống Tiểu Hoa đông cứng lại, có chút không tin nổi:

-Ý chàng là gì?

-Sao nàng có thể kiếm lợi của bách tính?

Giọng Lục Tử Kỳ không hề giấu thái độ lên án, khiến mặt Tống Tiểu Hoa cũng chảy xị xuống:

-Câu này của chàng ý gì? Ông chủ ấy tự bán cho thiếp với giá này,đâu phải thiếp chủ động mặc cả. Dựa vào cái gì mà bắt thiếp trả số tiền còn lại cho ông ta chứ? Đây là thứ đạo lý gì vậy?

-Đây là đạo lý của Lục gia.

Thái độ của nàng khiến Lục Tử Kỳ cũng bất giác cao giọng, chẳng mấy chốc lại hạ giọng, thái độ dịu hơn:

-Nàng cũng biết, ông ấy là nể mặt ta nên mới làm như vậy. Nói chính xác là nể thân phận quan phụ mẫu địa phương của ta.

-Là như vậy không sai. Thế thì sao nào? –Tống Tiểu Hoa đã sớm bị câu nói nghiêm khắc của chàng làm cho nổi giận đùng đùng: - Một người đồng ý cho, một người đồng ý nhận, thiếp chẳng có gì hổ thẹn cả. Hơn nữa, bách tính lấy lòng quan là chuyện thiên kinh nghịa đĩa triều đại nào chẳng có.

Cuối cùng Lục Tử Kỳ không nhẫn nhịn nổi nữa cau mày, lên tiếng ngắt lời:

-Ăn nói hàm hồ.

Tống Tiểu Hoa không hề khép nép, còn ngẩng mặt lên tiếp tục nói:

-Giờ nói gì với thiếp Lục gia hay không Lục gia? Thiếp nói cho chàng biết, nếu không phải thiếp... mạng thiếp tốt thì đã đợi chàng về nhận xác rồi. Dù gì cái mạng này cũng là ông trời ban cho. Chàng cứ coi như thiếu phụ của Lục gia các ngài đã chết rồi. Từ nay về sau, thiếp nói gì, làm gì đều không liên quan đến Lục gia các ngài. Không vui thì cùng lắm ly hôn... bỏ thiếp là được ồi.

Nói xong chẳng thèm để ý đến chàng, Tống Tiểu Hoa xoay người để cửa bước vào phòng nhưng lại ngậy ra trước phản ứng của Lục Lăng. Nó

lao đến ôm chân nàng:

- Mẹ! Mẹ giận rồi sao? Mẹ không cần Lăng Nhi nữa sao?

Tiếng khóc trẻ nhỏ khiến lửa giận trong người Tống Tiểu Hoa lập tức nguôi đi năm sáu phần. Nàng cúi đầu nhìn đôi mắt to long lanh ngấn lệ, đột nhiên mềm lòng, ngồi thấp xuống lau nước mắt cho Lục Lăng:

-Ta không giận con. Lăng Nhi ngoan. Lăng Nhi không khóc. Nam tử hán chỉ đổ máu không rơi lệ. – Thấy nó hiểu mà như không, day day mũi, gật gật đầu, nàng bèn dịu dàng nựng: - Tóm lại ta hứa với Lăng Nhi, tuyệt đối sẽ không không cần Lăng Nhi, được không? Cho dù ta đi, ta đi, ta cũng mang theo Lăng Nhi.

Nói xong đứng dậy, nàng nắm tay Lục Lăng hậm hực bước vào phòng, bất kể đứa trẻ mình định đưa đi, đứa trẻ đang ở trong tay mình thực ra là “người nổi dỗi” nhà người ta. Hơn nữa, “người nổi dỗi” này đang đáng thương đi được một bước thì ngoái đầu nhìn cha mình...

Chỉ còn Lục Tử Kỳ đứng im lặng ở sân viện. Mãi sau, chàng mới khẽ lắc đầu, cười chua chát.

Nói cho cùng, mình đã ngược đãi nàng, trong lòng nàng oán giận cũng là chuyện thường tình. Tuy nhiên, lời nói lúc nóng giận thì không có thời gian kịp suy nghĩ.

Bỏ vợ ư? Chuyện nghiêm trọng như vậy mà nàng tùy tiện nói ra dễ dàng. Là trẻ tuổi không hiểu tính nghiêm trọng hay... thật sự chẳng hề quan tâm đến chuyện này? Nhưng sao có thể? Trên đời này có nữ tử không quan tâm đến danh tiết của bản thân sao? Thế nên vẫn là câu nói trẻ nhỏ giận dỗi không biết nặng nhẹ.

Bất luận thế nào, tóm lại vẫn là chàng không đủ chu toàn, quên chuẩn bị vật dụng thường ngày đó. Hoặc Nam không ơ bên nhắc nhở giúp nên

chàng có hàng trăm sơ suất...

Thôi vậy, thôi vậy. Chuyện tiếp theo để chàng tự đi xử lý vậy.

Khi xoay người, lại liếc nhìn cửa phòng đóng chặt đó một cái, Lục Tử Kỳ không khỏi nhếch môi mỉm cười bất lực.

Tính khí thô tế bé nhỏ này của chàng không phải bình thường. Lẽ nào bản thân không cẩn thận lấy phải “thê tử hung dữ”?

Vừa rồi nàng còn nói sẽ đưa Lăng Nhi cùng đi. Chí ít điều này chứng tỏ Lăng Nhi chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng nàng? Chỉ có điều, chàng là gười mà khi đi nàng chẳng hề lưu luyến chút nào, kẻ xấu xa “cố chấp không có tính người” sai?

Mới sống cùng chưa được nửa ngày đã cãi nhau một trận. Cuộc sống tân hôn như vậy thực sự có chút “đa sắc đa màu”, hoàn toàn khác hẳn với cuộc sống nâng án ngang mày, cầm sắt hài hòa năm xưa.

Còn lúc này, Tống Tiểu Hoa ở trong phòng đang cùng Lục Lăng múc nước từ thùng gỗ lớn sang thùng gỗ nhỏ để lát nữa xách ra ngoài đổ.

Sau khi cơn giận nguôi đi bảy tám phần, cuối cùng nàng đã bình tĩnh lại.

Nói thật, nghĩ kỹ lại thì quan niệm của Lục Tử Kỳ cũng không sai. Thực ra nếu chàng nói năng tử tế, Tống Tiểu Hoa cũng không phải là không thể hiểu.

Chỉ là không biết Lục Tử Kỳ đã bị nàng to tiếng mà giận đến thế nào?

Dù gì đây cũng là thời đại “trọng nam khinh nữ”, thời đại mà khẩu hiệu hàng đầu là “Chàng nói một không có hai”

Còn nữa, lần sau khi cãi nhau nhất định phải tránh xa Lục Lăng ra. Nếu không dễ gây ảnh hưởng đến tâm hồn non nớt của trẻ nhỏ.

Đứa trẻ đáng thương này vừa bị vẻ giận dữ của mình làm cho khiếp sợ. Dáng vẻ cẩn thận, ngoan ngoãn này ắt là đã phát khiếp. Kể ra, đúng là nó rất sợ mất mẹ lần nữa...

Nghĩ như vậy, Tống Tiểu Hoa vừa áy náy vừa thương xót. Thế nên nàng mỉm cười đưa tay khẽ véo khuôn mặt mịn màng đó:

- Lăng Nhi! Có mệt không?

-Không ạ. – Lục Lăng càng làm việc chăm chỉ hơn, chỉ dám lén nhìn sắc mặt của nàng.

Tống Tiểu Hoa thấy cử chỉ đó của nó, không khỏi bật cười:

- Tiểu quý tinh ranh! Ta không giận nữa rồi. Chúng ta cùng khiêng nước ra ngoài đổ được không?

Lục Lăng mở to mắt nhìn nàng:

- Mẹ không giận nữa thật sao?

- Ta chưa bao giờ nói dối cả.

Khi nói câu này, Tống Tiểu Hoa nghiêm chỉnh như đã từng nói vô số lần vậy. Chỉ có điều, lần này không có đám bạn tinh quái bóc mẽ nàng: “Câu này chính là câu nói dối...”

Thôi đi, thôi đi. Không nghĩ đến nữa. Đến thì đã đến rồi. Tóm lại vẫn phải tiếp tục sống, không đúng sao?

Day day mũi, Tống Tiểu Hoa len lén khẽ nói:

- Lãng Nhi! Con ra ngoài trước xem cha còn ở đó không?

Mặt Lục lãng lập tức xì xuống:

-Mẹ vẫn còn giận cha...

- Không không không... Chỉ là ta... Lãng Nhi! Đây là quy tắc của người lớn. -Tống Tiểu Hoa bắt đầu nói dối trẻ con: -Nếu cãi nhau thì ít nhất hai tiếng đồng hồ... hai canh giờ không được gặp nhau, cũng không được nói chuyện. Nếu không... sẽ phải uống bát thuốc đắng nhất thế gian.

- Hả? –Lục Lãng vừa nghe thủ đoạn trừng phạt đáng sợ như vậy thì nghiêm túc chạy khắp sân một vòng rồi chạy về, thở hổn hển báo cáo: -Cha không ở nhà. Cha ra ngoài rồi.

Tống Tiểu Hoa thầm thở phào. Vừa cãi nhau xong, đừng ai chọc ai, chiến tranh lạnh là tốt nhất.

Sau nửa canh giờ, Lục Tử Kỳ vội vã về nhà, vừa bước vào cửa đã nghe tiếng cười giòn giã trong bếp. Hơi ngần ngừ, chàng bước đến trước cửa, vừa nhìn đã sửng người.

Trong phòng có tổng cộng ba sinh vật: Tống Tiểu Hoa, Lục Lãng, con chó.

Hai người một lớn một bé đang tắm cho con chó đen nhỏ vừa đầy tháng. Họ dùng chiếc chậu tắm nhỏ của Lục Lãng. Thực ra điều này cũng không có gì. Cùng lắm thì mua một cái mới cũng được.

Vấn đề là Lục Tử Kỳ sợ chó, rất sợ...

Chân chàng lùi lại một bước, cổ họng như nghẹn lại:

- Hai người... hai người đang...

Lục Lăng giơ đôi tay ướt nhoẹt chỉ về phía Lục Tử Kỳ:

-Cha về rồi. Thím Trương tặng chúng ta một con chó con. Nó đáng yêu lắm!. Cha mau lại xem đi. Nhất định cha cũng sẽ rất thích nó. – Vừa định lôi Lục Tử Kỳ vào, chợt nhớ lại một vấn đề rất nghiêm trọng, nó vội đẩy chàng ra: -Giờ cha chưa được vào. Vẫn chưa hết hai canh giờ.

Lục Tử Kỳ vừa sợ hãi vừa bối rối, đành nhìn về phía Tống Tiểu Hoa, lại thấy nàng đang xem kịch hay, vui vẻ trên sự đau khổ của người khác. Chàng cười đau khổ ôm Lục Lăng vào lòng:

- Lăng Nhi! Tại sao không cho cha vào?

-Vì chưa hết hai canh giờ.

-...Cái gì hai canh giờ?

-Chưa hết hai canh giờ sẽ bị phạt uống thuốc rất đắng, rất đắng.

-...

Hai cha con nói chuyện ríu rít ngoài cửa. Tống Tiểu Hoa đã dùng vải khô lau khô lông cho con chó con. Sau đó, nàng lại dùng mảnh vải bông khác quấn cho nó:

- Lăng Nhi! Con đưa Vô Khuyết đi làm quen với ngôi nhà mới đi. Bế cẩn thận. Đừng để nó bị ốm, sẽ phải uống thuốc rất đắng, rất đắng đấy.

Lục Lăng vội nhảy ra khỏi lòng Lục Tử Kỳ, cẩn thận đón lấy chú chó con, định đi nhưng lại có chút chần chừ. Tống Tiểu Hoa thấy thế không nhìn được bật cười:

- Không sao. Dù gì lát nữa ta cũng phải uống thuốc, coi như là bị trừng phạt. Còn cha con... để lần sau cùng chịu phạt. Lăng Nhi phải nhớ giúp cha nhé.

- Vâng ạ.

Sau khi Lục Lăng trịnh trọng gật đầu, ôm chú chó con đang quẩn vãi bông đi sang phòng khác. Lúc này Lục Tử Kỳ mới dám khẽ cử động thân thể có chút cứng đờ của mình:

-Nàng nói Vô Khuyết là...

- Tống Vô Khuyết, tên con chó con. Thiếp đặt tên cho nó, theo họ thiếp.

-...- Lục Tử Kỳ không biết nói gì, day day thái dương đang giật giật của mình: - Một con chó có họ có tên...

-Sao cơ? Không được sao?

Lục Tử Kỳ vội dụi dàu nói:

- Không có gì không được. Chỉ có chút kỳ lạ thôi... Vây... đang yên đang lành, sao đột nhiên lại muốn nuôi chó thế?

- Thím Trương có ý tốt tặng, nói để cho thiếp khuây khỏa. Hơn nữa, nó lớn lên còn có thể trông nhà. Nghe nói, đây là giống chó sói thuần chủng của người Liêu, thông minh hiểu tính người nhất, trung thành bảo vệ chủ nhất. Thế nên phải nuôi từ nhỏ.

Lại còn... lại còn là con chó sói đáng sợ nhất. Da đầu Lục Tử Kỳ giật giật:

- Nhưng mà... Lăng Nhi vẫn còn nhỏ như vậy... Ngô nhờ bị thương thì làm thế nào?

-Chó tuyệt đối không làm chủ bị thương.

-Nhưng mà... trị an ở đây rất tốt, không cần nuôi chó trông nhà. Nàng nhất định muốn khuây khỏa, thực ra ta nghĩ hay nuôi một con mèo. Nó vừa dịu dàng lại vừa nghe lời. Nàng thấy thế nào?

- Thiếp muốn nuôi chó nhiều năm rồi. Trước đây điều kiện không cho phép, giờ khó khăn lắm mới có thể... - Tống Tiểu Hoa chau mày, nói theo tư duy của bản thân: - Dù gì thiếp vẫn còn của hồi môn. Sau này đồ mặc đồ dùng của Vô Khuyết đều do thiếp chi trả. Như vậy được chứ?

Lục Tử Kỳ sững người, mỉm cười khổ sở:

- Nàng hiểu lầm rồi. Ta không có ý này.

Nói xong, xem ra không nuôi con chó này không được. Ai bảo chàng lấy một thê tử thích chó như vậy chứ...

Còn có họ tên, còn có đồ mặc đồ dùng. Chó mang họ Tống, thật không hiểu tổ tiên Tống thị nghĩ như thế nào? Liệu có tức đến nổi lật mồm lên không? Chó cần mặc y phụ sao? Ngoài ăn ra, chó còn có thể dùng thứ gì?...

Thôi vậy. Giải quyết vấn đề của người trước đã.

Lục Tử Kỳ định thận, đưa gói giấy trong tay cho nàng:

- Đây là món điểm tâm nổi tiếng nhất vùng này. Nàng nếm thử xem.

Lục Tử Kỳ đột nhiên đổi giọng khiến Tống Tiểu Hoa nhất thời có chút không kịp phản ứng, ngay người đón lấy, mở ra người thử rồi véo một miếng nhỏ ăn, mỉm cười.

Chiêu đối phó với Lăng Nhi này quả nhiên cũng có hiệu quả đối với nàng... Lục Tử Kỳ cười thầm.

Tống Tiểu Hoa lại xé miếng nữa rồi gói phần còn lại lại:

- Mùi vị rất ngon! Nhất định Lăng Nhi cũng thích nhỉ?

- Ừ.

- Vậy thiệp để dành cho nó.

- Dao Dao...

Lục Tử Kỳ khẽ gọi một tiếng ngăn bước chân Tống Tiểu Hoa:

- Ta đã trả lại tiền chiếc thùng tắm cho ông chủ tiệm đó theo giá ban đầu rồi.

Tống Tiểu Hoa ngược mắt lên:

-Vậy lát nữa thiệp trả tiền cho chàng.

- Chúng ta nói chuyện được không?

- Được. Ở đây sao?

Lục Tử Kỳ bị mùi thuốc nổ của nàng làm cho có chút dở khóc dở cười:

- Không phải ta muốn cãi nhau với nàng đâu.

- Lê nào bộ dạng thiệp giống muốn cãi nhau với chàng lắm sao?

- Chuyện trước đây, đúng là ta có chỗ không phải. Mong nàng thứ lỗi.

Lời xin lỗi ngọt ngào của chàng khiến Tống Tiểu Hoa ngây người, vô thức đáp khẽ một câu:

- Thực ra, thiệp cũng có sai...

- Nếu đã như vậy. Chúng ta đừng ai trách ai, đừng ai giận ai nữa, được không?

- Vâng...

-Vậy thì có thể nói chuyện trong hòa khí với ta không?

- Được...

Lục Tử Kỳ hài lòng mỉm cười.

Mặt trời đã lặn , trăng non đã lên. Gió thổi, trời se lạnh.

Tóc Tống Tiểu Hoa còn chưa khô hẳn nên chỉ dùng một sợi dây vải buộc hờ lại, có sợi tóc hoe vàng gãy rủ xuống trán, xuống má. Làm da mặt âm ẩm ngược sáng lộ vẻ trắng ngần.

Nha đầu tóc vàng...

Lục Tử Kỳ ánh lên bốn từ đó trong đầu, khẽ nhếch môi, cởi chiếc áo dài trắng bên ngoài ra:

-Nếu không muốn mai Hồ đại phu lại kê cho nàng mười hôm, nửa tháng thuốc bắc nữa thì mau mặc vào đi.

Tống Tiểu Hoa nhìn chàng, đưa tay đón lấy. Sức khỏe là vốn liếng cách mạng. Huống hồ, âm ỉ một trận, nàng cũng thấy hơi lạnh.

Chiếc áo dài đó khoác lên mình nàng dài lê thê. Giống với dáng vẻ hào hứng học hát kịch, nàng vung tay áo múa mấy cái rồi quay đầu liếc nhìn vạt áo chạm cả xuống đất, lòng bỗng mất tập trung một cách khó hiểu.

Ban đầu, nàng mơ mộng một ngày có thể mặc váy cưới dài trắng tinh bước trên thảm đỏ, giờ thì tự nhiên thành vợ người ta, đừng nói gì chuyện

tổ chức hôn lễ trong giáo đường, đến chuyện chiếc kiệu hoa, khăn trùm đầu thú vị cũng chẳng có cơ hội trải nghiệm.

Thật là đáng tiếc...

Lục Tử Kỳ thấy nàng lúc cười hớn hở, lúc mặt mày ủ rũ thì biết mình hoàn toàn không hiểu nổi nàng, nên có chút đau đầu. Chàng khẽ ho một tiếng thu hút sự chú ý của nàng:

- Vì trước đây đều là Hoắc Nam lo liệu cuộc sống gia đình nên lương bổng của ta đều để trong ngăn kéo ở chiếc tủ đầu giường bên phải trong gian phòng phía Tây đó. Đây là chìa khóa. Nếu cần, nàng cứ tự đến lấy. Đương nhiên, nếu cảm thấy không tiện, nàng có thể cất ở nơi nàng cho là thích hợp. Tóm lại, chuyện trong nhà do nàng toàn quyền quyết định.

- Hả?

- Nàng đừng dùng đến của hồi môn của mình nữa nhé.

- Hả...?

- Sau này, cũng đừng nói là nàng sẽ chi tiền, càng đừng nói lời hàm hồ bỏ vợ gì đó.

- Hả...?

- Dân chúng ở đây chất phác. Bách tính chỉ nể mặt huyện lệnh này nên mới tính tiền vốn, mới dùng cách của mình để báo đáp. Thế nên không phải là “lấy lòng”... như nàng nghĩ.

- Hả!

Tống Tiểu Hoa dùng một từ cảm thán kết thúc tâm trạng ngạc nhiên, nhanh chóng nắm được vấn đề mấu chốt:

- Ý chàng có phải là, từ nay về sau tiền lương của chàng... tất cả tiền của chàng để do thiếp quản không?

- Phải.

- Cũng có nghĩa là... từ nay về sau, của chàng là của thiếp, của thiếp vẫn là của thiếp sao?

-... Phải...

- Được rồi. Thiếp hứa sẽ làm theo lời chàng. Thiếp bảo đảm, từ nay về sau cho dù có người quỳ xuống cầu xin bán đồ rẻ cho thiếp, thiếp cũng kiên quyết không để người đó bán rẻ dù chỉ một xu.

- ... Vậy là... đúng rồi...

- Được. Cuộc nói chuyện lần này kết thúc tốt đẹp. – Tống Tiểu Hoa cười tươi như hoa vung vung chiếc tay áo lên trời: - Rắc hoa.

Lục Tử Kỳ bất lực chống thái dương, lẽ nào mình không chỉ lấy phải “thê tử hung dữ” mà còn là “thê tử mê tiền” sao?

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 3

Type: lazy_nhi

Tâm trạng của Tống Tiểu Hoa rất tốt, giờ đây nàng dường như lại muốn cảm tạ ông trời.

Triều Tống, đó là thời đại nổi tiếng “cao tân dưỡng liêm”, một nhân viên công vụ đời Tống, lương bổng chắc chắn cao hơn một nhân viên chính phủ thế kỉ XXI. Huống hồ, còn là “đầu não” của một địa phương, cho dù là thanh quan cũng đủ có một cuộc sống dư giả.

(Cao tân dưỡng liêm: lương bổng ở mức cao để nuôi dưỡng lòng liêm khiết của quan lại.)

Tuy phải đèo bồng thêm tiểu tử nhỏ, nhưng tiểu tử nhỏ này rất dễ thương. Nghe thím Trương nói, Lục Tử Kỳ chưa bao giờ nhắc đến gia quyến, chắc đều đã không còn. Vì thế, nhà này chỉ có hai cha con, không có bất kỳ mối quan hệ phức tạp nào khác, không có cha mẹ chồng, bà cô, ông cậu, bà bác, bà dì,... Tính cả Tống Tiểu Hoa, đúng là một nhà ba nhân khẩu hoàn hảo, điển hình và tiêu chuẩn!

Như bây giờ, nàng nắm trong tay “đại quyền tài chính”, quản lý “huyết mạch kinh tế”, không còn phải mỗi ngày làm việc tám tiếng, thường xuyên tăng ca mệt mỏi đứt hơi. Ai mới có thể hưởng thụ cuộc sống như vậy? “Một gạo”! “Cuộc sống một gạo” mà nàng hằng mơ ước cuối cùng cũng tới rồi.

Bữa tối cũng là do Lục Tử Kỳ vào bếp, vì chàng muốn tránh xa chú chó bị hai “đứa bé cố chấp” một lớn một bé tranh nhau bế qua bế lại một

chút, tránh xa chút nữa...

Chỉ là cháo rau đăm bạc nhưng Tống Tiểu Hoa ăn một cách ngon lành. Mỗi một miếng đều là thực phẩm sạch từ tự nhiên, có tiền cũng không mua được!

Ăn cơm xong, Tống Tiểu Hoa dắt Lục Lăng đi cho Vô Khuyết ăn cháo. Lục Tử Kỳ vốn định đến thư phòng nhưng lại bị nhờ đi bố trí một cái ổ để chịu cho chó nằm.

Miễn cưỡng nhận lệnh đi một vòng quanh nhà, tìm một cái giỏ trúc cũ, Lục Tử Kỳ cắt ra một lỗ bé vừa đủ để chú chó nhỏ có thể chui ra chui vào, rồi tìm chiếc chăn con con ngày xưa Lục Lăng đã dùng trải vào trong. Tống Tiểu Hoa xem xong gật đầu lia lịa, đúng là người vừa làm cha, vừa làm mẹ, tay nghề không tồi, còn rất tỉ mỉ, có vẻ “giỏi việc nước, đảm việc nhà”.

Còn chú chó dường như rất hài lòng với chiếc giường mới của mình, vừa thả xuống đã vội vàng liêu xiêu chạy về phía đó, bốn chân khua khua một hồi mới cho được đầu vào, bộ dạng thật đáng yêu, làm Tống Tiểu Hoa và Lục Lăng cười không ngớt, đến Lục Tử Kỳ đứng ở đằng xa cũng phải mỉm cười.

- Trời tối rồi, Vô Khuyết của chúng ta phải đi ngủ thôi!

Tống Tiểu Hoa bê cả ổ chó đi về phía phòng mình, Lục Tử Kỳ trông thấy, ngạc nhiên hỏi:

- Dao Dao, lẽ nào nàng định mang nó về chỗ nàng ư?

- Vâng, sao ạ?

- Người sao có thể ở chung phòng với chó được?

- Sao không thể? Nếu không vì sợ đê chết nó, thiếp đã cho nó ngủ chung giường rồi! Đêm lạnh, nó còn bé thế, nếu để nhiễm lạnh sinh bệnh thì nguy. Ở đây lại không có bác sĩ thú y... đại phu thú y.

- Đại phu thú y thì có, nhưng phần lớn đều chữa bệnh cho gia súc... không phải, ý ta là... - Lục Tử Kỳ khẽ lắc đầu, sắp xếp lại ý nghĩ vốn đã bị rối tung: - Nàng có thể cho nó ở gian trước... À không, để ở trong bếp thì tốt hơn.

- Không được. Nó sẽ sợ! – Tống Tiểu Hoa ôm chặt cái giỏ lúi một bước nhìn Tử Kỳ, có vẻ đề phòng.

Trước ánh nhìn mình như nhìn một con sói của nàng, Lục Tử Kỳ đành cười miễn cưỡng, nhưng vẫn không thôi thuyết phục:

- Nhưng... nàng vẫn chưa khỏi hẳn, nhớ chăm nó mệt thì...

Tống Tiểu Hoa nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ, cảm thấy Tử Kỳ nói cũng có lý, nhưng không phải vì sợ mình mệt, mà sợ mình ngủ say không chăm sóc được.

Nàng từng có ý định nuôi chó, nên những thứ linh tinh liên quan đến việc nuôi chó nàng cũng đọc nhiều rồi. Theo nàng biết, chó con mới tròn tháng vừa cai sữa mẹ rất yếu ớt, phải thường xuyên để ý chăm sóc, ngoài ra đêm còn phải dậy cho nó ăn nên...

- Vậy được. Không để ở chỗ thiếp nữa. – Câu nói tiếp theo của Tống Tiểu Hoa làm cho Lục Tử Kỳ vừa thở phào được một cái lại ghen ứ cổ họng: - Tạm thời để ở chỗ chàng vậy. Làm ơn đi!

Trong khi Lục Lăng vui mừng nhảy múa, Tống Tiểu Hoa bước mấy bước lên phía trước, định giao chó cho Lục Tử Kỳ thì thấy mặt chàng biến sắc, lúi bước dài về phía sau rồi miễn cưỡng đứng lại:

- Này chàng sao vậy? Chàng không thích nó à? Hay là... chàng... - Nàng đảo mắt, cười tinh nghịch hỏi dồn: - Không phải chứ? Một nam nhân cao hơn mét tám như chàng, còn Vô Khuyết thì bé tí xíu, chàng lại...

- Chỉ là ta... - Lục Tử Kỳ lấy hết sức không quay đầu bỏ chạy, chỉ để giữ thể diện trước mặt con. Chàng chỉ có thể vội vàng ngắt lời Tống Tiểu Hoa. Cố gắng tỏ ra bình tĩnh: - Không thích chó lắm mà thôi.

Trước ánh mắt buồn thảm như nghe tin dữ của Lục Lăng và tiếng cười phiền muộn của Tống Tiểu Hoa, Lục Tử Kỳ nhắm mắt cắn răng, từ từ đưa tay ra, run run đỡ lấy “củ khoai lang nóng hôi” như đỡ vật nặng ngàn cân. Sau đó duỗi thẳng hai cánh tay giơ chiếc giỏ đựng Vô Khuyết đang nhìn mình ngạc nhiên ra cách xa hàng thước.

Đúng vậy, nó vẫn còn bé thế, vừa không biết sữa, vừa không biết cắn, có gì đáng sợ đâu chứ? Và lại trông như cục bông rất dễ thương...

Nhưng sao da đầu chàng vẫn gật gật, tóc gáy vẫn dựng lên?

Nỗi sợ hãi từ nhỏ lẽ nào khó vượt qua đến vậy? Lục Tử Kỳ cả đời trời không sợ đất không sợ, chỉ có mỗi điểm yếu này. Điều này ngoài hoặc nam ra không ai biết cả, sao có thể bị bại lộ bởi nha đầu đó chỉ trong vòng nửa canh giờ, đã vậy lại còn nhận lời làm cái việc đáng sợ này. Chẳng lẽ nàng ta đúng là khắc tinh của mình...

- Này, chàng cẩn thận chút, đừng làm rơi Vô Khuyết nhà chúng ta đấy!
- Tống Tiểu Hoa ra sức bồi thêm: - Thiếp nói chàng nghe, đêm đến phải chú ý nhất cử nhất động của nó. Nếu có gì bất thường phải nhanh chóng dậy kiểm tra. Ví dụ là có thể bị lạnh, có thể là đói có thể là buồn đi tiểu, hoặc có thể bị chần bông bịt kín mũi không thở được... Ngoài ra, mỗi đêm phải cho nó ăn cháo ít nhất hai lần, giờ chưa phải là mùa đông, ăn nguội cũng được nhưng nếu chàng muốn hâm nóng cho nó một chút cũng tốt, còn những vấn đề khác... Thiếp không nói nhiều nữa. Dù sao chàng cũng đã

làm cha, chắc chắn sẽ biết cách chăm sóc. Hãy coi Vô Khuyết như Lăng Nhi thuở trước ấy, đơn giản đúng không?

Lục Tử Kỳ không còn cả sức để cười đau khổ nữa, thuở trước chàng từng chăm sóc Lăng Nhi một lần, cho đến khi ý thức được mình còn có một đứa con trai thì Lăng Nhi đã có thể đứng trước mặt gọi chàng tiếng “cha” rồi.

Lẽ nào ông trời cố ý để chàng phải trải nghiệm quãng thời gian đã bỏ lỡ?... Sao có thể xuất hiện ý nghĩ hoang đường đến vậy?... Chẳng lẽ cứ phải đem Lăng Nhi ra so sánh với một chú chó mới được sao?...

Sau khi trêu đùa Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa lại bắt đầu có chút lo lắng, xem ra chàng có vẻ sợ chó thật...

- Thôi vậy. Nếu chàng miễn cưỡng quá thì giao cho thiệp vậy!

- Không. Cha không miễn cưỡng, đúng không? – Lục Lăng nhìn chăm chú vào người cha mà trong mắt nó là dũng cảm nhất, cao lớn nhất, toàn năng nhất: - Nhất định cha sẽ thích Vô Khuyết đúng không?

Hai cánh tay của Lục Tử Kỳ hơi mỏi, bất giác thu vào, chú chó phát hiện ra có sự dao động, liền lắc lư muốn đứng dậy, liếm liếm chiếc mũi nhỏ. Thực ra, cái thứ bé bằng bàn tay này cũng không đáng sợ lắm... Cánh tốt nhất để khắc phục nỗi sợ hãi là đối mặt. Vậy thì, được thôi!

- Lăng Nhi nói đúng đấy. – Đưa chiếc giỏ vào gần hơn, Lục Tử Kỳ cười an ủi Lục Lăng, lại quay ra nhìn khuôn mặt khó tin của Tống Tiểu Hoa. – Muộn rồi. Nàng cứ an tâm đi nghỉ đi.

- Chàng chắc chắn làm được chứ... Cái đó... cái đó có ứng phó được không?

- Được.

Chỉ một từ dứt khoát, đơn giản mà hiệu lực, mọi nghi ngờ của Tống Tiểu Hoa bỗng nhiên tan biến hết.

Có những người ở họ toát lên khí chất làm cho người khác hoàn toàn tin tưởng không cần lý do, và Lục Tử Kỳ là một trong những người như vậy.

Đêm đó, Tống Tiểu Hoa ngủ một giấc ngon nhất kể từ khi nàng vượt thời gian đến đây.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Tống Tiểu Hoa đã dậy.

Một là trong lòng nhớ thương chú chó, hai là gần đây nàng ngủ đủ rồi. Buổi tối muộn nhất là tám giờ đã tắt đèn đi ngủ, sáng ra ngủ một mạch đến chín giờ. Từ lúc nàng dưỡng bệnh, coi như một lần bù đắp hết quãng thời gian thiếu ngủ vì “dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó” hồi phải đi làm.

Mở cửa ra, hít thở sâu, tận hưởng bầu không khí trong lành, thật là thoải mái tinh thần.

Thực ra, chuỗi ngày không có ti vi, không có mạng, không có tạp chí, không có các thiết bị giải trí đa phương tiện, cũng không đến nỗi tồi.

Vì đơn giản nên dễ hài lòng.

Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời, hôm nay sẽ có một tâm trạng thật tốt, hôm nay nàng – Tống Tiểu Hoa sẽ chính thức bắt đầu những ngày tháng hạnh phúc làm phu nhân huyện lệnh Đại Tống!

Việc đầu tiên khi ngủ dậy, như thường lệ nàng đến vại nước trong bếp lấy nước rửa mặt, súc miệng.

Tuy Tống Tiểu Hoa không có can đảm tắm bằng nước lạnh, nhưng anfang lại có thói quen rửa mặt bằng nước lạnh, có lợi cho việc làm đẹp mà!

Còn như việc đánh răng thì hơi phiền muộn. Thời Tống đã có bàn chải đánh răng, kem đánh răng, xà phòng, thậm chí nghe nói còn có cả xà phòng thơm, chỉ có điều mùi vị của kem đánh răng thật kì lạ, bàn chải đánh răng càng kì lạ hơn, nó được làm bằng lông đuôi ngựa hoặc lông đuôi heo, chưa nói đến việc thoải mái khi dùng hay không, chỉ nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Do đó, Tống Tiểu Hoa quyết định dùng đầu ngón tay của mình thay cho bàn chải. Ngoài ra, nàng nhớ là trà xanh cũng có tác dụng làm sạch răng, nên sáng tối đều nhai vài miếng, như vậy chắc có thể vệ sinh được khoang miệng.

Rửa mặt xong, lau khô là được, không thoa bất cứ kem gì. Không bị ô nhiễm, môi trường khí hậu tốt, da cũng không gặp phải vấn đề rắc rối nào, lại thêm đang tuổi thanh xuân, không cần bôi thêm gì nữa.

Nhưng Tống Tiểu Hoa vẫn cho rằng, da cần được chăm sóc từ lúc bé, huống hồ giờ nàng phải cải thiện nhan sắc, vì vậy phải thật nhanh chóng triển khai kế hoạch tự chế mỹ phẩm.

Vệ sinh xong, nàng lấy ra một chiếc lược gỗ, chải mái tóc dài đến tận thắt lưng.

Hồi còn đi học, Tống Tiểu Hoa luôn để tóc dài. Sau khi đi làm bận không có thời gian chăm sóc mái tóc dài nên đành cắt ngắn. Giờ có cảm giác như tìm lại được cái gì đó đã mất nên rất trân trọng. Chỉ tiếc là tuy tóc dài, nhưng chất tóc không được tốt, có vẻ khô vàng không bóng mượt, còn bị chẻ ngọn nữa, chắc là do cơ thể không đủ dinh dưỡng cộng thêm chăm sóc chưa đến nơi đến chốn.

Nhưng Tống Tiểu Hoa tin rằng không bao lâu nữa nàng sẽ làm cho mái tóc của mình đạt tiêu chuẩn quảng cáo mà không còn cần Photoshop.

Dưới ánh nắng ban mai, chải tóc, hít thở không khí trong lành, chậm rãi dạo bộ trong sân, Tống Tiểu Hoa hoàn toàn chìm đắm trong vẻ đẹp của

buổi minh mà từ trước đến nay nàng chưa hề phát hiện ra, không biết rằng cánh cửa thư phòng đang từ từ hé mở.

Lục Tử Kỳ dắt Lục Lăng đứng trước cửa, trông thấy vẻ mặt vui tươi, nhàn nhã của Tống Tiểu Hoa, có chút khó hiểu xen lẫn hoảng hốt. Nữ tử bình thân trước mặt mình đây chẳng phải người không biết phép tắc làm người khác dở khóc dở cười hôm qua sao?

Rốt cuộc con người thật của nàng là thế nào? Hoặc giả đều là con người thật của nàng. Thật hổ thẹn cho một Lục Tử Kỳ luôn tự cho mình là biết nhìn người, cuối cùng vẫn không hiểu nổi một nha đầu vặt mũi chưa sạch...

- Con chào mẹ!

Tiếng vẫn an lành lành của Lục Lăng làm Tống Tiểu Hoa giờ mới chú ý tới sự có mặt của hai cha con, có chút ngạc nhiên hỏi:

- Hai người đã dậy rồi à? Sao sớm vậy? Thiếp tưởng hai cha con vẫn còn đang ngủ!

- Ngày nào Lăng Nhi cũng dậy vào giờ Mão!

- Giờ Mão... - Tống Tiểu Hoa không rõ việc quy đổi canh giờ ra giờ nên mơ hồ gật gật đầu: - Sớm thế, sớm thế! Vô Khuyết đâu?

- Ở trong phòng ạ. Cha đưa con đến vẫn an mẹ nên không thể mang theo nó.

- Lăng Nhi! Vậy sao giờ con không đi xem nó thế nào? – Trước khi Tống Tiểu Hoa tiếp tục hỏi, Lục Tử Kỳ đã kịp cúi xuống vỗ nhẹ vào đầu con: - Nhờ nó bò ra ngoài, chui xuống gầm giường thì con không tìm thấy đâu!

- À, đúng thế ạ! Lục Lăng nghe vậy không nghĩ gì liền vội vàng chạy về phía gian phòng ngủ phía tây.

Lục Tử Kỳ đưa mắt nhìn theo cái bóng nhỏ cho đến khi đã vào trong an toàn rồi mới âu yếm lắc đầu, liền sau đó xoay người nhìn Tống Tiểu Hoa cười dịu dàng nói:

- Chào nàng!

- Chào chàng! – Tống Tiểu Hoa đưa mắt nhìn một lượt thư phòng phía sau lưng Lục Tử Kỳ, không nói thêm gì nữa.

- Ngày nào Lăng Nhi ngủ dậy cũng đến vấn an mẫu thân của nó. – Qua Lăng Nhi, lục tử kỳ biết được mấy hôm trước nàng bị ốm nên dậy muộn, nghĩ nàng không biết việc này, bèn nói: - Bài vị của mẹ nó đặt ở thư phòng.

- Ồ... - Tống Tiểu Hoa đã đoán ra, nên không cảm thấy ngạc nhiên nữa, nghĩ một lúc, rồi hỏi vẻ không chắc chắn: - Vậy... thiệp có nên đến đó... bái lạy?

Lục Tử Kỳ cười nhẹ, đáp:

- Ta cho Lăng Nhi ngày ngày đến vấn an, mục đích là để nó không bao giờ quên mẹ đẻ của mình. Nàng...

- Thiếp hiểu, thiệp hiểu. Nên như vậy.

Tống Tiểu Hoa thấy chàng không có ý để mình vào, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao thì bái lạy bài vị của một người không quen sẽ rất gượng gạo, không thoải mái, tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi đây:

- Thiếp đi đun ít nước cho Lăng Nhi rửa mặt.

Nàng vừa nói vừa định dùng trâm cài lên mái tóc, nhưng do lóng ngóng, lại thêm chưa thuần thục nên cài mấy lần mà không được.

Đang lúc cúi đầu cố gắng thử, bỗng thấy tà áo trắng phấp qua trước mắt, một bàn tay chắc chắn mà ấm áp đỡ lấy chiếc trâm, nhẹ nhàng cài lên mái tóc nàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chiếc cằm góc cạnh, với hàng râu xanh, gương mặt dưới ánh nắng rực rỡ, pha chút huyền ảo làm người khác khó đoán tâm trạng.

Ngay lập tức, Lục Tử Kỳ lùi lại một bước, nhìn nàng, cười nói:

- Ta đến huyện nha, khoảng giờ Ngọ sẽ về.

- Hả? Trời vừa sáng, mấy giờ chàng đi làm... À, ừ... bắt đầu công việc?

- Việc công lúc trước vẫn chưa kịp xử lý, nay ta phải đến sớm một chút.

- Vậy thì chàng cũng nên ăn cơm xong rồi đi chứ!

- Không sao. Ta đến huyện nha ăn cũng được! Nếu nàng cảm thấy buồn có thể tìm thám Trương nói chuyện. Nếu muốn mua gì cứ lấy tiền ở chỗ hôm qua ta nói với nàng. Từ nay chi dùng trong nhà do nàng lo liệu, không cần báo với ta.

- Vâng. Không vấn đề gì. Chàng cứ yên tâm! – Tống Tiêu Hoavui về nhìn Tử Kỳ hỏi: - Phải rồi. Tối qua, Vô Khuyết có ngoan không?

Lục Tử Kỳ thở phào một cái:

- Cũng ngoan, cho nó ăn cháo hai lần, có vẻ ngủ ngon.

- Đích thân chàng cho nó ăn ư?

- Chẳng lẽ lại là Lăng Nhi?

Tống Tiểu Hoa nín cười, mặt ra vẻ nghiêm túc, kiễng chân lên vỗ nhẹ vài Tử Kỳ:

- Tâm trạng không tồi, cố gắng duy trì.

Gần như cả đêm không ngủ, lại còn nói tâm trạng không tồi? vậy thì, duy trì vậy...

Lục Tử Kỳ hơi chau mày, cười méo xệch.

Lúc này, Tống Tiểu Hoa mới để ý thấy sắc mặt chàng quá là mệt mỏi, giọng nói cũng khàn hơn so với hôm qua, chắc là do không được nghỉ ngơi vì phải chăm Vô Khuyết. Lại nghĩ, chàng bên ba bên ngoài đã lâu, vốn rất mệt mỏi, trở về còn bị nàng nhất thời hứng chí trêu đùa...

Trong lòng có chút áy náy, nhưng lại không biết nên nói gì, gượng gạo một lúc, nàng mới thốt ra một câu mà trong ấn tượng của nàng, câu này các bà vợ thường hay nói với chồng trước lúc lên đường:

- Đi đường cẩn thận, về sớm nhé.

Tuy Lục Tử Kỳ cảm thấy câu nói này có chút kỳ lạ, nhưng nghe cũng ấm lòng, bèn cười nhẹ đáp lại.

Khi bước ra, quay người lại đóng cửa, chàng nhìn thấy nữ tửu với nụ cười rạng rỡ đang vẫy tay chào mình, bất giác nhoẻn miệng cười nhưng trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Tại sao lúc này lại không cho nàng ấy gặp Đồng Nhi, hoặc giả không muốn Đồng Nhi gặp nàng ấy...

Chức trách của một huyện lệnh thời Đại Tống tương đối nặng nề, bao gồm: cấp hộ khẩu, trưng thu thuế, tuyển quân dịch, tu bổ thủy lợi, khuyến nông, lĩnh binh quyền, trừ đạo tặc, xây dựng trường học, giúp dân hướng thiện, dẹp bỏ lưu manh, giúp đỡ dân nghèo, giải quyết kiện tụng... Một mình gánh vác quân chính, hành chính, dân chính, tư pháp, tài chính. Vừa phải điều hòa mối quan hệ giữa trung ương và địa phương, vừa phải ổn định trật tự, có thể nói chức quan tuy nhỏ nhưng sự vụ rất nhiều.

Đương nhiên cũng phải xem người đó là ai.

Nếu là một tham quan chỉ biết hưởng thụ cho bản thân thì đương nhiên sẽ nhàn hạ đến mức buồn bực tay chân. Nhưng nếu là một vị quan thanh liêm toàn tâm toàn ý vì dân cũng đủ để người đó bận từ sáng đến tối.

Lục Tử Kỳ chắc chắn là loại người thứ hai.

Còn làm phu nhân của một huyện lệnh như Tống Tiểu Hoa cũng vất vả không kém.

Sau khi đã yên tâm với đồ ăn sáng cho mình, tiểu tử nhỏ và chú chó bằng cơm trắng và phần lớn điểm tâm còn thừa từ tối hôm trước, Tống Tiểu Hoa vớt bát đĩa, vội vàng ra khỏi cửa. Nàng bế Lục Lăng, Lục Lăng bế Vô Khuyết, hai người một chó, đi thẳng tới chợ.

Vì là lần thứ hai đến nên nàng cũng quen với cái chợ tuy nhỏ nhưng thứ gì cũng có này, và những người ở đây cũng không lạ nàng.

Sau một hồi chào hỏi nhiệt tình đến mỗi miệng, cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng mua được đầy làn rau và một miếng thịt heo tươi.

Đương nhiên, lúc trả tiền cũng phải trải qua một cuộc giằng co như cãi nhau, cuối cùng Tống Tiểu Hoa đành phải lấy danh thanh liêm chính trực của chồng ra mà rằng nếu không mua bán đúng giá thì sẽ bị khiển trách, nói

khẩn thiết đến mức suýt rơi lệ, đến lúc này những người sẵn sàng tặng không đồ cho nàng mới chịu thôi, nhận tiền của nàng mà vô cùng áy náy.

Vừa về nhà được vài phút, hồ đại phu người thăm bệnh cho nàng từ trước đến nay liêu xiêu bước đến.

Nghe nói người này là đại phu giỏi nhất huyện, thậm chí nổi tiếng cả châu phủ, nhưng ngoại hình trông hơi buồn cười, mắt nhỏ, mũi to, lông mày hình chữ bát, thêm râu cằm tẽ ra hai bên, nói không ngoa thì đúng là chuột phiên bản người.

Nhớ lại lúc trước, khi Tống Tiểu Hoa lơ mơ mở mắt ra, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt này, vừa ngạc nhiên, vừa sợ hãi, lại vừa buồn cười, vừa mừng rỡ, bệnh cũng đỡ vài phần, thế nên không chết được...

Vì vậy, Tống Tiểu Hoa có lý do để nghĩ rằng ông ta nổi tiếng về y thuật như vậy chắc chắn có công lớn của tướng mạo.

Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, chưa biết chừng còn có thể khiến bách bệnh tiêu tan...

Hồ đại phu vừa bắt mạch cho Tống Tiểu Hoa vừa nổi do gà trong tiếng cười không ngớt của nàng.

Phu nhân mới của Lục huyện lệnh này quá là khác người. Ông ta hành nghề y đã mấy chục năm, tuy không dám nhận là thánh y, nhưng cũng có trình độ nhất định.

Ngày hôm đó, rõ ràng chính mắt nhìn thấy Lục phu nhân hồn xiêu phách lạc, hơi thở yếu ớt, trong nháy mắt đã khỏe mạnh, hoàn hồn, hồi phục cực nhanh, không những thế đến tính cách dường như cũng thay đổi hoàn toàn.

Hồ đại phu đi khắp nơi chữa bệnh cho mọi người, được xem là có kinh nghiệm, cũng tự nhận là có khả năng nhìn người. Lục phu nhân trước ngày hôm đó tuy bệnh tình trầm trọng, nhưng vẫn có thể nhận ra là nữ tử nhu mì hiền thực, được nuôi dưỡng chốn thâm khuê chưa từng phạm sai lầm. Còn Lục phu nhân sau hôm đó, tuy vẫn mệt mỏi bơ phờ nhưng đôi mắt đã thay đổi rõ rệt, trở nên tinh anh không còn e dè.

Hai lần đến tái khám, lại càng phát hiện ra nữ tử này có tính tình khoáng đạt, không câu nệ, không để ý phép tắc, điều hiếm thấy ở những nữ nhi bình thường.

Tới hôm nay lại càng thay đổi, như người quen chuyện trò vui vẻ với ông đã đành, lại còn nhìn thẳng mặt ông cười hề hề kiêu kỳ tránh né.

Nếu không tự ý thức được dung mạo hạn chế của mình, có lẽ ông đã tưởng phu nhân trẻ lần đầu làm vợ người ta này có tình ý gì với lão già đây...

Tội lỗi, tội lỗi, sao có thể có ý nghĩ xấu xa này vậy?

Từng nghe nói có người sau cơn bạo bệnh tính tình thay đổi nhiều, Lục phu nhân chắc mắc triệu chứng này, chỉ không biết thay đổi một cách triệt để như vậy liệu có bình thường không...

Bệnh tình của Tống Tiểu Hoa cơ bản đã đỡ bảy tám phần, nhưng theo nguyên tắc của Đông y, vẫn phải uống thêm vài ngày thuốc để bồi bổ nguyên khí. Cứ nghĩ đến thuốc đắng chảy nước mắt là muốn chết, nhưng để trị bệnh tận gốc nàng đành chịu đựng.

Trong khi Hồ đại phu kê thuốc, nàng lại đòi ông kê thêm thang dưỡng nhan sắc.

Từ lâu Tống Tiểu Hoa đã muốn dùng thử thuốc Đông y. Trước kia một là vì bận, hai là những thứ tổ tiên truyền lại sau nghìn năm giờ có mùi lạ,

nàng không dám mạo hiểm dùng thử. Lần này gặp được thầy lang thực thụ, sao có thể không thỉnh giáo một phen?

May mà Hồ đại phu đọc nhiều sách Đông y, nếu không đã bị những câu hỏi thẳng thắn của nàng làm khó. Dù sao đây cũng là nơi biên ải xa xôi, không có danh gia vọng tộc, bách tính bình thường chỉ cần ăn no mặc ấm không bị bệnh đã khó rồi, ai còn rảnh rỗi mà nghĩ đến dưỡng nhan sắc?

Lục phu nhân cũng chỉ là nữ tử nhà thường dân, sao lại có yêu cầu như vậy...

Sau khi tiễn Hồ đại phu, Tống Tiểu Hoa tươi cười vâng vâng hai tờ giấy ghi đơn thuốc, rồi dắt Lục Lăng cùng chú chó đến cửa tiệm trên huyện bốt thuốc.

Về đến nhà, thấy không còn sớm nữa, nàng bèn giặt bộ đồ thay tối qua, và vớt luôn bộ y phục bằng vải thô đầy bùn đất của Lục Tử Kỳ đi.

Quần áo dính đầy vi khuẩn, bản thể lại không có máy giặt, dầu sao cũng không phải bằng vải tốt, chắc chắn rẻ tiền.

Nàng vốn chi tiêu phung phí đã quen, chẳng phải người tằn tiện gì, và lại cái ngăn kéo mà Lục Tử Kỳ để bổng lộc là minh chứng rõ ràng cho chính sách “cao tân dưỡng liêm” của triều Tống, khiến nàng hài lòng nghĩ đến cuộc sống trung lưu từ nay về sau.

Phơi quần áo xong, Tống Tiểu Hoa xoa tay đi vào trong bếp chuẩn bị thức ăn.

Tối qua hại Lục Tử Kỳ mất ngủ cả đêm, cũng không biết bữa sáng đã ăn chưa, vậy thì buổi trưa hãy để Tống Tiểu Hoa chuẩn bị bữa ăn chính thức đầu tiên mà kiếp này... và cả kiếp trước... nàng chưa từng làm.

Theo các bước và cách thức nàg nhớ tối qua, rửa rau, nhóm lửa, thổi cơm, mọi việc đều thuận lợi.

Ngâm nga khúc hát tự biên, lấy thớt ra, đặt thịt vào, Tống Tiểu Hoa cầm con dao thái rau sáng loáng, thái không do dự, tiếp đó, một tiếng kêu thất thanh làm chú chim nhỏ đang đậu đằng xa sợ hãi bay đi, chỉ thấy bên cạnh miếng thịt kia thêm một miếng thịt tươi khác nhỏ bằng hạt đậu xanh...

Lục Tử Kỳ gần như cả đêm không ngủ, sáng dậy cũng không muốn ăn, sau khi đến nha môn, lại vùi đầu vào giải quyết hàng núi việc, đến uống một ngụm trà cũng không có thời gian. Tới trưa công việc đã xong xuôi, mới cảm thấy bụng lép kẹp, đầu óc quay cuồng.

Vội vàng trở về nhà, tưởng có cơm canh nóng hổi đang chờ đợi mình, không ngờ căn bếp lạnh tanh, chàng đảo một vòng quanh khoảng sân trống trải, ngoài mấy bộ quần áo phơi ngoài dây, tuyệt nhiên không thấy bóng người nào.

Cô kìm nén cơn giận, chàng xắn tay áo chuẩn bị thức ăn, rau vừa đổ vào chảo, chỉ nghe thấy vọng lại tiếng cười vui của nữ tử, trẻ nhỏ và cả tiếng kêu khe khẽ của chú chó.

Cơn tức giận lại dâng lên...

- A, chàng về rồi!

Tống Tiểu Hoa bế Lục Lăng, Lục Lăng ôm cái giỏ, trong giỏ có một gói đồ được bọc giấy dầu, Tống Vô Khuyết nằm lên đó. Lục Tử Kỳ bước ra khỏi nhà bếp, trông thấy bộ ba quái dị này, nén giận hỏi:

- Hai người đi đâu thế?

- Mua cơm trưa!

Tống Tiểu Hoa gần như không phát hiện ra khẩu khí có phần không vui của chàng, đặt Lục Lăng xuống, đỡ lấy giỏ, vui vẻ giơ ra trước mặt Lục Tử Kỳ, thấy chàng chau mày lùi lại nửa bước, chỉ nghĩ là vì sợ chó, nháy mắt cười tinh nghịch rồi mới bảo Lục Lăng bế chó đi:

- Chàng xem này, thiếp mua bao nhiêu là đồ ăn! Hóa ra nơi này có đầy đủ đồ ăn chín, thật là tốt! Sau này lười nấu cơm có thể mua trực tiếp về ăn, đỡ quá! – Vừa nói, nàng vừa lấy cái bình trong giỏ ra: - Thiếp còn mua cả rượu cho chàng.

Cái đó càng làm cho Lục Tử Kỳ càng thêm tức giận.

Dám đi lên phố mua đồ ăn sẵn, xem ra sau này còn tiếp tục làm như vậy. Sao có thể là việc nên làm của nữ tử quán xuyên gia sự chứ?

Giọng bất giác lạnh lùng:

- Ta không uống rượu.

- Hả? Không phải chứ? Tâm trạng của Tống Tiểu Hoa rất vui nên không hề phát hiện ra, để lộ khuôn mặt kinh ngạc có chút khoa trương: - Làm quan mà không biết uống rượu? Thảo nào...

-

- Sao cơ?

- Thảo nào đến giờ chàng vẫn là một viên quan thất phẩm nhỏ bé! – Tống Tiểu Hoa vui vẻ quay vào bếp, vừa bỏ thức ăn ra đĩa vừa cười nói: - Chắc là do chàng không biết tiếp rượu quan trên nên quan trên không thăng chức cho chàng!

Nàng chỉ biết nói cho vui mà không hề để ý sắc mặt của Lục Tử Kỳ đã tối sầm lại, chỉ có Lục Lăng đứng bên cạnh là phát hiện ra cha mình có gì

đó không ổn, rứt rề kéo tay áo, giọng nhỏ nhẹ như tiếng muỗi:

- Cha...

Lục Tử Kỳ cúi xuống nhìn con trai, tay nắm lại, cố giữ cho giọng nói bình tĩnh:

- Tranh thủ giặt sạch cho ta bộ y phục hôm qua, vài bữa nữa đi tuần ta còn trả lại cho người ta.

Tống Tiểu Hoa ngậy ra:

- Đó không phải của chàng ư?

- Không phải. Bộ y phục của ta bị cành cây và đá ở sông làm rách rồi, nên mượn tạm của người đồng hương.

Hôm đó, bất cẩn bị rơi xuống dòng nước chảy xiết, nếu không có mọi người mạo hiểm cứu mạng thì có lẽ Lục Tử Kỳ đã thịt nát xương tan, chưa biết chừng đã đi gặp Đồng Nhi...

- Ừm... - Tống Tiểu Hoa không mấy quan tâm chỉ đáp một tiếng, sau đó tiếp tục chuẩn bị đồ ăn: - Vậy mai thiếp sẽ đi mua bộ mới. Bộ hôm qua chàng mặc thực sự rất bẩn, thiếp vứt rồi.

- Nàng... Lãng Nhi, con về phòng trước đi. Khi nào cơm trưa xong cha sẽ gọi.

Trước khi phát tiết, Lục Tử Kỳ vẫn nhớ phải tránh trước mặt con. Sau khi đã đuối khéo Lục Lãng với khuôn mặt lo lắng không đúng lứa tuổi chốc chốc lại quay đầu nhìn lại, cuối cùng chàng không thể nhịn bèn trầm giọng trách: - Sao nàng cso thể làm vậy?

- Nghĩa là sao?

- Thật lãng phí! Không biết tiết kiệm!

- Lãng phí ư? – Tống Tiểu Hoa mù mờ quay đầu nhìn nào bát, nào đĩa bày đầy bàn: - Chỗ đồ ăn bán sẵn này... đều là để ăn, không đắt mà...

- Đã mua thức ăn tươi, sao còn mua đồ ăn sẵn? Chẳng phải là lãng phí sao? Còn nữa, y phục đang yên đang lành chỉ vì bẩn àm vứt đi sao? Quán xuyên như vậy thật chưa từng nghe nói!

Giọng nói nghiêm túc của chàng làm Tống Tiểu Hoa nhất thời không kịp phản ứng:

- Thiếp là vì...

Lục Tử Kỳ không kìm được cơn tức giận trong lòng:

- Nàng không phải là thiên kim tiểu thư của nhà đại hộ, từ nhỏ đã phải hiểu cuộc sống khó khăn không dễ dàng gì. Ta thật không hiểu, làm thế nào có thể hình thành nên thói quen ham ăn lười làm, vung tay quá trán?

Tống Tiểu Hoa cũng đã lấy lại được bình tĩnh, tức giận nói:

- Thiếp chẳng qua chỉ mua chút đồ ăn, vứt bộ y phục rách thối, vậy mà chàng lắm lời thế, không ăn thì đổ đi! – Nói xong nàng xoay người dùng tay gạt nửa số bát đĩa trên bàn xuống đất. May mà nền nhà là đất nên không bị vỡ, nhưng lại chạm đúng vào vết thương lúc trước, đau chảy nước mắt: - Giờ thiếp sẽ đi mua y phục đền trả chàng, được chưa?

Nói đoạn bèn hăm hăm đẩy Lục Tử Kỳ đang đứng ngây người chưa biết phản ứng thế nào bởi những hành động quyết liệt vừa rồi của nàng, phăm phăm bước vào phòng mình lấy tiền rồi lại phăm phăm bước ra khỏi cổng.

Hành động cực nhanh, máu tươi và nước mắt cùng lúc trào ra...

Lục Tử Kỳ đứng ngậy ra một lúc mới nén giận cúi xuống nhặt từng thứ rơi vãi lung tung dưới nền nhà, một vài đồ đựng đã bị mẻ, thức ăn gần như bị dính đất, dù đã mất thời gian làm sạch nhưng cũng không tránh khỏi lãng phí mất một ít.

Thật là quá đáng...

Chàng nhặt từ bàn hai món ăn còn nguyên vẹn định cùng Lục Lăng đối phó với bữa trưa, kệ đồng lộn xộn đợi ăn xong rồi thu dọn nốt.

Còn Tống Tiểu Hoa, người đã tức giận bỏ đi... để nàng bình tĩnh nghĩ lại lỗi lầm của mình cũng tốt.

Lục Tử Kỳ bước ra khỏi bếp, trông thấy Lục Lăng đang bế chú chó dựa vào cột hành lang, chắc là đã tận mắt chứng kiến cuộc cãi vã vừa nãy, trong lòng thầm thở dài, dịu giọng:

- Lăng Nhi, lại đây ăn cơm.

- Vâng... - Lục Lăng mím môi khẽ đáp, bước từng bước nhỏ tiến đến, ngược nhìn Lục Tử Kỳ vẻ như muốn nói điều gì nhưng lại thôi.

- Sao vậy? Có phải là muốn nói gì với cha không? – Lục Tử Kỳ cúi xuống vuốt tóc thẳng bé: - Mẹ... tạm thời có chút việc ra ngoài, sẽ về nhanh thôi. Chúng ta ăn cơm trước, được không?

Không nói từ “mẹ” thì thôi, vừa nhắc đến Lục Lăng liền “oa” lên một tiếng, khó:

- Mẹ bị đứt tay... chảy rất nhiều... rất nhiều máu... Lăng Nhi sợ lắm... Mẹ bảo không đau... nhưng mẹ cũng khóc...

- Đứt tay? Sao lại bị đứt tay?

- Dao thái rau...

Tuy Lục Lăng nói nấc từng tiếng nghe không rõ, nhưng Lục Tử Kỳ ngay lập tức đã hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra, nàng vì bị thái vào tay, không thể tiếp tục làm cơm nên đã ra ngoài mua đồ ăn sẵn.

Đứng thẳng dậy, nhìn hai cánh cổng vẫn mở, thấy mấy giọt mái rơi trên nền đất mà mắt chàng như bị lửa đốt.

Đây là máu của nàng ư? Chắc vừa nãy nóng giận đã chạm vào vết thương. Thảo nào nàng khóc.

Chắc nàng rất sợ đau? Vậy là còn vừa khóc vừa an ủi Lăng Nhi nói là không đau...

Sao không nói với chàng chứ?

Những tia nắng chính Ngọ chói chang, chiếu thẳng vào trái tim,

Chàng đâu có cho nàng cơ hội giải thích?

Chàng đâu có chú ý đến sự khác thường của nàng?

Nếu... nếu là Đồng Nhi, chàng chỉ nhìn một cái là phát hiện ra ngay Đồng Nhi của chàng bị thương...

Nhưng... nếu là Đồng Nhi thì sẽ không tức giận khủng khiếp đến vậy...

Lục Tử Kỳ mệt mỏi day day chân mày, cười đau khổ.

Mới gặp một ngày, cãi nhau hai lần, tần xuất quả là hơi nhiều một chút.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 4

Lục Tử Kỳ ngon ngọt dỗ dành Lục Lăng ăn cơm, lại nịnh cho nó ngủ, Tống Tiểu Hoa vẫn chưa về. Vốn bị cơn đói hành hạ, nhưng giờ không cảm thấy đói nữa, nhìn ánh mắt “ai oán” của chú chó, do dự một lúc, cuối cùng chàng đóng cửa đi tìm vợ.

Lại nói về Tống Tiểu Hoa, chạy được một đoạn đường nước mắt mới ngừng rơi. Nhìn xuống bàn tay nhuộm một màu máu đỏ, và cả miếng vải lụa quấn quanh ngón tay cũng một màu đỏ tươi, nàng quệt mũi, lau mặt tiếp tục cầm đầu chạy.

Tên Lục Tử Kỳ đó, động một chút là không phân biệt phải trái, động một chút là giáo huấn người khác. Nhớ lại năm ấy, đến bố mẹ còn chưa từng nặng lời với nàng như vậy.

Bố, mẹ...

Tự nhiên vô duyên vô cớ ngủ một giấc trở về hơn ngàn năm trước, có thể cũng có người vượt thời gian nhập hồn vào xác của nàng chăng? Thế cũng tốt, ít ra “nàng” vẫn còn sống, bố mẹ sẽ không phải đau lòng...

Nhưng, bố, mẹ, con nhớ bố mẹ lắm...

Chạy được nửa đường, bầu trời chốc chốc lại nổi lên vài tiếng sấm.

Tống Tiểu Hoa chạy một mạch đến y quán trong thành để Đường đại phu băng lại vết thương giúp, tiện thể bốc ít thuốc bồi bổ cơ thể, dưỡng nhan sắc mà hồi sáng Hồ đại phu đã kê đơn, tiếp đó liền đến tiệm bán y phục may sẵn.

Ông chủ tiệm trông thấy Huyện lệnh phu nhân thường ngày vẫn tươi cười, nay không biết vì có gì mà mắt đỏ lên như mắt thỏ, khí thế như hổ dữ, trông hơi đáng sợ, vậy nên không dám nói gì nhiều, chỉ đi theo bên cạnh.

Tiệm này có đầy đủ các loại quần áo từ bình dân đến cao cấp, Tống Tiểu Hoa kìm lòng, mua một bộ quần áo đắt nhất.

- Xin hỏi Lục phu nhân, số đo của người mặc bộ y phục này ạ?

- Ông chưa từng gặp huyện lệnh của mình ư?

Ông chủ tiệm nghe Tống Tiểu Hoa nói vậy chỉ muốn tát mình một cái, Huyện lệnh phu nhân mua y phục nam đương nhiên là mua cho Huyện lệnh đại nhân rồi, câu hỏi vừa nãy của mình quả là thừa.

- À, đúng rồi, tìm thêm cho ta một bộ. – Tống Tiểu Hoa chợt nghĩ ra, gọi ông chủ tiệm đang tìm chọn cỡ phù hợp lại: - Y phục nam nhé!

- Há?

- Ta hứng chí muốn thử.

- ... Vâng vâng vâng!

Ông chủ tiệm đáp liên hồi, chui vào trong kho chứa, vài phút sau lại chui ra, trên tay cầm hai bộ y phục mà chất lượng và kiểu dáng đều thuộc hàng thượng đẳng.

Tống Tiểu Hoa chọn bộ cỡ nhỏ, vào “phòng thử đồ”, nhanh chóng thay y phục.

Nàng vén màn bước ra, ông chủ tiệm không khỏi ngỡ ngàng.

Thân hình nàng vốn chưa phát triển hết, lại thêm vóc dáng gầy gò, gương mặt không son phấn có phần nhợt nhạt, lông mày thanh tú mà

thoáng chút khí phách. Ngoài đôi gò bồng đảo phải nhìn kỹ lắm mới thấy ra, thì mặc y phục nam vào không hề phát hiện, trông rõ ràng là một nam nhi hào hoa phong độ.

Tống Tiểu Hoa đứng trước chiếc gương đồng, nghiêng đầu nhìn một lượt cái bóng bên trong gương, lòng vừa vui vừa buồn.

Vui vì trước kia xem phim, đọc tiểu thuyết thấy miêu tả gái giả trai xông pha chốn giang hồ gì đó, nàng không mấy bận tâm, cho rằng sao không thể nhận ra nữ nhi cải trang thành nam nhi? Cái khác thì không nói, riêng vóc dáng đã khó che giấu rồi, trừ phi là mùa đông ở Đông Bắc mặc nhiều quần áo như gấu...

Bây giờ đến lượt mình mới phát hiện ra nghệ thuật quả nhiên bắt nguồn từ đời sống, gái giả trai tuyệt đối có tính thực tế và tính khả thi.

Buồn vì vóc dáng trước sau như một phẳng lì như cái bàn giặt, như cái sân bay này của nàng không biết đến bao giờ mới biến được thành “phập phồng gợn sóng” đây...

Trong khi Tống Tiểu Hoa đứng trước gương ngẫm trước nhìn sau tâm trạng buồn vui lẫn lộn thì bức rèm ở “phòng thử đồ” bên cạnh được vén lên, một người đang cúi đầu sửa lại trang phục bước ra.

Một chàng trai, một chàng trai khôi ngô, một chàng trai khôi ngô tuấn tú mặc y phục màu xanh lam tươi sáng.

Tống Tiểu Hoa nhìn trong gương thấy mình và chàng trai đó, trong lòng dấy lên sự bi phẫn.

Là một nữ nhi, nhan sắc chỉ bình bình, cho dù cải trang thành nam nhi thì diện mạo cũng rất tầm thường.

Không biết có phải do cảm nhận được ánh mắt bi phẫn của Tống Tiểu Hoa phản chiếu từ chiếc gương hay không, chàng trai bèn đưa mắt nhìn, mỉm cười, gật đầu.

Tống Tiểu Hoa ngay lập tức suýt ngất lịm.

Người này chắc thấy Tống Tiểu Hoa vẫn chưa ngất hẳn, bước tới một cách dứt khoát, chấp tay nói:

- Tại hạ là Nguyên Hạo, xin thỉnh giáo quý tính đại danh của huynh đài? – Giọng nói quả thật dễ nghe, chỉ có điều trầm hơn nhưng ít dịu dàng hơn so với giọng nói của Lục Tử Kỳ.

- À... Tôi... - Sau một hồi hoảng hốt, Tống Tiểu Hoa bắt chước đáp lễ, ồm giọng nói: - Tại hạ là Tống Dao.

- “Dao” trong “dao viên bi phương” ư?

- Đúng vậy. “Hạo” trong từ “Bạch đế Thiếu Hạo” sao? – Có lý, chẳng phải là mình từ một nơi xa xôi khác đến hay sao...

- Đúng vậy. - “Bạch đế Thiếu Hạo, Tây phương thiên đế”(*) ư? Hay, vừa đúng ý mình...

(*) Bạch đế Thiếu Hạo là một trong ngũ đế, con trai của Thái Bạch Kim Tinh, truyền thuyết nói ông là thần tiên ở Tây phương.

Hai người nhìn nhau cười, Tống Tiểu Hoa cũng thoát khỏi vẻ lóng ngóng ban đầu, phẩy ống tay áo rộng, nhập vai rất tự nhiên.

May thay, trước kia nàng hay xem phim cổ trang nên biết được những hành động cử chỉ của người xưa, tuy có chút khác biệt nhưng cũng không đến nỗi lạc điệu, bắt chước không khó. Càng may hơn là nàng vốn phóng

khoáng không hề có dáng dấp cần có của một cô gái yếu điệu thực nữ thời xưa, nên tự thấy ra dáng nam nhi cả về điệu bộ lẫn tính cách.

Lén nhìn mình trong gương. Ủm, quả nhiên... rất có khí chất nam nhi, rất nam tính.

Lệ rơi...

Tống Tiểu Hoa đang buồn thì nghe thấy bên ngoài lại vang lên tiếng sấm, tiếp đó, tiếng “lộp bộp lộp bộp” như có hàng trăm nghìn hạt đậu bằng thép từ trên trời rơi xuống, rất náo nhiệt.

Ông trời ém nước mắt vào trong bao lâu rồi, giờ coi như được trút sạch.

Huyện Bắc Nhai này ở phía Bắc, mùa thu hơi hanh khô, mặt đất lâu không gặp mưa bốc lên mùi bùn đất, xộc vào mũi ngứa ngứa.

Tống Tiểu Hoa hắt xì một cái, dụi mắt, thở dài.

Xúi quẩy thật, không đem theo ô. Đợi tạnh mưa thì đoạn đường đất đi về không biết nhầy nhựa đến mức nào.

Nguyễn Hạo lắc đầu nhìn trời âm u:

- Trận mưa này trong chốc lát chưa thể tạnh được, chi bằng... - Chắp tay hướng về phía Tống Tiểu Hoa: - Hẹn gặp không bằng tự nhiên gặp. Đã gặp nhau ở chốn này thì ít nhiều cũng có duyên. Không biết tại hạ có được vinh hạnh mời huynh đài dời bước sang trà quán bên cạnh ngòi ngắm mưa thưởng thức trà không?

Tống Tiểu Hoa vội vàng đáp lễ:

- Được được, cung kính không bằng tuân lệnh, chỉ có điều... - Nàng đứng thẳng cười “hê hê”: - Có thể không cần phải hành lễ một cách nho

nhã như vậy không, mệt lắm!

Lông mày hình lưỡi mác của Nguyễn Hạo nhướn lên, cười sáng khoái:

- Thật đúng ý ta! Thực ra ta rất sợ những lời nói phép tắc kể nghĩa, chau chuốt từng chữ!

- Vậy như này đi, từ nay ta gọi huynh là Nguyễn Hạo, huynh gọi ta là Tống Dao.

- Cứ vậy nhé!

Tống Tiểu Hoa thấy chàng ta giơ bàn tay phải lên, liền nhảy lên đập một cái:

- Cứ vậy nhé!

Sau khi ai nấy tự trả tiền, mượn ông chủ tiệm y phục một chiếc ô, Tống Tiểu Hoa và Nguyễn Hạo cùng che ô đi về phía quán trà đối diện.

Chỉ có vài bước chân, nhưng giày và tất của hai người đều bị ướt gần hết, đuôi áo và đuôi tóc cũng sũng nước mưa.

Tiểu nhị từ trong quán chạy ra tiếp đón, cất ô cho hai người, lại lấy ra hai cái khăn vuông sạch lau nước mưa, phục vụ quả là nhiệt tình.

Tống Tiểu Hoa thay y phục nam, đương nhiên không ai phát hiện ra thân phận của nàng, mà cho dù có thấy quen mặt cũng không dám nghĩ tới điều đó...

Theo chân tiểu nhị vào phòng trà trên lầu, sau khi ngồi xuống, việc gọi trà và đồ ăn đều do Nguyễn Hạo đảm nhận. Không phải Tống Tiểu Hoa nhường mà vì quả thực nàng không biết gì về trà đạo. Bảo nàng nhận xét về cà phê, còn miễn cưỡng nói được vài câu...

Nguyên Hạo quả nhiên là người am hiểu, chỉ hai ba câu đã dặn dò xong tiểu nhị, bèn đến bên Tống Tiểu Hoa đang nhào người lên thềm cửa sổ ngắm mưa trút xuống như nối liền trời với đất, trong gian phòng nhỏ chỉ còn nghe tiếng mưa lộp bộp trên mái.

Tống Tiểu Hoa nghiêng đầu quan sát người thanh niên tuấn kiệt đứng cạnh mình.

Lông mày tựa ngọn núi xa, mắt đen lay láy, sống mũi cao, đôi mắt hơi xếch lên, có phần cao ngạo.

Hóa ra, đàn ông mắt một mí lại đẹp đến thế...

- Sao thế? Mặt ta bị lem à?

Nguyên Hạo thu tầm mắt, nhìn Tống Tiểu Hoa cười mà như không, môi hơi cong lên, có chút trêu đùa.

- Đâu có, đâu có...

- Căn thận tay của huynh, khung cửa sổ có nước.

- Hả? - Tống Tiểu Hoa hơi mất tự nhiên nhìn theo ánh mắt của Nguyên Hạo dừng ở ngón tay bị băng bó như miếng bánh chưng của mình:
- À...

Nàng rút tay về, dùng áo che đi, bất giác lại nghĩ đến những chuyện không hay trước đó.

- Có gì khác đâu?

- Chắc huynh là người phong nhã đọc nhiều sách thánh hiền, một ngày có thể nhịn ăn nhịn uống nhưng không thể nhịn làm thơ vẽ tranh đúng không?

Tống Tiểu Hoa cười nhạt:

- Huynh nói hay thật đấy... - Để tránh nói đến vấn đề mình không phủ nhận nhưng cũng không dám thừa nhận, Tống Tiểu Hoa nhanh chóng đổi chủ đề: - Còn huynh? Huynh làm gì?

Nguyên Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại, hít một hơi dài:

- Ta ư... Vừa không công danh, cũng không chức tước, càng không có gia nghiệp, chu du khắp thiên hạ, mở rộng tầm mắt, nâng cao kiến thức. Tóm lại là một người nhàn rỗi!

Tống Tiểu Hoa quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng gần như hoàn hảo của chàng ta, lẩm bẫm:

- Xem ra là một người nhàn rỗi nhiều tiền...

Trong lúc nói chuyện, trà và đồ ăn đã được bê lên, Tống Tiểu Hoa không chịu nổi ngồi im bên bàn ăn uống nhỏ nhẹ, liền một tay cầm miếng bánh, một tay cầm tách trà, đi đến bên cửa sổ.

Nguyên Hạo thấy vậy liền cười, cũng bắt chước theo.

Hai người uống trà, ngắm mưa, chuyện trò vui vẻ, tâm đầu ý hợp.

Mà không biết rằng có người cầm ô đứng dưới mưa đang chăm chú quan sát họ.

Lúc Lục Tử Kỳ ra khỏi nhà, thấy sấm sét, trời chuyển âm u, liền mang theo hai cái ô, vội vã lên chợ huyện, nhưng không tìm thấy Tống Tiểu Hoa.

Nhớ lại lời nàng nói muốn mua y phục cho mình, bèn đi thẳng đến tiệm y phục may sẵn. Chẳng ngờ, chưa kịp đến nơi, vô tình ngẩng đầu liền trông thấy hai cái bóng đứng cạnh nhau bên cửa sổ lầu hai của trà quán.

Một người cao lớn tầm thước, khôi ngô tuấn tú, diện mạo thần thái chẳng phải thường, gương mặt rất lạ, chắc không phải người vùng này.

Còn một người gầy nhỏ mảnh khảnh, chỉ có đôi mắt là tinh anh linh hoạt, chính là Tống Tiểu Hoa, cải trang thành nam nhi.

Nàng cùng với nam tử lạ mặt mỗi người tựa một bên cửa sổ, chốc chốc nhìn ra bên ngoài, chốc chốc lại nhìn nhau, dưới trời mưa như trút nước, không thể trông rõ biểu cảm của không mặt bị khói từ tách trà trong tay bay lên che khuất, càng không nghe rõ hai người đang nói chuyện gì với nhau. Cho dù như vậy, Lục Tử Kỳ vẫn biết rõ lúc này Tống Tiểu Hoa đang rất vui vẻ.

Đây lại là con người khác của Tống Tiểu Hoa ư?

Mưa không có dấu hiệu gì muốn tạnh, sắp đến giờ quay về nha môn làm việc rồi.

Lục Tử Kỳ cầm chắc tay ô, xoay người rời đi.

Trận mưa sau Lập Thu thật sáng khoái dễ chịu, mưa mãi đến chập tối mới dứt.

Tống Tiểu Hoa và Nguyên Hạo nói chuyện trên trời dưới biển, quên cả thời gian, đến lúc nhận ra mới nhớ mình chạy ra ngoài, Lục Tử Kỳ phải đến nha môn, vậy, ở nhà chỉ còn mỗi Lục Lăng?

Cũng may cũng may, nhà còn có một chú chó. Nhưng không biết người dựa vào chó hay chó trông cậy vào người nữa...

Lúc vội vàng cáo biệt, Nguyên Hạo muốn tiễn một đoạn nhưng bị Tống Tiểu Hoa kiên quyết từ chối.

Tuy không có khái niệm “giữ đạo làm vợ” nhưng đột nhiên có một chàng trai, lại còn là trai đẹp hớp hồn người đưa mình về nhà, chỉ sợ hàng xóm láng giềng thậm chí người dân trong huyện bị sốc.

Hơn nữa, tạm thời nàng cũng không muốn Nguyên Hạo biết mình là một cô gái, là... phụ nữ. Không phải có ý “vượt rào”, nhưng quả thật thân phận “Tổng Dao” giúp nàng dễ giao tiếp với chàng ta hơn.

Qua cả buổi chuyện trò, Tống Tiểu Hoa nhận ra Nguyên Hạo là người có kiến thức sâu rộng, ngôn từ dí dỏm, có lẽ một phần là do chàng ra nhiều năm chu du thiên hạ.

Nàng hoàn toàn lạ lẫm với thế giới này, lại không có bất kỳ phương tiện nào để cập nhật tin tức bên ngoài, xung quanh tuy đều là những người lương thiện chân thành nhưng đa phần là bách tính bình thường đời đời kiếp kiếp ở đây. Thế nên chỉ có thể nói với nàng những chuyện nhân tình thế thái, phong tục tập quán trong vòng bán kính trăm dặm trở lại mà thôi.

Do đó, với một người đang rất cần tìm hiểu thời đại này như Tống Tiểu Hoa thì Nguyên Hạo được ví như cơn mưa mùa hạ, ngọn đèn sáng soi đường.

Sau khi hẹn trưa mai gặp tại quán trà này, Tống Tiểu Hoa xách hai tay nải đựng quần áo chạy một mạch về nhà.

Chỉ khác một điều, khi đi mắt ngấn lệ sầu, tức giận ngụt đầu, lúc về miệng nở môi cười, mặt tươi như hoa.

Vừa bước qua cổng, chỉ thấy Lục Lăng đang cúi đầu ngồi xõm ở bậc cửa, dùng một cành cây chăm chú vẽ gì đó lên mặt đất, Tống Vô Khuyết thì nằm lên đùi Lục Lăng, ngẩng cao đầu chăm chú nhìn...

Cảnh tượng đó thực ra rất bình yên, rất dễ thương, nhưng Tống Tiểu Hoa lại thấy sống mũi cay cay.

Bước qua vũng nước trên phiến đá xanh, chỉ vài bước là vào trong sân, bắt gặp ánh mắt nghi ngại xen lẫn đề phòng của Lục Lăng, Tống Tiểu Hoa ngây ra một lúc mới hiểu bộ dạng của mình bây giờ trong mắt Lục Lăng giống một kẻ xông vào nhà dân với ý đồ xấu xa.

- Lăng Nhi không nhận ra mẹ ư?

Lục Lăng chớp mắt chưa nhận ra, Tống Vô Khuyết đang nằm trên đùi khịt khịt cái mũi nhỏ rồi hướng về phía nàng kêu lên một tiếng khe khẽ.

Lúc quan trọng, vẫn là chó biết thông qua hiện tượng nhận biết bản chất...

- Mẹ? – Lục Lăng ngần ngừ do dự gọi một tiếng, trông thấy nụ cười quen thuộc, đột nhiên đứng dậy, dang hai cánh tay nhào vào lòng Tống Tiểu Hoa. Tội nghiệp Tống Vô Khuyết bị ngã chổng vó rên ư ử...

- Mẹ... mẹ... - Lục Lăng áp gương mặt nhỏ bé vào cổ Tống Tiểu Hoa, gọi liên tục.

- Đúng rồi, đúng rồi, đúng rồi, là mẹ đây! – Trong lòng Tống Tiểu Hoa thấy ấm áp, kiên nhẫn đáp từng hồi.

- Lăng Nhi cứ tưởng mẹ đi rồi, không về nữa, không cần Lăng Nhi nữa.

- Sao thế được? Tiểu tử ngốc, chẳng phải mẹ nói với con rồi sao? Mẹ sẽ mãi mãi cần Lăng Nhi. Dù có đi, cũng sẽ mang Lăng Nhi đi cùng!

Lục Lăng ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt đẫm nước mắt:

- Thế còn cha? Mẹ có đem cha theo không?

Tống Tiểu Hoa bĩu môi:

- Lãng Nhi! Con nghĩ xem, cha con lớn thế, không cần mẹ dắt đi đâu. Nếu muốn đi, cha con có chân sẽ tự đi. Cho dù không dùng chân thì có thể cưỡi ngựa, thuê xe, đúng không?

Lục Lãng bị hỏi dồn không kịp suy nghĩ, cố gắng nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu.

- Được rồi. Người mẹ toàn bần, mẹ đi thay y phục đã. - Tống Tiểu Hoa mãi ngần ngại véo khuôn mặt nõn nà mịn màng của Lục Lãng: - Phải rồi Lãng Nhi, con có thể giúp mẹ giữ bí mật được không?

- Được ạ.

- Mẹ mặc thế này, con không được nói cho ai biết, cả cha cũng không nói. Chỉ hai mẹ con mình biết, là bí mật của hai ta, được không?

- Vâng. – Lục Lãng đáp không do dự, sau đó mới nghiêng đầu nhìn kỹ nàng: - Sao mẹ lại làm giống cha?

Tống Tiểu Hoa nhe răng:

- Là vì... mẹ muốn Lãng Nhi có hai người cha!

Lục Lãng ngạc nhiên ra sức xoa tay:

- Không cần, không cần! Những người khác đều có một cha một mẹ, Lãng Nhi không cần hai cha!

- Tiểu ngọc, mẹ đùa con đấy! - Tống Tiểu Hoa cười khì khì, véo nó một cái nữa, sau làm mặt nghiêm túc nói: - Nhưng nếu con không giữ bí mật thì con sẽ có hai người cha!

Trông thấy Lục Lãng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, Tống Tiểu Hoa vui vẻ trở về phòng, không chút cảm giác tội lỗi vì đã lừa trẻ con...

Thay đồ xong bước ra, thấy Lục Lăng và Tống Vô Khuyết vẫn tư thế như ban nãy vẽ gì đó xuống nền đất, bèn lại gần xem, hóa ra đang dùng que gỗ thấm nước viết chữ.

- Lăng Nhi, con bé thế mà đã biết chữ sao?

- Không nhiều. Là Hoắc thúc thúc dạy con ạ. Cha rảnh rồi cũng dạy con một chút.

- Con đang viết gì vậy?

- Tam tự kinh.

- “Nhân chi sơ tính bản thiện” ư?

- Mẹ cũng thuộc sao?

- Ừm... mẹ có nghe qua.

Tống Tiểu Hoa lại gần nhìn kỹ, xiên xiên xẹo xẹo, một số nét đã khô, rất khó phân biệt, nhưng có thể nhận ra là chữ Hán phồn thể.

Nàng chợt nhận ra bây giờ mình trở thành người nửa mù chữ.

Hàng lô kiến thức ngoại ngữ, vi tính, chuyên ngành trong đầu đều không áp dụng được ở trường hợp này.

May mà trước kia hay xem phim Hồng Kông và Đài Loan, có phụ đề nên biết khá nhiều chữ phồn thể. Lại thêm thỉnh thoảng làm việc bằng e-mail với mấy đồng nghiệp người Hồng Kông, cũng dùng chữ phồn thể, nên tạm gọi là biết được bảy tám phần.

Dù cho cách viết có hơi khác biệt, nhưng từ giờ về sau nhìn nhiều sẽ quen, việc nhận biết chữ chắc không có vấn đề gì.

Song văn cổ với thơ ca từ phú vốn là điểm yếu của nàng, vì thế những chữ có trong sách nếu tách rời từng chữ một còn có thể nhận biết, chứ nếu hợp vào với nhau thì nàng mù tịt...

Thật là bi ai! Vất vả khổ sở học mười mấy năm, giờ lại rơi vào cảnh ngộ này...

Tống Tiểu Hoa đang buồn rầu thì thấy tiếng động ở cổng, có người về.

Lục Tử Kỳ vừa đẩy cửa, thấy nàng quay người bước vào phòng, đành cười đóng cửa lại, vừa quay đầu thì nàng trở ra, xách theo tay nải... Biểu hiện trên khuôn mặt, khó coi...

- Lãng Nhi...

- Lãng Nhi...

Trước mỗi “trận chiến” hai người đều rất ý thức bảo trẻ nhỏ đi ra chỗ khác, điều này luôn đạt được sự nhất trí cao.

Lục Lãng đã có kinh nghiệm, sợ mẹ tức lên lại bỏ đi đâu mất tăm, nên chần chừ không muốn đi, rốt cuộc vẫn phải chịu khuất phục bởi ánh mắt uy nghiêm của Lục Tử Kỳ.

Tống Tiểu Hoa không nhận ra vẻ đáng thương của Lục Lãng, cơn giận trong lòng lại dâng lên vài phần, tiến mấy bước về phía Lục Tử Kỳ, đứng chính giữa con đường đá xanh, cánh tay đeo tay nải đưa ra phía trước:

- Hung dữ gì cơ chứ? Cầm lấy!

Lục Tử Kỳ ngậy người, trong lòng chỉ cảm thấy oan ức, mình đâu có hung dữ...

- Đây là cái gì?

- Y phục đèn chàng. Cầm lấy đi, hai người không nợ nhau nữa nhé!

Lục Tử Kỳ đón lấy mở ra, lại buộc vào:

- Ta không cần.

Tống Tiểu Hoa nhất quyết không cầm, ánh mắt hung dữ:

- Đây là bộ y phục tốt nhất rồi đấy!

Lục Tử Kỳ không tức không bực:

- Chính vì tốt nên không cần.

Tống Tiểu Hoa hết sức tức giận:

- Chàng... Tốt chàng không cần, chẳng lẽ chàng cần cái không tốt?

- Ngày ngày ra đồng làm việc, gấm vóc lụa là không bằng vải đay vải thô.

- ... Chàng được lắm! - Tống Tiểu Hoa cướp lấy bọc đồ, chỉ muốn đập tan bộ mặt thần nhiên đang đứng phía trước: - Ngày mai thiếp sẽ đi đổi cho chàng!

- Tay còn đau không?

Đột nhiên chuyển chủ đề, lần nào cũng vậy, Tống Tiểu Hoa ngốc nghếch bị người ta xỏ mũi dắt đi:

- Còn hơi đau... Việc gì đến chàng?

- Ngày mai nhớ đến được phòng thay thuốc.

- Ừm được... Việc gì đến chàng?

Lục Tử Kỳ khẽ lắc đầu, đi một vòng quanh bếp, một tay cầm bình rượu, một tay cầm chén:

- Không phân biệt phải trái đúng sai đã vội trách nàng, phạt một chén; Tuy không bị việc công phiền nhiễu nhưng bị việc riêng làm cho tức giận, phạt thêm một chén; Không nói rõ yêu cầu về y phục, làm nàng ngày mai vất vả một phen đi đổi lại, chén thứ ba này đáng phạt.

Tống Tiểu Hoa ngây ra nhìn chàng vừa tự nói vừa trước một chén sau một chén, nghe chàng nói đến chén thứ ba thì không nhịn được cười.

- Đã cười rồi, vậy là hết giận rồi nhé?

- Ai rồi hơi giận chàng suốt ngày cơ chứ? À, phải rồi, chàng nói là không uống rượu cơ mà, nhưng nhìn chàng bây giờ đâu có giống vậy!

Lục Tử Kỳ nhìn vật trong tay mình, nụ cười nhẹ nhàng pha chút hoảng hốt:

- Không uống, không phải là không biết uống mà là không muốn uống.

Tống Tiểu Hoa không hiểu ý chàng lắm, nhưng nhìn bộ dạng của chàng cũng không muốn truy cứu thêm, nghĩ một lát:

- Còn nữa, chàng vừa nói tức giận, vì chuyện gì thế?

Lục Tử Kỳ ngược mắt nhìn nàng, thật thà buông một chữ:

- Đói.

-...

Sau trận mưa lớn, không khí trong lành tươi mới, hòa lẫn mùi hương cỏ hoa và đất, thật dễ chịu.

Chiếc áo dài màu trắng ngà, vạt áo dưới và cả giày của Lục Tử Kỳ đều dính mấy vết bùn, cơn gió chiều muộn thổi bay mấy sợi tóc rơi trên khuôn mặt chàng, lộ vẻ xanh xao và có chút mệt mỏi.

Tống Tiểu Hoa cảm thấy thực ra nếu không làm bộ nghiêm túc giáo huấn người khác thì Lục Tử Kỳ không hề đáng ghét.

- Thiếp... cũng không nên tùy tiện vứt đồ của chàng, vả lại, thiếp quả thực... không biết quán xuyến việc nhà lắm.

Lục Tử Kỳ mỉm cười:

- Ngoài ra, còn hơi nóng tính.

Tống Tiểu Hoa phản bác

- Tính khí của chàng cũng đâu có khá hơn!

Lục Tử Kỳ thừa nhận:

- Có lý, tục ngữ có câu: “Một bàn tay không làm nên được tiếng vỗ tay”.

Tống Tiểu Hoa bĩu môi:

- Miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo!

Lục Tử Kỳ cười:

- Ngày tháng còn dài, hãy để chúng ta từ từ thích ứng, có được không?

- Cứ quyết thế nhé!

Vừa thốt ra bốn chữ này, trong lòng Tống Tiểu Hoa bất giác xao động, bàn tay phải từng “đập tay tuyên thệ” tự nhiên ngưng ngáy.

Có nên nói cho chàng ta biết chuyện xảy ra chiều nay không? Nhưng nên nói thế nào? Tự mình cải trang thành nam nhi nói chuyện phiếm suốt buổi chiều ở trà quán với một thanh niên xa lạ? Chết là cái chắc!...

Bữa tối có thức ăn sẵn mua từ trưa, cộng thêm món canh trứng mà Lục Tử Kỳ làm, Tống Tiểu Hoa ăn đồ điểm tâm ở trà quán cả buổi chiều nên không cảm thấy đói, ăn một ít đã no, riêng Lục Tử Kỳ hình như còn ăn ít hơn nàng.

Chỉ có Lục Lăng, sau khi bị bắt ra chỗ khác, thấy cha và mẹ không cãi nhau mà xem ra còn rất vui vẻ, nên cực kỳ vui mừng, ăn nhiều hơn bình thường phải một phần ba. Kết quả là ăn xong kêu bụng no khó chịu, làm Tống Tiểu Hoa vừa tức vừa buồn cười, xoa bụng cho nó một hồi lâu. Tống Vô Khuyết thỉnh thoảng cũng nhảy lên bụng Lục Lăng khẽ giúp nó tiêu hóa.

Lục Tử Kỳ nói còn có việc công cần phải xử lý, cơm xong liền vào thư phòng.

Khó khăn lắm Tống Tiểu Hoa mới sắp xếp ổn thỏa cho Lục Lăng, còn giúp nó súc miệng rửa mặt. Chui vào chăn rồi nó còn bắt kể một câu chuyện tự biên, lúc này mới ngoan ngoãn đi ngủ.

Nàng nghĩ một lát, thấy Tống Vô Khuyết ngủ ngon lành trong ổ, bèn nhẹ nhàng bê cả ổ chó về phòng mình. Tối qua hành hạ Lục Tử Kỳ cả đêm rồi, hôm nay không thể tiếp tục như vậy, dẫu sao chàng còn phải đi làm kiếm tiền nuôi cả nhà...

Làm xong tất cả, đoán chỉ khoảng chưa đến chín giờ. Tống Tiểu Hoa ngủ đủ rồi lại bắt đầu khôi phục bản chất của một con cú mèo, càng đêm càng tỉnh táo, không buồn ngủ chút nào. Ngồi ngây một lúc, nàng quyết định đi tìm Lục Tử Kỳ mượn hai cuốn sách, xác định trước mắt, mình là “người mù chữ”.

Nàng đến thư phòng gõ cửa, một lúc lâu cửa mới mở ra:

- Không phải chàng ngủ bên trong đấy chứ?

Lục Tử Kỳ khoác chiếc áo choàng dài, đứng ở cửa, gương mặt sấp bóng không rõ biểu cảm, chỉ cảm giác được chút ngạc nhiên qua giọng nói khản nhẹ:

- Không... Nàng đến tìm ta có việc gì?

- Ừm... Sao cơ? Thư phòng này là nơi bí mật, không được vào sao?

- Không phải... - Lục Tử Kỳ sững lại rồi mới nghiêng người: - Nhà của mình, làm gì có nơi nào không thể vào được.

Một bàn, một ghế, một án, mấy cái giá bày đầy sách.

Trên bàn ngoài sách bút mực nghiên, còn có một ngọn đèn, trên án là một bài vị và một lư hương.

Tống Tiểu Hoa nhìn những thứ trên án, chột ngây ra.

Lục Tử Kỳ lặng lẽ đứng ở phía sau, nói khẽ:

- Dao Dao, thả một nén hương cho mẫu thân của Lục Lăng, thê tử đã khuất của ta đi.

- Ồ... Vâng...

Tống Tiểu Hoa tiến lên phía trước, lấy hương, châm lửa, học điệu bộ trong ti vi, vái bài vị ba vái.

Trông thấy từng làn khói trắng mỏng bay quanh không gian tan ra, môi Lục Tử Kỳ lộ nụ cười buồn.

Đồng Nhi, không ngờ, hai người lại gặp nhau nhanh vậy, thật là chẳng biết làm sao...

- Cái này... Thiếp đến tìm chàng là vì...

Tống Tiểu Hoa quay ra, bắt gặp Lục Tử Kỳ đang tựa vào cánh cửa, hơi khom lưng, tay phải ấn chặt bụng, dưới ánh đèn vàng, có thể nhận ra gương mặt trắng xanh, đầy mồ hôi, chợt sợ hãi hỏi:

- Chàng sao vậy? Bệnh rồi ư?

Lục Tử Kỳ khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng bỏ tay nàng đỡ ra, gắng sức tự đi về phía bàn ngồi xuống, nhếch môi cười yếu ớt:

- Chỉ là đau dạ dày, lát nữa sẽ khỏi.

- Dạ dày ư? Khó chịu từ lúc nào? Có phải trước bữa cơm tối đã bị rồi không? Thế nên mới ăn ít vậy? Sao không nói sớm? Có cần thiếp đi gọi Hồ đại phu đến không?

Tống Tiểu Hoa hỏi dồn dập làm Lục Tử Kỳ đành cười day trán:

- Nàng đừng quá lo lắng, bệnh cũ thôi. Ta đảm bảo, lát nữa là khỏi.

- Vậy thiếp đi đun nước cho chàng, mưa xuống trời chuyển lạnh, uống nước nóng vào cho dạ dày ấm lên, sẽ dễ chịu hơn. – Nói xong, không đợi Lục Tử Kỳ trả lời, Tống Tiểu Hoa đi ra nhanh như cơn gió.

Lục Tử Kỳ nhìn cánh cửa khép hờ, khẽ lắc đầu, nói nhỏ:

- Nàng xem, nàng ấy rất lo lắng cho ta, nàng yên tâm rồi chứ?

Từng cơn đau dạ dày liên tiếp xuất hiện, khiến Lục Tử Kỳ đành phải hết sức tập trung suy nghĩ vào công việc để quên đi.

Sau khi tận mắt chứng kiến sự việc ở trà quán, Lục Tử Kỳ đến nha môn bèn bí mật sai Hình bộ đầu đi điều tra lai lịch của người thanh niên kia, tiền thể ghé tiệm y phục may sẵn một chuyến.

Rất nhanh chóng, Hình bộ đầu đã trở về.

Nam tử tự xưng là Nguyên Hạo, nhân sĩ Tây Bắc, chu du khắp thiên hạ nhiều năm nay, không có định hướng, hôm kia mới đến “huyện Bắc Nhai”, tạm thời ngụ tại nhà trọ tốt nhất huyện.

Lại so sánh với lời của ông chủ tiệm y phục may sẵn thì từ lời nói cử chỉ của Tống Tiểu Hoa và Nguyên Hạo có thể đoán hai người chỉ tình cờ gặp nhau.

Chỉ là, tay Nguyên Hạo kia khí chất hơn người, còn hành vi của Tống Tiểu Hoa bất ngờ khó đoán, nên chàng nảy sinh nghi ngờ.

Giờ đây hai nước Tống Liêu bề ngoài thì bằng mặt nhưng thực ra không ngừng tranh chấp. “Huyện Bắc Nhai” là nơi giao giới giữa hai bên, là mục tiêu hàng đầu, thành phần lai vãng vô cùng phức tạp. Lại thêm tân hoàng đế kế vị chưa lâu, tuổi đời còn nhỏ, triều đình rối ren, biên cương cường địch dò xét, là lúc xảy ra nhiều chuyện, không thể không đề phòng.

Thế nhưng, nghi ngờ cả thê tử của mình thì cũng hơi...

Đổi tư thế, ép chặt nơi dạ dày vào tay cầm ghế, đôi mắt sáng của Lục Tử Kỳ nhìn vào khoảng đen bị làn khói che mờ như phủ lên một lớp lụa trắng.

Nếu là nàng, ta sẽ không có ý nghĩ như vậy.

Nếu là nàng, ta có bình tĩnh đi phân tích, điều tra như vậy không.

Nếu là nàng, ta chỉ e dù lúc đó có kiềm chế không xông lên phía trước, thì khi về nhà chắc chắn không thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà không hỏi không nói.

Đồng Nhi, dù ta có tự lừa dối mình, cũng không dối được nàng, đây không phải là độ lượng, đây là...

Ba ly rượu đó... sự áy náy và thành ý xin lỗi của ta làm sao ba ly rượu có thể chứa đựng hết...

Cửa mở đem theo một cơn gió lạnh, thổi bay hương khói mịt mờ, cũng thổi bay dải lụa trắng trong mắt Lục Tử Kỳ.

Tống Tiểu Hoa thận trọng bên một bát nước nóng hồi bước vào:

- Tranh thủ uống cho nóng, sau đó ngủ một giấc, sáng mai nếu vẫn khó chịu thiếp sẽ đi gọi Hồ đại phu.

Lục Tử Kỳ cảm ơn, đỡ lấy bát nước, uống một ngụm nhỏ, hơi giòn ngọt.

- Cho một ít đường đỏ. Thiếp nhớ là cái này hình như có thể...

Tống Tiểu Hoa ấp úng không nói tiếp. Thực ra, nàng nhớ là trà đường đỏ có thể trị... đau bụng sinh lý... nhưng chắc cũng có tác dụng với dạ dày. Dù sao cũng đều là đau mà...

Lục Tử Kỳ mỉm cười, không nói gì, chỉ cúi đầu hớp từng ngụm nhỏ, dạ dày và trong lòng đều cảm thấy ấm áp...

- Cảm ơn nàng, rất hữu hiệu.

- Thật sao? - Tống Tiểu Hoa đỡ lấy bát không, nhìn kỹ Lục Tử Kỳ, hình như sắc mặt quả có khá hơn lúc nãy: - Tốt rồi, tốt rồi. Hi hi, cách thức trị liệu quả nhiên là tương thông...

- Sao cơ?

- Trưa chàng ăn gì rồi?

Khả năng học hỏi của Tống Tiểu Hoa rất nhanh, chiêu đột ngột chuyên chủ đề vừa học đã áp dụng, còn rất hiệu quả.

Thấy Lục Tử Kỳ ngây ra, không trả lời được, chột sầm mặt:

- Bữa trưa không ăn đúng không? Lúc chuẩn bị cơm tối, thiếp đã phát hiện ra, thức ăn gần như còn nguyên, chỉ có Lăng Nhi ăn, tiếp cứ nghĩ là chàng ăn sáng vẫn còn no. Như thế nghĩa là cả ngày chàng hầu như không ăn gì, lại còn bụng rỗng uống rượu, chàng cố tình để cho bệnh đau dạ dày tái phát đúng không?

Lục Tử Kỳ bị chất vấn đến nỗi chỉ còn cách lắc đầu, cười méo xệch:

- Làm gì có ai cố tình như vậy...

Tống Tiểu Hoa nghiêm túc:

- Sao lại không? Tự ngược đãi hoặc nào có vấn đề!

Hai cụm từ này Lục Tử Kỳ chưa nghe bao giờ, nhưng xem mặt chữ có thể dễ dàng đoán ra nghĩa:

- Lời này là...

- Thiếp tự biên!

- Được rồi, được rồi. Đều là lỗi của ta, được chưa? – Lục Tử Kỳ biết không nói lại được nàng, đành nhận sai: - Tay nàng đau, dạ dày ta đau, chúng ta hòa, thế chẳng phải tốt sao?

- Cũng đúng, dầu sao cũng là tự làm tự chịu. Được rồi, ngủ đi! - Tổng Tiểu Hoa ra đến cửa quay đầu lại nói một câu: - Hôm nay Vô Khuyết ngủ với thiếp. Từ nay về sau, chúng ta mỗi người trông một đêm, cho đến khi nó được sáu tháng, thế nào?

- Sáu tháng ư?

- Vâng, chớ được sáu tháng là trưởng thành rồi, sau khi trưởng thành sức đề kháng sẽ tốt, không cần người mất công chăm sóc nữa!

- Ồ...

Tổng Tiểu Hoa nhìn bộ dạng ngây ra của Lục Tử Kỳ, bĩu môi: - Đùa chàng đấy, xem chàng sợ kìa. Chớ nhiều nhất chỉ cần ba tháng là có thể tự chăm sóc mình được rồi!

- Ồ...

Nét mặt của Lục Tử Kỳ vẫn vậy, cuối cùng Tổng Tiểu Hoa không có cách nào, nói:

- Được rồi, được rồi. Không đùa chàng nữa, từ nay Vô Khuyết sẽ không làm phiền chàng, nếu lỡ làm chàng ăn không được, ngủ không xong, ảnh hưởng đến công việc của một thanh thiên đại lão gia là chàng thì thiếp sẽ bị bách tính toàn huyện này trừ chết mất!

Nói xong Tổng Tiểu Hoa ra khỏi phòng, Lục Tử Kỳ nhìn cánh cửa khép chặt ngây người một lúc, khóe miệng từ từ nở nụ cười.

Không phải là chàng vì chăm sóc cho chú chớ nên mới thất sắc như vậy sao?

Dù là năm tháng hai hai tháng thì cũng vẫn lâu. Hoắc Nam muện nhất nửa tháng nữa là về, đến lúc đó làm sao đây? Chung phòng ư...

Về việc đó, nha đầu này còn ngây thơ lắm, còn mình... Ài, sao lại rơi vào tình thế gượng gạo đến vậy...

Hôm nay, Tống Tiểu Hoa dậy sớm hơn hôm trước.

Ngẩng đầu lên ngắm trăng tàn lơ lửng trên bầu trời, bất giác nàng “nước mắt đầm đìa”...

Không phải nàng không muốn ngủ, mà là không dám ngủ! Nàng sợ ngủ quên không cho chó ăn, nhờ nó đói quá làm sao thì chỉ có nước khóc than.

Kết quả là chú chó nhỏ không biết đêm qua ăn no quá hay cố ý làm khó nàng, ngủ một mạch đến vừa này mới húng hắng mấy tiếng ra chiều đói ăn, ăn mấy thìa cháo gạo, miệng tóp tép, liếm liếm mũi, chổng bốn vó lên trời tiếp tục ngủ say.

Thấy vậy Tống Tiểu Hoa chỉ muốn cắn vào tứ chi nhỏ bé đó...

Hai mắt thâm quầng, hạy ra chợ sớm mua bánh, quẩy, bánh bao, màn thầu, cháo, cảm thán văn hóa ẩm thực của người dân lưu truyền ngàn năm không đổi, đón ánh mặt trời vừa ló rạng, hít hương thơm tự nhiên của đất trời, Tống Tiểu Hoa xách bọc lớn, bọc bé về nhà.

- Hai cha con ngày nào cũng dậy sớm hơn cả gà!

Câu chào làm hai cha con đúng lúc mở cửa phòng bước ra nhìn nhau không nói gì.

Mau đánh răng rửa mặt, ăn bữa sáng nóng hổi nào!

Sáng sớm mùa thu, có chút se lạnh, gương mặt Tống Tiểu Hoa ửng hồng sau một hồi tất bật, nụ cười rạng rỡ, tràn trề sức sống.

Chỉ có một điều, đôi mắt vốn tin anh giờ đây có gì đó không bình thường.

Lục Lăng reo lên một tiếng, tự mình đi lấy bột đánh răng, Lục Tử Kỳ đến bên cạnh nàng quan sát, bất giác hỏi:

- Không được nghỉ ngơi ư?

- Cũng được! -Tống Tiểu Hoa chớp mắt bướng bỉnh: - Sắc mặt của chàng không tối, xem ra không cần tìm Hồ đại phu rồi đúng không?

- Ủ, may có bát trà đường đỏ của nàng!

- Hì hì, phương pháp sai nhưng vẫn hiệu quả. Hay hay!

Tống Tiểu Hoa đắc ý ngẩng mặt lên trời cười mấy tiếng, Lục Tử Kỳ thấy điệu bộ thoải mái của nàng, trong lòng nhẹ nhõm, cũng cười theo.

Tuy gương mặt chàng thường xuyên nở nụ cười, nhưng đằng sau nụ cười che giấu nỗi buồn vô hạn.

Nụ cười lần này, lại làm Tống Tiểu Hoa như nghe thấy âm thanh của cỏ non vừa chồi lên khỏi mặt đất... Âm thanh đó đến từ tiếng lòng nàng.

Tống Tiểu Hoa chợt rùng mình, cúi đầu ôm gối đi vào phòng, bỏ mặt Lục Tử Kỳ đứng đó không hiểu gì cả...

- Tay nàng không được động vào nước, cơm canh đợi ta về làm, rửa bát nàng cũng không cần phải lo.

- Vâng.

- Sắc thuốc chắc không vấn đề gì chứ?

- Không ạ.

- Chiều đi thay thuốc đúng không?

- Đúng.

- Ta ăn xong rồi, đến nha môn đây.

- Ừm.

Lục Tử Kỳ lặng nhìn Tống Tiểu Hoa không giống thường ngày, sao đột nhiên trở nên ít nói vậy, còn cúi đầu e lệ đúng kiểu thê tử nhỏ bé? Tuy nàng nhỏ bé thật nhưng...

Nha đầu này đúng là biến hóa khôn lường, không để lộ chút gì cho người khác đoán định, thật khó nắm bắt...

Còn Tống Tiểu Hoa lúc này lại nghĩ, nếu một ngày nào đó thực sự rung động trước Lục Tử Kỳ thì phải làm sao?

Dù sao, ngày ngày ra vào chạm mặt người đàn ông có sức hút này thì khả năng bị “thôn tính” là rất cao.

Thế cũng chẳng sao, dù gì cũng danh chính ngôn thuận là vợ chồng mà.

Nhưng cứ nghĩ đến phải sống ở đây, sinh con đẻ cái, Tống Tiểu Hoa thấy thật hoang đường. Có lẽ, tận trong tiềm thức nàng không coi mình là người của thời đại này. Cái gọi là không có cảm giác thuộc về nơi này, không có cảm giác an toàn có lẽ là đây sao?

Được rồi, tạm không nói đến những thứ mơ hồ khó hiểu đó, còn một điều quan trọng nhất, nàng không thể yêu chàng ta trước.

Trong tình yêu, ai yêu trước người đó là kẻ bại trận.

Huống hồ đây là thời đại trọng nam khinh nữ.

Nếu nàng vướng vào nhưng chàng không đáp lại như thế, thậm chí chỉ coi nàng như người hầu nấu cơm, trông trẻ thì phải làm sao? Nếu nàng toàn tâm toàn ý yêu chàng, còn chàng năm mê bảy thiệp, thậm chí phong lưu đa tình, coi nàng như món đồ vô giá trị thì phải làm sao?

Được rồi, tất cả những thứ đó đều quá xa vời, chỉ nói đến điểm này, trong lòng chàng rõ ràng còn yêu người vợ đã mất sâu đậm.

Những chữ khắc trên bài vị đó, ít nhiều đã phai mờ, màu sơn xung quanh cũng nhạt hơn, đó là vì có người thường xuyên dùng tay lau chùi chằng? Sờ vào hàng chữ lạnh lẽo, nhớ đến gương mặt người đã khuất...

Hàng chữ đó, nhìn qua chỉ miễn cưỡng thấy được hai chữ: “Thê”, “Đồng”.

Làm sao để tranh giành vị trí đó với một người đã khuất, vị trí “Thê” chứ?

Tống Tiểu Hoa nghĩ tới nghĩ lui, làm cho cái đầu vốn u u minh minh của nàng như người say xe, kết luận là: địch bất động ta bất động, dụ địch xâm nhập đợi địch động, địch động ta cũng... cố gắng không động...

Thời gian trôi đi thật nhanh, dọn dẹp phòng, quét tước, chuyện trò với con trẻ, chơi đùa với chó, thoắt cái hết buổi sáng.

Với một người đã quá quen với bận rộn như Tống Tiểu Hoa thì cuộc sống nhàn hạ này có năm mơ cũng không thấy.

Buổi trưa, khi Lục Tử Kỳ nấu cơm, nàng đứng bên cạnh phụ giúp thêm củi thêm dầu, đưa giấm, thỉnh thoảng nói dăm ba câu, tiện thể ghi nhớ cách làm của mỗi món ăn.

Ăn cơm xong, sau khi tiễn Lục Tử Kỳ - người đầy tớ của dân, người hết lòng vì việc công, lại quay ra dỗ Lục Lăng đem theo Tống Vô Khuyết

ngoan ngoãn ngủ trưa, Tống Tiểu Hoa thay y phục nam ra khỏi cửa.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 5

TYPE-ER: THANH TRÚC

Nguyên Hạo đã đợi ở trà quán từ sớm, vẫn là gian phòng hôm qua, trước mặt bày một ấm trà và mấy món điểm tâm. Vẫn là bộ đồ màu lam, chỉ có điều nhạt hơn trước, cùng màu với bầu trời ngoài cửa sổ.

Thấy Tống Tiểu Hoa vội vàng thò đầu vào, Nguyên Hạo bèn cười vang:

- Vội gì chứ? Sợ ta ăn vụng đồ ăn à?

Hôm qua biết được nàng không thích uống trà lắm, mà chỉ có hứng thú với các món điểm tâm tinh tế, mỗi tay cầm một miếng ăn như thể đứa trẻ háu đói.

Tống Tiểu Hoa ngại ngùng cười chữa thẹn.

Biết tính cách ào ào này của mình không thể thay đổi một sớm một chiều, nàng vốn thấy bình thường, nhưng đứng trước một người điềm đạm ôn hòa, tay cầm sách thì quả là xấu hổ.

- Đọc sách à? Sách gì vậy?

- Nhàn thư *.

(*) Nhàn thư là cách người xưa gọi các loại sách ngoại khóa không đề cập tới kiến thức khoa cử như tiểu thuyết, tạp chí...

- Nhàn thư cũng hay!

Nguyễn Hạo liếc nhìn nàng một cái:

- Hóa ra huynh cũng hứng thú với loại sách chẳng có ích gì cho con đường công danh này à?

- Kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, đôi lúc cũng phải đổi gió.

Tống Tiểu Hoa buột miệng đối phó vài câu, chợt nhớ ra bộ dạng thư sinh của mình bây giờ dù gì cũng phải có mấy năm đèn sách, liền bổ sung:

- Không giấu gì huynh, thực ra ta là người không hợp với chuyện học hành, cứ nhìn thấy “chi hồ giả dã” là đau đầu, bao năm đèn sách cũng chỉ biết vài chữ, nhỉnh hơn người mù chữ chút đỉnh.

Nguyễn Hạo lại cười vang:

- Huynh nói chuyện thật thú vị, ta thích tính thẳng thắn không hề giả tạo của huynh!

Tống Tiểu Hoa bị tràng cười sáng khoái của Nguyễn Hạo làm cho tim đập nhanh, huyết quản giãn ra, nhưng không biết vì sao, trước mắt lại vụt qua một gương mặt cười khác, nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười buồn, cô đơn lạc lõng và cả rạn vỡ vui tươi...

Khẽ lắc đầu để xua đi cảm giác lạ lùng đó, vén vạt áo ngồi xuống, lấy một miếng điểm tâm cho vào miệng, kết quả là bị nghẹn.

Nàng dấm ngực, giậm chân, vừa ho vừa thở, Nguyễn Hạo sợ quá vội vàng đứng lên tiến đến, vừa vỗ lưng vừa rót trà, vạt vãi một hồi mới đỡ.

Mặt đỏ tía tai, nước mắt giàn giụa, liên tục nói cảm ơn, thấy bộ dạng kìm nén một cách khổ sở của Nguyễn Hạo, Tống Tiểu Hoa thở dài:

- Ta biết trông ta bây giờ thật thảm hại, thật buồn cười, nếu huynh muốn cười thì cứ cười đi, đừng nhịn quá mà nội thương đấy.

Thế là Nguyên Hạo cười vang.

Tống Tiểu Hoa buồn rầu.

-Xin lỗi, xin lỗi... - Nguyên Hạo lau khóe mắt, cầm ly trà lên uống một ngụm, muốn ổn định lại tâm trạng.

- Được rồi, vì huynh cười rất đẹp nên ta thứ lỗi cho huynh. Vậy đi, nếu huynh thành tâm muốn xin lỗi, thì... cười một cái nữa cho ta xem!

- Phuuù...

Lần này, đến lượt Nguyên Hạo ho sặc sụa, nhưng Tống Tiểu Hoa chỉ đứng nhìn vỗ tay cười.

Đang cười đùa thì tiểu nhị gõ cửa bước vào rót thêm nước, Nguyên Hạo hít một hơi thật sâu mãi mới nén được cơn ho, giọng khàn khàn dạn dò:

- Thay cho ta ấm trà nhân sâm hoa cúc.

Tiểu nhị vâng lời đi ra, Tống Tiểu Hoa vô cùng hiếu kỳ hỏi một câu cực kỳ ngoại đạo:

- Loại trà đó uống ngon lắm à?

Nguyên Hạo không nhân cơ hội đó chê cười, còn kiên trì giải thích:

- Trà này có tác dụng tiêu trừ mệt nhọc, làm đầu óc tỉnh táo, nâng cao tinh thần.

- Huynh không khỏe ư?

Nguyên Hạo chỉ nhìn nàng, cười không nói.

Tống Tiểu Hoa giờ mới hiểu ra đối tượng nói đến chính là mình.

Dụi dụi quầng mắt giống như đồ “quốc bảo”, lấm bầm:

- Huynh biết gì chứ? Tương lai đây là phương pháp trang điểm mắt đậm được ưa chuộng nhất đấy. – Không đợi Nguyên Hạo mở miệng, liền hỏi tiếp: - Đường như huynh rất am hiểu về trà?

- Chút ít thôi.

Tống Tiểu Hoa chợt nhớ đến Gia Các Lượng trong trận “Xích Bích”, không nhịn được ngoác miệng cười.

Nguyên Hạo đương nhiên không biết vì sao này cười, nhưng cũng không hỏi, chỉ híp mắt ha ha cười thôi.

Nguyên Hạo có đôi mắt nhỏ dài hơi xếch, lúc không cười trông có vẻ cao ngạo, pha chút ngông cuồng nhạo báng, làm người khác không dám nhìn gần, nhưng khi cười híp lại thành một đường cong, che đi hết vẻ sắc bén. Phong thái tự tin, phóng khoáng, làm chủ, đủ để khiến mọi vật xung quanh lu mờ.

Vì thế, Tống Tiểu Hoa thích nhìn chàng ta cười.

Nếu nói nụ cười của Nguyên Hạo sáng khoải như mặt trời đầu kiêu hãnh, thì nụ cười của Lục Tử Kỳ ấm áp như gió mùa xuân, nhẹ nhàng, sâu vào trong ánh mắt, khắc vòng trong tim...

Này, này, này, sao tự nhiên lại nhớ đến chàng?

- Vậy huynh có biết trà gì bổ cho dạ dày không?

Thôi rồi, vẫn là vì chàng.

- Dạ dày của huynh không tốt à?

- Không phải ta, là... gia huynh.

- Ồ... - Nguyên Hạo kéo dài giọng như đang nghĩ, lát sau: - Trà Phổ Nhĩ ở Đại Lí rất tốt cho dạ dày, nhưng ở đây rất hiếm gặp. Vậy để ta kê toa thuốc cho huynh.

Nói đoạn đứng dậy đến bên bàn trà, ở đó đã có sẵn giấy và mực.

Khách vãng lai đến trà quán phần đông là tao nhân mặc khách thưởng thức trà, đến khi cao hứng không tránh khỏi ngâm vịnh mấy câu thơ, nên các phòng trà thường có sẵn bút mực giấy nghiên.

Nguyên Hạo không ngồi, cầm bút chấm mực, trong nháy mắt đã viết xong.

- Mạch đông, Đảng sâm, Bắc sa sâm, Ngọc trúc, Thiên hoa phấn, mỗi vị chín hoa; Ô mai, Trì mẫu, Cam thảo mỗi vị sáu hoa. Ngày một thang, có thể uống thay trà, thích hợp dùng thường niên.

Nguyên Hạo vừa nói vừa hong khô mực, đưa cho Tống Tiểu Hoa đang ngây người ra nghe.

- Huynh còn biết xem bệnh?

- Ta đâu có bản lĩnh đó, chỉ vừa hay nhớ ra đã đọc trong cuốn nhàn thư nào đó mà thôi.

- Chữ của huynh rất đẹp!

Tuy chữ của Tống Tiểu Hoa như người ta thường nói là “gà bới”, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc nàng thưởng thức chữ của người khác. Huống hồ, chữ Nguyên Hạo viết, cho dù mù chữ... nói hơi ngoai một chút, cho dù không biết nhiều chữ cũng nhận ra là nó đẹp.

Điều quan trọng là, những chữ đó đều rất đơn giản, nàng đều biết! Cảm giác biết chữ thật thú vị...

Tống Tiểu Hoa cầm toa thuốc ngó nghiêng, không rời tay, miệng tươi cười, Nguyên Hạo nhướn mày nhìn nàng:

- Phải rồi, huynh nói có hứng thú với nhàn thư, vậy không biết cuốn sách này có lọt vào mắt huynh không?

Với tay lấy cuốn sách đang đọc dở trên bàn:

- Cuốn ký lục này ghi chép phong tục tập quán ở các địa phương của Đại Tống, ta nghĩ hợp với sở thích của huynh, trong đó còn ghi chép cả cách làm các món ăn đặc sản lẫn các món điểm tâm tinh tế.

- Thật sao? Quá tuyệt!

Tống Tiểu Hoa vội cất đơn thuốc, đón lấy sách lật ra xem.

Không phải chữ in mà là chữ chép tay, nhưng nhìn chữ chắc là thể Khải, ngay ngắn dễ nhận.

Thưa ra, bản in của thời này cũng là bản khắc do người tạo ta, chưa biết chừng còn không rõ ràng bằng chép tay thể này.

Vừa lật vài trang, đã trông thấy mấy chữ phồn thể phức tạp khó nhận biết, Nguyên Hạo thấy bộ mặt khó coi của nàng, bèn chủ động hỏi. Còn Tống Tiểu Hoa thấy tính cách khoáng đạt không ngại trả lời của Nguyên Hạo bèn chủ động hỏi bất kỳ câu nào chưa hiểu, chưa biết. Nguyên Hạo giải thích tường tận, không hề tỏ ra phiền hà, càng không tỏ ra khinh thường.

Tống Tiểu Hoa cảm thấy rất tự nhiên thoải mái khi ở cạnh Nguyên Hạo, có lẽ vì nàng đang giả dạng nam nhi, nên dễ hòa hợp, chắc là vậy...

Cứ người hỏi người đáp như vậy, rất nhanh sau đó đã xem được một phần tư cuốn sách, Tống Tiểu Hoa từ chỗ ban đầu chưa quen, giờ đã dần

dần thích ứng với dạng chữ và cách trình bày của cuốn sách.

Nàng vốn đã có kiến thức sẵn trong đầu, tuy học cổ văn không giỏi lắm, nhưng hay dở gì cũng bao nhiêu năm học trung học, cộng thêm cuốn ký sự này vốn không phải thể loại gì khó hiểu, vừa biết vừa đoán cũng nắm được bảy tám phần.

Điều đó làm nàng càng đọc càng thuận, càng đọc càng thông, hết sức tự tin.

Ngáp một cái, vươn vai, ngẩng đầu lên mới phát hiện mặt trời bắt đầu dịch chuyển về phía Tây rồi.

- Ái dà, chết rồi, chết rồi. Chắc Lăng Nhi đã dậy từ lâu, chắc lại tưởng mình đi mất rồi.

- Lăng Nhi lại là ai nữa thế?

- Ừm... Đệ đệ của ta... - Trong lúc lo lắng, nói loạn cả thứ bậc...

Tống Tiểu Hoa cười gượng, tiếp tục bịa:

- Nó cứ như cái đuôi theo sau ta. Hôm nay khó khăn lắm mới dỗ nó ngủ để đến đây, nó mà biết ta đi chơi không cho nó theo, chắc sẽ khóc như mưa mắt.

Nguyễn Hạo bị chọc cho cười dài:

- Vậy huynh mau về đi, không cần tiễn nhé?

- Không cần.

- Sách huynh cầm về, xem xong trả ta là được.

- Vậy ta không khách khí nữa!

- Thế... ngày mai huynh có trốn ra ngoài được nữa không?

Khóe miệng Tống Tiểu Hoa giật giật.

Nguyên Hạo không để ý thái độ ngại ngùng của nàng, nói tiếp:

- Nếu không cắt được “cái đuôi nhỏ” thì đưa đi theo cũng được!

- Không, không, không... - Tống Tiểu Hoa không cần suy nghĩ từ chối luôn, mang theo con của vợ trước của chồng đến xem nàng “hẹn hò” với một người đàn ông không phải cha nó? Chắc chắn nàng sẽ bị trời đánh...

- Muốn đem theo thì không chỉ có một, phiền phức lắm.

- Huynh không chỉ có một đệ đệ à?

- Ừm... còn một đứa tên là Vô Khuyết... - Một người phụ nữ, một đứa con trai và một chú chó, ba chị em...

Nguyên Hạo gật đầu ra vẻ thông cảm:

- Dù sao hầu như chiều nào ta cũng đến đây uống trà, nếu huynh rảnh thì cứ đến là được.

- Được!

Khoanh tay đứng bên cửa sổ, nhìn theo cái bóng nhỏ bé chạy vội trên đường, đôi mắt nhỏ dài của Nguyên Hạo chột cong lại.

Ánh mắt hướng về bóng người khuất nơi góc phố, đôi môi mỏng cong lên, tinh nghịch.

Rời khỏi trà quán, Tống Tiểu Hoa đi thẳng đến dược phòng, bốc thuốc theo đơn đã kê và nhờ đại phu thay băng ở ngón tay, đau đến nổi nước mắt lại tuôn rơi.

May mà hôm nay thay vị đại phu khác khám, nếu không chẳng tránh khỏi nghi ngờ sao người thanh niên này có vết thương ở đây giống hệt vị trí của Huyện lệnh phu nhân, đến cả tiếng khóc cũng không có gì khác biệt?...

Ra khỏi dược phòng lại đến tiệm y phục may sẵn, Tống Tiểu Hoa vừa bước vào liền đòi ông chủ tiệm đổi ngay cho tấm áo ngắn bèn nhất.

Ông chủ tiệm trông thấy đôi mắt đỏ ngầu, đờ đờ sát khí của nàng thì tun lẩy bấy, không dám nói gì nhiều, nhanh chóng lấy áo, thu tiền, cung kính tiễn nàng ra khỏi cửa, từ đầu đến cuối gần như không dám nhìn trực diện.

Tống Tiểu Hoa đi khỏi một hồi lâu mới nhớ ra, ông chủ tiệm không gọi nàng là “Tống phu nhân”, chắc vì nàng ăn mặc như vậy nên không tiện mở lời? Nhưng cũng không cần phải ra vẻ như không quen biết chứ? Kỳ lạ...

Trong khi Tống Tiểu Hoa mang tâm trạng khó hiểu chạy một mạch về nhà thì tại sân sau của nha môn, có hai người mặc quan phục đang đứng dưới gốc cây.

Lục Tử Kỳ sau một lúc im lặng, cười nói với người nam nhân có thân hình rắn chắc, đôi lông mày rậm:

- Hình bộ đầu, làm phiền người rồi.

- Đại nhân đừng nói vậy, nói thế là không coi Lão Hình này là người một nhà rồi! – Hình bộ đầu vỗ ngực một cái rồi ngập ngừng: - Đại nhân, tôi có cần đi tìm hiểu tên tiểu tử đó...

- Không cần. – Lục Tử Kỳ bình thản nói: - Đây vốn không phải là chuyện gì lớn, nếu ta không vì lo lắng tên Nguyên Hạo đó có điểm khả nghi thì cũng không phải phiền đến người.

- Đại nhân lại thế nữa rồi!

- Được, được, được, coi như ta lỡ lời.

- Đại nhân cứ yên tâm, tôi sẽ để mắt đến tên tiểu tử đó. À, thưa đại nhân, phu nhân quả là lợi hại, là nữ nhân mà cũng biết đôi chút chữ nghĩa, Lão Hình này bái phục!

Lục Tử Kỳ ngây người, cười, không nói.

Sau khi Hình bộ đầu đi khỏi, Lục Tử Kỳ chậm rãi dạo bộ trong sân, trên mặt đất còn đọng vài vũng nước nhỏ, phản chiếu màu đỏ huyết của mặt trời lúc chiều tà.

Nàng lại đến gặp người đó, cải trang nam nhi, chuyện trò vui vẻ, xem ra rất tâm đầu ý hợp.

Lục Tử Kỳ đương nhiên có cách làm cho ông chủ tiệm phải ngậm mồm, và cũng tin rằng Hình bộ đầu làm việc cẩn thận không bại lộ. Vốn tưởng nàng nhất thời nổi hứng một lần, ai ngờ...

Cứ cho rằng Nguyên Hạo chỉ là một người bình thường đi ngao du thiên hạ, đối đãi với Tống Tiểu Hoa như với một nam nhi, nhưng cũng không thể tiếp tục như vậy được.

Giữa thanh thiên bạch nhật, miệng lưỡi thế gian, nếu lan truyền ra ngoài, làm sao thu xếp?

Nhưng, thanh thiên bạch nhật, miệng lưỡi thế gian, có phải cũng chứng minh sự thẳng thắn không che đậy? Hữu ý hay vô tình?...

Còn nữa, nàng cũng biết chữ. Như vậy, tối qua đến thư phòng, muốn mượn ta sách ư?

Lục Tử Kỳ chậm rãi bước một vòng quay về chỗ cũ, giơ tay chạm vào lá của cây tùng, đầu ngón tay có cảm giác buốt nhẹ, khớp môi thoang nở nụ cười.

Nha đầu này, thật không đơn giản...

Tống Tiểu Hoa rón rén đóng cửa cổng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Mẹ...

Một tiếng gọi nũng nịu cất lên, làm nàng giật mình.

Vẫn như hôm qua, Lục Lăng bế chú chó ngồi trên bậc cửa luyện chữ, chỉ có điều lần này que gỗ được thay bằng mảnh gạch.

Gương mặt nhỏ đáng thương hiện rõ vẻ ảm ức vì bị “bỏ rơi”, như tổ cáo hành bị “ngược đãi” của Tống Tiểu Hoa.

- Lăng Nhi! Con xem, mẹ mua đồ ăn ngon về cho con đây! – Tống Tiểu Hoa huơ huơ hai xiên kẹo hồ lô, cười ranh mãnh.

Quả nhiên, thằng bé mắt sáng lên lập tức reo hò chạy đến, lại làm Vô Khuyết ngã chổng vó...

Trông thấy Lục Lăng vui mừng như bắt được bảo bối, liếm láp đường bọc ngoài một cách vô cùng mãn nguyện, Tống Tiểu Hoa lắc đầu thương cảm.

Trẻ con thời đại này thật đáng thương, vừa không có mấy đồ chơi vừa không có mấy đồ ăn vặt.

Trước kia xem phim cổ trang, trên ti vi thấy xuất hiện cảnh cầm kẹo hồ lô, nàng thường cười khẩy, cảm thấy rất tầm thường, chẳng lẽ không có gì khác để ăn ư? Đến đây rồi mới biết, đúng là không có thật...

- Lãng Nhi, con còn nhớ bí mật của chúng ta không?

Lục Lãng ngậm một quả sơn trà to, nói không rõ tiếng, liền gật đầu.

Tống Tiểu Hoa thơm Lục Lãng một cái vế hài lòng, vội vàng trở về phòng thay đồ, lúc ra thấy Lục Lãng ăn một cách ngon lành, tự nhiên phát thèm, lấy lý do trẻ con ăn nhiều sẽ đau răng, liền cướp một xiên.

Vì thế, Lục Tử Kỳ trở về thấy cảnh tượng như này:

Hai người một lớn một bé, giữa là một chú chó, ngồi xếp hàng ăn kẹo hồ lô...

- Cha!

Lục Lãng tay cầm một nửa xiên hồ lô chạy ra, Tống Tiểu Hoa hươ hươ nửa còn lại ra dấu chào, chú chó nhỏ đang chăm chú liếm miếng đường dưới đất, không để ý gì đến chàng.

Lục Tử Kỳ chỉ cần tượng trưng một miếng kẹo hồ lô mà con trai đưa cho, đúng miếng có vị chua, mặt nhăn lại.

Sân viện nhỏ tuy đơn sơ mà sạch sẽ, từng tiếng cười rộn rã, trong cái lạnh của cơn gió buổi chiều tà, như đem theo cả hơi ấm.

Cơm xong, Lục Tử Kỳ lại nhốt mình trong thư phòng, mấy ngày gần đây công vụ chồng chất nhưng vì lo cơm nước cho hai người ở nhà... đúng vậy, hai người một chó, nên đành phải về sớm, đem theo những việc chuea xử lý kịp về.

Một lát sau, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, chàng gác bút, đứng dậy, mở cửa.

Một bát trà nóng hổi thơm vị thuốc, ẩn sau làn khói là khuôn mặt tươi cười.

- Cái này là?

- Của chàng đấy.

- Cho ta uống ư? Ta đâu có bệnh.

- Chẳng lẽ đợi đến lúc phát ra thì mới gọi là bệnh à? Bệnh của chàng là mãn tính, cần phải bồi bổ hằng ngày, biết chưa?

Lục Tử Kỳ ngó người ra một lúc mới hiểu:

- Ý nàng là tối qua...

- Vâng, đây là thuốc bổ dạ dày. Sau này ngày nào cũng phải uống một bát. – Tống Tiểu Hoa đầy vẻ đắc ý khiến Lục Tử Kỳ không khỏi cảnh giác.

- Làm gì phải thế? Thiếp không hại chàng đâu!

Tống Tiểu hoa thấy mặt chàng đầy vẻ cảnh giác, liền nghiêm túc. Nhưng Lục Tử Kỳ càng sợ, không tìm được kẽ lùì về phía sau.

Tống Tiểu Hoa thấy vậy liền nắm lấy vạt áo chàng, kéo ra:

- Ngoan nào, ngoan nào! Lại đây với thiếp, thiếp còn có cái này cho chàng!

Lục Tử Kỳ bất lực để nàng kéo ra gian trước, lại bất lực uống bát trà thuốc dưới ánh mắt giám sát đầy hung dữ của nàng.

Ặc... đắng... quá...

Tống Tiểu Hoa không nhịn được cười to, rồi vội vàng che miệng lại. Lãng Nhi vừa mới ngủ, đừng làm nó thức.

- Thiếp vừa uống một ngụm nhỏ xem mùi vị thế nào... Hì hì hì...

- Nàng... - Lục Tử Kỳ có cảm giác mình bị cú lừa đau, cầm bát trà trên bàn uống một hơi, lúc này vị đắng trong miệng tạm lắng xuống.

- Thuốc đắng dã tật! Chẳng phải chàng hay nói thế sao?

- ... Cái này phải uống trong bao lâu?

- Đã là điều trị lâu dài đương nhiên phải uống nhiều năm rồi!

Mặt Lục Tử Kỳ bỗng tối sầm lại.

Tống Tiểu Hoa chợt nghĩ, nếu không phải là biết Nguyên Hạo không rõ mối quan hệ của nàng với Lục Tử Kỳ chưa biết chừng chàng lại nghĩ nàng cố ý nhân cơ hội trả thù chàng...

Khẽ lẩn đầu, xua đi ý nghĩ hoang đường này, nàng mở hai gói đồ trên bàn ra:

- Cái này để chàng mang đi trả cho người ta, thiệp đã chọn bộ đồ bền nhất, chắc nhất đấy. Còn cái này, để chàng mặc!

Viền áo trắng ngà, đường may chắc chắn, tuy giản đơn nhưng vẫn toát lên sự sang trọng, đắt tiền.

Hôm qua khi mua y phục, dù rất bực bội nhưng Tống Tiểu Hoa vẫn kịp nhận ra nếu Lục Tử Kỳ khoác bộ đồ này lên người sẽ thế nào, nên dù rất xót hầu bao, nàng vẫn giữ lại không đổi, chỉ mua thêm một bộ khác.

Lục Tử Kỳ đưa mắt nhìn, hiểu ra, trong lòng thấy rất ấm áp, thấy nàng luôn nghĩ cho mình, bèn không tiện phụ ý tốt của nàng. Tuy bộ y phục này hơi lãng phí nhưng sau này chắc chắn sẽ có lúc dùng đến...

Trút bỏ y phục cũ, khoác lên mình bộ đồ mới, trông rất hợp với Lục Tử Kỳ, cứ như thể chàng sinh ra là để mặc áo gấm, tay cầm quạt gập, thong dong chốn phồn hoa.

“Trọc thế phiên phiên giai công tử...” *

(*) Chính xác là câu trong Sử ký – Bình Nguyên Quân Ngụ Khanh liệt truyện: “Phiên phiên trọc thế chi giai công tử dã”. Câu này nghĩa là “Thế gian nhiều nhường, vẫn đục mà sao lại có bậc phong lưu thanh tao văn phâ”.

Tim Tống Tiểu Hoa chợt thắt lại, không hiểu sao tự nhiên lại nghĩ đến câu nói mùi mẫn này.

Trong chớp mắt, Lục Tử kỳ đã thay y phục ra, gấp gọn:

- Tạm thời ta nhận, đợi sau này gặp dịp nào quan trọng ta sẽ mặc.

- Ồ... - Tống Tiểu Hoa ngoan ngoãn đón lấy.

Dịp quan trọng à? Như vậy chàng rất coi trọng đồ mình tặng ư?

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Lục Tử Kỳ lại trở về thư phòng, còn Tống Tiểu Hoa cũng rửa mặt về phòng.

Đêm trăng thanh, cửa phòng khẽ động.

Lục Tử Kỳ bước ra ngoài, vươn vai, hít thở không khí lạnh, đỡ chút mệt mỏi.

Quay đầu, thấy phòng ngủ của Tống Tiểu Hoa vẫn sáng đèn bèn tiến đến trước cửa, gõ nhẹ vài tiếng, không thấy ai trả lời, tay nhẹ nhàng đẩy cửa, cánh cửa khẽ mở, do dự một lát, cuối cùng cũng bước vào.

Căn phòng không rộng lắm nhưng rất sạch sẽ gọn gàng, một ngọn đèn nhỏ, chiếu vào cái ổ nơi Tống Vô Khuyết đang ngủ ngáy ngon lành, và còn một bóng người đang nằm gục trên án.

Tư thế ngủ như vậy chắc không dễ chịu chút nào, đôi lông mày thanh tú của Tống Tiểu Hoa hơi chau lại, ánh sáng hiền hòa từ ngọn đèn chiếu xuống gương mặt nhìn nghiêng hoàn toàn không có vẻ nhí nhảnh của ban ngày.

Đêm mùa thu lạnh, nàng lại chỉ khoác áo mỏng, để chân trần cứ thế thiếp đi, cơ thể vốn chưa hồi phục hẳn, nếu lại nhiễm lạnh nữa thì không biết phải tính sao? Nha đầu này, thật không biết tự chăm sóc bản thân.

Lắc đầu thở dài, Lục Tử Kỳ cúi xuống cẩn thận bế nàng lên, nhẹ bằng đúng như dự đoán.

Lông mày của Tống Tiểu Hoa nhíu chặt, co người một cách vô thức, khẽ rúc vào lồng ngực ấm áp của Lục Tử Kỳ, miệng lẩm nhẩm:

- Bố... mẹ... - Lông mày giãn ra rồi tiếp tục nhíu lại, cái miệng nhỏ thốt ra như khóc: - Con rất nhớ bố mẹ...

Lục Tử Kỳ nhìn nữ tử trong lòng mình, chột mềm lòng.

Nàng vừa gọi ai cơ? Thật là thân thiết, chắc nàng là người rất trọng tình thân, tuổi còn nhỏ đã phải tha hương, giờ đây chàng là người thân, là điểm tựa duy nhất của nàng...

Cởi áo ngoài, đắp chăn cho nàng, Lục Tử Kỳ không cẩn thận chạm vào chân Tống Tiểu Hoa.

Bàn chân lạnh như băng.

Gần như ngay lập tức, chàng bèn ôm vào lòng bàn tay ấm áp của mình. Bàn chân nhỏ bé, như cơ thể nàng, nhưng các ngón chân tròn trịa, mịn màng.

Lục Tử Kỳ thoáng nở nụ cười, tay hơi run run, làm Tiểu Hoa thấy buồn chán, đôi lông mày đang nhíu lại bỗng giãn ra, miệng nở nụ cười.

Tống Tiểu Hoa co chân lại, khẽ xoay người, khiến Lục Tử Kỳ lo lắng, nhờ nàng tỉnh dậy, mặt đối mặt thì thật là ngại ngùng...

May mà việc đó không xảy ra.

Thấy nàng chỉ lẩm bẩm vài câu rồi ngủ tiếp, lúc này Lục Tử Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm.

Đặt bàn chân đã được sưởi ấm vào trong chăn, đang định đứng lên đi ra, Lục Tử Kỳ bỗng nhìn thấy cái gì đó trên bàn lúc này bị nàng che khuất, hóa ra là một cuốn sách, bên cạnh còn có một tờ giấy được gấp lại.

Chàng hiếu kỳ với tay xem, một cuốn Du ký, một toa thuốc.

Những chữ trên đó, một bên ngay ngắn, một bên phóng khoáng, nhưng nhìn kỹ bút pháp giống nhau, chắc là của một người viết.

Nhìn Tống Tiểu Hoa đang ngủ ngon lành, Lục Tử Kỳ hơi nướng mày, trầm ngâm, lướt một lướt thật nhanh nội dung trong cuốn sách, trả về chỗ cũ, còn toa thuốc thì gấp lại cất đi.

Chàng tắt đèn, đóng cửa, bước ra ngoài.

Ngày hôm sau, Tống Tiểu Hoa thấy mình nằm ngay ngắn trên giường, lấy làm kỳ lạ, nhưng lại cho rằng chắc lúc mơ màng tự trèo lên giường nằm, nên cũng không truy cứu việc này.

Ngoài ra, đúng như Lục Tử Kỳ tiên liệu, với tính cách xuề xòa của nàng chắc chắn sẽ không phát hiện ra toa thuốc không cánh mà bay...

Vì trước đó cả đêm gần như không ngủ, hôm qua lại chạy đôn chạy đáo cả ngày, nên hôm nay cổ tình dậy muộn, cộng thêm trong người mệt

mỏi, Tống Tiểu Hoa nằm ở nhà đọc một mạch hết cuốn sách, không đến tràn quán nữa.

Ngày thứ ba, Tống Tiểu Hoa đã trở lại vẻ hoạt bát, năng động ban đầu, mua đồ ăn sáng xong lại mua thức ăn, lúc về nhà mở sách ra tìm từng món ăn có thể chế biến từ các nguyên liệu mau được ở chợ, chép lại đợi sau này áp dụng dần.

Thằng bé Lục Lăng này có lúc ngoan đến khó ngờ, vốn đang ở độ tuổi chạy nhảy khắp nơi không lúc nào chịu ngồi yên, nhưng nó hầu như không ra ngoài chơi, chỉ ngoan ngoãn ngồi ở nhà.

Nếu thấy Tống Tiểu Hoa bận, nó sẽ lặng lẽ đứng bên cạnh xem, hoặc làm những việc trong khả năng của mình. Cùng lắm thì như Tống Tiểu Hoa bây giờ đang trông thấy, nó nhặt viên đá, mảnh gạch hay cái gì đó tương tự vẽ hoặc viết lên mặt đất.

Đã có kinh nghiệm bị ngã từ hai lần trước, lần này Tống Vô Khuyết vừa trông thấy Tống Tiểu Hoa về liền tự giác nhảy ra khỏi đùi Lục Lăng, nhưng tiếp đất không chắc chắn, vẫn bị ngã một cái đúng kiểu “chó cạp đất”:

- Lăng Nhi, sao con không dùng giấy bút để luyện chữ?

- Cha nói, phải luyện tốt trên nền đất đá, nếu không, sẽ lãng phí giấy mực.

- Xời, như thế đó mà luyện chữ tốt! – Tống Tiểu Hoa xem thường phương pháp giáo dục kiểu này: - Đến thư phòng của cha con mang giấy bút lại đây, chúng ta cùng viết chữ chơi.

Lục Lăng thật thà hỏi:

- Viết chữ, sao có thể là chơi được?

Tống Tiểu Hoa thở dài:

- Con cứ như vậy sẽ giống hệt cha con, thành đồ cổ mất! Trẻ con phải ra dáng trẻ con, đừng học phong cách của người lớn. Nghe mẹ không sai đâu, có gì mẹ chịu trách nhiệm.

Những lời nói vừa rồi Lục Lăng nghe nửa hiểu nửa không, nhưng câu cuối cùng thì rất rõ ràng, nên không do dự nữa.

Tống Tiểu Hoa không đi giúp mà đợi ở ngoài để Lục Lăng vào bê bút mực giấy nghiên.

Trong đó có vợ trước của chàng, đó là thế giới riêng của hai người...

Cảnh tượng mà Lục Tử Kỳ nhìn thấy khi về nhà là: hai chú mèo khoang một lớn một bé và một chú chó gần như đen tuyền, trên chiếc bàn của gian trước là một đồng bùa bện. Lục Tử Kỳ ngây ra một lúc, quay người khum tay cười ngại ngừng nói với người bên cạnh:

- Để Nguyên huynh chê cười rồi.

- Nhà Lục huynh vui vẻ rộn ràng, tràn trề sinh khí, sao có thể cười chê đây?

Tà áo dài màu lam, gương mặt khôi ngô tuấn tú, giọng nói trong trẻo.

Trong đầu Tống Tiểu hoa chợt nổ “đùng” một tiếng, sau đó hiện ra bức hoành bốn chữ “Bại lộ gian tình”.

Lục Tử Kỳ xoa đầu Lục Lăng lúc này đang rất muốn chạy ào đến bên cha nhưng vẫn phải lễ phép dừng trước mặt:

- Đây là tiểu nhi, Lục Lăng. Lăng Nhi, đây là Nguyên thúc thúc.

- Lăng Nhi chào Nguyên thúc thúc.

- Một đứa trẻ nhanh nhẹn, thông minh điềm đạm, có tố chất của cha!

- Thật hổ thẹn không dám nhận.

- Đó là những lời nói tự đáy lòng.

Hai nam nhân cùng nhìn nhau cười “ha ha”, sánh vai bước vào trong.

- Đây là thê tử của đại hạ. Dao Dao, đây là Nguyên huynh, bằng hữu tâm giao của ta.

- Bái kiến tấu phu nhân.

- Á...

Tống Tiểu Hoa há hốc mồm, miệng phát ra một âm thanh vô nghĩa.

Sao đột nhiên Nguyên Hạo lại “kết bè kết đảng” với Lục Tử Kỳ nhỉ?
Á??!!

Nhưng xem ra chàng không nhận ra nàng. Đúng, đúng, đúng, giờ nàng đang mặc y phục nữ tử, mặt còn dính đầy mực, nhận ra mới lạ!

- Thê tử của đại hạ kém cõi, không tiếp xúc nhiều, nếu có chỗ nào thất lễ, mong Nguyên huynh lượng thứ.

- Lục huynh khiêm tốn quá, tấu phu nhân biết múa bút chữ Thảo, sao có thể là hạnh nữ nhi tầm thường được?

Lục Tử Kỳ nhìn vào chú mèo khoang được cho là biết “múa bút chữ Thảo” đang giật giật khóe môi, mí mắt sụp xuống, lắc đầu ho nhẹ một tiếng, không nói gì.

Nguyên Hạo dường như không phát hiện ra, nhìn chú chó đang lăn tròn trên đồng mực:

- Nhà Lục huynh đến chú chó nhỏ tí cũng đẩy mực trên mình, thật xứng danh là “Thư hương môn đệ”.

Lục Lăng nghe vậy cảm thấy có chút tự hào, giới thiệu với Nguyên Hạo:

- Nguyên thúc thúc, nó tên là Vô Khuyết.

- Vô Khuyết ư? Cái tên rất hay!

Khóe miệng Tống Tiểu Hoa giật liên hồi.

Lục Tử Kỳ lại mở lời:

- Nguyên huynh, mời theo tại hạ tới thư phòng. Tại hạ sẽ lấy cuốn sách đó cho huynh.

Nguyên Hạo quay ra Tống Tiểu Hoa hành lễ:

- Tấu phu nhân, xin cáo bước.

- Á...

Tống Tiểu Hoa vẫn chỉ phát ra một âm thanh cũ.

Ai không biết chắc sẽ nghĩ nàng là người câm, hoặc kẻ ngốc, hay vừa câm vừa ngốc...

Theo chân Lục Tử Kỳ vào thư phòng, ánh mắt Nguyên Hạo lướt qua tấm bài vị, tiếp đó gương mặt đầy cảm thán:

- Tàng thư của Lục huynh thật là nhiều!

- Đa số là những sách vô dụng, chắc chắn không thể vừa mắt Nguyên huynh. – Lục Tử Kỳ tiến đến giá sách, với tay lấy một cuốn.

Nguyễn Hạo chấp tay sau lưng đến bên bàn đọc sách, ánh mắt hướng đến tờ giấy được đặt ngẫu nhiên trên đó, nghiêng đầu nhìn, môi hơi mím lại:

- Lục huynh, tại hạ đoán không lầm thì đây hình như là toa thuốc bổ dạ dày đúng không?

Lục Tử Kỳ cười nói:

- Đúng vậy, không ngờ Nguyễn huynh cũng thông hiểu y lý.

- Không dám nói là thông hiểu, chỉ gọi là biết chút ít. – Nguyễn Hạo lại nhìn kỹ: - Nhưng theo thiên kiến của tại hạ, Lục huynh nên thêm một vị thuốc, vừa không ảnh hưởng đến hiệu quả thuốc, vừa có thể làm cho nó dễ uống hơn.

- Ồ? Vậy thì còn gì bằng! Nguyễn huynh không biết đây thôi, vị của thang dược trà này quả là khó uống. Mỗi lần uống, tại hạ đều không khỏi nghĩ vị đại phu lê toa thuốc này chắc có gì không hài lòng với tại hạ, nhưng không dám nói ra, đành dùng cách này để răn đe. Vì vậy, hai ngày nay tại hạ tự nghiêm khắc xem lại bản thân.

Nguyễn Hạo cười lớn:

- Tuy tại hạ chỉ đến quý huyện mới vài ngày, nhưng đã mắt thấy tai nghe bách tính ngưỡng mộ, kính phục Huyện lệnh Lục đại nhân, làm sao có ai đó không hài lòng cơ chứ?

Lục Tử Kỳ đưa sách cho Nguyễn Hạo, lắc đầu nói:

- Nguyễn huynh nói không đúng rồi, là quan phụ mẫu một phương, phải có trách nhiệm với bách tính nơi đó, đây là phận sự, nào dám nói đến ngưỡng mộ, kính phục? Huống hồ, làm việc thận trọng nhưng cũng khó tránh khỏi sai sót, sao dám đảm bảo vừa ý tất cả mọi người?

- Lời Lục huynh quả không sai, xin thụ giáo. – Nguyên Hạo nghiêm túc kính lễ, tiếp đó cười nhẹ nói: - Nhưng, lẽ nào Lục huynh không cảm thấy nếu ai đó lấy việc thiếu một vị thuốc để nói lên tâm trạng gì đó thì cũng là một điều thú vị sao?

Lục Tử Kỳ cười buồn:

- Chỉ cần không hại người, cũng là một chiêu hay, một người nho nhã.

Nguyên Hạo chấp tay:

- Anh hùng thường chung chí hướng!

Vì bút mực đều bị đem đến gian trước nên hai người nói cười vui vẻ đi ra.

Trong phòng không có người cũng không có chó, chỉ có chiếc bàn bừa bãi đầy đồ.

Nguyên Hạo bèn một tay lấy giấy, một tay cầm bút, viết nốt vị thuốc cuối cùng.

Bút lực nhẹ nhàng, bút tích bay bổng.

Lục Tử Kỳ đứng bên cạnh không nén được khen ngợi:

- Chữ đẹp!

Nguyên Hạo đưa đơn thuốc nói:

- Nếu Lục huynh không chê, hôm khác tại hạ xin dâng một bức tranh chữ, để cảm tạ việc cho mượn sách. Lục huynh thấy thế nào?

- Thật hơn cả mong đợi.

Lúc Nguyên Hạo cáo từ ra về, vừa hay gặp Tống Tiểu Hoa đuổi theo chú chó đang lắc đầu ngoáy đuôi, nước trên mình bắn tung tóe, theo sau là một cậu bé tươi cười với khuôn mặt đã được gột sạch, còn Tống Tiểu Hoa vẫn “bộ mặt mèo khoang” chỗ đen chỗ trắng.

- Dao Dao, Nguyên huynh phải đi rồi.

- Á...

Lần thứ ba Tống Tiểu Hoa lại phát ra âm thanh này.

- Tẩu phu nhân, đã làm phiền rồi, xin cáo từ.

Nguyên Hạo hành lễ từ biệt, lúc cúi đầu, nói nhỏ với nàng ba từ:

- Tống Vô Khuyết.

Tống Tiểu Hoa nghe như sét đánh ngang tai, không còn sức để phát ra âm thanh lúc trước nữa...

Lục Tử Kỳ tiễn khách xong trở vào, thấy Tống Tiểu Hoa hai mắt thần thờ, ngồi bệt trên bậc cửa, mỉm cười nói:

- Dao Dao, đi rửa sạch mặt đi, sau đó thu dọn bàn rồi chuẩn bị cơm trưa.

- Ủm... - Tống Tiểu Hoa đáp nhưng không nhúc nhích.

- Sao vậy? Khó chịu à?

- Không... - Cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng đứng lên một cách chậm chạp.

- Phải rồi, vừa nãy Nguyên huynh có viết thêm một vị vào toa thuốc, chiều nàng đến được phòng nhớ bốc lại thuốc nhé!

- Ấy? – Tống Tiểu Hoa chột mở to mắt.

- Hôm qua nàng làm rơi ở trước cửa thư phòng, ta nhặt được để trên bàn, vừa hay Nguyên huynh trông thấy.

-Ồ! – Tống Tiểu Hoa hoàn hồn.

Mở ra nhìn kỹ, bút tích rõ ràng khác biệt, lúc này Tống Tiểu Hoa mới thật sự yên tâm.

Nhìn toa thuốc này chắc chắn Nguyên Hạo biết mình là ai, coi như chàng ta phản ứng nhanh, không bị bại lộ.

Có nghĩa là Nguyên Hạo đã biết quan hệ của nàng với Lục tử Kỳ, còn Lục Tử Kỳ vẫn chưa biết mối quan hệ của nàng với Nguyên Hạo...

Không đúng, nàng và Nguyên Hạo vốn chẳng có quan hệ gì, chỉ là chuyện trò mà thôi, lo lắng cái gì chứ!

Ăn cơm xong, Lục Tử Kỳ vừa đo, Tống Tiểu Hoa liền thay y phục nam tới thẳng chỗ cũ.

- Huynh đến rồi à?

Trông thấy bộ mặt thanh thoi của Nguyên Hạo, tự nhiên nàng rất muốn giã cho một cái.

Nàng không nói lời nào đến bên bàn ngồi xuống, giống như mọi khi, ở đó có một ấm trà và vài món điểm tâm.

- Hôm nay trông sắc mặt không tồi, xem ra không cần uống trà nhân sâm hoa cúc rồi, đổi trà hoa cỏ vậy, an thần định khí. – Nguyên Hạo cười hì hì, rót đầy cốc trà cho nàng.

- Sao? Huynh sợ ta trở mặt à?

- Sao ta phải sợ?

Tống Tiểu Hoa không nói được gì.

Đúng vậy, người ta có làm gì sai đâu, nàng dựa vào đâu mà nổi cáu?

- Sách xem xong rồi, trả lại cho huynh.

- Nhanh vậy sao?

- Đúng vậy, từ trước đến nay ta toàn liếc một lượt mười hàng, đọc một cái là quên!

Tống Tiểu Hoa trầm giọng để sách lên bàn, đẩy về phía Nguyên Hạo, Nguyên Hạo lập tức đẩy lại, nhẹ nhàng:

- Vậy thì hãy đọc từng chữ từng chữ một, ghi nhớ vào trong tim.

Tống Tiểu Hoa hơi ngậy ra, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt cong cong kia, nhưng không thấy gì cả.

Nguyên Hạo quay mặt đi, lấy ra một cuộn tranh:

- Đây là quà tạ lễ mà ta đã hứa tặng Lục huynh, phiên tẩu phu nhân mang về cho huynh ấy.

Một câu “tẩu phu nhân” làm khóe miệng Tống Tiểu Hoa lại bắt đầu giật giật.

- Huynh tự mang đến đi, ta đâu phải là người đưa thư!

- Ta cũng muốn vậy, tiếc rằng không có thời gian. – Nguyên Hạo nhún vai: - Lát nữa ta phải đi rồi.

- Đi ư? Đi đâu?

- Tiếp tục lên phía Bắc.

- Lại đi về phía Bắc? Đó chẳng phải là... Liêu...?

- Đúng. Đi ngắm thảo nguyên và sa mạc ở đó, viết thêm một cuốn Du ký.

Tống Tiểu Hoa ngẩn người:

-Ồ... vậy... Lúc về huynh có đi qua đây không?

Tuy mới quen biết hai ngày rưỡi, nhưng chàng ta là người bạn đầu tiên của nàng ở nơi này, đột nhiên bảo đi, cũng thấy lưu luyến.

Nguyên Hạo thô cười, nhìn không chớp mắt:

- Nếu nàng muốn ta đi qua thì ta sẽ đi qua.

Tống Tiểu Hoa lại ngây ra.

Ám chi? Trêu chọc?! Ve vãn?!!

Nhưng bộ dạng của chàng ta vẫn rất nghiêm túc, làm nàng cảm thấy mình có ý nghĩ không trong sáng...

- Vì... Ta còn phải trả sách cho huynh mà!

- Ừm, kể cũng đúng. – Nguyên Hạo chớp mắt, khẽ gật đầu ra điều thấu hiểu: - Vừa hay ta cũng mượn Lục huynh một cuốn sách, vội đi nên chưa kịp đọc. Vậy thì đợi lúc về ta sẽ trả lại.

- Được! Cứ vậy nhé!

- Cứ vậy nhé.

Đứng dậy, đập tay thề thốt, như buổi đầu gặp mặt.

Sau khi chia tay, Nguyễn Hạo vẫn đứng bên cửa sổ, mắt hướng theo bóng Tống Tiểu Hoa, bóng dáng mong manh, không còn chạy một mạch nữa mà có vài phần... hệt hăng.

Là vì mình sao?

Đôi mắt nhỏ dài hơi nheo lại dưới ánh chiều tà, trông mắt như nhuộm màu hổ phách.

Chưa gặp mặt đã biết rõ thân phận của nàng. Vì bức rèm ở phòng thử đồ quả thật không thể cách âm.

Nghe rõ ông chủ tiệm cung kính gọi “Lục phu nhân”, vén rèm bước ra lại là một thanh niên.

Tuy dung nhan không nổi bật, nhưng khí chất thông minh nhanh nhẹn, làm người khác khó quên ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thấy đôi mắt sừng đỏ, có chút động lòng, chắc là phải chịu ấm ức gì đây?

Không hiểu vì sao tự nhiên lại có ý định gần gũi.

Cả buổi chiều trôi qua thật nhanh, nói chuyện với nàng không hề cảm thấy thời gian đang trôi.

Nữ tử này so với những người trước kia đã gặp hoàn toàn khác biệt.

Ngày thứ hai, đến như đã hẹn, lại phát hiện ra nàng biết chữ. Cuốn Du ký ghi chép những điều tâm đắc nhất có thể danh chính ngôn thuận tặng nàng. Đúng như dự đoán, nàng rất thích.

Ngày thứ ba, trong lòng ẩn chứa một nỗi mong chờ. Kết quả, không đợi được nàng, mà là phu quân của nàng đến.

Lục Tử Kỳ, huyện lệnh nơi đây. Mới bổ nhiệm được một năm gần gũi, công lao to lớn, trong mắt bách tính là người cực tốt, lại thêm thân thể tốt, tiền đồ vô lượng.

Nghe danh không bằng gặp mặt, quả là khí chất phi phàm, tuyệt đối không phải dạng người tầm thường.

Một cuộc hạnh ngộ ngẫu nhiên, một bầu tâm sự, dốc hết tâm can, vô cùng thoải mái.

Người này, về công về tư, đều đáng kết giao.

Ngày thứ tư, theo chân Lục Tử Kỳ về nhà lấy cuốn sách mà trong lúc hàn huyên đã nhắc đến, cuốn sách quý hiếm có một không hai. Quả không ngoài dự kiến, đã thấy nàng, mặc y phục nữ, gương mặt khác hẳn. Sự nhếch nhác lúc đó lại toát lên vẻ rất đáng yêu.

Toa thuốc ấy, Lục Tử Kỳ cố ý cho mình nhìn thấy, đành thuận theo làm “việc tốt”.

Vốn định giúp nàng trút giận, còn ai ở đây có thể khiến nàng khóc đỏ mắt chứ?

Nhưng thấy Lục Tử Kỳ hợp với mình nên tạm thời cho qua!

Hơn nữa, người này gặp chuyện xử lý rất bình tĩnh, điềm đạm, nói rõ thân phận, nhẹ nhàng hóa giải cảnh tượng ngại ngùng có thể sẽ xảy ra. Là người quang minh lỗi lạc, xử lý sự việc hoạt bát tinh anh, thật khó tìm.

Quan trọng nhất là có tấm lòng độ lượng mà người thường khó thấy. Có phu quân như vậy, nàng chắc sẽ hạnh phúc?

Lục Tử Kỳ, hy vọng ta và huynh suốt đời không phải là kẻ thù của nhau.

Hy vọng, huynh đừng bao giờ cho ta cơ hội đem nàng đi...

Nhìn theo bóng dáng đi khuất, Nguyên Hạo tay đóng cửa sổ.

Lục Tử Kỳ nhìn bức tranh trước mặt, dờ khóc dờ cười.

Tranh đẹp, chữ cũng đẹp, nhưng còn thua xa cuốn sách có một không hai kia!

Nguyên Hạo...

Rõ ràng là một nam tử phóng khoáng lỗi lạc, lại luôn có thể gây ra những chuyện tuy không mất đi nhã khí nhưng cũng làm người khác bực bội.

Lúc trước cố ý kê thiếu một vị thuốc trong toa làm chàng uống đắng đến nổi lục phủ ngũ tạng như thắt vào nhau.

Giờ lại lừa lấy đi cuốn sách có một không hai mà chàng hao tâm tổn trí mới có được.

Tên Nguyên Hạo này, từ lúc gặp chàng vào hôm qua, chắc sớm có ý đồ chiều nay rời đi...

Cuộc hội ngộ ngẫu nhiên tại trà quán, trong lòng mọi người ai cũng hiểu.

Vốn nghĩ rằng khi gặp mặt, hẳn ít nhiều cũng cảm thấy kinh ngạc, xấu hổ, ngại ngùng hay lo lắng, ai ngờ, không có chút nào gọi là mất tự nhiên cả.

Hắn ta bình thản đứng dậy nghênh đón, như sớm biết chàng sẽ đến. Sau khi kết giao, mới thấy những bản khoán kia của chàng có vẻ như hơi hẹp hòi.

Dần dần mở lòng, chuyện trò thân thiết, ý hợp tâm đầu, chỉ tiếc không được gặp gỡ sớm hơn.

Người này có tầm nhìn, lập luận sắc bén, có chí hướng.

Lại thêm tài năng thư họa không phải tầm thường, hành văn tự nhiên phóng khoáng, đến bút tích cũng có thể tùy ý thay đổi, không hạn chế.

Vương tôn công tử, quan lại cao quý, dù chàng không quen nhưng ít nhiều cũng biết, vậy sao còn người này, lại chưa từng nghe nói bao giờ?

Vốn định đợi sau này từ từ điều tra, ai ngờ, chẳng nói chẳng rằng đã đi rồi...

Lục Tử Kỳ thở dài, gấp bức tranh chữ lại. Đành thôi vậy, đã đến nước này cũng chỉ còn cách tin lời hãn đã hứa với Dao Dao, lúc nào hãn qua, sẽ tính sổ...

Chỉ có điều, trước đó sao không trông thấy giấy thông quan của hãn? Chuyển đi nước Liêu lần này chẳng lẽ chỉ vì viết một cuốn Du ký?...

Lại còn Dao Dao...

Chàng không thể đắc tội với Nguyên Hạo mà không tự biết, vì thế, hai lần “chơi khăm” chẳng lẽ là vì...

Đứng dậy, đẩy cửa, Lục Tử Kỳ nhìn vào ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, khóe miệng cong lên.

Bất luận thế nào thì chuyện này cũng kết thúc ở đây.

Từ ngày có nàng, cuộc sống quả là thêm nhiều màu sắc...

Còn Tống Tiểu Hoa lúc này thực sự rất phiền muộn.

Nàng bị mắc lừa, bị hai người đàn ông xem như đồ ngốc đem ra làm trò cười!

Vốn dĩ, thế giới này làm sao có chuyện trùng hợp như vậy, phu quân của mình lại kết bạn với “tình nhân” của mình?

Phì phì...ì, suy nghĩ này thật tệ hại.

Khi đưa cuộn tranh cho Lục Tử Kỳ, nàng đã biết mình là một con lợn ngốc, thực sự ngốc nghếch.

Lúc trước nghĩ ra vài cách đối phó như trên đường đi bốc thuốc gặp Nguyên Hạo, hay buổi chiều Nguyên Hạo chủ động đến nhà từ biệt, v.v... đều không dùng đến.

Bộ mặt bình thản kiểu núi Thái Sơn có sập ngay trước mắt cũng không biến sắc của Lục Tử Kỳ chỉ rõ chàng đã biết hết ngọn ngành, biết từ lâu rồi, chưa biết chừng ngay từ lần đầu tiên nàng và Nguyên Hạo gặp mặt chàng cũng đã biết rồi.

Đúng đúng đúng, đây là địa bàn của chàng, chắc chắn chàng có rất nhiều tai mắt.

Bố trí mạng lưới tin tức toàn huyện, đặc vụ dưới lòng đất, camera, máy nghe trộm, FBI?...

Dừng lại, dừng lại, càng nghĩ càng xa rời thực tế.

Tóm lại, chí ít với sự việc sáng nay cũng đủ làm nàng quá mất mặt, khẳng định hai người đàn ông này đã hợp tác để diễn một vở kịch, diễn xuất quá đạt, có thể đem tranh giải Oscar được.

Chỉ có nàng là bị lừa.

Tống Tiểu Hoa đâm mạnh vào cuốn sách bày trên bàn để trút giận.

Tống Vô Khuyết sợ đến nỗi mở to hai con mắt đen lay láy ra nhìn nàng một hồi lâu, thấy nàng ngồi đó không có động tĩnh gì, mới “hắt xì” một cái, đổi tư thế ngủ tiếp.

Tống Tiêu Hoa nhìn chăm chăm vào đốm lửa của ngọn đèn dầu đến lúc nước mắt lã đãi, cuối cùng hạ quyết tâm.

Khoác áo đi ra, sững lại.

Trăng lạnh như nước, một bộ y phục trắng đứng trong sân.

- Sao nàng...

- Sao chàng...

Đồng thanh.

- Thiếp...

- Ta...

Giống như song ca nam nữ, Tống Tiêu Hoa phì cười.

Lục Tử Kỳ cũng cười theo:

- Muộn như vậy rồi, vẫn chưa ngủ sao?

- Chẳng phải chàng cũng chưa ngủ sao?

- Ta quen rồi.

- Thật ra ngày xưa thiếp cũng ngủ rất muộn.

- Vì đọc sách ư?

- Có đôi khi... - Tống Tiểu Hoa lắc đầu: - Thực ra cũng không dám gọi là đọc sách, chỉ là miễn cưỡng nhận biết vài chữ thôi.

Đây không phải là khiêm tốn, mà là nói thực. Với trình độ của nàng bây giờ, đúng là chỉ vừa vượt qua ngưỡng “mù chữ”.

- Cũng không phải là dễ dàng gì. Ai dạy nàng vậy? – Nữ nhi không được đi học, vì thế trừ phi gia đình giàu có mời thầy về dạy riêng còn không thì thường không biết chữ.

- Thiếp... nghe lén, nghe lén một ít bên ngoài học đường chỗ nhà thiếp.

Lục Tử Kỳ mỉm cười:

- Hóa ra là như vậy... - Nghĩ giây lát: - Chỗ ta có một ít sách, nếu nàng hứng thú cứ đọc tự nhiên, gặp chỗ nào không hiểu thì đến hỏi ta.

Tống Tiểu Hoa tươi cười hơn hở gật đầu, rồi lại thất thần.

- Sao? Có khó khăn gì sao?

- Không phải... - Hít một hơi thật sâu, Tống Tiểu Hoa cắn răng: - Thiếp giấu chàng... đi gặp riêng... nam nhân khác, là thiếp sai, thiếp xin lỗi. Nhưng chàng phải tin thiếp, thiếp và huynh ấy chỉ trò chuyện mà thôi. Huynh ấy đi khắp Bắc Nam, kiến thức sâu rộng, hiểu biết nhiều việc, thiếp muốn tìm hiểu một chút về thế giới bên ngoài... Nhưng theo thiếp, chàng biết rất rõ thiếp và huynh ấy đã làm những gì. Có lẽ từng câu từng chữ mà thiếp và huynh ấy nói với nhau chàng đều biết rất rõ...

- Sao có thể như vậy được? – Lục Tử Kỳ thôi cười: - Những điều ta biết chỉ là cơ duyên trùng hợp. Tóm lại... ta biết nhưng không cho nàng hay rằng ta đã biết, vậy là ta sai, ta cũng xin lỗi nàng.

Nghe Lục Tử Kỳ nói một tràng dài, rốt cuộc Tống Tiểu Hoa phì cười:

- Nói vậy, chúng ta hòa rồi.

- Hình như thế.

- Vậy...

Lục Tử Kỳ cười khẽ:

- Vậy để chúng ta không phải xin lỗi lẫn nhau, từ nay về sau hai bên phải thành thật, không che giấu, có được không?

- Được!

Không cần nói “Cứ vậy nhé”, không cần đập tay thề thốt. Được là được.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 6

Type: Lula

Tống Tiểu Hoa biết chữ mình xấu, không ngờ lại xấu đến vậy.

-Mẹ, mẹ viết... ừm... đẹp hơn Lăng Nhi!

Một câu nói làm nguồn an ủi vừa nhen nhóm trong lòng Tống Tiểu Hoa chợt vỡ vụn.

Nhìn thấy thái độ thành thật của Lục Lăng, đôi tay nhỏ nhắn trắng mịn của nó đang cầm cây bút lông tự làm, vóc dáng bé nhỏ cẩn thận như một nhà tiểu thư pháp, và nét viết tuy ngả nghiêng nhưng cũng đủ nhận ra là chữ gì, trong lòng Tống Tiểu Hoa dấy lên nỗi buồn thảm.

Ngàn lần không nên, vạn lần không nên, không nên tác động Lục Tử Kỳ đồng ý cho Lục Lăng dùng giấy bút để luyện chữ, càng không nên nhất thời nổi hứng yêu cầu Lục Lăng cùng luyện chữ, không thể Tống Tiểu Hoa nàng sẽ không đến nỗi để cho một cậu nhóc ba tuổi phải an ủi. Còn gì là thể diện nữa, làm sao mà chịu nổi đây!

Dù sao chẳng nữa, nhất định phải gỡ lại...

-Lăng Nhi, chúng ta chơi trò giải câu đố nhé:

-Vâng!

-Mẹ hỏi con, con ngựa trắng chúng ta gọi là bạch mã hoàng tử đúng không:

-Đúng ạ!

-VẬY còn con ngựa đen thì sao?

-Ngựa ô!

-Lăng Nhi thật thông minh! Thế con ngựa có màu đen và trắng đan xen nhau thì sao?

-Á? – Lăng Nhi trố mắt, gãi đầu, nghĩ một lát rồi khẳng định một câu:
- Con ngựa hoa!

Bàn tay cầm bút của Tống Tiểu Hoa hơi run run.

Có lẽ thời này ngựa vẫn rất hiếm gặp, thằng bé ngốc nghếch chắc lại suy ra từ con mèo hoa có khoang đen khoang trắng của nhà hàng xóm.

Ừm, không tồi không tồi, cũng được coi là học một biết mười, rất có tư duy sáng tạo!

-Gọi là con ngựa hoa... cũng đúng!

Tống Tiểu Hoa vừa nói vừa “loạt soạt” mấy nét trên tờ giấy, vẽ ra một vòng tròn, rất trùu tượng, rất có phong cách chủ nghĩa hiện đại sau này. Nhìn kỹ rất giống... chú ngựa lùn chạy khắp nơi trong “Nông trại vui vẻ”.

-Lăng Nhi, con xem, đây chính là con ngựa hoa, chúng còn có tên gọi khác là ngựa vằn.

Lục Lăng lại gần nhìn, đột nhiên cười nghiêng ngả:

-Mẹ, sao nó xấu thế?

-Không phải nó xấu mà là mẹ vẽ... ặc, được rồi, giống ngựa này thực sự rất xấu...

Tống Tiểu Hoa ôm “năm xôi nhỏ” đang ngồi không vững vì buồn cười vào lòng:

-Được rồi, được rồi đừng cười nữa, mẹ vẫn còn một câu hỏi đây! Vậy, con ngựa trên mình có ba màu trắng, đen và đỏ là con ngựa gì?

Lần này Lục Lăng đáp không do dự:

-Vẫn là ngựa hoa!

-... Tuy con không sai nhưng chúng ta có thể thay bằng đáp án khác mà!

-Ừm... ngựa tam thể!

-...

Tống Tiểu Hoa nhìn Tống Vô Khuyết đang bò dài trên bàn buồn tẻ, nàng không nói câu gì, nước mắt lã chã.

-Cha đã về! – Lục Lăng đương nhiên không hiểu tâm trạng “buồn bã” của Tống Tiểu Hoa lúc này, nhảy ra khỏi lòng nàng, chạy thẳng đến bên người đang đẩy cửa bước vào sân.

-Lăng Nhi hôm nay có ngoan không?

-Lăng Nhi ngoan nhất ạ!

-Tự con nói thì không được.

-Không tin cha hỏi mẹ đi! Mẹ và con còn cùng nhau luyện chữ nữa. À đúng rồi, vừa nãy mẹ còn ra câu đố cho con đoán đấy!

-Vậy sao? Thế con đoán đúng không?

-Con đoán đúng hết!

-Hừ! Cao giọng thế, xem con kìa, sắp tâng mình lên tận mây xanh.

-Là thật ạ, không tin cha hỏi mẹ xem!

Lục Tử Kỳ bế Lăng Nhi, hai cha con vừa hỏi vừa đáp, câu hỏi cuối cùng dừng ở Tống Tiểu Hoa lúc này đang vội vàng thu dọn đồng tranh và chữ xấu xí của mình.

-Dao Dao, có đúng như Lăng Nhi nói không?

-Á?... Ồ... Ừm...

-Ồ? Cái này là tranh sao? – Lục Tử Kỳ vừa đưa mắt đã thấy “bức tranh trù tượng” mà nàng chưa kịp “tiêu hủy” với tay cầm: - Ừ... Lăng Nhi, tranh mèo hoa của con vẽ... cũng được đấy!

Tống Tiểu Hoa không nói nên lời, hai hàng lệ rơi.

-Không phải đâu cha, đây là bức tranh mẹ vẽ con ngựa hoa!

-... Ngựa ư?

-Vâng ạ! Mẹ nói, nó còn có tên là... ừm... tên là gì nhỉ? Mẹ, Lăng Nhi quên rồi.

Tống Tiểu Hoa thều thào:

-Ngựa vằn.

Lục Tử Kỳ nhướng lông mày, nhìn kỹ bức tranh, mặt tỏ vẻ kinh ngạc.

Loại ngựa này chàng cũng chỉ biết qua vài chữ trong cuốn Kỳ văn dị chí của nước Phiên xa xôi, sao nàng ấy lại biết được?

-Nàng ra câu đố có liên quan đến ngựa vằn sao?

Tống Tiểu Hoa đảo mắt, bất chợt nổi hứng.

-Nghe này, thiệp cũng đỡ chàng! Ngựa trắng gọi là ngựa bạch, ngựa đen gọi là ngựa ô, ngựa có vằn trắng đen gọi là ngựa vằn. Vậy ngựa có ba màu đen trắng đỏ gọi là ngựa gì?

-Trên đời này có loại ngựa đó sao? – Lục Tử Kỳ tập trung suy nghĩ giây lát, chắc chắn chưa từng thấy trong cuốn sách nào, bèn lắc đầu.

Lục Lăng lúc này rất đặc ý:

-Cha, là ngựa tam thể ạ!

Tống Tiểu Hoa còn đặc ý hơn gấp trăm lần:

-Đến lúc công bố đáp án đúng rồi! Câu trả lời là con ngựa vằn xấu hổ!

Lục Lăng chẳng biết điều đó, mơ hồ không hiểu.

Lục Tử Kỳ mắt chữ A mồm chữ O, liền đó cười không thành tiếng, rồi lại cười vang.

Trời đất ơi, thiện tai, thiện tai, A Di Đà Phật, không được nhìn, không được nhìn, còn nhìn nữa sẽ không tìm được mà ngã nhào mất...

Tống Tiểu Hoa che mắt, ôm ngực, cúi đầu chạy vào trong bếp.

Sau khi trải qua hai lần cãi nhau, một lần “vượt rào”, cuộc sống của Tống Tiểu Hoa bước vào thời kỳ bình yên. Một nhà ba người, à không, thêm cả Tống Vô Khuyết, một nhà bốn người thuận hòa êm ấm.

Ăn ngủ, đi chợ nấu cơm, đọc sách luyện chữ, dọn dẹp nhà cửa chăm lo con cái, bình yên, ổn định là có thật...

Tống Tiểu Hoa cũng vừa nhận ra rằng một người quen với việc ngày ngày chạy đôn chạy đáo, bận vất chân lên cổ như mình giờ lại có chút năng khiếu thiên bẩm quán xuyên việc nhà, đối mặt với cuộc sống vô tận này, lại không cảm thấy nhạt nhẽo vô vị mà dần dần tìm thấy niềm vui trong đó.

Lục Tử Kỳ mua cho nàng và Lục Lăng mỗi người một bộ giấy bút nghiên mực, để hàng ngày nhìn chữ luyện viết theo, tối đến ăn cơm xong nếu có thời gian chàng cũng chỉ bảo thêm đôi chút.

Tống Tiểu Hoa biết nhiều chữ hơn Lục Lăng, nhưng viết thì... như cách nói của Lục Tử Kỳ: hoàn toàn không có quy luật, bút pháp hết sức tùy ý, người bình thường không đạt nổi tới cảnh giới đó.

Tống Tiểu Hoa tóm tắt và dịch lại, thực ra rất đơn giản, chỉ khái quát bằng bốn chữ: Một mớ hỗn loạn.

Vốn dĩ, Tống Tiểu Hoa cho rằng Lục Tử Kỳ là kẻ “dạ sói”, sau đó mới biết mình sai lầm, người này không phải là “dạ sói” mà là “miệng sói”, không không không, phải là “miệng độc”!

Lại nói mấy ngày trước, tay Tống Tiểu Hoa xui xẻo bị thương nay đã gần khỏi, thế nên nàng rất nóng lòng muốn đầu tư vào sự nghiệp nấu nướng, chuẩn bị ra tay.

Sau một hồi có vẻ bận rộn, Tống Tiểu Hoa nhanh chóng chế biến ra món khoai tây thái sợi xào chay, thực ra là khoai tây miếng...

Không còn cách nào khác, một lần bị dao cắt, mười năm sợ thái rau! Trong lúc miệng lẩm bẩm, cắt ra được miếng khoai tây hình nhiều cạnh, không theo quy luật nào vậy là tốt rồi.

Vừa làm xong, đúng lúc Lục Tử Kỳ về nhà, Tống Tiểu Hoa bèn đem đến trước mặt chàng như dâng báu vật, đôi mắt lấp lánh đợi chờ lời nhận xét của chàng.

Lục Tử Kỳ đón lấy, nhìn một cái, ngửi một cái, thử một miếng, sau đó, nhìn mặt nhõ ra.

-Cái gì vậy? Thật khó ăn?

Tống Tiểu Hoa siết chặt năm tay, rít qua kẽ răng từng chữ từng chữ một:

-Khoai, tây, thái, sợi.

-Nàng làm ư?

-Đúng thế.

- Nhiều muối, ít dầu, quá lửa, thái xấu.

- Chàng... chàng...

- Tay nghề đầu bếp cần phải luyện thêm.

-...

Không quan tâm tới câu nói tổng kết, Lục Tử Kỳ xoay người đến bên bếp nôi lửa lại.

Tống Tiểu Hoa đứng đằng sau mà gân xanh trên trán nổi lên giật giật, chỉ muốn đập cho chàng một cái ngã vào nôi, nấu lên ăn cho bồ...

-Ài, chàng cũng chẳng nể mặt thiệp gì cả?

-Gì cơ?

-Dù không ngon thì chàng cũng không nên thẳng thắn như vậy chứ!

-Vì sao?

-Lẽ nào chàng... chàng không thể... không thể nói dối thiếp? Ví như giả vờ là ngon rồi ăn hết? Chàng xem, tiểu thuyết và tivi... dù sao thì những vở kịch đều diễn như vậy mà!

-Làm vậy có nghĩa lý gì không?

-Chắc là... có...

-Nhưng nàng cũng sẽ ăn, lẽ nào nàng không có vị giác?

-...

-Cứ cho là nàng không có, nhưng ta và Lăng Nhi thì có, ta và con không muốn ngày nào cũng phải ăn thức ăn như vậy.

-...

- Huống hồ, trước đó đã nói rồi, ta và nàng phải thành thật với nhau, thế nào, nói không giữ lời ư?

- Đâu có...

Trước ánh mắt có phần nghiêm nghị của Lục Tử Kỳ, sự bức tức trong lòng Tống Tiểu Hoa dần dần lắng xuống.

-Trước kia nàng rất ít vào bếp hả?

-Ừm...

-Không sao, dần dần sẽ quen.

-Ừm...

Từ hôm đó, trong bếp có thêm một người, Tống Tiểu Hoa nấu ăn, Lục Tử Kỳ trợ giúp. Đương nhiên đây chỉ là nguyện vọng của một người nào đó...

-Hôm nay ăn gì?

-Đậu hũ xào cay, đậu tương xào trứng, thịt kho gừng tỏi, canh miến đậu phụ.

-Ừm, bắt đầu đi!

-Được thôi!

-Đậu đũa thái nhỏ quá, gừng tỏi thái to quá... trứng vẫn chưa đánh kỹ... chú ý, thịt đừng xào quá chín... cho ít nước như vậy canh sắp biến thành chè đặc rồi đấy...

Trước những chỉ đạo liên tục của trợ thủ, đầu bếp sau một hồi tất bật, cuối cùng cũng đã làm ra được một vài món ăn tạm tạm.

Trợ thủ bắt đầu thưởng thức món ăn một cách nghiêm túc, đầu bếp hết sức lo lắng.

-Ừm...

-Lại thất bại nữa à?

-Có tiến bộ, tạm gọi là... cho được vào miệng, không cần phải làm lại nữa. – Lục Tử Kỳ tỏ vẻ nghiêm túc kết luận, ngay sau đó liền cười.

- Thật sao? Oh yeah! – Hai mắt Tống Tiểu Hoa mở tròn xoe, sau đó híp lại thành hai hình trăng lưỡi liềm. Nàng giơ hai tay lên cao nhảy múa: - Cảm ơn trời, cảm ơn đất, đương nhiên rồi...

Kiểm chân vỗ nhẹ vào vai Lục Tử Kỳ, nàng nghiêng đầu nhoén miệng nói:

-Còn phải cảm ơn sự giám sát của “con rắn độc”!

- Cái gì? Rắn độc?

- Hi hi! Dù chàng là rắn độc thì cũng là một con rắn độc đẹp trai, không tòi không tòi...

Hai mắt Tống Tiểu Hoa từ từ híp lại thành một đường, giọng nói cũng ngày càng nhẹ, kéo ngày càng dài, lộ chút gì đó “lả lơi”.

Nàng rút tay lại, cố ý để đầu ngón tay chạm qua hàng râu xanh dưới cằm chàng, cảm giác hơi đau, tê tê, rậm rậm...

Căn phòng nhỏ tỏa mùi cơm thơm dịu, tàn lửa trong bếp nổ tí tách, nơi không hề có sự lãng mạn này tràn ngập yêu thương.

-Thiếp lại đổ chàng nữa nhé!

Câu nói của Tống Tiểu Hoa đủ mạnh để làm tan đi khoảnh khắc yêu thương ban nãy, cũng đưa Lục Tử Kỳ trở lại tâm trạng lúc đầu.

Mũi nàng có một chấm đen, trên trán có một vết đen, làm hai hàm răng trắng muốt càng nổi bật, đôi mắt tròn to lấp lánh niềm vui.

Lục Tử Kỳ quay đi ho khê, ngậm xấu hổ. Tại sao mình lại nghĩ nha đầu này có ý muốn...

-Được, nói ra xem nào. - Lần này chàng đã lấy lại được bình tĩnh.

Tống Tiểu Hoa khoa tay múa chân hứng khởi:

-Có một con mèo đen và một con mèo trắng, nối đuôi nhau đi trên đường, mèo đen đi trước mèo trắng theo sau. Chúng đang đi, đột nhiên, mèo trắng trông thấy phía trước có một cái hố đen to, nhưng không nói gì mà vòng qua đó đi tiếp, không cảnh báo cho mèo đen biết. Kết quả, “ùm” một cái, mèo đen bị rơi xuống hố. Sau đó mèo đen cố leo, dùng hết sức lực để loe lên mới thoát được. Nó vô cùng tức giận với thái độ không nghĩa

hiệp của mèo trắng, chàng đoán xem, nó sẽ nói gì với con mèo trắng đang ngồi bên hồ xem kịch hay vừa diễn ra?

Lục Tử Kỳ không cần suy nghĩ đáp:

-Meo.

Tống Tiểu Hoa tròn mắt:

-... Sao chàng biết đáp án thế?

- Nếu không một con mèo có thể phát ra tiếng gì?

-...

Trước ánh mắt nhìn mình như nhìn một con ngốc, Tống Tiểu Hoa không nói nên lời, lệ rơi.

Sao nàng lại có thể cho một người thời xưa hoàn toàn không có chút hài hước nào nghe chuyện cười kiểu này nhỉ? Tự chuốc xấu hổ về mình, tự chuốc xấu hổ về mình!...

Nắng đẹp, không có gió.

Tống Tiểu Hoa ngồi kế bên chân tường trong sân dưới ánh nắng, bên cạnh là chú chó đen nhỏ đang dựng đứng hai tai.

Lục Tử Kỳ nhặt miếng gỗ vừa được bào nhẵn, lần lượt lấy dây thừng xuyên qua vào bốn lỗ ở bốn góc vừa khoét, rồi lại buộc dây thừng vào cành cây chia ra từ cái cây to trong sân. Lục Lăng lăng xăng theo sau giúp.

Lục Tử Kỳ giẫm lên ghế, hơi kiễng chân, hai tay giơ lên, đầu ngả ra.

Cởi bỏ áo ngoài, cơ thể với lớp áo trong kết dài thành một đường, mồ hôi ướt đầm ngực, yết hầu đôi lúc lên xuống, Tống Tiểu Hoa trông thấy rất

muốn... cần một miếng.

-Oa! Cha thật là giỏi!

Tiếng khen làm ý nghĩ xấu xa của Tống Tiểu Hoa tan biến, Lục Tử Kỳ cúi xuống bế con trai lên, đặt ngòì chắc chắn vào miếng gỗ được treo trên không.

-Ngòì yên nhé, cha bắt đầu đây đây!

Lục Lăng vừa sợ vừa phấn khích, hai tay nắm chặt dây thừng, hai mắt mở to không chớp, hàm răng cắn chặt, gật đầu.

Lục Tử Kỳ cười âu yếm, tay đẩy nhẹ, cả thân hình nhỏ bé và ghế đu cùng nhau bay lên.

Tiếng cười nói lanh lảnh của trẻ con tràn ngập khoảng sân, chú chó nhỏ vừa đi vừa chạy đuổi theo cái bóngđu qua đu lại, Lục Tử Kỳ đứng một bên, hai tay hơi mở, bảo vệ cho lần đầu “bay lượn” của con trai, ánh mắt chan chứa yêu thương.

Tống Tiểu Hoa thấy vậy cười thích chí, đứng dậy vỗ tay, chuẩn bị tham gia, ánh mắt vô tình lướt qua cửa phòng đóng chặt.

Ở đó có một bài vị, một nỗi nhớ, một tình yêu.

Phụ nữ là loài sinh vật mâu thuẫn nhất thế gian, một mặt hy vọng đàn ông không được có mối nói cũ, phải có tình có nghĩa, mặt khác lại muốn trong lòng người đàn ông chỉ có mình, quên hết chuyện quá khứ.

Dấu sao thì có mấy nữ nhân ddwwocj như Nhậm Doanh Doanh trong “Tiểu ngạo giang hồ”, ở bên cạnh Lệnh Hồ Xung nghe kể chuyện quá khứ, xem người ta yêu mến tiểu sư muội mà không chút oán giận; có mấy nữ

nhân giống Nhậm Doanh Doanh, đến cuối cùng vẫn cười trong nước mắt nói một câu:

-Thiếp rất vui, vì giờ phút này người chàng nhớ đến chỉ có mình thiếp...

Cũng có mấy nữ nhân làm được điều này một cách bình thản: Nếu chàng không có ý thì thiếp đành thôi.

Lòng Lục Tiểu Hoa trống rỗng.

Nàng cũng không biết tại sao hay né tránh thư phòng. Dù sao đêm nào Lục Tử Kỳ cũng sắp xếp thư phòng sạch sẽ, gọn gàng, không cần nàng phải dọn dẹp.

Thực ra, có lẽ Lục Tử Kỳ cũng cố tránh cho nàng không phải bước vào bên trong cánh cửa đó, bước vào thế giới riêng của ba người bọn họ.

Đúng vậy, một nhà ba người. Lục Tử Kỳ, Lục Lăng và một nữ tử có chữ “Đồng” trong tên.

Còn nàng, Tống Tiểu Hoa, suy cho cùng chỉ là người đến sau, người ngoài cuộc.

Lục Tử Kỳ rất tốt, đối với nàng tận tình chu đáo, bao dung với sự hồ đồ, tính khí thất thường, hành vi ngôn từ không chuẩn mực và cả việc nhà làm không nên hồn của nàng.

Hơn nữa còn rất độ lượng.

Hay nói cách khác là quá độ lượng.

Thê tử của mình đi uống trà tán chuyện riêng với một nam nhân lạ, dù là thế kỷ XXI, suy nghĩ thoáng như vậy thì người chồng khi biết chuyện cũng ít nhiều cảm thấy buồn lòng.

Nhưng Lục Tử Kỳ không thể, không một chút nào.

Chàng bình thân sắp xếp mọi việc, rồi lại nhẹ nhàng cho qua không nhắc đến.

Đó có lẽ là vì không quan tâm chẳng...

Nếu đổi lại là nữ tử đó, chàng có bình tĩnh được như vậy không? Chắc chàng sẽ ghen...

Ôi, ghen, ghen...

Tống Tiểu Hoa đâm búp vào đầu mình một cái, não bị nước ngấm hay bị cửa kẹp thế không biết, đi tranh giành, ghen tuông với một người đã khuất? Còn nữa, sao nàng phải nghi ngờ, phải quan tâm đến điều đó? Lexnaof đã quên kế sách địch bất động, ta bất động rồi hay sao? Tự chê cười mình một vụn, một vụn lần...

-Dao Dao, sao thế?

-À... có muối.

Lục Tử Kỳ lấy làm lạ nhìn xung quanh, mùa này làm gì có muối...

-Mẹ, đến đây chơi cùng Lăng Nhi đi!

-Được thôi!

-Mẹ ngồi lên trên, con sẽ đẩy.

-Con đẩy cho mẹ ư? Thôi đi, cẩn thận mẹ tưởng quả cầu đá trúng cái đầu củ cải của con đấy...

Lăng Nhi để Lục Tử Kỳ bế xuống, đứng dưới đất hùng hồn phản bác lại câu nói xem thường của Lục Tiểu Hoa:

-Lăng Nhi không phải là đầu củ cải, cũng không phải quả cầu!

-Hừ, cũng đúng! Con không ăn được, cũng không chơi được, không bằng củ cải cũng không bằng quả cầu.

-... Cha xem, mẹ bắt nạt Lăng Nhi!

-Được rồi, được rồi, đừng làm ồn nữa... – Lục Tử Kỳ thôi cười, giảng hòa cho hai kẻ một lớn một bé đang đấu khẩu! – Thế này vậy, Lăng Nhi đứng một bên cổ vũ cho cha, đợi khi nào Lăng Nhi lớn lên, cao hơn thì thay cạch đây cho mẹ, được không?

-Vâng ạ... – Lục Lăng miễn cưỡng đồng ý, rồi quay ra Tống Tiểu Hoa nhăn mũi nói: -Lăng Nhi giỏi hơn đầu củ cải, giỏi hơn quả cầu vì chúng không lớn cũng không cao được!

-Tốt lắm! Có chí khí! – Tống Tiểu Hia giơ ngón cái lên cười đắc ý: - Sẽ có ngày Lăng Nhi nhà chúng ta tay cầm củ cải, chân đá quả cầu, oai phong lẫm liệt!

-Dao Dao...

Lục Tử Kỳ khóc dở mếu dở, nha đầu này, còn tranh chấp với một đứa trẻ ba tuổi, không những thế lại rất hùng hồn, đắc ý, chẳng giống một người mẹ chút nào:

-Đừng đùa Lăng Nhi nữa, lại đây, thử xem ghế đu thế nào. Dù gì thì nàng cũng có một nửa công lao mà.

Tống Tiểu Hoa cười nhạt:

-Không cần khách khí vậy đâu, cái này là cho trẻ con chơi, không thích hợp với người lớn như thiếp!

Nực cười, đây là “công trình vui chơi” hoàn toàn thủ công chưa qua bất cứ khâu kiểm duyệt an toàn nào, ngộ nhờ dây thừng bị đứt hoặc cành cây bị gãy thì làm sao? Lục Tử Kỳ đỡ “nắm xôi nhỏ” này thì không vấn đề gì, nhưng với người lớn như nàng thì khác. Nàng không muốn bị biến thành người bay trong không trung, sau đó dùng khuôn mặt mãi mới chăm sóc được tốt lên một tí làm nụ hôn thân mật với nên đất.

Lông mày Lục Tử Kỳ hơi nhướng lên, cười mà như không:

-Không phải là nàng... đang sợ chứ?

Lục Lăng vỗ tay cười, sau đó đưa ngón tay lên quệt mũi:

-Hóa ra mẹ là kẻ nhát gan, lêu lêu lêu!

Thằng tiểu quý, chuyện nhỏ như vậy mà cũng trả thù...!

Tống Tiểu Hoa hất đầu, tỏ vẻ anh dũng:

-Xời, con biết cái gì? Mẹ đây... mẹ của con nguy hiểm gì cũng đã từng trải qua rồi, lẽ nào lại sợ chuyện nhỏ này? – Nàng nhảy lên ghế đu ngồi ngay ngắn, bộ mặt rất kiên quyết: - Đến đây!

Lục Tử Kỳ nín cười:

-Chuẩn bị nhé. Bắt đầu này!

-Ấy ấy ấy, chờ chút, cái dây thừng này mới mua à? Không bị đứt chứ?

- Yên tâm.

-Ừ... Ấy ấy ấy! Lại đợi chút đã, cái cây này lâu lắm rồi đúng không, cành cây có lẽ bị mục rồi chẳng?

-Yên tâm.

- Ừ... Ấy ấy ấy! Đợi nốt lần này đã, tuy thiếp không nghĩ rằng chàng là một thư sinh trói gà không chặt nhưng thiếp vẫn muốn hỏi chàng một câu, lực của cánh tay chàng thế nào?

-...

Lục Tử Kỳ đến trước mặt Tống Tiểu Hoa, nhìn thẳng vào mắt nàng, từng từ từng từ nhẹ nhàng nhưng rất có uy:

-Nếu nàng rơi xuống chắc chắn ta sẽ đỡ được nàng.

-Thật sao?

Lục Tử Kỳ mím môi, vẫn là hai chữ:

-Yên tâm.

-Được.

Dưới ánh dương, đôi mắt của chàng đen láy, phát ra tia sáng làm say đắm lòng người, làm người khác yên tâm. Ống tay áo xắn lên để lộ bắp tay rắn chắc, các đốt ngón tay dài trắng nhưng thật mạnh mẽ.

Tống Tiểu Hoa đưa người lên cao đón gió, hướng về phía mặt trời lặn, lúc nghiêng đầu lướt qua khuôn mặt xương xương của chàng, vốn định bật cười thật to, kêu thật lớn, nhưng cuối cùng đôi mắt chỉ híp lại thành đường cong, khóe mắt như cười.

Người đàn ông này là chồng nàng, thật tốt...

Nhưng...

Gió thổi vào mặt, ánh nắng chói mắt.

Có khi nào một ngày nào đó, nàng cũng đột nhiên biến mất như lúc đến?

Hồn đi rồi nhưng tim thì ở lại.

Nếu quả thật như vậy sẽ phải làm sao?

Lúc lên cao nhất, quay đầu nhìn chàng, nàng có một cảm giác rất mơ hồ, giống như cách xa về không gian thời gian, hàng tỷ dặm, hàng nghìn năm.

Nàng chỉ có thể là khách qua đường, là người ngoài sao?

Tim chợt thắt lại, tay hơi buông lỏng.

Trong lúc trời đất quay cuồng, bên tai nghe tiếng hét sợ hãi, trước khi ý thức được điều gì đang xảy ra thì cả người nàng đã nằm gọn trong một vòng tay chắc chắn.

Từ đầu đến cuối, mắt Tống Tiểu Hoa cứ mở to không chớp.

Giờ đây, nàng đang đối diện với khuôn mặt vừa trải qua nỗi sợ hãi thất thân, vội vàng hỏi han:

-Dao Dao, nàng có thấy khó chịu ở đâu không? Đừng sợ, không sao rồi.

Tống Tiểu Hoa giơ tay nhẹ nhàng đưa lên cổ chàng, áp mặt vào lồng ngực săn chắc, dụi dụi, hít thở mấy cái, rồi ngẩng mặt lên, cười hì hì:

-Quả nhiên chàng đã đỡ được thiếp.

Lục Tử Kỳ ngây ra:

-Nàng... cố ý ư?

Tống Tiểu Hoa bĩu môi:

-Thiếp đâu có chán sống? Nhưng... – Nghiêng đầu tiếp tục đùa: - Sau này chúng ta có thể tiếp tục chơi trò “quăng vật thể và rơi tự do” rồi! Thân thủ của chàng không tệ!

-Trò... gì?

-Chính là... – Tay Tống Tiểu Hoa hơi siết chặt, áp vào tai Lục Tử Kỳ, thỏ thẻ: - Trao thiếp cho chàng.

Thiếp không muốn làm khách qua đường, không muốn làm người ngoài cuộc, nếu đây là cuộc sống mà ông trời đã sắp đặt cho thiếp thì thiếp thà làm người trong cuộc mê muội chứ không làm người ngoài cuộc tỉnh táo.

Dù cho có một ngày phải rời xa, phải để trái tim ở lại thì thiếp cũng không hối hận.

Trong lòng chàng có người khác, không sao. Chàng có thể giữ mãi hình bóng người đã khuất ở một góc trong trái tim, nơi thuộc về hai người. Nhưng, ngoài vị trí đó thì những nơi khác hãy để thiếp lấp đầy.

Thiếp có thể làm được “chàng không có ý thì thiếp đành thôi”, nếu chàng quả thật không có ý gì, tự khắc thiếp sẽ buông tay ra đi.

Nhưng thiếp luôn tin rằng, thiếp có thể đợi đến thời khắc đó, thời khắc trong tim chàng chỉ có mình thiếp, dẫu cho là một vài phút giây...

Đông Thanh, thiếp sẽ đem hết con người thiếp, trái tim thiếp trao cho chàng...

-Đông Thanh, thiếp phải hành động thôi, không đợi được nữa!

“Đông Thanh”... Trong suốt những ngày qua, đây là lần đầu tiên nàng gọi chàng như thế...

Lục Tử Kỳ bị hành động khác thường của Tống Tiểu Hoa làm cho khó hiểu, chỉ biết đứng im ôm cơ thể mềm mại thơm tho ấy trong lòng, không dám động đậy, nghe thấy những lời nói đó lại càng cảm thấy khó hiểu, miệng lắp bắp:

-Nàng... cái gì... không được cười nữa...

Tai chàng hình như bắt đầu đỏ dần, đây đúng là vị trí nhạy cảm nhất trên cơ thể con người...

Tống Tiểu Hoa cười gượng, đến nỗi suýt nội thương.

Ngày mai chàng phải đi các nơi để tuần tra tình hình thu hoạch vụ thu, nên hiếm có chiều nào về sớm như chiều nay, thời tiết tốt, hoàn cảnh phù hợp, bầu không khí đầy yêu thương, chi bằng nhân cơ hội này cố gắng hết mình vậy.

Đàn ông mà, muốn chinh phục trái tim chàng thì hãy chinh phục cơ thể chàng trước...

Nữ theo đuổi nam, rất dễ dàng. Sau khi vượt qua được ranh giới mong manh đó, nàng sẽ khóc lóc sợ sệt, đổi trắng thay đen, không vào hang cọp sao bắt được cọp con...

Tống Tiểu Hoa đang nung nấu ý định chuẩn bị bước “dụ dỗ” tiếp theo, bỗng một tiếng “Hoặc thúc thúc” làm mọi ý nghĩ vỡ vụn...

Tống Tiểu Hoa hận người đàn ông này.

Người đàn ông giơ chân đạp công hưởng thụ màn chào đón nồng nhiệt từ Lục Lăng và Lục Tử Kỳ, người đàn ông râu quai nón không mấy sáng

sủa, nói một cách dễ nghe thì giống như “Trương Phi thô lỗ”, còn nếu khó nghe thì chẳng khác gì “thô phi”.

Lúc nào không đến lại đến đúng vào thời khắc quan trọng này, chỉ muốn cắn chết hắn ta, giẫm chết hắn ta, bóp chết hắn ta, đá chết hắn ta a a a!!!...

-Bái kiến tiểu tấu tấu!

Tiểu tấu tấu, đúng là đồ quý sứ! Người mới là tiểu tấu tấu, cả nhà người là tiểu tấu tấu!

Tống Tiểu Hoa rửa thầm trong bụng kẻ “râu rậm” đang đứng rước mặt mình hành lễ một cách phô trương như đóng kịch, chỉ muốn vật từng cái răng của hắn, nhưng bề ngoài lại cười nói ra vẻ rất hiền thực đức hạnh, cung kính khiêm nhường, hơi nhún vai hành lễ một cách chuẩn mực đẹp đẽ:

-Dạ đâu dám!

Hoặc Nam trông thấy trước mặt mình là nữ tử nhỏ bé yếu ớt, y phục giản dị, mái tóc dày cài trâm, bèn đưa tay lên xoa xoa mũi.

Vừa rồi hắn trực tiếp dùng chân đạp cửa xông vào, nào ngờ gặp ngay cảnh “hương lửa mặn nồng”, Lục Tử Kỳ còn đỏ mặt mãi nhưng tiểu nha đầu nhỏ bé yếu đuối này vẫn mặt không biến sắc, tự nhiên như không. Tuy lời nói cử chỉ đều rất đúng mực, nhưng đôi mắt to ướt kia lại nhìn thẳng vào hắn, nam nhân xa lạ lần đầu gặp mặt mà không hề lảng tránh...

-Hoặc thúc thúc, đây là mẹ con. –Lục Lăng tụt khỏi lòng Hoặc Nam kéo tay hắn giới thiệu Tống Tiểu Hoa trước, tiếp đó bé chú chó nhỏ đang nhe nanh nhìn: - Đây là Vô Khuyết!

Mắt Hoắc Nam như muốn lồi ra, tay chỉ chú chó, quay đầu nhìn Lục Tử Kỳ đang cười khố sớ:

-Cái này... cái này... – Lục Tử Kỳ có thể chung nhà với một chú chó, mặt trời mọc ở đằng Tây ư? Nước sông Hoàng Hà chảy ngược ư?!

Tống Tiểu Hoa thấy thế từ từ bước lên phía trước, nhẹ nhàng nói:

-Đây là thành viên mới của nhà chúng ta, họ Tống, tên Vô Khuyết.

Thế là Hoắc Nam vốn đã quá kinh ngạc giờ bỗng nhiên ghen hợm, theo sau đó là một cơn ho sặc sụa.

Thấy Hoắc Nam ho như rút ruột, Tống Tiểu Hoa cảm thấy trút bớt được cục tức.

Nhưng chẳng mấy chốc, cơn tức lại tăng lên bội phần.

Đầu thiên Hoắc Nam và Lục Tử Kỳ rì rầm to nhỏ trong thư phòng, sau đó cùng nhau chơi cờ trong sân, cuối cùng cả hai say đến bất tỉnh nhân sự trên mái nhà.

Đúng, là trên mái nhà.

Tống Tiểu Hoa mua thức ăn, mua rượu, làm cơm rửa bát, dỗ con chăm chó, bận tối mắt tối mũi, mãi mới xong, nhưng tìm khắp nơi mà không thấy hai tên nam nhân vừa nãy còn ngồi gõ bát hát đêu cả.

Trong khi nàng nổi da gà, sống lưng lạnh toát tưởng mình gặp ma quỷ thì trên đầu đột nhiên vọng ra tiếng ngáy như sấm vang trời rền, làm nàng sợ đến nổi hét lên tiếng “Mẹ ơi!”

Sau ít phút định thần, lùi lại vài bước, ngẩng đầu, chỉ thấy bốn cái chân đang dựa vào mái hiên thành một hàng, hai chiếc giày vải rách nát bẩn thỉu và hai chiếc hài sạch sẽ.

Lúc đầu Tống Tiểu Hoa còn cho rằng hai người bọn họ dùng khinh công bay lên mái nhà, nhưng khi đưa mắt nhìn thì bất ngờ bắt gặp cái thang đặt ngay bên cạnh...

Nàng đến nhà bếp, lấy con dao thái rau sắc bén, đem đèn gió thổi, leo thang trèo lên mái nhà.

Tống Tiểu Hoa cười nham hiểm, thò đầu ra khỏi thang, bỗng nhiên khựng lại.

Lục Tử Kỳ nằm ngửa, đầu gối lên bình rượu rỗng, Hoắc Nam nằm nghiêng ôm bình rượu, chân của Lục Tử Kỳ đè lên chân của Hoắc Nam, tay Hoắc Nam ôm vào eo Lục Tử Kỳ, bộ râu rậm áp vào ngực chàng...

Mặt đỏ như mặt trời, râu tóc hơi bết, mùi rượu nồng nặc, cơ thể quấn vào nhau, mềm oặt.

Nếu nói về tướng mạo hai người, Hoắc Nam giống như là “công”*, nhưng với tư thế như bây giờ thì Lục Tử Kỳ mới là “công”, hoặc giả cả hai cùng là “công”?

(*Trong truyện đam mỹ, công và thụ là hai từ được sử dụng rất nhiều. Công để chỉ người đóng vai nam, còn thụ để chỉ người đóng vai nữ trong quan hệ đồng tính nam.)

Lục Tử Kỳ không phải công cũng không phải thụ, chàng là một nam nhân thực sự! Một nam nhân đứng đắn! Cho dù có lệch lạc... nàng cũng sẽ làm cho đứng đắn!

Lấy lại quyết tâm, giữ vững lập trường, Tống Tiểu Hoa tiếp tục lộ vẻ mặt nham hiểm, từ từ bò qua.

Dùng hết sức lực mới gỡ được Hoắc Nam ra khỏi người Lục Tử Kỳ, kết quả trong lúc hăn xoay người, Tống Tiểu Hoa bị đập đầu vào bình rượu

trong tay hẳn. Nếu không phải thấy hẳn vẫn ngáy vang như sấm, ngủ say như chết, thì Tống Tiểu Hoa đã cho rằng hẳn cố ý làm vậy.

Một tay túm cái đầu đỏ dừ, tay kia hươ hươ con dao trước mặt Hoắc Nam, Tống Tiểu Hoa chăm chú suy nghĩ xem nên bắt đầu ra tay từ đâu.

Bộ râu xồm xoàm này thật vướng mắt. Vừa lúc này ăn cơm, Tống Tiểu Hoa cứ cảm thấy như có thức ăn hoặc hạt cơm rơi vào trong đó, khiến nàng rất khó chịu.

Cắt đi cắt đi!

Vừa hay có thể thử đao pháp của nàng, hi hi, tạo hình theo kiểu “chó gặm”, coi như đã trút được cục tức trong lòng!

Suy nghĩ hồi lâu, nhưng đến lúc ra tay, nàng lại do dự.

Cổ nhân thường nói “da tóc trên người là cha mẹ ban cho” có bao gồm râu không nhỉ? Râu chắc cũng được coi là một loại tóc? Nhưng có rất nhiều người làm gì có râu, Lục Tử Kỳ không có, Nguyên Hạo cũng không...

Ài, thôi vậy, người xưa rất nhiều luật định, nhớ đây là thứ người ta coi trọng, mình dễ dàng hủy hoại thì cũng không hay lắm...

Thở dài buồn bã, Tống Tiểu Hoa cầm dao, dùng thang leo xuống.

Vài phút sau lại kéo kẹt trèo lên, trên vai là chần với gối.

Đêm thu lạnh, người say mà cứ ngủ không như vậy cả tối thì sẽ bị cảm nặng mất. Không có sức đưa thân hình hơn một mét tám về phòng thì chỉ còn cách đem chần lên.

Đến bên Lục Tử Kỳ trước, Tống Tiểu Hoa nghiêng đầu ngấm kỹ.

Đêm không trăng, không sao, không đèn, vạn vật tĩnh lặng.

Qua ánh sáng yếu ớt, vẫn có thể nhận ra đôi lông mày dài, đôi môi gợi cảm, và khuôn mặt rất hài hòa.

Thực ra tướng mạo của chàng không tuấn tú phi phàm, hút hồn người như Nguyên Hạo, chỉ là hài hòa mà thôi, ừm, phải nói là vài phần tuấn tú... nhưng với Tống Tiểu Hoa thì rất có sức hút.

Ngửa đầu lên để máu chảy ngược vào trong mũi, Tống Tiểu Hoa đắp chăn cho Lục Tử Kỳ.

Chắc là ngủ lạnh, giờ cảm thấy ấm áp nên chàng thu người vào chăn, lông mày hơi nhíu, miệng mấp máy.

Thật dễ thương...

Tống Tiểu Hoa lặng lẽ cười một hồi lâu rồi mới chuyển sang chăm sóc gã say kia.

Hoặc Nam đang giang tay duỗi chân nằm ngáy o o, Tống Tiểu Hoa lại phải cố hết sức mới kéo được hăn nằm ngang với Lục Tử Kỳ, đắp nửa chăn còn lại lên người hăn.

Thở mạnh mấy cái, lau mồ hôi, Tống Tiểu Hoa làm mấy điệu mặt xấu với gã đàn ông đang ngáy không biết trời đất là gì. Thật không thể hiểu nổi, rõ ràng là một người gầy gò, sờ vào chẳng có tí thịt nào, vậy mà sao nặng thế, lẽ nào đây chính là “trong xương toàn thịt” hay sao? Cua mà...

Trời đã tối, bận rộn cả ngày chân tay mỏi mệt, Tống Tiểu Hoa định nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi nhưng rồi bỗng nhiên sững lại.

-Đồng Nhi...

Âm thanh khàn khàn, tiếng gọi trầm thấp bay trong gió.

Càng làm tiếng ngáy trở lên vang hơn.

Tay nắm chặt, hít một hơi thật sâu, quay lại ngồi bên Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa nhả từng chữ một:

-Một ngày nào đó, sau khi rượu say, chàng sẽ gọi tên thiếp.

Sau đó rời đi, không quay đầu lại.

Mặt trời mọc, phía đằng Đông vừa hiện ra một mảng màu trắng bạc, Lục Tử Kỳ hoảng hốt mở đôi mắt cay sè, cổ họng khát khô, đầu đau. Cảm giác say mềm này gần một năm nay mới xuất hiện lại.

Hơi động đậy, lưng và vai đau như, giờ chàng mới nhận ra mình nằm ngủ trên những viên ngói của mái nhà, không nhớ vì sao trèo lên được đây nữa? Xem ra tối qua chàng say quá.

-Cuối cùng thì huynh cũng tỉnh rồi?

Một âm thanh lười nhác vang lên bên tai, không nhìn cũng biết là ai. Lục Tử Kỳ nhắm mắt, xoa xoa đầu mày:

-Sao đệ không đưa ta về phòng ngủ?

-Vì đệ cũng say chứ sao!

-Thôi được, tửu lượng của đệ lẽ nào ta không biết?

-Cũng phải, nhưng đệ không ngờ tửu lượng của huynh lại xuống như vậy.

-Không phải ta xuống mà là đệ lên.

Lục Tử Kỳ xoay người ngồi dậy, thấy tấm chăn đắp trên người, tỏ vẻ ngạc nhiên:

-Cái này là...

-Thê tử mới của huynh đem lên đây. –Hoặc Nam ngồi khoanh chân mặt hướng về phía Đông, cười mà như không cười nhìn Lục Tử Kỳ đang ngây người: -Phòng của đệ, đệ sẽ lấy về, vì thế chần của hai người cũng không cần phải phân chia rõ ràng như vậy đâu.

Lục Tử Kỳ không trả lời câu hỏi:

-Lời tối qua ta nói, đệ suy nghĩ kỹ nhé.

-Huynh đừng đánh trống lảng nữa!

-Nam nhi sống trên đời phải có chút công danh sự nghiệp, đừng phí hoài bản lĩnh của mình.

-Tẩu tẩu ra đi đã ba năm rồi, giờ huynh tục huyền, lẽ ra nên bắt đầu lại từ đầu.

-Viên tướng quân trấn thủ biên ải hơn mười năm, một lòng trung thành, chiến công hiển hách, lần này cơ duyên trùng hợp đệ phò trợ ông ấy đánh địch, ông ấy lại trọng dụng đệ, đệ nên nhân cơ hội đó tiếp tục cống hiến sức lực dưới trướng của ông ấy, còn hơn lãng phí thời gian ở chỗ ta.

-Năm đó nếu không phải vì đệ, tẩu tẩu có lẽ đã không chết.

-Giờ đây Đại Tổng ta Hoàng đế còn nhỏ tuổi, lòng dân còn hồ nghi, cường địch bao vây khắp nơi, mấy năm lại đây tuy bề ngoài thái bình nhưng bên trong nổi sóng ngầm. Nước Liêu liên tục quấy nhiễu, tộc người Đàng Hạng cũng dò xét, quy mô không lớn nhưng ý đồ rất rõ ràng, chỉ e dăm ba năm nữa sẽ xảy ra biến cố.

-Giờ huynh đã có thê tử, Lăng Nhi có mẹ, nhưng nếu huynh vẫn chưa mở lòng thì làm sao có được hạnh phúc?

Lục Tử Kỳ thở dài, kết thúc cuộc đối thoại “tay đôi”:

-Sao đệ biết ta không mở lòng?

Hoặc Nam lạnh lùng:

-Đây gọi là lời nói khi say là lời nói thật, khi say người mà huynh gọi tên mới là người huynh yêu nhất.

-Cái này... – Lục Tử Kỳ cúi xuống nhìn đôi chim uyên ương thêu trên mặt chần: - Tạm thời ta không thể khống chế được.

-Đệ biết... – Hoặc Nam nhẹ nhàng vuốt râu: - Xem ra, thê tử mới của huynh có lẽ cũng biết.

Lục Tử Kỳ ngậy người:

-Nghĩa là sao?

-Nghĩa là...

-Này! Hai chú heo say! Tỉnh rượu rồi à?

Phía dưới vọng lên tiếng nói cắt ngang lời Hoặc Nam.

-Thôi vậy, chuyện của hai người hai người tự giải quyết, đề là người ngoài không tiện tham gia.

Lục Tử Kỳ cười từ từ đứng dậy đi về phía cái thang, nhẹ nhàng buông một câu:

-Dù cho chuyện năm đó có liên quan đến cái chết của Đồng Nhi hay không thì ba năm đệ cũng trả đủ rồi.

Mắt Hoặc Nam như sáng lên:

-Nơi này không tiện để huynh cư ngụ lâu dài, nhìn tình hình trước mắt có thể sắp có biến động, đến lúc ấy, huynh đối phó thế nào?

-Không thể lảng tránh, phải đối mặt. – Lời nói của Lục Tử Kỳ có chút mệt mỏi xen lẫn trêu đùa: - Chân lý đó ta học được từ một chú chó.

-Tống, Vô, Khuyết... – Hoắc Nam cười một tràng dài, kéo áo đứng dậy: - Tên hay! Chỉ có điều nếu mọi thứ đều không có khiếm khuyết thì cuộc sống này còn ý nghĩa gì chứ? Trận rượu hôm qua, trước là mừng huynh tân hôn, thứ nữa là tiếp đón đệ, sau cùng là... tiễn biệt đệ.

Lục Tử Kỳ dừng lại, xoay người đối mặt với Hoắc Nam:

-Đã quyết định rồi sao?

-Quyết rồi, hôm nay sẽ đi.

-Hôm nay ử? Sao phải vội thế?

-Tòng quân sớm ngày nào thì ngày đó được cống hiến, được chuẩn bị kỹ càng.

Lục Tử Kỳ nhíu mày:

-Không phải đệ vì ta...

Hoắc Nam phát tay:

-Cái này huynh không phải lo! Dù sao đệ vì công danh sự nghiệp, tận trung với nước, không thể chậm trễ.

-Đệ...- Lục Tử Kỳ thở dài, rồi lại cười: - Tự mình bảo trọng nhé!

-Đệ một thân một mình huynh cứ yên tâm, chỉ có huynh... – Hoắc Nam tiến đến, cố ý trầm giọng: - Đừng trách đệ không cảnh báo trước, tiểu

tẩu tẩu không phải nữ nhân dễ đối phó đâu! Nếu làm cho tẩu tẩu không vui, cần thận sẽ cầm dao chém huynh đó!

-Dao ư? – Lục Tử Kỳ kinh ngạc: - Lời này là sao?

Hoắc Nam nắm chặt râu, sau đó lắc qua lắc lại ngón trỏ:

-Thiên cơ bất khả lộ!

...

-Này! Hai người thì thăm thân mật xong chưa? Thiếp phải đi mua đồ ăn sáng, hia người mau xuống rửa mặt đi! Đông Thanh! Chẳng phải sáng sớm chàng đã phải đi rồi sao?

“Thì thăm thân mật...”

Hoắc Nam và Lục Tử Kỳ nhìn nhau, tỏ ra kỳ lạ.

Câu này dùng không được thích hợp cho lắm...

Tống Tiểu Hoa rất ngạc nhiên khi thấy Hoắc Nam vừa về đã vội đi:

-Chuyện gì mà gấp thế? Dù gì thì cũng nghỉ ngơi vài ngày đã!

Hoắc Nam dùng râu cọ vào Lục Lăng làm thẳng bé chạy trốn khắp nơi:

-Đi muộn sợ hết giấc để đánh.

-Đánh giấc? – Mắt Tống Tiểu Hoa sáng lên: - Đệ phải đi đánh giấc ư? Đánh ai? Đánh ở đâu?

Cuối cùng Hoắc Nam cũng tha cho Lục Lăng đang cười ngặt nghẽo, quay người nhìn Tống Tiểu Hoa đang rất phấn chấn:

-Tiểu tâu tâu, sao vừa nghe đến đánh giặc đã vui mừng như vậy...

-Ừm... lo lắng ấy chứ!

-Ồ? Hoắc Nam quệt ngang mũi: -Không cần lo lắng, chỗ này tạm thời rất an toàn. Tóm lại, nếu thực sự có giặc đến, tin rằng tâu tâu nhất định có thể “nhất nữ đương quan vạn phu mạc khai”, đúng không?

(ý là một người phụ nữ đứng gác mà vạn người đàn ông không thể vượt qua)

Gương mặt bị râu che mất một nửa, đôi mắt sáng tinh anh, dưới ánh mắt đó, Tống Tiểu Hoa chỉ muốn dùng hai ngón tay chọc cho tắt lịm.

Tối qua hãn giả say!

Trong “Anh hùng xạ điêu” có đoạn, Dương Quá muốn giết Quách Tĩnh, giả vờ ngủ ngáy, trở mình cũng ngáy, thế là một người thật thà như Quách Tĩnh tưởng hãn ta bị tàu hỏa nhập ma, còn truyền công lực cho hãn ta, thực ra con người khi ngủ đối tư thế thì sẽ không ngáy!

Tống Tiểu Hoa tự mắng mình thật là đồ ngốc! Lúc xoay qua xoay lại, Hoắc Nam vẫn cứ ngáy không ngừng! Chết tiệt, cố ý trêu ta! Sao không cho một nhát dao chết luôn đi...

-Đệ mệnh con của à?

Câu hỏi không đầu không cuối của Tống Tiểu Hoa làm Hoắc Nam khựng lại:

-Không, đệ tuổi hồ...

-Thế sao trong xương đệ toàn là thịt vậy?

-...Hử?

Tống Tiểu Hoa khẽ xoa trán, sau đó xoa tay, bộ mặt cười theo kiểu ác bá chuyên ức hiếp con gái nhà lành, đồn Hoắc Nam:

-Chẳng lẽ không phải sao? Vậy đại nhân ngài để tiểu nữ véo một cái, nhìn một cái vậy?

Hoắc Nam hoàn toàn ngờ ngác, cố ý lùi lại hai bước, mặt đầy vẻ vô tội, giọng nói run run:

-Tẩu tẩu tẩu tẩu... tiểu tẩu tẩu... thế này là...

-Cứ kêu đi, kêu đi, kêu đến rách họng cũng không xó ai thèm quan tâm đâu!

-Hai người đang làm gì thế? –Lục Tử Kỳ bước ra khỏi phòng, liền trông thấy hai người với thái độ kỳ lạ đang đứng trong sân: -Dao Dao... nàng... bắt nạt đệ ấy à?

Tuy câu nói này rất hoang đường, rất khó tin, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt không thể không hỏi như vậy.

-Bắt nạt ư? –Tống Tiểu Hoa nhún vai cười tinh quái: -Này, đệ nói xem, ta có bắt nạt đệ không?

Hoắc Nam đã kịp nấp vào phía sau Lục Tử Kỳ, lộ ra phần nửa trên khuôn mặt không có râu:

-Không, không, không... không có... –Đôi mắt sợ hãi như chú nai nhỏ ấm ức, đáng thương.

Hắn còn cao hơn Lục Tử Kỳ một cái đầu, hai người đều cao lớn, vóc dáng tương đối chuẩn. Nếu bỏ qua bộ râu rậm rạp, chỉ nhìn vào đôi mắt là lông mày thì thực ra cũng rất điển trai...

Tay Tống Tiểu Hoa bắt đầu ngứa ngáy:

-Đệ đi tòng quân đánh giặc chứ có phải đi làm thảo khấu đâu mà để râu như thổ phi thế kia? Chi bằng cạo nó đi, để ta làm cho, được không?

-Không không không... không dám làm phiền tiểu tâu tâu!

Nghe những lời này Hoắc Nam như mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên. Một tay tóm lấy hành lý, tay kia ôm Lục Lăng hôn một cái, sau đó chấp tay quyền hướng về phía Lục Tử Kỳ và Tống Tiểu Hoa:

-Đệ phải đi cho kịp đường, xin cáo từ tại đây, hẹn sau này gặp lại!

Dứt lời, liền chạy ra khỏi cửa đi mất.

Nhanh đến mức Tống Tiểu Hoa sững người ra, một hồi lâu mới hỏi được một câu:

-Cuộc sống trước đây của hai cha con là do đệ ấy lo liệu sao?

Lục Tử Kỳ cũng đang ngậy người ra, mãi mới lấy lại được phong thái ban đầu:

-Đệ ấy trông có vẻ nông nổi, nhưng thật ra lại rất sâu sắc. Ba năm nay may mà có đệ ấy...

-Hai người quen nhau lâu rồi ư?

-Cũng không lâu lắm, vừa tròn bốn năm.

-Ồ... đệ ấy có vẻ rất thú vị.

-Đúng vậy... -Lục Tử Kỳ thở dài, có chút thất thần.

Tự nhiên Tống Tiểu Hoa cũng thấy hụt hẫng.

Tuy mới gặp mặt Hoắc Nam có một lần ngắn ngủi, chuyện trò mấy câu toàn là đầu khẩu trêu đùa, nhưng thật ra ấn tượng về hắn cũng tương

đổi tốt...

Bởi vì hẳn có thể làm cho Lục Tử Kỳ vui vẻ mở lòng, hát ca. Một Lục Tử Kỳ vô cùng thoải mái, không gò bó, một Lục Tử Kỳ có lẽ chỉ biểu hiện như thế khi ở cùng với bạn tâm giao, một Lục Tử Kỳ khiến người ta say đắm...

-Phải rồi, sao đệ ấy lại quý trọng bộ râu của mình đến vậy?

-Bởi vì... Lục Tử Kỳ cười: -Đệ ấy không thích mình quá tuấn tú.

-Hả?

Lúc này, Lục Lăng nhận ra, khóc òa lên:

-Cha, Hoắc thúc thúc đi rồi ư? Thúc thúc không cần Lăng Nhi nữa ư?

Lục Tử Kỳ thở dài, cười không nói.

Hoắc Nam ơi Hoắc Nam, để không gieo thêm cho chúng ta nỗi sầu ly biệtjm đệ đi nhanh hơn cả chú thỏ bị trúng tên. Trên sa trường đao kiếm vô tình, đệ nhất định phải chạy nhanh như thế nhé, không, phải nhanh hơn gấp trăm, gấp vạn lần mới được...

Người hunh đệ, hẹn sau này gặp lại.

Còn Tống Tiểu Hoa thì vội vàng ngồi xuống đỡ dành cậu bé đang nước mắt tuôn rơi như nước sông Hoàng Hà:

-Lăng Nhi, quên mẹ đã nói gì với con rồi sao? Nam tử hán đại trượng phu, chỉ có chảy máu không rơi nước mắt! Suốt ngày khóc, giống như tiểu cô nương vậy, xấu hổ lắm! -Thấy Lục Lăng mím môi, thút thít cố gắng kìm khóc, nàng lại không đành, ôm vào lòng nhẹ nhàng: -Lăng Nhi ngoan, ai cũng cần Lăng Nhi mà, Hoắc thúc thúc của con ra sa trường giết giặc làm

đại anh hùng, đợi đến ngày chiến thắng, thúc ấy sẽ cưỡi ngựa oai phong
lẫm liệt trở về! Con cũng muốn có một thúc thúc anh hùng đúng không?

-Vâng. –Lục Lăng lấy sức khịt mũi, ưỡn ngực: -Vậy đợi Lăng Nhi lớn
lên, Lăng Nhi cũng sẽ là đại anh hùng!

-Được lắm, rất có chí khí!

Tống Tiểu Hoa xoa đầu Lục Lăng, vừa ngẩng lên, bắt gặp Lục Tử Kỳ
đang nhìn về phía cánh cổng mở toang, vẻ mặt buồn bã.

Lòng nàng tự nhiên ghen lại.

Trong ấn tượng, thời Tống là triều đại chiến tranh liên miên, hơn nữa
quân đội cũng không đủ hùng mạnh, luôn luôn bị ngoại tộc đánh ép. Lúc
trước, qua hai lần nói chuyện với Nguyên Hạo được biết, giờ đang là thời
điểm nhà Tống khai quốc được vài chục năm, có nghĩa là mới ở vào thời kỳ
đầu của Bắc Tống.

Như vậy còn cách sự kiện lịch sử nổi tiếng “Nổi nhục Tĩnh Khang”
một quãng thời gian, cách thời điểm Nam Tống bị lật đổ, triều Tống sụp đổ
hoàn toàn hơn hai trăm năm nữa.

Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ chắc chắn không sống lâu đến độ có thể
chứng kiến hai sự kiện kịch sử trọng đại này, nhưng Lục Lăng vẫn còn nhỏ,
nó có trải qua giai đoạn Bắc Tống diệt vong không?

Thực ra, từ thịnh sang suy mới thực sự là tàn khốc chẳng? Trong thời
gian đó chắc chắn sẽ có vô số những cuộc chiến tranh, vô số thất bại, vô số
sự lãng phí sức lực một cách vô ích? Lục Tử Kỳ có nằm ngoài vòng xoáy
đó không? Trong tương lai, Lục Lăng có thể nào đem bầu nhiệt huyết giữ
biên cương không?

Hóa ra, cảm giác biết rõ kết cục nhưng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn nó xảy ra lại bất lực đến thế.

Tống Tiểu Hoa thở dài, đứng dậy.

Đang yên ổn nghĩ đến những chuyện đó làm gì? Lục Tử Kỳ chỉ là một viên quan nhỏ bé nơi xa xôi hẻo lánh, những việc quốc gia đại sự đâu đến lượt chàng lo lắng? Làm tốt phận sự, quản lý tốt một huyện, xử lý tốt việc nhà là được rồi!

Nếu đã không thể ngược dòng thì hãy thuận theo.

Tuy quốc gia tồn vong, bĩ phu có trách nhiệm, nhưng hưng thì bách tính khổ, mà vong thì bách tính vẫn khổ. Đối một người gánh vác giang sơn, cũng chỉ là đổi một quốc hiệu, người bình thường vẫn cứ ăn ngủ, làm việc như mọi khi.

-Dao Dao, nàng đang nghĩ gì vậy?

-Ồ... thiếp đang nghĩ... – Tống Tiểu Hoa làm mặt xấu: -Hãy để con sống lịch sử nhấn chìm thiếp, hãy để vòng quay lịch sử đè bẹp thiếp! A Di Đà Phật...

Lục Tử Kỳ không nói nên lời, Tống Tiểu Hoa cười lớn.

Cười đủ rồi, lau nước mắt:

-Không còn sớm nữa, chàng vẫn chưa đi sao?

-Ta đi ngay đây.

-Bao giờ về?

-Sớm thì hai mươi ngày, muộn thì hơn một tháng.

-Lâu thế ư...

Lục Tử Kỳ cài lại cây trâm đang lệch trên đầu Tống Tiểu Hoa:

-Ta sẽ cố gắng sớm hơn.

Tống Tiểu Hoa cười rạng rỡ:

-Được. Cần thận nhé. –Thiếp đợi chàng về...

Lục Tử Kỳ mỉm cười:

-Được. Nàng cũng vậy. –Đợi ta về...

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 7

Type: Tình Hoa

Hoặc Nam vội vàng đến rồi lại vội vàng đi, rũ tay áo để lại bụi đường...

Lục Tử Kỳ cũng đã đi được gần một tháng.

Giữa đường chàng có cử người truyền khẩu tín nói sẽ nhanh chóng trở về. Tống Tiểu Hoa cũng hai lần cho người đi đưa đồ tiếp tế, chỉ nói mọi việc đều ổn.

Trời nổi gió, lại lạnh rồi, nếu chàng không về thì phải nhờ người đem y phục dày dặn cho chàng mặc.

Thời gian này cuộc sống của Tống Tiểu Hoa trôi qua trong bận rộn mà bình lặng.

Chỉ là làm việc nhà, chăm con, nuôi chó, làm đẹp...

Tự nàng cảm thấy tay nghề nấu ăn của mình có nhiều tiến bộ, tuy Lục Lăng cho rằng vẫn còn thua xa cha của nó, nhưng vẫn tạm ăn được, hơn nữa Tống Vô Khuyết cũng ăn một cách ngon lành. Đúng là giống chó trên thảo nguyên, vừa dễ nuôi vừa nhanh lớn, mới hơn ba tháng đã nặng mười mấy cân, Lục Lăng không còn bế được nó chạy khắp nơi nữa rồi, ăn cũng ít hơn Vô Khuyết...

Thuốc Đông y bồi bổ cả bên trong lẫn bên ngoài rất có hiệu quả, lại thêm thường xuyên hầm canh dinh dưỡng, cháo ngũ cốc, ăn thức ăn sạch có

nguồn gốc từ tự nhiên, hít thở không khí trong lành không ô nhiễm, tinh thần nàng rất thoải mái, sức khỏe tốt, da dẻ đẹp...

Còn việc luyện chữ thì tỷ lệ nghịch với sự tiến bộ của việc làm đẹp...

Lúc nhàn hạ, nàng dạy Lục Lăng làm toán. Không được dùng ngoại ngữ, càng không có vi tính, riêng thơ từ ca phú thì nàng không nhớ nhiều, hơn nữa lỡ nói ra các tác phẩm nổi tiếng của Nhạc Phi, Lý Thanh Chiêu, Nạp Lan Dung Nhược, v.v... không may lưu truyền ra ngoài, thì sau này họ làm gì có việc gì làm? Ăn trộm là điều nhục nhã, ăn trộm thứ thuộc về danh nhân lịch sử thì chắc chắn sẽ bị trời đánh...

Vì thế, nghĩ đi nghĩ lại, khả năng của nàng cũng chỉ có thể dạy con trẻ nhân chia cộng trừ, cao hơn một chút là phương trình, là tích phân gì đó thì đều chữ thầy trả thầy rồi. Tóm lại những thứ phức tạp ấy cũng chẳng dùng để làm gì, dạy chút toán học đơn giản coi như mở mang trí tuệ, làm tăng khả năng tư duy linh hoạt cho thằng bé vậy.

Thình thoảng cao hứng nàng còn kể chuyện cổ tích, hát hoặc đọc đồng dao cho “Đầu củ cải” nghe.

Tống Tiểu Hoa cảm thấy mình ngày càng thích nghi với vai trò làm mẹ kế, bắt đầu từ từ nhập vai và yêu thích vai trò đó.

Mỗi sáng, Tống Tiểu Hoa đều dắt Lục Lăng đến thư phòng bái kiến bài vị của mẹ nó, đứng bên cạnh nghe cậu bé rì rầm hôm qua làm gì, ăn gì, tối mơ thấy gì.

Lúc đó Tống Tiểu Hoa thường chăm chú nhìn vào bài vị, không nghĩ ngợi, chỉ có đôi chút thất thần.

“Vũ Đồng”, thân mẫu của Lăng nhi.

“Đồng Nhi”, thê tử đã khuất của chàng.

Trời cứ thế âm u gần một tuần liền, cuối cùng không chịu được phải mưa xuống, nghe thím Trương nói may mà mùa màng thu hoạch rồi nên trận mưa này không ảnh hưởng gì.

Nói cách khác Lục Tử Kỳ sắp trở về.

Mấy ngày nay, bầu trời mây mù che khuất, nhưng trong lòng Tống Tiểu Hoa lại rất vui.

Lục Tử Kỳ nhà nàng sắp về, người đàn ông của nàng, hô hô...

- Mẹ, Lăng Nhi vẽ xấu quá đúng không?

Lục Lăng bị tròng cười quái dị của Tống Tiểu Hoa khiến cho buồn rầu, vốn dĩ làm gì có con mèo nào như vậy đâu?

- Đưa mẹ xem. - Tống Tiểu Hoa cười hì hì cầm tranh lên: - Cũng được, nếu có mực màu xanh lam tô lên sẽ đẹp hơn nữa!

Nàng dạy Lục Lăng vẽ một con mèo máy đang chơi “oẳn tù tì” trong tư thế lúc nào cũng thua chắc...

- Ngày mai mẹ sẽ dạy con cách vẽ chuột, con chuột đó tên là “chuột gạo”.

- Vì nó hay ăn trộm gạo ư?

- Ừm... không sai! Lăng Nhi thật thông minh! Chú chuột gạo còn có một người bạn vịt, tên là “vịt kẹo”.

- Oa! Vịt cũng ăn kẹo ư?

- Đúng thế, nó cũng giống Lăng Nhi, thích ăn kẹo hồ lô nhất!

- Giống cả Vô Khuyết nữa!

Chú chó đang nằm buồn bã nhìn mưa thu rơi tí tách, nghe có người nhắc đến tên mình bèn quay đầu lại kêu “ư ử”, trận mưa này làm nó phải nằm im một chỗ không chạy đâu được.

Tống Tiểu Hoa đang định mở miệng an ủi vài câu, bỗng thấy tai nó dựng đứng, chồm dậy, giống như quả tên lửa lao thẳng ra ngoài.

Lẽ nào...

Tiếng cửa mở cùng với đó là tiếng kêu sợ hãi, đúng, là Lục Tử Kỳ.

Tống Tiểu Hoa đứng dậy, chạy đến bên cửa phòng, sững lại.

Một tiếng thét, là tiếng của cô gái.

- Xin Công chúa nể tình, đây là chú chó nhà tại hạ.

Công chúa ư?...

- Súc sinh vô lễ!

Súc sinh ư?!

Tống Tiểu Hoa tóm lấy Lục Lăng đang vui mừng chạy ra, cầm ô, giương lên:

- Đi, theo mẹ ra đón cha con!

Nàng dắt tay Lục Lăng, rảo bước ra khỏi phòng, cất tiếng gọi:

- Tống Vô Khuyết, quay lại!

“Quả tên lửa” nghe tiếng gọi liền chạy đến, nghênh ngang đứng cạnh Tống Tiểu Hoa.

Qua làn nước mưa dày đặc có thể trông thấy hai người một nam, một nữ đứng ở cửa cổng, khoác áo tơi, đội nón, nam nhân cao ráo, nữ tử mảnh mai.

- Đông Thanh, mau mời khách vào! - Tống Tiểu Hoa bình thân tiến lên phía trước, khi chỉ còn cách hai bước chân bèn thả tay Lục Lăng ra, cười nhìn thẳng bé vui mừng nhào vào lòng cha nó.

- Cha, Lăng Nhi nhớ cha lắm! - Lục Lăng mếu máo muốn khóc, nhưng cốì cùng kìm lại được, chỉ ôm chặt cổ Lục Tử Kỳ, dụi dụi vào cổ chàng: - Cha có nhớ Lăng Nhi không?

- Nhớ, đương nhiên là nhớ. - Lục Tử Kỳ một tay ôm con vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể nhỏ bé, trái tim như mềm ra.

- Được rồi, được rồi, trời mưa to, ướt hết rồi, cẩn thận cảm lạnh. Tống Tiểu Hoa nhìn sang hướng khác: - Trẻ con không hiểu chuyện, làm cô nương đây chê cười rồi. Xin mời vào trong, uống chén trà nóng cho đỡ lạnh.

- Không cần phải khách sáo, ta chỉ cần thấy Lục Tử Kỳ trở về nhà an toàn là được. - Người nữ nhìn nàng: - Người là phu nhân của Lục Tử Kỳ?

- Vâng chính tôi.

Lục Tử Kỳ cười nói:

- Xem tại hạ kìa, quên không giới thiệu hai người. Dao Dao, vị này là Công chúa nước Liêu: Hưng Bình. Hưng Bình công chúa, đây là thê tử của tại hạ.

Tống Tiểu Hoa làm vẻ ngạc nhiên:

- Hóa ra là công chúa nước bạn ư? Không kịp nghênh đón, thất lễ thất lễ, mong Công chúa không trách tội.

Người nữ mỉm cười. Thiếu phụ trẻ này không có gì nổi bật, bỗng nhiên được gặp một người có thân phận cao quý nhưng vẫn rất bình thản, nam nhi bình thường cũng khó có thể tự nhiên như thế, chắc nàng ta xuất thân không tầm thường?

- Không cần một điều Công chúa, hai điều Công chúa như vậy, ta tên là Gia Luật Bình, cứ gọi tên là được.

Lục Tử Kỳ lắc đầu:

- Công chúa, thế sao được?

Gia Luật Bình nhìn thẳng vào chàng:

- Lục công tử, chàng có thể gọi ta là Bình Nhi.

- Cái này...

Bình Nhi? Ta còn là Vương Hi Phượng* đây này!

* Là một nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, Trung Quốc, tuy xinh đẹp nhưng lại là người phụ nữ danh đá, chanh chua, cay nghiệt và độc ác nên có biệt danh là Phượng ốt.

Tống Tiểu Hoa cắn chặt răng, nhẹ nhàng chen vào:

- Đông Thanh, có gì vào trong rồi nói! Người lớn không sợ lạnh nhưng trẻ con thì không chịu được!

Gia Luật Bình nhú mày:

- Ta đã nói là không cần đâu!

Hừ! Ta và phu quân ta đang nói chuyện, việc gì đến người?!

Thế gian kỳ diệu như vậy nhưng mình lại nóng tính thế, không được, không được...

Tống Tiểu Hoa hít mấy hơi thật sâu mới tìm được không chọc cái ô vào mặt cao ngạo kia.

- Công chúa...

- Gọi ta là Bình Nhi!

Thái độ của Lục Tử Kỳ cung kính nhưng không nhường nhịn:

- Người là thiên kim Công chúa, quả không nên đứng ngoài mưa lâu. Nếu xảy ra chuyện gì là do Lục Tử Kỳ không chu đáo, càng không hợp với đạo đãi khách của Đại Tống.

- Khách ư? - Gia Luật Bình lạnh lùng: - Được! Sau khi ta tìm được chỗ nghỉ chân sẽ cho người thông báo với chàng. Những ngày tiếp theo, phiên Lục công tử làm trọn vai trò chủ nhà!

Nói đoạn quay đầu định đi, nhưng lại nhớ ra điều gì đó nên dừng lại:

- Tuy nói là tiểu biệt thăng tân hôn*, nhưng cũng đừng có vội vàng quá!

* Tiểu biệt thăng tân hôn: Ý nói vợ chồng gặp lại sau một thời gian xa cách cảm xúc sẽ mãnh liệt hơn cả lúc mới kết hôn.

Nói xong không do dự, Gia Luật Bình đi ra phía ngựa đang đợi bên ngoài, nhanh chóng nhảy lên yên, cùng mấy kẻ tùy tùng phi đi.

Để lại Lục Tử Kỳ đang phải đối diện với ánh nhìn muốn nổ tung của Tống Tiểu Hoa, cười khố sở.

Người dân Liêu bang quả nhiên phóng khoáng, vị công chúa hào sảng này càng làm người ta cảm thán...

Vội vàng quá... Trời ạ...

Cởi bỏ áo tơ, thay y phục, Lục Tử Kỳ ngồi trong căn phòng ấm áp uống ly trà nóng, cuối cùng cũng được nhìn ngắm ngôi nhà xa cách đã lâu.

Bài trí không thay đổi, vẫn gọn gàng sạch sẽ.

Trên bàn bày mấy bức tranh chữ, rất dễ đoán là ai viết, tuy ngang không ra ngang dọc không ra dọc, chẳng có chút bút pháp nào cả, nhưng chữ của ai kia... ừm... rất sát khí... nhe nanh giơ vuốt như chủ nhân của nó vậy.

Bất giác cười, với tay lấy một tờ giấy nhìn kỹ.

Là một bức tranh, một bức tranh không biết vẽ gì, cái đầu tròn, cái thân tròn, đến bốn chân cũng tròn, một con vật thật kỳ lạ... nhưng đôi mắt tròn thì có vẻ giống nàng.

Lắc đầu thôi cười, nàng mà biết mình nghĩ gì, chắc mắt sẽ mở tròn hơn thế nữa.

Lúc ở bên ngoài bận rộn chưa nhận thấy, đợi đến khi về nhà, thực sự nghỉ ngơi mới chợt hoảng hốt thực ra mình cũng có đôi chút nhớ nhung nàng.

Lăng Nhi và chú chó chạy đi chạy lại theo sau nữ chủ nhân trong ngôi nhà đang bận rộn để tiếp đón nam nhân của mình.

Lăng Nhi đã cao hơn, trắng hơn, khỏe hơn, hoạt bát hơn, vui vẻ hơn.

Chú chó... chú chó này lớn đến là nhanh, mới hơn một tháng đã to gấp mấy lần lúc trước, vừa nãy còn nhe nanh lao ra dọa chàng sợ đến nổi

loạng choạng suýt ngã ngời xuống vũng nước bùn, đến giờ vẫn còn sợ. May có Hưng Bình công chúa kịp thời ngăn lại, nếu không thật mất mặt.

Hưng Bình công chúa... Ài, giờ phải nhanh chóng nghĩ ra cách gì để giải thích với nha đầu này đây...

- Dao Dao...

- Đợi một chút!

- Dao Dao...

- Không rảnh!

- Dao Dao...

- ...

Lục Tử Kỳ thở dài đứng dậy, chắn trước mặt Tống Tiểu Hoa đang không nói gì cũng không nhìn chàng:

- Nghỉ chút đã, ta có chuyện cần nói với nàng. - Rồi lại nói với Lục Lăng lúc này đang ngược lên nhìn hai người một cách khó hiểu: - Lăng Nhi, con đem Vô Khuyết cùng đến nhà bếp trông lửa, đừng để nước cạn.

Lục Lăng không yên tâm kéo áo Tống Tiểu Hoa lúc này đang rất không vui:

- Mẹ...

Tống Tiểu Hoa đành véo khẽ vào má “năm xôi nhỏ”, nở nụ cười gượng gạo:

- Chăm ô đi, đừng để bị ướt đấy. Tối mẹ sẽ làm chè hoa quả cho con ăn.

Sau khi đuổi khéo được cậu bé và chú chó đi rồi, trong phòng chỉ còn hai người lớn mặt đối mặt im lặng.

Lục Tử Kỳ nhìn Tống Tiểu Hoa chăm chú.

Vẫn là y phục giản dị, kiểu tóc đơn giản, gương mặt mộc, chỉ khác là làn da không còn vàng như người vừa ốm dậy mà trắng hồng hào, mặt lên đôi chút, trông đầy đặn hơn, không còn cảm giác gầy như que củi nữa.

Lông mày lá liễu cong vút, chiếc mũi thẳng tắp, đôi môi hồng đào, thế tử của chàng quả xứng với bốn chữ “thanh tú giai nhân”, nếu đôi mắt đẹp kia không “ánh lên tia lửa” thì...

- Chè hoa quả là món nàng mới học ư?

- Đúng! Học từ cuốn sách mà Nguyên Hạo cho thiếp! - Tống Tiểu Hoa trả lời khô khốc, còn cố ý nhấn mạnh vào cái tên riêng kia.

Lục Tử Kỳ hiểu ý, nhẹ nhàng nói:

- Ta và Hưng Bình công chúa tình cờ gặp gỡ, xảy ra một vài hiểu lầm...

- Tình cờ gặp gỡ ư? Hiểu lầm sao? - Cuối cùng Tống Tiểu Hoa không nhịn được làm toáng lên: - Thiếp nói mà, tại sao chàng lâu về thế, thì ra là cùng nàng công chúa xinh đẹp chơi trò tình cờ gặp gỡ, chơi trò hiểu lầm! Nếu đã chơi vui như vậy thì hai người tiếp tục ra ngoài chơi đi! Sao phải cố ý đến trước mặt thiếp đầu mày cuối mắt? Đến để thị uy hay coi thiếp như người đã chết rồi? Thiếp nói cho chàng hay, không cần biết hai người công tử với lại công chúa, nếu chọc tức thiếp, thiếp sẽ cho biết tay!

Lục Tử Kỳ vừa tức, vừa buồn cười, vừa không biết làm sao:

- Dao Dao, nàng nói lung tung gì thế...

- Thiếp lung tung nữa cũng không bằng hai người lung tung! Thật uổng công thiếp ngày ngày mong ngóng chàng về...

Cơn giận trong lòng Tống Tiểu Hoa dần dần biến thành nỗi ấm ức, uất nghẹn trong cổ họng, không nói nên lời. Muốn bỏ ra ngoài, nhưng bị Lục Tử Kỳ ngăn lại. Trong lúc tức giận bất chấp tất cả xông ra, nàng chỉ nghe thấy một tiếng rên, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Lục Tử Kỳ tay ôm vai trái, lông mày nhíu lại, mặt trắng bệch.

Lòng chột sợ hãi, nàng thốt lên:

- Chàng sao vậy?

Lục Tử Kỳ gượng cười:

- Vết thương nhẹ, không đáng ngại.

- Vết thương gì? Sao lại bị thương? Để thiếp xem!

Lục Tử Kỳ nhân cơ hội nắm khế cánh tay Tống Tiểu Hoa đang rất quan tâm chàng:

- Trên đường về, bọn ta gặp đoàn người của Hưng Bình công chúa, do trời tối, khuất tầm nhìn, hai bên xảy ra hiểu lầm, nàng ấy bắn trúng ta. Nhưng vết thương đã xử lý qua rồi, tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi. Đây là ta và nàng ấy tình cờ gặp gỡ, hiểu lầm.

Tống Tiểu Hoa ngả đầu đối diện với chàng, thản nhiên:

- Vì thế, nàng ta mới nhất định đưa chàng về nhà sao?

- Đúng vậy. Nàng ấy nói, nếu không làm vậy sẽ thấy áy náy, ta cũng không tiện khiến nàng ấy mất mặt. Dù gì thì đó cũng là công chúa của Liêu quốc.

- Vì thế, trên đường về hai người kết bạn, tình cảm ngày càng thắm thiết?

- Tuyệt nhiên không có chuyện đó!

- Cứ cho là chàng với nàng ta không có gì, nhưng nàng ta với chàng thì chắc chắn có gì!

Lục Tử Kỳ cong môi:

- Vậy thì không liên quan đến ta.

Tống Tiểu Hoa khẽ “xùy” một tiếng:

- Dụ dỗ người ta, rồi trở mặt không nhận, nam nhân mà, quả nhiên đều không có lương tâm!

Lục Tử Kỳ nghiêm túc:

- Đừng có nói bậy. Đừng đổ oan cho ta!

- Nơi này Huyện lệnh đại nhân ngài là to nhất, nếu muốn kêu oan thì tìm ai đây?

- Vậy... Bản huyện lệnh tự mình giải oan vậy.

Tống Tiểu Hoa lại “xùy” một cái:

- Thiếp chỉ sợ chàng vì tình riêng coi thường vương pháp thôi! - Sau đó nhìn vết thương của chàng: - Thật sự không đáng lo chứ? Hay là mời Hồ đại phu đến xem sao!

Lục Tử Kỳ cười lắc đầu:

- Không cần đâu, thuốc bôi vết thương bên ngoài của người Liêu rất hiệu quả.

- Hừm! Rõ ràng biết chàng bị thương mà vẫn đứng dưới mưa để nói luyên thuyên với chàng, nàng công chúa gì gì đó thật là ích kỷ, bá đạo, không biết điều... Tóm lại rất đáng ghét! - Tống Tiểu Hoa càng nói càng hăng: - Dám làm bị thương nam nhân của ta, có ngày ta sẽ cho biết tay!... Ai da! Mình hiểu rồi...

Nàng vỗ vào trán như hiểu ra điều gì:

- Thảo nào... nàng ta nói đừng quá vội vàng...

A a a, xem ra cảnh cây khô đang chờ tưới nước là nàng lại tiếp tục khô thêm rồi...

Thấy Tống Tiểu Hoa che mặt tránh cửa đi ra, Lục Tử Kỳ ngậy người, cười.

Nam nhân của nàng...

Trong thư phòng, một bàn, một ghế, một án, một giá sách.

Sạch sẽ không vương chút bụi, như lúc chàng ra đi, đến tờ giấy mở ra chưa kịp viết để ở trên bàn cũng không hề suy suyển.

Nơi này được nàng chăm sóc chu đáo giống như chăm sóc tốt cho cả gia đình.

Lục Tử Kỳ đưa tay lên lau nhẹ hai chữ đã mờ trên bài vị, miệng thoáng qua một nụ cười.

Trong giây lát, chàng xoay người ngồi xuống, vẽ lên tờ giấy trắng một chú chồn đang quay đầu ngoảnh nhìn.

Đặt bút, lặng yên giây lát, thở dài.

Đang thất thần, có tiếng gõ cửa dồn dập, gấp gáp, không cần hỏi cũng biết là ai.

- Mời vào. - Giọng nói đầy vui vẻ, đến Lục Tử Kỳ cũng phải ngỡ ngàng.

- Ai da! Ai da! Nóng quá! Nóng quá!

Tống Tiểu Hoa bê bát trà nóng hôi, vừa muốn đi nhanh vừa sợ nước nóng sánh ra khỏi bát, đành đi chậm, miệng không ngừng kêu.

Lục Tử Kỳ thấy vậy vội vàng tiến lên phía trước, đỡ lấy bát trà nóng, nói khê:

- Nàng cũng thật là, làm gì rót đầy vậy, sắp sóng hết ra ngoài rồi.

Một bát tô lớn, chứa đầy trà thuốc màu vàng nhạt, mùi hương quen thuộc đã lâu không ngửi thấy bay lên.

Tống Tiểu Hoa phồng mồm thổi ngón tay đang đỏ lên vì bỏng:

- Những ngày chàng ở bên ngoài, chắc chắn không nghe theo lời dặn dò của thiếp mỗi ngày uống một bát thuốc đúng không?

- Nàng lại nghĩ oan cho ta...

- Còn dám nói oan ư? Vừa nãy kiểm tra hành lý của chàng, mấy gói trà thuốc thiếp chuẩn bị vẫn còn nguyên đó! Lần sau làm việc xấu nhớ đừng để lại dấu vết!

Lục Tử Kỳ đặt bát trà lên bàn, nhin cười chấp tay:

- Xin nghe theo lời dặn dò, ghi nhớ trong tim.

- ... Không được ghi nhớ! Còn muốn có lần sau ư?

- Được được, không nhớ, không nhớ.

- Ngoan nào, ngoan nào! Mau uống hết đi, còn một bát nữa cơ!

- ... Nàng định cho ta uống hết chỗ thuốc để bù vào một tháng trời bỏ lỡ sao?

- Thông minh! Đoán đúng rồi, thêm mùi điếm! - Tống Tiểu Hoa cười ha ha ngó vào bụng Lục Tử Kỳ: - Hôm nay thiếp cho chàng uống để biết thế nào là cái bụng độ lượng của tể tướng!

- ... Lục mỗ vô tài vô đức, nào dám mơ đến chức vị tể tướng, vì thế xin cho tại hạ giữ cái bụng độ lượng của một vị quan thất phẩm thôi ạ! - Lục Tử Kỳ cúi mình, chấp tay xin: - Quả thực tại hạ không phải không muốn nghe theo mệnh lệnh của người, mà vì lộ trình bận rộn, đa phần là nơi xa xôi hẻo lánh không có điều kiện mà thôi!

Tống Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn người trước mặt mình, toàn thân vẫn còn bụi đường, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, trái tim nàng chột nhối đau. Bôn ba bên ngoài nhiều ngày, chàng chắc rất mệt mỏi...

Bèn trầm ngâm:

- Xem thái độ thành khẩn nhận sai của chàng cũng được, tha cho chàng lần này!

Lục Tử Kỳ giả vờ vui mừng:

- Đa tạ lòng bao dung độ lượng của nàng, Dao Dao!

Hai người nhìn nhau cười.

Lục Tử Kỳ vừa cười vừa bưng ly trà lên nhấp một ngụm, vẫn rất nóng, thôi cười, nhăn mặt:

- Có bị bỏng không?

- Không, thiếp không tiểu thư thế đâu! - Tống Tiểu Hoa vung tay ra hiệu cho chàng ngồi xuống: - Để đó đã, đợi nguội chút nữa rồi uống!

- Cũng được.

Lục Tử Kỳ thấy bên bàn trà chỉ có một cái ghế tròn nhỏ, định đi lấy cái ghế phía sau giá sách thì bị Tống Tiểu Hoa ngăn lại:

- Chàng đang bị thương nên ngồi một chỗ, đừng cử động nhiều, nhờ không may vết thương bực ra thì nguy! - Vừa nói vừa vòng qua sau bàn, cúi xuống liền bắt gặp bức tranh như vừa vẽ: - Ý? Đây là con gì vậy, dễ thương quá! Là mèo, chó, hồ ly hay là... chồn!

Lục Tử Kỳ sững người, chống tay lên trán:

- Đó là con chồn. - Không lẽ tài vẽ của mình giảm sút đến thế sao...

- Ồ... Hóa ra con chồn là thế này à. - Tống Tiểu Hoa quên luôn chuyện lấy ghế, chỉ chăm chăm cầm bức tranh bước qua bước lại, đầu lắc lư, lẩm nhẩm: - Chàng vẽ đây ư? Không tệ không tệ, xem nét vẽ thanh thoát, thần thái có hồn, trắng đen phối hợp...

Lục Tử Kỳ thấy nàng không hiểu gì bình luận lung tung, lại chống tay lên trán, cuối cùng là ý tốt hay ý xấu đây...

- Vậy ngày mai thiếp không dạy Lăng Nhi vẽ vẹt kẹo nữa, cho con học vẽ chồn hay hơn. Đây chính là bản mẫu, hề hề!

- Cái này... - Lục Tử Kỳ muốn ngăn cản, nhưng thấy Tống Tiểu Hoa hứng thú như vậy nên không nỡ nói ra, hỏi: - Nàng... vừa nói cái gì mà vẹt kẹo?

- Nghĩa là vẹt thích ăn kẹo!

- ...

Lục Tử Kỳ khôn khéo kết thúc chủ đề mà mãi mãi chàng cũng không thể hiểu, cầm bát trà ấm uống hết một hơi.

Tống Tiểu Hoa nhìn cánh tay trái này giờ chỉ buông thông của Lục Tử Kỳ, miệng thôi cười, nhẹ nhàng:

- Vết thương không nặng thật chứ?

- Gì... Ồ, chẳng phải đã nói với nàng rồi sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi.

Vết thương ngoài da mà làm cho cả cánh tay không cử động được ư? Vết thương ngoài da mà lúc trước chỉ động nhẹ một cái đã làm chàng mặt trắng bệch vã mồ hôi ư? Vết thương ngoài da mà phải khiến cô công chúa gì đó nhất định đòi đưa chàng về nhà ư? Vết thương ngoài da mà khiến chàng không thể làm... chuyện đó...

Tống Tiểu Hoa thật sự rất muốn diễn màn “điều trị vết thương” thường thấy trong phim truyền hình - nữ diễn viên chính cởi bỏ dây băng bó vết thương của nam diễn viên chính, nhìn thấy máu nước mắt tuôn rơi, trách yêu:

- Bị thương như vậy mà còn nói không sao! - Sau đó vừa rắc thuốc lên vết thương vừa thối, miệng run run: - Đau không?

Nam diễn viên chính dững cảm nói:

- Không đau! - Tiếp theo nói thêm một câu đầy tình tứ: - Nước mắt nàng rơi làm nơi này của ta nhói đau...

Ánh đèn vàng chiếu sáng, tiếng nhạc du dương, nam diễn viên chính cầm tay nữ diễn viên chính đặt lên khuôn ngực trần của mình, đột nhiên,

ánh lửa bùng lên...

Chỉ tiếc rằng thế giới ảo thật phong phú, nhưng thế giới thực tại lại phũ phàng.

Tống Tiểu Hoa biết rất rõ với kiểu hậu đậu như nàng, lại không có kinh nghiệm hộ lý, nếu có diễn trò đó thật thì kết quả tốt nhất sẽ là dây băng được tháo ra, sau đó không thể buộc lại được nữa...

- Đang nghĩ gì vậy?

- Thiếp đang nghĩ... - Tống Tiểu Hoa đảo mắt, để lộ nụ cười làm mí mắt Lục Tử Kỳ giật giật: - Chàng và Công chúa nước Liêu giống như Tiểu Yến Tử và Ngũ a ca, đều do một mũi tên gây nên chuyện!

- Họ... lại là ai thế?

- Một đôi tình nhân thảm thiết!

Lục Tử Kỳ nửa hiểu nửa không, nhưng đôi mắt xếch lên của Tống Tiểu Hoa làm chàng hiểu ra một chút, lập tức nghiêm chỉnh, thiếu điều giơ tay lên thề:

- Nàng nói sai rồi, ta và Hưng Bình công chúa không có gì giống với hai người bọn họ.

- Ồ? Thực ra nếu có điểm nào tương tự thì cũng đâu có gì xấu...

- Không không, tuyệt đối không có điểm nào giống!

Tống Tiểu Hoa nửa cười nửa không:

- Thiếp phát hiện ra chàng cũng rất biết trêu chọc những nhân vật kỳ lạ, ngay như Nguyên Hạo, chàng đắc tội gì với huynh ấy mà để huynh ấy

cố ý kê thiếu một vị thuốc làm chàng uống đắng đến chảy nước mắt, giờ lại dính vào một cô công chúa. Haizzz! Người đẹp thì hay gặp phiền phức!

Lục Tử Kỳ mắt tròn mắt dẹt, thấy vô cùng oan ức.

Nguyên Hạo sao lại do chàng đắc tội cơ chứ? Lại còn nói “chảy nước mắt”, chàng đâu có vô dụng như thế? Người đẹp thì hay gặp phiền phức là cái gì vậy...

Tống Tiểu Hoa nhìn bộ dạng oan ức không nói nên lời của Lục Tử Kỳ thì trong lòng vui sướng, gấp bức tranh lại, phúi tay:

- Được rồi, thiếp đi dỗ Lăng Nhi ngủ. Thời gian vừa rồi thằng bé đều ngủ cùng thiếp, sau này cũng vậy cho đến khi vết thương của chàng lành, tránh khi đêm đến nó giơ tay đập chân trúng vết thương. Chàng cũng đừng đọc sách nữa, mau nghỉ ngơi đi!

Lục Tử Kỳ gật đầu khẽ cười:

- Lăng Nhi ngủ không chịu nằm yên, vất vả cho nàng rồi.

- Không sao, dù sao có lúc thiếp ngủ còn quậy hơn cả Lăng Nhi!

Bỏ lại câu nói làm Lục Tử Kỳ ngạc nhiên đến thất sắc, Tống Tiểu Hoa bê chiếc bát không, lắc lư đi ra.

Hóa ra nàng không chỉ “dữ dãn”, “mê tiền”, mà còn “hay ghen” nữa...

- Nàng vẽ xong chưa?

- Sắp xong rồi, sắp xong rồi, chàng ngồi đó, không được cử động!

Lục Tử Kỳ nửa nằm nửa ngồi trên ghế thờ dài, Lục Lăng cười lẩn lộn nói:

- Người cha này xấu thế! - Làm một bên mặt của Lục Tử Kỳ tối sẫm lại. Tống Tiểu Hoa tiếp lời: - Lãng Nhi, con không hiểu rồi, cái này gọi là không cần hình thái, cần thần thái!

Lục Tử Kỳ đành bất lực.

Vì vừa đi tuần tra trở về, lại thêm bị thương, Lục Tử Kỳ đành tự cho mình nghỉ một ngày ở nhà cùng vợ con. Tống Tiểu Hoa rất vui vì điều đó, ăn sáng xong liền đề nghị vẽ chân dung chàng để bày tỏ sự nghênh đón.

Đây vốn không phải chuyện xấu, thậm chí khi thấy Lãng Nhi vỗ tay khen hay, chàng còn cảm thấy được an ủi. Đứa trẻ này từ trước đến nay rất ngoan ngoãn, học gì làm gì cũng đều nghe theo lời của người lớn, nhưng chưa bao giờ thấy nó vì chuyện gì mà phấn khích đến như vậy, nếu nó thực sự hứng thú với vẽ thì còn gì bằng.

Thế nhưng, sau khi ngồi trên ghế nửa canh giờ, chàng lại thấy ý nghĩ trước đó của mình càng ngày càng không ổn, nhìn tư thế cầm bút, dùng bút của Tống Tiểu Hoa còn cách xa yêu cầu cơ bản của hội họa đến mười vạn tám nghìn dặm, chưa kể nụ cười tinh quái của nàng lúc nào cũng thường trực trên môi. Lại trông đến gương mặt háo hức thỉnh thoảng bình phẩm vài câu của Lãng Nhi, Lục Tử Kỳ càng thấy mình sai, để Tống Tiểu Hoa dẫn dắt những bước đầu tiên cho thằng bé quả thật không thích hợp...

Lúc này, Tống Vô Khuyết sau khi lảng xãng khắp các phòng mới dừng đình tiến đến, đứng cạnh chiếc bàn, giơ hai chân lên, nhìn bức tranh sắp hoàn thành, lại nhìn Lục Tử Kỳ đang lo lắng, nhe răng gầm gừ. Thế là bên mặt còn lại của Lục Tử Kỳ cũng tối sẫm lại nốt...

- Đại công cáo thành, thơm một cái nào!

Tống Tiểu Hoa hô lên, Lục Lãng lập tức đưa mặt qua để nàng thơm mấy cái thật kêu vào má, hai người phối hợp tương đối nhịp nhàng. Mặt Lục Tử Kỳ vốn tối sẫm giờ lại thêm vài sắc thái khác, đến là hay ho...

- Thế nào, rất giống chàng đúng không?

Bế Lục Lăng vẫn đang cười ha ha trên tay, Lục Tử Kỳ nhìn “kiệt tác” bày ra trước mắt, không biết nói gì.

Nét vẽ thô kệch không theo quy tắc nào, chân ngắn, tay ngắn, thân bé đầu to, đây đây... đây là người sao?

- Nói mau, có giống không? - Tống Tiểu Hoa ngồi xuống, tựa vào thành ghế hỏi dồn với bộ mặt chờ đợi.

Nàng vẽ tranh biếm họa rất giỏi, còn đạt giải nhất cuộc thi vẽ tranh do trường tổ chức.

- Ừm... Lăng Nhi xem có giống cha con không? - Lục Tử Kỳ không nữe trực tiếp đả kích nàng, đẩy cho con trai, như thế sẽ dễ chấp nhận hơn. Dù sao trẻ con không biết nói dối...

Lục Lăng nhìn kỹ bức tranh, rồi nhìn kỹ cha nó, sau đó gật đầu chắc nịch:

- Giống!

- ... Lăng Nhi, con thấy cha rất xấu sao?

- Không ạ. Lăng Nhi thấy cha đẹp nhất!

- Nhưng vừa nãy con nói... người trong bức tranh... rất xấu mà!

- Đấy là vì mẹ vẫn chưa vẽ mắt và miệng của cha, vẽ xong mắt và miệng rồi thì đẹp ạ! Cha xem này, người trong tranh cười giống cha như đúc, đẹp lắm ạ!

- Ồ? Thật sao? - Hóa ra khi cười mình là như vậy. Hóa ra trước đó mình đều cười sao...

Tống Tiểu Hoa gật đầu lia lịa:

- Người khác cười mắt híp lại, hơi cong, cho dù không thành một đường thì cũng như hình trăng lưỡi liềm, còn mắt chàng chỉ là một hình vòng cung nhỏ, nhìn thế nào cũng chỉ ra có một nửa vòng tròn bé, nhưng miệng chàng thì cong quá, hai bên có vài nếp nhăn nếu không nhìn kỹ thì không biết là cười. Ngoài ra, dù chàng có cười sáng khoái thì giữa hai đầu chân mày vẫn có nếp nhăn...

Tống Tiểu Hoa chỉ tay vào bức tranh nói một hồi, Lục Tử Kỳ cảm thấy trong lòng như có một sợi dây đàn đang dao động. Không ngờ nàng lại quan sát kỹ đến thế, đem những điều nhỏ bé ấy thể hiện ra ngòi bút, lên trang giấy. Một người thoải mái thậm chí có đôi chút vô tư như nàng...

- Thực ra lúc chàng cười rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với lúc chàng lên mặt giáo huấn người khác, nếu... - Tống Tiểu Hoa giơ tay khẽ xoa nơi giữa hai chân mày chàng: - Nếu không có nếp nhăn ở đây thì càng đẹp. Vì thế, nhớ nhé, lần sau đừng động cái đã nhú mày, phải luôn luôn tươi cười vui vẻ!

Tay nàng hơi lạnh, nhưng trong lòng chàng ấm áp...

Lục Tử Kỳ ôm tay Tống Tiểu Hoa vào lòng bàn tay mình:

- Mặc ít như vậy có lạnh không?

Mùa thu lạnh, mưa rơi nhiều ngày không dứt làm nhiệt độ hạ thấp đột ngột, cần phải mặc áo bông mới chịu được cái lạnh này. Lục Tử Kỳ đã được ủ ấm từ lâu, còn Tống Tiểu Hoa chỉ khoác một cái áo dài mỏng bên ngoài và một chiếc áo lót bên trong, thảo nào mũi ửng đỏ, tay lạnh ngắt.

- Không lạnh lắm. Những cái áo dày kia đợi khi nào có nắng phơi ra rồi mặc.

Lục Tử Kỳ xúc động, biết nàng chỉ kịp phơi chăn và y phục cho hai cha con, còn quần áo của mình vẫn nằm trong hòm chịu ẩm mốc. Nha đầu này chăm sóc người khác thì thật chu đáo nhưng lại thờ ơ với chính bản thân mình. Thà đi mua bộ đồ may sẵn về mặc tạm còn hơn phong phanh thế kia, nhờ ốm thì làm thế nào, cơ thể vừa mới khỏe lên đôi chút.

Thấy Tống Tiểu Hoa cười hì hì không bận tâm đến điều đó, Lục Tử Kỳ định mở miệng nhắc, thì nghe thấy Tống Vô Khuyết hướng ra phía ngoài sủa mấy tiếng.

Tống Tiểu Hoa đứng dậy:

- Chắc là Hồ đại phu đến rồi, buổi sáng đi chợ thiếp gặp Triệu đại thúc, vừa may ông ấy vào thành bốc thuốc, thiếp nhờ ông ấy nếu gặp Hồ đại phu thì bảo bớt chút thời giờ vào xem vết thương cho chàng.

- Thực sự không có gì đáng ngại, sao phải phiền hà đến vậy?

- Hôm qua bị ngấm mưa, nhờ nước mưa vào vết thương nhiễm trùng thì sao? Nếu không điều trị đến nơi đến chốn sau này để lại di chứng thì sao? Thiếp tin tưởng Hồ đại phu. Chàng lúc nào cũng cái này không sao, cái kia không sao, đợi đến lúc sao rồi thì đã muộn! Hơn nữa, lúc ông ấy giúp chàng thay băng thiếp cũng có thể học đôi chút!

Tống Tiểu Hoa vừa nói vừa giương ô lên, đi ra mở cửa, Lục Tử Kỳ chỉ còn cách nhìn con trai đang làm mặt xấu, cười khổ sở.

- Các người tìm ai?

Vừa đứng dậy chỉnh lại y phục bèn nghe thấy tiếng Tống Tiểu Hoa kinh ngạc hỏi, kèm theo đó là tiếng chó sủa ngày càng lớn, Lục Tử Kỳ hơi sầm mặt, dặn dò Lục Lăng ngoan ngoãn ở trong nhà không được chạy lung tung, phẩy tay áo đi ra khỏi phòng.

Ngoài cổng, hai nam nhân cao lớn đang đứng đó, im lặng trước câu hỏi của Tống Tiểu Hoa, nhưng ngay khi thấy Lục Tử Kỳ liền nhất tề chấp tay quyền:

-Lục công tử!

Tống Tiểu Hoa tiến lên, giọng cao ô:

- Sao chàng lại ra đây? Thiếp vừa nói xong, chàng đã quên rồi!

Lục Tử Kỳ cúi đầu nhìn ánh mắt không yên tâm của Tống Tiểu Hoa rồi mới khum tay đáp lễ:

- Mời hai vị vào trong nói chuyện.

- Không cần! - Một trong hai người nói to: - Chúng tôi phụng mệnh Công chúa đến mời Lục công tử.

- Xin cho biết có chuyện gì được không?

- Không biết.

Nói xong, hai người không nói thêm gì nữa, im lặng như lúc đầu, chỉ đứng hai bên, nghiêng người nhường đường, bộ dạng như kiểu “theo chúng tôi đi một chuyến”.

Tống Tiểu Hoa thấy vậy rất tức giận, rõ ràng đây đâu phải là “mời” mà là “cướp”!

Nhưng không đợi nàng phát tiết, Lục Tử Kỳ đã mở miệng:

- Xin hai vị đợi giây lát, tại hạ đi thay y phục.

Lặng lẽ theo sau chàng vào gian trước, Tống Tiểu Hoa không nhận được thốt ra:

- Hừ, chó cậ chủ!

- Mẹ, thế nào là chó cậ chủ ạ?

- Nghĩa là... Nếu ngày nào đó Lăng Nhi trở thành một người rất lợi hại thì Vô Khuyết sẽ thích cắn ai thì cắn người đó!

Nhìn Lục Lăng ra chiều đã hiểu, Lục Tử Kỳ thở dài ngao ngán, sao lại có kiểu dạy trẻ con như vậy chứ, tuy rằng lấy ví dụ cũng rất phù hợp...

- Hưng Bình công chúa chắc tìm ta có việc, ta đi một lát rồi về.

Tống Tiểu Hoa gật đầu, trề môi. Có việc, ngoài việc tán tỉnh chàng ra thì làm gì còn việc gì?

- Cha phải đi đâu thế?

- Lăng Nhi ở nhà với mẹ ngoan, cha đi gặp một người rồi về ngay. À, chính là cô cô hôm qua đó.

Lục Lăng mong mãi mới được ở bên cha, kết quả lại bị người khác phá hoại, mà còn là cô cô hung dữ hôm qua nữa, nên trong lòng buồn bã, phồng mồm trợn má hồi lâu rồi mới thốt ra:

- Con nhất định sẽ làm cho Vô Khuyết trở thành chó cậ chủ, sau đó đi cắn cô cô đó!

Lục Tử Kỳ nghe vậy mặt hơi biến sắc, định giáo huấn con thì Tống Tiểu Hoa đã cười ngoác miệng xoa đầu Lục Lăng, cướp lời:

- Hay lắm, có chí khí! Vì thế Lăng Nhi phải cố học thành tài, sau này trở nên giỏi giang nghe chưa!

- Vâng, mẹ yên tâm, Lăng Nhi sẽ làm được!

Nhìn chú chó đang ngồi ngoài cửa chăm chú theo dõi hai người bên ngoài mà không biết mình vừa gánh trọng trách rất lớn trên vai, Lục Tử Kỳ rướn mày, chấp tay sau lưng bước vào phòng ngủ. Có lẽ, cách giáo dục trẻ con này có thể thử...

Mặc áo mưa đi ra, Lục Tử Kỳ hướng về phía hai người đang buồn rầu ngồi bên bàn, liền huơ huơ vật gì đó trong tay:

- Lãng Nhi, ở đây có cái này hay lắm, có muốn không?

- Oa! Quả cầu đẹp quá! Lãng Nhi muốn! - Lục Lãng đón lấy quả cầu nhỏ được tết bằng cỏ tinh tế, thích chí không rời tay, tạm thời quên luôn nỗi muộn phiền ban nãy.

Tống Tiểu Hoa đứng dậy gượng cười:

- Hai mẹ con tiếp đợi chàng về dùng cơm trưa, còn nữa, nhớ là mình đang bị thương đừng để ngấm nước mưa quá lâu.

Lục Tử Kỳ gật đầu, liền đó xòe tay ra:

- Cái này là cho nàng, không biết có thích không. - Giữa lòng bàn tay trắng như ngọc, đường nét rõ ràng, là một cái dây đeo được tết bằng cỏ, màu vàng ánh kim xen lẫn màu xanh ngọc bích: - Đây đều dùng gốc lúa mạch sau khi thu hoạch để tết đấy, tối qua quên không mang ra.

- Chàng tết ư?

- Chuyển đi này học được từ một lão nông, tiện tay làm ra, vẫn còn thô lắm.

Tống Tiểu Hoa cẩn thận nhắc lên, nhìn kỹ:

- Sau này chàng bị đuổi việc... tức là không làm quan nữa, có thể dựa vào tài lẻ này để sống rồi!

- ... Nàng... thích là được. - Câu vừa nãy hơi khó nghe, nhưng chắc là khen chàng...

- Thiếp thích!

Khi nàng cười, mắt híp lại, cong cong, giống như hai mảnh trăng lưỡi liềm.

Lục Tử Kỳ giơ tay gạt mấy sợi tóc lơ thơ trước trán Tống Tiểu Hoa:

- Nếu thấy lạnh thì lấy áo khoác của ta mặc vào, đừng để bị cóng.

- Ừm...

Tống Tiểu Hoa trông theo bóng chàng đi khuất, nở nụ cười đắm đuối.

Oh, my God! Vừa nãy chàng thật dịu dàng a a a a a a...

Quả nhiên Lục Tử Kỳ về rất nhanh, mới đầu giờ trưa đã về. Nhưng đi cũng rất nhanh, đặt bát xuống liền đi.

Thấy chàng vội vã đi đi về về, vẻ mặt mệt mỏi, Tống Tiểu Hoa hơi hồi hận, không nên bắt chàng nhận lời về ăn cơm trưa. Nhưng nhiều hơn vẫn là nỗi oán hận cô công chúa bá đạo kia. Đúng là không phải người đàn ông của mình nên không xót!

Oán thán thì vẫn oán thán, nhưng cũng thấu hiểu. Dẫu sao cũng là quan phụ mẫu một phương, tiếp đón quan chức cấp cao nước láng giềng là bổn phận của mình. Dù gì đây cũng được coi là sự kiện ngoại giao.

Còn việc công chúa kia có tình ý với vị quan nhỏ này thì Tống Tiểu Hoa không quan tâm lắm, thân phận hai người rất khác nhau, dù Hoàng đế Đại Tống có đưa người đi kết thân thì cũng không đến lượt một huyện lệnh thất phẩm.

Trừ phi, nói mạnh... Người ta là một nữ vương thực thụ cơ mà!

Không không không, Lục Tử Kỳ thà chết không chịu khuất phục, không chịu rũ bỏ “trinh tiết”. Ý? Không biết thời đại này có bán “màng trinh” không nhỉ...

Đầu óc Tống Tiểu Hoa đầy ý nghĩ không trong sạch, đến nỗi không cẩn thận làm vỡ ba cái bát. Trước tiếng bát vỡ loảng xoảng, nàng đứng thẳng, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, nắm chặt tay, hít thở sâu, hét to:

- Là phụ nữ thời đại mới - Thế kỷ XXI, đừng suy nghĩ mờ ám nữa được không hả?!

Vừa dứt lời, bèn nghe thấy tiếng “Keng!” rồi “Ai da!”, Tống Tiểu Hoa nhìn về phía sân trước, hoá ra là Hồ đại phu định đẩy cửa bước vào vừa hay nghe thấy những lời bá đạo của nàng liền thất kinh, đầu đập vào khung cửa.

- Đại phu, xin cẩn thận... đừng tông hỏng cửa nhà ta đấy. - Tống Tiểu Hoa cười ha ha bước ra nghênh đón, lời nói làm Hồ đại phu cau mặt day trán, cổ họng nghẹn lại, mắt trợn trắng.

- Đùa với ông thôi! Xin mời vào.

- Lục phu nhân, khung cửa nhà phu nhân cứng quá, có cho trâu vào húc cũng không hỏng đâu. - Hồ đại phu vượt râu bước vào, không quên cung kính.

Vị Hồ đại phu này đến đây mấy lần, Tống Vô Khuyết đã quen với ông ta, chạy ra nhìn rồi lại chạy vào trong tiếp tục ngủ trưa cùng Lục Lăng.

Tống Tiểu Hoa đưa ông ta vào gian trước, cất ô, bưng trà lên:

- Lần này làm ông đến mất công rồi, vị chủ nhân cần thăm bệnh lại có việc ra ngoài, muộn mới về.

Đôi mắt hạt đậu của Hồ đại phu đảo qua đảo lại:

- Sao cơ? Là Lục đại nhân sức khỏe không tốt ư?

- Đúng vậy! Trong lúc tuần tra chàng vô tình bị trúng tên, nếu không, việc gì ta phải nhờ Triệu đại thúc nhân ông đem thuốc trị thương đến.

- Tôi còn tưởng phu nhân lại bị dao thái vào tay.

- ...

Thấy Tống Tiểu Hoa như ngậm hột thị, Hồ đại phu mới dịu đi nỗi ấm ức vì vừa bị đâm vào khung cửa. Mấy lần qua lại, đã phần nhiều hiểu rõ tính cách thẳng thắn của hai bên, từ lâu ông ta đã coi Lục phu nhân như bạn tâm giao, chuyện trò tự nhiên không câu nệ. Hồ đại phu lắc lư cái đầu, nâng ly trà nhấp một ngụm:

- Nếu biết là thăm bệnh cho Lục đại nhân thì tôi không cần đến.

- Nghĩa là sao?

- Lúc ra khỏi nhà, tôi thấy Lục đại nhân đang nói chuyện với... - Nói được nửa câu, Hồ đại phu như chợt tỉnh, vội vàng dừng lại, chăm chú uống trà.

Nhưng dù chỉ nói nửa câu thì Tống Tiểu Hoa cũng đủ hiểu, người đàn ông của nàng đang chuyện trò cùng cô nương khác.

Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải nghĩ tốt, phải nghĩ tốt! Đây là việc công, là ngoại giao, thấu hiểu muôn năm!

Nhưng nhìn bộ dạng “khó nói” của Hồ đại phu, rõ ràng không biết thân phận của Gia Luật Bình, chắc cho rằng đó là hồng nhan tri kỷ của Lục đại nhân.

Hai người đó có đầu óc không vậy, ngang nhiên chốn đông người, không sợ dư luận. Mới kết hôn đã đem theo “người thứ ba” đi khắp nơi, thật làm hổ danh đường đường một Lục huyện lệnh. Thân là huyện lệnh phu nhân, sao có thể để việc này xảy ra mà không nghe không nói?

- Chiều nay ông có bận không? Cảm phiền giúp ta trông coi nhà cửa, Lãng Nhi độ nửa canh giờ nữa sẽ dậy, mặc quần áo cho nó khỏi lạnh. Ông ngồi đây uống trà, ngắm mưa, ta đi tìm Lục đại nhân của các người về trị bệnh!

Nói đến câu cuối cùng thì cả người Tống Tiểu Hoa đã “bay” đến ngoài cửa cổng rồi, chỉ còn nghe âm thanh sang sảng vọng vào tai Hồ đại phu đang há hốc mồm như bị sét đánh...

Cùng lúc đó, biểu cảm trên mặt ông chủ tiệm y phục may sẵn thật phong phú đa dạng.

Nữ tử đi bên cạnh Lục đại nhân không phải là Lục phu nhân, xem ra hai người rất thân thiết, còn tư vấn giúp Lục đại nhân mua y phục cho Lục phu nhân.

Chắc là tỷ muội gì đó của Lục phu nhân? Nhưng bọn họ chẳng có điểm nào giống nhau cả.

Lẽ nào là... của Lục đại nhân. Sống một mình ba năm, một khi đã tục huyền thì phải hai ba người mới bồ? Lục đại nhân không hổ danh là Lục đại nhân, chỉ cần muốn làm sẽ làm cho đâu ra đấy...

Ông chủ tiệm chìm đắm trong sự ngưỡng mộ mù quáng với việc nhà của Lục đại nhân, còn người đang bị hoài nghi kia lúc này tâm trạng không hề vui vẻ.

Hưng Bình công chúa hành sự quả là khiến người khác khó lường, hoàn toàn theo ý mình không quan tâm đến ánh mắt của thiên hạ. Có lúc

còn hơi... quá đà...

Ví dụ, lấy lý do lần này đi việc riêng không công khai thân phận, để đoàn tùy tùng ở lại nhà khách, chỉ mình nàng ta đi du ngoạn khắp nơi cùng Lục Tử Kỳ. Đáng sợ hơn là nàng ta nhập gia tùy tục, thay trang phục nữ tử người Hán. Cứ nghĩ đến ánh mắt khó hiểu, hoảng hốt, ngạc nhiên của dân chúng khi nhìn hai người thân mật xuất hiện chỗ đông người, Lục Tử Kỳ chỉ muốn học Thổ Hành Tôn đào một cái hố chui xuống đó trốn cho xong. Tội nghiệp một đời thanh danh của chàng...

Lại nữa, lúc nói rõ tình cảm nam nữ, nàng ta ở trước mặt chàng bày tỏ tình cảm đã đành, trước mặt chàng nói rõ ý định chỉ gả cho chàng cũng đành, nhưng tự xưng vị hôn thê của chàng thì... không thể đành... Nếu biết trước có kết quả này, lúc đầu chàng thà chết cũng không nhất thời kích động xuất đầu lộ diện...

- Đông Thanh, ta thấy bộ này nhất định muội muội sẽ thích, chàng thấy sao?

Câu nói của Gia Luật Bình làm Lục Tử Kỳ không còn đủ sức để than nữa.

Đông Thanh là cái tên tối qua Công chúa nghe thấy Dao Dao gọi, giờ cũng gọi chàng như vậy mà không hề khách sáo. “Muội muội” là vì Công chúa nói nếu chàng không muốn bỏ vợ thì nàng ta cũng không để bụng chuyện hai nữ nhân cùng hầu hạ một phu quân. Dù gì nam nhân Liêu quốc càng có nhiều nữ nhân thì càng chứng tỏ bản lĩnh của mình. Chỉ có điều, bất luận sau này chàng có bao nhiêu thê thiếp thì nhất định nàng ta phải giữ vị trí chính thất.

Cũng tức là trong nửa ngày ngắn ngủi, Dao Dao không hề hay biết bản thân đã từ thê chuyển thành thiếp. Đáng chú ý là không cần Lục Tử Kỳ mở miệng đồng ý, toàn bộ do Gia Luật Bình tự quyết định hết.

Không cần nghĩ cũng biết, một khi tin này lan ra, nha đầu bình thường trông mỏng manh yếu đuối là Tống Tiểu Hoa không biết sẽ gây ra chuyện khó lường gì. Bây giờ Lục Tử Kỳ chỉ có một cảm giác: đau đầu...

- Chàng thấy được đúng không? Ông chủ, gói lại.

Bộ mặt không biểu cảm của Lục Tử Kỳ được cho là đồng ý, cô công chúa này là điển hình của việc tự cho mình là trung tâm.

Lục Tử Kỳ âm thầm lắc đầu, hướng mắt ra phía ngoài.

Mưa rơi rả rích hơn mười ngày, giờ mới có dấu hiệu sắp tạnh, mua một cái áo dày là được, không biết Dao Dao ở nhà có mặc áo của chàng cho đỡ lạnh không.

Vóc dáng nhỏ nhắn, khoác áo choàng dài, giống một diễn viên kịch, chỉ tiếc là không phải vai đào kép, mà là chú hề, vai diễn ngốc nghếch, ngờ nghệch làm người khác vui, rất đáng yêu...

Nghĩ đến Tống Tiểu Hoa mặc áo dài chấm đất, hoa chân múa tay, môi Lục Tử Kỳ lại cong lên, nếp nhăn trên khoé miệng ẩn hiện nụ cười. Gia Luật Bình chưa từng thấy biểu hiện đó bao giờ, đứng lặng, thất thần.

Ông chủ tiệm thấy bầu không khí kỳ lạ này cũng không dám động đậy, nín thở tập trung biến mình thành người gỗ.

Phút chốc, cả tiệm chỉ còn nghe tiếng mưa rơi và tiếng gió thổi.

Lục Tử Kỳ vẫn chưa nhận ra sự thay đổi xung quanh, chỉ nhìn quang cảnh trên phố thần thờ. Trong làn nước mưa trắng xoá, một bóng người mặc đồ vàng nhạt lao ra vội vã, rồi nhanh chóng dừng trước mặt.

Sao lại là nàng? Chắc mình bị ảo tưởng?

- Cuối cùng cũng tìm thấy chàng rồi!

Giọng nói nhẹ nhàng, lạnh lạnh nhưng đủ mạnh mẽ vang lên, đôi mắt tròn to, má và cái mũi đỏ ửng vì gió lạnh, và nữa, nụ cười tươi quen thuộc. Đúng là nàng, xem ra không phải ảo giác, chỉ có điều nụ cười ẩn chứa vài phần “nguy hiểm”...

Lục Tử Kỳ định thần, cười bước lên nửa bước:

- Sao nàng lại đến đây? Ở nhà xảy ra chuyện gì à?

Tống Tiểu Hoa giậm chân, rũ những giọt nước mưa trên người, cất tiếng:

- Đâu có! Ấy, sao chỉ có mình chàng? Cô công chúa không biết điều gì gì đó đâu rồi?

- Nói xấu người khác sau lưng là hành vi không tốt, lần sau không được thể nữa nghe chưa, muội muội.

Giọng nói đột nhiên vang lên làm Tống Tiểu Hoa giật mình, định hình nhìn về nơi phát ra âm thanh phía quỳ thanh toán bên tay trái, miệng há ra thành hình chữ “O”.

Dù mặc một chiếc váy đỏ rực, bên ngoài cũng là áo choàng đỏ nhưng không hề làm giảm đi sức hấp dẫn của thân hình hoàn mỹ eo thon ngực nở. Mái tóc dài đen mượt, nước da bánh mật, mũi cao mắt phượng, đôi môi đỏ thắm, lông mày lá liễu. Thân hình cao ráo của mỹ nữ này toát lên vẻ gợi cảm khó cưỡng.

Hôm qua gặp vội vàng trước cửa nhà, Gia Luật Bình mặc áo mưa, đội nón, nên Tống Tiểu Hoa không thấy rõ diện mạo đối phương. Giờ nhìn kỹ lại, nàng ngỡ ra như bị sét đánh.

Phụ nữ kiểu này, là khắc tinh của đàn ông, gặp ai là hạ gục người đấy, không con cá nào có thể lọt lưới a a a a a...

Tống Tiểu Hoa tuyệt vọng nhìn Lục Tử Kỳ đang cười khố sở không biết phải làm sao, cổ họng tắc nghẹn, nước mắt chực trào ra:

- Chàng có bị cô ta...

Ba người trong tiệm đương nhiên không biết những suy nghĩ “bất thiện” của Tống Tiểu Hoa, nhìn bộ mặt như mất số gạo của nàng một cách đầy khó hiểu. Ông chủ tiệm thấy tình hình ngày càng căng thẳng nên vẫn tiếp tục làm người gỗ. Gia Luật Bình bị câu nói ban nãy làm cho không vui, chẳng thèm để ý đến nàng. Vì thế tính đi tính lại, chỉ có Lục Tử Kỳ cứu vãn được tình hình.

- Dao Dao... Dao Dao! - Lục Tử Kỳ gọi mấy câu mới có thể làm cho hồn phách Tống Tiểu Hoa đang bay xa đâu đó quay về: - Nàng vẫn chưa trả lời ta, tìm ta có việc gì?

- Ồ... Hồ đại phu đến rồi, đang đợi ở nhà để xem vết thương cho chàng. - Tống Tiểu Hoa day day mũi, vẻ mặt rất thảm hại.

- Không cần đâu, ta đã băng bó lại vết thương của Đông Thanh rồi.

Băng bó vết thương, bàn tay nhỏ áp vào khuôn ngực trần, ánh lửa bùng lên...

Trông thấy Gia Luật Bình từ từ tiến đến, mắt Tống Tiểu Hoa như tóe lửa, rành mạch từng chữ rõ ràng:

- Tháp tùng công chúa hữu bang ngắm cảnh đẹp Đại Tống, là trách nhiệm của phu quân dân nữ. Công chúa đừng vì vậy mà thêm yêu quý chàng. Dân nữ tin, y thuật của Đại Tống không kém Liêu bang, nên vết thương của phu quân dân nữ không dám phiền đến Công chúa! Để đại phu chờ lâu không hay lắm, thứ lỗi cho phu phụ dân nữ cáo từ trước.

Chỉ vài câu nói đã lộ rõ thân phận của Gia Luật Bình, cũng nói lên Lục Tử Kỳ vì việc công mà tháp tùng mỹ nữ. Ông chủ tiệm tuy vẫn mắt chữ o mồm chữ a nhưng dấu sao cũng không phải là người gỗ, tin chắc rằng với một nơi như “thông tấn xã” thế này thì không cần đến lúc mặt trời lặn, những đồn đoán về “người thứ ba” sẽ hoàn toàn tan biến.

Nói đoạn Tống Tiểu Hoa bèn kéo tay Lục Tử Kỳ đi ra. Từ đầu đến cuối, Lục Tử Kỳ chỉ cười xem, cười nghe, và bây giờ là cười mặc nàng kéo về, không quên gật đầu chào Gia Luật Bình đang đứng chết lặng chẳng biết phải làm sao.

Cơn ghen của nha đầu này một khi đã trỗi dậy thì quá là khó lường được...

Trước đó Lục Tử Kỳ đi đi về về đều cười ngửa, mặc áo tơ. Khi ngắm cảnh trong thành, Gia Luật Bình dùng ô, chàng kiên quyết không vào trong ô.

Lần này chàng vừa để cho Tống Tiểu Hoa tức giận kéo đi, vừa cầm cái ô mà vì giận quá nàng quên cả gương lên, hai người sánh vai nhau đi.

Cả đoạn đường không nói gì, đợi đến lúc nhìn thấy cổng nhà từ đằng xa, Tống Tiểu Hoa mới đột nhiên dừng lại xoay người nhìn đôi mắt xa xăm như mây mù che phủ của Lục Tử Kỳ.

Vì không kịp dừng, bước thêm hai bước, liền bị một bàn tay giữ lại, Lục Tử Kỳ cúi xuống nhìn đôi mắt long lanh như vừa được gột qua nước mưa, cười ầm áp:

- Sao thế?

Không trả lời, Tống Tiểu Hoa kiễng chân, cướp lấy ô trong tay trái của chàng. Những cái ô thời này thường làm bằng thân cây trúc và giấy dầu rất

nặng. Thật là đầu óc u mê, chỉ nghĩ đến tâm trạng không vui của mình mà không nhận ra chàng cầm ô che mưa chắn gió từ nãy giờ:

- Xem ra thuốc của người ta thật là hữu hiệu! - Rõ ràng Tống Tiểu Hoa vô cùng áy náy, nhưng mở miệng lại nói dối, thật đáng vả vào miệng...

Lục Tử Kỳ hơi cử động cánh tay vốn đã tê mỏi từ lâu, nhìn nàng đang cắn môi ngại ngùng, cười:

- Ta nghĩ, thuốc của Hồ đại phu hữu hiệu hơn.

- ... Chàng còn dám cười thiếp! Nếu không phải vì chàng không chú ý đến thanh danh thì thiếp đâu cần mạo phạm đến Công chúa như vậy? - Gió đồng thổi đến, đầu óc đã tỉnh táo hơn, Tống Tiểu Hoa càng nghĩ càng thấy có vấn đề, sống lưng lạnh lạnh: - Thiếp... thiếp đã gây ra chuyện tà trời rồi phải không? Có thể gây ra cái gì mà ngoại giao... tranh chấp bang giao không?

Một bá tánh bình thường dám nổi cáu với người của hoàng thất giữa phố xá đông đúc, có phạm pháp không? Có phải ngòi tù không?...

Lục Tử Kỳ thích chí hỏi:

- Nàng thấy mình sai rồi sao?

- Nếu đứng về lập trường của một nữ nhân mà nói thì không sai! Nhưng nếu đứng về lập trường của một người dân thì... - Tống Tiểu Hoa ôm đầu cảm thán: - Tóm lại, nếu không hữu hảo với người ngoại quốc thì sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh đất nước.

- ... Rốt cuộc nàng học ở đâu ra những từ ngữ kỳ quái như vậy thế?

Tống Tiểu Hoa liếc trộm Lục Tử Kỳ, đuôi mày hếch nhẹ, khóe miệng hơi cong lên không tỏ vẻ gì là buồn rầu mà còn như rất vui sướng, nghĩ kỹ lại, chợt hiểu ra:

- Ô, thiệp hiểu rồi. Chàng mang thiệp ra làm bia đỡ đạn, mượn thiệp để gìn giữ thanh danh của chàng đúng không?

- Có vài điều ta không tiện nói ra, cũng có vài việc ta không tiện làm rõ, vì thế hôm nay may mà có nàng. - Lục Tử Kỳ hơi khom người cho vừa tầm ô mà Tống Tiểu Hoa đang vắt vẻo kiễng chân lên cầm: - Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bia đỡ đạn là do nàng tự nhận chứ ta đâu có làm gì đâu.

- ... Chàng đúng là đã được món hời lại còn giả vờ! Nếu thiệp không xuất hiện thì chàng định cùng Công chúa thành đôi thành cặp đi gieo thị phi khắp nơi chẳng? Không sợ ảnh hưởng đến thanh danh Lục huyện lệnh của chàng sao? Dù gì, Công chúa che giấu thân phận cũng chỉ coi như một cô nương lai lịch không rõ ràng, còn chàng thì vừa... câu này nói làm sao nhỉ, đúng rồi, “nhân sinh tiểu đẳng khoa*”.

* Ở Trung Quốc, tại một số địa phương, “tiểu đẳng khoa” để chỉ việc cưới xin.

Tuy nàng kiên quyết phản đối chuyện năm thê bảy thiệp nhưng giờ chưa phải là lúc thể hiện điều đó, nên nói năng cũng tử tế hơn. Vì hình như thời phong kiến, “đỗ kị” cũng là một tội của nữ nhân, thê tử mẫu mực thì phải mở lòng hoan nghênh thê thiệp của phu quân, thậm chí còn phải thay phu quân tìm thê tìm thiệp...

Tuy Lục Tử Kỳ không đoán hết được tâm trạng ngổn ngang của nàng, nhưng cũng nhìn ra một phần, đó là đang ghen... bèn nhin cười không dám bóc mẽ:

- Xe đến trước núi ắt có đường, việc gì cũng có cách giải quyết của nó, đúng không?

Tống Tiểu Hoa bĩu môi, nhưng nếu chàng đã nói vậy thì chắc là có cách giải quyết rồi. Phải tin tưởng người đàn ông của mình chứ...

- Thôi được, thôi được, coi như lần này thiệp nhiều chuyện!

Lục Tử Kỳ nghiêm túc:

- Vậy cũng không phải, những lời nói đó của nàng rất phù hợp. - Một nữ tử con nhà thường dân như Tống Tiểu Hoa đứng trước Công chúa Liêu quốc uy nghiêm bề thế mà không hề run sợ, thật hiếm có và cũng làm chàng vô cùng ngạc nhiên.

- Thật ư?! - Tống Tiểu Hoa vui mừng, rồi như nhớ ra điều gì, đổi ngay sắc mặt, cười “nguy hiểm”: - Phải rồi, sao nàng công chúa đó gọi thiệp là muội vậy? Làm như thiệp và nàng ta rất thân thiết không bằng. Còn nữa, Công chúa còn gọi chàng là Đông Thanh đúng không? Hôm qua vẫn còn một điều Lục công tử, hai điều Lục công tử, hôm nay lại Đông Thanh này Đông Thanh nọ?

Lục Tử Kỳ lại bắt đầu đầu đầu, vốn tưởng may mà nàng không chú ý đến mấy thứ tiểu tiết, ai ngờ người “có to biến thành bé” này lại mẫn cảm đến thế. Nữ nhân thật là biến hóa muôn màu rất khó nắm bắt...

- Nàng chỉ cần biết đó hoàn toàn là ý của Công chúa, không liên quan đến ta.

Câu trả lời mơ hồ này không những không làm nguôi mối nghi ngờ của Tống Tiểu Hoa mà còn thôi thúc nàng làm rõ chân tướng sự việc. Tục ngữ có câu “huynh muội dễ sinh chuyện, tỷ muội càng dễ sinh chuyện!”.

Thời đại này, hai nữ nhân lần đầu gặp mặt, không hề có thiện cảm với nhau, còn cùng “thèm muốn” một nam nhân, lại xưng hô với nhau tỷ muội, thì chỉ có một khả năng xảy ra...

- Chàng chàng... Lẽ nào chàng... Trừ phi chàng... đã... bị ả ta lợi dụng rồi?!

Câu nói đó cứ quẩn quanh trong đầu nàng, giờ mới có dịp được thốt ra. Tống Tiểu Hoa cảm giác được mình phải làm cho rõ ngọn ngành rồi đến đâu thì đến, nói ra rồi, lòng có đôi chút nhẹ nhõm, còn mặt Lục Tử Kỳ thì lúc đỏ lúc tím.

- ... Hoang đường!

- Thiếp hiểu, thiếp hiểu, thân phận của Công chúa như vậy, dù chàng không tham quyền quý thì cũng không dám đắc tội với nàng ta. Huống hồ, người ta có thân hình đẹp, có nhan sắc mỹ miều, quả là khó cưỡng. Thiếp hiểu, thiếp rất hiểu...

- ... Nàng thì hiểu gì chứ! - Tống Tiểu Hoa cố ý ra vẻ ai oán đến nỗi nói lung tung, Lục Tử Kỳ không nhịn được nữa ngắt lời: - Hóa ra nàng nghĩ về ta như thế!

Hai môi chàng mím chặt, rõ ràng đang tức giận, Tống Tiểu Hoa thì vui như cáo trộm được gà, đưa mặt sát lại, mềm giọng:

- Thôi mà, thôi mà, thiếp nói lung tung, thiếp không hiểu gì cả, chàng đừng để bụng với thiếp nữa!

Trông gương mặt giả ngoan ngoãn của Tống Tiểu Hoa, cơn giận dữ của Lục Tử Kỳ đành hóa thành tiếng thở dài:

- Hưng Bình công chúa là tỷ tỷ của đương kim Liêu vương, địa vị tôn quý. Hôn nhân của Công chúa liên quan rất nhiều điều, không thể theo ý mình được. Ta nói vậy chắc nàng hiểu?

- Hiểu hiểu! Hôn sự của con cháu hoàng thất, nếu không phải là quyền thần thân quý trong triều, thì cũng là ngoại bang ngoại tộc lân cận, ý

nguyện cá nhân không có nghĩa gì cả. Vì thế Công chúa điện hạ dù có yêu quý chàng đến mấy cũng tuyệt đối không có kết quả gì!

Lục Tử Kỳ nghe vậy vui mừng:

- Không sai. Dao Dao, nàng thật thông minh.

Thực tế nàng quá thông minh. Suy nghĩ đó nếu xuất thân từ con nhà quyền quý hoặc hoàng thân quốc thích thì coi là bình thường, nhưng nàng chỉ là nữ nhi con nhà thường dân chốn xa xôi hẻo lánh...

- Hê hê, bình thường thôi! Chúng ta mau về đi!

Tống Tiểu Hoa sau khi hóa giải được những khúc mắc trong lòng thì cười vui vẻ, quay người bước đi. Thấy nàng bước thấp bước cao chỉ cố giương ô lên cao, làm cho bùn đất bắn tung tóe, chàng đành cười nói: “Ta mặc áo mưa rồi, nàng che cho mình là được!

- Không được, không được, cần phải hai lớp bảo vệ mới tốt, để phòng áo mưa rách làm ướt vết thương.

- Vậy để ta cầm ô.

- Không được, không được, cái ô này nặng lắm, đừng để bực vết thương.

- Dùng tay kia cầm chẳng phải sẽ không sao ư?

- Ý? Đúng rồi, chàng vẫn còn một tay nữa...

Cánh tay đó từ nãy bị nàng nắm chặt.

Nắm tay nhau... nắm tay nhau! Đây chính là lần đầu tiên nàng và chàng nắm tay nhau một cách thật tự nhiên!

Không có vẻ yêu thương mặn nồng cũng không có vẻ ngượng ngùng dò xét, càng không có vẻ tê dại làm tim ngừng đập khi ngón tay chạm vào nhau...

Thuần túy là kéo tay nhau đi trong lúc tức giận, sau đó nắm tay, nắm tay, nắm tay đến lúc nhận ra... mọi cảm giác chỉ có thể là...

Sét đánh chết tôi đi!

Tống Tiểu Hoa muốn khóc mà không ra nước mắt, im lặng nhìn lên trời, còn Lục Tử Kỳ thì ung dung nhìn nàng.

Trong giây lát, mọi khúc mắc tan biến, Tống Tiểu Hoa nghĩ một lát, buông tay phải chàng ra, rồi cẩn thận nắm lấy tay trái của chàng.

Thon dài, mạnh mẽ, ấm áp, so với bàn tay phải thì thiếu vết chai do nhiều năm cầm bút tạo thành.

Nhắm mắt cảm nhận, không hồi hộp, không loạn nhịp. Chỉ có sự tin tưởng, mãn nguyện.

- Vừa nảy giận thế mà chàng cũng không buông tay, vậy từ nay dù cho có chuyện gì xảy ra chàng cũng đừng buông tay thiếp, được không?

Gió thổi, những hạt mưa nhỏ bay vào trong ô, rơi trên lông mày lá liễu của nàng, kết thành hạt ngọc li ti. Một đôi mắt nhìn không chớp, trong đôi mắt đó ánh lên sự thủy chung và cả vẻ yếu đuối được che giấu rất kỹ.

Tay nàng nhỏ mềm, vừa đủ để trong lòng bàn tay chàng. Lạnh lạnh nhưng rất dễ chịu, khiến chàng không muốn buông ra.

- Được.

Đây là lời hứa đầu tiên chàng dành cho nàng.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 8

Type: lazy_nhi

Vết thương của Lục Tử Kỳ được Hồ đại phu sau khi chữa trị đưa ra kết luận, tuy bị thương rất sâu, nhưng do xử lý kịp thời cộng thêm thuốc bôi ngoài da là loại dược liệu quý hiếm nên không có vấn đề gì lớn lắm, chỉ cần uống vài tháng thuốc bổ, nghỉ ngơi dưỡng bữa nửa tháng, ăn uống thanh đạm là khỏi hoàn toàn.

Trong lúc Hồ đại phu thăm bệnh cho Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa chỉ chăm chú nhìn vết thương bị một lớp thuốc đen sì phủ lên, rồi lại tập trung nghe dặn dò cách thức thay thuốc và những điều cần chú ý mà quên mất việc thương thức khuôn ngực trần cũng như cảm giác điện giật khi đặt bàn tay nhỏ nhắn lên làn da trắng sữa...

Đến khi nhận ra thì khuôn ngực đã bị lớp áo dày dặn che mất rồi, nàng hối hận đến mức chỉ muốn biến thành con sói nhào đến xé tan lớp vải gây cản trở kia để sờ cho bồ...

Đương nhiên, ý nghĩ xấu xa đó cuối cùng đã bị chút lý trí còn sót lại xua đi, dù sao cũng chỉ cần nhịn cùng lắm hai tuần là có thể thoải mái hưởng thụ cảm giác sung sướng rồi. Đúng là “nhỏ mà không nhịn tất loạn đại cục”, Tống Tiểu Hoa cố gắng kìm nén khao khát như thiêu đốt cơ thể, để dành khúc dạo đầu của bản nhạc vào đêm sắp tới...

Quan hệ nam nữ vẫn chưa thành công, đáng thương cho cảnh củi khô vẫn phải tiếp tục chịu đựng...

Bữa tối vừa làm xong, bỗng có khách không mời mà đến. Một người trong bọn họ nhét cái túi vải vào tay Tống Tiểu Hoa, người kia giọng nói vang như gấm “Đây là quà gặp mặt Công chúa gửi cho phu nhân”, sau đó nhất loạt quay gót lên ngựa phi đi, để lại phía sau một người mắt chữ a mồm chữ o, đến một tiếng kêu cũng không thốt ra nổi, đứng ngây ngẩn nhìn vó ngựa tung bay trong đất bùn.

Nàng bối rối mở gói vải ra, một chiếc áo màu xanh lục viền bạc phát ra tia sáng lóng lánh dưới ánh chiều tà, Tống Tiểu Hoa lóa mắt.

- Cái này là... Hương Bình công chúa gửi đến ư?

-

Lục Tử Kỳ ngồi bên bàn ăn đợi mãi không thấy Tống Tiểu Hoa quay vào bèn đi ra xem xét tình hình, nhìn thấy chiếc áo từ đằng xa, cũng hơi kinh ngạc, quả thật có chút lo lắng về vị Công chúa tự làm theo ý mình này, nếu thật sự nàng ta muốn đấu với Tống Tiểu Hoa đến cùng thì đau đầu lắm đây.

- Công chúa sai người đem đến, nói là gửi quà gặp mặt cho thiệp, chưa đợi thiệp nói gì đã đi mất rồi.

-

Lục Tử Kỳ thở phào, thản nhiên nói:

- Ồ... Buổi chiều ta nói muốn mua cho nàng một bộ y phục, Công chúa có ý giúp nàng chọn, đang chọn thì nàng đến, sau đó cúng ta đi về. Cái này chắc là Công chúa chọn, chỉ là cuối cùng biến thành nàng ấy tặng nàng.

-

Tống Tiểu Hoa đưa mắt vui mừng:

- Hóa ra hai người đến tiệm y phục may sẵn là để chọn đồ cho thiệp à? Chàng không sợ mất lòng Công chúa ư... - Trong bụng mừng thầm, bên ngoài lại làm ra vẻ nghiêm túc, nàng khẽ vỗ vai chàng: - Làm tốt lắm, chàng được khen ngợi!

-

Bỏ bộ y phục ra xem, nàng bĩu môi:

- Kiểu dáng và hoa văn tạm được, nhưng...

-

Lục Tử Kỳ tiếp lời:

- Màu sắc chắc nàng không thích.

-

Nàng thích tông màu nhạt nhẹ nhàng, chứ không phải kiểu chói mắt thế này

Tống Tiểu Hoa rất ngạc nhiên:

- Không ngờ chàng lại hiểu thiệp đến thế!

-

Thím Trương từng nói với nàng nhiều lần, tân nương phải ăn mặc trang điểm bắt mắt một chút nếu không không hợp với lễ nghi, không cát tường. Nhưng nàng thật sự không chịu được kiểu xanh đỏ lòe loẹt trông như cột đèn giao thông, tìm mãi trong rương mới thấy mấy bộ quần áo giản dị một chút. Thấy Lục Tử Kỳ không nói năng gì, không buồn, không phản

đổi, bèn cứ thế mặc mãi. Tưởng chàng không để ý, ai ngờ lại nhớ sở thích của nàng... còn lo lắng vì nàng mặc lạnh...

- Hay là mai ta mang đi trả rồi chọn cho nàng một bộ khác, được không?

-

- Không được, thế thì hai người lại có cơ hội gặp mặt à?

-

- ...Ta đâu có nói là đích thân đi.

-

- Biết rồi, đùa chàng đấy! Thiếp chỉ lo lắng chàng không nể mặt Công chúa như thế, có khi nào gặp phải phiền phức gì không?

-

Lục Tử Kỳ mỉm cười:

- Không đâu. Đây gọi là không có công lao không nhận lộc. Nếu ta tiếp nhận thì về lý, về vương pháp đều không phù hợp.

-

Tống Tiểu Hoa gật đầu lia lịa:

- Ủm... có lý!

-

Bỏ qua tất cả những gì thuộc về giao hảo cá nhân, toàn bộ đều quy thành việc công, đường đường chính chính không gian dối, quả là công

tâm, nàng thích điều đó!

Gấp gọn y phục để vào trong túi vải, Tống Tiểu Hoa có chút đặc ý:

- Tự mình mặc đồ đồ rực, rồi mua cho người ta một cây xanh lè, ý muốn nói “lá xanh làm nền cho hoa đỏ” chắc? Hừ, mặc kệ là lá xanh hay là hoa đỏ, tỷ tỷ hay muội muội, tóm lại mưu đồ của nàng ta còn lâu mới thành!

-

Lục Tử Kỳ đứng bên cạnh nghe thấy chỉ biết lặng lẽ cảm thán, những tâm tư tận ruột gan của nữ nhân thật đa dạng, chàng sao có thể nghĩ tới được...

Ngày hôm sau, Lục Tử Kỳ vẫn đi làm kiếm tiền nuôi gia đình, Tống Tiểu Hoa vẫn nấu cơm, rửa bát, chăm con.

Việc nhà xong, Tống Tiểu Hoa lấy bức tranh con chồn mà Lục Tử Kỳ vẽ ra, chuẩn bị cho Lục Lăng mô phỏng theo, không ngờ cậu bé vừa trông thấy liền reo lên vui sướng:

- Ý? Đạp Tuyết!

-

- Cái gì mà Đạp Tuyết?

-

- Trước kia lúc Hoắc thúc thúc đưa Lăng Nhi đi săn, bắt được một con chồn như thế này. Hoắc thúc thúc nói nó rất giống con chồn mà mẫu thân con nuôi. Con chồn đó tên alf Đạp Tuyết, mẫu thân con rất thích nó. Sau đó chúng con đã thả nó ra... Ồ, phải rồi, cái này là mẹ vẽ à? Mẹ trông thấy Đạp Tuyết rồi sao? Hoắc thúc thúc nói Đạp Tuyết rất ngoan rất thông minh!

Tiếc là Lăng Nhi chưa thấy nó. Hoắc thúc thúc nói nó theo mẫu thân lên thiên đường rồi...

-

Lời nói của Lục Lăng không rành rọt lắm nhưng Tống Tiểu Hoa nghe và hiểu rõ rằng: mẫu thân của nó từng nuôi một con thú cưng và cha nó đang mượn vật để nhớ người.

Cầm bút tùy hứng, vẽ ra lại là nỗi nhớ với thê tử đã khuất – Vũ Đồng.

Tống Tiểu Hoa day day mũi, day đi cái vị cay cay nơi sống mũi:

- Lăng Nhi, chúng ta học vẽ chú vịt thích ăn kẹo trước nhé!

-

Cùng lúc đó, trong nhà khách của huyện nha, không khí căng thẳng như đang đánh trận.

- Công chúa...

-

- Nhắc lại một lần nữa, gọi ta là Bình Nhi!

-

- Không biết Công chúa giá đáo, không kịp nghênh đón, mong Công chúa lượng thứ.

-

- Chàng...

-

Gia Luật Bình nhìn nam nhân đang cúi người hành lễ trước mặt mình, tay phải nắm chặt.

Bộ quan phục khoác lên người nhưng không cứng nhắc, lễ bộ chu toàn nhưng không thấp hèn, thần thái dịu dàng càng nhìn càng thấy anh hoa phát tiết, tính khí điền đạm toát ra từ bên trong.

Nàng ta thích nam nhân này, thích ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thích nên muốn có được, mười bảy năm nay chưa khi nào lại muốn có được cái gì đó như bây giờ?

- Sao đem trả lại đồ ta tặng?

-

- Không có công lao không hưởng lộc.

-

- Đó là đồ ta tặng cho muội muội.

-

- Thê tử phước mỏng, thật không dám nhận lộc hậu hĩnh của Công chúa.

-

- Thê tử... Sao chàng không trực tiếp đưa cho ta?

-

- Việc công bận rộn.

-

- Hay cho một huyện lệnh đại nhân lấy việc công làm đầu!

-

- Công chúa khen quá lời rồi.

-

- Ta thân là công chúa Liêu quốc, cũng là việc công của chàng, chàng có nên lấy ta làm đầu chăng?

-

- Việc công có nặng nhẹ chậm nhanh, lấy dân làm trọng, là ưu tiên hàng đầu trong tất cả.

-

- ...Lục Tử Kỳ, chàng đừng hiếp người quá đáng!

-

- Bản huyện không dám. Nếu Công chúa muốn thăm thú nơi đây, ta sẽ cho người chuyên trách tháp tùng Công chúa.

-

- Nhờ phước muội muội, thân phận của ta đã bại lộ trước đám đông. Nếu vì thế mà gặp phải kẻ xấu, ta mệnh hệ nào thì chàng gánh nổi trách nhiệm không?

-

- Bản huyện tin rằng, người dân Bắc Nhai thật thà chất phác, an phận thủ thường, tuyệt đối không dám có ý mạo phạm Công chúa. Nếu Công chúa không yên tâm, bản huyện sẽ điều thêm người bảo vệ Công chúa.

-

Gia Luật Bình không nhịn được lần tới:

- Ta không cần người khác, ta chỉ cần chàng!

-

Lục Tử Kỳ điềm tĩnh lùi lại:

- Bản huyện là quan văn, không hiểu quyền cước, còn chưa chắc đã bảo vệ nổi mình, sao dám gánh trọng trách bảo vệ Công chúa?

-

Cười nhạt một tiếng, Gia Luật Bình giơ tay vỗ vào vai trái chàng:

- Đừng khiêm tốn quá thế!

-

Lông mày nhíu lại, Lục Tử Kỳ nghiêng người tránh cái vỗ vai:

- Sao cứ phải ép buộc khổ sở vậy?

-

- Làm phò mã Đại Liêu ta không hơn trăm nghìn lần chức huyện lệnh nhỏ bé sao?

-

- Lục mỗ thân là con dân Đại Tống, cả đời chỉ cống hiến sức lực cho Hoàng đế Đại Tống.

-

- Chàng thật không biết tốt xấu!

-

- Lục mỗ quả thật ngu muội, không đáng để Công chúa bận tâm.

-

Một người quyền thuật nhanh như gió lấn tới, một người lùi lại phía sau tránh né chỉ thủ thế không tấn công., trong lúc nói chuyện, hai người đã giao tranh hơn mười chiêu tại nha môn chật hẹp này.

Gia Luật Bình vừa xấu hổ, vừa buồn rầu, thực sự tức giận, xông lên phía trước ra đòn liên tiếp. Lục Tử Kỳ sợ kinh động đến thị vệ hai bên, nhờ xảy ra hiểu lầm thì khó giải thích, huyện lệnh Đại Tổng và công chúa Liêu bang giao tranh giữa huyện nha nào đó trong đất Đại Tổng...

Thế nên, đành cố gắng khống chế địa điểm giao đấu trong phạm vi khoảng trống nhỏ của căn phòng, còn cẩn thận không lại gần cửa sổ đã bị Gia Luật Bình đóng chặt, để tránh người ngoài trông thấy bên trong có bóng người đang di chuyển, càng phải tránh không va chạm vào bàn ghế để khỏi phát ra tiếng động.

Điều khó là, nàng công chúa kia trong lúc tức giận chẳng thèm để ý gì đến xung quanh, chỉ lo trút giận. Thân là công chúa nước Liêu trước nay luôn có tinh thần thượng võ, võ công của nàng ta dù không phải tuyệt đỉnh nhưng sinh ra đã có năng khiếu nên cũng chẳng thể xem thường.

Quan trọng nhất là, quyền cước của Lục Tử Kỳ rất đối bình thường. Tuy rằng con cháu Lục gia đều văn võ song toàn, các nét cơ bản cũng nắm được, mấy năm nay thỉnh thoảng Hoắc Nam nổi hứng cũng chỉ cho vài đường, nhưng vì không luyện tập thường xuyên, nên đối phó với người thường chàng có thể chiếm thế thượng phong, chứ gặp con nhà võ thuật thì

không ổn. Huống chi còn bị phân tâm chú ý quá nhiều thứ, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ bị đánh bại nhanh chóng.

Lục Tử Kỳ trong lòng cười khỗ, biết trước Hưng Bình công chúa hung hăng đến vậy, không vừa ý là ra tay, thì chẳng bao giờ chàng chọn cách nói không nể mặt để nàng ta từ bỏ ý định. Thật là thất sách mà...

Thử làm phép so sánh, tính khí của Dao Dao tuy có hơi nóng, nhưng cũng chỉ thể hiện qua lời nói, vẫn được coi là dịu dàng. Dịu dàng... quả nhiên chỉ khi so sánh mới thấy sự khác biệt...

Đột nhiên lông mày chàng giãn ra, khóe miệng cong lên hình vòng cung, làm Gia Luật Bình trông thấy liền sửng lại. Lục Tử Kỳ nhân cơ hội, không phòng thủ nữa mà tấn công, một đòn tùm ngay cổ tay Công chúa, bấm vào mạch môn, nhỏ giọng:

- Đắc tội rồi. – Tiếp đó lập tức buông ra, chấp tay cung kính.

-

Đến lúc này, Gia Luật Bình cũng không tiếp tục giao tranh, chỉ tức tối đứng đó thở gấp.

- Công chúa, vừa nãy Lục mỗ bất kính mạo phạm, xin thứ tội. Nhưng ta và Công chúa đều rõ, tâm nguyện của Công chúa không thể thành hiện thực. Lục mỗ chỉ là một huyện lệnh nhỏ bé, dù thế nào cũng không có tư cách gì để trèo cao.

-

- Ta nói chàng có thì chàng có!

-

- Hưng Bình công chúa là thân phận thế nào, địa vị thế nào, câu nói vừa rồi là đùa Lục mỗ.

-

- Nếu chàng đã biết địa vị của ta ở Liêu quốc thì không nên nghi ngờ lời nói của ta!

-

- Chính vì Lục mỗ biết nên mới lý trí như vậy.

-

- Chàng... đã biết được tin gì chẳng?

-

- Đâu có. Thực ra có rất nhiều việc không cần đợi có kết quả rõ ràng mới hiểu.

-

Gia Luật Bình lại nắm chặt tay thành quyền, khẽ ngẩng đầu nhìn sắc mặt bình thản điềm nhiên của Lục Tử Kỳ:

- Vậy nếu ta không phải Hưng Bình công chúa, chàng có làm phu quân của ta không?

-

- Không thể cso cái nếu đó.

-

- Sao lại không thể? Vì chàng ta cam tâm tình nguyện vứt bỏ thân phận công chúa, chỉ làm thê tử của chàng!

-

Dáng người nàng ta cao ráo, chỉ thấp hơn Lục Tử Kỳ nửa cái đầu, cúi xuống là có thể nhìn thấy đôi mắt màu hạt dẻ, long lanh lấp lánh, làm người khác không dám nhìn lâu. Trút bỏ y phục Hán, thay bằng y phục dùng để cưỡi ngựa của nước Liêu, nàng ta lại càng yêu kiều phóng khoáng. Nữ tử như vậy dù chỉ đứng đâu đó một lát cũng trở thành trung tâm của những ánh mắt ngắm nhìn, huống hồ còn thêm địa vị cao quý như thế.

Trước mắt thấy nàng ta tình nguyện vứt bỏ tất cả, nói thật lòng, nghe vậy mà không cảm động là điều không thể.

Nhưng đương kim Liêu vương vừa kế vị chỉ mới mười lăm tuổi, vẫn cần có người tỷ tỷ này trợ giúp để giữ vững ngai vàng. Dù cho ý nguyện cá nhân có lớn đến đâu, nhưng đứng trước đại cục thì chỉ có cách từ chối.

Con người quen hô phong hoán vũ như Công chúa, ba chữ Lục Tử Kỳ cuối cùng là tình yêu nam nữ hay chỉ là vì chưa được nên giành bằng được, xem ra rất khó đoán định.

- Lục mỗ có tài đức gì mà được Công chúa ưu ái như vậy...

-

- Đừng nói với ta những lời vô nghĩa đó! Ta chỉ hỏi chàng, có đồng ý không?

-

Thầm thở dài, Lục Tử Kỳ đứng chấp tay:

- Lục mỗ đã có thể tử, nếu Công chúa không phải là công chúa, vậy thì theo luật Đại Tống, chỉ có thể làm thiếp. Địa vị thấp hèn như nô tỳ, suốt đời không được tự do, càng không có chút tôn nghiêm nào. Như vậy Công chúa vẫn cam tâm tính nguyện chứ?

-

- Ta...

-

- Nếu nàng tình nguyện, vậy niệm tình nàng đối tốt với Lục mỗ như vậy, Lục mỗ xin vì nàng mà bất chấp tất cả, dù cho Tống Liêu vì việc này mà xảy ra giao tranh, dù cho phá hỏng sự thái bình của hai nước bao năm gìn giữ, cũng không hề hối tiếc. Cùng lắm ta bỏ ấn từ quan cùng nàng ngao du thiên hạ. Cùng lắm nữa là chấp nhận rơi đầu cùng nàng hội ngộ nơi hoàng tuyền! Thế nào?

-

Từng lời nói đanh thép, có lực làm Gia Luật Bình lạnh tặn trong xương. Loạng choạng lùi lại nửa bước, giọng nói run run:

- Thế nào? Chàng hỏi ta thế nào? Chàng đã nói đến như vậy rồi ta còn biết làm thế nào? – Hít một hơi thật sâu không để nước mắt rơi xuống: - Sao ta không biết đằng sau thân phận của ta là những ràng buộc quyền lực chứ, nhưng ta không muốn làm vật hy sinh cho quyền lực chính trị! Nam nhân của ta, phải do ta lựa chọn. Mà chàng lại chính là người ta chọn. Đông Thanh, chàng nhớ lấy, dù thế nào ta cũng không từ bỏ chàng đâu!

-

Cửa mở, bóng áo đỏ rực chạy ra, trong sân rộn lên tiếng bước chân, giây lát lại rơi vào im lặng.

Lát sau, một nam nhân rần chắc bước chân vào:

- Lục đại nhân, bọn họ đi cả rồi.

-

Lục Tử Kỳ hạ giọng dặn dò;

- Hình bộ đầu, mau lựa chọn một số người nhanh nhẹn, giỏi võ, bí mật bảo vệ Hưng Bình công chúa. Nếu có bất kỳ động tĩnh gì, lập tức bẩm báo!

-

- Vâng! – Hình bộ đầu hơi do dự: - Vị Hưng Bình công chúa này, suốt dọc đường theo đại nhân về huyện, không biết muốn làm gì? Phải chăng là có ý đồ gì?

-

- Người quá lo lắng rồi. Bọn họ ra ngoài săn bắn, vào nhằm địa phận huyện ta, nên tiện thể thăm thú mấy hôm. Dầu sao, đến thì là khách, chúng ta nên làm đúng bốn phận của chủ nhà.

-

- Lão Hình đã rõ!

-

Cửa đóng lại, trả lại sự tĩnh lặng cho gian phòng.

Khẽ xoa vết thương vừa bị động vào bên cánh tay trái, day day chân mày, Lục Tử Kỳ không dấu nổi vẻ mệt mỏi.

Tống Liêu mấy năm gần đây tuy không xảy ra chiến sự, nhưng mỗi hạn tích lũy nhiều năm không thể dễ dàng cho qua, bách tính tuy lương

thiện chất phác không gây thù tích oán với dân Liêu quốc, nhưng cũng không tránh khỏi có kẻ xấu lợi dụng cơ hội gây chuyện. Hai nước đều có tân hoàng đế kế vị, tuổi còn nhỏ, không tránh khỏi lòng dân hồ nghi, mọi phương diện đều có nhiều thay đổi, chỉ sơ xảy một chút thôi là sẽ như một mồi lửa thổi bùng lên ngọn lửa. Chưa kể tộc người Đảng Hạng phía tây đang càng ngày càng lớn mạnh ra sức nhòm ngó.

Vốn định dùng lời lẽ quyết liệt để cô công chúa kiều ngạo Hưng Bình tức giận mà bỏ về nước, từ đó chấm dứt những chuyện xảy ra ngoài ý muốn, ai ngờ Công chúa lại cố chấp đến thế.

Nếu cứ tiếp tục như vậy phải làm sao mới vẹn toàn...

Tống Tiểu Hoa một tay cầm thuốc bốc cho Lục Tử Kỳ, tay kia cầm đồ ăn cho mình và Lục Lăng, miệng ngân nga làn điệu dân ca bản địa vừa mới học thuộc, lắc lư đi trên phố huyện, chốc chốc lại tươi cười đáp lời những người nhiệt tình chào hỏi.

Mưa tuy đã tạnh nhưng trời vẫn còn âm u, kéo theo những cơn gió lạnh làm mọi người không tránh khỏi có chút u uất, nhưng tâm trạng của Tống Tiểu Hoa lại tươi vui rạng rỡ như ánh mặt trời. Tất cả là nhờ chiếc áo khoác mỏng mới toanh đang mặc trên người nàng cản gió, cản nhiệt, cản sét đánh...

Lục Tử Kỳ luôn ghi nhớ chuyện này trong lòng, còn thể hiện bằng cả hành động, biết nóng biết lạnh như vậy chứng tỏ trong lòng đã có Tống Tiểu Hoa này. Vậy thì sao phải lo lắng về việc chàng còn thương nhớ người vợ đã khuất nữa?

Vui vẻ ra khỏi chợ, Tống Tiểu Hoa chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập bên trái, lập tức tấp vào bên lề nhường đường, chưa kịp đứng vững, bên tai lại nghe thấy mấy tiếng kêu thất kinh, tiếp đó chỉ thấy một một bóng đen sát đến rất mạnh,, trong lòng hoảng sợ, chân như nhũn ra, ngã phệt xuống

đất, mặt có cảm giác tê đau như thời trung học đánh nhau bị chửi phết vào...

Liên sau đó nàng được mọi người nhanh chóng đỡ dậy, đầu óc quay cuồng không hiểu chuyện gì, chỉ nghe tiếng léo nhéo bên tai:

- Lục phu nhân, có sao không?

-

- Lục phu nhân, có bị thương không?

-

- Lục phu nhân, có bị va vào không?

-

- Lục phu nhân...

-

- Lục phu nhân...

-

U u...

- Những người vừa nãy là ai? Sao nông nghênh đến vậy?

-

- Xem y phục chắc là người nước Liêu

-

- Ô, tôi nhớ ra rồi, người đi trước hình như là nữ tử hôm qua đi cùng Lục đại nhân.

-

- Chính là nàng ta cưỡi ngựa đâm vào Lục phu nhân!

-

- Không phải nàng ta là Công chúa nước Liêu gì gì đó sao?

-

- Đúng đúng đúng, tôi cũng nghe thấy vậy! Sao không làm mưa là gió ở nước Liêu mà đang yên đang lành chạy đến đây điều võ dương oai?!

-

- Đúng thế, cho nên tôi nói rồi, người Liêu quốc từ trên xuống dưới toàn kẻ xấu!

-

- Không sai, Liêu cầu!

-

- ...

-

Người nước Liêu? Công chúa? Thật sao?

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng tỉnh hẳn.

Cái bóng đen lớn là ngựa, thứ quệt vào mặt nàng là đuôi ngựa, kẻ cầm đầu chính là cô công chúa đang rất đặc ý.

Chắc chắn là cố tình!

Tống Tiểu Hoa xoa cái mông bị đau ê ẩm, sờ lên khuôn mặt xước đỏ, những lời mắng thâm sôi lên trong bụng.

- Lục phu nhân, đồ của phu nhân đây, may mà gói kỹ không bị bung ra.

-

Bên cạnh đã có người giúp nàng nhặt hai gói đồ lúc nãy bị bay ra xa tít, thuốc chắc không có vấn đề gì, nhưng đồ ăn thì đã nát như tương.

Tống Tiểu Hoa tạm thời không rảnh thu dọn những thứ đó, đang định tìm ai đấy hỏi xem mặt có bị xước không, liền nghe tiếng vó ngựa tiếp tục vang lên.

Trong nháy mắt, tiếng ngựa hí dừng lại, vừa đứng trước mặt nàng.

Người cưỡi ngựa, y phục đỏ rực, tóc dài đến eo, phục sức quý phái, vòng xuyên leng keng.

Nàng ta hơi nghiêng mình về phía trước, một tay cầm cương, một ta đề lên ngựa, đưa mắt nhìn qua, giọng nói khàn khàn pha chút kiêu ngạo, bất cần và cả chọc tức:

- Hóa ra là muội muội, vừa nãy không trông thấy. Thế nào? Không bị thương chứ?

-

Tống Tiểu Hoa vố chẳng thể so chiều cao một mét bảy của Gia Luật Bình với mình, giờ càng chỉ còn cách ngẩng đầu lên nhìn tức tối. Lần này cưỡi trên lưng ngựa, nàng ta tỏ rõ thể thượng phong, dù có nghẽn đứt cả cổ cũng không thể thấy được biểu hiện trên khuôn mặt đó.

Bao khó chịu trong lòng nhưng Tống Tiểu Hoa lại không dám bộc lộ ra ngoài. Bỏ qua những khác biệt về hình dáng, chiều cao, có vượt được xà đơn hay không cũng chưa nói đến, nhưng nếu làm quá lên, gây phiền hà cho Lục Tử Kỳ thì không hay.

Hít thở sâu, Tống Tiểu Hoa cúi xuống phúi đất trên người, ra vẻ bình thản đáp lời:

- Xin Công chúa gọi thiếp là Lục phu nhân, hai chữ muội muội thiếp không dám nhận!

-

Gia Luật Bình nghe vậy nhíu mày, cô ta dám coi thường mình.

Vốn định cho Tống Tiểu Hoa khó xử dưới phố chợ, giáo huấn nàng một hồi, trút cơn giận vừa này ở chỗ Lục Tử Kỳ. Tống Tiểu Hoa bây giờ trông thật thảm hại, cả người đất bụi, mặt sưng đỏ, nhưng không ngờ, vẫn tỏ vẻ thong dong như không có chuyện gì, thậm chí dám đối đáp với nàng ta trước đám đông.

Tóm lại nữ nhân này quá ngốc hay quá kiêu ngạo? Một huyện lệnh phu nhân nho bé như cô ta, rõ ràng chẳng có thâm thế gì ghê gớm, dựa vào đâu mà dám kiêu ngạo với đường đường Công chúa nước Liêu! Cho dù hoàng thân quốc thích triều Tống gặp mình cũng phải cung kính vài phần. Cô ta là gì chứ?

Dựa vào uy của Lục Tử Kỳ chẳng?

Nghĩ đến những lời nói về thân phận làm thiếp, nghĩ đến nỗi nhục vì lòng tự tôn và sự kiêu ngạo bị đem ra bông đùa, nỗi uất hận trong lòng lại trào lên không kiềm chế nổi.

Lục Tử Kỳ ơi Lục Tử Kỳ, nếu không còn cô ta làm bia đỡ tên thì chàng còn lời nào để nói!

Gia Luật Bình cười nhạt:

- Nhân hôm nay thời tiết đẹp, cùng ra ngoại thành săn bắn với bọn ta được không?

-

Thời tiết này mà cũng gọi là đẹp? Ăn nói lung tung! Hơn nữa lại sắp tối rồi, săn đầu quý à, đêm đen gió rít sát khí đặng đặng thì đúng hơn...

Tống Tiểu Hoa nhếch môi, làm một bên má hơi đau, ngậm hít một hơi dài chuẩn bị mở miệng giễu cợt, nhưng quyền phát ngôn đều nằm trong tay đối phương.

Gia Luật Bình không thèm nhìn nàng, cất tiếng ra hiệu cho đoàn tùy tùng đang đuổi theo phía sau:

- Hai người cưỡi một ngựa, dắt con ngựa còn lại qua đây!

-

Trông thấy con vật to lớn “lục cục” tiến về phía mình, chân của Tống Tiểu Hoa như bị co giật.

- Sao? Không dám đi cùng bọn ta, hay là... - Gia Luật Bình càng ra vẻ châm chọc: - Mọii không biết cưỡi ngựa?

-

Cho dù nơi đây giáp ranh với Liêu quốc, phong tục tập quán của hai nước có điểm tương đồng, cười ngựa với nhiều người à chuyện nhỏ, nhưng đa phần chỉ là đàn ông, có mấy người phụ nữ cười ngựa phi loạn khắp phố đầu? Làm như đang đóng phim kiếm hiệp, nhảy một phát lên ngựa phi mất dạng?...

Nhưng trong hoàn cảnh này sao có thể chủ động nhận thế yếu, cùng lắm cần răng nhắm mắt xông lên!

Nhưng nhìn lại biểu cảm hết kiên nhẫn pha chút coi thường của con ngựa cao lớn kia, rồi nhìn cái mũi thở ra khí trắng, trông cái vó sau đang cao tung bùn đất, nhờ nó không vui hất mình xuống đất, kéo lê rồi dẫm cho mấy cái chỉ có nước ô hô thương thay, A Di Đà Phật thôi.

Lại nhưng nữa, thua người khôn thể thua trận, sự sống chết của cá nhân là chuyện nhỏ, vinh nhục của quốc gia mới là chuyện lớn... Vấn đề này hình như được đẩy lên hơi cao...

Trên thế giới này tốc độ nhanh nhất là ý nghĩ, nên dù nghĩ linh tinh nhiều như vậy, nhưng cũng chỉ mất có vài giây, sau khi nhìn vào đôi mắt tròn to của con ngựa, Tống Tiểu Hoa rành mạch:

- Con ngựa này không được.

-

Gia Luật Bình hơi sững lại

- Cái gì không được?

-

- Cái gì cũng không được. – Tống Tiểu Hoa chắp tay đằng sau, lắc đầu: - Thật kỳ lạ, theo lý mà nói, nước Liêu các người chẳng phải nơi sản

sinh nhiều ngựa tốt hay sao? Sao lại đem mấy con ngựa tồi này do Công chúa cưỡi cơ chứ? Trừ phi, quý quốc cũng giống Đại Tống của chúng tôi, có thói quen đem vật tốt đi tặng người khác, còn vật xấu thì để lại bên mình? Ồ... Thảo nào hai lần giao tranh các người đều thua, hóa ra là đã đem ngựa tốt bán hết cho chúng tôi. Nếu nói như vậy, Đại Tống coi như không đánh mà thắng rồi! Được nhường, được nhường!

-

Những lời này của Tống Tiểu Hoa chỉ là nói xằng, Liêu Tống giao tranh, đa phần nước Tống thua trận, nếu không vì nội bộ nước Liêu lục đục, thế lực giảm sút, lại thêm hằng năm nước Tống lại cống nạp đầy đủ nên hai nước mới tạm thời hòa bình. Còn như những bình phẩm kia, lại càng vô căn cứ...

Nhưng vì đây là đất Đại Tống, xung quanh đều là bách tính nước Tống, không cần biết là thật hay giả, có lý hay vô lý, ca ngợi chí khí nước mình, làm giảm uy phong nước khác, nghe thật đã tai!

Huống hồ, huyện lệnh phu nhân, bignh dị dễ gần được lòng dân, chỉ cần nàng nói, mọi người đều ủng hộ hết sức, dù gì cũng khôn để Công chúa bá đạo nước Liêu kia bắt nạt.

Những tiếng ồn ào đa phần đều nhất trí. Có người hiểu ngựa thì đứng ngây ra, một vạn con mới chọn được con ngựa tốt như vậy mà giờ bị nói thành không đáng một xu.

Gia Luật Bình chẳng ngờ Tống Tiểu Hoa lại bướng bỉnh đến vậy, trong lòng có chút hối hận, không nên gây sự tại nơi này. Tuy không sợ dân chúng phản nộ nhưng nếu có giao đấu thật thì chỉ e mấy thị vệ sẽ làm chết hoặc bị thương vài thường dân vô tội, Dù đây không phải việc gì ghê gớm nhưng đến lúc đó sẽ chẳng tránh khỏi hai bên khiến trách đổ lỗi cho nhau. Làm không tốt còn kinh động đến Hoàng đế, Đại Tống có thể lấy cớ thảo

phạt quân thù mà gieo rắc rối, nếu quả thật như vậy thì vì chuyện nhỏ mà làm hỏng chuyện lớn rồi.

Vì một nữ nhân tầm thường như vậy, thật không đáng.

Thế nhưng, việc đã đến nước này, nếu khoát tay bỏ đi, chẳng phải là chịu thua kém hay sao, đương nhiên không thể được...

Gia Luật Bình dẫn đầu đoàn tùy tùng cười trên những chú ngựa cao lớn lạnh lùng nhìn đám đông vây quanh Tống Tiểu Hoa lúc này đang rất đặc ý, vài người còn cười nói, chỉ chỏ.

Cũng may sắp đến bữa tối, địa điểm này cũng không phải trung tâm chợ, nếu không theo thói quen từ xa xưa của người Tống, chỗ nào náo nhiệt chỗ đấy tụ tập đông đúc, chắc chắn phải kéo đến vài trăm người, dù không xảy ra việc giẫm đạp lên nhau thì cũng gây ra tắc nghẽn giao thông...

Không chịu nhún nhường, sắc mặt sắp hết kiên nhẫn của Gia Luật Bình như muốn sử dụng võ lực, bỗng trong đám đông vang lên tiếng nói của một người, âm thanh không to nhưng đủ để trấn áp ồn ào, làm ai cũng nghe rõ và im lặng:

- Theo ý tại hạ, chi bằng chọn một chú ngựa tốt của Đại Tống cho Lục phu nhân, cũng để bằng hữu Liêu quốc được mãn nhãn, thế nào?

-

Gia Luật Bình cười khẩy, cố nén tức giận trong lòng:

- Cũng được, bọn ta sẽ đợi ở đây, để xem ngựa tốt Đại Tống là thế nào!

-

Khóe môi Tống Tiểu Hoa khẽ giật, tiếng nói này như vọng từ tầng địa ngục thứ mười tám, lát nữa dù có đem đến ngựa tốt hay ngựa xấu thì khác gì ép vịt leo cây? Nhỡ ngã chết thì ai đền? Đến điện Diêm Vương kêu oan cũng không tìm ra được người chịu trách nhiệm...

Nhưng lại thấy giọng nói kia sao nghe rất quen?

- Vừa hay trong nhà tại hạ có một chú ngựa tốt, phiền các vị đợi cho một lát, để tại hạ dắt đến, tiện thể mời các vị am hiểu tướng ngựa chỉ giáo cho đôi điều.

-

Giọng nam mang khẩu khí thư sinh, âm thanh trầm thấp... đó là...

Tống Tiểu Hoa vội vàng kiễng chân nhìn về hướng phát ra giọng nói, nhưng chỉ thấy một khoảng tối, người kia không nói nữa, hẳn là đã rời đi.

Các hộ dân bình thường cứ cho là có ngựa thì cũng chỉ để kéo cây hoặc thờ hàng, không thể có ngựa tốt thực sự. Mọi người nghe thấy thế đều rất ngạc nhiên, nhưng nếu đã dám tự tiến cử trước đám đông thì chắc có đủ tự tin chứ không đến nỗi nói khoác, thế là háo hức chờ đợi như sắp được xem Hãn huyết bảo mã.

Chỉ có Tống Tiểu Hoa bề ngoài bình thản nhưng trong lòng bất an.

Nếu là người đó, chắc chắn sẽ không hại nàng, nhưng có đúng thật là người đó không? Sao không đứng luôn ra mà phải làm ra vẻ bí hiểm như vậy...

Cứ như thế lại rơi vào trạng thái đối đầu trong im lặng, thời gian hết một tuần trà trôi đi, có tiếng vó ngựa gần xa.

Tống Tiểu Hoa hồi hộp, mong chờ, sững sờ, vui sướng.

Người đến chính là Lục Tử Kỳ.

Tay áo bay lên cùng tà áo, trường bào hòa lẫn mái tóc đen.

Ngồi trên yên ngựa màu nâu phi đến, Lục Tử Kỳ gắng sức dùng một tay ghìm dây cương, xoay người, xuống ngựa, chạm đất. Động tác nhanh nhẹn dứt khoát, làm Tổng Tiểu Hoa trở mắt nhìn.

Bách tính thấy huyện lệnh của mình đến, tự nhiên vững tâm hơn, không nói gì chỉ im lặng quan sát tình hình.

Còn Gia Luật Bình lúc đầu ngỡ ngàng, sau đó liền cười nhạt, chỉ chăm chú vuốt ve bờm ngựa.

Lục Tử Kỳ đưa mắt nhìn đám đông rồi dừng lại ở Tổng Tiểu Hoa đang đứng thộn mặt ra, lông mày chàng nhíu vào, miễn cưỡng nén giận, xoay người hướng về Gia Luật Bình chấp tay, giọng lạnh lùng:

- Hóa ra Công chúa đang trò chuyện cùng thê tử của tại hạ, xin thứ lỗi, bản huyện đến đột ngột làm gián đoạn câu chuyện giữa hai người.

-

Gia Luật Bình vẫn thái độ cao ngạo, kéo dài giọng:

- Lục huyện lệnh đến thật là đúng lúc!

-

- Việc công hôm nay đã tạm xong, bản huyện đang trên đường về nhà.

-

- Ố? Càng hay, bọn ta đang định ra ngoại thành săn bắn nhưng không thông thạo địa hình. Lục huyện lệnh rồi rã, mời cùng đi, nhân tiện giới

thiệt thêm.

-

- Trời đã tối, còn âm u như sắp mưa, vì sự an toàn của Công chúa, bản huyện nghĩ đến ngày khác hợp hơn. Tối nay nếu không có dự định gì khác, bản huyện sắp đặt yến tiệc khoản đãi chư vị, ý Công chúa thế nào?

-

- Hôm khác thì hôm khác, ngài đừng quên là được! Còn như tối nay, không phiền Lục huyện lệnh lao tâm nữa! – Đôi mắt phượng của Gia Luật Bình nhìn Lục Tử Kỳ giây lát, rồi lại hướng sang chú ngựa rất đỗi bình thường của chàng, cười nhạt: - Sao, đây là con ngựa tốt của Đại Tổng các người ư?

-

- Cái gọi là ngựa tốt còn phải xem có hợp với tính người không. Nếu không nghe khẩu lệnh thì dù là thiên lý mã cũng chỉ là loại gia súc tầm thường. Chú ngựa này rất hiểu ý tại hạ, vô cùng thông minh. Ví như xưa này không bao giờ ngộ thương người đi đường, điếm này rất tương đồng với sự thận trọng khi làm việc của ta.

-

Lục Tử Kỳ tự xưng từ “bản huyện lệnh” thành “ta”, không dùng giọng điệu của quan nữa, đồng nghĩa đặt mình ngang hàng với Gia Luật Bình. Câu cuối cùng không hề nể mặt, trực tiếp nói ngựa của Gia Luật Bình làm bị thương người khác, cũng giống tính cách của Công chúa ngênh ngang bá đạo. Nhưng là vì chàng mới đến không rõ nội tình, ví dụ này hoàn toàn ngẫu nhiên, không có ý nói móc.

Thế là Gia Luật Bình mặt đỏ bừng, lòng tức tối mà không có chỗ phát tiết. Ngây người trong giây lát, nàng ôm hận thúc ngựa đi.

Nhìn vó ngựa tung bụi, Lục Tử Kỳ thầm thở dài, giấu vẻ mặt buồn phiền, chấp tay hướng về đám đông xung quanh:

- Không còn sớm nữa, các vị xin dời gót, ở nhà còn đang đợi bữa tối!

-

Mọi người thấy chàng chỉ bằng vài câu nói đã xử lý hảo sự việc, cuối cùng lại còn ra một đòn đau, nêu đều rất phấn khởi, vui vẻ đáp lễ, rồi chào Tống Tiểu Hoa, hai bên nói cười giải tán.

Có thể tiên liệu được rằng, người dân trong huyện lại thêm vài phần ngưỡng mộ, yêu quý Huyện lệnh và Huyện lệnh phu nhân...

Đợi khi mọi thứ trở lại yên tĩnh, Lục Tử Kỳ mới đến trước mặt Tống Tiểu Hoa, phúi bụi đất còn bám trên người nàng, tay chạm nhẹ vào khuôn mặt sưng đỏ:

- Còn đau không?

-

Tống Tiểu Hoa vừa nhắc môi lại động vào vết thương, cố kìm nén những biểu cảm phong phú trên mặt nàng, nháy từng từng:

- Ai da! Chàng đừng động vào! Sao lại không đau, đau chết đi được!

-

- Đai mà trước đó còn nói nhiều như vậy.

-

Trông bộ dạng thảm hại của Tống Tiểu Hoa, nước mắt ấm nóng tuôn ra, trái tim Lục Tử Kỳ thắt lại, mềm giọng:

- Ta đưa nàng đến y quán, để đại phu khám.

-

- Có bị rách không? Có chảy máu không?

-

- Không, chỉ bị sưng đỏ thôi.

-

- Ồ, vậy không cần đi gặp đại phu đâu, đỡ phải thoa thứ thuốc đen sì lên mặt, xấu lắm!

-

Đây là lý do không chịu chữa trị ư...

Lục Tử Kỳ nhin cười lắc đầu:

- Cũng được, dù sao thì trông cũng không nghiêm trọng lắm, về nhà lấy nước lạnh rửa là đỡ.

-

- Được!

-

Lục Tử Kỳ dắt ngựa đến:

- Lên đi.

-

Tống Tiểu Hoa lùi về phía sau:

- Thiếp không!

-

Dù chú ngựa này không hung hãn như chú ngựa kia, nhưng cũng đủ làm chân Tống Tiểu Hoa co giật.

- Đừng sợ, nó tên là Vi Phong, là thành viên lâu năm của huyện nha, rất hiểu tình người.

-

Nàng bán tín bán nghi vuốt ve bờm ngựa cứng một cách dò xét, lại học trong ti vi vỗ vào trán ngựa, chỉ thấy ngựa vẫn nghiêng đầu, chớp đôi mắt to tròn ươn ướt nhìn mình, quả nhiên là hiền lành. Thế là chân Tống Tiểu Hoa thôi không giật nữa...

Nàng trèo lên lưng ngựa dưới sự giúp đỡ của Lục Tử Kỳ, sau đó chìa ta về phía chàng:

- Chàng cũng lên đi.

-

Nhìn bàn tay vẫn còn dính bùn, Lục Tử Kỳ không quen cách cưỡi ngựa hai người nơi phố chợ nên có chút do dự, nhưng bàn tay nhỏ nhắn kia vẫn chìa ra không hề có ý rút lại.

Nhẹ nhàng thư giãn, giảm bớt căng thẳng, mắt cười dịu dàng.

Chàng lập tức đưa tay, nắm chặt, xoay người, lên ngựa.

Trời tốt dần, gió lạnh thổi ngang mặt, hai người một ngựa, tựa vào nhau.

Góc phố, có một bóng áo lam từ từ xa khuất.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 9

Xuống ngựa trước cổng nhà, Tống Tiểu Hoa chưa kịp hồi tưởng làn hơi ấm ở lưng mình khi áp vào khuôn ngực rắn chắc kia thì đã bị một bóng đen lao đến làm cho mất thăng bằng.

Tống Vô Khuyết giơ hai chân đặt lên vai nàng, mở miệng thè lưỡi liếm mấy cái lên mặt, cổ họng còn phát ra tiếng rên “ư ừ”, như an ủi.

- Ngoan nào, ngoan nào! Không có gì nghiêm trọng đâu! – Tống Tiểu Hoa rất vui, cười hì hì xoa cái đầu đầy lông mượt mà.

Nó đúng là tinh tường, chỉ nhìn một cái đã biết nàng bị thương ở mặt, nên dùng cách này để giúp nàng bớt đau. Thật không uổng công nàng vất vả đêm ngày nuôi nó khôn lớn...

Ngay sau đó, Lục Lăng cũng chạy đến sà vào lòng, trong ánh sáng chớp choạng quan sát nàng thật kỹ, rồi tròn mắt hỏi:

- Mẹ, mặt mẹ làm sao vậy?

Tống Tiểu Hoa ôm “năm xôi nhỏ” vào lòng, như mọi lần thơm liền hai cái:

- Không có gì, không để ý bị đụng vào thôi.

- Chắc mẹ đau lắm đúng không?

Lục Lăng bè môi, nghĩ một lát, rồi ôm mặt nàng kéo lại bắt chước liếm một cái, liền bị Lục Tử Kỳ đang đứng cách đó mấy bước nhanh chóng tiến đến kéo ra:

- Đừng có lung tung!

- Lãng Nhi không lung tung! Vô Khuyết làm thế mẹ rất vui mà! – Củ cải nhỏ bị nhắc bổng lên không trung, chân tay khua khoắng, giãy giụa: - Sao cha không ngăn cản Vô Khuyết?

Lục Tử Kỳ ôm con trai, im lặng.

Tống Vô Khuyết nghênh ngang ngồi một bên, tai khê động đậy, hắt xì hơi một cái, răng nhe ra, nhìn chàng rất muốn cắn nhưng không được. Chú chó này có lẽ thành tinh rồi chẳng, cần nịnh ai, cần dọa ai, đều hiểu rất rõ...

Tống Tiểu Hoa cười thâm trong bụng nhưng vẫn tỏ ra nghiêm túc, nói:

- Lãng Nhi, mỗi ngày liếm một lần là đủ rồi, đỡ lãng phí. Ngày mai cho con liếm được chưa?

- Được ạ... - Lục Lãng miễn cưỡng gật đầu, nhảy ra khỏi lòng Lục Tử Kỳ, ôm cổ chú chó thương thuyết: - Vô Khuyết, Vô Khuyết, Vô Khuyết ngoan, ngày mai không được tranh với ta đâu đấy, phải để cho ta liếm mặt mẹ nghe chưa!

Tống Vô Khuyết được bàn tay nhỏ bé gãi gãi rất thích thú, không cần biết có nghe hiểu hay không, chỉ nằm xuống đất, chống bốn vó lên trời, hưởng thụ một cách sung sướng.

Thấy Lục Lãng đang nịnh chú chó, Lục Tử Kỳ cười mắng vốn:

- Đến chó cũng biết nhân cơ hội để trục lợi!

Tống Tiểu Hoa đặc ý:

- Còn phải nói, cũng phải xem là ai nuôi!

- Nhưng sao nàng lại dạy Lãng Nhi liếm người chứ?

- Không phải thiếp đang giúp chàng bảo vệ sự tôn nghiêm của bậc làm cha hay sao? Chẳng lẽ thiếp lại nói với Lăng Nhi, vì chàng sợ chó nên mới không dám động vào Vô Khuyết? Dù sao thì trẻ con rất nhanh quên, ngủ một giấc dậy là chẳng nhớ gì hết. Hơn nữa, dù có nhớ cũng không sao, nếu con có khả năng tự chữa bệnh được như Vô Khuyết thì cũng là điều tốt mà, sau này nhớ có va đập, tự mình liếm mấy cái là khỏi, vừa đỡ mất thời giờ vừa đỡ tốn tiền, càng hay!

- ...

Một lần nữa Lục Tử Kỳ lại thêm lo lắng về bước đường trưởng thành của con sau này...

Trong lúc nói chuyện, Lục Tử Kỳ bê chậu nước đến gian trước để Tống Tiểu Hoa rửa mặt sạch sẽ, sau đó dùng khăn vải ấm chấm lên vết thương.

Gần như cả khuôn mặt đều sưng đỏ với mức độ khác nhau, e rằng phải dăm ba hôm mới khỏi hoàn toàn.

Lục Tử Kỳ mím chặt môi, cố nén cơn giận đang sôi lên trong lòng, cô Công chúa Hưng Bình kia thật ngông nghênh quá đáng!

Khi xung đột giữa Tống Tiểu Hoa và Gia Luật Bình vừa bắt đầu, đã có người được âm thầm phái đi báo về Công chúa về nha huyện tẩm báo, nhưng lúc đó Lục Tử Kỳ đang bận tiếp khách, việc công không thể trễ nải nên chẳng dám mạo phạm dứt ra, đợi đến khi khách đi rồi, nghe tin báo thì đã gần nửa canh giờ trôi qua, lần này lại có hai người liên tiếp trở về bẩm báo diễn tiến của sự việc.

Vội vàng hỏi mấy câu, Lục Tử Kỳ thấy như có tiếng nổ lộng óc, chỉ muốn lập tức phi ngựa tới đó.

Tất cả là tại chàng không suy nghĩ thấu đáo, không lường trước rằng những lời lẽ quyết liệt khi ấy rất dễ làm Gia Luật Bình xoay sang đối phó với Tống Tiểu Hoa, cho rằng mọi chuyện đều do nàng gây ra, vì có thể tử như nàng tồn tại nên nàng ta mới bị cự tuyệt, lại còn bị từ chối không chút nể nang.

Với tính tình của Công chúa, sẽ gây ra chuyện gì, quả thật không dám tưởng tượng...

Nếu đến muộn, nếu đến không kịp, nếu nàng có mệnh hệ gì, thì...

Vừa nghĩ đến đó, lòng chàng như lửa đốt.

Còn may, coi như không phạm phải sai lầm không thể cứu vãn được.

Nàng bị thương nhẹ, xem ra không nghiêm trọng lắm. Hơn nữa, không hề bị sỉ nhục mà ngược lại rất đặc ý. Nha đầu này chắc chắn không biết mình vừa rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm...

Cảm giác nóng lòng vừa tạm nguôi thì cơn giận lại khó kiềm chế được.

Giữa phố gây chuyện sinh sự, cho dù là Công chúa Liên quốc thì đã sao? Dường như không coi Đại Tống ra gì! Ngang nhiên làm hại nàng như vậy, còn có Lục Tử Kỳ này trong mắt không?!

Làm quan không bảo vệ được cho dân, làm phu quân không bảo vệ được cho hiền thê, nam tử hán đại trượng phu bậy thước cao còn có tác dụng gì!

Khoảnh khắc đó, cơn giận dữ như thiêu đốt lý trí, nhưng lại không thể không kìm nén.

Dấu sao thì chưa đến bước cuối cùng, chưa thể đối địch với Gia Luật Bình, một khi đã không còn ràng buộc về thể diện thì hậu quả thế nào chắc không khó tiên liệu.

Thân phận cao thấp, mãi mãi là vấn đề cần phải suy nghĩ, cần phải thỏa hiệp. Đó là thực tế.

Thế nhưng dù có nhẫn nhịn đến đâu thì vẫn bị làm cho khó xử, mất mặt trước đám đông.

Gia Luật Bình ôm hận bỏ đi, phải chăng còn gây ra sóng gió gì nữa đây...

Lục Tử Kỳ cười một cách đau khổ, từ xưa đến nay chàng luôn là người bình tĩnh nhất, vậy mà giờ đây lại không kiềm chế được thế này...

Tống Tiểu Hoa vừa nhìn trộm gương mặt không phân biệt được là đang vui hay đang giận của Lục Tử Kỳ, vừa im lặng rót nước mắt chịu đau.

Nàng không sợ trời, không sợ đất, không sợ chuột, không sợ gián, chỉ sợ đau, một vết xước nhỏ cũng đủ làm nàng kêu rên nửa ngày, càng chưa nói đến chỗ nhạy cảm nhất với cảm giác đau là khuôn mặt bị thương nặng đến vậy.

Suốt dọc đường, cho dù nàng hoa chân múa tay diễn tả rất sinh động mình bị Gia Luật Bình bắt nạt như thế nào thì Lục Tử Kỳ cũng chỉ nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, không nghe ra bất cứ tâm trạng gì trong đó.

Cười trên lưng ngựa, áp sát vào lòng chàng, cảm giác bay bổng nhưng vẫn không thấy bất kỳ biểu hiện gì trên khuôn mặt chàng. Thế là cả quãng đường nàng lo lắng không yên, gần như chẳng có thời gian cảm nhận sự ấm áp mà tư thế ngồi đó mang lại. Thật là lãng phí một cơ hội tuyệt vời để hai người xích lại gần nhau hơn!

Nhưng... về mặt này của chàng có phải là đang giận dữ không? Giận nàng bất kính với bằng hữu ngoại bang trước mặt bao nhiêu người, giận nàng nói năng lung tung làm cô công chúa bá đạo kia tức tối, giận nàng tự làm theo ý mình khiến chàng gặp rắc rối?

Chẳng lẽ nàng phải nén giận để mặc người ta bắt nạt? Bị người ta đá vào má trái còn phải giơ má phải ra và nói: “Mặt tôi không làm đau tay ngài chứ ạ?”...

Tống Tiểu Hoa vừa lo lắng, vừa ấm ức, lại vừa không phục, cuối cùng chịu không nổi liền cất tiếng:

- Chàng hết giận chưa?

Lục Tử Kỳ không để ý:

- Ừm?

- Lại ừm... Thiếp hỏi chàng định giận đến bao giờ nữa?

Lục Tử Kỳ dừng tay, ngạc nhiên nhìn Tống Tiểu Hoa:

- Ta có giận đâu?

- Chàng không giận thì sao phải làm bộ mặt lăm lì như vậy?

Mặt lăm lì...

Đuôi mày Lục Tử Kỳ hơi nhích lên, cố gắng giữ giọng bình tĩnh:

- Nàng nói gì vậy? Ta không hiểu.

- Thiếp biết thiếp không nên đối đầu với Công chúa Liêu quốc, ăn thua đến cùng, làm nàng ấy tức giận không còn đường lùi. Như vậy ảnh hưởng đến khí chất của Đại Tống ta, còn có thể gây phiền phức cho chàng.

Nhưng... - Tống Tiểu Hoa đập bàn đứng lên: - Nàng ấy cũng thật ngông cuồng! Thiếp thực sự không chịu được nên mới phản kháng lại. Thực ra có những lúc gặp phải những người ngoại bang không biết tốt xấu như vật cũng không nên quá độ lượng, nếu không họ sẽ cho rằng ta mềm yếu dễ bắt nạt!

Lục Tử Kỳ ngồi đó, chỉ cần hơi ngẩng đầu liền có thể trông thấy gương mặt hùng hồn khảng khái đang ngày càng đỏ lên một cách bất thường:

- Hóa ra nàng nghĩ ta vì chuyện đó mà giận nàng... - Cúi mặt cười than rằng: - Sao thế được? Nếu có giận thì cũng là ta tự giận mình mà thôi.

- Tự giận chàng... tại sao?

- Chuyện này do ta gây ra, nếu ta hành dự chu đáo thì nàng không đến nỗi chịu khổ oan. Lúc này, sắc mặt ta không được vui là vì đang suy nghĩ làm thế nào để nàng không phải vướng vào rắc rối không đáng có này. Vì thế, Dao Dao, nàng lo lắng quá rồi.

Bên ngoài, gió thổi đến, xen lẫn tiếng trẻ con và tiếng chó vui đùa, trời đã tối, bóng tối len lỏi.

Trong phòng, tiếng thở khẽ, ánh đèn vàng bao trùm lên hai bóng người một đứng một ngồi, im lặng không lời, lung linh huyền ảo.

Gương mặt xương xương, các đường nét rõ ràng của Lục Tử Kỳ lúc nào như dịu dàng hơn, hàng lông mi chúc xuống khẽ lay động dưới ánh sáng.

Tống Tiểu Hoa rê chân tiến gần hơn một chút, hạ giọng hỏi:

- Nói như vậy, là chàng... lo lắng cho thiếp?

Lục Tử Kỳ người lên vừa đúng lúc bắt gặp đôi mắt sáng, trong vắt như mọi khi nhưng gần gũi thân thiết hơn. Lòng mềm lại, bất giác nắm lấy đôi bàn tay nhỏ lạnh giá:

- Đúng.

Giọng nói không lớn, vừa khẽ khàng vừa nhẹ nhàng, nhưng làm màng nhĩ của nàng rung lên.

Tống Tiểu Hoa hít một hơi thật sâu, khom lưng nhìn thẳng. Trong giây lát, nhắm mắt lại, hôn lên đôi môi khép hờ, hàng râu xung quanh gây cảm giác tê tê. Dừng lại, rồi lập tức buông ra. Mím môi, nhìn thẳng vào gương mặt đang rất đổi kinh ngạc, nàng cố bình tĩnh gật đầu:

- Cảm giác không tồi!

- ...

Vừa dứt lời, Tống Tiểu Hoa chỉ muốn cắn phăng cái lưỡi của mình.

Còn Lục Tử Kỳ sau hồi im lặng giờ đã lấy lại được bình tĩnh, khẽ húng hắng đứng dậy:

- Dao Dao, có những chuyện cần nam nhân chủ động.

Giọng nói hơi trầm khàn, pha chút đùa giỡn, phảng phất nét quyến rũ.

Tống Tiểu Hoa ngẩng đầu, cắn chặt một lần nữa:

- Vậy chàng có muốn thử cảm giác môi của thiếp không?

Nhìn gương mặt đỏ lựng không biết vì bị thương hay vì xấu hổ của nàng, Lục Tử Kỳ nín cười, ngại ngần:

- Lúc này? Nơi này? -Dù không phải là thanh thiên bạch nhật, dù là trong nhà của mình, nhưng cửa phòng rộng mở, quả thực hơi...

- Nếu thế thì... để tiếp thử cảm giác môi của chàng vậy!

Không đợi trả lời, Tống Tiểu Hoa kiễng chân, in lên đôi môi “hương vị ngọt ngào” một lần nữa. Động tác nhanh lẹ, gọn gàng mà chuẩn xác...

Lần này mắt mở to nhưng không nhìn thấy gì cả. Thả lỏng người, ôm vào cánh tay, từ từ đưa đầu lưỡi ra, chờ đợi sự tiếp xúc đầy mê hoặc...

- Cha! Mẹ! Hai người đang làm gì vậy?

Lục Lăng và Tống Vô Khuyết đứng ngây ra trước cửa, bốn mắt tròn to đang nhìn vào nơi tiếp xúc của hai cơ thể trong căn phòng.

Lục Tử Kỳ phản ứng nhanh, vội lùi lại phía sau một bước, không ngờ làm Tống Tiểu Hoa vẫn đang mê mê không kịp phản ứng loạng choạng đổ về phía trước, đành phải đưa cánh tay đỡ lấy eo của nàng, giúp nàng đứng vững.

- Lăng Nhi, chúng ta đang... cha và mẹ đang...

Cái này, cái này... phải giải thích sao cho hợp lý đây? Lục Tử Kỳ đối mặt với những tình huống bất ngờ thường vô cùng bình tĩnh, nhưng lần này thì hoàn toàn bất lực...

Thời khắc quan trọng vẫn là Tống Tiểu Hoa ra tay, nàng sửa lại mái tóc, mặt không biến sắc:

- Lăng Nhi, môi cha con có một vết thương nhỏ, mẹ đang liếm cho cha con!

Liếm...

Đầu mày và cả chân mày của Lục Tử Kỳ rướn lên cao.

- Á! Cha bị thương ư? – Lăng Nhi thấy cơ hội thứ hai cũng bị cướp mất, mặt rất buồn bã, giậm chân, chạy đến bên cha: - Lăng Nhi không biết đâu, hôm nay Lăng Nhi nhất định phải liếm một cái!

Lục Tử Kỳ đang định cúi xuống bế Lục Lăng, nhưng thấy Tống Vô Khuyết cũng nhiệt tình thè lưỡi ra tiến đến, có vẻ muốn tranh giành, chàng sợ quá xoay người chạy vội ra ngoài, đằng sau là hai cái đuôi những nhặng theo sao...

Tống Tiểu Hoa cười thích chí nhìn cả khoảng sân hỗn loạn, khẽ sờ nhẹ lên đôi môi vẫn còn cảm giác tê tê.

Nụ hôn đầu tiên, thành công!

Mấy ngày sau đó, trời yên biển lặng.

Gia Luật Bình hầu như chỉ ở trong căn nhà mua tạm làm nơi dừng chân, ít ra ngoài, theo bẩm báo, nàng ra chỉ thỉnh thoảng ra ngoài thành cưỡi ngựa, không đến phố nữa, tóm lại mọi thứ cần thiết đều do nha huyện chuẩn bị, họ không cần mua sắm gì thêm.

Lục Tử Kỳ ngày nào cũng cho người đến thăm hỏi, lễ nghi đường hoàng không sơ sót, cũng từng bày tỏ ý định tổ chức yến tiệc, nhưng bị từ chối.

Gia Luật Bình vẫn chưa nguôi cơn giận vì chuyện ngày hôm đó thì chàng cũng tuyệt đối không chủ động gây thêm phiền phức. Một thời gian nữa bình tâm lại, nàng ta sẽ có thể rũ bỏ được suy nghĩ cố chấp kia thì thật tốt biết bao. Bởi vậy chàng chỉ sai người ngày đêm theo dõi động tĩnh của đám người ngoại bang này, từ đó hai bên bước vào thời kỳ chiến tranh lạnh.

Tống Tiểu Hoa nghe theo yêu cầu của Lục Tử Kỳ, để tránh sinh chuyện ngoài ý muốn nên cũng ở nhà không ra khỏi cổng. Thực tế, nếu không có sự tồn tại của cô công chúa như quả bom không hẹn giờ kia thì nàng cũng chẳng đời nào vác bộ mặt sưng đỏ thảm hại này tung tăng ra phố.

Nói về lần bị hủy hoại nhan sắc này, Tống Tiểu Hoa có tâm trạng rất phức tạp, không biết nên chửi mắng tổ tông tám đời nhà Gia Luật Bình hay là phải cảm ơn họ.

Việc Gia Luật Bình gây sự trên phố, đúng là chất xúc tác cho tình cảm giữa Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ.

Còn nữa, chưa nói đến việc Lục Tử Kỳ vì ân hận hay vì xót xa mà mấy hôm nay ngày càng tận tình chăm sóc nàng, chỉ nói đến việc mỗi lần chườm lạnh, sự tiếp xúc vô tình hay hữu ý của da thịt và cả hơi thở quện vào nhau ở cự li gần cũng đủ làm nàng cảm thấy vô cùng ấm áp. Chỉ tiếc không được thưởng thức “hương vị ngọt ngào” của đôi môi một lần nữa.

Vì từ hôm Lục Tử Kỳ bị một cậu bé và một chú chó đuổi đòi liếm đến nay đã để lại nỗi ám ảnh trong lòng, cứ thấy Tống Tiểu Hoa có biểu hiện ham muốn là chàng cảnh giác ngó nghiêng. Đáng buồn là hai cái đuôi nhỏ Lục Lăng và Tống Vô Khuyết chỗ nào cũng thấy mặt, trừ lúc đi ngủ còn lúc nào cũng xuất hiện ở xung quanh. Nhưng đợi đến khi chúng đi ngủ rồi thì Lục Tử Kỳ thường ở thư phòng giải quyết công vụ, còn Tống Tiểu Hoa cũng không tiện làm phiền.

Thế nhưng cơn thèm khát này cũng nhắc nhở Tống Tiểu Hoa rằng phải nhanh chóng cho Lục Lăng ra ngủ riêng.

Trẻ con hơn ba tuổi có thể ngủ phòng riêng rồi, vả lại thằng bé này thường ngủ một mạch từ tối cho đến sáng, rất ít khi đi tiểu đêm. Chỉ cần một hai đêm đầu có người đến phòng đắp lại chăn bị đạp ra cho nó là được.

Đương nhiên người đi kiểm tra sẽ là Lục Tử Kỳ. Hoặc có thể huấn luyện Tổng Vô Khuyết học cách đắp chăn cho người?...

Để chuẩn bị tâm lý cho Lục Lăng, và cho nó tự nguyện đưa ra yêu cầu ngủ riêng, mấy ngày nay Tổng Tiểu Hoa cố gắng hết sức kể các câu chuyện về anh hùng hiệp khách cho nó nghe. Trong tất cả những câu chuyện ấy, có một tình tiết duy nhất luôn được nhấn mạnh, đó là toàn bộ các anh hùng hiệp khách đều ra ngủ riêng từ bé, vì như thế mới dũng cảm.

Thế là hôm nay khi Lục Tử Kỳ vừa về nhà, Lục Lăng liền chạy đến tuyên bố hùng hồn:

- Lăng Nhi muốn ngủ một mình!
- Ngủ một mình gì cơ?
- Lăng Nhi muốn làm anh hùng đại hiệp khách!
- ...

Lục Tử Kỳ chưa hiểu chuyện gì, đành quay ra nhìn Tổng Tiểu Hoa đang cười bí hiểm.

- Ý của Lăng Nhi là nó muốn ngủ ở phòng chàng mà không cần chàng ngủ cùng nó.

- Vậy ta... ngủ... ở đâu?

Hỏi xong Lục Tử Kỳ mới thấy không ổn. Nhà này chỉ có hai phòng ngủ, còn đi đâu được nữa? Đương nhiên là đến căn phòng mà chàng nên đến từ lâu, phòng của chàng và Tổng Tiểu Hoa...

Khê ho khan một tiếng, Lục Tử Kỳ làm bộ sửa lại y phục cho con trai, để che đi dáng vẻ mất tự nhiên:

- Thực ra, Lăng Nhi còn nhỏ, lớn thêm chút nữa rồi ngủ riêng cũng được mà!

Không còn phòng riêng, chỉ cần kê một cái giường nhỏ ở bên cạnh là được. Dù sao thì chàng cũng không có kinh nghiệm về... chuyện đó... mà còn có cả con bên cạnh... Quả thật lúc trước chưa từng nghĩ đến điều này. Chỉ biết rằng rất nhiều gia đình bình thường con cái đông đúc nhưng cũng chỉ có hai ba gian phòng, đứa lớn hơn kèm đứa nhỏ hơn ngủ trên một giường, đứa nhỏ hơn nữa thì ngủ cùng cha mẹ trên một giường khác. Còn như những gia đình khá giả đã có bà vú chăm sóc không cần phải lo lắng.

Không đợi Lục Lăng phản đối, Tống Tiểu Hoa trề môi tiếp lời:

- Sao? Chàng định cho cả nhà ba người chúng ta đêm nào cũng đắp chăn nói chuyện về lý tưởng sống chắc?

- ...

Lục Tử Kỳ không nói được câu gì, đành chịu.

Một nhà ba người, một nhà, ba người...

Tiếp theo là sắp xếp phòng cho con trẻ.

Lục Tử Kỳ sắp xếp được nửa ngày nghỉ, làm một hàng rào bảo vệ ở xung quanh giường, lại nghe Tống Tiểu Hoa ngọt nhạt làm một căn phòng mái chèo nho nhỏ đơn giản cho Tống Vô Khuyết. Làm xong còn phải mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được Lục Lăng từ bỏ ý định đổi phòng cho Tống Vô Khuyết...

Còn Tống Tiểu Hoa đem những bức tranh “kiệt tác” như vịt Donald, chuột Jerry, mèo máy Doraemon, cậu bé hồ lô,... mà mấy hôm rồi Lục Lăng vẽ ra dán đầy lên tường, làm Lục Tử Kỳ chỉ biết lắc đầu.

Trong mắt chàng, những bức tranh đó vừa thô kệch vừa kỳ quái, ngoài có chút trẻ con ngây thơ thuần khiết ra thì về họa pháp hoàn toàn sai lầm. Thêm nữa, trừ các danh họa nổi tiếng có ai dám khoe mẽ những tác phẩm tồi của mình ra đâu. Thật không khiêm tốn tí nào. Nếu cứ như vậy, sau này Lãng Nhi có tự cao tự đại quá không?

Với bản khoản mà Lục Tử Kỳ đưa ra, Tống Tiểu Hoa khoát tay:

- Đây gọi là tìm mọi cách cho con nhận biết và khẳng định bản thân, chỉ có như vậy trẻ con mới có đủ tự tin, phát huy được sức sáng tạo và trí tưởng tượng. Tin thiếp đi, không sai đâu!

Luận điệu kiểu này, Lục Tử Kỳ chưa từng nghe thấy bao giờ. Nhưng từ lúc nàng đến đây, tuy tính cách điềm đạm không hợp với lứa tuổi và sự khuôn khổ vốn có của Lục Lãng giảm đi chút ít nhưng người thì hoạt bát vui vẻ lên nhiều. Cũng hồn nhiên vui đùa giống như những đứa trẻ ba tuổi khác, đôi lúc nghịch ngợm, đôi lúc làm phiền, nhưng không nghịch ngợm. Dù sao thì chỉ cần con trẻ vui vẻ hoan hỷ thì bậc cha mẹ còn mong gì hơn, vì thế tạm thời theo phương pháp của nàng vậy...

Tống Tiểu Hoa vốn định dán lên đầu giường của Lục Lãng tờ “những điều bé ngoan cần biết”, nhưng không rõ đời Tống đã có “bảng cửu chương” chưa nên không dám dán linh tinh. Dù gì theo các bước của giáo dục thì phải học xong tiểu học mới học phép nhân chia, vài năm nữa nói sau vậy.

Do không được viết chữ số La-tinh, nên trang giấy dày đặc chữ số đen sì tạo thành các bảng biểu làm Lục Tử Kỳ chỉ có nước chống tay lên trán than trời.

Nha đầu này rất thông minh, học gì cũng nhanh, nhưng riêng chữ nghĩa thì chẳng có chút tiến bộ nào, vẫn như gà bới...

Lục Tử Kỳ đành tự tay cầm bút, chép lại bằng thể chữ Khải ngay ngắn vuông vắn. Môn toán số này trong các học đường chính thức, quy mô lớn có dạy đến nhưng trừ những người năng khiếu bẩm sinh hoặc hứng thú với môn này ra thì những người khác thường chỉ học để biết. Dù sao đi thi khoa cử cũng không có môn này.

Không hiểu sao Tống Tiểu Hoa lại hứng thú với cái thứ khô khan như vậy. Đành thế, trước khi Lăng Nhi nhập học vào năm tới, mọi việc cứ theo ý nàng vậy...

Trong lúc Lục Tử Kỳ chép lại, Tống Tiểu Hoa im lặng ngồi bên cạnh chống cằm quan sát.

Chữ của chàng vuông vức, chỉnh tề, hàng bút chậm mà chắc, ngòi bút rất có lực. So với Nguyên Hạo không được phóng khoáng bằng mà có phần ngay ngắn hơn. Trong con mắt của Tống Tiểu Hoa, chữ của hai người đều rất đẹp, rất đúng mực, chỉ có điều chữ của Lục Tử Kỳ hình như thêm cái gì đó, nghĩ mãi cuối cùng nghĩ ra được hai chữ rất hay – “khí phách”. Đương nhiên điều này rất có thể là vì trong mắt mình người yêu bao giờ cũng là nhất...

Lục Tử Kỳ chép xong bảng biểu, lại bị yêu cầu viết thêm mười mấy bài thơ từ, dán lung tung khắp gian phòng. Sau cùng, Tống Tiểu Hoa làm mấy con búp bê hình thù kỳ dị bằng vải mà hồi trung học từng được dạy trong môn thủ công khâu vá, buộc dây luôn qua xà nhà treo lủng lẳng, cửa sổ mở, gió thổi vào, lắc qua lắc lại rất thú vị. Vì thế nàng lập tức nghĩ đến mục tiêu mới đó là dùng dây đồng làm chuông gió...

Từ trước đến nay, môn thủ công của Tống Tiểu Hoa chỉ dừng ở mức trung bình, phong trào “thêu chữ thập” rầm rộ một thời mà nàng còn chưa từng động đến. Sau khi tới đây, không có gì tiêu khiển vui chơi, tính ào ào vốn có cũng thay đổi ít nhiều. Những lúc cực kỳ nhàn rỗi, nàng học cách khâu vá từ mấy bà thím hàng xóm, nhưng đa phần đều là học mót.

Phải hiểu một điều rằng, việc phụ nữ thời cổ đại không biết thêu thùa may vá cũng tương tự như việc phụ nữ thời hiện đại không biết đi giày cao gót, và cũng viễn tưởng như bộ phim Mỹ “Sao chổi Harley”. Vì thế để tránh gây kinh ngạc cho hàng xóm xung quanh, nàng thường quan sát họ làm trong lúc nói chuyện phiếm, rồi sau đó về nhà bắt chước lại. Tốn mất một đồng chỉ và cải, cuối cùng cũng làm ra được bộ đôi sói già và cừ non.

Chỉ tiếc rằng hai cha con họ không biết thưởng thức.

Lục Lăng còn đỡ, nàng chống đối vài câu nó liền tin đó là tạo hình trừu tượng của chó sói và cừ. Còn Lục Tử Kỳ thì thật đáng ghét, cứ khăng khăng cho rằng đó là yêu quái chuyên bắt hồn người, thậm chí còn đòi gỡ xuống, cuối cùng bị Tống Tiểu Hoa phùng mang trợn mắt tức giận phản đối kịch liệt.

Không có cách nào khác, chàng đành lấy những thanh gỗ thừa làm thành mấy thanh kiếm tinh xảo treo trong phòng, nói là để trừ tà.

Trông thấy Lục Lăng cầm thanh kiếm gỗ đuổi nhau với Tống Vô Khuyết ở bên ngoài, nàng cười tinh quái, dùng ngón tay trở ngoắc cầm chàng:

- Thế nào? Chuẩn bị xong chưa?

Lục Tử Kỳ ngậy ra, không cười nổi.

Nha đầu này thật to gan, nếu như lúc trước không quen với những hành động khác thường của nàng thì e rằng chàng đã bị nàng làm cho khiếp sợ.

Chàng thôi cười, cầm tay nàng theo thói quen, người hơi đưa ra phía trước, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh kia:

- Dao Dao, nàng lại quên rồi, có những việc cần nam nhân chủ động.

Hơi thở của chàng bình thản, kéo dài, nhưng nàng cảm thấy tim như ngừng đập, gấp gáp:

- Vậy chàng mau chủ động đi, cho thiếp chút dưỡng khí!

- Á?...

- Đừng á nữa, mau lên!

Đôi môi đỏ mọng áp đến, áp chặt cả những hồ nghi khó hiểu của Lục Tử Kỳ vào lòng, những nếp nhăn vui tươi xuất hiện trên khóe mắt chàng, thấp thoáng cả sự bất lực trong đó.

Nha đầu nóng vội này, đã bảo là có những việc cần phải nam nhân chủ động mà...

Trời bắt đầu có nắng, mặt Tống Tiểu Hoa đã khỏi, vết thương ở vai Lục Tử Kỳ cũng lành hẳn, “năm xôi nhỏ” háo hức muốn ngủ riêng. Chưa bàn đến đại nghiệp, riêng thiên thời địa lợi nhân hòa, tất cả đều đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu bước chân đặt lên cửa.

Ánh nắng chan hòa, gương mặt mịn màng hồng hào tươi cười rạng rỡ.

Tống Tiểu Hoa bước ra từ tiệm bán thùng tắm, theo sau là một người làm trong cửa tiệm đang đẩy chiếc xe đựng thùng tắm to đùng.

Cái thùng lần trước mua bé quá, chỉ dùng cho một người, lần này là kích cỡ dùng được cho cả hai vợ chồng. Về đun hai nồi nước lớn, đợi Lục Tử Kỳ trở về nhanh chóng ăn cơm rồi thay y phục, phu thê cùng tắm, thơm tho sạch sẽ quần lẩy nhau trên giường... ô hô hô hô!

Tống Tiểu Hoa nghĩ nhiều đến nỗi huyết quản như giãn ra, cổ họng như muốn thét gào sung sướng, ngẩng đầu, ánh mắt chạm đúng ô cửa sổ

của quán trà. Cửa mở, trống vắng, không có bóng dáng ung dung tự tại đứng tựa bên cửa. Trong lòng nàng có chút thất vọng.

Lục Tử Kỳ cũng từng nói, hôm đó chàng nghe người của nha huyện bẩm báo nên đến kịp, vì vậy, giọng nói đó, chắc là nghe nhầm...

Ngấn người nhìn một lát, cup mắt thờ dài, lấy lại vẻ vui tươi ban đầu, nàng cười ha ha chuyện trò với người làm ở tiệm bán thùng tắm.

Ra khỏi thành, nhìn gần thấy cả cánh đồng mênh mông chỉ còn trơ gốc rạ, trông xa xa, lẫn trong rừng cây um tùm là những mảng sáng màu vàng, và nữa, một người một ngựa đứng bên đường.

Chiếc áo màu lam nhạt, gương mặt khôi ngô tuấn tú, hàng mi và đôi mắt cong cong.

Chàng ta khẽ xoa bồm tuấn mã, vui vẻ mở lời:

- Đã lâu không gặp.

- Nguyên Hạo! – Tống Tiểu Hoa ngậy ra giây lát, rồi tiến vội lên phía trước: - Huynh về rồi ư? Huynh về khi nào vậy?

- Chính là hôm Huyện lệnh phu nhân dững cảm đối đầu với Công chúa Liêu quốc.

- ... Hóa ra ta không nghe nhầm, người đó đúng là huynh?

- Chú ngựa này chính là chú ngựa hiền nhà tại hạ.

- Ừm... Quả nhiên tốt hơn gấp trăm lần ngựa của người Liêu!

Đi một vòng quanh ngựa, Tống Tiểu Hoa ra vẻ nghiêm túc gật đầu, liền đó mỉm cười với Nguyên Hạo.

Dặn dò người làm của tiệm bán thùng tắm mang thùng về trước, Tống Tiểu Hoa cùng Nguyên Hạo chậm rãi men theo bờ ruộng.

Thình thoảng có cơn gió thổi tới, làm tà áo và tóc bay lên, đem theo không khí vui tươi của vụ mùa vừa thu hoạch.

Chiếc áo choàng mới màu tím nhạt, chiếc váy cùng màu, kiểu búi tóc đơn giản, trang sức thanh nhã, nàng trông xinh đẹp rạng ngời. Đây là lần đầu tiên Nguyên Hạo thấy nàng trang điểm ăn mặc đúng kiểu nữ tử.

Lần thứ nhất, mặt đầy vết mực, đầu bù tóc rối. Lần thứ hai, cả người lấm bẩn, mặt mũi sưng đỏ.

Lần nào cũng lôi thôi là thế, tuy rằng bản thân nàng luôn giữ khuôn mặt tươi cười đắc ý.

Hôm đó, Nguyên Hạo đang vào thành thì thấy âm ỉ ồn ào, chàng ta vốn không thích đám đông, không hiếu kỳ, nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đến đó.

Nàng thân hình bé nhỏ, đối mặt với nữ tử y phục quý phái đang cười trên lưng con ngựa cao lớn, không hề cảm thấy yếu thế mà còn hùng hồn phát biểu trước đám đông.

Những lời nói đó của nàng, có rất nhiều sơ hở, sai sót, chỉ được coi là những lời lấp liếm mà thôi, hơn nữa, chỉ nhất thời nói cho sướng miệng mà không biết rằng với thân phận của mình hoàn toàn chẳng có khả năng đối đầu với người kia, tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm. Đúng là hồ đồ nhất thời. Nhưng chính sự to gan không hề run sợ ấy lại làm người khác khó có thể rời mắt.

Vì thân thế của người ngồi trên ngựa nên chàng ta không tiện xen vào, nhưng thấy biểu cảm trên khuôn mặt kia lại không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trước đó thấy mấy người nhanh chóng rời đi, tuy mặc thường phục nhưng không khó nhận ra dấu vết của người thi hành công vụ, nghĩa là đi bám báo với Lục Tử Kỳ, chỉ không biết gặp trở ngại gì mà vẫn chưa thấy xuất hiện, không biết làm sao, chàng ta đành lên tiếng để kéo dài thời gian.

Trong lòng Nguyễn Hạo tin chắc, Lục Tử Kỳ không bao giờ để nàng rơi vào tình thế nguy hiểm mà không cứu, nhưng lại thầm mong Tử Kỳ đừng xuất hiện, như vậy bản thân có thể có một cơ hội...

Cuối cùng, Lục Tử Kỳ không phụ niềm tin của chàng ta, xuất hiện kịp thời. Ngoài ra còn khác với các viên quan nhà Tống khác hèn nhát, yếu thế, chịu nhục, nhận hết tội lỗi về phía mình, thậm chí quỳ gối xin lỗi.

Chỉ có điều, với sự điềm đạm của Lục Tử Kỳ không nên dùng những từ ngữ làm mất mặt đối phương như vậy mới phải. Đúng, là vì đã làm tổn thương người mình quan tâm chẳng...

Người này, nữ tử này, Lục Tử Kỳ quan tâm. Vậy còn chàng ta? Chàng ta có quan tâm không?

Tại sao đều có liên quan đến Lục Tử Kỳ vậy? Nàng và Hưng Bình công chúa.

Một người là nữ tử chàng ta rất muốn đi bên suốt cuộc đời. Một người là nữ tử luôn có mối liên hệ với chàng ta.

Nguyễn Hạo khổ sở cười thầm, hướng ánh mắt sang phía người đi bên cạnh.

So với hai tháng trước, nàng béo hơn trắng hơn, làn da mịn màng hồng hào hơn. Mắt mũi, dáng vóc như cao hơn, cử chỉ điệu bộ tuy còn hơi thoải mái thiếu đi sự e ấp, nhưng vẫn yếu điệu thướt tha.

Thay đổi lớn nhất là thần thái mông lung vô định trước kia đã được thay thế bằng niềm vui khó che giấu và sự mong đợi nào đó.

Chỉ trong thời gian ngắn mà thay đổi như vậy, là do Lục Tử Kỳ ư? Là cuộc sống mà Lục Tử Kỳ đem đến cho nàng ư?...

Nguyên Hạo nhíu mày, rồi lại cười hỏi:

- Cuốn sách đó xem đến đâu rồi?

Tống Tiểu Hoa hào hứng đáp:

- Giờ ta gần như có thể đọc thuộc lòng! Nhất là phần cách thức nấu ăn... Ồ, đúng rồi, nói đến điều này thật sự phải cảm ơn huynh, dạ dày của Đông Thanh không tốt, phải ăn thanh đạm, mà nơi này thì thích ăn cay, lại thêm thời gian vừa rồi chàng bị thương, phải ăn kiêng. Nếu không nhờ cuốn sách của huynh ghi chép những món ăn phương Nam thì với một đầu bếp tồi như ta chắc hết cách mất. Còn nữa, phương thuốc huynh kê cho Đông Thanh, ngày nào chàng cũng uống, hình như rất hiệu quả!

Gương mặt nàng đầy sự cảm kích dành cho Nguyên Hạo, nhưng ánh mắt phát ra những tia sáng lấp lánh kia không phải dành cho chàng ta.

Mí mắt sụp xuống, chàng ta giấu đi tâm trạng khó tả hiện lên trong đồng tử:

- Dây đeo bên hông rất thú vị, tự mình tết ư?

- Ta làm gì giỏi thế? Đông Thanh tết tặng đấy. Thế nào, không tồi đúng không?

Lòng ngực như thắt lại, lòng bàn tay chàng ta có cảm giác tê buốt.

Nguyên Hạo hơi dừng lại, tụt về phía sau nửa bước, dang tay ném một vật gì đó ra xa về phía cánh đồng mênh mông, phát sáng bầy mày lấp lánh

rồi biến mất trong giây lát.

Khi ở Liêu quốc, trong gian phòng đầy những đồ vật quý hiếm, chàng ta chỉ lấy duy nhất một thứ, đó là bảy viên đá biển sâu, tròn nhẵn đều chắn chặn phát ra tia sáng bảy màu kỳ lạ được xuyên thành dây đeo.

Lúc đó trong đầu chàng ta hiện lên hình ảnh đôi mắt sáng ngời long lanh, khuôn mặt tuy không phải tuyệt sắc giai nhân nhưng thần thái rất đặc biệt, luôn nở nụ cười tươi vui rạng rỡ.

Chàng ta nghĩ rằng chắc hẳn nàng sẽ thích, sẽ nhảy lên sung sướng như một đứa trẻ.

Nhưng, chàng ta đã sai.

Có quý hiếm đến đâu, có tuyệt trần đến đâu cũng không bằng sự giản đơn của thứ được tết bằng cọng rơm khô vàng. Nếu đã như vậy còn cần làm gì nữa?

- Có muốn học cưỡi ngựa không?

- Muốn!

- Lại đây, ta dạy cho.

Thấy Nguyên Hạo chìa tay ra, Tống Tiểu Hoa cười hì hì nắm lấy không chút do dự, tiếp theo lấy đà nhảy lên, ngồi trên lưng ngựa một cách thoải mái.

Tay Nguyên Hạo cũng thon dài có lực như Lục Tử Kỳ, nhưng không ấm bằng, không có cái cảm giác ấm áp đến tận tâm can như thế.

Hành động này, trong mắt Tống Tiểu Hoa không mang bất cứ ý nghĩa gì, chỉ giống như lúc leo núi các bạn nam giúp các bạn nữ một tay, hoàn toàn bình thường.

Huống hồ, trong thâm tâm, nàng vẫn coi Nguyên Hạo như huynh đệ kết nghĩa.

Thế nhưng với Nguyên Hạo thì lại không đơn giản như vậy.

Điều này ít ra thể hiện rằng nàng không ghét bỏ chàng ta, không đề phòng chàng ta, thậm chí có chút cảm tình đặc biệt.

Sự mong chờ của nàng ở phố thị hôm đó, sự thất vọng hụt hẫng của nàng dưới quán trà hôm nay, chàng ta đều thấy rất rõ.

Buông tay nàng ra, nhưng không thể buông cảm giác mềm mại mà chàng ta chỉ muốn giữ mãi trong lòng bàn tay.

Dắt ngựa đi bên cạnh, Nguyên Hạo kiên nhẫn giảng giải cho Tống Tiểu Hoa bí quyết cưỡi ngựa, ánh mắt hướng về phía rừng rậm xa xa.

Lục Tử Kỳ, giờ này huynh nghĩ gì? Quyết định thế nào?

Ánh mặt trời xuyên qua những lớp lá dày đặc tạo thành nhiều vệt sáng loang lổ, cũng làm nên những khoảng sáng tối trên gương mặt đầy tâm trạng khó nắm bắt của Lục Tử Kỳ.

Gia Luật Bình nghiêng đầu nhìn chàng, đôi mắt phượng hơi cong lại, tay cầm bộ cung tên được làm rất tinh xảo.

Cả khu rừng rộng lớn như bị bao phủ bởi một không khí rất kỳ lạ, thỉnh thoảng có tiếng chim rừng kêu, rồi lại rơi vào im lặng.

- Nhìn xong chưa? Chúng ta có đi săn nữa hay thôi? – Cuối cùng sự im lặng đã bị phá vỡ, giọng Gia Luật Bình khàn khàn nhưng quyến rũ, có thêm vài phần giễu cợt, bông đùa.

- Hôm nay Công chúa chủ đích hẹn Lục mỗ tới đây, hẳn không phải để săn bắn? – Lục Tử Kỳ vẫn ôn tồn, bình thản như đang kể một câu chuyện

hoàn toàn không liên quan đến mình.

- Phải thì sao mà không phải thì sao? Tóm lại tất cả những gì chàng nhìn thấy từ đầu đến giờ đâu có gì là ép buộc.

- Vậy thì sao?

- Sao ư? Ta thật không biết rằng nam nhân nước Tống lại độ lượng đến vậy? Trên đầu mọc sừng mà coi như không có chuyện gì xảy ra!

- Công chúa, xin tự trọng! Thê tử tại hạ chỉ gặp gỡ bằng hữu cũ, nếu còn buông lời nhục mạ, đừng trách Lục mỗ thất lễ cáo từ!

Khu rừng lại rơi vào tĩnh lặng.

Gia Luật Bình thấy Lục Tử Kỳ tỏ vẻ không muốn nói gì với mình, cơn giận lại sục sôi:

- Chàng và muội muội quả thật ân tình sâu đậm đến vậy?

Dứt lời, nàng ta đột nhiên rút từ ống tên phía sau một mũi tên, giương cung lên:

- Ta xem với khoảng cách như vậy chàng còn có thể lên tiếng cảnh báo được hay không? Hãy thử so xem giọng của chàng và tên của ta, cái gì sẽ truyền đến tai người trên ngựa kia đầu tiên!

Lục Tử Kỳ mặt cắt không còn giọt máu, liền sau đó đôi môi trắng bệch, lòng bàn tay bị móng tay đâm rách, từng giọt máu theo nhau rơi xuống đám lá cây dưới chân.

Thế nhưng, giọng nói và biểu cảm trên gương mặt vẫn bình thản như ban đầu:

- Thù giết thê tử, không đội trời chung!

Tám chữ như tiếng binh đao, nặng ngàn cân, đè cong mũi tên tưởng chừng như có thể xuyên qua mọi thứ, cũng đè bẹp vẻ lạnh lùng bình tĩnh mà Gia Luật Bình tạo nên.

- Chàng tự nguyện vì cô ta, vì nữ nhân như thế mà đối đầu với ta, muốn giết ta để báo thù?!

- Nữ nhân đó là thê tử của ta.

- Thê tử ư? – Vứt cung tên trong tay, Gia Luật Bình bật cười một cách thâm hiểm, làm chim rùng khiếp sợ bay đi: - Ta vốn tưởng rằng, cả đời này chàng chỉ nhận một người là thê tử, đó là người đã mất từ lâu!

Người Lục Tử Kỳ hơi run lên, hít một hơi sâu:

- Hóa ra mấy ngày nay, Công chúa đang điều tra Lục mỗ.

- Không sai! Lục Tử Kỳ ơi Lục Tử Kỳ, không ngờ chàng lại có gia cảnh như vậy. Chàng đoán xem, nếu ta đích thân đưa ra lời đề nghị thành hôn với chàng lên Hoàng đế Đại Tống thì người có đồng ý không? Giữa ta và chàng cũng không có gì gọi là khác biệt thân phận, nếu kết thân sẽ là đại hỷ với hai nước!

- Hoàng đế chúng ta đồng ý hay không còn phụ thuộc vào Quốc chủ của quý quốc. Tiếc rằng sẽ không đạt được đồng thuận.

- Chàng... có ý gì?

Giọng Lục Tử Kỳ sang sảng, không cao ngạo không luôn cúi:

- Công chúa điều tra Lục mỗ, vừa hay Lục mỗ cũng có được một số tin tức liên quan đến Công chúa. Theo thiên ý của Lục mỗ, thế lực mà quý quốc muốn liên kết không phải là Đại Tống ta.

- Được! Được! Được!

Sau ba tiếng “được” liên tiếp, Gia Luật Bình chỉnh lại tóc vương trên mặt, ngẩng đầu, lấy lại vẻ cao ngạo:

- Chàng không hồ là người lọt vào mắt xanh của ta, có toan tính, có thủ đoạn! Thực ra ta đã sớm biết kết quả, nhưng ta không cam lòng, ta muốn tự theo ý mình một lần, sống cho mình một lần, dù cả đời này chỉ có một lần. Ta thích chàng, muốn bên chàng, mãi mãi bên chàng. Từ lúc chàng kêu lên cảnh báo cho chú chồn, ta đã thích chàng rồi. Không có lý do, không có nguyên cớ, thích là thích.

Tiếng dây ngọc khẽ vang lên tinh tang theo bước chân chậm rãi tiến về phía trước, nàng ta đưa tay lên vuốt nhẹ gương mặt xuất hiện hằng đêm trong mộng, giọng nói không còn cao ngạo chế giễu nữa, chỉ còn đọng lại cái gì đó mơ hồ, làm trái tim tan vỡ:

- Sao chàng không thích ta? Nếu ta là thê tử đã khuất của chàng, liệu chàng có vì ta mà rời bỏ tất cả? Nếu ta là thê tử hiện tại của chàng, liệu chàng có vì ta mà đối đầu với cả thiên hạ?

Lục Tử Kỳ không né tránh, để mặc cho đôi bàn tay nóng rực như chính tính cách của chủ nhân nó vuốt ve khuôn mặt chàng, chỉ có điều vẫn lặng im không nói.

Nở nụ cười buồn bã, Gia Luật Bình bỏ tay xuống.

- Vấn đề này không cần trả lời, ta cũng không muốn trở thành hai người bọn họ. Ta chính là ta, Hưng Bình công chúa của Liêu quốc. – Nàng ta thở dài trong tiếng cười như tự chế giễu: - Được rồi, những việc tự theo ý mình đến đây là chấm dứt. Nhưng không có nghĩa là ta thua, không có nghĩa là ta từ bỏ, chỉ là vì ta không nhẫn tâm, không nhẫn tâm hủy hoại chàng, dù ta rất muốn.

Nàng ta thu lại ánh nhìn trong giây lát rồi cười, lần này nụ cười tràn ngập sự tự nhiên phóng khoáng:

- Giờ nói thật ta nghe, chàng thực sự đã quên thê tử cũ rồi sao?

Đứng chấp tay sau lưng im lặng một hồi, Lục Tử Kỳ chậm rãi lắc đầu:

- Lục mỗ suốt đời không bao giờ quên.

- Vậy tại sao chàng năm lần bảy lượt vì nữ tử bây giờ mà đối đầu với ta? Ta nhận thấy chàng cũng có tình cảm với người đó. Chẳng lẽ trái tim chàng có thể dung nạp hai nữ nhân cùng một lúc?

Lục Tử Kỳ đưa mắt hướng về phía xa nơi có bóng người đang được bao phủ bởi ánh nắng mặt trời, tự nhiên khóe miệng cong lên:

- Thê tử đã khuất là tình yêu chung thủy trọn đời của ta, không phút nào nguôi nhớ đến, nỗi đau thấu tâm can. Còn nàng ấy, là người sẽ theo ta suốt cuộc đời, ở bên cạnh nàng ấy, tuy không thề non hẹn biển, sinh tử tương tùy, nhưng ta có cảm giác bình yên và mãn nguyện. Dù là chuyện nhỏ nhặt tầm thường nhất cũng có thể tìm thấy niềm vui trong đó. Một người là pháo hoa sáng bùng, một người là nước suối róc rách, trái tim ta không lớn không nhỏ, vừa đủ chứa đựng hai thứ đó, và cũng chỉ có thể chứa đựng hai thứ đó mà thôi.

Gia Luật Bình lạnh lùng:

- Câu cuối cùng thật không cần thiết!

Lục Tử Kỳ chấp tay:

- Là Lục mỗ nhiều lời, mong Công chúa thứ tội.

- Xem ra đợi chàng gọi ta một tiếng Bình Nhi thì phải chờ đến kiếp sau rồi.

- Nếu quả thật có kiếp sau, hy vọng Công chúa sẽ không phải chịu phiền phức bởi những thứ trần tục, có thể thực sự sống cho riêng mình.

- Ta cứ tưởng rằng chàng sẽ cho ta bên chàng kiếp sau.

- E rằng Công chúa không còn muốn gặp lại Lục mỗ nữa.

- Sao lại không muốn? Chàng là người ta chọn, nên suốt đời suốt kiếp không thể thoát khỏi tay ta! Kiếp này tạm thời tha cho chàng, bắt đầu từ kiếp sau, chàng mãi mãi chỉ được là nam nhân của ta!

- ... Được hậu ái như vậy, quả thực Lục mỗ...

- Chàng cũng đừng lấy đó làm gánh nặng. Thế này vậy, cứ coi như chàng nợ ta một mối ân tình, một ngày nào đó nếu ta đến đòi nợ thì chàng không được chối đâu đấy.

- Chỉ cần không phản lại trung hiếu tiết nghĩa, nếu có điều gì sai bảo, Lục mỗ dẫu nhảy vào lửa cũng chẳng từ nan.

- Chắc chắn thế nhé!

Sự việc được giải quyết, nút thắt được tháo gỡ, chỉ là tự nhiên phải nợ ân tình một cách khó hiểu, hy vọng đừng có sự giáo hoạt gì ở đây...

Lục Tử Kỳ không biết làm sao, cười buồn, ánh mắt lại hướng về phía hai người đang dần xa khuất.

Nguyễn Hạo, có can hệ gì với Hưng Bình công chúa chẳng?

Rốt cuộc người này là ai, đối với Dao Dao lại...

Những ghen tuông nghi ngờ lúc trước bị kìm nén giờ lại dấy lên, chàng cảm thấy lồng ngực thắt lại như thể không khí trong rừng không được lưu thông.

Lục Tử Kỳ lặng lẽ thở dài, mình làm sao vậy, sao lòng dạ lại hẹp hòi đến thế.

Hành động của bọn họ đều nằm trong tầm ngắm, rõ ràng, rành mạch, có gì mà phải băn khoăn cơ chứ? Lúc trước cũng tận mắt chứng kiến cảnh tượng ở trà quán, sao lại không có cảm giác như thế này?

Dù gì chẳng nữa sau khi về sẽ dạy cho nàng cưỡi ngựa, vì tay của nàng chỉ có thể để cho chàng nắm lấy.

Tống Tiểu Hoa gặp Lục Tử Kỳ ở cái đình gần nhà.

Ánh mặt trời đang tiến về phía Tây, làm bóng chàng dài ra, xung quanh như khám một đường viền màu vàng. Chàng đang đứng một mình trong đình, gương mặt hơi phờ phạc thoáng một nụ cười.

- Sao chàng lại ở đây? Hôm nay về sớm vậy?

Lục Tử Kỳ nhìn người đang hai bước dồn một chạy về phía mình, nụ cười như tươi hơn, ấm áp hơn, và cũng hồi hộp hơn.

Trước đó trong rừng, mũi tên ngắm trúng Tống Tiểu Hoa tuy không bắn ra, nhưng như xuyên vào trong huyết mạch chàng vô số lần.

Nỗi đau thấu tận xương tủy, đó là sự sợ hãi. Sợ mất nàng, giống như lúc trước mất Đồng Nhi...

Lần đối đầu này với Hưng Bình công chúa, làm chàng sức cùng lực kiệt, nhưng giây phút được nhìn thấy nàng, mọi thứ dường như tan biến.

Nàng không sao cả, thật là tốt. Nàng không thể xảy ra chuyện gì, vì chàng không cho phép.

Một màu tím nhạt áp đến, trước khi Lục Tử Kỳ kịp phản ứng, đã dang hai cánh tay ra ôm chặt lấy chàng.

Liên sau đó, chàng vừa ngây người vừa ngại ngùng. Giờ này phút này nơi này đúng là thanh thiên bạch nhật giữa đường giữa chợ...

Lục Tử Kỳ nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh, may mà vụ mùa đã kết thúc, đồng ruộng ít người qua lại, phía xa chỉ có mấy bác nông dân đang nghỉ ngơi, nếu không thật khó xử.

- Dao Dao...

Nhận thấy người chàng cứng đờ, Tống Tiểu Hoa càng ôm chặt:

- Sợ gì chứ? Chúng ta là phu thê hợp pháp, làm gì cũng là quang minh chính đại!

Khuôn ngực chàng ấm áp mà mạnh mẽ, như có mùi hương dịu nhẹ phảng phất làm say đắm lòng người, khiến nàng chỉ muốn mãi mãi bên chàng không rời xa. Eo lưng chàng săn chắc, thấp thoáng độ cong, dù cách mấy lớp vải cũng có thể cảm nhận được thân hình xương xương nhưng cao lớn.

Áp tai vào ngực chàng, lắng nghe tiếng tim đập mạnh và hơi xáo trộn, Tống Tiểu Hoa như thấy cảm xúc gì đó trào dâng trong lòng:

- Đông Thanh... Đông Thanh...

Ôm trong vòng tay thân hình mềm mại yếu đuối, cơn gió thoảng qua, đem theo mùi hương thiếu nữ quyến rũ, đưa vào trong mũi, thấu đến tận tim. Bên tai nghe tiếng nàng thì thầm gọi khẽ, Lục Tử Kỳ như người gặp phải rượu ngon say ngất ngây:

- Ủm? Chuyện gì vậy?

- Không có gì... - Tống Tiểu Hoa ngẩng mặt lên, nhăn mũi cười: - Thiếp chỉ muốn nói chàng gầy quá, phải béo lên một tí ôm mới thích!

- ...

Nha đầu này, lúc nào cũng làm những việc không theo suy nghĩ thường tình, khiến người khác vừa tức vừa buồn cười lại vừa không biết phải làm sao. Chàng chỉ ngón tay trở lên mũi nàng:

- Nàng thật là... - Giọng nói của Lục Tử Kỳ trầm trầm, có chút giận dữ nhưng chan chứa yêu thương.

Tống Tiểu Hoa nhìn chăm chú vào gương mặt tuần tú, vào đôi mắt dịu dàng, hôm nay chàng có gì đó không giống với thường ngày:

- Chàng cố tình đứng đây đợi thiệp ư?

- Đúng vậy, đợi nàng cùng về nhà.

- Thật sao?! – Tống Tiểu Hoa tươi cười, rồi dụi mắt vào ngực chàng: - Vậy phu thê chúng ta mau mau về nhà, mau mau tắm rửa, rồi mau mau... hê hê hê...!

Khẽ vuốt mái tóc mềm mượt, Lục Tử Kỳ đã sớm quen với cảm giác bất lực, vừa rồi toàn là những lời nói kỳ quái gì không biết nữa...

Kéo tay chàng, mau chóng rời khỏi đình, Tống Tiểu Hoa bước mấy bước, tiện hỏi:

- À đúng rồi, chàng đoán xem hôm nay thiệp đã gặp ai?

Lục Tử Kỳ hơi rướn mày, giả vờ hiếu kỳ:

- Ai vậy?

- Chàng đoán đi!

- Thím Trương? Triệu đại thúc? Hay Hồ đại phu?

- Những người này thường xuyên gặp thì có gì đáng nói đâu?

- Thế thì còn ai nữa? Người quen của nàng ở đây không nhiều, cũng không có bằng hữu cũ...

- Xì! Coi thường thiếp! – Tống Tiểu Hoa bĩu môi, ấm ức nói to: - Còn nhớ Nguyên Hạo không?

- Huynh ấy về rồi ư?

- Đúng thế, về lúc thiếp đang đối đầu với Hưng Bình công chúa ở trên phố ý.

Nghe Tống Tiểu Hoa thuật lại những việc mà Nguyên Hạo làm hôm đó, Lục Tử Kỳ giật mình. Nói như vậy nghĩa là mình đến được kịp thời, Dao Dao không bị nguy hiểm thêm, phần nhiều là do Nguyên Hạo dùng lời lẽ để kéo dài thời gian.

Đương nhiên Nguyên Hạo không thể đi tìm một chú tuấn mã đến, đây là chưa kể việc đó chẳng khác gì là đang bông đùa. Dao Dao là nữ tử, không đáng ngại nhiều, nhưng người như Nguyên Hạo sao có thể hòa theo làm bậy. Huống hồ, dù huynh ấy không biết nội tình, nhưng cũng hiểu rất rõ sẽ nguy hiểm thế nào nếu Dao Dao cưỡi ngựa ra khỏi thành cùng Hưng Bình công chúa. Vì vậy, làm thế chỉ có thể là kéo dài thời gian mà thôi.

Thế nhưng sao Nguyên Hạo không xuất đầu lộ diện, với tài ăn nói của huynh ấy chưa biết chừng mọi việc sẽ được giải quyết một cách gọn nhẹ, mà lại chỉ lên tiếng chứ không ra mặt? Tình huống đó không cần thiết phải ra vẻ bí hiểm, vậy chỉ có một khả năng xảy ra, không tiện lộ diện. Là vì... Hưng Bình công chúa sao?...

- Chàng đoán xem, hôm nay huynh ấy tìm thiếp làm gì?

- Ngoài hàn huyên chuyện cũ ra thì còn có gì? Không phải là cùng nàng vịnh thơ vẽ tranh đấy chứ?

Tống Tiểu Hoa giẫm nhẹ lên chân người muốn trêu đùa nhưng vẫn làm bộ nghiêm túc bên cạnh mình:

- Chàng thật là! Huynh ấy đến dạy thiếp cưỡi ngựa, nói là không được để vì chuyện này mà bị người khác coi thường nữa!

-Ồ... Vậy nàng cưỡi được chưa?

- Thiếp có là thiên tài đi nữa thì cũng không thể học được trong vòng nửa ngày!

- Nên huynh ấy sẽ tiếp tục đến dạy nàng rồi!

- Đúng thế, đã hẹn vào mỗi chiều hằng ngày.

Lục Tử Kỳ dừng bước:

- Nói lại với huynh ấy đi!

Tống Tiểu Hoa không hiểu:

- Nói lại gì cơ?

- Nàng muốn học cưỡi ngựa, ta sẽ dạy nàng.

- Nhưng ngày nào chàng cũng bận như vậy...

- Ta sẽ thu xếp thời gian.

Tống Tiểu Hoa chớp mắt, đột nhiên cười tinh quái:

- Lẽ nào chàng đang... ghen?

Lục Tử Kỳ mím môi, giọng dứt khoát:

- Đúng.

Sự thẳng thắn không hề do dự của chàng làm Tống Tiểu Hoa ngây ra, chân tay lóng ngóng, không nói được câu nào.

Lục Tử Kỳ nhìn nàng chăm chú, rồi chậm rãi nói:

- Ta đã hứa không bao giờ buông tay nàng ra. Vì vậy có chăng nàng cũng nên hứa với ta, tay nàng không cho bất kỳ ai khác nắm?

Đầu Tống Tiểu Hoa hơi quay quay, đây có lẽ là kiểu bị hạnh phúc làm cho điên đảo trong truyền thuyết.

Nhưng hạnh phúc đến quá nhanh làm cho não bộ đang mê mông lung cực độ bỗng nhiên được khai sáng:

- Trước đó chàng về nhà rồi ư?

Hoàn toàn không ngờ tới câu nói đầy yêu thương vừa rồi lại nhận được câu trả lời hết sức khó hiểu, Lục Tử Kỳ cũng hơi thù người ra, hoàn toàn vô thức:

- Đâu có...

- Vậy sao chàng biết thiếp không ở nhà mà đứng đây đợi thiếp?

- ...

- Được lắm, chàng lại nhìn trộm!

- Ta... không có... - Đấy không gọi là nhìn trộm mà? – Tuy cũng có hơi giống thật... nhưng cái gì mà “lại” cơ chứ...

- Vì thế chàng mới biết Nguyên Hạo nắm tay thiếp đúng không?

Dưới ánh mắt phẫn nộ đang mở tròn như hai quả nho đen, Lục Tử Kỳ thở dài, đầu hàng:

- Đúng là ta nhìn thấy hai người từ xa, nhưng ta không cố ý. Hưng Bình công chúa hẹn ta đi săn bắn...

Nàng trông theo ánh mắt chàng nhìn về phía rừng, im lặng một lát, buông một câu không suy nghĩ:

- Chúng ta đúng là xứng lứa vừa đôi đấy... - Phu thê hai người đều tư tình...!

Cảm thấy cơn ghen sắp sửa nổi lên, Lục Tử Kỳ vội vàng bổ sung:

- Hưng Bình công chúa hẹn ta đến là muốn nói với ta, nàng ấy từ bỏ rồi.

- Từ bỏ? Từ bỏ chàng?

- Đúng thế.

Tống Tiểu Hoa ngạc nhiên:

- Nàng ta bị kích động gì chẳng? Sao đột nhiên lại thay đổi?

Lục Tử Kỳ khoát tay:

- Cái này thì ta không biết.

Mọi tranh giành đấu trí, mọi ràng buộc quyền lực địa vị, mọi đen tối xấu xa không thể công khai hãy để chàng một mình đối mặt, quyết không để cho đôi mắt trong sáng long lanh kia gợn đục. Đó là lời hứa của chàng với chính bản thân mình.

Nhưng kẻ thù mạnh như vậy lại nhanh chóng rút lui, điều này làm Tống Tiểu Hoa không tin đó là sự thật:

- Không thể nào! Trông nàng ta kiên quyết cướp lấy chàng về mình, rõ ràng là mười tám con trâu mộng cũng không thể lay chuyển được lý trí, sao đột nhiên nói từ bỏ là từ bỏ ngay được? Lẽ nào có âm mưu gì chẳng... lùi một bước tiến hai bước? Muốn bắt thì cố tình thả?... Hay là chuẩn bị về nước kéo một binh đoàn đến cướp hôn? Hoặc giả nhân lúc chàng không phòng bị, đánh chàng ngất xỉu rồi làm thảo khấu, ép chàng làm “áp trại phu quân”?!

Tống Tiểu Hoa lăm bằm một mình, Lục Tử Kỳ chỉ có nước ôm trán bất lực.

Chỉ muốn bổ não nàng ra xem bên trong chứa những thứ gì. Nha đầu này, rốt cuộc là do đất Đại Tống ta nuôi dưỡng mà...

- Dao Dao, lẽ nào nàng muốn ta và Hưng Bình công chúa không thể chấm dứt?

- Đương nhiên là không! Thiếp chỉ là đang vạch rõ mưu đồ của kẻ địch, biết người biết mình trăm trận trăm thắng. Đây gọi là trong tay có lương thực, trong lòng không sợ đói...

- Ba mươi sáu kế nàng học rất nhanh đấy! – Cuối cùng, Lục Tử Kỳ không chịu nổi cắt ngang những lời lẽ lung tung của nàng: - Nàng vẫn chưa hứa với ta!

- Hứa gì với chàng? – Mắt Tống Tiểu Hoa đảo mấy vòng: - Ồ... Không thành vấn đề! Thiếp hứa với chàng, cho dù Công chúa không cần chàng nữa thì thiếp cũng vẫn cần chàng! Đừng đau lòng nữa, ngoan nào!

- ...

Lục Tử Kỳ cảm thấy khắp thiên hạ không ai có thể cảm nhận bốn chữ “dở khóc dở cười” sâu sắc như chàng, diễn giải được sinh động như chàng lúc này.

Nhìn gương mặt cười tinh nghịch, tự nhiên trong lòng cũng có ý đùa giỡn, chàng kéo nàng vào lòng, hai cánh tay ghì chặt, như muốn đem cơ thể mềm mại hòa vào trong huyết mạch của mình.

Tống Tiểu Hoa không kịp đề phòng, chỉ còn nước thở ra, cố xin tha:

- Gãy xương rồi... không thở được nữa... sắp chết rồi... thôi, thôi, thiếp sai được chưa? Thiếu hứa với chàng được chưa...

Nói lỏng một chút, nhưng không buông ra, giọng Lục Tử Kỳ đầy vẻ đe dọa nhưng vẫn không giấu được ý cười:

- Nàng sai ở đâu? Hứa với ta điều gì?

- Thiếp không nên để nam nhân khác dạy thiếp cười ngứa. Vì vợ muốn học gì đương nhiên phải nhờ chồng dạy, nếu không chồng sẽ thấy rất mất mặt!

Lục Tử Kỳ ngậy ra, hai cánh tay nói lỏng hơn:

- Chồng ư?

Tống Tiểu Hoa nhân cơ hội nhanh chóng bứt ra, ôm ngược lại eo chàng, người hơi ngả về phía sau, nghiêng đầu cười hì hì:

- Chồng có nghĩa là phu quân.

Lục Tử Kỳ chau mày:

- Cách xưng hô này học ở đâu vậy? Hình như không được nho nhã lắm...

- Vậy từ nay thiếp vẫn gọi chàng là Đông Thanh, phu quân của thiếp, Đông Thanh.

Lục Tử Kỳ cười, nắm chặt bàn tay kia của Tống Tiểu Hoa:

- Được.

- Thiếp hứa với chàng, từ nay về sau tay thiếp chỉ để cho chàng nắm lấy. Nhưng, chàng cũng phải hứa với thiếp một điều.

- Gì vậy?

Tống Tiểu Hoa nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của chàng:

- Những chuyện trước đây của chàng thiếp không nhắc tới, nhưng từ nay về sau, trái tim chàng ngoài thiếp ra, không được chứa người nào nữa. Nói cách khác, thiếp là người cuối cùng trong tim chàng. Nếu không... - Cười tinh quái: - Thiếp đảm bảo chàng không bao giờ suy nghĩ được bằng nửa thân dưới.

Lục Tử Kỳ không hề do dự, nhẹ nhàng trả lời:

- Được.

Nha đầu này, cho chàng một vị trí để lưu giữ Đồng Nhi trong tim, thế là đủ rồi. Có hai người đó là đủ rồi...

Nhưng câu cuối cùng nghĩa là gì nhỉ...

Mặt trời lặn về phía Tây núi, hai cái bóng nắm tay nhau.

Nắm tay nhau đến đầu bạc răng long.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 10

Typewriter: ngocanh0112

Lý bố khoái mới mười tám tuổi, vừa thành thân được nửa tháng, giờ đang trong thời kỳ mặn nồng nên đặc biệt nhanh nhạy với một số việc.

Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ vừa về đến nhà bèn thấy ngay cái thùng tắm to đùng nằm ở giữa sân, Lục Lăng và Tống Vô Khuyết đang trèo ra trèo vào, người thì mặt mũi đầy mồ hôi, chớ thì thè lưỡi thở hồng hộc, còn lý bố khoái đang ngồi một bên cười ha ha cổ vũ.

Trông thấy hai người, y lập tức đứng dậy, chấp tay cung kính, đưa cho Lục Tử Kỳ vật gì đó trong tay:

- Gói đồ này do người nhà phu nhân gửi tới, vì không biết nhà đại nhân ở đâu nên đến thẳng nha môn, đúng lúc đại nhân vừa ra ngoài. Tôi liền mang luôn cùng thư đến đây cho đại nhân.

- Làm phiền rồi. Vậy người kia đâu?

- Người đó nói có việc gấp phải đi trong đêm, không thể đợi gặp đại nhân và phu nhân, mong hai vị đừng trách tội. À, đúng rồi, người ấy còn nhờ tôi chuyển đến phu nhân lời nhắn, là người nhà phu nhân nhờ người ấy chuyển cho phu nhân... - Bị chính những lời chuyển này chuyển nọ làm cho điên đảo đầu óc, Lý bố khoái ngược ngùng lắc đầu, cười hê hê: - Tôi không biết ăn nói... tóm lại người nhà của phu nhân nói rằng, mọi việc ở nhà đều tốt, vụ mùa năm nay thu hoạch tốt, phu nhân đừng lo lắng gì cả. Đại Trụ Tử và Tiểu Trụ Tử đều lớn rồi, đã hiểu chuyện, chỉ thỉnh thoảng nũng nịu đòi đi tìm tiểu cô cô, ừm, chính là phu nhân đấy ạ. Đợi xong đợt

này hết bận, cả nhà bọn họ sẽ sắp xếp thời gian ra thăm phu nhân trước mùa tuyết rơi. À thăm cả đại nhân và Tiểu thiếu gia là Lăng Nhi ạ.

- Người nhà... của ta...

Lý bố khoái coi như đã trình bày xong một cách lưu loát, đứng đó thờ mạnh, còn Tống Tiểu Hoa đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Người nhà của nàng, cha mẹ nàng, cả đời này chắc nàng không thể thấy họ nữa? Nửa đêm trong mơ, vẫn thường nghe thấy tiếng mẹ căn nhắc bên tai, thấy mùi thơm của thuốc lá trên người bố, thấy hai gương mặt hiền lành phúc hậu đang nhìn nàng cười. Sau đó, một làn khói dày đặc bay tới làm mọi thứ mờ ảo. Muốn đuổi theo nhưng không cử động được. Đưa tay ra cố gắng sờ nắm, cố gắng giữ lại, nhưng hoàn toàn vô vọng. Mỗi lần tỉnh dậy, lệ rơi ướt gối.

Dù đã quyết định ở lại thời đại này, quyết định cả đời này phải sống hạnh phúc vui vẻ, nhưng máu mủ ruột già, cốt nhục tình thân, làm sao nói cắt đứt là cắt đứt ngay được, làm sao có thể trút bỏ nỗi lòng thôi không nhớ tới, làm sao có thể coi như giấc mộng thoảng qua?

Lục Tử Kỳ đỡ lấy túi đồ, nghiêng đầu bắt gặp gương mặt buồn bã, đôi mắt rưng rưng, lòng như trùng lại, bất giác đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt:

- Nhớ nhà rồi đúng không?

Tống Tiểu Hoa khịu mũi, gật đầu, Lý bố khoái mồm há hốc như vừa chứng kiến điều gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Tuy Huyện lệnh đại nhân trông rất ôn tồn nho nhã, dễ gần, nhưng người trong nha môn đều biết tính tình của vị huyện thái gia này nghiêm túc thẳng thắn. Lý do vì sao đại nhân chưa bao giờ cau mày trợn mắt nổi

trận lôi đình là vì chỉ cần nhìn mặt ngài sầm xuống là đầu gối người khác tự nhiên mềm nhũn ra.

Hơn một năm cùng làm việc, từng thấy đại nhân vui vẻ, tức giận, lo lắng, phẫn nộ, cũng từng thấy đại nhân không ngủ không nghỉ lo liệu việc công, giải quyết khó khăn, xử lý rắc rối với phong thái đường hoàng, điềm tĩnh... Rất nhiều huynh đệ kính đại nhân, sợ đại nhân, nể phục đại nhân, muốn gần gũi nhưng không dám, dù đại nhân chưa từng có biểu hiện cao ngạo, tự kiêu về địa vị của mình, nhưng không hiểu sao mọi người xung quanh cứ có cảm giác xa cách khó nói thành lời.

Vậy mà vừa rồi, cảm giác đó bị phá vỡ hoàn toàn...

Huyện lệnh đại nhân vừa rồi, nói thế nào nhỉ, giống như Bồ Tát được thờ phụng trong miếu, đột nhiên nhảy ra biến thành một người sống... Không đúng, không đúng, ví dụ này không hay... hoặc giống như mỹ nhân bước ra từ trong tranh Tết nhìn mình và cười... Ôi trời, không thể nghĩ thêm nữa. Nếu để phu nhân biết thì chỉ có nước đi đời.

Lý bố khoái tự cười một mình, rồi vỗ trán “bốp” một cái, trông thấy ba người một chó, tám con mắt đang nhìn mình một cách khó hiểu, mặt y đỏ dừ như Quan Công.

Sợ sệt nhìn trộm Lục Tử Kỳ, không hiểu sao gan như to ra, y nhoèn miệng cười tinh quái, buông một câu:

- Cái thùng tắm này rất tiện lợi, nhà tôi cũng có một cái. Đại nhân và phu nhân cứ từ từ thưởng thức, tôi không làm phiền nữa! – Liên sau đó quay người đi mất.

Da mặt Tống Tiểu Hoa vốn đã luyện được đến mức dày hơn cả chỗ gấp khúc của bức tường thành, thế nhưng gặp phải những lời nói vừa rồi vẫn chỉ muốn đập đầu vào tường cho xong. Còn Lục Tử Kỳ sau khi ngó ra

nhìn Lục Lăng và Tống Vô Khuyết khó khăn trèo ra trèo vào tự đoán cái thùng tắm này phù hợp với kiểu tắm nào, mới bắt đầu hiểu ra, mặt đỏ rần...

Cái tên Tiểu Lý này, tháng sau nhất định phải điều y đi tuần đêm, không biết giữ mồm giữ miệng gì hết, ngay cả chàng cũng dám đùa...

Vừa nghĩ ra cách “lấy việc công trả thù riêng”, vừa không thèm nhìn vào cái thứ làm người khác mặt đỏ tía tai kia, Lục Tử Kỳ chăm chú vào gói đồ đưa cho Tống Tiểu Hoa.

Gương mặt Lục Tử Kỳ vốn hơi xanh xao, nhưng lúc này dưới ánh nắng chiều tà lại hiện lên màu hồng đào, vành tai cũng như nhuộm một màu hồng.

Cuối cùng, sự ngại ngùng của Tống Tiểu Hoa dần dần tan biến, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, cắn chàng! Cắn nhẹ nhàng, ăn sạch sẽ...

Trước ánh mắt thèm khát của nàng, Lục Tử Kỳ rất ý chí, kiên quyết. Trời vẫn chưa tối, lại trước mặt con trẻ và chó, nhất định không được làm chuyện hàm hồ, cho dù muốn cũng không được!

Chàng ho nhẹ một tiếng, phẩy tay áo:

- Xem bên nhà gửi gì đến cho nàng trước đã.

Tống Tiểu Hoa biết da mặt chàng mỏng, không chịu nổi kiểu đùa thái quá, nên đành miễn cưỡng kìm nén. Dù sao cũng không nên vội vào lúc này, nếu không cẩn thận làm chàng tức giận phá hỏng không khí thì thật là thiệt to, kế hoạch hạ gục chàng tâm tâm niệm niệm bấy lâu không thể để sơ sẩy, đợi ăn no uống đủ, tắt đèn thổi nến rồi từ từ... ừm...

Tống Tiểu Hoa im lặng “cười lẳng lơ” mở gói đồ, bên trong là y phục, giày dép được xếp gọn gàng.

Áo da và áo bông dài là của Lục Tử Kỳ, mũ đầu hổ, giày đầu hổ, áo bông đỏ và một chiếc vòng bạc dành cho Lục Lăng, còn của Tống Tiểu Hoa là một bộ đồ và phụ kiện. Ngoài ra còn có một túi lạc và quả hạch đã được rang chín, một hộp phấn sáp trang điểm.

Góc hộp còn có hai cái kẹo cứng, Tống Tiểu Hoa nhặt lên, ngậy người giấy lát, cười mà nước mắt rơi.

Đây chắc là hai viên kẹo khó khăn lắm mới lấy được từ miệng hai cậu bé được gọi là Đại Trụ Tử và Tiểu Trụ Tử, đặc biệt đem đến cho tiểu cô cô ăn. Quần áo, giày tất toàn bằng chất liệu tốt, đường kim mũi chỉ cẩn thận tỉ mỉ, chắc là tấu tấu tự may. Chiếc áo da chắc là lấy từ da thú do ca ca tự mình săn bắn được. Còn nữa, hộp phấn sáp chắc là ca ca và tấu tấu cùng nhau đi chợ chọn lựa, vòng bạc cũng là do họ cùng nhau chọn kiểu cách, có khi còn có hai “tiểu yêu” theo sau tư vấn.

Tống Tiểu Hoa biết rõ, nhà mình tuy được tổ tông truyền lại mấy mẫu ruộng, những cũng chỉ đủ ăn chứ không có dư dả gì, gói đồ này chẳng thể dễ dàng mà có được. Ca ca tấu tấu làm như vậy là vì muốn mọi người được sống tốt hơn khi ở bên nhà chồng.

Tấm chân tình này chính là tình thân, cốt nhục tinh thần.

Ông trời lấy đi điều đó trong cuộc sống của nàng, giờ đã trả nó lại cho nàng.

Khẽ dụi mắt, Tống Tiểu Hoa hướng về phía Lục Tử Kỳ đang chăm chú nhìn mình, vẻ mặt đặc ý:

- Thấy chưa? Thiếp cũng có chỗ dựa đấy! Nếu chàng dám bắt nạt thiếp, ca ca tấu tấu và cả hai đứa cháu sẽ không tha cho chàng đâu!

Tử Kỳ bị oan uổng:

- Lần nữa ư? Ta từng bắt nạt nàng sao?

- Hình như là chưa... coi như chàng biết điều! Tiếp tục phát huy!

Lắc đầu bất lực, trong lòng Lục Tử Kỳ cảm thấy ấm áp vô cùng.

Tuy chỉ gặp mặt có một lần lúc bàn bạc hôn sự, nhưng cặp phu thê chất phác lương thiện, hai đứa trẻ hồn nhiên đáng yêu, một gia đình bình dị mà ấm cúng thình thoảng vẫn xuất hiện trong tâm trí chàng. Tình cảm huynh muội đơn sơ chân thành không chút toan tính như vậy là điều mà chàng hằng ao ước nhưng không thể có.

Thấy Tống Tiểu Hoa đang hôn lấy hôn để Lục Lăng đầu đội mũ hổ, chân đi giày hổ, cổ đeo dây bạc, khoe miệng Lục Tử Kỳ giãn ra, cong lên thành hình cánh cung.

Quả thực có chút nóng lòng muốn đến thăm hỏi nhà thông gia, xem rốt cuộc gia đình ấy như thế nào mà có thể nuôi dưỡng trưởng thành một khuê nữ như Tống Tiểu Hoa?...

- Dao Dao, nếu nàng nhớ nhà đến thế, chi bằng chuẩn bị thu xếp về nhà một chuyến! Vừa hay thời gian này ta cũng không bận lắm, có thể đi cùng nàng.

- Á.

Câu nói của Lục Tử Kỳ nhắc nhở Tống Tiểu Hoa một việc hết sức nghiêm trọng, “người giả mạo” là nàng sao có thể đối mặt với họ?

Theo logic của việc vượt thời gian thì chỉ có cách giả vờ mất trí, chẳng lẽ lấy viên gạch tự đập vào đầu mình?...

Đã vậy, thật thà được hưởng khoan hồng, chống đối sẽ bị nghiêm trị, cứ nói thẳng với Lục Tử Kỳ, thế giới này có một hiện tượng giống như ông

trời chuyển mình, gọi là “vượt thời gian” và vợ của chàng chính là người ở một nghìn năm sau vượt thời gian đến đây. Hai người vốn đã từng hứa phải thành thật với nhau, vậy những gì liên quan đến lai lịch của nàng cũng không phải chuyện gì lớn lắm, nếu cứ che giấu thì sẽ có cảm giác lừa dối.

Dù sao ở đây cũng không có viện nghiên cứu khoa học hay triển lãm về các động vật quý hiếm, cùng lắm thì bị coi như trúng tà, hắt chậu máu chó lên người, hoặc bị coi là yêu quái thiêu thành tro bụi... còn nhẹ nhàng hơn thì bị đem đi giải phẫu phục vụ nghiên cứu...

Tống Tiểu Hoa nghĩ lung tung đến mức nổi da gà, Lục Tử Kỳ thì mỉm cười tiện thể xé bì thư trên tay, vừa nhìn vào, khoe miệng vòng cung đột nhiên biến mất.

Mím môi ra chiều suy nghĩ, chàng gấp phong thư lại:

- Dao Dao, ta có việc gấp phải đến Châu phủ, nhanh thì bảy ngày, chậm thì mười ngày mới về được.

- Á?!

- Có một vị khách quan trọng, ta nhất định phải gặp mặt.

- Nhưng... nhưng... trời sắp tối rồi... không thể sáng sớm mai xuất phát được sao?

- Thời gian cấp bách, buộc phải đi trong đêm.

- Nhưng... nhưng...

Tống Tiểu Hoa bị sự việc đột ngột đến làm cho tay chân lóng ngóng, miệng “nhưng” mãi mà không thốt ra thêm được lời nào. Chỉ dùng ánh mắt quét qua cái thùng tắm lớn bên cạnh...

Lục Tử Kỳ quay mặt qua ho khan, miệng hơi lắp bắp:

- Nàng và Lăng Nhi phải tự bảo trọng, mọi việc đợi ta... đợi ta về rồi... nói.

Tống Tiểu Hoa lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc:

- Chàng sai rồi, đến lúc đó không phải “nói” mà là “làm”!

- ...

Ôm “năm xôi nhỏ” cùng chú chó đứng tựa bên cửa nhìn bóng dáng vội vàng rời đi, Tống Tiểu Hoa chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà than rằng:

- Bước chân qua cửa đến bao giờ mới thành công đây hả trời á á á á...

Ngày hôm sau, Tống Tiểu Hoa đang vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào để nói với Nguyên Hạo lời từ chối không học cưỡi ngựa nữa, thì Nguyên Hạo đã sai tiểu nhị của quán trọ đưa giấy nhắn đến... “Có việc gấp phải rời đi vài ngày, trở về tiếp tục đàm đạo.”

Điều này khiến Tống Tiểu Hoa thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không khỏi băn khoăn, sao cả hai người đều tự nhiên có việc gấp, còn làm ra vẻ thần bí nữa.

Những ngày sau đó là ăn uống ngủ nghỉ, cơm áo gạo tiền, tương cà mắm muối, cuộc sống bình yên không sóng gió.

Dùng gạch vẽ lên tường chữ “Chính” ngay gần vuông vức, Tống Tiểu Hoa ngồi lặng yên một hồi, rồi cảm khái, nếu trở về thời kỳ “dùng dây thừng thắt nút để ghi nhớ những sự việc đã xảy ra” thì mới gọi là vượt thời gian một cách triệt để, vượt đến thời thượng cổ để kết thúc mọi chuyện...

Cuối cùng thời gian cũng trôi đi được quá nửa, chỉ còn dăm ba ngày nữa là Lục Tử Kỳ về. Không điện thoại, không mạng, không có bất cứ phương tiện liên lạc gì, đến thư viết xong cũng không biết gửi đến đâu.

Mọi nhớ nhung chỉ có thể hóa thành chữ “Chính” với năm nét đơn giản, một ngang, một sổ, một ngang, một sổ, một ngang. Tô đi tô lại không biết bao lượt, như đang tô đôi lông mày lười mác, đôi mắt đen láy, sống mũi thẳng đứng, khoe miệng tươi cười, chiếc cằm rậm râu, yếu hầu...

Đông Thanh, chàng nhớ thiếp như thiếp đang nhớ chàng không...

Có tiếng vó ngựa từ đằng xa, dừng lại một cách gấp gáp.

Trước khi Tống Tiểu Hoa kịp phản ứng, Tống Vô Khuyết đã xông ra trước, theo sau là Lục Lăng. Nghe tiếng chó sủa, nàng đang vui mừng bỗng thất vọng, hóa ra không phải chàng.

Tống Tiểu Hoa buồn rầu đi ra mở cửa, tiếng sủa của Tống Vô Khuyết ngày càng lớn, có phần giận dữ, mặt Lục Lăng cũng xỉ ragãi cổ chú chó, mắt không chớp nhìn vị khách không mời mà đến.

Hai tiểu quý này thật thù dai nhớ lâu. Tống Tiểu Hoa đoán nếu cứ im lặng đối mặt như vậy mãi, chưa biết chừng vở kịch “đóng cửa thả chó” sẽ được diễn.

- Vô Khuyết, không được sủa! Lăng Nhi mau bái kiến Hưng Bình công chúa.

Chú chó thôi sủa, nhưng họng vẫn phát ra âm thanh gầm gừ không dứt, Lục Lăng hành lễ nhưng cổ cứng nhắc, bộ dạng hết sức miễn cưỡng.

- Trẻ con không hiểu chuyện, mong Công chúa lượng thứ. - Tống Tiểu Hoa cười nho nhã: - Không biết Công chúa đại giá đến có gì dạy bảo?

Gia Luật Bình hôm nay ăn vận đồ rực rỡ như mọi ngày, xinh đẹp rạng ngời, nhưng vẫn lộ chút mệt mỏi:

- Lục công tử không có nhà, cái này đưa cho cô cũng vậy thôi.

Thấy Công chúa thay đổi cách xưng hô với Lục Tử Kỳ, nụ cười của Tống Tiểu Hoa càng trở nên hiền thực:

- Công chúa xin yên tâm, tôi sẽ chuyển nó cho Đông Thanh.

- Vậy thì cảm phiền rồi.

Gia Luật Bình lấy ra từ ống tay áo một vật, mắt phượng cong cong:

- Đây là món đồ chơi nhỏ ta làm từ lông đuôi chồn, tặng cho Lục Tử Kỳ làm kỷ niệm. Để bắt được nó ta phải tốn công sức mấy ngày đấy!

Tống Tiểu Hoa hơi run:

- Chồn ư?

- Đúng thế, Lục công tử chắc có nói với cô, ta và chàng gặp được nhau là do một chú chồn trắng. – Giọng nói của Gia Luật Bình như phiêu diêu trong hồi ức, nhưng ánh mắt sấp bóng mặt trời lại như giễu cợt: - Hôm đó ta đi săn trong rừng, trông thấy một chú chồn trắng cực hiếm đang phủ phục dưới gốc cây. Ta đang định giương cung lên bắn, thì nghe thấy bên cạnh có tiếng kêu báo động. Chú chồn sợ hãi bỏ chạy, ta tưởng có người mai phục nhân cơ hội hãm hại, nên đã bắn tên về phía phát ra tiếng kêu...

Ngừng lại giây lát như đang hồi tưởng điều gì:

- Không ngờ trúng phải huyện lệnh nơi đây đi ngang qua, vì không nhẫn tâm nhìn chú chồn bị bắn chết nên đã kêu lên đánh động. Thật là ngốc nghếch, rõ ràng biết rằng tình thế đó rất nguy hiểm, nếu ta không cố ý giữ lại mạng để điều tra, thì chắc chàng đã đi gặp Diêm Vương lâu rồi. Vì một chú chồn mà suýt mất mạng, thật là ngốc...

Nói đến câu cuối, giọng đã nhẹ đi như không nghe thấy gì. Khuôn mặt lúc nào cũng cao ngạo giờ hơi cúi xuống, chốc chốc Gia Luật Bình lại đưa

tay lên quần tóc. Giây phút ấy nàng ta không còn là cô công chúa ngông nghênh của nước Liêu nữa, mà chỉ là một nữ tử bình thường đang chìm đắm với thứ tình cảm vừa ngọt ngào vừa đau khổ.

Một lúc sau nàng ta mới hất bím tóc trong tay ra, mọi sự yếu đuối đều theo cái hất tóc đó bay lên không trung tan biến.

Gia Luật Bình cười với Tống Tiểu Hoa đang đứng ngây ra:

- Ta chuẩn bị về nước. Khi nào Lục công tử về xin nói lại, làm phiền rồi, đa tạ về sự tiếp đãi thịnh tình. Cáo từ!

Nói đoạn, Gia Luật Bình quay người lên ngựa, phi như bay.

Tống Tiểu Hoa không hiểu mình làm thế nào mà giải quyết được bữa cơm trưa, đỡ Lục Lăng ngủ, rồi lại đuổi Tống Vô Khuyết lúc nào cũng quanh quẩn không muốn rời xa. Tóm lại đợi đến lúc định thần lại thì nàng đã ra ngoài và bước trên con đường nhỏ không bóng người.

Ánh mặt trời chói chang trên đầu, như muốn xuyên thấu vạn vật trên thế gian này.

Vì một chú chồn trắng mà quên cả cái chết, chỉ vì người vợ đã khuất cũng từng nuôi một chú chồn như thế. Thảo nào tối đó trở về, chàng đã vẽ bức tranh đó...

Chú chồn kia khiến chàng nhớ đến thê tử đã khuất? Lúc đó, nếu thật sự mũi tên xuyên thấu tin chắc chàng cũng không hối hận? Lúc đó có phải chàng nghĩ rằng chết cũng tốt, vì như thế sẽ không phải chịu sự hành hạ của nỗi nhớ nhung.

Nỗi nhớ...

Nỗi nhớ của chàng, chỉ dành cho một người.

Đau buồn là, người đó không phải Tống Tiểu Hoa nàng.

Rốt cuộc tình nghĩa sâu nặng đến thế nào mới có thể làm cho một người bất chấp tất cả? Bấ chấp con trai còn nhỏ dại, bất chấp còn một người vợ mới cưới, vì một thứ không có liên quan mà tình nguyện chết, chỉ vì nó có chút gì đó tương tự, vì cái tương tự đó đánh thức nỗi nhớ tận sâu trong tâm khảm chàng.

Đối mặt với tình nghĩa sâu nặng đó, Tống Tiểu Hoa đành bất lực đến tuyệt vọng.

Đi đã mệt, nàng dựa vào cái cây vẫn còn non bên đường và ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời chói chang, cho nước mắt hoa thành hơi mờ vô định, tuôn rơi lã chã.

Rốt cuộc vẫn không thể không để tâm, không thể không tranh giành, không ghen tị với một người đã khuất.

Thế nhưng, tranh thế nào? Lấy gì để tranh?

Trong tim Lục Tử Kỳ, nàng là cái gì? Một tờ giấy hôn thú, một phần trách nhiệm, một thói quen, một người bạn đồng hành không thể không có trong đời. Chẳng phải là từ đầu đến giờ chàng chưa hề biểu lộ tình cảm gì với nàng sao? Từ đầu đến giờ toàn là nàng độc diễn một mình, bám chặt lấy chàng không buông tha?

Thực ra chàng đã làm đủ rồi, làm tốt lắm rồi, nàng không nên quá hy vọng nữa, không nên yêu cầu cao nữa, không nên chờ đợi được đáp trả bằng tình yêu như nàng đã yêu chàng, mà nên bình tĩnh đón nhận, cố gắng làm tốt vai trò người mẹ của Lăng Nhi, người vợ của chàng.

Ai bảo nàng là người yêu trước? Nếu đã yêu rồi, sao còn phải suy nghĩ cân đo nhiều đến thế? Nàng có rất nhiều thời gian, sẽ có một ngày, sẽ có một ngày... nhưng thực sự có ngày đó sao...

Thứ tình nghĩa sâu nặng như thế, thứ tình nghĩa dù xuống cửu tuyền hay lên thiên đường cũng không hối hận, chàng còn có lần hai hay không? Nàng có thể có được không? Nếu không có nữa, nếu không đạt được...

Mắt đau quá...

Tống Tiểu Hoa nhắm mắt, gục đầu, co chân lên ôm đầu gối, thu mình vào trong.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, không nghĩ đến những thứ xa vời vô định như thế nữa. Cố gắng sống thật tốt mỗi ngày mới là quan trọng nhất. Yêu là cho chứ không phải nhận. Cho đi là việc hạnh phúc nhất trên thế gian này. Báo đáp chỉ là nước chảy mây trôi mà thôi...

Phì phì phì! Chết đi! Toàn những lời nói vớ vẩn!

Tống Tiểu Hoa nàng không phải Đức Mẹ, chưa bao giờ là Đức Mẹ.

Nàng đổ kị, nàng ghen tuông, nàng đau lòng, nàng buồn tủi, nàng muốn gào, nàng muốn khóc...

Nàng thật sự rất muốn khóc, nhưng tại sao không khóc được? Nước mắt đâu, đều bốc hơi rồi sao, không có giọt nào rơi? Tuyến lệ bị tắc rồi ư?

Xung quanh thật yên tĩnh, như thế thế gian này chỉ còn mình nàng.

Bố mẹ... anh trai chị dâu, các cháu, một mình con thật cô đơn...

Bên ngoài đình cổ, từng chiếc lá vàng rơi xuống nơi hai người đang đứng im lặng, cách đó không xa, hai chú tuấn mã đang sánh vai nhau.

Lát sau, sự im lặng bị phá vỡ:

- Nàng đi gặp nàng ấy rồi ư? – Âm thanh trong trẻo, ngữ điệu chậm rãi, không nghe ra bất cứ tâm trạng gì trong đó.

- Chàng chuẩn bị đi tìm nàng ta ư? – Không trả lời mà hỏi lại, giọng nói khàn khàn mang chút giễu cợt.

Nguyễn Hạo nhíu mày, đôi mắt nhỏ dài rướn lên:

- Trả lời câu hỏi của ta!

Gia Luật Bình nhướng mày, đôi mắt cong lên theo thói quen:

- Đúng, giờ đến lượt chàng trả lời.

- Không phải. Nàng tìm nàng ấy có việc gì?

- Đưa cho nàng ta một vật. Chàng làm gì ở đây?

- Ngắm cảnh thôi. Vật gì vậy?

- Có liên quan gì đến chàng.

Im lặng.

Giây lát, tiếng cười của nữ tử từ từ vang lên, to dần, cao dần, làm đàn chim sợ hãi bay đi, ngựa ở một bên cũng phải kinh sợ, Gia Luật Bình ngả nghiêng:

- Chàng trở nên hèn nhát sợ này sợ nọ từ bao giờ thế? Muốn hỏi gì thì hỏi cho đường hoàng!

Nguyễn Hạo thu tầm nhìn, cười, ánh mắt lạnh lùng:

- Nàng làm nàng ấy tổn thương?

Gia Luật Bình thôi cười, mặt lạnh lùng:

- Nếu ta làm tổn thương nàng ta, chàng sẽ làm gì? Báo thù cho nàng ta? Chàng dám không? Chàng có tư cách không?

Nguyễn Hạo cười, càng lạnh lùng:

- Nàng muốn chứng thực sao? Cứ thử xem!

Gia Luật Bình thôi không giễu cợt, buồn bã:

- Chàng, không bao giờ bằng được người ấy.

Nam nhân kiên quyết “mối thù giết vợ không đội trời chung”, nam nhân đĩnh đạc thản nhiên đối mặt với tình yêu dành cho mình.

Nếu chàng chỉ là một huyện lệnh nhỏ bé thì tốt biết bao, như vậy nàng ta có thể bất chấp tất cả để đến bên chàng. Dù có phải lừa dối, tranh cướp hay giam cầm, chỉ cần được ở bên chàng, dù cả đời này phải chịu cơn giận dữ của chàng, nàng ta cũng cam lòng. Thế nhưng thật không ngờ chàng lại có gia cảnh như vậy. Nàng ta không thể làm theo ý mình mà kéo cả nước Đại Liêu xuống bùn lầy.

Sự sống chết, vinh nhục của một huyện lệnh không quan trọng, triều Tống nhu nhược nhưng tuyệt đối không vì chàng mà phá vỡ vẻ thái bình giả tạo bấy lâu nay cố gắng duy trì. Nhưng chàng thì khác. Nếu nàng ta cứ khăng khăng theo ý mình, hậu quả rất có thể là đứt dây động rừng, thiên hạ đại loạn.

Hôm đó trong rừng, thật sự muốn bắn chết nữ tử vô tư cười nói trên lưng ngựa kia. Lấy danh nghĩa là thê tử của chàng, đường đường chính chính đi bên chàng suốt đời, cô ta dựa vào đâu?!

Nghe chàng nói ra tám chữ đầy kiên quyết, trong đầu nàng ta chợt nghĩ: nếu đã không đạt được thì đập đổ!

Chuyển hướng mũi tên, giết chết nam nhân cả đời mình không bao giờ có được, sau đó lấy mạng đền mạng. Xuống dưới âm phủ, không có nhiều chuyện nhiều như chốn trần tục, nàng ta không tin không thể cùng

chàng kết thành quý phu thê. Cùng lắm, lật đổ điện Diêm Vương, ép Diêm Vương làm chủ hôn là xong!

Thế nhưng làm sao có thể xuống tay đây.

Dù sao cũng là nam nhân mình yêu thương sâu đậm.

Thôi đành, không có được, không hủy hoại được, ngoài buông tay thì còn biết làm sao?

Nhưng thật không cam lòng.

Tươi cười chúc phúc cho người mình yêu trọn kiếp trọn đời đến răng long đầu bạc với nữ nhân khác là điều ngu ngốc nhất mà những kẻ khờ khạo mới làm. Không reo rắc khổ đau cho ai đó thì sao có thể xứng đáng với con tim nhờ trao lầm chỗ cơ chứ!

- Chàng có biết nam nhân và nữ nhân khác nhau ở điểm gì không?

Nguyên Hạo không biết phải trả lời thế nào với câu hỏi không đầu không cuối này, bèn chỉ nhìn mà không nói.

Gia Luật Bình không có ý định tìm đáp án từ Nguyên Hạo, khẽ cười, tiếp tục:

- Chàng đi điều tra lai lịch của Lục Tử Kỳ thì chỉ quan tâm xem thế lực gia tộc đằng sau chàng ấy có tác dụng gì cho cục diện tương lai, còn ta chỉ quan tâm đến con chồn mà thê tử đã khuất của chàng ấy từng nuôi.

Nói đoạn, nàng ta đi thẳng đến bên ngựa:

- Chàng yên tâm, ta không động đến một ngón tay của cô ta. Nhưng ta có ý này, chàng đừng đứng đây giả vờ ngắm cảnh, tự lừa dối mình nữa, giờ là lúc chàng nhân cơ hội lấy lòng giai nhân rồi. – Xoay người lên ngựa, giữ cương quay đầu: - Ta đợi chàng ở Liêu quốc!

Chưa dứt lời, áo đỏ tóc đen đã lẫn vào bụi đường xa khuất.

Lá vàng ngày càng rơi nhiều hơn, dày hơn, khiến bóng áo lam kia càng thêm hiu quạnh.

Trong đình này có hai người ôm nhau tình tứ, ngoài đình này có hai người nắm tay nhau thật chặt.

Sao lại lưu luyến nơi đây, có phải vì muốn khắc ghi khuôn mặt tươi cười rạng rỡ vào sâu trong trái tim hay vì muốn ép mình phải từ bỏ, không nên làm xáo trộn thứ hạnh phúc chẳng bao giờ thuộc về mình?

Từ bỏ...

Trong đời chàng ta đã từng khi nào xuất hiện từ này chưa?!

Gia Luật Bình nói đúng, nàng ta từng tranh đấu hết mình, đến cuối cùng đành phải từ bỏ. Còn chàng ta, chưa từng tiến lên phía trước nửa bước đã muốn quay đầu. Vì thế chàng ta đáng thương hơn.

Nguyên Hạo bất giác lắc đầu, cười nhạt, tự giễu cợt mình.

Đáng thương...

Trong tình huống này, không biết ai đáng thương hơn ai?

Mấy ngày nay không có việc gì gấp, cũng không rời khỏi địa phận “Bắc Nhai”, chỉ là thường xuyên ra ngoại thành cùng Gia Luật Bình đi săn chú chồn trắng vô cùng quý hiếm.

Chàng ta theo Gia Luật Bình xuyên rừng ngày đêm không nghỉ, điên cuồng tìm kiếm chú chồn, nhìn nàng ta vui mừng khó tả khi bắt sống được chú chồn, rồi lại nhìn nàng ta rõ ràng muốn xé thịt lột da chú chồn nhưng cuối cùng lại chỉ cắt một nhúm lông đuôi rồi thả đi.

Nàng ta nói tất cả là do chú chồn đó làm Lục Tử Kỳ bị thương, nên nhất định phải giết nó. Nàng ta cũng nói, nếu không có chú chồn đó thì nàng ta cũng không gặp gỡ Lục Tử Kỳ, vì vậy công và tội như nhau nên không giết nữa.

Thực ra là vì không nhẫn tâm và cả không hối hận.

Không nhẫn tâm làm hại thứ mà Lục Tử Kỳ muốn bảo vệ, không hối hận đem tình yêu của cả đời mình đặt vào cuộc chơi tình ái đầy tuyệt vọng.

Nàng ta nói cả đời này sẽ không yêu ai khác nữa, nàng ta nói dù sao thì Nguyên Hạo chàng ta cũng chẳng quan tâm.

Đúng, không quan tâm...

Thứ mà chàng ta quan tâm chưa bao giờ là tình yêu nam nữ, nữ nhân đối với chàng ta chỉ là thứ cần thiết trong cuộc sống, chỉ là con tốt trong ván cờ.

Thế nhưng nàng ta lại nói, “Chàng đừng giả vờ cao ngạo, không quan tâm là vì người chàng quan tâm lại là một nữ tử khác, người mà chàng không thể có được. Với ta là muốn nhưng không được, còn chàng đến muốn cũng chưa từng.”

Chàng ta nhớ lại, lúc đó mình rũ áo bỏ đi.

Sao phải tức giận cơ chứ? Vì nụ cười coi thường xen lẫn đồng cảm của Gia Luật Bình hay vì bị nói trúng tâm tư?

Hôm đó thực ra chàng ta đâu có đi xa. Trông thấy bóng áo tím nhajtlaovào lòng một người, trông thấy người đó dịu dàng ân cần, trong lòng chàng ta chua xót, e rằng lời hứa hóa thành hư không mất rồi. Nên tự mình hủy hẹn, không muốn nàng khó xử, càng không muốn mình bị từ chối trước mặt.

Lục Tử Kỳ đưa ra lựa chọn, Gia Luật Bình thích theo ý mình nhưng cuối cùng kết quả lại không như mong muốn. Kiểu dồn ép bằng mọi cách vốn không phù hợp với một người ôn tồn dịu dàng mà lập trường kiên định như Lục Tử Kỳ. Nàng ta cứ không nghe khuyên giải mà tự mình quyết định, rất có thể đã ép huynh ấy phát hiện ra tình cảm thật sự chôn giấu trong lòng mà đến chính huynh ấy cũng chưa từng nghĩ đến.

Lúc huynh ấy ôm người đó vào lòng, thần sắc lộ vẻ ngang ngược, là vì cuối cùng cũng xác định được tình cảm của mình chăng? Khác nhiều so với vẻ thản nhiên lần trước...

Vân vờ chiếc roi ngựa trong tay, Nguyên Hạo càng tự cười nhạo bản thân.

Lúc trước bình thản bỏ đi, cũng chính là đã để tuột mất cơ hội tốt nhất trong tay.

Còn lần này trở về, gương mặt nhìn hai người bọn họ ngày càng thăm thiết không có khe hở nào cho người thứ ba xen vào, thậm chí bản thân mình còn giúp họ một tay trong chuyện tình cảm.

Cũng đành, lần đầu tiên trong đời vì một nữ nhân mà có được có mất đến đây là chấm dứt thôi, bản thân còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành. Tình cảm, có thì tốt, không có cũng không sao.

Chàng ta không bằng Lục Tử Kỳ? Nói đùa!

Nguyên Hạo rướn mày, mắt xếch lên, bẻ roi ngựa làm đôi, vút xuống đất.

Cô công chúa Gia Luật Bình này lúc nào cũng chỉ dăm ba câu là làm chàng ta tức giận, thật đáng ghét. Nhưng nữ nhân như vậy mới là người chàng ta cần chăng? Thông minh lanh lợi quyết đoán kiên cường, quan trọng hơn là, sau lưng có thể lực đủ mạnh để làm bình ổn cục diện hiện tại.

Còn nàng, nữ tử thuần khiết như nước thì để cho Lục Tử Kỳ chăm sóc vậy!

Lục Tử Kỳ, nếu có một ngày huynh không bảo vệ nổi nàng sẽ là lúc huynh không xứng có nàng nữa.

Nguyên Hạo nắm lấy dây cương, bỗng thấy bóng người phi qua trước mắt, người ngồi trên ngựa mặc y phục nha môn.

Theo hướng đó, chắc là tìm nàng. Vội như thế, không biết có chuyện gì?

Do dự giây lát, Nguyên Hạo bèn quất ngựa đuổi theo.

Không có việc gì, đi xem xét tình hình thế nào cũng tốt. Vả lại, chàng ta cũng muốn làm rõ câu nói cuối cùng của Gia Luật Bình...

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 11

Typo: ngocanh0112

Tống Tiểu Hoa cảm thấy nhất định là mình đang nằm mơ, một cơn ác mộng rất dài, rất dài, không thể nào thức dậy nổi.

Trong giấc mơ, có một nha dịch phi ngựa tìm thấy nàng ở bên đường, nói vừa nhận tin báo khẩn cấp của huyện bên, nhà nàng xảy ra chuyện rồi. Vó ngựa phi nước đại, bụi đất bay mù mịt vào mặt, đau rát.

Lục Lăng và Tống Vô Khuyết được gửi gắm cho thím Trương. Trương huyện úy lão thành đặc biệt điều một cỗ xe đến đưa nàng lên đường. Gió thu lạnh lướt qua buồn buốt.

Sau nhiều ngày đi đường đã đến một trang viện. Trong viện có rất nhiều người. Giữa tiền đường đặt bốn cỗ quan tài: hai lớn hai nhỏ. Đập vào mặt là màu trắng tang tóc, đau đớn thấu xương.

Liên tục có người đến nói chuyện với nàng, rõ ràng nghe thấy họ nói nhưng nàng vẫn không hiểu gì cả, cũng không biết trả lời thế nào.

Bao nhiêu khuôn mặt xa lạ cứ lắc la lắc lư trước mắt, chỉ có thể thấy được nét mặt đau buồn.

Do bị lây nhiễm, do cũng buồn theo người ta, nên nàng có vài phần cảm thấy ngọt ngào.

Đây là giấc mơ. Không phải là thật. Nhưng tại sao cảm giác đó, cảm xúc đó lại chân thực như vậy?

Trong giấc mơ, ngoài Trương huyện úy ra, còn có một người ở bên nàng, một nam nhân với vẻ đẹp yêu nghiệt mặc y phục màu lam.

Chàng ta xuất hiện từ lúc nào? Không nhớ nữa. Hình như ngay từ đầu đã tới rồi. Tại sao chàng ta lại ở đây? Không biết nữa. Dù sao trong mơ đều không có logic...

Sau đó, nàng hình như tham gia một tang lễ. Rất ít tiếng ồn ào. Có người hát khúc ca nàng chưa bao giờ nghe qua, giọng ca thể lương, khiến lòng người không tìm được kết thành một khối. Còn cả những mảnh giấy bay đầy trời, bay mãi bay mãi, vô cùng vô tận. Bay mãi bay mãi, bay thành hoa tuyết, từng lớp từng lớp đổ xuống từ bầu trời u ám.

Đám tang vừa bắt đầu, tuyết đã rơi. Lễ nào thái dương trên cao không chọn cất người chết sao?

Nàng cảm thấy cách nghĩ này rất thú vị, khóe miệng muốn nở nụ cười nhưng vẫn chưa thức dậy.

Rốt cuộc khi nào nàng mới tỉnh giấc đây? Giấc mơ này đã mơ suốt mười ngày rồi. Nàng không muốn mơ tiếp nữa vì trong giấc mơ không có Lục Tử Kỳ, không có Đông Thanh của nàng...

Tiếp sau đó, cuối cùng cũng yêu tỉnh. Những khuôn mặt xa lạ cũng biến mất. Cả trang viện chật ních bỗng trống không trong chốc lát, đến tiếng bước chân nhẹ nhàng cũng có thể nghe như tiếng sấm ùng ùng bên tai.

Nàng thu mình ngồi im bất động. Gian phòng không lớn, rất sạch sẽ. Đầu giường xếp chiếc chăn bông ngay ngắn, trên bàn trang điểm đặt chiếc lược gỗ và hộp son, còn cả bức thêu dờ. Hình như chủ nhân của gian phòng ngày ngày vẫn sống ở đây, chưa từng ra đi.

Nàng chưa từng đến gian phòng này nhưng tại sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy? Cách bày biện đơn giản, hương thơm dịu nhẹ như đã sớm in giấu trong cuộc đời nàng, chưa hề tách rời.

Cảm giác rất kỳ lạ, giấc mơ rất kỳ lạ...

Đầu óc mụ mị, chắc hẳn là do ngủ quá lâu. Cứ ngủ tiếp như vậy cũng không phải chuyện tốt, sẽ không giống tình tiết trong bộ phim kinh dị, rơi vào ác mộng của ác quỷ nào đó, không ra được chứ?

Nàng cắn răng, véo cánh tay hai cái. Chết tiệt! Đau thật! Nhưng vẫn vô ích...

- Nàng đang làm gì vậy?

Mắt bị nhòa đi bởi làn dòng lệ trào ra, nàng chỉ có thể thấy được một mảng màu lam. Tay áo bị người ta kéo lên, động tác vội vã nhưng nhẹ nhàng:

- Nhìn ta đi. – Giọng trầm thấp cố kìm nén cơn tức giận.

Nàng cố chớp mắt:

- Ta đang nhìn. Chỉ là nhìn không rõ lắm...

Người đó thở dài:

- Việc gì nàng phải giày vò bản thân như vậy? Muốn để họ đi cũng không an lòng sao?

- Họ ư? Ai? Đi ư? Đi đâu?

Xung quanh yên lặng giây lát, cánh tay bị kéo đi, người cũng bị kéo đi, tất ta tất tênh.

Không biết bao lâu, trước mắt chỉ còn là một khoảng trắng. Trong khoảng màu trắng này có bốn đốm đen nhỏ đang đứng lặng lẽ.

- Họ là ca ca của nàng, tẩu tẩu của nàng và hai cháu của nàng. Họ chết rồi, đến địa phủ chuyển kiếp đầu thai rồi. Nàng như vậy, có phải muốn họ không đi được, chỉ có thể ở lại đây làm cô hồn dã quỷ không?

- Chết rồi ư?... Người đang khỏe mạnh sao lại chết chứ?... – Đưa tay hứng hoa tuyết như tơ liễu, nàng cười khi khi: - Thế nên ta nói đây là giấc mơ. Chỉ có trong mơ mới có tuyết đẹp như vậy, sạch như vậy... Mùa đông ở chỗ chúng ta rất hiếm khi có tuyết rơi. Cho dù rơi cũng không lập tức phủ kín mặt đất. Thực ra chẳng khác mưa nhiều lắm.. Ta nhớ có một lần nhất định đòi xem tuyết, xem tuyết thật sự, cha mẹ không can được ta, đành phải đưa ta đến Cáp Nhĩ Tân. Tuyết ở đó rất đẹp. Giờ giống hệt như... năm đó, năm ta mười hai tuổi...

- ... Nàng... Rốt cuộc nàng đang nói gì thế?

- Cho huynh biết một bí mật nhé. Ta chưa từng nói với ai đâu. Đến cả Đông Thanh cũng không biết. Ta vốn muốn nói cho Đông Thanh đầu tiên... có điều dù gì cũng là trong mơ, không sao cả... - Nàng kiễng chân lên, làm ra vẻ thần bí kề sát bên tai người đó: - Ta không phải là người của thời đại này. Ta là người Thượng Hải đến từ hơn một nghìn năm sau, là người vượt thời gian đến sau một giấc ngủ mơ hồ. Tống Tiểu Hoa thật sự đã chết lâu rồi. Chết sớm hơn mấy người thân này của nàng ấy mấy tháng rồi... Giờ thật tốt. Cuối cùng cả nhà họ đoàn tụ rồi...

- Nàng mau tỉnh lại cho ta. Nàng nghe thấy không?

- Ta cũng muốn tỉnh lại... Giấc mơ này mơ quá lâu rồi, không chỉ mười ngày mà sắp bốn tháng rồi... nhưng ta vẫn không tỉnh lại được. Làm thế nào cũng không tỉnh lại được. Làm thế nào đây?...

- Trốn tránh có ích không? Họ đều chết cả rồi, đều bị người nước Liêu giết chết. Họ cùng chết với bách tính của cả thôn đó dưới lưỡi đao của người Liên, không sống lại được nữa. Cả gì đình chỉ còn lại mình nàng sống sót. Nàng phải mang theo toàn bộ cuộc sống của họ mà tiếp tục sống thật tốt, chứ không phải ở đây, trước mộ họ mà tự ai oán, tự từ bỏ.

- Huynh đang làm phim sao? Cái gì gọi là bị người Liêu giết hại? – Trong đầu bỗng có thứ gì đó nổ tung, nàng chỉ muốn hét lên, chỉ muốn gào lên: - Tàn sát ư? Huynh cho rằng ma quý nhập thôn sao? Còn chúng ta cường thịnh như thế, đã không còn là thời mấy chục người tiên nhiệm làm mưa làm gió nữa. Ai dám chạy đến địa bàn của chúng ta gây chuyện chứ? Chán sống rồi à? Không sợ chúng ta lập tức phái binh đi tiêu diệt sao?

- Tiêu diệt ư? – Có tiếng cười lạnh lùng truyền đến bên tai: - Từ thời Thái Tổ dựng nước đến nay, quân đội triều Tống đã có khi nào lớn mạnh chưa? Đến bách tính của mình cũng không bảo vệ nổi, còn mơ tưởng đi diệt Liêu sao?

- Thái Tổ... hóa ra là “Đại nghiệp dựng nước” của Tống Thái Tổ... Đây không phải giấc mơ. Ta cũng không quay lại đượ nữa, lại thành một kẻ cô đơn một mình...

Nắm bàn tay gần như làm đứt đoạn tay mình, nàng giận dữ cắn mạnh. Có dịch nóng trong miệng chảy ra, những hỗn loạn trong đầu dần dần lắng xuống, ngược mắt lên, đối diện là đôi mắt như hổ phách tỏa sáng trên nền tuyết:

- Nguyên Hạo...

- Nàng, cuối cùng cũng nhận ra ta rồi.

Giọng nói vẫn rất dễ nghe, chỉ là có chút nghẹn ngào. Thần sắc cũng vẫn phóng khoáng, chỉ là không che giấu nổi những mối mệt.

Hoa tuyết lại bắt đầu rơi, phủ lên mu bàn tay có vết răng không ngừng chảy máu. Ngay lập tức, nó bị dung hòa với những giọt nước mắt nóng hổi.

- Ta vốn cho rằng, những thứ mất đi đều đã quay lại. Không có cha mẹ thì có huynh tâu, có cháu, có một gia đình thật lòng với ta, yêu thương ta, có người thân. Như vậy là đủ rồi. Còn có gì không mãn nguyện chứ? Thậm chí ta còn cảm tạ ông trời, cảm tạ người đã cho ta hai mái nhà ở đây. Tuy là hai gia đình bình thường nhưng đều vô cùng ấm áp. Vậy mà... hết rồi, phút chốc không còn gì nữa...

- Không đâu. Nàng... vẫn còn phụ gia.

- Phu... - Tống Tiểu Hoa sụt sịt mũi, gạt nước mắt, ngẩng mặt lên nhìn Nguyên Hạo với nét mặt bình tĩnh: - Huynh đã thử bao giờ chưa, đã từng rất cố gắng đối tốt với một người, toàn tâm toàn ý với người ta nhưng trong lòng người ta vẫn chưa từng có huynh? Không, có lẽ là có, hoặc có một chút ít, chỉ một chút ít thôi...

Đáy mắt Nguyên Hạo như khê thờ dài:

- Ta... thử rồi. Chỉ là đến điểm đó cũng không biết có hay không?

Tống Tiểu Hoa luôn cho rằng thực ra loài động vật như con người vô cùng vô sỉ. Việc thích làm nhất chính là tạo dựng niềm vui của mình trên sự đau khổ của người khác. Chẳng hạn như hiện giờ, tuy nàng vẫn còn cách xa niềm vui đến mười vạn tám nghìn dặm nhưng không thể phủ nhận rằng, khi nghe Nguyên Hạo nói còn thê thảm hơn mình rất nhiều, thì hình như tảng đá nghìn cân đè trong tim đúng là đã nhẹ hơn một chút...

- Huynh cũng từng có cảm giác như vậy sao?

- Có.

- Vậy sau đó huynh thế nào?

- Không có sau đó vì vừa mới bắt đầu.

Đôi đồng tử hổ phách của Nguyên Hạo dao động, bị bàn tay không lạnh hơn được nữa của Tống Tiểu Hoa khiến cho dần dần nóng lên:

- Nàng có đồng ý...

Chưa nói dứt lời, tiếng ngựa vang lên.

Một con tuấn mã màu đỏ sẫm đạp tuyết phi đến, băng tuyết vỡ vụn bay lên như sương mù quanh gót ngựa, bao trùm cả bóng người cưỡi.

Nước mắt Tống Tiểu Hoa lại trào ra, mờ cả đất trời nhưng không mờ nổi dung mạo càng lúc càng gần đó.

Đôi mắt đầy tia máu, râu mọc rậm rạp, nét mặt vô cùng tiều tụy, tiếng thở dốc hỗn hển.

Nửa tháng không gặp, suốt mười ngày nay không xuất hiện trong mơ. Đông Thanh! Đông Thanh! Tại sao chàng lại thành ra như vậy?

Tống Tiểu Hoa há hốc mồm không nói nên lời, muốn lao đến phía trước mà không bước nổi. Nàng chỉ có thể đứng bất động không thốt nên lời nhìn chàng xuống ngựa, cởi áo choàng long, phủi bông tuyết, ôm chặt nàng vào lòng.

- Ta đến rồi. – Lục Tử Kỳ chỉ khẽ nói ba từ, giọng khàn không thành tiếng nhưng dường như có sức mạnh lạ lùng, khiến người ta không còn cảm thấy sợ hãi, bang hoàng nữa.

- Chàng đến rồi... - Tống Tiểu Hoa ngậy người nhìn đôi mắt vẫn đen và sâu thẳm đó, giá lạnh vốn xuyên thấu xương tủy dần dần tan ra. Sóng gió từ trong đôi mắt trào dâng: - Sao chàng lại đến đây? Họ đều chết cả rồi,

chàng có biết không? Tất cả đều chết rồi, chàng có biết không? Chỉ còn lại mình thiếp, chàng có biết không?...

Để mặc hai nắm tay thực mạng dắm vào ngực mình, Lục Tử Kỳ cố gắng nói giọng nhẹ nhàng như ngọn lửa cháy âm ỉ:

- Ta biết. Ta biết cả. Xin lỗi, ta đến muộn. Dao Dao! Nàng không chỉ có một mình. Nàng còn có ta, còn cả Lăng Nhi nữa.

- Chàng lừa thiếp. Thiếp vĩnh viễn không thể nào bước vào thế giới của ba người nhà chàng, đúng không? Bất luận thiếp làm gì, chàng vĩnh viễn đều không thấy, đúng không? Bất kể thiếp làm thế nào, chàng cũng vĩnh viễn không yêu thiếp, đúng không? Chỉ cần chàng nói phải, trước mặt những người thân đã khuất của mình, thiếp bảo đảm sẽ không níu kéo chàng. Cho dù chỉ còn một mình cô độc, nhất định thiếp vẫn có thể sống tiếp... - Hít thật sâu một hơi, Tống Tiểu Hoa òa khóc, nói từng từ rõ ràng: - Chàng không có ý thì thiếp đành thôi.

- Dao Dao! – Lục Tử Kỳ không thể tin nổi nhìn khuôn mặt nhỏ đầy vết nước mắt đã bị gió tuyết thổi khô. Chàng ngày đêm không nghỉ, vượt băng tuyết đến đây, vì lời đoạn tuyệt ấy mà bao mệt mỏi đã bị thay thế bởi cơn đau nhói trong lòng: - Nàng nói gì? Sao ta có thể...

Những lời còn lại chưa kịp thốt ra thì người trước mắt đã mềm nhũn đổ xuống đất.

Đờ lấy thất lung của nàng, ôm lấy cơ thể mỏng manh của nàng, Lục Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn tay phải Nguyên Hạo giơ lên không trung.

- Mấy ngày nay gần như nàng ấy không được nghỉ ngơi nê quá mệt. Tất cả đợi nàng ấy ngủ một giấc tỉnh lại rồi nói đi.

Đối diện với vẻ thờ ơ của chàng ta, Lục Tử Kỳ cố kìm cảm xúc, sắc mặt không đổi gặt đầu nhất trí:

- Lục mỗ đã gặp Trương huyện úy, Huyện úy đã nói đại khái cho ta biết rồi. Đa tạ Nguyên huynh trông nom người nhà Lục mỗ những ngày qua. Lúc này Lục mỗ không tiện thi lễ, hơn nữa Lục mỗ phải đưa người nhà về sắp xếp ổn thỏa rồi sẽ chính thức đến cảm tạ Nguyên huynh.

- Tại hạ chỉ hành sự theo nghĩa, không có tư tình gì. Lục huynh cứ đưa tâu phu nhân về trước, tại hạ sẽ theo sau.

Gió tuyết cuồn cuộn, hai đường gót ngựa đập tan dấu chân ngựa trước đó, khó mà phân biệt nổi.

Nhìn vết máu đã khô trên mu bàn tay, đuôi mắt Nguyên Hạo hơi cong cong, sắc mặt lạnh lùng lại khôi phục.

Một tiếng cười nhẹ vang lên trong không gian mù mịt, mãi sau mới tan.

Một cây nhỏ vẫn chưa thành hình đang cố nứt ra khỏi hạt, chồi lên trong bão tuyết, khẽ “rắc” một tiếng vươn lên, Nguyên Hạo dừng bước liếc nhìn, thần thái lơ đãng như không.

Cây mầm này thật giống như nàng trong những ngày qua, non nớt mà yếu đuối, chỉ thích hợp lớn lên vui vẻ dưới ánh mặt trời ấm áp. Người như nàng không chịu nổi mưa bão, cũng không nên dầm mưa bão.

Còn nhớ khi nàng gục đầu trên hai đầu gối, cơ thể gầy gò bé nhỏ cuộn tròn mà trái tim chàng co thắt lại: Còn nhớ khi thấy nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt trống không, khuôn mặt vô hồn mà hơi thở chàng ta như ngừng lại. Mấy ngày ngắn ngủi vừa qua, tại sao nàng lại thay đổi nhiều như vậy? Lê nào là vì mất cân bằng?

Không kịp nghĩ ngợi, nghe nha dịch đó báo tin kinh người, nàng gằn như tê dại không phản ứng được khiến người khác hoảng hốt.

Chàng ta không hề do dự bước lên tự xưng là bằng hữu của Lục Tử Kỳ, lần này từ xa đến thăm thì hay tin nhà tẩu phu nhân có chuyện, Lục Tử Kỳ có việc ở bên ngoài tạm thời không thể về ngay bèn thay mặt lo liệu trước sáu, việc nghĩa không từ.

Nha dịch thấy chàng ta đường hoàng lễ độ, không giống kẻ gian, hơn nữa lúc này có người thân thiết với Huyện lệnh đứng ra lo liệu chẳng phải quá tốt sao. Thế nên nha dịch đã mời chàng ta tìm Trương huyện úy để bàn bạc chuyện này.

Sau đó, họ quyết định lập tức phái người đi Châu phủ thông báo cho Lục Tử Kỳ và để chàng ta trực tiếp thay thế Huyện lệnh. Đồng thời, sắp xếp chuẩn bị lên đường, còn điều một cỗ xe ngựa đến khởi hành ngay để khởi lờ giây phút nào.

Đường đi là vách núi hiểm trở, vì phải vọt lên đường lại đi lối tắt nên không tránh khỏi ăn ngủ dưới trời mưa gió. Thời tiết cuối thu đã rất lạnh, lại thêm trong rừng núi thường có gió lớn nên những người không quen bốn ba bên ngoài ít nhiều cảm thấy khó chịu đựng nổi, huống hồ là nàng?

Tuy nhiên từ đầu đến cuối chưa từng nghe nàng ca than một câu.

Trên thực tế, nàng như người mất hồn, chỉ biết nghe theo lời sắp xếp, bảo ăn thì ăn, bảo uống thì uống, bảo ngủ thì ngủ, mỗi khẩu lệnh mỗi động tác, nếu không thì cứ gục đầu ngồi đó, chẳng hề có chút linh hoạt gì, thậm chí chẳng hề giống một người đang sống.

Trạng thái này cứ kéo dài đến tận khi tang lễ kết thúc.

Vốn tưởng khi gặp người thân quá cố lần cuối cùng nàng sẽ bùng phát nhưng Tống Tiểu Hoa chỉ nhìn kỹ hết chiếc quan tài này đến chiếc quan tài khác, không khóc lóc âm ỉ, cũng không nói gì.

Khi mai táng, thân thích trong tộc đều gào khóc thảm thiết, duy chỉ có nàng, vẫn im lặng như thế, mở to đôi mắt nhìn tất cả mà lại giống như chẳng nhìn thấy gì.

Tất cả mọi người đều nói, nàng bị sốc quá độ, bi thương tột cùng. Nếu không sớm bộc phát ra, rất có thể sẽ ứ trệ trong tim, tổn thương trong lòng.

Rất nhiều người lần lượt đến an ủi, nghĩ cách giải tỏa giúp nàng. Điều gì cũng nói rồi, đại phu cũng đến rồi nhưng nàng vẫn không hề lay chuyển.

Nàng như vậy khiến tim chàng đau đớn.

Phải. Là tim đau đớn.

Kiếp này, lần đầu chàng ta có cảm giác như vậy vì một nữ nhân.

Khi mới quen biết, chàng ta cảm thấy nàng rất khác mọi người, rất thú vị, không kìm được muốn nói chuyện với nàng coi như thêm một hương vị, một khúc nhạc trong hành trình dài buồn tẻ.

Khi gặp lại lần nữa, chàng ta cảm thấy nàng đáng yêu và xinh đẹp, nảy sinh mong muốn được giữ nàng bên mình. Tuy nhiên cuối cùng chàng ta không miễn cưỡng nàng. Trái tim đã có chủ thì hà tất sphiar làm tổn thương tâm hồn?

Chàng ta vốn cho rằng nàng nhất thời hứng khởi, vốn cho rằng mình có thể khoáng đạt quay người bỏ đi, nhưng đến giờ phút này mới biết đã đắm rẫy tình rồi.

Không biết đắm rẫy từ lúc nào nữa?

Cũng không biết rẫy tình này sẽ thế nào?

Không thể chịu nổi việc nàng tự làm tổn thương mình, chàng ta kéo nàng đến trước mộ người thân, dùng những lời nói kịch liệt nhất để làm

nàng thức tỉnh.

Nàng đã nhìn chàng ta. Suốt mười ngày qua, cuối cùng trong đồng tử của nàng đã có bóng hình của chàng ta.

Giây phút này vừa buồn vừa vui.

Nàng nói rất nhiều. Những điều nàng nói thật kỳ lạ. Có điều những thứ đó đều không quan trọng. Bất luận nàng có từ đâu đến, bất luận nàng là ai, chàng ta đều cần nàng.

Bách tính triều Tống thế nào, gả cho người ta thì sao, có gì liên quan đến chàng ta chứ?

Nhưng khi lời nói trên đầu môi bị ngắt đoạn, thấy Lục Tử Kỳ xuất hiện không phải lúc, chàng ta bỗng muốn đâm một kiếm. Thấy nét mặt của nàng như vậy, lại đột nhiên như đâm kiếm vào chính mình. Cho đến khi nàng nói những lời đó, thanh kiếm của chàng ta lập tức tiêu tan.

Lơ lửng giữa tuyệt vọng và hy vọng, đây là mùi vị của “tình”...

Lục Tử Kỳ, nếu huynh không thể bảo vệ nàng chu toàn, càng không xứng có nàng. Giờ, huynh đã làm tổn thương trái tim nàng.

Nguyên Hạo trở lại trang viện là lúc mặt trời đã lặn. Giữa trời đất vẫn là một màu xám tối. Hoa tuyết thành phiến rơi xuống mang theo cái lạnh thấu xương.

Gõ nhẹ mấy tiếng lên cửa, Lục Tử Kỳ đẩy cửa bước ra, mình khoác chiếc áo choàng đỏ.

- Huynh đến rồi.

- Huynh định đi.

Hai câu nói vang lên cùng lúc, đều không phải câu hỏi.

- Lục mỗ đến huyện nha của vùng này một chuyến.

- Cầm theo lệnh phù điều binh ư?

Lục Tử Kỳ nhướng mày:

- Đúng vậy.

Nguyên Hạo cười:

- Muốn dựa vào sức mình trả nợ máu sao?

- Không phải chỉ có mình Lục mỗ.

- Dựa vào những người già yếu bệnh tật sao?

- Chỉ cần là con dân của đại Tống thì đều có trách nhiệm bảo vệ bách tính biên cương. Dầu chỉ còn một hơi thở, cũng quyết không lui nửa bước.

- Chỉ tiếc, không phải ai cũng nghĩ như Lục huynh. Con dân Đại Tống đa số chỉ là kiếp ruồi nhặng, ăn uống kham khổ, sống ngày nào hay ngày đó. Thậm chí quan phụ mẫu một vùng cũng chỉ mong chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, điều quan trọng nhất là giữ được chiếc mũ ô sa trên đầu. Rõ ràng chỉ là tiểu đội ba trăm người mà lại báo lên trên thành một nghìn kỵ binh. Rành rành một đám rùa rụt đầu trong thành, giương mắt nhìn bách tính bị tàn sát mà bảo rằng đừng cảm chiến đấu không tiếc máu xương với kẻ địch để bảo vệ quốc thổ. Chưa biết chừng, còn được khen ngợi, ban thưởng. Cho dù bách tính cả thôn có đến Diêm Vương điện cũng chẳng thể kêu oan. Ai bảo họ có quan phụ mẫu như vậy, ai bảo họ làm con dân của Đại Tống.

Nói đến câu cuối cùng, Nguyên Hạo cười mà như không, giọng có phần mỉa mai như thể trong lòng chỉ có sự phẫn nộ mà thôi.

Lục Tử Kỳ thần sắc lạnh băng, nghiêm giọng nói:

- Bất luận triều đại nào đi nữa đều có đám bất tài tham lam vơ vét, lơ là chức trách. Nhưng đại Tổng ta không bao giờ tha thứ cho những kẻ này. Chỉ cần có chứng cứ sát thực, nhất định sẽ nghiêm trị không tha. Quân lính dùng máu thịt mình để xây lên biên cương Đại Tổng, nếu kẻ địch xâm phạm, dầu phải truy kích nghìn dặm thì nợ máu vẫn phải trả bằng máu. Bách tính Đại Tổng ta ai ai cũng trung quân ái quốc, tuyệt đối không có ý phản bội. Kể cả là phải đến gặp Diêm Vương, dù thành ma cũng phải lấy thủ cấp của kẻ dám xâm phạm quốc thổ, tàn sát thần dân quốc gia mình.

Cành cây trên cao dội tuyết xuống giữa hai người. Trong nháy mắt không gian lại mù mịt tuyết bay.

Nguyên Hạo cúi nhìn các hố nhỏ biến mất nhanh chóng, trên vai cũng tích cả đồng tuyết:

- Mong là thật sự như những gì Lục huynh nói.

Lục Tử Kỳ ngừng lại, chấp tay cúi mình.

Nguyên Hạo nghiêng người né tránh”

- Tại hạ nói rồi. Hành sự theo nghĩa, không phải theo tình, không cần cảm tạ.

Lục Tử Kỳ vẫn kiên trì hành đại lễ xong mới nói:

- Lục mẫu không chỉ vì chuyện của gia quyến, Lục mẫu còn vì mấy chục bách tính bị tàn sát vô tội. Đa tạ Nguyên huynh đã nói rõ sự tình.

- Lục huynh không sợ tại hạ cố ý cung cấp tin giả để đám người các huynh đi nộp mạng sao?

Đứng thẳng lên, Lục Tử Kỳ nói rành rọt:

- Con người Nguyễn huỳnh quang minh lỗi lạc sẽ không làm chuyện bỉ ổi như vậy. Đường đường chính chính rõ đao rõ gươm thì mới là phân được thắng thua.

Nhượng mày lên, Nguyễn Hạo cười lớn:

- Nói rất hay! Lục huỳnh đã nói như vậy, tại hạ mà còn giấu giếm điều gì thì sẽ là không đủ quang minh chính đại. – Rút trong mình ra một cuộn da dê: - Đây là địa đồ trăm dặm vùng này. Vị trí đánh dấu, chính là vùng đất bị tiểu tộc người Liêu tạm thời chiếm cứ mấy ngày trước. Hy vọng có thể giúp ích cho Lục huỳnh.

Lục Tử Kỳ đưa tay đón lấy nhưng không hề mở ra mà chấp tay thi lễ rồi quay người định đi.

- Tuyệt năm nay đến sớm, e rằng chúng sẽ chẳng táo tợn được mấy ngày đâu.

Lục Tử Kỳ gật đầu, bước về phía trước ngần ngừ, cuối cùng xoay người đối diện với Nguyễn Hạo:

- Lục mỗ có chút chuyện không rõ, mong Nguyễn huỳnh chỉ giáo.

Nguyễn Hạo như sớm đoán được chàng sẽ hỏi như vậy, chấp tay mỉm cười:

- Lục huỳnh cứ nói đừng ngại.

- Tại sao Nguyễn huỳnh lại quan tâm đến chuyện này như vậy? Suy cho cùng, đây là chuyện nợ máu phải trả bằng máu của bách tính Đại Tống ta, không hề liên quan đến Nguyễn huỳnh.

- Vẫn là câu nói đó. Hành sự vì nghĩa. Tại hạ vừa hay cũng có chuyện muốn thỉnh giáo.

- Mời Nguyên huynh cứ nói.

- Lục huynh đã biết thân phận của tại hạ mà không hề nghi ngờ tại hạ sao?

Lục Tử Kỳ cười:

- Nguyên huynh có thân phận thế nào? Lục mỗ chỉ biết, Nguyên huynh và Lục mỗ là bằng hữu cùng thích nói chuyện, tặng tranh, và mang đầy hoài bão. Người Liêu xâm lấn biên cương chém giết điên cuồng, không khác gì cầm thú, nhưng phàm là người có lòng nhiệt huyết, không thể khoanh tay đứng nhìn, huống hồ là Nguyên huynh?

Nguyên Hạo nhướng mày:

- Lục huynh thật đúng là diệu nhân. Lấy chuyện của mình để hỏi đáp khiến người ta không thể phản kích nổi. Thật sự khiến tại hạ cảm thấy xấu hổ.

Hai người nhìn nhau cười lớn làm tuyết tích trên cây lại dội cả lên người.

Lục Tử Kỳ một lần nữa chấp tay:

- Thời gian cấp bách, Lục mỗ xin cáo từ trước. Đợi ngày khai hoàn sẽ cùng Nguyên huynh uống say ba trận. – Ngừng giây lát, lại nói: - Người nhà phiên huynh tiếp tục chăm sóc.

Trong giọng nói khàn khàn bất giác có vài phần mềm dịu, vài phần quyến luyến, vài phần không nỡ.

Nguyên Hạo đáp lễ:

- Lục huynh tin tưởng tại hạ như vậy, tại hạ không dám phụ sự ủy thác. – Phủi tuyết rồi lại lên tiếng, thần thái có chút bông đùa: - Lục huynh

đừng cảm kích tại hạ vì kể ra, thực sự là tại hạ trả nợ. Cuốn sách “tuyệt thế cô bản”(*) của Lục huynh đã bị tại hạ không cẩn thận làm mất rồi.

(*) Ý nói là cuốn sách quý, trên thế gian chỉ còn duy nhất một bản.

-...

Lục Tử Kỳ bất lực không nói nên lời, đành lặng lẽ bước ra cổng.

Xoay người lên ngựa, cuối cùng liếc nhìn gian phòng có cánh cửa sổ đóng chặt một cái, sau đó quất roi thúc ngựa.

Trang viện nhỏ yên tĩnh trở lại. Nguyên Hạo đưa tay hứng bông tuyết trong ốt như pha lên, nắm lại, rồi mở ra, chỉ còn một giọt nước trong vắt.

Lục Tử Kỳ, huynh đối xử với tại hạ như vậy, có phải để không cho tại hạ còn cơ hội gì không?

Huynh ủy thác tin tưởng tại hạ như vậy, sao tại hạ có thể có ý nghĩ bất chính với thê tử của huynh chứ?

Huynh biết tại hạ hiểu mình nên mới dùng chiêu này để trói buộc tại hạ.

Tại hạ biết huynh hiểu mình nên thật sự rất muốn... cho huynh một nhát kiếm...

Hai ngày sau, tuyết tạnh trời trong, huynh dẫn đội quân già yếu, bệnh tật có thể vượt qua tuyết bích sơn cốc rồi lại có thể phản kích người Liêu đang đợi sẵn như hổ sói kia không?

Tại hạ quan tâm đến hành tung của đám người Liêu đó là vì muốn tiêu diệt chúng.

Huynh nói rất đúng. Bách tính của Đại Tổng sống hay chết đều không liên quan đến tại hạ nhưng chuyện của nàng có liên quan đến tại hạ. Tại hạ chỉ vì mình nàng mà muốn nợ máu phải trả bằng máu.

Mà điểm này, ắt huynh cũng hiểu.

Điều không ngờ là huynh có thể mang lệnh phù điều binh đến. Điều không ngờ hơn nữa là huynh đích thân dẫn quân đi giết địch.

Như vậy, người của tại hạ không cần thiết phải can dự. Ngộ nhờ chuyện này lộ ra sẽ phiền phức đây.

Suy cho cùng nước tại hạ và nước Liêu là đồng minh.

Tại hạ đã nói rõ tình hình, đưa huynh địa đồ, có lẽ đã có thể giúp được huynh nhưng có lẽ sẽ đẩy huynh vào đường chết.

Đao kiếm không có mắt. Huynh là một quan văn chưa từng ra trận giết giặc, có thể chiến thắng, có thể bảo toàn tính mạng không?

Nếu không thể, vậy thì nàng...

Cúi đầu nhìn tuyết đã ngập sâu quá mắt cá chân, Nguyên Hạo cười thầm đau khổ.

Lục Tử Kỳ ơi Lục Tử Kỳ! Tại hạ thật sự không biết nên hy vọng huynh sống sót quay về hay hy vọng huynh chôn xương nơi sa trường.

Không biết vì Nguyên Hạo rat ay quá tàn nhẫn hay do cơ thể quá suy nhược sau hơn mười ngày qua, Tổng Tiểu Hao ngủ suốt hai ngày hai đêm mới tỉnh dậy, còn chưa kịp hiểu rõ tình hình thì đầu đã lại đau như búa bổ, cơ thể kiệt quệ suốt ba ngày liền.

Thời gian này có không ít nữ nhân đồng tộc đến chăm sóc. Thấy nàng tuy bệnh nặng như vậy nhưng không còn ngờ ngẩn, họ như trút được tảng

đá lớn trong lòng.

Một nhà năm người mất đi bốn người trong phút chốc. Nếu người còn lại có mệnh hệ gì thì nên làm thế nào đây?

Tống gia cũng được coi là một gia tộc không lớn không nhỏ ở địa phương, làm nghề kinh doanh hơn trăm năm nay, con cháu đầy đàn, sĩ nông công thương đều có cả. Tổ tiên Tống Tiểu Hoa làm nông nghiệp, các thế hệ nối tiếp dành dụm được sản nghiệp. Ruộng cấy chuyển sang cho nông dân nghèo quanh vùng thuê. Tuy chẳng phải đại phú đại quý nhưng cũng không lo cái ăn cái mặc.

Vụ cướp lần này chính vì sau khi mùa màng xong xuôi, đi thu tiền cả thôn xong, thấy thời tiết đẹp, toàn gia xuất hành du ngoạn. Đến trang viện thuê, lại không từ chối được thịnh tình nên ở lại vài ngày. Không ngờ gặp phải đám người Liêu diên cuồng cướp bóc. Trong một đêm, mấy chục người thôn này đều bị giết sạch.

Trong đó bao gồm tất cả gia quyến thân thích của Tống Tiểu Hoa.

Trong mắt mọi người, chỉ có thể kết luận những điều đó bằng một chữ: mệnh.

Không phải là mệnh, đang yên đang lành, ai có thể nghĩ đến chứ?

Có điều chỉ ở tạm vài ngày, ai ngờ được đột nhiên xảy ra tai họa như vậy?

Biên cương hai nước Tống Liêu thái bình bao năm nay, ai mà ngờ đám người Liêu đó lại to gan ngông cuồng hung hãn đến thế?

Vùng này rõ ràng có cả hàng nghìn quân trấn thủ, ai ngờ được vào lúc then chốt thì lại như rùa rụt cổ không ra để mặc bách tính bị tàn sát thê lương?

Thế nên, đều do mệnh, không do người.

Khi Tống Tiểu Hoa đối diện với những thân thích xa lạ này, căn bản chỉ nghe không nói, thỉnh thoảng khẽ đáp một tiếng, mỉm cười.

Hiểu được nàng đang tang gia đau buồn lại bệnh nặng chưa khỏi, bà con cũng không xét nét mà càng cảm thấy xót thương. Họ vừa dặn nàng chịu khó ăn uống, vừa thi thoảng nhắc đến vài chuyện trước kia của gia đình nàng.

Có sự quan tâm thân thiết như vậy, cùng với sự chăm sóc chu đáo, cộng thêm nỗ lực cố gắng phấn đấu hơn, tinh thần và sức khỏe của Tống Tiểu Hoa nhanh chóng chuyển biến tốt.

Cuối cùng thì nàng có thể xuống giường thì đã là trưa ngày thứ tám.

Gió tuyết đã sớm ngừng thổi, bầu trời u ám đã tan biến, ánh mặt trời ấm áp đầu đông đang chiếu rọi trên cao, sắc trắng lạng lẽ tan dần, băng trên mái hiên nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất.

Đẩy cửa mờ ra, gió lạnh ùa vào, Tống Tiểu Hoa vội vàng siết lại tấm áo bông dài dày cộp.

Tuyết tích trong trang viện đã được quét sạch, mặt đất vẫn còn ẩm ướt. Giữa không gian trống vắng cô liêu, một bóng người áo lam lạng lẽ đứng đó.

Khuôn mặt vui vẻ có vài phần hao gầy, đôi mắt vẫn nhìn nàng mỉm cười.

- Nguyên Hạo...

Khẽ gọi cái tên này, giọng Tống Tiểu Hoa bất giác có chút nghẹn ngào.

Tám ngày không nhìn thấy người trước mặt này, cũng không trông thấy chàng.

Nghe mấy nữ nhân đến chăm sóc nói, Nguyên Hạo luôn ở sương phòng bên cạnh. May mà có mấy công thức món ăn của chàng ta nên nàng mới khỏe lại nhanh như vậy. Chỉ là vì tránh bị nghi ngờ nên không tiện vào gặp mặt. Nói đến vị bằng hữu của cô gia nhà họ Tống này ai ai cũng khen ngợi không ngớt lời: khiêm tốn, nhẹ nhàng, có chủ kiến.

Thế mà Lục Tử Kỳ, phu quân của nàng chưa từng nghe ai nhắc đến.

Hình như đã từ lâu rồi? Sau hi nàng nói lời đoạn tuyệt quan hệ như thế...

Có phải cảm thấy cuối cùng cũng được giải thoát không? Có chút nào không nữa không?

Ép bản thân thôi nghĩ đến những câu hỏi không đáp án này, nhưng cảm giác đau đớn cứ lan ra liên tục nhắc nhở nàng. Cuối cùng, nàng chỉ còn lại một mình...

Sống mũi cay, mắt cay cay nhưng chẳng hề có một giọt nước mắt, tựa như tất cả đã cạn khô sau những ngày qua.

Tống Tiểu Hoa cười với Nguyên Hạo:

- Cùng ta đến bái lễ người thân một lát nhé.

- Được.

Châm hương nến, bày đồ cúng, Tống Tiểu Hoa khẽ chạm ngón tay vào hàng chữ trên bia mộ lạnh giá của bốn người vừa xa lạ vừa thân quen.

- Ca ca! Tẩu tẩu! Đại Trụ Tử, Tiểu Trụ Tử! Tuy mọi chi gặp được mọi người lần cuối trên cõi đời này nhưng máu chảy trong huyết quản của

muội giống máu của mọi người. Muội đã đến đây, trở thành chủ nhân của thân xác này. Vậy muội chính là Tống Tiểu Hoa, người thân của mọi người. Trước đây đúng là muội có cảm giác không chân thực, thường cảm thấy đây chỉ là một giấc mơ hoặc chỉ là trò đùa của ông trời. Chưa biết chừng, khi tỉnh giấc, muội sẽ lại quay trở về thời đại của mình, quay trở về nơi muội sinh ra và lớn lên, quay trở lại những ngày tháng quen thuộc. Nhưng trước sau vẫn vậy. Muội phải tiếp tục sống cuộc sống hiện tại, mang trong mình dòng máu thân thích này. Bất luận mọi người chuyển thế đầu thai hay đến Thiên Quốc, xin hãy yên tâm, nhà chúng ta còn có muội.

Tuyết vẫn rơi chưa tan hết, gió lạnh vẫn thổi. Bóng người mặc áo trắng đứng trước mộ lẫm nhẫm trông mong manh dễ vỡ như vậy, giống như cây non mọc trong băng tuyết.

Nguyên Hạo lặng lẽ đứng dưới gốc cây khô cách đó chục bước, nhìn Tống Tiểu Hoa bất động rất lâu.

Hàng ta muốn ôm chặt nàng vào lòng, muốn xua đi mọi đau thương, muốn để nàng mãi mãi là bông hoa yêu kiều trong sự bảo vệ của mình...

Tuy nhiên không thể làm như vậy.

Vì còn có Lục Tử Kỳ, Lục Tử Kỳ đáng chết.

Rốt cuộc huynh đã chết chưa? Tám ngày rồi mà không hề có tin tức gì...

Mãi sau, Tống Tiểu Hoa từ từ đứng dậy, cử động đôi chân bị tê một lát, xoay người đối diện với ánh mắt chăm chú của Nguyên Hạo, mỉm cười:

- Chúng ta về thôi.

Nguyên Hạo không dám tin, chớp mắt. Nàng cười rồi. Nàng đã trở lại vui vẻ như ban đầu rồi sao? Hình như không phải, hình như có thêm chút gì

đó...

Nhìn nàng bước đến, lòng dậy lên những xao động khí kìm chế, chàng ta tiến tới hai bước, dừng lại, ánh mặt trời hơi chói mắt. Vết thương trên mu bàn tay đã lành vẫn âm ỉ đau, chàng ta thầm tự ti, bản thân biến thành kẻ quá thận trọng như vậy từ bao giờ? Giống như Gia Luật Bình từng nói...

- Còn nhớ hôm đó ta có lời chưa nói hết không?

- Hả? Hôm nào?

- Không sao. Ta có thể nhắc lại lần nữa. Nàng có muốn...

Nguyên Hạo thật sự không kìm nén nổi phải hỏi ông trời, rốt cuộc chàng ta đã làm chuyện gì để bị trời khiển trách, ngắt lời chàng hết lần này đến lần khác.

Tiếng huyên náo vang lên từ xa, trống chiêng ầm trời, giữa vùng đất hoang vắng này nghe càng rõ ràng.

Tống Tiểu Hoa không hề để ý, chỉ buột miệng hỏi một câu:

- Có phải xảy ra chuyện gì không?

Nguyên Hạo cười đau khổ, chán nản đáp:

- Có lẽ là thắng trận trở về.

- Đánh trận ư?

- Lục Tử Kỳ dẫn binh truy kích đám người Liêu đã tắm máu dân thôn. Có lẽ, đã thành công rồi.

- Hả?

Vì không muốn làm Tống Tiểu Hoa lo lắng trong khi lâm bệnh, mọi người đều không nhắc đến chuyện phu quân của nàng xuất chinh. Vì nàng chưa từng hỏi phu quân của mình đi đâu rồi nên mọi người đều nhận định rằng nàng đã biết chuyện. Thế nên lúc này nàng như nghe tiếng sét giữa trời quang, vì kích động mà nhất thời cả người đờ đẫn.

Đứng sững một lúc, Tống Tiểu Hoa bỗng nhảy dựng lên, quát vào mặt Nguyên Hạo:

- Chàng là một quan văn, tại sao lại dẫn binh đánh trận? Tại sao một huyện lệnh lại đi đánh trận? Chàng lại không phải quan phủ ở đây, tại sao bắt chàng gánh vác chuyện này? Đám người Liêu súc sinh đó vô cùng man rợ và tàn nhẫn. Ngộ nhờ không đánh lại nổi thì làm thế nào? Ngộ nhờ bị thương thì làm thế nào? Ngộ nhờ... thì làm thế nào? Hả?

Hét xong, liếc mắt thấy không xa có nhóm người vui mừng chạy đến, nàng không nói lời nào, cũng lao về phía đó.

Nguyên Hạo sững người mãi, cúi đầu chỉnh lại vạt áo bị vò nhàu, ngón tay trắng ngần thon dài ngừng lại tại nơi vẫn còn chút hơi ấm, giống như vương vấn dư vị gì đó.

Vừa rồi, nàng mắng chửi chàng ta? Thế mà lại có một vẻ quyền rũ khác.

Lập tức lắc đầu mỉm cười, chàng ta chấp tay sau lưng, sai bước.

Trước tiên Tống Tiểu Hoa vẫn xách váy một cách tao nhã, sau đó học Kim Tương Ngọc – Tôn Nhị Nương dặt thứ phiến phức đó vào thắt lưng, bắt đầu chạy như điên, có vài phần khí thế hoa lá tả tơi.

Đám người bị nàng bỏ lại phía sau chỉ cảm thấy có luồng gió nhẹ thổi tới, rồi bóng trắng vụt qua, người kia vượt lên trước cùng với “hấp thụ đại pháp”, tiếng thở hồng hộc như trâu...

Đông Thanh! Đông Thanh! Chàng phải chân tay lạnh lặn trở về đây. Nếu chàng có mệnh hệ gì, thiếp... thiếp sẽ không tha cho chàng đâu.

Vào giây phút cả người Tống Tiểu Hoa mềm nhũn, đôi mắt bỗng tối sầm lại, hơi thở như tắt lịm thì đôi chân lại chạy điên cuồng đã dừng lại.

Thật là thê lương, một khoảng đất rộng, tiền giấy trắng rời, nước mắt tang tóc.

Đây chính là nghĩa trang thôn của những người đã bị giết. Đây chính là nơi an táng các thân nhân.

Người không ngừng từ các hướng đổ đến, đã sớm im bật tiếng huyền não, chỉ còn là một đám đông đứng thành vòng lớn quanh một đồng củi chất cao.

Trên đó chất tầng tầng lớp lớp một trăm mấy chục cái đầu. Là đầu người.

Máu đã khô hoàn toàn không nhìn rõ khuôn mặt nhưng có thể thấy rõ vẻ đáng sợ hung tàn.

Một đội quân mặc áo giáp nhuộm máu đứng ngay gần một bên, ai ai cũng mang thương tích nhưng trên đầu họ vẫn như có ánh hào quang chiếu rọi.

Người đứng đầu, mặc áo đen, giáp đen tiêu tụy không ra dáng người, duy chỉ có đôi mắt vẫn tinh tường như chim ưng.

Cái tên đó bồi hồi lẩn cấn nơi đầu lưỡi Tống Tiểu Hoa đến hàng nghìn hàng vạn lần mà không thốt ra được. Cổ họng như bị thứ gì đó bịt chặt, thở cũng khó.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy hơi thở nặng nề, còn cả tiếng củi cháy lép bép trong gió, một cảm xúc bị đè nén đến cực điểm có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Người đó cầm bó đuốc giơ cao rồi châm vào đồng củi. Bỗng như có linh cảm gì đó, chàng dừng lại, nghiêng người thì chỉ nhìn thấy bóng trắng đang len qua đám đông, từng bước từng bước tiến về phía mình.

Tóc tai vấy áo rối tung, bùn đất dính đầy trên giày trên người, mặt đỏ bừng bừng, hơi thở gấp gáp, nước mắt dường như đang bị nướng trên ngọn lửa, bay hơi thành sương dày đặc như vĩnh viễn không ngừng tụ rơi xuống.

Dường như đã qua rất lâu, lại như chỉ trong vài tầm tay, nàng dừng bước ở khoảng cách một cánh tay, đưa tay ra, khẽ lên tiếng:

- Đưa thiếp.

Lục Tử Kỳ không hề do dự trao ngọn đuốc, đồng thời cũng nắm chặt bàn tay kia của nàng.

Tống Tiểu Hoa sụp mắt xuống, hít một hơi thật sâu, nhanh chóng quay đầu, nhìn thẳng vào những khuôn mặt ghê tởm kia.

Chính là chúng, những kẻ đã vung đao giết hại bách tính không một tấc sắt trong tay. Chính là chúng, những kẻ đã giết người thân của nàng. Chính là chúng, những kẻ đã khiến cốt nhục thân thích của nàng phải vĩnh viễn nằm lại dưới lòng đất...

Chết không hết tội.

Hơi ấm và sức mạnh từ lòng bàn tay truyền đến khiến cơ thể không còn run rẩy nữa, ngọn đuốc châm vào đồng củi khô, bùng lên trong tích tắc, cháy ngút trời. Không gian ngập hơi thở với mùi tanh của máu, những làn khói tản ra khắp nơi.

- Giết kẻ xâm phạm Đại Tổng của ta, giết!

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Gionjg nói thường ngày ôn hòa ấm áp, giờ trở nên khàn khàn như đá sỏi, mang theo sát khí đao thương.

Ba tiếng “giết” vang lên như xé tan tầng mây, thấu tận trời xanh, bi thương thảm đạm mà kiên quyết không thể lay chuyển.

Ca ca! Tâu tâu! Các cháu! Thù lớn đã trả. Mọi người có thể nhìn thấy rồi chứ?

Tống Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn lên đám mây trắng lơ lửng trên bầu trời, cuối cùng nước mắt đã trào ra.

Nguyên Hạo ở trong đám đông vẫn luôn nhìn Tống Tiểu Hoa đứng giữa những người lính mặc giáp. Ngọn lửa cuộn lên, dường như vẻ mỏng manh gầy gò có thể bị gió thổi đi bất cứ lúc nào đã không còn nữa, bóng áo đen và áo trắng này từ đầu đến cuối chẳng hề phân tách.

Ánh mắt đã có thêm thần thái, nàng không còn là cây mạ non cần chăm sóc cẩn thận, là bông hoa trong đài các. Nàng như vậy càng có tư cách ở bên chàng ta, nhìn chàng ta chinh phục thiên hạ.

Tống Tiểu Hoa ngồi trên nền đất dờ sống dờ chết, đầu gục vào cái cột, hai mắt thâm quầng.

Lúc đánh răng, nàng vừa cúi đầu thì nhìn thấy một mảnh than đen tàn dư, liền buồn nôn. Bước đến giữa gian phòng, vừa ngẩng đầu lên thì thấy mặt trời đỏ chói, lại buồn nôn. Mũi người thấy hơi sương, tiếp tục buồn nôn.

Từ hôm qua đến giờ, nàng nhìn thấy cái gì, nghĩ thấy cái gì, nghĩ đến cái gì đều buồn nôn. Nôn mãi, nôn mãi đến khi chẳng còn thứ gì để nôn nữa thì nôn khan. Đến cả người nghén kinh khủng nhất cũng không nôn nhiều như nàng.

Cơn ác mộng suốt cả một đêm... Không được rồi, không được rồi. Không thể nghĩ, cứ nghĩ đến là không kìm nổi...

Đây là hậu quả của việc cố tỏ ra mạnh mẽ, đúng là tự tạo nghiệt, không thể thoát, giờ có bị khó chịu đến chết cũng không thể oán hận.

Đó không phải là đạo cụ trong các phim kinh dị, mà là những người chết thực sự trong cái đầu đẫm máu, ngũ quan biến dạng, linh hồn bị giày xéo, kinh khủng tới mức những vũ khí quy mô có tính sát thương cao nhất cũng không thể gây ra.

Còn nàng, cảnh tượng máu me khủng khiếp nhất từng thấy là hình ảnh một người xấu số bị tai nạn, đứt lìa thân. Thế mà giờ nàng còn dám lại gần giường mắt nhìn, còn tự tay châm lửa.

Vết máu khô dính bết từng túm tóc... Oa...

Thực ra, khi ngọn lửa bốc lên, thù hận trong lòng dần tiêu tan, nàng đã bắt đầu cảm thấy khó chịu, từng cơn từng cơn buồn nôn dội lên. Có điều, bất luận thế nào cũng không thể mất mặt trước bao nhiêu người đang vui mừng khôn xiết đó được, thế nên phải nhắm mắt cố mà nhịn thở.

Cố chịu mãi đến khi đám người dần dần tản ra, binh lính cũng nghe lệnh trở về doanh trại, nàng vừa định nôn cho thật đã, không ngờ đã có người tranh trước một bước.

Chỉ có điều là nôn ra máu.

Lục Tử Kỳ, người chỉ huy quán xuyên toàn cục, người đứng bên cạnh nàng, nắm chặt đôi tay nàng, cho nàng sức mạnh bỗng nhiên khom người nôn ra máu.

Sau khi cố mím cười với Tống Tiểu Hoa, người đó hai mắt nhắm lại, đổ vật xuống đất.

Tới tận khi bị bàn tay nắm chặt không buông kéo ngã trên tấm giáp lạnh băng đầy mùi máu tanh, Tống Tiểu Hoa vẫn chưa hoàn toàn phản ứng lại.

Thấy mặt chàng trắng như tuyết, môi trắng như tuyết, thấy hai hàng mi chàng nhắm nghiền, thấy cánh mũi chàng chẳng hề cử động, tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Tống Tiểu Hoa. Phản ứng đầu tiên chính là chàng chết rồi.

Thông thường trong phim truyền hình, tình tiết lúc này có lẽ đã là đoạn kết. Nam nhân vật chính ca khúc khải hoàn rồi chết một cách vô cùng tráng lệ trước mặt nữ nhân vật chính xui xẻo đau khổ. Đó gọi là “BE” – Bad end – Kết thúc không có hậu.

Nhưng trong phim truyền hình, trước khi nhân vật nam chính chính thức ra đi còn phải nói một tràng dài thoi thóp với nhân vật nữ chính, đâu có kiểu nói chết là chết dứt khoát như vậy?

Vừa nghĩ đến đây, Tống Tiểu Hoa liền lồm cồm bò dậy, nắm lấy cổ áo Lục Tử Kỳ lắc điên cuồng:

- Chàng dám chết như vậy sao? Cho dù chết cũng phải nói rõ rồi mới chết chứ? Lăng Nhi làm thế nào? Thiếp làm thế nào? Không lẽ cứ bỏ nó lại cho thiếp sao? Thiếp không muốn... Thiếp nói là muốn chia tay với chàng. Thiếp nói là muốn ly hôn với chàng. Chàng vẫn chưa viết hưu thư (*), chúng ta vẫn chưa làm thủ tục. Trước khi chưa giải quyết xong những chuyện này thì không được chết, nghe rõ chưa? Thiếp nói cho chàng biết,

vụ kiện ly hôn lâu lắm đấy. Có khi phải kiện mất cả đời. Chàng mau dậy cho thiếp, từ từ mà đợi với thiếp... Đông Thanh... chàng đừng dọa thiếp. Chàng nói cả đời sẽ nắm chặt tay thiếp, vĩnh viễn không buông ra. Nếu chàng chết thì sẽ cùng dẫn thiếp đi gặp Diêm Vương... Đông Thanh... Thiếp nguyện chết cùng chàng nhưng thiếp còn muốn sống bên chàng hơn, cùng chàng sống hạnh phúc vui vẻ đến già...

(*) Giấy bỏ vợ.

Lúc nàng lắc mà khóc đến kiệt sức như vậy thì một bàn tay trắng ngần thon dài đặt lên mạch của Lục Tử Kỳ, sau đó một giọng nói dễ nghe vang lên:

- Huynh ấy chưa chết. Có điều, nàng tiếp tục bóp cổ huynh ấy như vậy thì khó nói lắm.

Câu này không chỉ như sấm động giữa trời xuân mà còn như đèn sáng soi đường, là thánh âm của Thượng Đế, của Phật Như Lai. Tống Tiểu Hoa bình tĩnh lại ngay lập tức, nàng buông lỏng bàn tay đang nắm lấy cổ áo ra, gạt nước mắt:

- Nguyên Hạo...

Bất lực trước sự tràn trề hy vọng và tin tưởng của nàng, Nguyên Hạo thở dài một tiếng:

- Huynh ấy chỉ mệt mỏi quá sức dẫn đến bệnh dạ dày phát tác, tạm thời ngắt đi thôi.

Sau đó, nhờ sự giúp đỡ của Nguyên Hạo, họ đã dìu Lục Tử Kỳ lên ngựa, đưa về nhà.

Thời gian này, Tống Tiểu Hoa không hề buông tay Lục Tử Kỳ.

Thật sự không phải là nàng không muốn mà là Lục Tử Kỳ trong cơn mê man giống như bị ma nhập vậy, sống chết cũng không chịu buông. Nguyên Hạo đã tốn bao sức lực mà không thể tách ra được. Ngược lại còn khiến Tống Tiểu Hoa đau quá hét ầm ỹ.

Cuối cùng về đến nhà, Nguyên Hạo đành phải dùng kim bạc châm huyết vị ở trên bàn tay thì mới có thể giúp bàn tay nhỏ đáng thương bị bóp gần như biến dạng của Tống Tiểu Hoa thoát khỏi “gọng kìm càng cua”.

Sau đó Nguyên Hạo kê toa thuốc, cho người chuẩn bị một thùng tắm lớn rồi đổ nước nóng ngâm dược liệu vào trong, nói là để Lục Tử Kỳ ngâm thuốc trừ bỏ khí lạnh đã xâm nhập vào phủ tạng trong hai mươi ngày ăn ngủ dưới tầng băng tuyết vừa qua.

Đồng thời chàng ta lại kê trà thuốc cho Tống Tiểu Hoa, kẻ sắc mặt trắng bệch, cổ kìm nén không nôn, người bị kích thích mạnh mẽ cả về thị giác, vị giác và tâm lý, khiến cảm xúc biến đổi khó lường.

Thấy Nguyên Hạo diu Lục Tử Kỳ vào phòng, Tống Tiểu Hoa bỗng có chút hối hận. Nếu chưa thể tách ra khỏi tay chàng thì tốt biết mấy, như vậy có thể quang minh chính đại nhìn mỹ nam “ở trần” rồi....

Nguyên Hạo liếc thấy Tống Tiểu Hoa cứ ngượng ngùng đứng ở cửa mãi không vào, liền thấy có chút kỳ lạ, nhưng cảm giác đó thoáng cái liền tan biến, chàng ta chỉ gật đầu với nàng, ra hiệu cho nàng cứ yên tâm rồi đóng cửa lại.

Haizz! Khi cần thì ra tay hầu hạ nhất thì nàng lại không thể đích thân làm trọn, vì nàng vẫn chưa cùng người đàn ông của mình “động phòng hoa chúc”. Tuy nàng rất muốn nhưng sau khi nói câu đó...

Nhắm mắt nhắm mũi uống xong ngụm trà thuốc, Tống Tiểu Hoa không nhìn được nữa, nôn thốc nôn tháo, rồi mê man đổ vật ra giường, bắt

đầu cơn ác mộng triền miên không dứt, liên tục giày vò đến khi gà trống gáy sáng. Cuối cùng nàng mới dờ sống dờ chết bò dậy, ngồi hứng gió lạnh.

Nhìn tay mình vẫn còn mấy vết tím bầm, Tống Tiểu Hoa cảm thấy rối bời.

Vốn cho rằng chàng đã bỏ mặc nàng mà đi, kết quả là chàng dẫn binh truy đuổi kẻ địch. Vốn tưởng chàng không hề để ý, cũng không hề có tình cảm sâu nặng gì với nàng, kết quả hình như không phải vậy...

Vốn tưởng nàng có thể phủi áo quay người bỏ đi, kiên cường thoát khỏi sự mềm yếu, kết quả vẫn bị kéo xuống, không buông ra được.

Khi biết chàng đang trên chiến trường sinh tử, khi thấy máu trào ra từ khoe miệng chàng, rồi chàng ngã xuống, trái tim nàng như ngừng đập, hóa đá trong nháy mắt, rồi lại như vỡ vụn.

Nếu chàng không còn, thế gian này đâu còn ý nghĩa gì với nàng? Không có chàng, vinh hoa phú quý nhiều đến mấy, cảnh đẹp nhường nào cũng chỉ là hoang tàn, cũng chỉ là cô liêu.

Cuộc đời nàng cần có chàng, cuộc đời chàng cần có nàng.

Cảm xúc tương đồng, trái tim gắn kết, tâm hồn nối liền. Nàng tránh không nổi, thoát chằng xong.

Phụ nữ mà, một khi đã yêu, mọi nguyên tắc, mọi kiêu hãnh đều như gió thoảng. Dùng câu nói thông tục nhất để diễn đạt là “Bước vào đường yêu, càng đi xa càng không thể quay đầu”...

Đang tự cảm thán bỗng có tấm đệm bông dày xuất hiện trước mắt Tống Tiểu Hoa:

- Trời lạnh như vậy, nằm trên nền đất thì dễ mắc bệnh lắm.

Tống Tiểu Hoa chớp chớp đôi mắt gấu mèo, cười hì hì đón lấy tấm đệm:

- Chào buổi sáng!

Nguyễn Hạo nhìn nàng lắc đầu, vén vạt áo lên ngồi xuống:

- Hình như ta thật sự rất hiếm khi thấy dáng vẻ sạch sẽ, xinh đẹp của nàng.

- Tối qua không ngủ được...

- Lần đầu thấy đầu lâu mà như vậy, biểu hiện của nàng đã rất tốt rồi.

Nhắc đến điều này, Tống Tiểu Hoa lại bắt đầu không kìm được cơn buồn nôn:

- Dừng, dừng, dừng. Chuyện này đừng ở đây, đừng nhắc lại với ta nữa.

Nguyễn Hạo bật cười, không nói gì nữa, ngón tay đặt lên mạch của nàng, trầm tư giây lát:

- Thể chất của nàng có thể coi là không tồi, uống thêm vài ba ngày thuốc nữa là ổn.

- Ồ... - Tống Tiểu Hoa ngẩn người đáp một tiếng, chần chừ giây lát. – Thế còn chàng?

- Khá phiền phức!

Tống Tiểu Hoa hoảng hốt nắm lấy tay Nguyễn Hạo:

- Là làm sao?

Nguyễn Hạo nhìn nét mặt căng thẳng của nàng, đuôi mắt như kéo dài ra:

- Nếu không cứu được, nàng làm thế nào?

- Không... không cứu được ư? Sao lại vậy? Không phải chỉ là bệnh dạ dày phát tác sao? Sao có thể nghiêm trọng như thế? Không phải huynh rất lợi hại sao? Nếu huynh không cứu được thì mau đi mời đại phu khác đến khám đi. Còn ngậy người ra đó làm gì? Mau đi đi.

Tống Tiểu Hoa như con mèo bị giẫm phải đuôi, cổ giật thật mạnh, Nguyên Hạo ngẩng mặt lên trời, hiện rõ nét mê hoặc, dưới cặp mày cong vẫn là nụ cười, nhưng trong đồng tử màu hổ phách lại như có thứ gì đang vỡ ra:

- “Chàng không có ý thì thiệp đàn thôi”, nàng hỏi hận rồi sao?

Tống Tiểu Hoa ngậy người, từ từ ngồi xuống:

- Phải. Ta hỏi hận rồi. Cho dù chàng vô tình với ta, ta cũng sẽ không bỏ. Chàng là phu quân của ta. Ta là thê tử của chàng. Đời này phải ở bên nhau, kiếp này phải tay trong tay không rời xa. Ta đã mất người thân hai lần. Lần này ta tuyệt đối không dễ dàng buông tay. Chàng là người thân của ta, cũng là tình yêu của ta. Ít nhất chàng đối với ta... - Khẽ hứ một tiếng: - Yêu vào rồi, tôi không tin không có được trái tim của chàng.

- Nước trái mênh mông, nàng thật sự chỉ nhấp một ngụm sao?

- Rừng cây tuy lớn, ta cũng chỉ treo cổ ở một cây này thôi. - Tống Tiểu Hoa xoa mũi mỉm cười, thì thầm: - Hình như hơi thấm rồi... Giờ chỉ số IQ của ta chắc âm hai trăm mất.

Nguyên Hạo sụp mắt nhìn xuống rồi lại ngẩng lên:

- Vừa rồi đùa nàng thôi. Huynh ấy không có gì đáng ngại. Tình duyên tốt một thời gian là được. Có lẽ lát nữa sẽ tỉnh. Đến thăm huynh ấy đi. Ở Đông sương phòng ấy.

- Thật ư? Ta biết huynh giỏi nhất mà. - Tống Tiểu Hoa cười toe toét bật dậy chạy đi, rồi như nhớ ra điều gì đó liền dừng lại, quay người nở nụ cười đến tám cái răng với Nguyên Hạo: - Cảm ơn huynh. Có huynh thật là tốt.

Nguyên Hạo, xin lỗi nhé. Huynh bên ta, giúp ta như vậy, còn ta chẳng báo đáp được gì...

Bầu trời có một con đại bàng đang chao lượn. Bức thư trong tay Nguyên Hạo đã bị xé vụn, bay đi theo gió, rơi tứ tung.

Liên hôn với nước Liêu đã định, chiến sự với Hồi Cốt sẽ nổi lên. Đến lúc chàng ta phải rời đi rồi.

Vốn muốn đưa nàng đi cùng nhưng nàng tình sâu như vậy, không oán, không hối.

Người đó đáng có được tấm chân tình này của nàng...

Khi chặn trệ, chàng ta phát hiện dạ dày người đó có những thương tổn từ mấy năm trước, lại thêm thương tổn thời gian gần đây nên xuất huyết lớn, không chịu nổi bất cứ kích động gì. Tóm lại, từ nay về sau, ngày ba bữa đúng giờ, không được nóng lạnh quá độ. Nếu không, một khi tái phát sẽ vô cùng tồi tệ. Nói cách khác, từ nay về sau, Lục Tử Kỳ không thể chinh chiến nữa.

Trong lòng không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối. Nếu như vậy, hy vọng so tài đao thương với Lục Tử Kỳ tắt hẳn rồi.

Mà dường như chàng ta còn thấy Lục Tử Kỳ khẽ nói gì đó:

- Lục mỗ vốn là thư sinh, không quen việc chinh chiến sa trường. Chuyện lần này là bộc phát, tình hình khẩn cấp nên mới phải đánh liều lâm trận. Đại Tống đa phần là người tinh thông binh pháp, quen với chiến trận,

nhất định có thể chống được ngoại xâm. Còn như Lục mỗ, tuy không thể đích thân giết giặc báo quốc nhưng cũng làm tốt việc để các tướng sĩ tiền phương chuyên tâm đánh địch. Nguyên huynh ắt rõ... Huống hồ, để người thân lo lắng một lần này là đã đủ rồi. Lục mỗ đâu hẳn tâm để nàng lúc nào cũng phải khổ sở như vậy? Lục mỗ nợ người thân quá nhiều, không thể bù đắp, chỉ mong những ngày tháng sau này, nàng có thể sống vui vẻ yên lòng là được. Lục mỗ cũng tin, mắc nợ nàng đến vậy thôi, sau này sẽ không khiến nàng đau khổ nữa.

Sự thẳng thắn, độ lượng trong lời nói của Lục Tử Kỳ khiến chàng ta phải ghen tị. Lúc này, đúng là chàng ta đã có ý nghĩ kê thêm một vị độc dược vào toa thuốc...

Thôi thôi thôi, nếu đã như vậy, việc gì phải chen chân vào làm kẻ thứ ba? Chàng ta đã nếm được mùi vị mong mà không được là thế nào, thì sao có thể nhẫn tâm níu bước nàng?

Lục Tử Kỳ là người ngôn xuất tất hành, trọng nghĩa trọng tình. Nếu đã xác định tâm ý thì nhất định sẽ không để nàng phải chịu bất kỳ áp lực gì.

Còn nàng...

Theo Lục Tử Kỳ, theo nam nhân nàng yêu thương sâu nặng sẽ hạnh phúc chứ?...

Sẽ hạnh phúc, sẽ hạnh phúc...

Nên đi rồi...

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 12

Hai mươi lăm ngày rồi. Cuối cùng Tống Tiểu Hoa đã có thể yên lặng nhìn phu quân của mình ở khoảng cách gần như vậy. Thần thái thu hết trong đôi mắt đen bị hàng mi dày khép chặt che kín, khuôn mặt tái nhợt chỉ còn lại vẻ tiêu tụy mệt mỏi. Đôi môi khô chi chít vết nứt. Đôi lông mày nhăn chau lại khiến ấn ký ở giữa lông mày như dao khắc, vĩnh viễn khó mất đi.

Không kìm nén được, nàng đưa tay men theo đường nét khuôn mặt hao gầy, cuối cùng đến thái dương, làn da chàng nóng hổi, đổ mồ hôi lạnh túa ra.

Tống Tiểu Hoa vội vàng đứng dậy lấy chiếc khăn bông vắt ở chậu nước bên cạnh, khẽ lau rồi đắp lên trán.

Hình như cảm nhận được điều gì đó, đầu lông mày Lục Tử Kỳ cau lại, giãn ra, hàng lông mi khẽ run run, từ từ mở ra. Khi ánh nhìn có chút tán loạn bắt được bóng hình trước mắt thì ngừng lại và sáng lên.

Chàng thầm hít một hơi thật sâu, tích trữ khí lực, thò tay ra khỏi chăn ôm vật thể mềm mại mát lạnh vào lòng.

-Dao Dao! Ta đã từng hứa với nàng sẽ vĩnh viễn không buông ra. – Giọng nói rất nghẹn ngào, rất khẽ, rất thấp, rất dịu dàng nhưng cực kỳ kiên quyết...

Một câu nói khiến mọi ảm ức, sợ hãi, giận giữ, bàng hoàng, đau lòng, buồn bực của Tống Tiểu Hoa đều tuôn hết ra, nàng hậm hực nói:

-Nói thì hay đấy!

Lục Tử Kỳ cười khỗ, gượng ngồi dậy:

-Ta đã gặp đại ca Lục Tử Hàng ở Châu Phủ, cũng là đại bá* của nàng.

(đại bá: anh chồng)

...Hả? –Một lần nữa sự chú ý của Tống Tiểu Hoa đã bị di chuyển thành công.

-Vì hành trình lần này gấp gáp nên không thể sắp xếp cho nàng gặp mặt. Ta định sau khi về sẽ nói rõ với nàng. Không ngờ...

-Chàng... chàng còn có ca ca sao?

-Đúng vậy. Sao nàng lại không biết chứ?

...Nhất thời không nghĩ ra.

Tống Tiểu Hoa im lặng cúi đầu, lựa chọn kín miệng. Trước khi thành thân, hai nhà tất nhiên phải báo rõ hoàn cảnh của nhau. Chỉ tiếc rằng “hàng nhái” nàng không biết chút nào. Trước đây cứ nghĩ Lục Tử Kỳ là cô nhi không có cha mẹ, huynh đệ tử muội. Giờ xem ra, sai rồi...

Lục Tử Kỳ không hề hoài nghi, tiếp tục nói:

-Chính vì có ca ca ở đó nên ta mới có thể lấy được thủ lệnh điều binh. Hai nước Tống Liêu thái bình bao năm nay, quân đội biên cương ngày càng lười thao luyện, thậm chí còn buông lỏng không chấp nhận nổi. Huyện lệnh nơi này và tổng binh đều là kẻ nhu nhược bất tài, tham sống sợ chết, chỉ mong giữ chiếc mũ ô sa. Khi đối diện với người Liêu xâm phạm, ngoài đóng chặt cửa thành ra, họ còn báo tin giả lĩnh thưởng, bỏ mặc bách tính gào thét rên rỉ dưới lưỡi đao của kẻ thù.

Khẽ ho hai tiếng, bình tĩnh một chút, lại nói:

-Mùa đông năm nay đến sớm. Vụ mùa của nước Liêu gặp đại hạn, chết mất vô số gia súc. Thấy bách tình biên giới chúng ta vui vẻ thu hoạch vụ mùa thì đã sớm đỏ mắt động lòng tham. Lần này đến xâm lược rất có thể là thử thăm dò xem Đại Tống ta có thể để mặc, không dám phản kháng hay không? Như vậy, sau này mới mở rộng phạm vi cướp bóc. Thế nên phải diệt triệt để ý nghĩ hoang đường này.

-Vậy là chàng tự động xung phong?

-Sự việc cấp bách, khi nhận được tin báo, ta và huynh trưởng vừa hay đều ở đó. Sau khi phân tích ngắn gọn chúng ta cho rằng nước Liêu không thể huy động hàng nghìn kỵ binh đến do thám, thế nên một mặt sẽ phái tinh binh đi thăm dò, một mặt bàn xem ai sẽ dẫn binh truy kích địch. Chính lúc đó ta nhận được tin khẩn do chim ưng mang đến nên mới biết nàng... – Ngừng lại, Lục Tử Kỳ nắm chặt tay Tống Tiểu Hoa nói: -Ta muốn ngay lập tức đến bên nàng, ở bên nàng nhưng ta nghĩ lúc này xung trận truy kích quân thù, để người thân của nàng ở trên trời được an ủi sẽ hơn. Dao Dao, khi nàng cần ta nhất, ta lại không có ở đó. Ta xin lỗi.

Tống Tiểu Hoa khịt khịt mũi, nhìn dáng vẻ xanh xao của chàng:

-Chàng ngốc! Chàng chưa từng đánh trận bao giờ mà xung phong làm gì? Bọn súc sinh đó dám đến nhất định là không có gì tốt đẹp, ngộ nhờ làm không ổn, không báo được thù là chuyện nhỏ, nhưng nếu chàng... chàng có mệnh hệ gì... thì thiếp...

Lục Tử Kỳ nghe mà mày hơi nướng lên, khóe môi nở nụ cười:

-Tuy ta không có kinh nghiệm chinh chiến nhưng vì ảnh hưởng của gia tộc, ta đã tự nghiên cứu tập binh pháp từ nhỏ, ít nhất cũng có chút bản lĩnh bàn chuyện nhà binh trên giấy bút. Lúc đó, ta chỉ muốn rời xa gia tộc,

phần đầu phát triển ở nơi xa xôi có bách tính chất phác, làm một quan phụ mẫu tạo phúc cho bách tính, bình yên sống cuộc đời này.

-Tức là chàng đã lừa thiếp? –Tống Tiểu Hoa cố ý trở mặt: -Vậy được, giờ thiếp cho chàng cơ hội, chàng nói rõ quan hệ gia đình cho thiếp nghe.

Lục Tử Kỳ mim cười:

-Nói ra cũng không có gì. Tổ phụ ta đi theo Thái tổ Hoàng đế đánh thiên hạ, định giang sơn, được phong là An quốc công. Phụ thân ta thừa kế tước vị làm quan Thái tử thiếu phó. Huynh trưởng đang nhậm chức trung thư tể. Tuy hiện tại chỉ là quan tứ phẩm nhưng thực sự rất khác. Nhi tử của các di nương ta tản đi khắp các địa phương để rèn luyện, gây dựng sự nghiệp. Tóm lại, Lục gia về cơ bản được coi là danh gia vọng tộc ở kinh thành.

Lục Tử Kỳ nói rất bình thản nhưng khi đó, Tống Tiểu Hoa lại bị chấn động sâu sắc.

Há hốc miệng, tròn xoe mắt một lúc, nàng mới lầm bầm:

-Trời ơi! Nói suốt cả buổi hóa ra chàng chính là tử đệ...

-Cái gì?

-Không có gì. –Sực tỉnh lại, đổi từ tư thế thích hợp để chịu đòn, Tống Tiểu Hoa nhìn chàng: -Hôm nay lời nói của chàng đều rất lạ. Ca ca chàng... đại bá đến tìm chàng, có phải có chuyện gì quan trọng không?

-Huynh ấy truyền đạt ý của phụ thân bảo ta về kinh thành nhậm chức. Ta vốn đã từ chối rồi nhưng qua những ngày vừa rồi...

Dường như nói đã mệt, Lục Tử Kỳ dừng lại, nhắm mắt.

Ba trăm người đó nguyện theo chàng mạo hiểm chinh chiến. Thân hình gầy gò, làn da vàng vọt, y bạc giáp nát, đến cả vũ khí cũng rỉ sét. Một đội ngũ trông có vẻ chẳng có sức chiến đấu lại đi đấu với kỵ binh tinh nhuệ của người Liêu thì đúng là chỉ có đường chết.

Tuy vậy, họ vẫn dám đứng lên. Họ không sợ chết, họ chỉ sợ nhục. Nhục vì thân là quân nhân mà không thể bảo vệ quốc thổ để bách tính phải chịu ấm ức. Sợ bản thân mình chẳng có chút giá trị, chỉ là quân cờ vô nghĩa để đám quan trên vứt bỏ hay đem là làm vật hy sinh bất cứ lúc nào... Thấy quân xâm lược tàn phá, họ hận không thể liều mạng chiến đấu. Nếu chết thì phải chết có ích.

Thế nhưng lúc đó, ngoài rứt đầu rứt cổ giương mắt nhìn phụ lão hương thân bị tàn sát ra, họ không thể làm gì. Vì binh tướng đều là những kẻ gan chuột.

Hai ngày hai đêm hành quân không nghỉ, binh đoàn của chàng đã tìm thấy doanh trại của người Liêu đóng sau sơn cốc. Họ ặng lẽ mai phục cả sơn cốc suốt ba ngày ba đêm. Thời gian đó chỉ có thể dựa vào nước băng và lương khô mà sống. Mười bảy người chết vì lạnh, hai mươi chìn người tàn phế vì giá buốt.

Đợi khi tuyết tan, người Liêu ra khỏi cốc, nhân lúc chuingx không phòng bị quân Tống dùng đá lớn chuẩn bị từ trước cắt đứt đường rút lui, lấy đá nhỏ đánh tan đội hình, rồi lại dùng tiếng tù và làm loại ngựa chiến, cuối cùng là đánh giáp lá cà.

Một trận ác chiến, quân địch đại bại. Quân Tống chết một trăm mười ba người, tàn phế sáu mươi tám người, còn lại bảy mươi ba người thì ai cũng bị thương.

Nếu không bị khấu trừ lương thảo, nếu vũ khí không cũ kỹ như thế, nếu thường ngày có thể luyện tập, nếu... thì đã không thương vong nhiều

đến thế.

Thắng lợi này là thắng lợi thê thảm. Thắng lợi thê thảm chính là thất bại.

Lúc này, ai cũng đổ máu trên chiến trường. Trong lòng ngoài bị phần ra còn có cảm giác bất lực sâu sắc. Đội quân như họ tuyệt đối không chỉ có một.

Binh cường tướng mạnh, nếu không có tướng mạnh thì binh cường ở đâu ra?

Vậy thì đội quân hiện nay là binh không biết tướng, tướng không biết binh, không quen không tin nhiệm, chẳng hề có sự gắn kết. Cứ như vậy, làm sao chống lại kẻ địch đang nhòm ngó? Chiến sự nổi lên, chịu khổ trước tiên chính là bách tính không hề có sức phản kháng, chết đầu tiên chính là binh sĩ không có chí báo quốc lẫn lòng yêu nước.

Huynh trưởng nói rất đúng, rõ ràng có sức mạnh lớn hơn nhưng huyện lệnh địa phương lại trốn tránh trách nhiệm, đó là bất trung với dân với nước.

Lục Tử Kỳ im lặng giây lát, mắt mở to rồi lại ngồi dậy. Tống Tiểu Hoa thấy chàng chỉ mặc áo trong, thân trên lộ gần hết, Tống Tiểu Hoa liền lấy chăn định đắp cho chàng. Nàng vừa đứng dậy, liền bị một lực mạnh kéo chúi về phía trước, đầu mũi hai người khẽ chạm vào nhau:

-Dao Dao! Hôm đó ở trước mộ, thấy nàng tiều tụy như thế, ta đã tự thề với mình, kiếp này quyết không để nàng chịu dày vò như vậy nữa, không để nàng phải chịu nỗi đau mất người thân nữa. –Thế nên bất luận gian khổ, hiểm nguy đến mấy, ta cũng phải sống quay về...

Hơi thở ấm áp của chàng khiến Tống Tiểu Hoa bất chợt hoang mang, mắt cay sè:

-Thiếp không có người thân.

-Nàng không coi ta và Lăng Nhi là người thân sao?

Ngồi xuống, Tống Tiểu Hoa buồn bã nói:

-Là chàng luôn xếp thiếp ra bên ngoài.

Ánh mắt ngưng lại, Lục Tử Kỳ khẽ thở dài: -Lục gia và Tiết gia là bằng hữu, ta và Đồng Nhi... cũng chính là mẫu thân của Lăng Nhi, là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau. Năm nàng ấy mười bảy tuổi thì gả cho ta. Sau khi thành thân, phu thê chúng ta tiến lui đồng thuận, vô cùng hòa hợp. Sức khỏe Đồng Nhi không tốt nhưng tính lại cứng rắn, có âm ức gì đều giữ lại trong lòng, không hề để lộ trước mặt ta. Năm đó ta còn trẻ, lòng luôn mong gây dựng nghiệp lớn, thường kết giao bằng hữu, bàn thế sự. Sau khi nêu danh bảng vàng, vào triều làm quan, Hoàng thượng nghe nói tới lý luận của ta, liền có ý để ta cải cách một số hạn chế trong việc triều chính. Ta chỉ biết dựa vào nhiệt huyết báo hoàng ân mà dốc sức, không hay rằng đã có những kẻ chẳng bằng lòng. Phụ thân và huynh trưởng nhiều lần nhắc nhở, ta chỉ nghĩ họ bảo thủ nhu nhược, và cứ tự theo ý mình. Sau đó, cuối cùng ta bị kẻ xấu hãm hại, bị tống vào đại lao. Lúc đó Đồng Nhi đã mang thai...

Dường như lại bị nhiễm khí lạnh, Lục Tử Kỳ khẽ ho rồi mới nói tiếp:

-Mỗi lần nàng ấy đến thăm ta, đều cười nói mọi chuyện ở nhà đều tốt, ai cũng đối tốt với nàng ấy,thai nhi trong bụng cũng khỏe, mọi thứ đều tốt... Ta cứ tin hoàn toàn tin, chỉ mong cùng phụ thân và huynh trưởng lật lại án oan, chỉ mong sớm được ra ngoài ở bên nàng ấy,đợi con của chúng ta chào đời... Mấy tháng sau, cuối cùng vụ án đã được giải quyết, ngày Hoàng thượng hạ chỉ miễn tất cả tội danh cho ta, con chồn trắng mà Đồng Nhi nuôi bỗng lao vào ngục...

Tống Tiểu Hoa vẫn luôn im lặng lắng nghe, lúc này khẽ “á” một tiếng.

Lục Tử Kỳ chìm sâu trong kí ức ấy, thần sắc biến đổi như có như không:

-Vì con chồn đó xông vào trong đại lao, bị trúng tên của cai ngục, toàn thân đầy máu. Nó thoi thóp cố đến trước mặt ta, vừa trông thấy ta thì tắt thở. Ta cả đời không thể nào quên được ánh mắt đó, ánh mắt khẩn cầu, vô cùng thê lương... Ta biết, nhất định là Đồng Nhi gặp chuyện.Đợi khi ta lao như điên về đến nhà thì Đồng Nhi đã...

Tới lúc đó, ta mới biết vì vụ án của ta có liên quan đến các thế lực lớn trong triều đình, Tiết gia và Lục gia chia thành hai trận tuyến khác nhau. Sau khi ta vào đại lao vài ngày thì đoạn tuyệt quan hệ. Tiết gia muốn đón Đồng Nhi về, Đồng Nhi kiên quyết không chịu, nhất định ở lại làm con dâu của Lục gia. Nàng bị Tiết gia hắt hủi, Lục gia chối từ. Vì mất đi sự ủng hộ của gia tộc, tiền đồ của ta lại không chắc chắn nên Đồng Nhi đã phải chịu sự ghê lạnh của mọi người. Nàng xuất thân danh môn vọng tộc, từ nhỏ đã được người người yêu thương bảo vệ, chưa từng phải chịu sự đối xử tệ hại như vậy. Thế nhưng nàng không nói với ta dù chỉ một lời... Sức khỏe của nàng không tốt, lại đang có thai, mấy tháng giày vò thân thể lẫn tinh thần khiến nàng kiệt sức, cuối cùng, sau khi sinh hạ Lăng Nhi cho ta, nàng đã ra đi... Ta cực kỳ thất vọng trước sự đấu đá nội bộ của triều đình, sự ghê lạnh vô tình của gia tộc, càng cực kỳ hận mình bất tài, thiếu mạnh mẽ, cũng cảm thấy cực kỳ có lỗi với Đồng Nhi. Thế là tối ngày ta chìm trong men say. Đến khi Hoắc Nam dẫn Lăng Nhi hai tuổi đến trước mặt ta, con gọi ta một tiếng “cha” thì ta mới thức tỉnh ngộ. Huyết mạch của Đồng Nhi chảy trong cơ thể nó. Ta có lỗi với Đồng Nhi, không thể có lỗi với con của chúng ta nữa. Sau khi phẫn chấn trở lại, ta rời khỏi kinh thành, đưa Lăng Nhi đến huyện Bắc Nhai. Ta vồn cho rằng, kiếp này sẽ không bao giờ bước vào trung tâm quyền lực thối nát đó nữa...

Ánh dương xuyên qua khe cửa sổ đóng chặt, trong phòng có những tia sáng vàng. Tống Tiểu Hoa nhìn gương mặt tái nhợt mà điềm tĩnh của Lục

Tử Kỳ, trong lòng nhói đau.

Hóa ra, chàng có thân thể như vậy, quá khứ như vậy. Hóa ra, giữa chàng và thê tử đã khuất tình sâu nghĩa nặng như vậy. Hôm đó, chàng kêu lên cảnh báo con chồn trắng kia là bởi vì không đành lòng nhìn thấy nó bị chết bởi một mũi tên, toàn thân trắng muốt lại phải nhuộm màu đỏ máu...

Nỗi đau khắc cốt ghi tâm đó sao có thể không động lòng người?

-Đông Thanh! Có phải chàng đã đưa ra quyết định rồi không?

-Ta căn bản không muốn để nàng biết những điều này, cũng muốn cùng nàng ở đây vĩnh viễn tránh xa chốn thị phi, bên nhau sống hết kiếp này. Tuy nhiên...

-Chàng không muốn có người giống như thiếp bị mất đi người thân vì kẻ địch bên ngoài xâm lược, đúng không?

-Đúng vậy.

-Chàng muốn nhận lời đại bá, về kinh nhậm chức đúng không?

-Phải.

-Chàng tin rằng có thể thay đổi sự hủ bại của triều đình?

-Phải.

-Chàng lo thiếp sẽ không được gia tộc của chàng chấp nhận, lo thiếp sẽ không thích ứng nổi, sẽ phải chịu ảm ức?

-Phải.

Tống Tiểu Hoa mỉm cười, giơ tay ấn vào ấn đường Lục Tử Kỳ:

-Chàng thích thiếp rồi, yêu thiếp rồi đúng không?

Đôi lông mày Lục Tử Kỳ dần giãn ra, khẽ gật đầu:

-Phải.

-Nam nhân lo chuyện bên ngoài, nữ nhân lo chuyện trong nhà. Chuyện bên ngoài, chàng cứ làm chủ là được rồi. Thiếp chỉ lo chuyện ăn no mặc ấm cho ba người nhà chúng ta thôi. Chàng yên tâm, từ xưa đến nay chỉ có thiếp ức hiếp người khác, ai dám chọc giận thiếp, chọc giận người thân của thiếp thì người đó sẽ chết chắc.

-Dao Dao...

-Chính vì lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, thiếp đã gả cho chàng rồi thì chỉ có thể theo chàng thôi. Chàng đi đâu, thiếp sẽ theo đó.

-Dao Dao...

-Huống hồ, chàng làm quan lớn là chuyện tốt, thiếp cũng có thể mở rộng tầm mắt. À phải rồi, kinh thành có phủ Khai Phong không nhỉ? Không biết có Bao Thanh Thiên không...

-Dao Dao!

-Hả?

-Nói như vậy, nàng coi ta và Lãng Nhi là người thân của nàng rồi sao?

-Lãng Nhi là con trai yêu của thiếp không sai, còn chàng... –Tống Tiểu Hoa đứng lên, ghé sát tai Lục Tử Kỳ: -chàng là của thiếp, người đàn ông của thiếp.

Bất luận là viên quan thất phẩm bé tẹo được bái tính một vùng yêu mến, hay người xuất thân quyền quý quyết tâm báo quốc, hoặc thượng quan triều đình vì dân mà lo toan chính sự, chàng đều là nam nhân của nàng, người nàng yêu và cuối cùng đã thành người yêu nàng...

Bất luận con đường phía trước gập ghềnh hay bằng phẳng, nàng đều nguyện theo, huống hồ là con đường thênh thang hơn.

-Đông Thanh! Chàng có cần tắm thuốc đó nữa không?

-...Hàn khí đã đẩy ra, có lẽ không cần nữa...

-Ái chà! Tiếc quá!

-...

Lục Tử Kỳ bị bệnh đều do Nguyên Hạo chữa trị và Tống Tiểu Hoa tin rằng chàng đã hồi phục rất nhanh, rất tốt. Ngoài chút hư nhược ra, chí ít bề ngoài cũng không có gì đáng ngại.

Nguyên Hạo chỉ nói bệnh dạ dày của Lục Tử Kỳ khá nghiêm trọng, sau này phải cẩn thận hơn trong ăn uống, còn Tống Tiểu Hoa là kẻ ngốc hoàn toàn mới tin điều ấy. Lục Tử Kỳ tất nhiên sẽ không nói sự thực mà chỉ cười híp mắt nhìn nàng, thở phào nhẹ một cái.

Dù gì chỉ cần không phát tác là không sao rồi.

Trải qua trận chiến này, bách tình địa phương đều coi Lục Tử Kỳ là một đại anh hùng. Tuy ai cũng muốn đến bày tỏ lòng tôn kính nhưng họ đều vì sức khỏe chàng không tốt, không tiện quấy rầy. Thế nên họ ùn ùn nhờ trưởng bối trong gia tộc của Tống Tiểu Hoa mang các loại dược liệu đặc sản đến chất đống nửa gian nhà.

Lục Tử Kỳ từ chối không ích gì, đành nhờ người quản sự trong tộc đợi họ rời đi thì đem những thứ này phân phát cho người cần, tiện thể cũng họp bàn rõ ràng chuyện trong nhà Tống Tiểu Hoa.

Vì Tống Tiểu Hoa gả chồng xa, không thể tự mình lo liệu mọi chuyện ở nhà nên ủy thác toàn quyền sản nghiệp cho Chương quản, sau khi rút ra

khoản chi phí cần dùng hiện tại, tất cả số còn lại đều được đổi thành bạc cất đi. Dù gì cũng là mấy đời mới kiếm được, không thể để đứt đoạn trong tay Tống Tiểu Hoa. Sau khi giúp gia tộc họ Tống sắp xếp cho tương lai, chàng còn pahir nghĩ cách sửa đường, cho bách tính đi học, cũng coi như tích chút công đức cho những người thân đã khuất.

Người trong tộc thấu hiểu sự vất vả, cảm kích sự chân thành, càng kính trọng vị phu quân trượng nghĩa, nên đều hứa tận tâm tận lực với những điều chàng nêu ra.

Xử lý xong chuyện trong nhà, sau khi giao lại công việc cho quan viên địa phương còn lại chưa hết bàng hoàng, Lục Tử Kỳ kiên định cùng Tống Tiểu Hoa lập tức khởi hành trở về “huyện Bắc Nhai” đã xa hơn một tháng nay.

Cùng thời gian đó, Nguyên Hạo cũng đến cáo biệt họ.

Những ngày qua, biểu hiện của Nguyên Hạo vô cùng phù hợp với thân phận bần hũu của Lục Tử Kỳ. Rảnh rỗi hai người cùng uống trà nói chuyện, thi thoảng chàng ta lo chút việc lật vạt cho Lục Tử Kỳ, người vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Trước mặt sau lưng đều luôn miệng “Tẩu phu nhân”, “Tẩu phu nhân”. Họ vô cùng thân thiết nhưng cũng luôn giữ lễ độ. Thế nên Tống Tiểu Hoa có muốn ngắm khuôn mặt mê hồn của chàng ta thêm một chút cũng cảm thấy ngại...

Có điều khi lên đường, Nguyên Hạo đã bắn kiên tiếp hai quả đạn pháo đặc biệt.

Một câu nói và một toa thuốc.

Khi đó, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, gió thổi nhẹ nhẹ. Yêu nghiệt đẹp trai mặc áo lam, tay cầm dây cương ngồi trên con tuấn mã đen, tư thế phóng khoáng, nụ cười tươi vui, đôi mắt cong cong, tất cả đều diễm nhiên mà tuyệt đẹp, vô cùng hài hòa.

Khi lên tiếng, giọng nói trong trẻo dễ nghe như nước suối nguồn róc rách, khiến tâm trạng người ta thư thái. Chàng ta dùng đôi mắt màu hổ phách đó nhìn Lục Tử Kỳ đang cùng nàng sánh vai, miệng cười chia tay Tống Tiểu Hoa:

-Giờ sẽ nói cho nàng nghe câu nói ta đã bị ngắt lời hôm đó, nhưng nàng phải nghe cho kỹ đấy.

Ngừng một lúc, chàng ta rành rọt từng từ:

-Nàng có muốn làm người của Lý Nguyên Hạo không, Tiểu Dao?

Không đợi đối phương có phản ứng, ngời thẳng người dậy, chàng ta rút trong ngực ra một tờ giấy, đưa cho Lục Tử Kỳ: -Điều dưỡng theo toa thuốc này, bảo đảm ít nhất ba năm sẽ không sao. ba năm sau nhất định sẽ đến quấy rầy huynh, cùng Lục huynh thưởng thức cảnh đẹp đất Khai Phong.

Nói xong, không nhìn hai người, chàng ta quất ngựa phi đi, tiếng cười theo tiếng vó ngựa vang vọng bầu trời.

Sau khi Tống Tiểu Hoa nghe câu đó, đầu tiên là có chút hỗn loạn, sau thì biến thành cực kỳ hỗn loạn.

Tình cảm của Nguyên Hạo đối với nàng có phải tình bằng hữu thuần khiết không, nàng đã sớm hiểu rõ. Thế nên đối với kiểu biểu lộ tình cảm một cách đột ngột chẳng chút thiên thời địa lợi nhân hòa này, nàng tuy cảm thấy như có sấm nổ giữa trời quang nhưng tâm tư xúng không mấy xáo trộn.

Dù sao cũng không thể tiến triển, chỉ nên kết thành một tâm nguyện mà thôi. Khi chia tay, cả ba người đều hiểu rõ tình yêu này, dù có giạt mình nhưng nghe rồi cho qua, ngày tháng nên thế nào vẫn sẽ thế ấy.

Tuy nhiên nàng thật sự có chút không nở xa chàng ta, người luôn lặng lẽ bên mình, bảo vệ mình mà không đòi hỏi chút gì báo đáp...

Điều khiến nàng hoang mang hơn cả đó là...

Lý Nguyên Hạo... Lý Nguyên Hạo!

Kiến thức kịch sử của Tống Tiểu Hoa nghèo nàn đến mức người và trời đều phải tức giận, hoàn toàn không biết Lý Nguyên Hạo làm chuyện đại sự ghê gớm gì. Nhưng nàng nhớ rằng, vị nhân huynh này vẫn để lại danh tiếng trong lịch sử. Hơn nữa, không phải là người Tống. Nói cách khác, ở thời đại này chàng ta được coi là “người ngoại quốc”, còn là vương tử ngoại quốc.

(Lý Nguyên Hạo tên thật là Thác Bạt Nguyên Hạo, là vị Hoàng đế sáng lập ra triều đại Tây Hạ, tên hiệu Tây Hạ Cảnh Tông sinh năm 1003, mất năm 1048, trị vì từ năm 1032 đến năm 1048)

Biết được những điều này hoàn toàn là vì Tống Tiểu Hoa năm đó cũng đã từng là “hủ nữ” thực sự. Một ngày nào đó ở tháng nào đó, năm nào đó đã đọc một cuốn “đồng nhân văn” nổi tiếng. Trong sách có viết về cuộc tình cảm động của Lý Nguyên Hạo. Hơn nữa, đó là câu chuyện phong lưu với một nam nhân...

(Hủ nữ: là những cô gái mà trong mắt họ chỉ có tình yêu nam – nam mới là chân chính)

Truyện đồng nhân: là thể loại truyện lấy bối cảnh trong một bộ truyện tranh, phim hoạt hình hay kiếm hiệp, tiên hiệp.... nào đó. Nhân vật chính có thể là từ thế giới hiện tại bằng lý do nào đó mà tới thế giới trong truyện hoặc tác giả cho thêm một nhân vật hoàn toàn mới vào trong truyện (thường là loại đoạt hồn nhập xác nhiều hơn.)

Mấy ngày trước, khi tắm thuốc, Lục Tử Kỳ ở trần hôn mê...

Tống Tiểu Hoa ở bên này thả hồn theo gió, Lục Tử Kỳ ở bên kia gượng cười thờ dài.

Rốt cuộc vẫn phải nói ra thôi. Hơn nữa như vậy là phóng khoáng trước chàng. Thật sự không biết người này quang minh lỗi lạc hay cố tình khiêu khích, hay muốn để chàng cảm thấy có nguy cơ?...

Nguyên Hạo, nhi tử của Đàng Hạng vương – Lý Đức Minh, Lý Nguyên Hạo.

Tương truyền vị vương tử Đàng Hạng này rất thích mặc đồ trắng, đội mũ đen, đeo cung tên bên mình, đi đâu thường có cả trăm người tiền hô hậu ủng, uy phong tám hướng, từ nhỏ đã có tố chất anh võ. Chàng từng mong muốn được gặp nhân vật tuần tú phong nhã như vậy. Đương nhiên trăm nghe không bằng một thấy rồi. Cũng chính vì nguyên do này nên mới luôn không phán đoán ra thân phận thực sự của người đó. Chỉ khi đến Châu phủ, nghe huynh trưởng bản chuyện phòng ngự biên cương và kế hoạch liên hôn giữa Liêu quốc với Đàng Hạng, trong đầu chàng mới lóe lên ánh sáng, liên kết các chi tiết lại với nhau. Đến hôm gặp mặt, thăm dò tình hình, cuối cùng thì có được phán đoán.

Nguyên Hạo đến “Bắc Nhai” là để tiếp cận với Liêu quốc trước. Vì hành tung bí mật, một thân một mình không muốn tiết lộ nên đã sắp xếp thỏa đáng trước khi đi. Thế nên có thể dễ dàng ra vào biên cương mà không cần giấy thông hành.

Chàng ta vào Liêu quốc chỉ vì một chuyện, thương nghị nghênh đón Hưng Bình công chúa.

Tuy Liêu chủ còn trẻ tuổi nhưng đã có hùng tâm mưu đồ mở rộng lãnh thổ vào Trung Nguyên. Đại Tống quốc thái dân an đã không phải chịu nổi khổ chiến tranh loạn lạc vài chục năm rồi, binh lực ngày càng suy yếu. Nhưng dựa vào một Liêu quốc cũng đang trên đà xuống dốc mà hòng xâm

chiếm e rằng rất khó. Trừ phi kiên thủ với tộc người Đàng Hạng mới nổi lên gần đây, sẽ có khả năng chiếm được Trung Nguyên màu mỡ.

Còn dã tâm của Nguyên Hạo, từ cuốn Du ký đã từng tặng Dao Dao trước đây có thể thấy rõ. Trong cuốn Du ký ghi lại đầy đủ đồn lũy và kinh tế dân sinh, phong thổ của vùng đất phát đạt nhất. Tự tay ghi lại cũng có nghĩa là từng qua những nơi này. Tiêu tốn thời gian và tinh lực như vậy nên ý đồ của người đó thế nào thì cũng không còn gì để nói.

Còn cả tấm da đồ da dê đánh dấu doanh trại người Liêu chiến đóng một cách tỉ mỉ, tường tận, không sai lệch khiến người ta không khỏi rùng mình ớn lạnh. Tin rằng không chỉ tồn tại duy nhất một tấm da dê đó, cũng tuyệt đối không chỉ miêu tả nơi đó.

Ba năm...

Người này có lòng tin trong ba năm có thể khiến Đàng Hạng và Đại Tổng sánh ngang với nhau ư?

Lục Tử Kỳ xéch mày, ước hiệp Đại Tổng ta không có người sao? Hơi cao ngạo quá đấy!

Thật là khó khăn! Đã làm rõ thân phận như vậy, nếu sau này có cơ hội gặp lại, muốn vui vẻ chuyện trò, không hận thù như thời gian qua là không thể rồi...

Cố gắng tập trung, mở toa thuốc ra, Lục Tử Kỳ chỉ liếc một cái đã lập tức biến sắc. Im lặng giây lát, cuối cùng chàng không tìm được buột ra mấy từ qua kẽ răng:

-Tiểu tử này thật là...

Còn Tổng Tiêu Hoa cũng vừa hay dừng lại trước những suy tư càng lúc càng xa, nghe câu này, vô thức nghiêng đầu nhìn, ngẩn người:

-Kìm nén ba tháng.

Người xưa có câu: “Ba mươi năm hà đông, bốn mươi năm hà tây, phong thủy luân chuyển, năm nay đến nhà ta không phải vì đường không thông mà là chưa đến lúc tới, một khi thời điểm đến, đường sẽ thông”...

Tống Tiểu Hoa cho rằng, người xưa chân thành không bắt nạt mình...

Trên tờ giấy dó của Nguyên Hạo, ngoài toa thuốc còn căn dặn rất nhiều thứ, chẳng hạn như: ngày ba bữa nên ăn gì, một năm bốn mùa nên chú ý gì, v.v... Tống Tiểu Hoa học thuộc lòng, không bỏ sót từ nào.

Đối với bốn chữ cuối cùng đó, phản ứng đầu tiên của nàng là giả vờ không thấy, phản ứng thứ hai là hoài nghi con mắt và khả năng lý giải của mình, phản ứng thứ ba là xoa tóc u sầu, phản ứng thứ tư là yên lặng.

Sắc mặt Lục Tử Kỳ trong trắng có đỏ, trong đỏ có đen, đường đen giăng chằng chịt, khiến tâm trạng bức bối của Tống Tiểu Hoa chợt trở về bình lặng.

Luận chứng khoa học cho thấy, ở phương diện “bản năng cầm thú nguyên thủy” này, nam giới luôn mạnh hơn nữ giới.

Đối với nam giới mà nói, đây là một loại kích động. Về cơ bản khi đến tuổi, kể cả chưa được hướng dẫn cũng không tới nỗi không thể tự biết. Thế nên, nam giới dùng nửa thân dưới suy nghĩ vẫn là khả năng bẩm sinh, bọn họ đối với chuyện này cũng không thể làm khác, và cũng thấy bản thân vô tội...

Đối với nữ giới mà nói, thông thường phải có kinh nghiệm thực tế mới hiểu được. Đây cũng là nguyên nhân tại sao nếu do giữa một thiếu phụ với một thực nữ cùng tuổi, người thiếu phụ bao giờ cũng khó chịu nỗi cô đơn đêm dài hơn...

Tóm lại, ở điều kiện khách quan, Lục Tử Kỳ ba năm góa bụa so với kẻ chỉ dừng lại ở việc khao khát về mặt tinh thần như Tống Tiểu Hoa, lại càng giống như cành khô dễ cháy. Điều quan trọng nhất là trong ý thức chủ quan, cuối cùng Tống Tiểu Hoa đã thành công trong việc nắm giữ trái tim chàng. Đối mặt với nữ nhân động lòng người mà không thể chạm vào, thực là vô cùng thâm hiểm, cực kỳ vô nhân đạo...

Tống Tiểu Hoa tính toán, từ khi nàng bắt đầu thèm muốn chàng đến này cũng khoảng ba tháng. Xem ra hai người hòa nhau rồi.

Nghĩ đến cảm giác đau khổ tột cùng những rối rắm mình từng trải qua, tuy tuyệt đại đa số không thể trách chàng nhưng suy cho cùng, chàng vẫn không tránh khỏi liên quan. Không thể phát tiết ra ngoài, thực sự trong lòng có chút uất nghẹn. Trừ chàng ra, nàng còn có thể “trả đũa” ai đây? Lúc này lấy “lông gà” Nguyên Hạo làm “lệnh tiễn” đúng là trời giúp nàng rồi.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Nguyên Hạo viết ra những chữ này, bảy tám phần là có ý đùa cợt. Chưa bao giờ nghe nói bệnh đau dạ dày có liên quan gì đến chuyện đó...

Thế nên làm như vậy là vì không để Tống Tiểu Hoa động đến Lục Tử Kỳ hay là vì không muốn để Lục Tử Kỳ động đến Tống Tiểu Hoa?

Hoặc giả chỉ muốn cho nàng có cơ hội trút giận? Giống như trước đây chàng ta kê dược trà chi Lục Tử Kỳ đã cố ý viết thiếu một vị khiến Lục Tử Kỳ uống đắng đến thấu xương. Thực ra là vì hồi đầu gặp nàng, thấy đôi mắt đỏ như thỏ của nàng, còn cả ngón tay băng bó như cái bánh chưng nữa.

Nguyên Hạo, giờ nghĩ lại, điếm lại, huynh đã lặng lẽ làm rất nhiều điều cho ta, còn ta lại dốt nát không hiểu. Đến khi nhận ra thì trái tim đã dành cho người khác. Đã không thể báo đáp thì nên hoàn toàn đoạn tuyệt.

Câu hôm đó nói với huynh là tình ý của ta với Đông Thanh, cũng là lời xin lỗi của ta với huynh.

Nếu làm tổn thương huynh thì ta xin lỗi...

Vài ngày sau, vào buổi sáng sớm, ở phủ đệ của huyện lệnh đại nhân huyện Bắc Nhai.

-Đông Thanh! Mặc bộ này đi.

Màu lam đập vào mắt, Lục Tử Kỳ cau mày:

-Không, đổi bộ khác.

Một đôi tay nhỏ trắng như ngọc cầm hai vai bộ y phục màu lam ướm đi ướm lại trước người chàng, khuôn mặt chưa tô son điểm phấn cực kỳ thuần khiết:

-Sao phải đổi? Chàng xem, bộ màu lam này rất hợp với chàng. Rất đẹp mà.

Lục Tử Kỳ hơi ngả về sau, đôi lông mày lưỡi kiếm nhíu lại:

-Ta không thích màu lam.

Tống Tiểu Hoa thuận thế nghiêng người về phía trước, đôi mắt ngây thơ mở to long lanh:

-Tại sao?

Vô thức dang tay ôm lấy viên ngọc ấm này vào lòng, Lục Tử Kỳ thản nhiên nói:

-Ta chỉ thích hai màu đen trắng.

-Hả? –Mặt đầy thất vọng và ấm ức, Tống Tiểu Hoa nhăn mũi: -Vậy tức là thực ra chàng đều không thích y phục thiếp mặc sao? Nói cách khác, chàng chưa bao giờ chú ý đến thiếp mặc gì? Nữ nhân đều mặc đẹp vì người

ngắm. Xem ra, thiếp đã uổng phí công sức rồi. Chàng căn bản không hề để ý gì đến thiếp...

Tuy biết roc nàng mượn vấn đề này để giả bộ đáng thương nhưng trong lòng vẫn kìm không nổi, Lục Tử Kỳ dịu dàng:

-Nàng lại nghĩ ngợi linh tinh rồi.

-Thật thế sao? Đó tức là hàng ngày thiếp lao tâm nhọc sức trang điểm đều vô ích sao?

-Đương nhiên.

-Thế tức là chàng rất thích dáng vẻ này của thiếp ư?

-Đúng vậy.

-Chàng thích dáng vẻ của thiếp hay thích con người thiếp?

Lục Tử Kỳ bèn nói:

-Đều... thích cả.

-Thiếp cũng vậy.

Tống Tiểu Hoa kéo dài giọng, ôm lấy thân chàng, áp mặt vào làn da lộ ra nơi cổ áo, đỉnh đầu khẽ dụi vào chiếc xương đòn ấm áp:

-Đông Thanh! Chàng nói xem tại sao thiếp lại thích chàng như vậy? – Ngẩng mặt lên, giơ ngón tay trở từ từ men theo nét phác thảo đã sớm in sâu vào trong trái tim nàng: -Thiếp thích lông mày của chàng, thích đôi mắt của chàng, thích lông mi của chàng, thích mũi của chàng, thích miệng của chàng...

Dừng lại ở đôi môi mím chặt, chậm rãi vuốt ve rồi tiếp tục di chuyển xuống:

-Còn cả cằm của chàng, râu của chàng, yết hầu của chàng, cổ của chàng...

Cho đến hõm vai, lại đến xương đòn, rồi đến lồng ngực, cuối cùng đã bị bàn tay to lớn thuôn dài giữ chặt:

-Dao Dao...

Trong giọng nói ẩn chứa sự uy hiếp, giọng khàn khàn khó kìm nén đó lại đổi lấy được một nụ hôn, dấu vết nhẹ như chuồn chuồn đập nước đã in lên làn da đang bắt đầu nóng bừng nơi lồng ngực:

-Được rồi, thiếp thay bộ khác giúp chàng.

Nói xong, tay nàng véo nhẹ vào thắt lưng, lấy đà rời khỏi lòng chàng, Tống Tiểu Hoa cười khì khì gấp chiếc áo màu lam không được mong đợi đó lại, mở cánh cửa tủ ra, thò đầu vào tìm.

Còn kẻ đứng bên giường thì ngậy người với sắc mặt cổ quái, mãi sau mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ cử động cơ thịt cứng đờ của mình, nhìn bóng hình xinh đẹp trước mắt mà bất lực và chán nản.

Nha đầu này vừa rồi... vừa rồi còn nhéo hai cái vào thắt lưng chàng... Động tác này... động tác này...

Nguyên Hạo, nếu lần sau có thể gặp được huynh, nhất định Lục mỗ phải dùng vò rượu đập bể cái trán của huynh. Chiêu này của huynh thực sự quá... thất đức.

-Cha! Mẹ! Xem Lăng Nhi nặn quả cầu tuyết có tròn không?

Theo sau tiếng trẻ con giòn tan, một quả cầu lươn màu đỏ nâng một quả cầu nhỏ màu trắng lao vào cửa đánh rầm một cái. Lăng Nhi bị quấn trong chiếc áo vừa dài vừa rộng, theo sau là Tống Vô Khuyết cũng dựng cả bốn chân lên trời, miệng phả ra khí nóng, mang theo làn gió lạnh vào phòng.

-Mau vào đi. Mau vào đi. Mau vào đi. Cha con vẫn chưa mặc áo ngoài. Cẩn thận kéo lạnh.

Tống Tiểu Hoa vội vàng đóng cửa lại rồi nâng khuôn mặt tròn lạnh cóng trông như năm xôi lên véo!

-Bảo bối! Mới sáng sớm đã chạy khắp sân, có lạnh không?

-Không lạnh! Lăng Nhi còn đang nóng đây này.

Tống Vô Khuyết đứng bên cạnh rùng mình rũ tuyết, thè lưỡi ra liếm liếm trên người Lăng Nhi như thể nói rằng có lớp lông dày của nó, cậu bé tuyết đối sẽ không bị lạnh.

Tống Tiểu Hoa cười híp mắt vỗ vỗ cái đầu lớn sắp húc vào người mình:

-Vẫn là Vô Khuyết của nhà ta hay, trời sinh đã có bộ y phục ấm áp vừa tiết kiệm tiền lại vừa bảo vệ môi trường. Mấy hôm nữa ta cũng may cho mi một bộ y phục. Chúng ta năm mới phải có hình tượng mới đúng không?

Con chó đen lớn nghe hiểu được vẫy đuôi tí mù như chiếc quạt điện, đồng thời quay đầu gầm gừ với Lục Tử Kỳ đang đứng sát mép tường ở đằng xa.

Lục Tử Kỳ kìm nén âm ức...

Tống Vô Khuyết quả nhiên không hổ là con chó chẵn dê chẵn ngựa trên thảo nguyên. Vừa tròn sáu tháng mà đã trưởng thành, thân thể uy phong lẫm liệt, ngòi xồm đầu ngẩng cao giống như vua sư tử lông đen vậy.

Hôm Lục Tử Kỳ và Tống Tiểu Hoa vừa về đã có một người một chó đứng ở đầu tường mang đến bất ngờ.

Chỉ có điều đối với Tống Tiểu Hoa đó là niềm vui bất ngờ, còn đối với Lục Tử Kỳ thì đó là kinh hãi.

Xa cách mấy tháng, Lăng Nhi không lớn lên là bao, vẫn như năm xôi nhỏ đáng yêu.

Nhưng Tống Vô Khuyết thì như thay xương đổi cốt, từ một chú chó đen lông ngắn bình thường đã trở thành một con chó lớn lông dài mang uy phong vương giả. Bộ lông đen nhánh đó, cái nhìn coi thường thế gian đó, đặc biệt trông nó lớn đến gấp hai lần con ngựa non, thật sự khiếp người ta vừa nhìn đã yêu thích, không thể rời mắt, vừa nhìn liền toát mồ hôi lạnh, chân tay mềm nhũn,

Cảm giác đầu tiên là của Tống Tiểu Hoa, còn cảm giác thứ hai là của Lục Tử Kỳ lúc đó.

Ai cũng bảo chó hiểu tính người nhất. Điều này ngẫm lại quả không sai. Con chó của Lục gia hiểu rõ tâm tư mọi người. Chẳng hạn nó biết ai sợ mình, thi thoảng lại giễu võ dương oai dọa một chút.

Lục Tử Kỳ cảm thấy tên tiểu tử kia đúng là không có “nhân tính”, hoàn toàn không niệm tình rớt cuộc ai đã làm cho nó chiếc giường đầu tiên, ai đã trông nó đêm đầu tiên ở cái nhà này, ai đã không ngại vất vả làm cho nó một ngôi nhà gỗ xinh đẹp như thế...

Nhìn rồi, nó lại quay người đi tiếp tục trò chơi nghịch tặc của “Nhóm huynh đệ nhân cầu”. Lục Tử Kỳ thở dài ai oán.

Bị chó ỨC HIẾP thì thôi, suy cho cùng người không đấu với chó. Bị ỨC HIẾP mãi, bị ỨC HIẾP mãi cũng quen rồi... Điều khiến chàng cảm thấy ảm ỨC NHẤT CHÍNH là con trai bảo BỐI của mình.

LĂNG NHI còn nhỏ, còn chưa hiểu hết ý NGHĨA của từ “CHẾT”, chỉ biết nếu ai đó chết đi thì sẽ bay lên trời, người còn sống trên trần gian sẽ phải rất lâu, rất lâu sau mới có thể gặp lại người kia.

Câu này do HOẮC NAM nói với nó, để giải thích tại sao những đứa trẻ khác đều có mẹ yêu thương, duy chỉ nó không có...

TRƯỞNG HUYỆN ÚY ở lại huyện bên tới khi LỤC TỬ KỶ đến thì liền quay về BẮC NHAİ để xử lý những việc cấp bách của huyện nha. Lúc ông nói với thím TRƯỞNG, nhà TỔNG TIỂU HOA gặp nạn, LĂNG NHI đang ở bên ngoài chơi nghe thấy hết.

Rất nhiều việc nó nghe mà không hiểu nhưng nó nghe hiểu một chuyện, người thân trong nhà mẹ đều lên trời cả rồi, không gặp được nữa rồi...

Vừa thấy TỔNG TIỂU HOA, LĂNG NHI ôm chặt lấy ổ nàNG, thơm nhẹ vào hai má nàNG, sau đó dịu dàng nói:

-Mẹ đừng buồn. LĂNG NHI và cha còn có cả VÔ KHUYẾT nữa sẽ luôn ở bên mẹ. Đợi rất lâu, rất lâu nữa sẽ cùng mẹ lên trời. Đến lúc đó, chúng ta lại có thể gặp được họ.

Những lời này khiến TỔNG TIỂU HOA rơi nước mắt.

TỔNG VÔ KHUYẾT thấy vậy bèn lao đến cọ cọ đầu rồi liếm liếm khuôn mặt ướt đẫm nước mắt bằng cái lưỡi lớn ướt nhoẹt của mình. Thế là TỔNG TIỂU HOA khóc càng dữ hơn.

Khóc xong thì nàng lập tức quyết định, trời quá lạnh, để trẻ con ngủ một mình một phòng rộng là quá nhẫn tâm, nên đợi khi xuân ấm hoa nở mới tách phòng.

Lúc này Lục Tử Kỳ mới biết, nàng đã coi bốn chữ đó của Nguyên Hạo là thật.

Đêm nay, Lăng Nhi vì xa cách cha mẹ đã lâu, nhất thời không nỡ xa ai bèn yêu cầu cả nhà cùng ngủ.

Kết quả, tình cảnh mà Tống Tiểu Hoa từng nói tới, “cuộc sống lý tưởng một nhà ba người đắp chung một chiếc chăn” đã thực sự diễn ra...

Trên cùng một chiếc giường, đắp cùng một cái chăn, cha mẹ nằm hai bên, con nằm ở giữa, gần gũi nhau trong gan tấc, chỉ cách ngay một khuôn mặt ngây thơ trong sáng.

Sau một đêm Lăng Nhi cảm thấy kiểu ngủ này rất hay bèn đề nghị từ nay về sau cứ như vậy để cha khỏi phải ngủ một mình ở thư phòng khác rất tội nghiệp. Lục Tử Kỳ đang định phản đối kịch liệt thì Tống Tiểu Hoa đã giành trước một bước nhận lời luôn, tiện thể còn nói một câu rất chính nghĩa với chàng:

-Thiếp cho rằng, làm như vậy sẽ có lợi cho việc hồi phục sức khỏe của chàng.

Hai người họ thế này là quan hệ gì đây? Việc cấm dục thì có liên quan gì đến dạ dày của chàng chứ?

Chỉ tiếc là, mọi phản đối của Lục Tử Kỳ đều bị nụ cười quái dị và nguy hiểm của Tống Tiểu Hoa dập tắt. Chàng đã hiểu rõ, nha đầu này căn bản là đang cố ý nhân cơ hội báo thù...

Từ đó về sau, tối này Lục Tử Kỳ cũng nghe Tống Tiểu Hoa kể những chuyện như Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn, Rùa và Thỏ, Sói xám và cừu con, Con Đâu to bố Đâu nhỏ để dỗ Lục Lăng ngủ. Nghe mà không khỏi cảm khái, quả là sinh ra trong môi trường khác nhau. Nhớ lại hồi mình còn nhỏ, tai luôn phải nghe hàng nghìn chữ trong Tam tự kinh, thậm chí còn cả kiến thức binh pháp đơn giản, chưa từng được nghe những câu chuyện lý thú thế này.

Giọng Tống Tiểu Hoa kể chuyện rất hấp dẫn. Có lúc đến chàng cũng bị lôi cuốn. Đôi khi nàng kể mãi, kể mãi giọng nhỏ dần rồi chìm vào giấc mộng trước cả Lục Lăng.

Mỗi lần như vậy, cha con họ đều lặng lẽ nhìn nhau, giơ ngón tay ra hiệu đừng làm ồn.

Sau khi con trai tự đi ngủ, Lục Tử Kỳ bèn lặng lẽ ngắm khuôn mặt đang ngủ của nàng. Thi thoảng nhíu mày, thi thoảng chép miệng, thi thoảng thì thào, thi thoảng mỉm cười. Qua những biểu hiện đó, không khó đoán ra nàng đang có giấc mơ đẹp hay gặp ác mộng.

Khi nhìn nàng thần sắc khoan khoái, chàng cũng mỉm cười theo, giống như cùng vào giấc mộng đẹp, cùng nàng trải qua những câu chuyện kỳ ào thú vị. Mỗi lúc nét mặt nàng căng thẳng, chàng bèn đưa tay vỗ nhẹ vào bờ vai gầy gò của nàng đến khi nàng bình tĩnh lại.

Có mấy lần, nước mắt ướt nhòe bờ mi, miệng nàng khẽ gọi tên ai đó, nhất định lại là nhớ đến người thân đã khuất, lòng chàng thầm đau nhói, vuốt má nàng, lau những giọt nước mắt nóng hổi cho nàng.

Chỉ mong nỗi đau đó có thể phai dần theo thời gian, chỉ mong chàng đủ sức mạnh để mang đến hạnh phúc, dần dần hóa giải...

Những sắc thái cảm xúc của chàng, người ngủ say như chết kia hoàn toàn không biết. Lục Tử Kỳ cũng rất thích dáng vẻ ngủ yên lặng của nàng,

vì nếu không nàng sẽ vô ý có những hành động khơi gợi giới hạn trong lòng chàng.

Chẳng hạn đợi Lục Lăng ngủ say, nàng chạm chân vào chân chàng, chạm tay vào cánh tay chàng, thậm chí còn nhào qua củ cải nhỏ dùng tóc cọ vào mặt chàng, hoặc là trực tiếp thơm chàng... rất nhiều rất nhiều hành động khác.

Mỗi lần khiến cơ thể chàng cứng đờ, hơi thở gấp gáp, nàng lại ra vẻ vô tội nói “ngủ ngon”, sau đó hài lòng nhắm mắt lại mang theo nụ cười không kìm nén được.

Lục Tử Kỳ cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, khả năng kiềm chế và ý chí không thể khuất phục mà chàng luôn tự hào sẽ... không thể duy trì.

Chỉ cần nghĩ đến điều này, chàng lại đổ tội lên đầu Nguyên Hạo. Tiện thể càng hận màu lam hơn, cực kỳ hận, cực kỳ cực kỳ...

Sau khi về, Lục Tử Kỳ không vội đi nghỉ mà còn bận xử lý cả đồng công vụ tích lũy mấy ngày qua. Trận tuyết lớn thứ hai của mùa đông lại tới, cuối năm cũng cận kề ngay trước mắt.

Những ngày này, nha môn không có việc, nhân lúc trời vẫn còn sớm, chàng ra chợ mua ít đồ chuẩn bị cho năm mới, rồi lại mua giấy đỏ viết câu đối xuân và về nhà sớm.

Tai họa của nhà Huyện lệnh phu nhân và sự anh dũng của Huyện lệnh đại nhân đã sớm được lan truyền trong bách tính. Họ muốn bày tỏ sự yên tâm và lòng tôn kính mà không biết làm thế nào. Nếu muốn tặng đồ thì chắc chắn sẽ bị từ chối, chưa biết chừng còn bị giáo huấn một trận, cũng chỉ có thể dùng lời nói và hành động quan tâm để bày tỏ mà thôi.

Còn năm nay, hàng dài câu đối ngưỡng mộ Huyện lệnh đại nhân không xuất hiện nữa, có lẽ họ đều không muốn gây thêm phiền phức cho

gia đình vừa có biến cố này.

Lục Tử Kỳ biết ơn sự ấm áp trong trái tim chân thành của bách tính, cũng đang thấy vui vẻ nhàn nhã, nên chủ động viết mấy câu đối cho mọi người trong huyện nha, chuẩn bị mang cho bọn họ, coi như chút tâm ý dành cho những người đồng cam cộng khổ cùng mình suốt một năm qua.

Khi chàng cầm bút vẽ, Tống Tiểu Hoa bèn bày kim chỉ ra bên cạnh, mắt bao công sức cuối cùng đã thêu xong một sợi dây lưng.

Đó là tác phẩm nữ công gia chánh chính hiệu đầu tiên của nàng, cũng là món quà đầu tiên nàng tự tay làm tặng Lục Tử Kỳ.

-Ồ hử! Cuối cùng cũng đã xong. Đông Thanh! Chàng mau lại thử đi.

-Đợi một lát. Ta viết nốt mấy câu nữa đã.

-Ai da! Chàng thử xong rồi viết tiếp.

Không dài dòng, nàng bước đến rút cây bút trong tay chàng, bảo chàng đứng thẳng người rồi quấn dây lưng quanh thắt lưng chàng. Sau đó, Tống Tiểu Hoa lùi lại nửa bước cười khì khì, nghiêng đầu đánh giá:

-Nhìn thế này eo nhỏ. Thật sự rất thon thả.

Lục Tử Kỳ liền ho nhẹ:

-Dao Dao! Ta đường đường là nam nhi bảy tấc, sao có thể mang dáng vẻ yếu đuối như vậy? Hơn nữa đó là cách hình dung với nữ tử.

-Được được được. Chàng là nam tử eo thô được chưa?

-Câu này của nàng...

-Chỉ có điều...- Tống Tiểu Hoa đột nhiên bước lên phía trước, áp sát chàng, đưa tay nâng cằm chàng, cười gian xảo: -Rốt cuộc có đugn không, phải đợi hai tháng mười hai ngày nữa mới có thể thật sự biết được.

Nói xong, nàng bèn cười hì hì bỏ đi, Lục Tử Kỳ bắt đầu cắn răng giày vò. Xem đi, xem đi. Lại thế rồi, lại thế rồi. Đã mười tám ngày rồi, mới mười tám ngày...Lẽ nào thật sự phải đợi đủ ba tháng mới được sao?

Tống Tiểu Hoa vừa đi, Lục Lăng chỉ vào cây bạch hoa bị tuyết tích thành hình quái thú dưới ánh mặt trời, thét lên:

-Cha! Cha xem nó có giống Đạp Tuyết không?

Lục Tử Kỳ sững người:

-Lăng Nhi! Con nói gì?

Lục Lăng như sực tỉnh, vội lấy tay bịt miệng mình, gương đôi mắt tròn xoe quyết không lên tiếng.

-Lăng Nhi! Cha đang hỏi con đấy.

Lục Tử Kỳ nghiêm mặt lập tức khiến thằng bé đầu hàng nhận thua, đặt tay lên đầu, khẽ lí nhí:

-Hoặc thúc thúc nói, không được nói cho cha biết chuyện con và thúc ấy sản được một con chồn giống Đạp Tuyết rồi lại thả nó đi. Điều đó sẽ khiến cha không vui. Lăng Nhi sai rồi. Lăng Nhi không nên làm cha buồn...

Nghe cậu nhóc nói như sắp khóc, Lục Tử Kỳ dịu giọng, xoa đầu thằng bé:

-Lăng Nhi không sai. Cha không buồn. Vậy... con có kể chuyện này cho mẹ nghe không?

-Có ạ. Mẹ vốn định để con vẽ Đạp Tuyết. Có điều sau đó lại nói về “vịt kẹo” trước. Cha! Khi nào Lăng Nhi có thể vẽ Đạp Tuyết ạ?

-Vẽ Đạp Tuyết làm gì? Vẽ Vô Khuyết không tốt sao?

Lục Lăng ngẫm nghĩ, ngoác miệng cười với chú chó đang đảo tuyết thực mạng trong sân:

-Vâng. Vô Khuyết! Vô Khuyết! Mà đừng cử động lung tung. Tao đi lấy giấy bút ra vẽ cho mày một bức chân dung thật đẹp!

Đứng trước cửa hướng về nhà bếp bận rộn, Lục Tử Kỳ ngây người.

Không ngờ Lăng Nhi đã sớm biết chuyện liên quan đến chú chồn Đạp Tuyết. Lúc đó không nên để nàng xem bức tranh mình vẽ đi, lại mang thêm không ít nỗi buồn phiền...

Sau bữa cơm tối, theo lệ đọc sách ở thư phòng một lát, Lục Tử Kỳ cảm thấy tâm khí có chút buồn bực, đứng dậy, đi vài bước, tiện tay tháo sợi dây lưng mới lên cầm trên tay nghịch.

Cách thức đơn giản, hoa văn đơn giản. Nếu nhìn kỹ thì đường khâu còn không đều. Có điều, tiến bộ hơn con búp bê vải treo trên cột rất nhiều. Công việc tỉ mỉ này đúng là làm khó nha đầu tóc rối đó rồi.

Khóe môi nhếch lên, ánh mắt chàng có vài phần dịu dàng. Vừa định đặt chiếc dây lưng lên án thì vô tình thoáng thấy vài tia sáng trắng kỳ lạ. Trái tim rung động, chàng cầm lên giơ dưới ánh đèn, lật đi lật lại nhìn kỹ.

Giây lát, dừng lại. Mãi sau, thở dài.

Hóa ra là vậy...

Hôm đó trên đường tuần tra về, từ xa chàng đã thấy đội người ngựa săn bắn trong rừng, vốn không liên quan nhưng thật không đành lòng thấy

con chồn trắng đó mất mạng dưới làn tên, tái hiện thảm cảnh trong ngục năm xưa. Chàng đành hô lên báo động cho nó chạy trốn, không ngờ những kẻ không coi vương pháp Đại Tổng ra gì này chẳng nói lời nào đã bắn thẳng vào chàng.

Đương nhiên sau này sự thực chứng minh, những kẻ ấy không phải người Tổng. Bất hạnh.

Với công phu của chàng muốn né tránh cũng không vấn đề gì. nhưng vào lúc mấu chốt, nhìn rõ đối phương toàn là người Liêu, không rõ ý đồ, trong lòng kinh hãi nên chàng hành động hơi chậm một chút, thế là dẫn đến nghiệt duyên hồ đồ này...

Chuyện phức tạp đó vốn không muốn để nàng biết, sẽ rất phiền toái, không ngờ vẫn chẳng giấu nổi.

Chỉ dùng để khâu dây lưng rõ ràng có pha tạp vật, đặc biệt là màu sắc. Đây chính là lông chồn trắng quý hiếm.

Đây rõ ràng là thứ nàng không thể dễ dàng có được, và tất nhiên nó đã khiến nàng phải hao tổn khá nhiều tâm tư, nàng làm thế này chỉ có thể là do không muốn để chàng biết hoặc là vì không tiện nói ra. Còn có thể vì điều gì khác?

Hưng Bình công chúa nếu đã muốn điều tra Lục Tử Kỳ chàng thì chuyện lớn nhỏ gì cũng tra ra hết, tất nhiên không bỏ sót sủng vật bé nhỏ kia. Với tính cách đó, cũng không khó để phán đoán rằng nàng ta có liên quan đến sự việc lần này.

Thảo nào hôm đó khi gặp mặt, phản ứng của Tổng Tiểu Hoa lại kịch liệt như vậy. Hóa ra là vì tổn thương quá độ. Hơn nữa thời gian trước chàng đúng là đã nhiều lần lạnh nhạt, cuối cũng dẫn đến những tích tụ trong lòng nàng bùng phát. Không ngờ nàng lại một mình lặng lẽ chịu đựng áp lực lớn đến vậy.

Chuyện này giày vò người ta thế nào, làm tổn thương người ta thế nào, Lục Tử Kỳ là người hiểu rõ nhất.

Dao Dao à! Nha đầu nàng...

Bề ngoài vội vã hấp tấp mà trong lòng lại cứng rắn đến vậy.

Nàng vì ta mà làm sợ dây lưng này chính vì nghe câu chuyện của Đạp Tuyết, hy vọng con chồn được ta cứu cũng có thể trung thành bảo vệ ta ư? Nàng biết con chồn đó rơi vào tay Gia Luật Bình thì chỉ có lành ít dữ nhiều, sợ ta biết sẽ buồn phải không?

Chỉ là nàng đã từng nghĩ đến chuyện rời xa ta trước đó, không cho ta cơ hội giải thích bất cứ điều gì.

May mà, tất cả vẫn còn kịp. “Chàng không có ý thì thiếp đành thôi”, những lời đoạn tuyệt như vậy, mỗi khi nhớ đến trong lòng lại nhói đau.

Ta có ý không? Điều ta nói, việc ta làm, không phải nàng đoán ra rồi sao?

Nàng có thể bỏ không? Điều này cũng không do một mình nàng quyết định, mà phải do ta, phu quân của nàng.

Đeo lại sợi dây lưng, ánh mắt Lục Tử Kỳ như lấp lánh, thối tắt đèn, đẩy cửa bước ra.

Tống Tiểu Hoa chưa bao giờ là người định trước kế hoạch. Vì vậy kế hoạch luôn thay đổi.

Có điều những ngày này, nàng luôn bận thực hiện một kế hoạch – chăm sóc trước và sau sinh.

Dù chưa ăn thịt lợn, cũng phải từng trông thấy lợn chạy, chưa sinh con ít nhiều cũng nghe kinh nghiệm của bạn bè truyền lại.

Tổng kết có hai điểm quan trọng: Thứ nhất, tuổi sinh nở tốt nhất của phụ nữ là hai mươi ba đến hai mươi lăm; Thứ hai, trước khi chuẩn bị sinh em bé, hai vợ chồng cần chuẩn bị khoảng nửa năm, chẳng hạn như cưa thuốc, cai rượu, rèn luyện thân thể thì mới có thể để “chú nòng nọc” khỏe mạnh nhất dọn đến “ngôi nhà mới” ấm áp nhất...

Điều kiện thứ nhất, đặt vào thời cổ đại chắc chắn không được. Phụ nữ nào hơn hai mươi tuổi chẳng có mấy đứa con rồi? Nhưng nếu vậy, cơ thể nhỏ bé của nàng – cô gái mười sáu tuổi rưỡi mà mang thai thì không ổn. Theo điều kiên y học thời này, đối với phụ nữ, sinh con là chuyện rất quan trọng lại không thể tiêm thuốc gây tê, cũng không thể mổ lấy thai, tất cả phải dựa vào bản thân. Ngộ nhờ không đủ sức thì đâu thể hoàn thành việc sinh con. Thế nên tốt nhất vẫn nên đợi thêm một hai năm, ít nhất phương diện sinh lý phải trưởng thành mới bảo đảm đôi chút.

Điều kiện thứ hai rất thực tế, Lục Tử Kỳ và nàng đều vừa khỏi bệnh, tuy hai người không có thói quen xấu, cũng không xạ trị gì nhưng cơ thể vẫn còn yếu, phải tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể đạt đến trạng thái tốt nhất.

Bất luận thế nào, nàng kiên quyết không muốn dinh ra một đứa trẻ yếu đuối bệnh tật...

Ngoài ra còn một chuyện nữa, chưa biết chừng trong nửa năm tới, họ sẽ phải dọn nhà đến nơi xa xôi mà Lục Tử Kỳ bị điều đi. Đến lúc đó, đường đi vất vả, nàng không muốn mình mang bụng to, đem theo con nhỏ trèo đèo vượt suối.

Tóm lại, muốn chăm sóc tốt trước và sau sinh thì việc trước tiên phải làm là tránh thai.

Thời đại này không có “viên tránh thai” cũng chẳng có “Durex”, muốn làm được chuyện này e là khó hơn một chút.

Nàng lại không thể chạy đến y quán nhờ đại phu kê thuốc. Đừng nói ảnh hưởng đến sức khỏe, ngộ nhỡ sau này để lại di chứng thì muốn sinh con cũng chẳng nổi, có mà khóc hết nước mắt. Hơn nữa, thời đại này quan niệm đông con nhiều phúc. Một thiếu phụ trẻ mà không muốn sinh con cho phu quân thì chưa biết chừng sẽ bị nhốt vào sọt lợn dìm xuống sông... Hơn nữa, ngộ nhỡ Lục Tử Kỳ biết chuyện này, khuôn mặt diêm đạm của chàng sẽ thành thế nào. Thật là nghĩ đến đã không kìm nổi, lạnh cả sống lưng.

Chẳng còn cách nào khác nàng đành tạm thời dựa vào tính toán chu kỳ của bản thân, cố gắng tránh những ngày nguy hiểm nhất trong mỗi tháng.

Vừa chú ý chuyện cơm nước bắt đầu lại cuộc sống, nàng vừa tìm mọi cách quyến rũ Lục Tử Kỳ, nhìn vẻ kìm nén của chàng đúng là bao nhiêu bữ bội đều tiêu tan. Hơn mười ngày nay, Tống Tiểu Hoa rất thoải mái.

Đương nhiên nàng không thể thật sự “cấm dục ba tháng”, bản thân đã sớm khao khát, không đợi nổi lâu như thế. Hơn nữa, ngộ nhỡ Lục Tử Kỳ làm sao, đến lúc đó người chịu thiệt chẳng phải là Tống Tiểu Hoa nàng sao...

Thế nên, lần đầu trọng đại đó đã được định vào “ngày không nguy hiểm” –đêm ba mươi Tết/ sau tiếng pháo nổ rền mừng quốc thái, dân an, chàng và nàng uyên ương ngụp lặn...

Ôm ước vọng đẹp không thể nói cùng ai, Tống Tiểu Hoa chìm vào giấc mộng. Còn năm ngày nữa là Tết, giấc mộng xuân sẽ được thực hiện...

Còn chưa kịp mơ tới cảnh xuân, trên mặt nàng đột nhiên có thứ gì đó khê thổ qua, ngứa ngứa. Nàng cười híp mắt, miệng lẩm bẫm:

-Đông Thanh! Đông Thanh! Vào giấc mộng thôi... –Thế rồi nàng đổi tư thế, ngủ tiếp.

Lục Tử Kỳ khóc dở mếu dở nhìn người cuộn tròn như con tôm ngủ ngon lành trên giường, cố kìm nén cảm giác bức bối.

Cởi áo lên giường, ôm cơ thể mỏng manh vào lòng, ngón tay nhẹ nhàng vén sợi tóc xoa trên má, Lục Tử Kỳ đặt một nụ hôn lên vầng trán mịn màng, hai nụ hôn lên mí mắt khép chặt.

Cuối cùng cũng cảm thấy có gì bất thường, Tống Tiểu Hoa mơ màng:

-Chàng làm gì thế?

-Nàng nói xem? –Giọng khe khẽ của Lục Tử Kỳ đầy mê hoặc.

Tống Tiểu Hoa chớp mắt, mỉm cười:

-Chàng quấy nhiễu thiếp.

-Giữa phu thê nói gì quấy nhiễu chứ?

-Vậy thì là... tán tỉnh ư?

Lục Tử Kỳ chẳng còn tâm tư tranh luận với nàng vấn đề vô vị như vậy, lại hôn một cái lên đầu mũi tinh tế:

-Tùy nàng.

Vốn luôn là người chủ động tấn công, giờ đối diện với Lục Tử Kỳ như vậy, nàng vẫn có chút bối rối, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn vô thức đưa tay ôm lấy thắt lưng chàng, áp mặt vào lồng ngực chàng, cảm nhận hơi thở qua lớp áo mỏng. Đột nhiên sức tỉnh, nàng đẩy chàng ra:

-Lăng Nhi đâu?

Giờ này phút này, giữa hai người không còn nhiều khe hở, cái đèn nhỏ đặt giữa phòng đã không cánh mà bay...

-Ta bế Lăng Nhi về “phòng riêng” của nó rồi. –Nhấn mạnh hai chữ “phòng riêng”, Lục Tử Kỳ thầm cắn răng.

-Hả? Vậy sao được? Phòng đó không có chậu lửa, giường cũng lạnh, nó...

Lục Tử Kỳ vừa cảm động lại vừa vô vọng:

-Dao Dao! Có phải nàng hoài nghi ta ngược đãi con đẻ của mình không?

-Ừm... Có lẽ chàng không làm thế đâu.

-Cái gì gọi là có lẽ.... Bỏ đi, bỏ đi.

Nỗi thất vọng của LTK lại dấy lên, chàng kiên quyết không thể để những vấn đề không liên quan của Tống Tiểu Hoa quấy nhiễu, phải trực tiếp vào chủ đề chính, nhìn sâu vào nàng, chàng nói:

-Dao Dao! Ta muốn đêm nay nàng trở thành thê tử của ta, thê tử thật sự vào đêm nay.

Tống Tiểu Hoa buột miệng:

-Không được.

-Nàng nói gì? –Giọng Lục Tử Kỳ bắt đầu nặng nề, lạnh lạnh.

-Thiếp... thiếp... –Tống Tiểu Hoa lắp bắp, cơ thể cứng đờ vài phần.

-Không được sao? –Giọng Lục Tử Kỳ lại trở nên dịu dàng trong nháy mắt: -Thật sự không được sao...

Lại một nụ hôn đặt lên đôi môi hé mở của nàng, câu trả lời như tan chảy.

Trong thế giới luôn luôn xoay chuyển, kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp sự thay đổi, để kế hoạch biến quách nó đi, liều mạng vậy.

Tống Tiểu Hoa mạnh mẽ như gà chọi, tay ôm lấy lưng của chàng, hóa bị động thành chủ động. Sự đáp lại sâu sắc và nồng nhiệt khiến Lục Tử Kỳ hơi sững người, cười thầm. Nha đầu này lại không biết rõ tình hình rồi.

Đờ gáy nàng dậy, hút lấy hương vị ngọt ngào, chàng dịu dàng mà ngang ngược.

Đầu óc Tống Tiểu Hoa ù ù, hơi thở gần như sắp tắt lịm.

Sự thực chứng minh, khi phái lý luận gặp phái hiện thực, chỉ có thể buông giáp đầu hàng. Trước đây đã từng đọc cảnh đó trong sách nhưng đều không dùng đến, đến lúc cần thì phản ứng lại chẳng biết nên phản ứng thế nào, trước mắt, nàng chỉ có thể như chú thỏ trắng thuần khiết, vô tội mà vô dụng nhất.

Lục Tử Kỳ cười đồ của mình ra, mỉm cười nhìn nàng căng thẳng:

-Sợ sao?

Tống Tiểu Hoa gật gật đầu rồi lại vội lắc đầu:

-Đông Thanh! Trong mắt chàng có hai người bé xíu.

-Theo nàng thấy, hai người bé xíu ấy có đẹp không?

-Đẹp! Đẹp đến hồ đồ! –Giơ tay mơ hồ chạm vào mí mắt chàng, Tống Tiểu Hoa thì thầm: -Vì hai người đó đều là thiếp.

-Cách dùng từ của nàng... –Lục Tử Kỳ khẽ nói: -Đừng sợ. Ta sẽ không làm nàng bị thương đâu.

-Ừ... –Giọng Tống Tiểu Hoa đã bắt đầu run run, da giật giật: -Thiếp tin ở kinh nghiệm của chàng.

Hơi ngây người, Lục Tử Kỳ mỉm cười trong nháy mắt:

-Được! Vậy thì bắt đầu.

Đau đớn trong dự tính chỉ có một chút, một chút đó gần như có thể bỏ qua. Một giây sau, bị khoá cảm ngoài dự tính bao trùm lấy, thân thể và linh hồn Tống Tiểu Hoa trong lần đầu “hành sự” đã tuyên bố hoan lạc viên mãn.

Đông Thanh! Đông Thanh! Chàng và thiếp cuối cùng cũng đã thành một thể, vĩnh viễn không tách rời...

-Dao Dao! Hứa với ta, từ nay về sau bất luận chuyện gì đều không được một mình nhẫn nhịn, là tốt hay xấu, chúng ta cùng nhau gánh vác nhé.

-Đông Thanh! Chàng có yêu thiếp không?

-Sóng to gió lớn, ta cũng sẽ bảo vệ nàng chu toàn.

- Chàng có yêu thiếp không?

-Ngoài ra, tuy nàng là nữ chủ nhân nhà này nhưng chuyện giữa phu thê phải do ta quyết định.

- Chàng có yêu thiếp không?

-Sáng mai ăn gì vậy?

-...

Tống Tiểu Hoa tức giận cắn vào vết thương đã lành ở vai trái Lục Tử Kỳ, thấy chàng đau đớn co lại, trong lòng lại không kìm được. Nàng ngồi

dậy, nhìn vết sẹo hiện rõ trên làn da nâu dưới ánh đèn vàng, lòng chua xót. Nàng cúi xuống hôn lên nó:

-Đông Thanh! Tuy nam nhân đánh trận đúng là rất oai hùng nhưng thiệp thà mong chàng vĩnh viễn đừng có cái khí khái đó nữa.

Cảm giác tê cóng mà đôi môi mềm mại của nàng mang tới xộc thẳng đến tứ chi và xương cốt của chàng, mái tóc đen suôn dài của nàng quét qua như tia sáng lướt trên đồng cỏ:

-Nàng yên tâm, sẽ không có nữa đâu... –Lục Tử Kỳ bị thôi thúc, giọng hồi hộp khàn khàn, hít một hơi thật sâu: -Dao Dao... nếu nàng còn tiếp tục nói như vậy...

-Phải rồi. –Nhưng Tống Tiểu Hoa hoàn toàn không để ý cuộc vật lộn đấu tranh của chàng, như nghĩ ra điều gì đó liền nghiêng đầu hỏi: -Khi chàng tắm thuốc hôm đó, có xảy ra chuyện gì với Nguyên Hạo không?

-...Hả?

-Khi đó chàng, thân thể trần trụi, ngoại hình và vóc dáng lại như vậy. Huynh ấy khó tránh khỏi có ý nghĩ thị phi với chàng, sau đó cùng chàng quan hệ bất chính...

-Quan hệ... bất chính ư?!... Ta và... huynh ấy sao?!

Lục Tử Kỳ gần như ngạt thở tại chỗ, mặt xanh lét, mắt đỏ ngầu, phờng nhuộm lại làm việc rồi.

Chàng gằn giọng nói từng chữ:

-Nàng cho rằng ta như thế sao?

Chớp mắt cực kỳ vô tội, Tống Tiểu Hoa bùi môi:

-Vì chàng đều không nói chàng yêu thiếp...

-...Ta sẽ cho nàng biết ta có phải nam nhân thích nam nhân hay không?

Vốn lo đây là đêm đầu, nàng lại gầy gò nhỏ nhắn, sợ mạnh bạo quá sẽ làm nàng bị thương. Có điều xem ra chàng lo nghĩ quá nhiều rồi. Rõ ràng thể lực, tinh thần của nha đầu này còn rất dồi dào. Hà tất phải kìm chế bản thân, lại không khiến nàng được no đủ chứ?

Sau một hồi chiến đấu, mỗi hồi Tống Tiểu Hoa túa ra, hơi thở hỗn hển:

-Được, được, được. Chàng lợi hại! Cực kỳ lợi hại!

Nhượng mày, Lục Tử Kỳ kẹp nàng trong tay:

-Ta không hiểu.

Tiếng thì thầm vui vẻ lại hỗn hển không kìm được buột ra khỏi miệng, Tống Tiểu Hoa đưa tay ôm lấy cổ chàng, nhìn dung nhan chàng:

-Nam nhân của thiếp công phu đệ nhất, là bậc trượng phu, thuần túy! Nói như vậy, chàng hiểu chưa?

Lục Tử Kỳ nhếch khóe môi mang theo nét tà khí khó hiểu, vừa giài vò nàng, vừa hỏi:

-Chuyện này để nàng xác định trước hai tháng mười hai ngày, nàng có vui không?

Tống Tiểu Hoa gật đầu lia lịa:

-Vui. Thiếp vui sắp chết rồi.

Lục Tử Kỳ vẫn tiếp tục, lại hỏi:

-Vậy xác định muộn mười tám ngày, nàng có hối hận không?

-Hối... hối hận... –Giọng Tống Tiểu Hoa đã bắt đầu không thể liên mạch, cơ thể sắc sảng nghênh đón đợt tấn công tiếp theo.

Nhưng lúc này Lục Tử Kỳ hài lòng thở dài, thu quân, quay người nằm xuống:

-Nàng nghỉ đi.

-...

Tống Tiểu Hoa muốn ứa nước mắt. Ai nói nữ nhân hẹp hòi, rõ ràng nam nhân còn hẹp hòi hơn. Chẳng qua nàng chỉ nahwcs đếnhai từ “Nguyên Hạo” một chút, lúc then chốt lại như vậy sao?

-Đông Thanh... –Sờ khuôn ngực gầy gầy nhưng tráng kiện của Lục Tử Kỳ, mắt nàng ươn ướt cầu xin: -Chàng đừng mà...

-Hử? Đừng cái gì?

Tống Tiểu Hoa cắn răng:

-Còn chưa xong mà.

Lục Tử Kỳ cứng người:

-Ta làm vậy là muốn tốt cho nàng...

-Không, không, không, không sao đâu.

Lục Tử Kỳ cười mà như không:

-Ta sợ sẽ làm nàng bị thương.

Tống Tiểu Hoa tỏ ra kiên định:

-Không sợ, không sợ. Nếu chàng thật sự là trượng phu thì chứng minh tiếp đi.

Lục Tử Kỳ ngậy người một lát mới nhớ ra mục đích chính của mình, nhất thời mây đen đầy đầu:

-Dao Dao! Nàng...

-Lẽ nào chàng không đủ thuần túy sao?

-... Đây là nàng ép ta đấy nhé.

Đợi đến cao trào, ý loạn tình mê, Lục Tử Kỳ khẽ nói:

-Ta yêu nàng, nha đầu hư hỏng, tinh quái.

Gà trống dáy sáng đằng Đông, cuối cùng hai người như hai con cá chết trên giường cũng có kẻ cử động.

Tống Tiểu Hoa chống cằm nhìn Lục Tử Kỳ đang ngủ, nhớ lại những hành động đêm qua, mặt hiện lên nụ cười tà mị.

Quả không hổ là người đàn ông của nàng! Ô hô hô...

Ánh mắt từ từ di chuyển xuống. Tuy cách lớp chăn nhưng không hề ảnh hưởng, bộ não hướng đến vị trí bản năng nguyên thủy, ngăn ngại...

“Rầm” một tiếng, gió lạnh ùa vào ngắt quãng suy nghĩ đen tối của Tống Tiểu Hoa, cũng ngắt quãng giấc mộng đẹp của Lục Tử Kỳ. Hai người đồng thời kinh ngạc ngồi dậy, chăn bị tuột xuống, lộ ra thân thể “gần như trần trụi”...

-Cha! Mẹ! Lăng Nhi ngủ dậy không thấy cha mẹ...

Lục Lăng mơ hồ dụi mắt khép vạt áo đứng ngoài cửa, miệng Tống Vô Khuyết ngậm áo khoác và bít tất của nó đứng bên.

-Cha! Mẹ! Cha mẹ không lạnh sao? –Mắt Lục Lăng mở to kinh ngạc nhìn cha mẹ kề sát bên nhau, bày tỏ sự quan tâm đơn thuần.

Lúc này Tống Tiểu Hoa mới phản ứng lại, vội kéo chăn che mình, tiện thể đá Lục Tử Kỳ đang trong trạng thái “hóa đá” một cái:

-Chàng còn không mau mặc y phục cho Lăng Nhi đi. Cần thận kẻo bị lạnh.

Lục Tử Kỳ mặt đỏ phừng phừng, luống cuống cầm áo miễn cưỡng che mình. Khi xuống giường, các đường nét như ẩn như hiện lại khiến Tống Tiểu Hoa ộc máu.

“Lần sau, nhất định phải chốt cửa.” Đây là ý nghĩ của Lục Tử Kỳ.

“Người đàn ông của mình thật là hàng cực phẩm.” Đây là ý nghĩ của Tống Tiểu Hoa.

“Cha và mẹ khỏe thật đấy, không sợ lạnh chút nào.” Đây là ý nghĩ của Lục Lăng.

“...” Đây là ý nghĩ của Tống Vô Khuyết.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 13

TYPE-ER: THANH TRÚC

Cuộc sống phu thê của Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ dùng vài chữ có thể giải thích hoàn mỹ...

Rất tốt rất viên mãn.

Chỉ tiếc là những ngày tình chàng ý thiếp không được bao lâu thì Lục Tử Kỳ nhận được lệnh điều chuyển, qua Tết sẽ đến Giang Nam nhậm chức tri phủ.

Vừa ra Giêng, Lục Tử Kỳ cưỡi ngựa đi trước, Tống Tiểu Hoa đem theo Lục Lăng, Tống Vô Khuyết và đồ dùng đơn giản cùng một xe xích theo sau.

Hôm lên đường, bách tính toàn huyện Bắc Nhai đều đến tiễn, nước mắt lưng tròng, cảnh tượng vô cùng cảm động.

Từ phương diện này có thể chứng minh, Lục Tử Kỳ chỉ làm huyện lệnh có nửa năm mà được thăng chức hoàn toàn không hề dựa vào quan hệ hay đi cửa sau, thực sự là thành tích bản thân phấn đấu đạt được.

Chỉ có điều, mới nhậm chức được ba tháng, chàng lại bị điều đi kinh thành, làm quan ở “Xu mật viện” quản chuyện quân cơ. Đúng là... chỉ có thể nói rằng, nhà có người làm to, con cháu cũng được nhờ.

Tống Tiểu Hoa vừa từ phía Bắc đến phía Nam, còn chưa đợi gặp được mặt Lục Tử Kỳ phải quay đầu khởi hành về phía Đông. Chuyển đi rông rã

sáu tháng liền đã bước qua cả một nửa trung nguyên. Tống Tiểu Hoa du sơn ngoạn thủy, thưởng thức cảnh đẹp Đại Tống, cảm nhận sự tự do của hành trình giang sơn vạn dặm lần này.

Lục Tử Kỳ vốn muốn tìm một nha hoàn và hộ vệ cho thê tử nhưng bị Tống Tiểu Hoa từ chối. Lý do là ngày thường đã quen tự làm, không cần có người lạ hầu hạ, không cần phiền phức. Hơn nữa họ đi xe nát ngựa già, trông cũng biết là chẳng có gì quý giá để cướp. Có Tống Vô Khuyết đứng mãnh như vậy còn hơn là mang con sư tử bên mình. Chẳng tên tiểu tặc nào dám tới cướp đâu. Một khi đã tới gây sự thì chỉ có thể là đám thổ phỉ cường đạo, ăn no rảnh rồi đi tìm dân thường luyện đao chơi. Mà đã như vậy, đâu có người hộ tống thì cũng chỉ thiệt thêm nhiều mạng người mà thôi.

Thấy nàng kiên quyết, Lục Tử Kỳ suy nghĩ xong cũng không miễn cưỡng nữa. Chàng chỉ vẽ ra thật tỉ mỉ tuyến đường tắt cho Tống Tiểu Hoa, rồi sắp xếp các dịch quán tiếp ứng.

Thế là đoàn người Tống Tiểu Hoa đi đến đâu cũng đều có sẵn thực phẩm, xe ngựa, đồ dùng đợi ở đó. Họ ở lại nghỉ ngơi, thăm thú phong cảnh một lượt rồi lại tiếp tục lên đường.

Ngoài như vậy ra, còn có thư Lục Tử Kỳ tự tay viết cho nàng.

Nội dung cơ bản là rất nhiều điều lật vặt. Thảo nào trên đường gặp gió, gặp mưa đều không lỡ dở hành trình. Trời lạnh trời nóng đều có y phục và vật dụng đầy đủ. Nơi này có chỗ nào vui, có đồ ăn ngon gì, đồ lưu niệm gì đều có giá cả, ghi hết trong thư...

Đương nhiên cũng đề cập một chút tới sở thích của các nhân vật trong gia tộc, cũng như những quy tắc thế gia nơi kinh thành,... Ngoài ra, những nơi lão gia của Lục gia năm xưa từng sống và chiến đấu, Lục Tử Kỳ đều điểm theo vài câu, chẳng hạn như lão gia có chiến công gì, có cống hiến gì, thích đồ ăn hay phong tục hay cô nương xinh đẹp nào ở địa phương...

Còn Tống Tiểu Hoa hồi thư thì để trạm dịch phi ngựa chuyển đi. Trong thư cũng toàn chuyện vặt vãnh linh tinh.

Chẳng hạn Tống Vô Khuyết lại dọa mấy kẻ nhát gan, có hôm nửa đêm chạy vào nhà bếp dịch quán ăn vụng thối khiến hôm sau đầu bếp tưởng là ma loạn cả lên; Lục Lăng học được phép trừ hai chữ số, biết bao nhiêu chữ, thuộc được mấy bài thơ, cao chừng nào rồi, nặng bao nhiêu cân, đẹp trai thế nào, được bao nhiêu tiểu cô nương quý; Tống Tiểu Hoa nhàn rồi không có việc gì thì giả trai tung hoành giang hồ, anh tuấn phong lưu như vậy nên mỗi lần qua trạm dịch nào cũng có thể khiến vô số trái tim thiếu nữ vỡ vụn...

Mỗi bức thư đều do nàng và Lục Lăng cùng hoàn thành. “Đầu củ cải” sẽ đọc những chuyện ăn uống vui chơi, gặp chữ nào không biết viết hoặc khó diễn đạt thì vẽ tranh. Phương thức hội họa tự nhiên khiến Lục Tử Kỳ xem mà chỉ biết lắc đầu liên tục. Thi thoảng, Tống Vô Khuyết cũng chạy vào in dấu chân...

Có mối liên hệ tính cảm như vậy, tuy ly biệt nhớ nhung nửa năm trời nhưng vẫn không hề cảm thấy khó khăn. Chỉ trừ lúc đêm khuya tĩnh lặng, cô đơn khó ngủ sẽ có chút cảm giác khát khao...

Khi sắp đến kinh thành, Lục Tử Kỳ để lại một bức thư nói chuyện trong nhà muốn chọn nha hoàn cho họ, hỏi Tống Tiểu Hoa có yêu cầu gì không?

Tống Tiểu Hoa cực kỳ dễ tính nhắc bút khoa: không có yêu cầu gì cả, chỉ cần không cao hơn thiếp, không gầy hơn thiếp, không trắng hơn thiếp, da không đẹp bằng thiếp, dáng người không đẹp bằng thiếp, không xinh đẹp hơn thiếp là được.

Lại tiếp tục hành trình hơn mười ngày đường, cuối cùng đã đến trạm dịch cuối cùng giáp kinh thành. Lục Tử Kỳ để lại rất nhiều đồ ở đây, có y

phục, mũ mào, đồ trang sức trong ngoài, từ đầu đến chân cho Tống Tiểu Hoa và Lục Lăng, còn có cả vài gói châu báu, đồ ngọc, đồ cổ, tranh chữ bọc cầu kỳ.

Trong thư ngoài căn dặn những việc phải làm khi vào thành ra, cuối cùng còn có một dòng chữ nhỏ: chuyện nha hoàn tạm thời chưa có kết quả, để phù hợp với yêu cầu của nàng thật sự rất khó tìm.

Tống Tiểu Hoa cứng người, thổ huyết...

Là kinh đô thời Bắc Tống, kinh tế, văn hóa đều tương đối thịnh vượng, Khai Phong náo nhiệt phần hoa không còn gì phải nói.

Tống Tiểu Hoa và Lục Lăng, còn cả Tống Vô Khuyết ngồi trên cỗ xe ngựa lớn sang trọng mà Lục Tử Kỳ đã sắp xếp ở dịch quán thuận lợi đi qua cổng thành.

Vừa vào trong thành liền có một đầy tớ áo xanh bước đến cung kính cúi đầu nói, Nhị công tử đã dặn đợi ở đây dẫn đường cho Nhị phu nhân và Tiểu thiếu gia.

Lúc đó, Tống Tiểu Hoa mới thật sự cảm nhận được mình bước vào danh môn, trong lòng không khỏi có vài phần căng thẳng, tuy nhiên cảm giác hiếu kỳ lại mạnh mẽ hơn. Mới chỉ thấy đại viện thâm sâu, phủ đệ quan thần trên ti vi, không ngờ có ngày còn được đích thân trải nghiệm và trở thành một người trong đó, quả là rất thú vị!

Do vậy ở đó phải tranh đấu thế nào, nàng thật sự không thể để trong lòng vì có Đông Thanh ở đó, Đông Thanh của nàng...

Đi về phía Nam mất khoảng hai khắc, xe ngựa dừng lại, tiếng đầy tớ vang lên:

- Nhị phu nhân và Lăng tiểu thiếu gia đến Lục phủ rồi.

Lập tức rèm xe được vén lên từ bên ngoài, một tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi có khuôn mặt tròn xoe, mắt híp mặc tranh phục nha hoàn đưa tay cho Tống Tiểu Hoa.

Tống Tiểu Hoa sửng người giây lát, sau đó mới đưa bàn tay nhỏ trắng ngần như ngó sen học theo điệu của Từ Hy lão phật gia, tay kia dắt Lục Lăng, cúi đầu từ từ xuống xe.

Nàng còn chưa đứng vững đã nghe một tiếng thét, sau đó chỉ cảm thấy tay mình buông trong không trung, hóa ra Tống Vô Khuyết lao ra khiến tiểu cô nương khiếp sợ.

Tống Tiểu Hoa vội vàng bảo chú chó ngồi xuống, đang định kéo kẻ đáng thương có khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi dậy, nói xin lỗi thì không ngờ tiểu cô nương đó ngồi lên trước, quỳ xuống, vai run run nói:

- Hiếu Yên đáng chết! Xin phu nhân thứ tội.

Tống Tiểu Hoa im lặng, lòng thầm thở dài, bèn vờ nâng tay lên, nhẹ nhàng nói:

- Thôi bỏ đi. Chuyện này không thể trách người được. Hiếu Yên đúng không? Mau đứng lên đi.

Hiếu Yên nước mắt ửng tròng, cảm kích nói liên tục mấy câu đa tạ rồi mới đứng dậy, cười gượng gạo, rồi lập tức trở lại đúng mực.

Vẫn là cô nương đó dìu Tống Tiểu Hoa, nàng liếc mắt nhìn mấy đầy tớ tới mặc áo xanh đứng trước cổng lớn màu đỏ, chỉ thấy ai ai cũng chấp tay như chưa hề có chuyện gì xảy ra, không dám liếc mắt, cực kỳ yên lặng. Có hai người rõ ràng bị Tống Vô Khuyết làm cho khiếp sợ nhưng cũng chỉ tròn xoe mắt, không dám có cử chỉ gì khác.

Đến người canh cổng cũng huấn luyện nghiêm như vậy, không hổ là danh gia vọng tộc thật sự...

Tống Tiểu Hoa đang cảm khái trong lòng thì bên tai nghe tiếng bước chân vội vã. Nắng tháng Bảy chói chang hoa cả mắt. Khi nàng định thần, một nam tử anh tuấn dáng ngọc bước đến.

Tấm áo choàng đen khoác ngoài bộ y phục trắng như tuyết, dải thắt lưng bằng nhung rủ dài xuống bên mình tung bay theo nhịp bước chân và gió thổi, mái tóc đen bóng buộc cao cài trâm ngọc, tóc mai ướm dằm mờ hôi nhưng không hề rối, lông mày lười mác, mũi thẳng, miệng vuông, khuôn mặt điềm tĩnh.

- Cha! – Lục Lăng chần chừ rồi mới bước lên gọi: - Cha! Sao cha khác trước đây thế?

- Vật sao Lăng Nhi còn có thể nhận ra cha?

- Vì cha là cha của Lăng Nhi.

Lục Tử Kỳ cúi xuống ôm nắm xôi nhỏ:

- Lăng Nhi! Con nặng hơn rồi.

- Vì Lăng Nhi lớn rồi mà.

Lúc đó, Tống Tiểu Hoa đến trước mặt họ mỉm cười không nói gì, Lục Tử Kỳ ngừng lại, khẽ hít sâu, dịu dàng nói:

- Nàng đến rồi?

- Ừm. Đến rồi.

- Đi đường bình an chứ?

- Ừm. Bình an.

- Theo ta vào phủ nào.

- Ừm. Vâng.

Mấy câu đơn giản đến căn cỗi, nói bình thường như không hề có cảm xúc nhưng lại khiến cho khí nóng như thiêu đốt xung quanh dịu đi vài phần. Thấm vào trái tim, giải mỗi tương tư.

Dận Hiếu Yên dẫn mọi người đi sắp xếp xe ngựa, hành lý, Lục Tử Kỳ bế Lục Lăng cùng Tống Tiểu Hoa sánh vai bước vào cổng. Tống Vô Khuyết tự động đi theo, vênh vang sải bước nhìn xung quanh.

Lục gia hưng nhờ chiến công. khắp nơi trong phủ đều mở cửa lớn. Lục gia lại thịnh nhờ văn chức. Đâu đâu cũng trang hoàng những đồ vật tinh xảo, độc đáo. Cây cầu nhỏ bằng đá cẩm thạch với lan can chạm khắc kết hợp cùng không gian bình dị nơi đây một cách hài hòa, thực là không còn gì để nói.

Tuy trên đường đi, Tống Tiểu Hoa đã mở rộng tầm mắt, thấy không ít đại hộ giàu có, nhưng cuối cùng họ vẫn không thể bì với Lục gia quan cao chức trọng trong hoàng thành suốt ba đời qua. Khoảnh khắc đó, nàng bị sốc tới nước mắt đầm đìa.

Lục Tử Kỳ quay đầu thấy mặt nàng méo xẹo thì không khỏi ngạc nhiên:

- Dao Dao! Nàng sao thế? Có phải nóng quá, cảm thấy không khỏe không?

- Không phải... - Tống Tiểu Hoa cắn răng khẽ nói: - Nhà chàng phú quý như vậy, vậy mà hồi đó còn vì một bộ y phục, một bữa cơm mà nổi giận với thiếp.

Nói xong, còn đưa tay véo nhẹ tay chàng.

Lục Tử Kỳ không nói gì, đềm là những chuyện từ rất lâu rồi mà nha đầu này vẫn còn nhớ...

Trước mắt là sảnh chính, bàn tay nắm chặt, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Lục Thác, tên tự Triển Chi, là con trai trưởng của công thần khai quốc An Quốc Công Lục Võ, giờ đây đích xác là chưởng môn nhân của Lục gia.

Sinh ra trong doanh trại, từ nhỏ ông đã theo phụ thân chinh chiến khắp nơi. Mười hai tuổi đã thống lĩnh hàng trăm kỵ binh tinh nhuệ lao sâu vào vùng địch, chặt đầu hàng nghìn tên, đốt lương thảo, phá trận địa, nổi danh từ thời còn niên thiếu. Cha ông vui mừng lập tức quyết định sửa tên tự “Thủ Thành” của ông thành “Triển Chi”, ý là “lấy việc chém giặc làm đầu”...

Thuở đôi mươi, thiên hạ ổn định, Lục Thác theo cha vào kinh, hưởng bổng làm quan triều đình.

Đến tuổi trung niên, phụ thân qua đời, ông liền thừa kế tước vị.

Từng vô sỗ lần chìm nổi nơi quan trường, từ lục phẩm nhàn hạ đến nhất phẩm Thái tử thiếu phó, từ bậc võ phu đến thầy của thiên tử quyền thế ngất trời.

Hai năm trước, ôn có ý xin thoái lui, từ bỏ nhiều chức vụ, duy chỉ giữ lại tước vị An Quốc Công, an hưởng tuổi già.

Tính tình phóng khoáng, nhân phẩm phong lưu, ông có một người vợ, bốn người thiếp nhưng chỉ trọng tình với chính thất. Hai mươi năm trước, chính thất lâm bệnh qua đời, vị trí này vẫn luôn để trống.

Tổng cộng Lục Thác sinh được sáu người con trai và bốn người con gái, tướng mạo, tài hoa vượt trội, ai ai cũng nổi danh bên ngoài. Tuy nhiên chỉ có hai người được coi trọng nhất.

Trưởng tử Lục Tử Hằng khá đứng đắn nghiêm túc, thứ tử Lục Tử Kỳ được yêu quý hơn.

Đứa con này từ nhỏ đã thông minh, trí tuệ, không bận thế tục, văn võ song toàn, mang phong cách của cha mình năm xưa.

Sau khi đề tên bảng vàng, Lục Tử Kỳ được thiên tử thiếu niên coi trọng, bổ nhiệm chức quan cao trong triều, chỉ tiếc là, thông minh, nhuệ khí dám nghĩ dám nói, dám làm dám xông pha, cũng không chịu khuất phục, cuối cùng đã bị đánh bại bởi các thế lực cường quyền, thân vào lao ngục, ái thê qua đời.

Chìm trong men rượu hai năm, khi tỉnh ngộ thì quyết đem con thơ đến vùng biên cương xa xôi, cam lòng làm huyện lệnh một phương, không muốn liên quan đến gia tộc.

Trưởng bối trong gai tộc đã khuyên đủ điều nhưng đều vô ích. Thậm chí nạp thất tặc huyền cũng không xin phép cha mẹ, chỉ gửi bức thư báo tin.

Mỗi lần nhắc đến, Lục Thác chỉ biết thở dài một tiếng.

Vốn cho rằng không có cơ hội giải quyết bế tắc này, không ngờ, nửa năm trước, trưởng tử đích thân đi làm thuyết khách đã báo tin, thứ tử cuối cùng cũng đồng ý về nhà, chấp nhận vào triều làm quan.

Tuy nhiên có hai điều kiện.

Thứ nhất, vào “Xu mật viện”. Thứ hai, Lục gia phải tiếp nhận nữ tử họ Tống, không được làm khó.

Điều kiện thứ nhất hoàn toàn không vấn đề. Điều kiện thứ hai, không khỏi gây tranh cãi.

Con cháu Lục gia ít nhiều vẫn cảm thấy có chút ngọt ngào...

Nhấp một hớp trà, Lục Thác ngược lên nhìn mấy bóng người đang bước vào, cố sức lắm mới nuốt trôi, mặt không biến sắc, ho hai tiếng.

Con trai bấ cháu nội, hai năm không gặp, thẳng bé ngày càng đẹp và đáng yêu. Đôi mắt to đen láy, lộ rõ vẻ thông minh, không hổ là dòng dõi của Lục gia.

Nữ tử mà Lục Tử Kỳ nắm tay mặc xiêm y màu tím, tóc cài trâm ngọc, lông mày thanh tú, trang điểm nhẹ nhàng. Tuy trông có vẻ đoan chính nhưng thần thái không giống khuê nữ danh môn mà mang phong vị rừng núi. Có điều thái độ tự nhiên, duyên dáng, cũng coi như không làm mất mặt Lục Gia. Quả không hổ là người của Lục gia, con mắt nhìn cũng khác...

Ánh nhìn dừng lại ở trọng điểm cuối cùng, là con chó đó.

Nó vừa to, vừa uy, vừa mãnh, vừa thuần. Thật sự là một con chó tốt!

Mấy ngày trước nghe nói Lục Tử Kỳ dựng một ngôi nhà cho chó ở trong tiểu viện nhỏ của mình, Lục Thác đã hết sức kinh ngạc. Nhi tử này hồi năm tuổi từng đi lấy trộm đồ ăn của chó, kết quả bị chó đuổi suốt hai dãy phố, cắn đầu xuống ao. Từ đó về sau, nó thấy chó như gặp ma. Giờ lại nuôi chó sao? Nói nó nuôi chó có quý mới tin...

Chỉ đến lúc này tận mắt thấy mới không thể không tin. Xem ra, đứa con này ra ngoài một thời gian đã đổi tính rồi...

Bị mười mấy người đứng ngồi trong sảnh dùng hơn hai chục con mắt đánh giá, Tống Tiểu Hoa đã sớm nổi da gà trong lòng. Có điều, bề ngoài

nàng vẫn tỏ vẻ hiền lương, thực đức, ôn hòa. Chỉ là điệu cười hoàn mỹ đã luyện trước gương giờ khiến cơ mặt nàng cứng đờ, có dấu hiệu tê liệt.

Đừng nói là nhìn, không ai nói gì thì mặt nàng cũng tê liệt rồi...

Lục Tử Kỳ nắm tay nàng cảm thấy cơn đau nhói đến qua lòng bàn tay, không khỏi thở dài:

- Cha...

Điều này mới khiến đôi mắt của Lục Thác rời khỏi Tống Vô Khuyết, giọng sang sảng:

- Đi đường vất vả rồi.

Ông vừa lên tiếng, mọi người mới đáp tiếp theo.

Lập tức một nữ nhân cười nói:

- Nhị phu nhân mới của chúng ta thật là xinh đẹp!

Người này khoảng năm chục tuổi, giữ gìn nhan sắc rất tốt, vóc dáng hơi mập mạp, mặt tròn đầy đặn, thích màu đỏ sẫm. Nhớ lại, đây chính là Tứ di nương Liễu Thị đã từng nắm giữ hậu viện.

Theo lời Lục Tử Kỳ miêu tả mà phán đoán, Tống Tiểu Hoa liền đáp:

- Tứ di nương quá khen con rồi. Hân muội muội mới đáng được nhận hai chữ này.

Liễu Thị cười càng lúc càng mở lòng. Đứng sau bà là một thiếu nữ tầm mười bốn mười lăm tuổi mặc xiêm y vàng, mắt đen, răng trắng, then thụng nói:

- Mẹ! Mẹ xem! Mẹ khen nhị tấu, nhị tấu quay sang khen con, vậy con nên khen ai đây?

Lúc này, có một nữ nhân khác dịu dàng nói:

- Ái chà! Điều này khó đây. Trong chúng ta, muội là nhỏ nhất. Lẽ nào muội lại đi tìm các cháu?

Người phụ nữ này chắc khoảng ba mươi, mày liễu, mắt hạnh, mặt trái xoan, chưa nói đã cười, xem dáng vẻ dịu dàng, thực sự vô cùng cương nghị, ăn vận phục sức đều là những thứ quý giá nhất. Đây hẳn là đại tẩu của Lục Tử Kỳ, Nguyên Thị. Gia thế người này cũng vô cùng hiển hách, nhiều năm giữ vị trí trọng yếu trong triều đình. Hai năm trước Nguyên Thị đã tiếp quản trang viện Lục gia từ tay Liễu Thị.

Tống Tiểu Hoa cười ngọt ngào khẽ nói:

- Lần trước muốn nhờ đại bá mang chút quà về cho tẩu tẩu nhưng thời gian cấp bách lại không tìm được thứ gì hợp với tẩu tẩu, đành phải tạm thời gác lại, mong tẩu tẩu đừng trách muội không hiểu chuyện.

Nguyên Thị nghe thấy thế che miệng cười, xen vào nói:

- Thấy chưa? Đệ muội * này của ta thật là tinh tế, lần đầu gặp mặt mà giống như đã quen vậy.

(*) Đệ muội: Em dâu.

Trong sảnh, những người khác cũn trước sau xen vào. Nhờ vào những chỉ dẫn trước đây của Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa đối đáp thỏa đáng, không gặp chút khó khăn gì.

Nói nói cười cười khoảng một tuần hương nàng mới cái lui. Trong thời gian này, sự âu lo và cảm giác xa lạ đã bớt đi, hoặc ít hoặc nhiều cũng coi

là có chút ý thân thiết.

Tiếp theo, Tống Tiểu Hoa phận là con dâu mới lần đầu đến bái kiến trưởng bối trong nhà phải quỳ xuống dâng trà. Dù có một nha hoàn theo bên giúp sức nhưng đi hết một vòng nàng cũng thấy hoa mày chóng mặt.

Sau đó đến lượt Lục Lăng xa nhà lâu ngày. Có điều nó được đối xử tốt hơn. Tóm lại nó chưa cần hành lễ gì thì người ta đã ôm nó vào lòng, thơm điên cuồng lên khuôn mặt trứng gà bóc của nó...

Lúc này, Lục Tử Kỳ gọi người mang gói tơ lụa của Tống Tiểu Hoa vào làm quà gặp mặt cho mọi người trong nhà.

Ngoài những đồ quý giá mà Lục Tử Kỳ đã chuẩn bị trước lúc đi ra, còn có những thứ lặt vặt Tống Tiểu Hoa mua ở dọc đường dựa theo sở thích của từng người mà Lục Tử Kỳ đã miêu tả. Tuy không đáng mấy tiền nhưng các tiểu thư phu nhân không bước qua cổng lớn kinh thành thì đều chưa từng thấy. Quà nhiên họ đều rất thích.

Quà tặng “Đại đương gia” Lục Thác là thứ khiến Tống Tiểu Hoa phải hao tổn tâm tư nhất. Vị lão gia này có gì mà chưa từng thấy, chưa từng chơi chứ? Đâu thể dựa vào mấy thứ vặt vãnh có thể lấy lòng được ông?

Mỗi lần Tống Tiểu Hoa đến nơi lão gia đã từng qua đều cố gắng tìm được một vật đáng giá nhất.

Chẳng hạn như một vò mỹ tửu lâu năm để chúc mừng chiến công nào đó mà năm xưa lão binh dâng lên lão tướng quân; lại chẳng hạn như một bức tranh thêu cô nương xinh đẹp hơi ngả vàng theo thời gian vì nghệ nhân thêu đã sớm qua đời nên thành bản duy nhất, còn cô nương xinh đẹp này đã từng cùng người thiếu niên nào đó có một mối tình đơm hoa mà không kết quả...

Tóm lại, Tống Tiểu Hoa vì tìm những thứ này, chẳng tiếc công đời sông lấp bể, tìm đủ mọi cách. Hơn nữa Lục Tử Kỳ đã cung cấp manh mối để bán đứng lão gia nhà mình nên nàng ra tay quyết không mềm lòng...

Kết quả họ đã thành công trong việc lấy lòng được Lục lão gia.

Lục Thác tuổi đã quá lục tuần, tóc trắng hoa râu, râu cũng bạc. Ông vốn là kẻ chinh chiến nơi biên cương, giờ bị sóng gió quan trường làm cho khó hiểu. Hơn nữa, hai năm nay chơi chim thưởng trà sống cuộc sống dưỡng lão tính khí cũng hài hòa hơn. Nếu không vì ở tuổi này mà vẫn mình thẳng, lưng thẳng, giọng nói oang oang thì e rằng ai cũng nghĩ ông chỉ là một ông lão bình thường.

Thấy ông nở nụ cười rạng rỡ khi nhận quà lấy lòng, Tống Tiểu Hoa mừng thầm “chiến thắng”.

Thời này cái gì cũng giả, lấy lòng được “đại boss” mới là thật...

Tuy Lục Thác có chục người con nhưng hầu hết đều không ở bên cạnh. Hai ba năm nay, bốn nhi tử của Lục gia liên tục ra ngoài làm quan, ba con gái gả đi xa. Cũng có nghĩa là ngoài cô con gái của Tứ di nương – Lục Uyển Hân chưa xuất giá luôn ở bên mình, trong kinh thành ông chỉ còn lại hai người con là Lục Tử Hằng và Lục Tử Kỳ.

Đây là đạo trị gia của Lục Thác. Đầu tiên phải bảo đảm địa vị cho con trai của chính thất. Nhưng đồng thời, đối xử với các con phải không thiên vị. Tuy ở bên ngoài, nhưng ai cũng tiền đồ rộng mở. Các thê thiếp vì thế đã sớm từ bỏ khái niệm tranh giành địa vị, cũng chẳng đấu tranh vì con cái thì tự nhiên sẽ thái bình.

Huống hồ, trong triều, hai đứa con trai vượt trội đã chia nhau nắm hết đại cục dân sinh và quân chính, rất dễ bị quan trên hiềm nghi. Con cháu ở địa bàn bên ngoài nhiều như vậy sẽ dễ dàng hô ứng với kinh thành, tạo thành một tấm lưới thế lực lớn mà không ai dám động đến.

Vì sao Lục Thác thoái lui hi bản thân đang ở đỉnh vinh quang và lý do gì ông phải nghĩ cách đưa con thứ trở về nắm quan quyền? Lục gia muốn giữ vững địa vị trong quan trường biến đổi khôn lường, dựa vào việc đời đời có người nắm quyền triều chính giữ vững gia nghiệp, ông không lui, hậu bối muốn tiến ắt bị áp chế. Hoàng thượng sắp nắm thực quyền kia vốn coi trọng Lục Tử Kỳ, chuyện trước đây vẫn canh cánh trong lòng, giờ chỉ cần nắm lấy thời cơ, ngày thành công sẽ chẳng còn xa.

Thế nên Lục Thác giao chuyện thiên hạ cho hậu bối, còn mình thì vui vầy cùng con cháu.

Dù sao, không còn ở trong triều nhưng gốc rễ mấy chục năm vẫn còn.

Giờ đây tuy Lục gia vắng đi không ít người, bữa cơm tối vẫn bày đủ năm cái bàn lớn. Nào là bà cô, bà dì, nào là dâu rể, tiểu thiếp, lại còn tiểu thư, thiếu gia..., còn đám trẻ nhỏ oa oa oe oe chí chöhe như thêm tiếng trống chiêng. Tống Tiểu Hoa nhìn mà hoa cả mắt, ù cả tai.

Lúc này nàng mới nhận ra sinh đẻ có kế hoạch vẫn tốt hơn...

Vì Tống Tiểu Hoa và Lục Lăng là nhân vật chính trong bữa cơm này nên ngồi ở bàn chính cùng Lục Tử Kỳ. Bàn này ngoài Lục Thác ra còn có bốn vị di nương và Lục Tử Hằng.

Lục Tử Hằng hơn Lục Tử Kỳ năm tuổi, người gầy, mắt có sáu bảy phần giống nhau. Lục Tử Hằng mặc áo màu đỏ, râu ngắn, không cười, lắm lì ít nói.

Tống Tiểu Hoa chỉ thấy Lục Tử Hằng hơi mỉm cười khi vừa gặp mặt và khẽ chào:

- Đệ muội. – Sau đó từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn lấy một lần. Trái tim thủy tinh vốn có chút tổn thương, có điều sau khi thấy Lục Tử

Hàng đối xử với tất cả mọi người như vậy, bao gồm cả Lục lão gia thì trong lòng nàng cảm thấy dễ chịu hơn...

Bữa cơm ăn đến tận khi trăng lên cao mới kết thúc. Lần lượt đối diện với mấy chục người, Tống Tiểu Hoa đúng là binh đến tướng ngăn, nước dâng lấp đất, thể hiện khá tốt. Do khi ăn cơm, rất nhiều người phải theo quy định, cũng vì có Lục Tử Kỳ ngồi bên chỉ điểm nên nàng coi như thuận lợi qua được cửa này.

Tóm lại, Tống Tiểu Hoa đã nâng cao giá trị, loại bỏ lời đồn về nữ nhân quê mùa vùng núi hoang, khiến những kẻ thích xem trò hay phải thất vọng, khiến những kẻ muốn cười nhạo mỉa mai phải im miệng, khiến những kẻ có cách nhìn phiến diện về Nhị phu nhân, nữ nhi vùng quê không có gia thế nương tựa phải nhìn nhận lại.

Đối với Lục lão gia mặt cười như hoa thì đã có Lục Lăng thánh thốt bên cạnh một tiếng “gia gia*”, hai tiếng “gia gia”, lại còn cả nụ cười rạn vỡ nữa...

(*) Gia gia: Ông nội.

Quan trọng nhất là bữa cơm này giống như một trận giương cờ, gõ trống, thể hiện rõ sự thiên vị và coi trọng không hề giấu giếm của Lục Thác đối với Lục Tử Kỳ. Đến thế thiếp và các con trai của ông ngồi bên cũng bị đặt ở vị trí lu mờ, thậm chí bề ngoài còn tỏ ra khó chịu.

Sau bữa cơm, Lục Lăng được Tam di nương của Lục Tử Kỳ đã nuôi dạy nó hai năm trời đưa đi. Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ cùng về căn phòng mới.

Nhà họ ba người, à không, bốn khẩu đã định cư tại nơi ở mới nằm góc Đông Nam của trang viện Lục gia. Ngoài viện có một rừng trúc xanh tươi, yên bình, tĩnh lặng. Đây vốn là nơi tu dưỡng của Lục Thác, biết Lục Tử Kỳ

muốn chọn nơi yên tĩnh để ở liền rộng lượng nhường luôn và sửa thành “Niệm viên”.

Niệm viên có tổng cộng hai đại nha hoàn, hai ma ma, bốn tiểu nha hoàn, tám nha hoàn tạp dịch, tất cả đều do Lục Tử ý đích thân lựa chọn một tháng trước, điều kiện chính là đều phải kín đáo, trung thực, không nhiều chuyện.

Các nha hoàn, ai cũng da dẻ mịn màng, trẻ trung, người kém hơn đi đâu rồi? Thực ra đối với vóc dáng như hiện nay của mình, Tống Tiểu Hoa cũng có chút tự tin. Dù thật sự có đại mỹ nhân như Điêu Thuyền hay Tây Thi đến thì nàng cũng có cách khiến Lục Tử Kỳ nhìn mà không thấy.

Mục tiêu của Tống Tiểu Hoa là trong mắt Lục Tử Kỳ, ngoài nàng là nữ nhân ra, những người khác đều là nam nhân. Nếu thực sự không thể thì thành thái giám cũng được...

Ánh trăng rất đẹp! Lục Tử Kỳ bèn để tiểu nha hoàn xách đèn dẫn đường về viện chuẩn bị trước, chàng và Tống Tiểu Hoa thong thả đi phía sau.

Gió nhẹ thổi qua, xua tan không khí nóng nực, cũng xua tan cả những tiếng ồn ào.

Gặp mặt cả ngày đến giờ này phút này mới được cảm nhận hương vị trùng trùng sau bao ngày xa cách.

Tay nắm lấy tay, mười đầu ngón tay đen xen, bên tai có tiếng côn trùng rả rích, trước mắt là ánh trăng tựa dòng nước, bên cạnh là người ngày nhớ đêm mong, người thân yêu dấu.

Nhất thời không nói nên lời, chỉ chăm chú từng bước, từng bước bước trên con đường lát đá nhẵn bóng mà như đang gõ cửa trong lòng.

Tống Tiểu Hoa nghiêng đầu vừa lúc Lục Tử Kỳ cũng quay sang nhìn nàng, mắt tựa sao sáng, miệng nở nụ cười. Lòng nàng gợn sóng nhưng khuôn mặt lại như không:

- Nhìn gì mà nhìn? Chưa gặp mỹ nữ bao giờ sao?

Câu nói hung dữ này khiến Lục Tử Kỳ không kìm được bật cười:

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Tống Tiểu Hoa trừng mắt tỏ vẻ giận dữ:

- Sao hả? Lục nhị gia không quen thấy lão bách tính trái lời hả?

Lục Tử Kỳ vội lắc đầu phủ nhận:

- Đâu dám, đâu dám. So với khi làm dáng lúc trước, ta thích con người thật của nàng hơn.

- Cũng có nghĩa là chàng không thích thiếp lúc trước ư?

- Không không không, bất luận nàng thế nào ta đều thích.

Tống Tiểu Hoa hài lòng kiễng chân vỗ vỗ vào má chàng:

- Ngoan! Coi như chàng biết ăn nói.

Lục Tử Kỳ có chút lúng túng nhìn quanh:

- Dao Dao! Nàng...

- Sợ gì chứ? Lão nương đùa với nam nhân của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Không phục thì về nhà mình đùa.

Lục Tử Kỳ nín thở, im lặng một lát mới thận trọng nói từng từ:

- Ta biết nàng vừa phải làm dáng rất khổ sở. Có điều từ nay về sau là như vậy... Đừng nói những câu phàm tục.

Tống Tiểu Hoa ngẫm nghĩ, sau đó mới nghiêm chỉnh gật đầu:

- Được. Vậy nghe chàng. Không nói cũng được nhưng thiếp muốn làm.

Lục Tử Kỳ kinh ngạc thất sắc:

- Lúc này ở đây ư?

Tống Tiểu Hoa dứt khoát:

- Phải.

Một người lùi liền hai bước:

- Không hay đâu.

Một người dõn lên phía trước:

- Có gì không hay chứ?

- Điều này, điều này, điều này... điều này không được ổn lắm. Hay về phòng rồi nói.

- Trong phòng quá nhỏ! Không đủ dùng.

- Vậy vậy vậy... vậy nơi rộng thế này, nàng còn muốn thế nào?

Tống Tiểu Hoa đưa tay khẽ nâng cằm chàng, giọng ướm át:

- Chàng đoán xem thiếp muốn thế nào?

Lục Tử Kỳ cứng đờ người trong chốc lát, chống cự đến cùng:

- Điều này thật hoang đường. Tuyệt đối không được.

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa không nhịn được cười:

- Chàng nghĩ đi đâu thế? Thiếp muốn chàng công thiếp.

Lục Tử Kỳ thở phào nhẹ nhõm, mặt đỏ lựng, ho mấy tiếng:

- Thế cũng không được.

- Không được ư? Vậy thiếp muốn làm chuyện không bằng cảm thú với chàng ngay lập tức.

- ... Dao Dao! Ngộ nhỡ bị người khác thấy thì còn ra thế thống gì nữa?

- Tối om như vậy, lấy đâu ra người đi qua chú? Thiếp không biết. Thiếp đi đường dài nửa năm, phải làm dáng cả ngày trời, tối nay thiếp lại không được ăn no, không có sức lực, không bước được nữa.

Tống Tiểu Hoa càng nói càng đáng thương, cuối cùng ngồi xõm xuống không biết xấu hổ:

- Chàng đúng là đồ lưu manh lòng dạ sắt đá!

Lục Tử Kỳ chỉ cảm thấy người đứng người ngồi thật không hay, đành phải ngồi xuống, khẽ dịu giọng:

- Câu này lại ở đâu ra thế?

- Tư tưởng chàng như bản như vậy không phải lưu manh thì là gì? Chàng thà thấy thiếp mệt chết cũng không chịu công thiếp, không phải lòng dạ sắt đá hay sao? Ông trời ơi, sao số con khổ thế này? Sao lại gả cho một nam nhân lòng lang dạ sói như vậy chứ?...

- ...

Nếu giờ thật sự có người đi qua, thấy tình cảnh như vậy ắt sẽ cho rằng mình gặp ma rồi. Nhị gia phong lưu đạo mạo lại bất chấp hình tượng của mình quỳ xuống bên đường, còn Nhị phu nhân đoan trang đúng mực không kém gì khuê nữ danh môn thì đang gào khóc nước mắt nước mũi ròng ròng. Hai sinh vật như hai con khỉ Maylasia này tuyệt đối không thể là Nhị gia và Nhị phu nhân, tuyệt đối không phải. Người ta sẽ vì không thể chịu đựng nổi kích thích mạnh như vậy mà tự đâm mù đôi mắt...

Lục Tử Kỳ bị Tống Tiểu Hoa đánh bại bằng việc làm cực kỳ vô sỉ.

Dù sao trong Niệm viên, trước mặt là rừng trúc, lúc này kẻ dưới đều tập trung thu dọn tàn cục của bữa tiệc tối, đoạn đường ngắn này có lẽ sẽ không gặp ai. Chàng bèn... theo lời nàng.

Nha đầu này thật sự là ngôi sao ma quái trong cuộc đời chàng.

Thấy chàng bất lực quay lưng lại phía mình, Tống Tiểu Hoa lập tức cười nhảy lên lưng chàng.

Buổi tối mùa hạ, hơi nóng vẫn còn vài phần. Bận rộn cả ngày, người ướt đẫm mồ hôi hòa với hương thơm thoang thoang trong không khí của hoa cỏ và trúc xanh khiến lòng người ngẩn ngơ mê say.

Lưng chàng dày rộng như núi, có thể cõng cả nghìn cân, cũng có thể cõng cả tình yêu dạt dào của nàng.

Thân hình nàng, bé nhỏ yêu kiều, có thể vượt phong ba bão táp, cũng có thể dịu dàng như nước với chàng.

- Đông Thanh! Hôm nay thiếp biểu hiện có tốt không?

- Tốt! Tốt ngoài sức tưởng tượng của ta.

- Thiếp có thông minh không?

- Thông minh! Thông minh ngoài sức tưởng tượng của ta.

- Xi! Cái gì cũng ngoài sức tưởng tượng. Sao há? Lẽ nào trong lòng chàng, thiếp lại ngốc hơn con lợn thế sao?

- Có ngốc hơn con lợn hay không thì ta không biết. Có điều, sắp nặng hơn con lợn thì ta biết.

- ... Dám nói thiếp mập há. Thiếp cần chết chàng.

- Ái... Nàng còn cần thật à? Hóa ra nàng không phải là lợn mà là chó.

- ... Vậy thiếp sẽ cho chàng biết một chút cái gì gọi là không bằng chó lợn.

Rừng trúc xanh, tiếng cười rộn vang khiến những chú chim nhỏ cũng giật mình hoảng hốt.

Chuyến hành trình dài nửa năm, Tống Tiểu Hoa ngoài mở rộng tầm mắt, tăng thêm kiến thức, được thưởng ngoạn cảnh đẹp núi non sông nước ra, còn có một thành quả rất quan trọng. Đó chính là học được cách giao tiếp với các phu nhân quan lớn hay các tiểu thư quyền quý.

Mỗi khi đến một nơi, Lục Tử Kỳ đều gửi thư nói cho nàng biết tình hình gia quyến quan viên ở nơi đó. Ai là xuất thân danh môn vọng tộc, ai là xuất thân thường dân, nhà nào ngôn từ cử chỉ tốt đáng học tập, người nào khôn lanh phức tạp hay nham hiểm thì tuyệt đối không cần bắt chước nhưng không thể không chú ý đề phòng.

Sau đó, chàng còn nhờ quan địa phương để gia quyến đưa Tống Tiểu Hoa đi du sơn ngoạn thủy hoặc thết đãi tiệc tùng mấy ngày liền.

Chính vì Lục Tử Kỳ đã lao tâm khổ tứ sắp xếp nên giờ Tống Tiểu Hoa mới có thể ứng phó tốt như vậy, không hề lỡ lời, càng không để người khác coi thường.

Làm loạn một hồi, có phần mệt mỏi, Tống Tiểu Hoa gục vào tấm lưng khiến người ta yên tâm vô hạn đó, ngửi mùi hương quen thuộc:

- Đông Thanh! Chàng có cảm thấy chúng ta hơi quá không? Vừa vào phủ đã gây chú ý như vậy, liệu có khiến người khác ngưỡng mộ, ghen tỵ hay ghét bỏ không?

Lục Tử Kỳ công cơ thể mềm nhũn như không xương trên lưng bước chậm rãi, nghe vậy khẽ cười:

- Lần này ta về vốn là muốn dốc sức tiếng công. Bất luận là trong triều hay trong nhà. Nàng chỉ cần nhớ một điều. Từ nay trở đi, nàng ở đây xử sự theo nguyên tắc, không cần phải lo sợ. Dao Dao! Có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để nàng phải chịu bất kỳ tổn thương gì. Nhưng bản thân nàng cũng phải học cách bảo vệ mình, không thể không đề phòng người khác thừa cơ. Nàng hiểu chứ?

- Thiếp hiểu. Tóm lại là nếu không ai động đến thiếp, thiếp cũng chẳng động đến người ta, còn nếu có ai dám chọc vào thiếp, thiếp sẽ cho kẻ đó biết tay. Yên tâm đi. Tống Tiểu Hoa không phải kẻ yếu đuối, càng không phải là Thánh mẫu. Tôn chỉ của thiếp là có thù không trả là đồ tồi.

Lục Tử Kỳ dừng bước, hơi nghiêng đầu, giọng trầm trầm:

- Không. Việc nàng cần làm là không để bất kỳ ai có cơ hội khiến nàng tổn thương.

- Được, được, được. Chúng ta sẽ vạch trần mọi âm mưu thủ đoạn đúng không?

Tống Tiểu Hoa khẽ thơm vào má chàng, thì thầm bên tai: - Chàng cứ yên tâm làm chuyện chàng muốn, trong nhà tất cả đã có thiếp.

Lục Tử Kỳ cười gật đầu, giọng tựa trúc xanh:

- Được.

Đến khi ra khỏi rừng trúc, sắp đến trước cổng Niệm viện, cuối cùng Tống Tiểu Hoa mới chơi xong trò “Trư Bát Giới công vợ”.

Lục Tử Kỳ ngồi thấp xuống để nàng xuống nhưng nàng lại khua khoắng lung tung như con khỉ hoang. Âm ỉ một trận, đột nhiên nghe tiếng cửa mở, một bóng đen lao đến khiến Lục Tử Kỳ kinh hãi bủn rủn chân tay, đến cả Tống Tiểu Hoa đang ở trên lưng cũng ngã chổng bốn vó lên trời, thêm vào đó Tống Vô Khuyết không kịp phanh lại nên hai người một chóc nằm thành đống trên thảm cỏ xanh bên rừng trúc.

Thế là chủ mẫu Tống Tiểu Hoa đã gặp mặt kẻ dưới theo phương thức như vậy...

Đầy tớ, nha hoàn kinh hãi vội chạy đến đỡ hai người dậy. Tống Tiểu Hoa trấn tĩnh phủi cỏ trên y phục và nhặt lá trúc rơi trên đầu rồi xoa tay, bước lên nói một câu:

- Chào mọi người! Mọi người vất vả rồi.

Còn Lục Tử Kỳ chỉ có thể cúi đầu làm như không có chuyện gì, trừng mắt nhìn thủ phạm Tống Vô Khuyết ngồi bên. Sau đó, chàng bị đánh bại như thường lệ. Trong lòng không khỏi oán thán, hình tượng uy nghiêm mà chàng đã khổ tâm tạo dựng suốt hơn hai mươi năm nay cuối cùng đã bị hủy hoại triệt để trong một ngày...

Có điều, từ chuyện này cũng có thể thấy người trong Niệm viện trung thành thế nào. Họ nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, bắt đầu

làm như không có chuyện gì xảy ra. Theo quy định, họ chia thành hai hàng nghênh đón chủ mẫu vào viện. Sau đó lại tập hợp đến phòng lớn bái kiến.

Nhìn thấy đủ dáng người trong một ngày khiến Tống Tiểu Hoa chóng hết cả mặt. Giờ đây nàng chẳng còn tâm trí mà chú ý quan sát từng người một. Dù sao đây cũng là viện nhà mình, sau này còn có nhiều thời gian. Thế nên, cùng lắm nàng chỉ mỉm cười, gật đầu nói qua loa vài câu.

Nàng chú ý tới ba người, một là Hiếu Yên bị Tống Vô Khuyết làm cho khiếp sợ hồi sáng, một là đầy tớ Hữu Dung mặc áo xanh dẫn họ qua cổng thành, còn cả một cô nương tên Thính Huyền khoảng mười sáu mười bảy tuổi dung mạo không quá nổi nhưng khí chất nhẹ nhàng, điềm tĩnh.

Hiếu Yên và Thính Huyền đều là đại nha hoàn trong Niệm viên, Hữu Dung là đầy tớ theo hầu Lục Tử Kỳ.

Lục Tử Kỳ thấy Tống Tiểu Hoa lơ đãng, bèn bảo đầy tớ lui hết, hai đại nha hoàn đi đốt hương trầm, chuẩn bị giường.

Hữu Dung đợi tất cả đầy tớ rời đi, mới ngần ngừ bước đến trước mặt Lục Tử Kỳ: - Nhị gia! Thật sự xin lỗi Nhị gia. Cửa là do tôi mở. Nhưng con chó lớn đó đi quanh cổng, tôi không dám không mở cho nó...

Lục Tử Kỳ nghĩ lại giây phút mất mặt lúc trước thì tức mà không phát tiết ra được đành giơ tay ra hiệu cho đầy tớ lui đi:

- Xem ra người cũng khác đấy, đến một con chó cũng không đối phó nổi.

Hữu Dung cắn răng bóp trán, lui đến cửa buông một câu:

- Điều này gọi là chủ nào tớ nấy. – Sau đó chạy mất dạng.

Tống Tiểu Hoa nhìn bộ dạng của Lục Tử Kỳ thì không nhịn được, khẽ cười:

- Nhị gia của chúng ta sợ chó còn sợ bị người khác biết cơ.

Lục Tử Kỳ cắn răng:

- Tiểu tử thối này thật là càng ngày càng to gan, không có quy tắc. Xem ra phải cho hắn ném chút lợi hại mới được.

Tống Tiểu Hoa phì cười: - Đó chính là tiểu thư đồng mà chàng nhắc đến trong thư ư? Chàng không nhớ hả?

Năm đó Lục Tử Kỳ chán chường bỏ nhà đi xa nên đã tiêu hủy hết kế ước bán thân của tất cả đầy tớ, chia tiền cho họ thôi việc. Duy chỉ có một người không chịu ra đi mà ở lại Lục gia đợi chàng trở về. Đó chính là Hữu Dung, năm tuổi đã theo chàng làm tiểu thư đồng. Thấy hắn trung thành đáng quý, Lục Thác tốt bụng thu giữ hắn bên mình.

Lần này nghe nói Lục Tử Kỳ trở về Lục gia, Hữu Dung không nói lời nào phhuri mộng chạy đến với chủ tử cũ khiến Lục lão gia tức không chịu nổi, luôn miệng mắng đã uống công nuôi dưỡng tên tiểu tử này ba năm nay, sớm biết như vậy, hồi đó nên đá hắn ra khỏi cửa, kệ hắn treo cổ hay đập đầu vào tường, thích chết thế nào thì chết.

Kế ước bán thân của Hữu Dung đã bị tiêu hủy, đã sớm là người tự do nhưng hắn cam lòng làm đầy tớ cho người khác chỉ vì muốn có thể tiếp tục làm việc cho chủ tử cũ. Niệm tình mười mấy năm giữa Lục Tử Kỳ và hắn, thích hắn làm việc đáng tin cậy, Lục Thác bèn để hắn theo mình vào quan nha, đồng thời định lo cho hắn một chút tiền đồ.

Còn Tống Tiểu Hoa có ấn tượng rất sâu sắc về Hữu Dung này không phải vì lòng trung thành mà đa phần là vì tên của hắn...

Hữu Dung, hữu dung nãi đại, nãi đại, nãi... đại... ngực... lớn... á... *

(*) Nguyên câu là “Hữu dung nãi đại, vô dục tắc cương” nghĩa là có lòng bao dung to lớn, chẳng chút dục vọng, đại nghĩa lắm liệt, không ai sánh bằng. Nhưng Tống Tiểu Hoa đã quy từ “nãi đại” ở câu này sang từ “ngực lớn”, từ đồng âm trong tiếng Trung.

Hữu Dung khoảng mười bảy mười tám tuổi, lông mày thanh tú, lộ vẻ linh hoạt, còn chưa hết nét trẻ con, vóc người cũng chỉ có thể coi là vừa mới trưởng thành, cao gầy như cây giá đỗ, e rằng chẳng có lấy múi ngực nào, vị trí đó thực sự không lớn...

Có điều liệu có giống như Lục Tử Kỳ? Thực ra rất được, chỉ là bị y phục che đi không nhận ra?

Nhìn biểu cảm trên mặt Tống Tiểu Hoa, Lục Tử Kỳ cảm thấy xương sống có chút ớn lạnh, khê ho một tiếng đứng dậy:

- Trời đã muộn rồi, tắm tấp xong thì đi nghỉ sớm thôi.

- Tắm ư? – Tống Tiểu Hoa tròn xoe đôi mắt cũng đứng dậy theo chàng: - Hay là chàng đi tắm trước đi. Thiếp đói bụng, thiếp làm chút đồ ăn đã.

- Cũng được. Nàng muốn ăn gì thì bảo kẻ dưới làm.

- Vâng. Chàng cứ mặc kệ thiếp. Mau đi đi. Mau đi đi.

Tống Tiểu Hoa đẩy Lục Tử Kỳ ra ngoài, đến cửa thì bỗng dừng lại, vòng tới trước mặt chàng, nói bằng giọng thảo luận một cách nghiêm túc:

- Đông Thanh! Chàng có cảm thấy thiếp có gì thay đổi không?

Câu hỏi đột ngột như vậy khiến Lục Tử Kỳ sững người, ngẫm nghĩ giây lát rồi mới thăm dò, trả lời:

- Trở nên... xinh đẹp ư?

Tống Tiểu Hoa nghiêm chỉnh gật đầu:

- Cụ thể?

- Ở... da trắng mịn hơn.

- Còn nữa không?

- Ở... tóc đen hơn, dài hơn.

- Có hai điều này thôi sao?

- À thì... khí chất càng độ lượng, đoan trang hơn.

- Tiếp tục.

- À thì... tính khí càng dịu dàng, hiền thực hơn.

- Hết rồi à?

Lục Tử Kỳ vắt óc suy nghĩ một hồi, đành khỗ sở xin tha:

- Dao Dao! Những lời trái với lương tâm, ta đều nói rồi. Nàng còn chê không đủ sao?

- ...

Tống Tiểu Hoa tức cì khói, chống nạnh, tạo hình ấm trà cổ điển:

- Chàng chẳng quan tâm thiếp chút nào. Thảo nào mua y phục cho thiếp đều không vừa.

- Không đâu. Mặc rất vừa mà. – Lục Tử Kỳ nhìn kỹ lại bộ xiêm y màu tím mình đã đặt biệt chuẩn bị cho nàng: - Bộ y phục này ta đặt thợ may tốt

nhất của kinh thành may cho nàng đấy. Lăng Nhi đang lớn, ta còn có thể theo miêu tả trong thư của nàng mà chuẩn bị y phục vừa cho con mà. Hơn nữa nàng so với khi chia xa cũng không hề có thay đổi gì lớn lắm...

- Không có thay đổi gì lớn lắm ư? – Tống Tiểu Hoa hậm hực chọc nách chàng: - Chàng đợi đấy. Lát nữa sẽ để cho chàng thấy rốt cuộc có thay đổi gì không?

Thấy nàng hậm hực sải bước xông ra, Lục Tử Kỳ chỉ có nước cười khổ sở. Đúng là đã trái lương tâm khen ngợi nàng rồi, thế mà vẫn còn chưa hài lòng. Ít nhất hai từ “dịu dàng” thì chẳng liên quan gì đến nàng...

Sớm biết như vậy thì khỏi phải lo nàng và Lăng Nhi đi đường bị bặm không có thời gian chọn mua y phục, giờ mặc đồ không hợp lại thấy không vui, cứ để cho họ tự đi chuẩn bị.

Phòng tắm của Niệm viên nối liền với phòng ngủ, rộng khoang hai mươi mét vuông, ở giữa là một bể tắm khoảng năm mét vuông. Bên thành bể có đầy đủ các loại đồ dùng để tắm, cạnh đó còn có một chậu tắm sang trọng bằng đồng. Sau tắm bình phong ở góc phòng có đặt y phục, giày, tất sạch sẽ.

Nước màu xanh ngọc bích, độ ấm vừa phải. Hơi nước bốc lên như sương mù mang theo mùi hương dịu nhẹ không rõ là gì.

Tống Tiểu Hoa cảm thán cuộc sống của kẻ có tiền và người nghèo thật khác biệt. Nàng bê bát mỳ trứng rau xanh đẩy cửa xông vào. Người ngồi trong bồn tắm quay lưng lại cửa lộ ra cái cổ và bờ vai hấp dẫn.

- Hữu Dung, ta đã nói bao nhiêu lần rồi. Sai này người không cần hầu hạ chuyện này nữa. Đi ngủ trước đi. – Giọng Lục Tử Kỳ trầm trầm, có chút không vui.

Ngừng một lát, không những không nghe thấy tiếng đáp, người đó vẫn tiếp tục đến gần, nghe bước chân đó hình như là nữ tử, chàng giật mình, giận dữ, quát nước bắn tung tóe, quát:

- Ra ngoài.

Cùng lúc đó là tiếng kêu khe khẽ:

- Bồng chết thiếp rồi.

Lục Tử Kỳ vội quay đầu thì thấy Tống Tiểu Hoa ướt sũng đang bê bát mỳ nóng vì không kịp đề phòng nên đổ hết ra, muốn bước mà lại không dám bước, đành kêu lên khốn khổ.

- Dao Dao! Sao lại là nàng? Sao không lên tiếng? – Lục Tử Kỳ vội đứng dậy định tới giúp nàng thì bỗng nhớ ra lúc này mình không mảnh vải che thân, mặt đỏ lựng, vội ngồi xuống, chỉ vội nói: - Mau đặt xuống. Cẩn thận kẻo bồng.

Tống Tiểu Hoa kêu “ai da, ai da” mấy tiếng rồi đặt bát xuống thành bễ, thối mu bàn tay oán trách:

- Chàng làm gì thế? Tự nhiên lại nổi cáu.

Lục Tử Kỳ cầm lấy tay nàng xem xét kỹ:

- May mà không có gì đáng ngại. Đây đã là lần thứ hai bị bồng rồi đấy. Nàng xem, nàng cứ lóng nga lóng ngóng.

- Lần này có thể trách thiếp sao? Chàng còn chưa trả lời câu hỏi của thiếp.

Do dự một lát, Lục Tử Kỳ thản nhiên nói:

- Ta tưởng là kẻ dưới không biết giữ bốn phận.

- Ồ... Thiếp hiểu rồi. – Lúc này tâm trạng Tống Tiểu Hoa rất vui, ngồi xuống bên thành bể vỗ nhẹ đầu chàng: - Rất có nguyên tắc! Thể hiện rất tốt!

Lục Tử Kỳ dờ khóc dờ cười:

- Sao nàng lại bê mỳ chạy vào phòng tắm ăn?

- Vì muốn cùng chàng ăn bát mỳ này.

- Tại sao? Ta không đói mà.

- Dù là ăn một miếng, ăn một sợi mỳ cũng là ăn. – Tống Tiểu Hoa nghiêm túc hiểm có: - Chàng còn nhớ buổi tối ly biệt đó không? Thiếp đã làm một bữa bánh chẻo.

- Đương nhiên ta nhớ. Bánh chẻo đó đều đặn nặn ngắn và nhỏ, nàng đã mất rất nhiều công sức.

- Chàng có biết tại sao phải cầu kỳ như vậy, hơn nữa còn không cho chàng giúp không?

- Ta hỏi rồi nhưng nàng không chịu nói cho ta biết.

- Vậy giờ chàng nghe cho kỹ nhé. – Tống Tiểu Hoa chọn sợi mỳ dài trong bát gấp ra: - Bát mỳ này cũng là thiếp tự tay làm. Mỗi sợi mỳ trong đó đều dài và dai. Ý là thời gian chúng ta bên nhau sẽ rất dài, rất dài.

Lục Tử Kỳ đột nhiên hiểu ra:

- Thế nên bánh chẻo khi ly biệt đó nghĩa là hy vọng thời gian chúng ta xa nhau sẽ...

- Rất ngắn, rất ngắn.

Hai giọng nói đồng thanh vang lên, một trong tréo, một dứt khoát cùng vui vẻ hòa trong làn khí nước lơ mờ, không gian và đất trời như hòa chảy cùng nhau.

- Dao Dao! Từ nay về sau, chúng ta sẽ không chia xa nữa.

- Vâng. Dù sao làm bánh chèo cũng mệt chết đi, đời này thiếp không muốn làm bánh chèo lần nữa đâu.

Lục Tử Kỳ thoi cười:

- Bát mỳ này, chúng ta mỗi người một nửa nhé.

- Thôi đừng. Giờ chàng lại không đói, hơn nữa sắp đi ngủ rồi, cần thận kéo dạ dày lại khó chịu. Ăn một sợi là được rồi.

- Nàng nấu thơm như vậy làm ta thấy đói rồi. Hơn nữa. dạ dày của ta không yếu như thế đâu, sớm thành bức tường đồng thép rồi.

Tống Tiểu Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu trình trọng:

- Được rồi. Dù sao lát nữa cũng phải vận động. Coi như nạp năng lượng bổ sung. Đừng để đói là kiệt sức lại than.

- ...

Thế là hai người một ngòai xồm bên bể nước, một ngòai trong bể lặng lẽ cùng ăn tô mỳ.

Vừa ăn xong, Tống Tiểu Hoa không thể chờ đợi nói:

- Đông Thanh! Chàng đứng dậy đi.

Lục Tử Kỳ sững người, vô thức co rúm lại:

- Làm gì?

Tống Tiểu Hoa vỗ vào bờ vai trần của chàng:

- Đã là phu thê rồi còn ngại gì chứ? Có chỗ nào của chàng mà thiếp chưa từng thấy, chưa từng động đến chứ?

Khuôn mặt Lục Tử Kỳ thật là rạng rỡ như hoa đào mùa xuân:

- Dao Dao! Có chuyện gì, chúng ta về phòng rồi nói...

- Hì hì hì! Thiếp thích bộ dạng chàng bị quấy nhiễu: - Vỗ khế vào mặt chàng, Tống Tiểu Hoa tiện tay cầm chiếc áo dài bên cạnh đưa cho chàng: - Cho chàng mảnh vải che thân được rồi.

Lục Tử Kỳ đỏ mặt tía tai quay lưng đi, dưới ánh mắt sững sờ của nàng, chàng hít một hơi thật sâu rồi quay người lại cố tỏ ra bình thường:

- Rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Mái tóc đen xõa xuống, mặt còn ánh nước. Chiếc áo dài trắng bông bênh, gợn sóng nước lăn tăn. Đúng là một giai nhân trong nước.

Tống Tiểu Hoa ộc máu mũi rồi...

Nàng bịt lỗ mũi, ngẩng đầu lên, sau đó bước lại gần, đứng ngang với Lục Tử Kỳ trong bể, kéo hai tay chàng lên đặt vào eo mình:

- Chàng không cảm thấy, chỗ này của thiếp nhỏ đi, y phục có phần hơi rộng sao? Còn chỗ kia thì lại hơi chật.

Lục Tử Kỳ cứng đờ người trong nháy mắt, giọng nghẹn lại:

- Dao Dao...

Tống Tiểu Hoa bĩu môi, làm vẻ ấm ức:

- Chàng còn nói thiếp không có gì thay đổi. Trong mắt chàng căn bản không hề có thiếp.

Lục Tử Kỳ tranh đấu lần cuối cùng:

- Nàng đừng, ép ta...

Vòng tay ôm lấy cổ chàng, ngón tay khẽ vuốt ve sống lưng chàng, Tống Tiểu Hoa mỉm cười:

- Thiếp ép chàng đấy, sao hả?

Nhìn mái tóc ướt của nàng, hơi nước bốc lên làm đỏ ửng đôi má, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, đôi mắt ranh mãnh giấu sau làn sương trắng mê li, cuối cùng Lục Tử Kỳ không thể kìm nén được nữa.

Không nói thêm gì, chàng ôm eo nàng bế bổng lên cùng chìm vào trong làn nước, một tay kéo đồ trên mình, hòa vào nét quyến rũ vô hạn.

Trong phòng, một bể nước xanh khuấy đảo.

Ngoài phòng, một vầng trăng tròn giữa trời.

Trăng và người đoàn viên.

Ngày hôm sau, Tống Tiểu Hoa lưng mỏi eo đau nhưng lúc bình minh vẫn cố bò dậy khẽ hôn Lục Tử Kỳ một cái, chạm thì chạm cho trót, vót thì vót cho trơn.

Đang là mùa hạ nóng nực nên những quy tắc có thể miễn được đều miễn. Cơ bản mọi người đều thi mình trong tiểu viện, vào bếp ăn uống riêng. Có điều, thân là con dâu mới vào phủ, sáng sớm ngày hôm sau, bất luận thế nào Tống Tiểu Hoa cũng phải đi thỉnh an các trưởng bối.

Mắt nhắm mắt mở sửa soạn mọi việc, đợi Hiếu Yên và Thính Huyền hầu hạ chải tóc, rửa mặt, trang điểm, thay xiêm y, nàng lại mơ hồ như chủ khi nhỏ há miệng để người ta đút cho ăn một bát chè hạt sen, ngân nhĩ, bạc hà. Ăn xong, Tống Tiểu Hoa bị Lục Tử Kỳ đứng bên nửa lồi nửa bế ra khỏi cửa.

Nửa năm nay giao lưu với các phu nhân quyền quý, tiểu thư khuê các, Tống Tiểu Hoa đã sớm quen như phế nhân thiếu chân tay để mặc cho kẻ dưới hầu hạ từ đầu đến chân, cũng chấp nhận sự khác biệt về thân phận giữa người với người, còn gọi là khác biệt giai cấp.

Ở thời đại này, con người chia thành rất nhiều hạng, một khi là nô tì thì sẽ bị coi như hàng hóa, được mua bán bằng giá cả rõ ràng. Những người đó bị chủ bỏ dối là chuyện bình thường, nếu phạm lỗi bị đánh chết cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Thế nên đừng nói gì đến bình đẳng, muốn xưng hô tử muội bình thường với kẻ dưới thì đúng là nhàn rồi vô nghĩa.

Là một cá thể, muốn chống đối lại chế độ, quy tắc của bối cảnh thời đại không gọi là dũng cảm mà là ngu muội...

Tất cả những gì Tống Tiểu Hoa có thể làm cũng chỉ là đối xử tốt, không sỉ nhục nhân cách của kẻ dưới, không bắt lỗi vô lý.

Nhưng sự khác biệt chủ tớ, sự phân biệt trên dưới tuyệt đối không thể bỏ qua. Nếu không, người chịu thiệt không chỉ mình nàng. Mỗi người đều có vai diễn mà họ cần diễn. Nếu vượt qua giới hạn, vượt qua quy định thì ắt sẽ phải chịu trừng phạt.

Nói một cách đơn giản bằng bốn chữ “biết giữ bốn phận”.

Chẳng hạn, bốn phận trước mắt của Tống Tiểu Hoa là đóng vai con dâu hiền thực, đức hạnh trước bốn vị di nương và Lục lão gia.

Thủ đoạn trị gia của Lục lão gia đúng là đệ nhất, có thể khiến thê thiếp tứ phòng sống hòa hợp. Về căn bản, ông đã sắp xếp chuyện nghỉ ngơi “làm bốn nghỉ ba”. Nếu tính theo một tuần thì từ thứ hai đến thứ năm sẽ lần lượt từng người, sau đó từ thứ năm đến chủ nhật, mọi người đều nghỉ ngơi, tập trung lại nói chuyện, đánh bài gì đó, công bằng, không thiên vị.

Đều là người có tuổi, những đấu đá tranh đoạt cũng đã thành chuyện cũ, chỉ để lôi ra cười với nhau mỗi khi nhàn hạ. Các con gái, con trai của họ đều đã yên bề gia thất, công danh cũng đều coi như không ai thua kém ai, chẳng phải lo cuộc sống sau này. Điều quan trọng hơn nữa là Lục lão gia đã có chủ trương về phương diện gia sản, người khác căn bản không thể tác động được gì. Nếu đã như vậy, còn gì mà so đo tính toán chứ? Cuộc đời ngắn ngủi, thời tuổi trẻ tính đi tính lại, cuối cùng vẫn làm bạn bên nhau, bình yên sống phần đời còn lại là được rồi.

Bốn vị di nương đều có tiểu viện của riêng mình nằm ở chính Đông của Lục phủ, bài trí thông nhau. Thời trẻ có thể tiện cho Lục lão gia lần lượt đến chỗ các mỹ nhân, tuổi già thì cũng tiện cho ông đi lại...

Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ đến vấn an lần lượt Nhị di nương, Tứ di nương, Ngũ di nương, hàn huyên khách khí vài câu, cuối cùng thì đến chỗ Tam di nương.

Vì tối qua Lục Lăng được đưa đến đây, Lục lão gia muốn bên cháu lâu hơn bèn tới chỗ Tam di nương trước, đổi ngày cho Tứ di nương và Ngũ di nương, gọi là “điều nghỉ”...

Khi hai người đến nơi, chỉ thấy một vị phu nhân duyên dáng thong thả tưới hoa trong vườn, cử chỉ vô cùng tao nhã từ trong ra ngoài, vẻ thanh tú khó bị thời gian làm phai mờ.

Nghe có tiếng động, và hơi ngẩng lên:

- Đông Thanh đến rồi. Mau dẫn thê tử của con vào phòng ngồi đi. Ta rửa tay rồi vào ngay.

Giọng nói từ tốn không vội, từng từ rành rọt khiến người ta không khỏi cảm thấy có khoảng cách. Có điều nét mặt thì lại hiện lên nụ cười, lộ ra vài phần thân thiết.

- Di nương cứ tiếp tục đi. Không cần phải để ý đến chúng con đâu.

Lục Tử Kỳ đáp một câu, vội dẫn Tống Tiểu Hoa chào hỏi rồi đi vào trong phòng, tự mình rót một ly trà hoa đã pha sẵn:

- Nếm thử xem. Trà này là cánh hoa mai phơi khô thanh nhiệt hạ hỏa rất tốt đấy.

Tống Tiểu Hoa đang khát, quay lại ngẩng cổ lên uống cạn rồi chép miệng:

- Cho thiếp chén nữa.

- Nàng uống như trâu vậy thật phí trà ngon của di nương.

Chẳng thềm để ý đến lời đùa của Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa uống liền một mạch đến nửa ấm trà:

- Có thể coi là đã rồi. – Lúc này nàng mới nhớ ra, nhìn xung quanh: - Sao không thấy có kẻ dưới nhỉ?

- Di nương thích yên tĩnh. Kẻ dưới trong viện này vốn rất ít. Hơn nữa, ta thường đến đây, nên cũng không cần có người đặc biệt ở bên hầu hạ.

Khi Lục Tử Kỳ lên năm tuổi thì mẫu thân bị bệnh qua đời, huynh đệ Lục Tử Kỳ và Lục Tử Hằng được Tam di nương Tần Thị nuôi dạy chăm lo nhiều nhất. Hơn nữa vì hồi đó Lục Tử Kỳ còn nhỏ nên tình cảm với Tần Thị càng thấm thiết như mẫu tử ruột thịt.

Tần Thị xuất thân từ một vọng tộc thất thế ở Giang Nam, thuở nhỏ đã gặp cảnh gia biến như vậ nên cảm nhận được sâu sắc phú quý vinh hoa chỉ là hư không. Sau khi gửi thân là thiếp của Lục Thác thì luôn luôn khiêm tốn nhún nhường, chẳng hề có lòng tranh giành đấu đá. Ước nguyện duy nhất của bà là nuôi dạy đứa con độc nhất bình an trưởng thành.

Con trai bà là nhi tử thứ năm trong sáu nhi tử của Lục gia nhưng lại là người ra ngoài làm quan sớm nhất, từ đó đến giờ đã có nhiều thành tựu, mấy năm trước còn đón gia quyến về. Tần Thị không có văn bối để chăm sóc bèn đưa Lục Lăng vừa chào đời về nuôi, tận tình dạy bảo.

Vậ nên tình mẫu tử giữa Lục Tử Kỳ và bà là tình cảm sâu đậm nhất, xưng hô bình thường không nói lên điều gì, cũng gọi “di nương” nhưng so với ba vị di nương kia thì thân thiết vô cùng.

Tống Tiểu Hoa biết nguyên do bèn gật đầu đáp theo:

- Căn phòng này bài trí thật có thẩm mỹ. Nhìn những bức tranh chữ treo trên tường mới đẹp làm sao.

Lục Tử Kỳ bóp trán.

Nha đầu này bất luận ở phương diện nào cũng đều cực kỳ có tài, học cái gì biết cái đó, nhưng chỉ cần gặp phải thơ từ, ca phú, thư pháp, hội họa là sự thông minh ấy biến mất tằm. Mang cả một xe thư tịch quý giá đi suốt nửa năm trời mà đầu óc cũng chẳng sáng ra chút nào, cùng lắm lúc nhàn rỗi không có việc gì thì lật vài trang ra xem cho đỡ buồn thôi.

May mà đã nói chuyện trước với lão gia, khi gặp mặt không đề cập đến chuyện này. Nếu không, với gia phong của Lục gia, bữa tiệc lớn nào mà chẳng có trò tửu lệnh ngâm thơ?

Có điều muốn làm được điều này phải dựa vào tích lũy lâu ngày chứ nhất thời nóng vội cũng không ổn. Đành phải đợi sau này dần dần dạy

nàng. Trước mắt ngộ nhờ gặp tình huống gì, cũng chỉ có... haizzz, tùy cơ ứng biến, cầu Trời khân Phật thôi...

- Dao Dao! Bình tranh chữ không nên dùng từ đẹp hay không làm tiêu chuẩn.

- Vậy dùng tiêu chuẩn gì?

- Phải ngắm và thưởng thức ở các phương diện như bút lực, bút pháp, bút ý và chi tiết bố cục tổng thể...

- Những thứ này tốn nhiều công sức thế chẳng phải sẽ khiến cho người xem khó chịu sao? Xem dễ chịu không phải là đẹp sao? Từ của thiếp là từ tổng kết tất cả.

- ...

Khi hai người nói chuyện, Tần Thi tự tay bê một đĩa bánh đi vào:

- Thế nào? Những bức tranh này của ta được chứ?

Tống Tiểu Hoa liền vội vàng đón lấy đĩa bánh, cười xấu hổ:

- Con căn bản không hiểu gì, nói linh tinh thôi ạ.

Tần Thi cười:

- Đông Thanh miêu tả về con không sai chút nào. Đúng là hiếm có người tính tình thật thà như con. Có lẽ con đã biết Đông Thanh thân thiết với ta từ nhỏ. Ta gọi con theo nó là Dao Dao được không?

Tống Tiểu Hoa thực sự cảm thấy hãnh diện.

Hôm qua bất luận là lần đầu gặp mặt hay trong buổi tiệc, vị Tam di nương này đều chỉ nói với nàng vài câu, cũng chẳng nhìn nàng lấy vài lần,

khác hẳn với sự nhiệt tình của mấy vị khác. Điều này khiến nàng cảm thấy băn khoăn lo lắng, không hiểu rốt cuộc mình có điểm gì khiến vị này không vừa mắt nên chẳng có chuyện “yêu nhau yêu cả đường đi”.

Giờ đột nhiên được đối đã khác biệt như vậy, nàng nhất thời không kịp xoay chuyển, ngẫm nghĩ mãi mới đáp:

- Đây là Tam di nương nâng đỡ văn bối, có gì không tốt đâu ạ?

Tần Thị mỉm cười:

- Vậy thì con cứ trực tiếp gọi ta là di nương như Đông Thanh được rồi.

Tống Tiểu Hoa lại thêm hãnh diện, cảm kích rơi lệ. Sự khác biệt một trời một vực này đúng là như gà mái già biến thành vịt...

Lục Tử Kỳ hoàn toàn không có phản ứng gì trước điều hiển nhiên này, chọn một miếng bánh ăn rồi lại nhấp hai hớp trà:

- Đồ ăn di nương làm lúc nào cũng ngon.

Tần Thị cười nói:

- Đừng chỉ biết ăn một mình thế.

Tống Tiểu Hoa khôi phục lại trạng thái vội vàng tự mình tiếp mình, ăn ăn uống uống nhưng cũng không quên vài câu khen ngợi. Tiếp theo nhanh chóng phát hiện:

- Di nương cũng thích tự mình xuống bếp ạ?

- Nhàn rồi không có việc gì thì giết thời gian thôi.

- Thi thoảng con cũng làm mấy món ăn vặt Giang Nam, không biết có chính thống không. Nếu hôm nào di nương rảnh rồi thì phân biệt giúp con

một chút.

- Điều này có gì khó chứ. Con tranh thủ thời gian qua đây được rồi. –
Nụ cười của Tần Thị càng lúc càng thân thiện: - Ta cũng đang muốn nghe
con nói về Giang Nam.

- Thế giờ này ngày mai con lại đến quấy rầy. Di nương có tiện không
ạ?

Tần Thị nhìn Lục Tử Kỳ:

- Chỉ cần Đông Thanh không ý kiến gì, con có thể đến chỗ ta bất cứ
lúc nào.

- Xem di nương nói kìa. Nhưng phạm là chuyện di nương quyết định,
con đâu thể nói không chứ? – Lục Tử Kỳ ra vẻ vô tội, vắn tay rồi lại nói: -
Sao không thấy cha và Lăng Nhi ạ?

- Mới sáng sớm hai người đã chạy ra ngoài đi chơi chim rồi. Ông ấy
còn nói đưa Lăng Nhi đến Trà lâu ăn sáng nghe hát kịch, có lẽ đến trưa mới
về.

Nói chuyện một lát, Lục Tử Kỳ dẫn Tống Tiểu Hoa cáo từ, giương ô
lên che nắng, đi một vòng quanh những nơi thường đi sau này để quen
đường.

Lục Lăng mãi tận sẩm tối mới có một ma ma dẫn về. Còn mang theo
một bọc lớn quần áo, đồ dùng, tất cả đều là thành quả cùng Lục Thác dạo
phố hôm nay.

Lâu lắm rồi, Tống Tiểu Hoa chưa từng xa cách nó lâu như thế nên
nàng vội ôm lấy nắm xôi nhỏ đang ướt đầm mồ hôi thơm một trận rồi mới
vừa bế nó đi tắm, vừa hỏi một ngày một đêm nó ăn gì, làm gì.

Lục Lãng vừa nghe bèn khố não than:

- Mẹ! Sao mẹ giống di nãi nãi* thế, toàn thích hỏi con những điều này?

(*) Cách gọi người mẹ kế của cha.

Tống Tiểu Hoa tim như ngừng đập:

- Tại sao con lại nói vậy?

- Di nãi nãi hỏi con rất nhiều câu hỏi như vậy. Chẳng hạn khi ở “huyện Bắc Nhai” một ngày ba bữa con ăn gì? Khi đi đường, xuân hạ thu đông, con mặc gì? Đồ ăn mẹ nấu có ngon không? Mẹ nấu ngon nhất món gì? Ồ còn có tính khí của mẹ có dễ chịu không? Mẹ có nổi nóng không?... Hỏi kỹ như vậy, đến khi con buồn ngủ muồn ngủ cũng không cho, nhất định phải trả lời xong mới được.

Tống Tiểu Hoa cầm chiếc khăn khô lau người cho củ cải đang bấu môi mặt đầy ẩm ứ, sau đó mới bế lên rồi lại thơm hai cái:

- Tiểu tử ngốc! Di nãi nãi làm thế là vì quá thương con, quá yêu con thôi.

Thảo nào thái độ của Tần Thị đối với nàng lại khác hẳn sau một đêm. Hóa ra biết được mẹ kế này không ngược đã Lục Lãng chút nào thì mới tiếp nhận nàng.

Đây mới là người thật sự tốt với Lục Tử Kỳ và Lục Lãng...

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 14

Type: lazy_nhi

Để ổn định cuộc sống cho thê tử và con trai, Lục Tử Kỳ xin nghỉ phép nửa tháng, những ngày này ngoài giúp Tống Tiểu Hoa làm quen với gia cảnh nhà họ Lục, còn kiểm tra bài vở của Lục Lăng.

Câu nhóc bốn tuổi rồi, đã đến lúc đi học. Lục gia có học phủ riêng, mời một nhà nho uyên bác đến dạy cho con cháu trong họ. Những bé trai từ ba tuổi trở lên của các chi phái khác đều có thể nhập học, sau khi có kiến thức cơ bản sẽ lựa chọn tình hình và yêu cầu để mời phu tử về dạy riêng, chuẩn bị cho con đường công danh khoa cử sau này.

Lúc trước Lục Thác bận rộn việc công và cũng không muốn cho Lục Lăng tiếp xúc qua sớm với bài vở khô khan, nên chưa từng yêu cầu cao trong việc làm văn luyện chữ, mà chỉ thỉnh thoảng lúc nhàn rỗi chỉ bảo đôi điều,

Ngược lại, trong thời gian chàng vắng nhà, Lục Lăng đã biết được rất nhiều chữ, đọc được mấy cuốn sách nhập môn cơ bản, cộng thêm Tống Tiểu Hoa cũng dạy cho mấy thuật toán dễ hiểu, giảng giải về phong tục tập quán của các địa phương gặp trên đường đi, và cả phép ghi nhớ liên tưởng, ghi nhớ tượng hình, tư duy rời rạc gì gì đó hết sức kì lạ, nên Lục Lăng tiếp tục tiếp thu được khá nhiều kiến thức.

Lần này Lục Thác chỉ cần giúp con trai hệ thống lại, phân ra cái nào chính, cái nào phụ, bắt con học thuộc những đề tài thầy hay hỏi khi gặp lần đầu.

Lục Thác hầu như ngày nào cũng sai người đến đón Lục Lăng, hai ông cháu cùng nhau chơi chim, đến quán trà, dạo phố. Tuy có mười mấy đứa cháu nội cả trai lẫn gái, nhưng ông vẫn yêu chiều Lục Lăng như vậy là vì do ảnh hưởng giáo dục của Tống Tiểu Hoa nên “năm xôi nhỏ” đã sớm quen với việc bộc lộ cảm xúc của mình, ví như thơm này, ôm này, nói những lời nũng nịu này,...

Ở thời đại này, sự giao lưu tiếp xúc giữa tiền bối và và vãn bối rất hạn chế, hầu hết tất cả mọi người thậm chí cả đời chưa từng biết đến cái ôm thân mật dành cho cha mẹ mình. Càng không nói đến một người đứng đầu một đại gia tộc uy nghiêm như Lục Thác, con cháu đầy đàn, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được tình thân bộc lộ một cách tự nhiên đến vậy.

Giờ đây tuổi đã cao, mong muốn lớn nhất là được hưởng phúc lộc vui vầy bên con cháu, sự xuất hiện của Lục Lăng có thể nói là làm thỏa nhu cầu tâm lý đó của Đại lão gia, nên ông càng chiều cháu đến vậy cũng không có gì là lạ.

Còn Tống Tiểu Hoa cũng không nhà rồi, thời gian này đến chỗ Tam di nương Tần thị năm sáu lần, cùng di nương làm mấy món điểm tâm đặc biệt mang hương vị thuần khiết của vùng Giang Nam theo những gì ghi chép trong cuốn sách mà Nguyên Hạo cho, hai người ngày càng hòa hợp, cảm giác như nàng dâu với mẹ chồng.

Các di nương và tỷ muội khác thì đương nhiên nàng cũng phải đến, có lúc còn bị mọi người kéo vào chơi đánh bài, chơi qua chơi lại kẻ thua người thắng, nhưng mỗi lần xong đều rất vui vẻ hòa nhã.

Tóm lại chỉ có hơn mười ngăn ngủi, nhưng kết quả rất mỹ mãn, chí ít nhìn bề ngoài thì Tống Tiểu Hoa đã bắt đầu hòa nhập với đại gia đình này rồi, hơn nữa còn chung sống rất thuận lợi, ôn hòa như cá gặp nước.

Trong một khoảng thời gian, tất cả đều biết, Nhị gia được mọi người kính nể, Nhị phu nhân mới nói năng dễ nghe, không mất lòng ai, Lục tiểu thiếu gia thành cháu cưng của Lục lão gia. Niệm viên giờ là nơi được coi trọng nhất trong phủ nhà họ Lục.

Lục Thác mới “đi làm” được mấy ngày, Lục Lăng thì học tập ngày càng tiến bộ, ban ngày chỉ có một mình Tống Tiểu Hoa ở nhà. Thời gian này đúng lúc nóng nực, nhiệt độ cao nhất cũng tầm ba lăm ba sáu độ, ở thời Đại Tống mà không có điều hòa, quạt máy, kem thì quả là hết sức khó chịu.

Tống Tiểu Hoa diễn tròn vai yếu điệu thực nữ, dâu hiền vợ thảo lâu như vậy giờ xem như có cơ hội để nghỉ ngơi rồi, vì với thời tiết này mọi người chỉ muốn chui vào nhà tránh nắng, quyết không ra ngoài.

Thế nên dù nắng nóng khó chịu, mồ hôi đầm đìa thì tâm trạng của Tống Tiểu Hoa vẫn rất vui tươi.

Không cần giả vờ làm thực nữ nữa nói nhỏ nhẹ, dáng đi uyển chuyển, không cần vắt óc suy nghĩ lời hay ý đẹp, không cần hào theo những lời linh tinh không đúng với suy nghĩ thật của mình...

Tống Tiểu Hoa nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế mây, nheo mắt nhìn ánh mặt trời chói chang bị ngăn cách bởi nhiều lớp lá nho, xoa đầu Tống Vô Khuyết đang ngồi bên cạnh với chiếc lười thè dài đến một thước mà than rằng:

-Khốn thật, đây là cuộc sống dành cho người.

-

Chú chó nóng đến nổi mất đi vẻ oai vệ thường ngày, nằm bẹp dưới nền đất giống như miếng da chó, nghe những câu nói vừa này chỉ ghêch mắt lên phản ứng.

Tống Tiểu Hoa liếc nhìn nó một hồi, đột nhiên cười tinh quái, dùng giọng điệu của con sói già nói:

-Vô Khuyết à, bây giờ mà nóng lắm đúng không? Vậy thì cắt ngay bộ lông dài trên người mà đi. Tuy ở đây không có nơi nào chuyên làm đẹp cho chó, nhưng ta nghĩ tay nghề của ta không đến nỗi tồi. Mà ngồi đây ngoan nhé, ta đi lấy kéo...

-

Nàng chưa dứt lời, Tống Vô Khuyết vừa nãy còn trông như sắp chết giờ đột nhiên trở nên hoạt bát, bỏ chạy không kịp nhìn đường, vừa hay đụng phải Hiếu Yên đang bê khay dưa hấu ướp lạnh, đổ hết lên người. Thấy dưa hấu đổ đầy ra đất, chú chó không chạy nữa chỉ chăm chăm liếm dưa, bộ dạng như thách thức cắt đi, cắt đi, cắt tôi như con gà trụi lông đi...

Hiếu Yên tức giận lồm cồm bò dậy, giọng đanh đá:

-Con chó chết tiệt, con chó mất nết, làm ta ngã rồi!

-

Lúc trước Lục Thắc tìm người làm trong tiểu viện với một điều kiện đó là không được sợ chó. Hôm đó Hiếu Yên mất bình tĩnh như vậy là vì không nghĩ con “chó to” mà Nhị gia nói lại to đến thế...

Sau hơn hai mươi ngày cố gắng, Niệm viên cơ bản đã trở thành một nơi hòa hợp giữa người và chó. Chỉ có điều ngay từ ban đầu Hiếu Yên và Tống Vô Khuyết đã không có ấn tượng tốt về nhau, như cái gai trong mắt, nên luôn dùng cách “đối đầu đến cùng” để bày tỏ tình yêu thương với nhau...

So với tính cách chững chạc bình tĩnh của Thính Huyền thì Hiếu Yên có phần nóng nảy hơn, tính khí ngay thẳng có gì nói nấy giống Tống Tiểu

Hoa. Trong chớp mắt, Tống Vô Khuyết đã ăn hết sạch chỗ dưa hấu dưới đất, ngồi liếm mũi một cách mãn nguyện. Hiếu Yên trông thấy bộ dạng ngông nghênh đó càng thêm tức giận, cúi người xuống nhìn vào mặt chú chó:

-Ta vất vả khổ sở mất bao nhiêu thời giờ gọt vỏ bỏ hạt cuối cùng lại làm lợi cho cái bụng chó của mày. Sớm biết vật ta bỏ ba đậu* vào trong xem mày có còn sức để phá hoại nữa không?

-

(Ba đậu còn gọi là Bã đậu, Mặc vát, Cóng khói,... Nó là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, có xuất xứ từ Tứ Xuyên, Trung Quốc. Dầu Ba đậu là một chất tẩy mạnh, có thể gây đau bụng dữ dội, đi ngoài, còn có thể gây chết người nếu dùng liều lớn)

Đổi lại những lời căn nhắc là cái hắt xì rõ to của Tống Vô Khuyết, làm mặt Hiếu Yên đầy nước, sau đó nó bè mồm, lắc lư trở về bên cạnh Tống Tiểu Hoa, biểu thị một thái độ rất rõ ràng đó là... coi thường!

-Vô Khuyết nhà ta không dốt đến thế đâu, làm sao mà nhai thuốc được! Người tưởng cái mũi của chó chỗ để cho có thôi sao?

-

Tống Tiểu Hoa chứng kiến sự việc không nhịn nổi cười, vừa cười vừa lấy ra một cái khăn lụa đưa cho kẻ kém may mắn đang giậm chân tức giận:

-Đừng đứng đây giậm chân nữa, không thấy nóng à? Mau đi rửa đi, tiện thể làm cho ta khay dưa hấu khác. Lăng Nhi cũng sắp đi học về rồi, lát nữa ta ăn cùng nó.

-

Hiếu Yên vừa đi thì Lục Lãng chạy vào.

Trên người mặc bộ “đồng phục” áo dài lụa màu xám viền dưới màu trắng, đầu đội chiếc khăn nhỏ hình vuông. Tiểu công tử ăn mặc như thư sinh lúc này trông không giống người đọc sách lắm. Vì áo trắng thì bẩn, khăn vuông thì lệch, mặt và tay lấm lem, người đầy mồ hôi, mắt long lên đờ đờ sát khí,, trông rất giống thảo khấu rừng xanh.

-Ồ, Lãng Nhi! Con sao vậy? – Tống Tiểu Hoa vội vàng kéo cậu bé vào lòng, mắt nhìn về phía tiểu đồng đang sợ sệt theo sau: - Người chăm sóc tiểu thiếu gia như thế này ư?

-

Tiểu đồng này ngày nào cũng theo Lục Lãng đến học phủ, nó cúi gằm mặt, vội vàng quỳ xuống, chưa kịp nói gì thì Lục Lãng đã mở miệng:

-Mẹ, không liên quan đến huynh ấy, là con không cho huynh ấy giúp.

-

-Nếu con không muốn ta phạt hẳn thì phải nói thật, sao lại ra nông nỗi này?

-

Lục Lãng im lặng một hồi mới tức giận nói:

-Bọn họ toàn gây khó dễ cho con!

-

-Ai cơ?

-

-Lục Phi, Lục Vân, Lục Cường, Lục Liễu, Lục Hề,...

-

Một loạt tên người được liệt kê ra làm Tổng Tiểu Hoa đầu đầu, may có đầy tớ đứng bên cạnh giải thích:

-Đều là tiểu thiếu gia của các chi trong họ.

-

-Ồ... Đó là các bạn học của con, sao, có mâu thuẫn gì à?

-

-Bọn họ bắt nạt con vì con là người mới đến, nói con là người nhà quê, người miền núi, nói con... là con hoang không có mẹ, là... đồ đáng ghét... đến cha ruột cũng không muốn nhận...

-

Lục Lăng nấc lên từng tiếng ngắt quãng nhưng nói rất rõ ràng, cố kìm nén không cho nước mắt rơi, hai tay nắm chặt đến trắng bệch.

Tổng Tiểu Hoa càng nghe càng tức giận, bọn trẻ con thì hiểu gì, những lời này rõ ràng là do người lớn nói ra. Không dám nói trước mặt mà đi tọc mạch sau lưng, mượn trẻ con để chọc gậy bánh xe, khổn kiếp, thật đáng đánh mà!

-Lăng Nhi! Những lời xằng bậy đó con cũng tin sao?

-

-Không ạ! Lăng Nhi có mẹ mà, cha cũng cần Lăng Nhi nữa.

-

Nhìn vào đôi mắt trong veo của Lục Lăng, Tống Tiểu Hoa trầm giọng:

-Lăng Nhi! Con nhớ nhé, con hạnh phúc hơn bọn chúng, có mẹ đẻ ra con, bên con suốt mười tháng, sau đó lên thiên đường để bảo vệ cho con, con còn có mẹ nuôi dưỡng con, bên con đến lúc trưởng thành, đến lúc con không cần nữa mới thôi. Còn cha con là người thương con nhất, yêu con nhất thế gian này, mãi mãi cần con. Vì thế tất cả bọn chúng đều nói lung tung, con đừng để ý đến chúng làm gì.

-

Lục Lăng gật đầu:

-Lăng Nhi hiểu rồi. Lăng Nhi sẽ ghi nhớ lời mẹ. Nhưng Lăng Nhi không để ý đến bọn họ mà là bọn họ gây sự với Lăng Nhi.

-

-Chúng nó bắt đầu gây khó dễ cho con từ bao giờ?

-

-Từ... ngày đầu tiên nhập môn.

-

Tống Tiểu Hoa ngạc nhiên:

-Ngày đầu tiên ư? Sao lúc trước mẹ không nghe con nói gì?

-

Lục Lăng vốn tố chất thông minh, bài vở vừa học đã thông, phụ tử trong học phủ rất hài lòng về cậu bé. Mỗi ngày đều vui vẻ đến trường rồi lại vui vẻ về nhà, kể chuyện hôm nay học gì mới, gặp gì thú vị trên đường đi.

Lục Tử Kỳ và Tống Tiểu Hoa tưởng rằng cậu bé ở trong học phủ thích nghi rất tốt, nên cũng mừng. Ai ngờ lại chịu ấm ức bao ngày như vậy.

-Vì... - Lục Lăng khịt mũi, ngân ngấn nước mắt: - Lăng Nhi không muốn cha và mẹ buồn, vả lại mẹ cũng từng nói, có chuyện gì phải tự mình giải quyết, đi mách với cha mẹ hay thầy thì không phải việc một nam tử hán nên làm.

-

Tống Tiểu Hoa ghen lời:

-Con nói như vậy là đúng, nhưng...

-

Lục Lăng như hạ quyết tâm làm điều gì đó, liền ngắt lời nàng:

-Mẹ, Lăng Nhi muốn học võ, muốn giỏi như Hoắc thúc thúc!

-

-Lăng Nhi! Hôm nay con đánh nhau với bọn chúng đúng không?

-

-Vâng.

-

-Thua rồi chứ?

-

-Vâng.

-

-Một đánh một chú?

-

-Không phải, bốn người bọn họ đánh một mình con. Vì một người không đánh thẳng được con. – Trước kia Lục Lăng được Hoắc Nam chỉ cho vài đường quyền, dưới con mắt của người lớn thì không là gì, nhưng với bọn trẻ cùng trang lứa thì rất lợi hại, tuy nhiên một mình chống lại nhiều người thì thua chắc.

-

-... Các con đánh nhau nhiều lần rồi đúng không?

-

-Vâng. Lúc đầu đẩy con, chèn con, sau đó một người đánh, cuối cùng là mấy người cùng đánh.

-

Tống Tiểu Hoa quay đầu, hít sâu. Lũ trẻ này còn biết cách tuần tự dần tiến, thấy Lục Lăng không mách thầy cũng không nói với cha mẹ nên được nước lấn tới. Khốn kiếp, dám bắt nạt con trai yêu của ta!

-Cuối cùng con không chịu được nên mới đánh nhau với chúng đúng không?

-

-Lục Lăng ưỡn ngực:

-

-Không phải. Mẹ từng nói, có thù không báo không phải là quân tử, đừng làm người thù dai, phải làm người có thù thì báo ngay lúc đó.

-

-... Câu kinh điển như vậy là mẹ nói à... - Tống Tiểu Hoa cười khan mấy tiếng: - Nên con muốn học võ để tìm bọn chúng báo thù?

-

-Vâng!

-

-Lăng Nhi! Học võ công cần rất nhiều thời gian, có khi đợi con học xong thì đã lớn như Hoắc thúc thúc rồi.

-

Mắt Lục Lăng sụp xuống, nghĩ một lúc:

-Không sao, ngày mai con sẽ đánh bại từng người bọn họ!

-

Tống Tiểu Hoa lại ghen một lần nữa:

-Con hiểu cả cách đánh bại từng người một à? Là phụ tử dạy ư?

-

-Không, là gia gia dạy con. Gia gia nói, gặp quân địch đông hơn mình thì phải nghĩ cách tách họ ra tiêu diệt, đánh từng người một thì mới có thể thắng được!

-

Lục Thác sau khi phát hiện Lục Lăng rất có năng khiếu với các con số, lại ít nhiều có khái niệm về địa hình vì từng đi qua nhiều nơi nên như bắt được báu vật, thề sẽ đem binh pháp gia truyền cùng với đạo dùng binh mà mấy chục năm chinh chiến khắp nơi tích lũy được truyền hết cho Lục Lăng. Ông rất hào hứng bồi dưỡng cho thế hệ danh tướng mới dững cảm trên sa trường để bù đắp cho đời thứ ba nhà họ Lục toàn là thư sinh nho nhã.

Giờ xem ra cũng có chút thành quả. Đúng là tích tiểu thành đại, không gom từng bước không nên ngàn dặm, không từng đánh nhau thì không thể xông pha chiến trận...

-Lăng Nhi này, chiến thuật mà con lựa chọn rất hay! Nhưng chúng ta có thể thử biện pháp khác. Ví như tìm người giúp đỡ... - Vừa nói Tống Tiểu Hoa vừa liếc sang Tống Vô Khuyết đang oai phong lẫm liệt đứng bên cạnh.

-

Mắt Lục Lăng bỗng nhiên sáng lên:

-Mẹ, con có thể mang Vô Khuyết đi học cùng được không?

-

-Được. Nhưng chỉ cho nó đứng đợi bên ngoài, không được làm ồn ào. Còn nữa, nó chỉ giúp con thôi chứ không được để nó ra tay thật nhé... Tóm lại không được phép dùng mõ hay dùng móng vuốt! Nhớ chưa?

-

-Lăng Nhi hiểu rồi. Vô Khuyết chỉ trợ uy cho con thôi!

-

-... Gia gia của con đúng là nhà giáo dục quân sự tài ba...

-

Sau khi dặn dò người hầu đưa Lục Lăng đi rửa mặt thay quần áo, Tống Tiểu Hoa cười mà như không nhìn tiểu đồng vẫn quỳ ở đó không dám động đậy:

-Gần đây Tiểu thiếu gia đánh nhau với những đứa trẻ khác, người đều biết chứ?

-

-Tiểu đồng khoảng mười một mười hai tuổi, tuy đang rất sợ hãi, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh:

-

-Bẩm Nhị phu nhân, tiểu nhân biết ạ. Nhưng Tiểu thiếu gia không cho giúp, cũng không cho... nói nửa lời với Nhị gia và Nhị phu nhân.

-

-Người nghe lời Tiểu thiếu gia quá nhỉ!

-

-Tiểu nhân đã đi theo Tiểu thiếu gia thì sẽ trung thành với Tiểu thiếu gia.

-

-Thế ta bảo người từ nay về sau bấm báo kín với ta những điều mà Tiểu thiếu gia không cho người tiết lộ thì sao? Ta đảm bảo không cho Tiểu thiếu gia biết là người nói.

-

Người đầy tớ do dự một lát rồi kiên quyết:

-Nhị phu nhân thứ tội, tiểu nhân không thể làm vậy!

-

Tống Tiểu Hoa im lặng giây lát, nhìn cậu bé quỳ dưới đất không ngừng run nhưng vẫn kiên quyết, thầm gật đầu, tiến lên đỡ dậy, vui vẻ nói:

-Tốt! Người nhớ lấy, từ nay về sau chỉ trung thành với một mình Tiểu thiếu gia. Lời người khác nói không cần để ý. Nhưng trước đó hãy nói cho ta biết, bọn trẻ hay gây sự với Lăng Nhi thuộc chi nào trong họ?

-

Trong bố nhi tử ra ngoài làm quan của Lục Thác có hai người để lại gia quyến trong phủ, ngoài ra còn rất nhiều con cháu trong các chi phái và cả cô dì chú bác anh em họ hàng lưu trú, tóm lại quan hệ rất phức tạp. Mấy đứa trẻ đánh nhau với Lục Lăng đều là con nhà không có hậu thuẫn cũng không có bản lĩnh, chỉ thích sinh sự gây chuyện, giờ mấy trò tuy vô thưởng vô phạt nhưng lại làm người khác bực mình.

Ngày hôm sau Tống Tiểu Hoa phái người lần lượt đến mấy nhà đó tặng hai món quà: một là cái thủ lợn có cái mõm bị chỉ khâu lại, hai là mô hình căn nhà gỗ nhỏ xiêu vẹo vừa động đã đổ.

Ý nghĩa rất đơn giản: đừng ngu ngốc giống như con lợn, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn cách đó để ngậm mõm, đừng giống như căn nhà đó, xà nhà không thẳng thì cột nhà nghiêng, sẽ có lúc cả nhà từ lớn đến bé đều không hết đường lùi.

Việc này không hề diễn ra trong im lặng, chỉ chớp mắt cả phủ đã nghe nói đến. Thế là mọi người ai cũng biết, vị Nhị phu nhân này bề ngoài rất nhu mì hiền thực nhưng một khi đã nổi giận thì cực kỳ không nể mặt.

Về phần Lục Lăng được Tống Vô Khuyết “trợ uy” nên không phải tốn chút công sức nào đã khiến bọn trẻ đáng thương kia sợ không thốt nên lời, báo thù xong còn buông một câu rất vênh vác:

-Đánh nhau như vậy có nghĩa lý gì? Nếu không phục, sau này chúng ta gặp nhau trên sa trường để biết tài thực! – Lục lão gia mà nghe thấy câu nói này chắc chắn sẽ thấy tuổi già được an ủi...

-

Thế nhưng mới yên ổn được mấy ngày, cơn sóng gió khác lại ập đến.

Tống Tiểu Hoa luôn luôn tin rằng câu nói “tất cả những đứa trẻ xuống trần gian này đều là thiên sứ” thật vô căn cứ, có những đứa trẻ là ma quỷ, và cả những đứa có bộ mặt quỷ dữ nhìn là muốn đánh. Ví dụ Lục Chí.

Lục Tử Hằng hiện tại có năm người con, hai nam ba nữ, là con của Nguyên thị và hai người thiếp.

Lục Chí là con trưởng, do Triệu thị vốn là người hầu đi theo Nguyên thị sinh ra, vì Nguyên thị sinh liền hai con gái nên Lục Tử Hằng nhận Triệu thị làm thiếp, một năm sau sinh con trai, thế là mẹ nhờ phước của con ngày càng cao ngạo.

Lục Chí năm nay tám tuổi, nghịch ngợm cứng đầu, ý mạnh hiệp yếu, đúng là điển hình của một đứa trẻ hư. Về ngoài mập mạp, dung mạo hài hòa, duy chỉ có đôi lông mày đen đậm ngăn ngủn như nhân vật Shin cậu bé bút chì trong truyện tranh Nhật Bản làm hỏng hết toàn bộ tướng tá trên khuôn mặt, vừa nhìn đã muốn đón đầu cho hai cái bạt tai, tóm lại Tống Tiểu Hoa luôn có cảm giác này...

Nhìn hai mẹ con Triệu thị đứng đó, Tống Tiểu Hoa không khỏi cảm thán, cha mẹ đều rất thanh tú, lông mày của con trai không hiểu giống ai

nữa. Có lẽ là đột biến gen? Hoặc giả có liên quan đến tay hàng xóm họ Vương?...

-Nhị phu nhân! Hôm nay người phải làm chủ cho Chí Nhi tội nghiệp nhà tôi, trả lại công bằng cho chúng tôi!

-

Giọng nói của Triệu thị hơi the thé làm Tống Tiểu Hoa đau màng nhĩ và cũng làm gián đoạn những suy nghĩ không hay của nàng. Nàng vẫy tay gọi Lục Chí một tay bị băng bó đến gần:

-Vết thương của con là Vô Khuyết nhà ta gây ra sao?

-

Lục Chí toát mồ hôi trán, liếc Triệu thị một cái rồi gật đầu.

-Nó làm thế nào vậy?

-

-Nó đuổi con, con chạy, chạy một đoạn thì bị ngã, nên bị thương.

-

-Thế sao nó lại đuổi con?

-

Triệu thị cướp lời:

-Con chó chết tiệt đó bị điên chứ sao? Làm gì còn lý do nào khác nữa?

-

Tống Tiểu Hoa gượng lườm cô ta:

-Nếu Vô Khuyết nhà ta bị điên thật thì cô cho rằng con trai cô còn sống để cùng cô đến đây để kể tội với ta không?

-

Thấy giọng điệu của nàng không vui, Triệu thị cũng liếc:

-Nhị phu nhân! Chí Nhi nhà tôi bị con chó chết tiệt nhà phu nhân làm cho bị thương, bao nhiêu người chứng kiến, phu nhân đừng có bạo biện!

-

-Cái gì mà chó chết tiệt với chả không chết tiệt, những lời này làm ta nghe chướng tai lắm! -Tống Tiểu Hoa thấy cô ta lần tới, liền đặt mạnh tách trà lên bàn: - Cũng chẳng có gì là bạo biện với không bạo biện. Như cô nói, bao nhiêu người chứng kiến đều biết là chuyện gì xảy ra. Nếu Chí Nhi không vô duyên vô cớ đẩy ngã Lăng Nhi, lại còn dùng đá ném Vô Khuyết thì sau đó có xảy ra chuyện không? Hơn nữa, Vô Khuyết nhà ta chỉ sửa vài tiếng, căn bản không động đến nó. Là do nó sợ quá cắm đầu chạy, cũng là do nó không cẩn thận đâm vào bụi cây, ngã gãy tay. Chí Nhi! Ta nói những điều này đều là thật, có sai không?

-

Thấy Lục Chí ấp úng không dám trả lời, Triệu thị bèn tiến lên một bước, cao giọng:

-Mọi thứ đều là phu nhân nói, ai làm chứng? Nếu phu nhân không sợ thì sao không cho Lục Lăng và con chó chết...con chó kia đối chất?

-

Tống Tiểu Hoa từ tốn uống một ngụm trà, rồi mới sầm mặt:

-Hình như cô đã quên mất thân phận của mình. Chỗ này là nơi cô có thể tùy tiện được sao? Ở trong phủ bao nhiêu năm mà ngay đến thứ bậc trên dưới, chủ tớ cũng không phân biệt được sao?!

-

Triệu thị không ngờ Tống Tiểu Hoa từ trước đến nay vốn hòa nhã với tất cả mọi người mà giờ lại không hề nể mặt cô ta, lại thêm những hành động vừa nãy vượt quá quyền hạn của một người thiếp, đành không dám ho he. Còn Lục Chí thất Tống Tiểu Hoa nổi giận thì sợ hãi ngoác mồm như muốn khóc.

Thấy bộ dạng đáng thương của thằng bé, Tống Tiểu Hoa mềm lòng, dịu giọng:

-Lăng Nhi còn bài tập phải làm, không có thời gian gặp mấy người. Không cho Vô Khuyết ra là vì ta có lòng tốt, tránh cho Chí Nhi lại bị dọa cho xảy ra chuyện gì nữa. Nếu cô đòi người làm chứng thì cũng không vấn đề gì, có rất nhiều người làm trong nhà chứng kiến lúc đó, ta tùy ý gọi mấy người là được. Nếu không phải đã hỏi trước mọi chuyện thì lúc này ta đâu dám nói vậy. Thế nên, hai từ bạo biện, cô tự mình giữ lấy mà dùng!

-

Thời gian gần đây, Triệu thị thấy Tống Tiểu Hoa chỉ là một thôn nữ bình thường không có ai nâng đỡ, dựa dẫm nhưng lại được kẻ trên người dưới của Lục gia yêu chiều kính trọng nên trong lòng bực bội, vốn định nhân cơ hội này đánh đòn phủ đầu nàng, đồng thời trút giận cho mình, chẳng ngờ chỉ trong thời gian ngắn nàng đã kịp chuẩn bị chu đáo, không chút sơ hở, xem ra lần này chẳng nên cơm cháo gì rồi.

Nhưng cứ nhịn nhục cho qua thì không cam tâm, cô ta liền buông một câu:

-Cả ngày để Lăng Nhi và chó bám lấy nhau, thật không biết có ý đồ gì!

-

Chỉ có một câu nói mà làm cơn bực tức khó khăn lắm mới kìm nén được trong lòng Tống Tiểu Hoa lại sôi lên sùng sục. Vốn đã rất bực mình về việc Lục Chí bắt nạt Lục Lăng và Vô Khuyết, nhưng thấy thằng bé tự chuốc vạ vào thân nên không truy cứu nữa. Kết quả là hai mẹ con nhà họ lại đến mách tội, vào tận nhà gây chuyện, chưa hết lại còn dám to gan chỉ trích người mẹ kế như Tống Tiểu Hoa có ý xấu ngược đãi con chồng, đến nước này thì không ai có thể chịu nổi.

Thế là nàng cười nhạt:

-Ta có ý đồ gì cũng không đến lượt cô mở miệng, cô càng không có tư cách để bình luận về việc ta đối xử với con trai ta thế nào! Nhưng ta muốn nhắc nhở cô một câu. Rảnh rỗi thì nên để ý đến con trai của mình một chút, nếu không cuối cùng người chịu thiệt thòi vẫn là cô! Mẹ nhờ phước con thì cũng phải xem con có tương lai tiền đồ gì không chứ! Một đứa trẻ tám tuổi đi bắt nạt một đứa trẻ bố tuổi, thật là có bản lĩnh đấy! Chỉ một tiếng chó sủa mà đã sợ đến nỗi tè ra quần rồi, oai phong quá đấy! Sinh sự gây chuyện nhưng về nhà lại không dám nói thật để mẹ đẻ của mình đến ăn vạ, tự chuốc nhục vào thân, thật là hiếu thuận mà! Một đứa trẻ như vậy sau này có thành chỗ dựa cho cô lúc về già hay không ta không muốn nói. Nhưng...

-

Tống Tiểu Hoa đến trước mặt Lục Chí đang đứng ngây ra như khúc gỗ từ lâu, sau đó quay lại Triệu thị đang giật run người nhẹ nhàng nói:

-Ta khuyên cô, sau này nên cho nó tòng quân, ít ra sẽ đỡ cảm hơn đấy. À, đúng rồi, chắc cô chưa từng thấy những người chết trên sa trường

đúng không? Ta thì thấy rồi, những người chết đó, đầu đều bị chặt, chính từ chỗ này...

-

Vừa nói vừa đưa tay đi một đường trên cổ Triệu thị làm ví dụ:

-Chỉ cần một nhát dao, đầu liền rơi xuống, ngũ quan đau đớn, méo mó biến dạng...

-

Nàng chưa nói xong, Triệu thị đã bịt tai, kéo tay Lục Chí đang đỡ người chạy một mạch ra ngoài.

Tống Tiểu Hoa cười khẩy:

-Xi! Gan bé bằng chuột mà cũng đòi đến đây đấu với ta!

-

Lúc này, Hiếu Yên ngồi im nãy giờ cũng không nhin được cười:

-Nhị phu nhân, chiêu này của phu nhân thật lợi hại. Từ nay về sau, không chỉ mình cô ta sợ mà tất cả những ai muốn sinh sự gây chuyện đều không dám bước vào tiểu viện nhà chúng ta! Những lời vừa rồi còn có phải phu nhân xem trong kịch không, phu nhân nói cứ như thể là tận mắt chứng kiến vậy.

-

Tống Tiểu Hoa im lặng giây lát, rồi lập tức nói một câu:

-Đúng là ta tận mắt chứng kiến.

-

Lần này đến lượt Hiều Yên mặt cắt không còn giọt máu...

Vừa ngồi xuống ghế bưng ly trà định nhấp một ngụm cho đỡ khô họng, bèn nghe thấy âm thanh rất có khả năng xuyên thấu của Triệu thị vọng đến từ đằng xa:

-Cũng chỉ là kẻ không sinh nổi con trai mà thôi, để xem còn điều võ giương oai được bao lâu!

-

Tống Tiểu Hoa vô cùng tức giận, cầm con dao gọt hoa quả đâm mạnh xuống chiếc bàn gỗ lim.

-Hiều Yên, tính cho ta cái bàn này đáng giá bao nhiêu, ngày mai đến đó lấy!

-

Sau bữa tối, Lục Tử Kỳ như thường lệ vào thư phòng đọc sách, hoặc xử lý các công việc còn sót lại, Tống Tiểu Hoa cùng Lục Lăng luyện chữ, ôn bài trong một thư phòng nhỏ khác.

Nhưng hôm nay, Lục Tử Kỳ vừa ngồi xuống được một lát bèn nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ, một bóng người chỉ mặc áo lụa mỏng uyển chuyển bước vào.

-Có việc gì sao?

-

-Có.

-

Lục Tử Kỳ đặt sách xuống:

-Việc gì?

-

Tống Tiểu Hoa nghiêm nghị trả lời:

-Việc sinh con.

-

-...

-

Tuy thành thân đã được một năm, nhưng có gần nửa năm hữu danh vô thực, hơn nửa năm sau xa cách mỗi người một nơi, quãng thời gian “cá nước gặp nhau” ít ỏi thì Tống Tiểu Hoa lại muốn tránh thai, nên mất rất nhiều ngày chỉ nằm đắp chăn ngắm sao trời.

Vì thế, đến giờ hai người vẫn chưa có con là điều không có gì ngạc nhiên. Dầu sao xác suất “một phát ăn ngay” là rất hiếm, nếu không ở cái thời cổ đại biện pháp tránh thai vẫn còn rất sơ khai này, phụ nữ chắc ngày nào cũng bận rộn với việc mang bầu không cần phải làm gì nữa...

Thế nhưng tất cả những lý do đó người ngoài không cần biết, nhất là quá trình đấu tranh “cửa đổ và chống cửa đổ” nữa, nói ra chẳng ai tin...

Người ngoài nhìn vào thấy bụng Tống Tiểu Hoa không động tĩnh gì, đương nhiên cho đó là không bình thường, có khi còn dần dần lấy đó làm đề tài bàn tán, thậm chí mượn cớ để công kích nàng. Ở thời đại này, phụ nữ không sinh được con thì đúng là phạm phải tội lớn, phu quân hà khắc, lấy

thêm năm thê bảy thiếp cũng coi là niệm tình lắm rồi, còn không viết giấy hưu thê đuổi ra khỏi cửa là chuyện rất đổi bình thường.

Tuy Tống Tiểu Hoa không lo lắng về những điều này, nhưng bị người khác đem chuyện đó ra bàn tán thì thật không vui. Quan trọng là, nàng cho rằng, giờ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, mọi thứ đã chín mồi, là lúc cần có một đứa con, đứa con của nàng và Đông Thanh.

Vặn nhỏ ngọn đèn lưu li, ánh sáng ấm áp tỏa ra khắp căn phòng. Tống Tiểu Hoa ngồi vào trong lòng Lục Tử Kỳ, ôm eo chàng:

-Đông Thanh! Thiếp muốn sinh một con trai trước, rồi một con gái sau. Như thế con gái nhỏ của chúng ta sẽ rất hạnh phúc vì có hai ca ca yêu thương nó. Chàng thấy sao?

-

Mùi hương nhẹ dịu tỏa ra từ cơ thể vừa tắm sạch sẽ của nàng, hơi thở từ cái miệng nhỏ xinh vẫn vương trên da chàng, cơ thể mềm mại tựa nước xuân đang chờ người say khuấy động làm cho gợn sóng.

Lục Tử Kỳ khẽ than:

-Dao Dao! Nàng không cảm thấy chọn nơi này quả thật có chút bất nhã sao?

-

Tống Tiểu Hoa khẽ cười:

-Đông Thanh, giờ này năm sau nhất định sẽ có một em bé chui ra từ bụng thiếp! Mau thể hiện bản năng nam nhân dũng mãnh của chàng đi!

-

Ngọn lửa đục vọng trong lòng Lục Tử Kỳ chọt bùng cháy, chàng giơ tay gạt mọi thứ trên bàn xuống, tiện thể thổi tắt luôn ngọn nến, chỉ cho ánh trăng lạnh chiếu trên vạn vật.

Haizzz! Những việc bất nhĩ kiểu này thì nên làm trong bóng tối thì tốt hơn...

Trước khi lý trí mất kiểm soát, trong đầu Lục Tử Kỳ nảy ra ý nghĩ: Xem ra, việc Triệu thị làm loạn hôm nay cũng không hoàn toàn xấu. Nha đầu này đã tự giải quyết ổn thỏa vậy, mình cũng không tiện nhúng tay vào nữa. Tiếp tục cho tai mắt để ý động tĩnh là được...

Ừm, nếu còn kẻ nào gây sự như vậy nữa, chàng sẽ... sẽ dọn dẹp bàn trước, để chừa ra một khoảng trống...

Sau hai lần gây chuyện âm ỉ, nhất là việc Triệu thị nổi tiếng đánh đá nhưng cuối cùng như gặp ma cúi mặt tháo chạy, Tống Tiểu Hoa đã được sống những ngày bình an, yên ổn, ngày nào cũng bận rộn “tạo người”.

Lục Lăng cũng rất thuận lợi trong học phủ, trở thành một học trò ngoan ngoãn chăm chỉ trong con mắt của phu tử, còn là đại ca của lũ bạn cùng lớp, thậm chí có không ít những đứa trẻ lớn tuổi hơn thấy cậu bé đại hiệp trượng nghĩa cũng chơi cùng, đương nhiên chẳng thiếu những kẻ theo thế thời muốn dựa hơi...

Còn nhân vật chính của hai sự kiện này là Tống Vô Khuyết thì danh tiếng càng nổi như cồn, đến Lục Thác cũng thấy hài lòng, thỉnh thoảng lại đem thịt bò hầm của mấy quán nổi tiếng trong kinh thành sang hối lộ cho thêm phần gần gũi. Sau vài lần như vậy, quan hệ đã được nối thành công.

Vậy là trên đường phố kinh thành thường thấy cảnh một ông già đẹp lão dắt theo bên trái là cậu bé xinh xắn, bên phải là chú chó to đen lông dài, lắc lư đi dạo...

Một buổi tối nọ, mặt trời lặn về phía đằng tây, gió thổi mát rượi, Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ đang ngồi bên đống dưa thi xem ai ai chọn được quả dưa mỏng vỏ, đỏ lòng hơn thì nghe tràng cười của trẻ con vọng đến, liền đó trông thấy Lục Lăng đang cười trên cổ Lục Thác, hai tay nắm lấy tai Đại lão gia, miệng không ngớt “chiaa... chiaa...”, xem chừng còn rất vui vẻ, còn Tống Vô Khuyết thì mồn gặm thịt bò hầm, ngẩng cao đầu đi bên cạnh.

Lục Tử Kỳ thấy vậy thất kinh, vội đứng dậy nói to:

-Lăng Nhi hồ đồ! Không ra thể thống gì cả!

-

Lăng Nhi sợ đến sững người, miệng méo xệch ầm ức muốn xuống, nhưng bị Lục Thác ngăn lại bằng giọng nói còn to hơn:

-Lăng Nhi cứ ở yên đấy! Là ta cho phép nó như vậy, có sao không?! Trợn mắt ra oai với con trai, con thật là giỏi đấy!

-

Thấy Lục Tử Kỳ nín thình, vừa oan ức vừa không biết làm sao, Tống Tiểu Hoa không nhịn được cười:

-Quả nhiên không hổ danh là hai cha con. Cha, chẳng phải cha cũng đang trợn mắt ra oai với con trai hay sao? – Nhân lúc Lục Thác đang đứng ngậy ra, nàng lên tiến đến giơ tay: - Lăng Nhi, đi rửa mặt nào.

-

Lục Lăng vội vàng ngoan ngoãn sà vào lòng Tống Tiểu Hoa, trước khi rời đi còn nói:

-Gia gia và cha thật là giỏi đấy! Sau này Lăng Nhi cũng phải giỏi như vậy!

-

Lục Tử Kỳ tiếp tục không nói được lời nào,

Lục Thác thì quay người lại xoa đầu cậu bé:

-Thằng tiểu quý, đợi con lấy về cho ta cháu dâu rồi mới nói!

-

-Gia gia, sao Lăng Nhi phải lấy thê tử trước đã!

-

-Không có cháu dâu, sao cháu có con trai được? Không có con trai thì cháu giỏi với ai?

-

-Vậy làm sao để có con với thê tử ạ?

-

-... Đi mà hỏi cha cháu!

-

-Cha...

-

-... Hỏi mẹ con ấy!

-

-Mẹ...

-

Tống Tiểu Hoa hắng giọng tiếp câu trả lời bị đẩy qua đây lại như quả bóng: - Là thế này, trong bụng thể tử con có một cái ao, sau này trong bụng con sẽ có rất nhiều con nòng nọc, sau đó con sẽ cho nòng nọc vào bụng thể tử con, khi nòng nọc lớn lên sẽ biến thành con tra.

-Thế thì Lang Nhi sẽ có rất nhiều con trai đúng không?

-

-Không không không, thường chỉ có một con nòng nọc có thể chui vào trong bụng, những con khác sẽ bơi đi chỗ khác không lớn được.

-

Lục Lăng căn móng tay cố gắng suy nghĩ, sau đó như rất quyết tâm, nắm chặt tay:

-Từ giờ trở đi Lăng Nhi sẽ luyện cách làm thế nào để cho càng nhiều con nòng nọc vào trong ao càng tốt, vì Lăng Nhi muốn có nhiều con trai để cùng chơi với Lăng Nhi!

-

-... Lăng Nhi, giờ con không thể luyện được vì trong bụng con chưa có nòng nọc, đợi khi nào lớn bằng cha con mới được...

-

Tuy Lục Thác không hiểu nàng nói “nòng nọc” với “ao” nghĩa là làm sao, nhưng ý của “luyện tập” là gì thì biết rất rõ, bèn nhanh chóng xoa tay:

-Không cần, không cần, Lăng Nhi, cha con mười ba tuổi đã biết luyện rồi.

-

-Ồ, mười ba tuổi à... - Tống Tiểu Hoa dài giọng, gật gật đầu, cười mà như không nhìn Lục Tử Kỳ đang hóa đá: - Lăng Nhi! Con xem, cha con thả bao nhiêu nòng nọc vào mới có mình con, thật không dễ dàng gì, con rất may mắn đấy!

-

Nói đoạn nàng liền bế Lục Lăng đang mãi tính xem mình còn bao nhiêu năm nữa mới có thể luyện cho nòng nọc vào ao đi mất.

Lục Tử Kỳ lúc này mới hoàn hồn, thốt lên:

-Cha, cha thật là...

-

Lục Thác vuốt râu cười hì hì vui vẻ:

-Con nói xem, năm đó sao nòng nọc của ta không biến con thành ếch nhỉ?

-

-...

-

Tống Vô Khuyết trông thấy bộ mặt đen sì lại của Lục Tử Kỳbèn nhe răng há mồm, miếng thịt bò hầm rơi cả xuống đất.

Đúng thế, vô số con nòng nọc đang tranh nhau thừa sống thiếu chết để vào được trong ao...

Những ngày bình yên không kéo dài được bao lâu, lại có chuyện xảy ra.

Sáng hôm đó, Tống Tiểu Hoa đang nhàn rỗi ngồi trong phòng nghiên cứu hình vẽ mỹ nhân trên quạt, Hiếu Yên vội vàng chạy vào:

-Nhị phu nhân, hình như Vô Khuyết bị bệnh rồi.

-

-Buổi sáng đưa Lăng Nhi đi đi học vẫn còn chạy tung tăng mà? – Tống Tiểu Hoa đặt quạt xuống sải bước ra khỏi cửa: - Có chuyện gì thế?

-

-Thúy Nhi vừa đến báo, nói là đỡ thế nào thì nó cũng không chịu ăn cơm.

-

-Buổi sáng cho nó ăn gì?

-

-Cũng giống như mọi ngày. Con vừa đi xem rồi. Không có gì bất thường. Một đĩa thịt băm trộn các loại rau củ và một đĩa thịt xương nấu tái. À, đúng rồi, còn hai miếng thịt bò hầm mà nó thường ăn nữa.

-

Tống Tiểu Hoa dừng bước:

-Thịt bò hầm? Hôm qua Vô Khuyết không đi cùng gia gia, còn hôm trước thì cũng đã ăn hết luôn rồi, sao lại vẫn còn?

-

-Có thể là người khác đem đến cho nó chẳng?

-

-Vô Khuyết không bao giờ ăn đồ không phải người trong viện này hoặc gia gia cho nó, vả lại thịt bò hầm làm ra số lượng có hạn, giá cả đắt đỏ, làm gì còn ai lăm tiền nhiều của như Lục gia mua về cho chó ăn cơ chứ?

-

- Thôi thế này, bây giờ người đi xuống nhà bếp hỏi ngay nhé.

-

Hiếu Yên vâng lời đi ra, liền bị Tống Tiểu Hoa gọi lại:

-Cứ giả vờ như hỏi vu vơ, đừng có làm kinh động.

-

-Nhị phu nhân yên tâm.

-

Bây giờ đang là cuối hạ đầu thu, thời tiết vẫn còn nóng, nhưng chỗ Vô Khuyết nằm đông ấm hè mát, lúc này nhiệt độ rất thích hợp.

Tiểu nha hoàn Thúy Nhi được giao cho chuyên chăm sóc Tống Vô Khuyết, từ này giờ cứ đi đi lại lại quanh nó sốt ruột như ngồi trên đống lửa, còn Tống Vô Khuyết thì mở to mắt nhìn co chăm chăm một cách hết sức cảnh giác, vẻ mặt cũng như tư thế ngồi đều tỏ ra như vậy.

Thấy Tống Tiểu Hoa tới, nó vội vàng chạy đến trước mặt, kêu ư ử, sau đó xông đến đĩa đựng xương và thịt bò hầm, dùng hai chân trước khều một cái lật đổ, cuối cùng quay sang bộ mặt thiếu não của Thúy Nhi sủa ầm ỹ.

Tống Tiểu Hoa hơi bất ngờ, quát chú chó, Thúy Nhi sợ hãi quỳ sụp xuống:

-Nhị phu nhân, nô tì không làm gì hết, nô tì cũng không biết Vô Khuyết bị làm sao, lúc sáng mang cơm đến nó đã bắt đầu hung dữ rồi, cũng không chịu ăn...

-

-Ai chuẩn bị bữa ăn này?

-

-Dạ bẩm Nhị phu nhân, là Vương Lâm ạ.

-

Niệm viên có nhà bếp riêng, gồm hai đầu bếp chính và nhiều phụ bếp. Tống Tiểu Hoa và Lục Tử Kỳ không thích ăn bên ngoài, nếu không phải việc bắt đực dĩ thì đều ăn ở tiểu viện, nên bữa cơm hằng ngày hoàn toàn do đầu bếp của nhà lo liệu.

Wang Lâm là một trong hai đầu bếp chính, đã làm ở Lục phủ nhiều năm, lúc trước hầu hạ Lục Thác, mới chuyển qua đây không lâu, tuy tuổi không cao nhưng tay nghề rất giỏi, tính tình lại thật thà.

Đúng lúc này, Hiếu Yên và Thính Huyền bước vào, Tống Tiểu Hoa cho Thúy Nhi lui về phòng nghỉ ngơi, nếu không cho gọi không được ra khỏi phòng nửa bước, cũng không được hé răng với ai về sự bất bình thường của Vô Khuyết.

Hiếu Yên thấy thế, mặt hơi biến sắc hỏi nhỏ:

-Nhị phu nhân, có gì không ổn phải không ạ?

-

-Bây giờ vẫn chưa biết, nhưng Vô Khuyết không thể vô duyên vô cớ lại giận dữ đến vậy. – Tống Tiểu Hoa nhìn cái đĩa bị lật đổ: - Người tìm một người đáng tin cậy đem những thứ này đến tiệm thuốc nổi tiếng nhờ một vị đại phu đức độ y thuật cao siêu xem cho. Nếu quả thật có gì đó không ổn, phải viết cho rõ ràng rồi nhờ đại phu ký tên vào. Nhớ kỹ việc này phải làm cho kín đáo, không được ồn ào.

-

Hiếu Yên nhận lệnh đi ra, Thính Huyền từ nãy đứng im giờ mới mở miệng:

-Hôm nay chỉ có Tử Cầm tử tử bên Đại phu nhân qua đây mượn con kim chỉ, lúc về vừa hay gặp Vương Lâm, hai người nói mấy câu gì đó rồi ai làm việc này.

-

-Người của Đại phu nhân... Họ nói gì với nhau?

-

-Là đồng hương, Vương Lâm... rất quan tâm Tử cầm tử tử.

-

- Thế lúc đến tay cô ấy có cảm gì không?

-

- Từ cầm tỷ tỷ xách theo một cái giỏ nhỏ, nói là để đựng kim chỉ, vải mang tới tiểu hoa viên ngồi thêu, lúc đó con cũng không chú ý xem trong giỏ đựng những gì.

-

Tống Tiểu Hoa không hoit thêm nữa, chỉ dặn dò Thành Huyền giả vờ lơ tay làm đồ thức ăn để lấy bữa sáng khác cho Vô Khuyết, rồi một mình trở về phòng.

Sau bữa trưa, người được phái đến tiệm thuốc trở về với tờ giấy “Kết quả kiểm định thực phẩm” có chữ ký của vị đại phu nổi tiếng, giấy trắng mực đen viết rõ ràng rằng hai miếng thịt bò đúng là có độc.

Nói một cách chính xác thì cũng không phải loại độc có thể làm mất mạng, chỉ là một số loại dược thảo bình thường có tác dụng như thuốc xổ nếu ăn vào sẽ làm đường tiêu hóa điều tiết kém. Nhưng hàm lượng thuốc trong đó có thể hạ gục một con bò, hay nói cách khác, nếu Tống Vô Khuyết mà ăn vào coi như đi đời cái mạng nhỏ rồi.

Tống Tiểu Hoa cầm bản “Kết quả kiểm định thực phẩm” giật run người, liền sau đó đá bay chiếc ghế rồi dập bậc cửa đi ra.

Đóng cửa tiểu viện, Tống Tiểu Hoa gọi Vương Lâm và Thúy Nhi tới, Hiếu Yên và Thính Huyền cũng theo sau.

Tống Tiểu Hoa nhìn vẻ mặt sợ hãi của Thúy Nhi, hạ giọng:

-Người đừng sợ, ta chỉ hỏi người một câu thôi. Bữa sáng của Vô Khuyết là do Vương Lâm làm xong đưa cho người đúng không?

-

-Dạ bẩm Nhị phu nhân, đúng...đúng ạ.

-

-Người đi thẳng đến chỗ chó nằm hay dừng lại ở đâu đó?

-

-Không ạ, mấy người dọn dẹp ở trong viện đều trông thấy ạ.

-

Tống Tiểu Hoa gật đầu, quay sang Vương Lâm đang chưa hiểu chuyện gì:

-Thúy Nhi nói có đúng không?

-

-Đúng, chính mắt tôi trong thấy cô ấy bê thẳng đi.

-

-Ta muốn hỏi người, thức ăn hôm nay cho Vô Khuyết đều do người chuẩn bị đúng không?

-

-Đúng ạ.

-

-Được rồi. Thúy Nhi! Người lui ra đi. Chỗ này không còn việc của người nữa.

-

Chỉ còn lại bốn người im lặng trong căn phòng, tiếng ve bên ngoài không ngừng ra rả.

Vương Lâm khoảng hai tư hai lăm tuổi, dáng người cao lớn, mắt to mày rậm, vừa nhìn đã biết là người trung hậu thật thà. Thấy Nhị phu nhân sầm nét mặt không nói năng gì, hấn trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng không dám hỏi, chẳng bao lâu, mặt đã vã mồ hôi.

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng lên tiếng, giọng nói không to nhưng lạnh lùng, khác hẳn so với vẻ gần gũi hằng ngày:

-Hai miếng thịt bò hầm này là ai đưa cho người?

-

Vương Lâm kinh ngạc, cẩn thận hỏi:

-Nhị phu nhân, thịt bò này có vấn đề gì sao?

-

Hiếu Yên quát:

-Là Nhị phu nhân đang hỏi người đấy, sao người dám hỏi lại?!

-

-Thôi bỏ đi. – Tống Tiểu Hoa xua tay, hít thở mấy cái, cố gắng ôn hòa hơn: - Trong thịt bò có bỏ thuốc độc đủ giết chết Vô Khuyết. Ta biết người vốn hiền lành thật thà, nên việc này chắc chắn không phải người làm.

Huống hồ cả viên trang này đều biết ta và Nhị gia cứng chiều Vô Khuyết đến thế nào. Chắc người có to gan bằng trời chắc cũng không dám. Vì vậy người chỉ cần cho ta biết, ai đưa thịt bò cho người thôi. Người không sao đâu.

-

Mặt Vương Lâm từ trắng bệch chuyển sang tái mét, mồ hôi vã ra, quỳ thụp xuống, nhưng chỉ cúi đầu mà không nói gì cả.

Tống Tiểu Hoa không ngờ hẳn lại phản ứng như vậy, liền chau mày:

-Người làm vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người thừa nhận là mình hạ độc hay sao?!

-

Vương Lâm run run, nhưng vẫn cắn chặt răng tuyệt nhiên không nói một lời.

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa hết kiên nhẫn, nghiêm giọng:

-Cho dù người muốn làm anh hùng hảo hán gánh tội cho người khác thì ta cũng không để cho người gánh tội đâu! Hôm nay hạ độc với chó, ngày mai có thể hạ độc cả nhà ta! Chuyện này ta nhất định phải truy cứu đến cùng, nếu không sẽ đồng nghĩa với việc nói cho tất cả mọi người biết chủ nhân của Niệm viên này chỉ là kẻ bất tài nhunhược mặc cho kẻ khác bắt nạt. Ta đã thề từ lâu rằng, kẻ nào dám động đến người nhà của ta, ta sẽ bắt kẻ đó chịu tổn thất gấp trăm lần!

-

Nàng hít một hơi, rồi từ từ tiếp:

-Là Tử Cầm, đúng không? Người thích cô ta nên tình nguyện gánh tội cho cô ta đúng không?

-

Vương Lâm thở mạnh mấy cái, đột nhiên ngừng đầu:

-Nhị phu nhân, tất cả đều là lỗi của tôi, đuổi khỏi Lục phủ cũng được, trời giải lên quan phủ cũng xong, tôi cam tâm chịu tội!

-

-Đúng là cô ta...

-

Thính Huyền không kìm được buồn bã than rằng:

-Vương Lâm, sao người phải khổ vậy?

-

Tống Tiểu Hoa đứng dậy, đến trước mặt Vương Lâm, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt hắn:

-Người đối với cô ta có tình có nghĩa, rất tốt. Nhưng cô ta đối với người vô tình vô nghĩa. May mà lần này Vô Khuyết tinh tường, không ăn phải. Nếu không một khi xảy ra chuyện gì, người có gánh vác nỗi trách nhiệm không? Dù người có là người của Đại lão gia đưa đến thì ta cũng không tha cho người! Dù kết quả thế nào thì hành động của cô ta đều là đưa người vào chỗ nguy hiểm mà không cần quan tâm. Vì một nữ tử bạc bẽo như vậy thật không đáng.

-

-Nhị phu nhân, cô ấy không phải người như vậy.

-

-Ồ? Đến bây giờ người vẫn còn tin cô ta?

-

Vương Lâm cup mắt, trong giây lát lại ngẩng lên, ánh nhìn quả quyết, trả lời đúng một chữ:

-Tin!

-

Tống Tiểu Hoa gật đầu, cười:

-Ta cũng tin, chuyện hạ độc này không phải do cô ta làm, vì thế người càng phải kết hợp cùng ta điều tra xem cuối cùng ai là người hãm hại hai người.

-

Cả nhà Lục Tử Hằng đều ở Thịnh viên, giữa Lục phủ chếch về phía đông, gần chỗ mấy di nương và Lục lão gia ở. Từ Niệm viên đi bộ đến đó khoảng hai mươi phút.

Mấy ngày trước, Lục Tử Hằng đi công cán bên ngoài đến giờ vẫn chưa về. Không biết có phải trùng hợp, Lục Tử Hằng đi chưa được bao lâu thì Nguyên thị bị ốm. Đại phu đến thăm bệnh cũng chỉ nói tì vị không tốt, kê đơn thuốc bồi bổ nhưng vẫn chưa thấy đỡ.

Tống Tiểu Hoa cầm tờ giấy cũng Thính Huyền và Vương Lâm đến Thịnh viên, vừa bước vào thì gặp ngay Triệu thị, thật là oan gia ngõ hẹp:

-Ồ! Chẳng phải là Nhị phu nhân ư? Đúng là khách quý!

-

Cười nhạt một cái, Tống Tiểu Hoa không thèm để tâm đến lời chào đầy ẩn ý của cô ta, chỉ chăm chăm tiến đến phòng của Nguyên thị. Thính Huyền đi bên nhẹ nhàng đáp lời:

-Người nói hay thật đấy. Đại phu nhân mấy ngày nay không được khỏe, Nhị phu nhân lui tới thường xuyên, sao giờ lại thành khách quý được?

-

Triệu thị cứng họng, lườm cô ta một cái định phẩy tay áo rời đi, Tống Tiểu Hoa không thèm quay đầu lại nhìn, lạnh lùng nói:

-Chưa biết chừng lát nữa lại có việc tìm cô đấy, đã gặp ở đây rồi thì cùng vào thăm Đại tâu đi!

-

Nguyên thị đang nằm nghiêng trên sạp mềm nghe ma ma thuật chuyện, thấy Tống Tiểu Hoa bước vào bèn ra hiệu cho ma ma lui xuống:

-Muội muội đến rồi à, ta đang rất mệt, không dậy chào hỏi được. Mong muội bỏ quá cho!

-

-Đại tâu cứ nghỉ ngơi, đều là người nhà cả, sao phải chào hỏi phiền phức? Thế nào rồi, đã đỡ hơn chưa?

-

-Vẫn vậy thôi, đầu đau nhức, không muốn ăn uống gì, mãi mới ăn được một chút thì đều không giữ lại được trong bụng.

-

Tống Tiểu Hoa ngồi bên cạnh chuyện trò vài câu, mới nghiêm nghị nói:

-Đại tẩu không được khỏe, lại phải lo mọi việc lớn nhỏ trong phủ, muội vốn không muốn đến làm phiền tẩu, nhưng nghĩ kỹ lại, việc này nói to thì không phải to nhưng tuyệt đối cũng không phải việc nhỏ. Nếu cứ thế cho qua thì sau này sẽ để lại hậu họa.

-

Nguyên thị thấy nàng nói có vẻ nghiêm trọng, lên chống tay ngồi dậy:

-Muội muội, có việc gì muội cứ nói ra đừng ngại.

-

Thế là Tống Tiểu Hoa kể lại sơ lược tình hình cho Nguyên thị nghe, còn lấy hai vật chứng cho xem:

-Muội tin rằng Tử Cầm chắc chắn bị người nào đó cố ý làm hại. Việc này nếu không điều tra rõ, sẽ tránh khỏi những việc tương tự sẽ xảy ra. Tránh được một lần, sao tránh được lần hai? Tuy không ảnh hưởng đến tính mạng con người nhưng cũng ảnh hưởng đến tình huynh đệ của hai người họ, để cho bên ngoài chê cười. Đại tẩu có gì không rõ muốn hỏi thì có Thính Huyền và Vương Lâm cũng đến rồi, đang đợi ngoài cửa.

-

Nguyên thị mặt trắng bệch, lắc đầu, giọng nói run run:

-Không cần đâu. Sao ta có thể không tin lời muội nói? Quả thật là phản rồi! Đường đường là hậu viện Lục gia lại có chuyện hạ độc thế này, chẳng phải là bảo mọi người ngày mai ai cũng phải đề phòng vì cơm canh có người hạ độc hay sao?! – Nói đoạn thở dài một cái bèn lớn tiếng gọi Tử Cầm đến.

-

Đại nha hoàn Tử Cầm khoảng mười bảy mười tám tuổi, dáng người nhỏ nhắn thanh thoát dễ thương, chỉ là lúc không cười trông hơi lạnh lùng, vào phủ từ nhỏ, hầu hạ Nguyên thị đã sáu năm rồi.

Lúc vào trông thấy Vương Lâm và Thính Huyền bên ngoài Tử Cầm chỉ gật đầu chào giống mọi khi, nhưng không thất gì lạ khi họ ở đây. Chỉ có Vương Lâm hơi kích động, định nói gì đó, liền bị Thính Huyền đang căng thẳng đứng bên cạnh kéo tay áo, bấy giờ mới thôi.

Nghe Nguyên thị nói lại mọi chuyện, Tử Cầm cắn môi đến gần bật máu, lúc mở lời, giọng nói vô cùng lạnh lùng:

-Cảm tạ Đại phu nhân, Nhị phu nhân đã tin tưởng con. Con bạo gan xin gọi Mị Nhi của Triệu di nương đến nói chuyện.

-

Triệu thị này giờ ngồi nghe chuyện sượng thảm trong bụng, giờ thấy nhắc đến mình, liền đập bàn:

-Đang yên đang lành liên quan gì đến Mị Nhi?

-

Tống Tiểu Hoa không hiểu nổi sao Nguyên thị lại để cho cô ta ngang nhiên như vậy, không kìm được chau mày trách cứ:

-Đại tẩu vồn trong người không được khỏe, cô còn ngồi đó lớn tiếng ầm ỹ? Lẽ nào người của cô cao quý đến thế, gọi tới hỏi vài câu cũng không được?

-

Lần trước Triệu thị bị dọa cho sợ hết hồn, giờ không dám đối đầu nữa, đành miễn cưỡng nghe theo.

Tống Tiểu Hoa thấy bộ dạng đáng ghét của cô ta định nổi trận lôi đình, liền bị Nguyên thị cười khố sở ngăn lại.

lát sau, một nữ tử có thân hình uyển chuyển, mặt đẹp như tranh, yếu điệu đi tới.

Tống Tiểu Hoa thầm than trong bụng, tên gọi thế nào người như thế ấy. Nếu ban đêm khoác chiếc áo lụa trắng thướt tha đi ra thế nào cũng bị tưởng là ma, có bị hắt máu chó lên người cũng chẳng oan.

Chào hỏi xong, Tử Cầm hỏi luôn:

-Tối qua cô đưa cho tôi hai miếng thịt bò hầm đúng không?

-

-Đúng thế. Đó là biểu ca của tôi cho người đem đến. – Giọng nói của Mị Nhi hết sức nhẹ nhàng, làm cho người khác nghe cũng thấy mềm lòng. Cô ta không hề phát hiện vẻ gì bất thường trên khuôn mặt những người trong phòng, che miệng cười “hê hê”: - Tôi biết, Tử Cầm tỷ tỷ không thích những đồ ăn nhiều dầu mỡ như vậy, nhưng Vương ca ca của tỷ tỷ thì thích ăn mà!

-

Tử Cầm cúi đầu không nói nữa.

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa không kìm được tức giận quát: - Người chắc cũng biết Vô Khuyết nhà chúng ta còn thích ăn hơn đúng không!

-Vô Khuyết nào cơ? Con chó to nhà Nhị phu nhân ư?

-

Mị Nhi vẫn đang ngây ra, đã bị Triệu thị cho một bạt tai:

-Tiện nhân, muốn hại chết ta đúng không?!

-

Nguyên thị hình như rất mệt, lại nằm nghiêng trên sạp, than rằng:

-Người muốn giúp chủ của người trút giận, ta có thể hiểu được. Nhưng cách làm này của người thì thâm độc quá rồi. Lục gia ta không thể giữ người lại được nữa. – Sau đó quay sang Tống Tiểu Hoa nói: - Mọii mọii, coi như nể mặt ta, đuổi nó ra khỏi phủ là xong. Nếu chó đã không làm sao thì cũng đừng truy cứu nữa.

-

Những nô tỳ trong các nhà giàu có ngoài làm thiệp ra thì đến tuổi cập kê sẽ do chủ nhân chọn lựa cho một đám môn đăng hộ đối. Nếu muốn tự mưu sinh và kế ước bán thân cũng đến hạn rồi thì sẽ được cho một số ngân lượng đủ để yên ấm suốt cuộc đời còn lại và cho ra khỏi phủ.

Nếu giữa chừng bị đuổi thì phải ra đi trắng tay không được gì cả, ai mà gia cảnh khốn khó, có lẽ cả bữa ăn hằng ngày cũng là cả một vấn đề. Ngoài ra, danh dự cũng bị hủy hoại, mai sau rất khó sống yên.

Tống Tiểu Hoa không nhẫn tâm, nhưng nghĩ đến cô ta muốn hại chết Tống Vô Khuyết bèn gật đầu. Liên đó, nàng đứng dậy cáo từ.

Đến sân sau nàng mới nghe thấy tiếng kêu oan như xé lòng, giọng nói không còn dịu dàng nữa mà trở nên thê thảm, đằng sau còn kèm theo tiếng trách mắng của Triệu thị.

Tống Tiểu Hoa sững người trong giây lát, sau đó mím môi đi tiếp, Vương Lâm và Thính Huyền lặng lẽ theo sau.

Đến vườn trúc bên ngoài Niệm viên, Tống Tiểu Hoa mới lên tiếng:

-Người tin đúng người rồi đấy.

-

Wương Lâm gật đầu, nhớ ra nàng đi phía trước không trông thấy, liền nói với theo:

-Cô ấy không hại tôi đâu.

-

-Mị Nhi biết Vô Khuyết thích ăn thịt bò hầm của tiệm đó nhất, lại biết người đối xử tốt với Vô Khuyết nên sẽ để dành cho nó. Vì thế mới cố ý đưa cho Tử Cầm, muốn mượn tay Tử Cầm hại Vô Khuyết. Đến lúc xảy ra chuyện, trong lúc nóng giận ta sẽ không điều ta ngọn ngành mà khép người vào tội không làm tròn trách nhiệm rồi đuổi người đi. Còn người dù có nghi ngờ cũng không có bằng chứng, hơn nữa lại phải nghĩ cho Tử Cầm, đương nhiên người sẽ không nói gì cả. Như vậy sẽ không can hệ gì đến Mị Nhi.

-

Tống Tiểu Hoa như thế muốn thuyết phục ai đó, nên vội vàng nói tiếp một hơi:

-Cô ta nghĩ rằng, dù Vô Khuyết có người thấy mùi lạ không ăn thì cũng lắm là chúng ta kệ nó. Đâu có ngờ rằng ta có thể vì một con chó mà làm

cho đến cùng. Đương nhiên cô ta không biết trong mắt ta, Vô Khuyết từ lâu đã như người nhà... Thực ra, chưa biết chừng Mị Nhi cũng chỉ là vật thể mạng mà thôi. Vì thế lần này chỉ có thể giết gà dọa khỉ, cho cô ta biết thế nào là lợi hại. Nếu có lần sau nhất định ta sẽ không bỏ qua cho cô ta!

-

Nói xong, quay người lại, bắt gặp bộ mặt tư lự của Thính Huyền, Tống Tiểu Hoa cau mày:

-Sao, ta nói không đúng ư?

-

Thính Huyền liếc nhìn bộ mặt phấn chấn của Vương Lâm, rồi mỉm cười lắc đầu:

-Nhị phu nhân làm sao mà nói sai được? Tóm lại, theo con thấy, chuyện này Nhị phu nhân giải quyết rất êm đẹp, tin rằng sau này không ai dám đến vuốt râu hùm nữa.

-

-Thật sao... - Câu nói của Thính Huyền không làm dịu đi sự lo lắng bất an trong lòng Tống Tiểu Hoa từ lúc bước ra khỏi cổng Thịnh viên: - các người về trước đi, ta đi tìm di nương nói chuyện.

-

Nơi ở của Tam di nương lúc nào cũng toát lên vẻ thanh thoát an nhàn, có hoa, có chim, có trà.

Nghe Tống Tiểu Hoa thuật lại chuyện hồi sáng nay, Tần thị bưng trà thưởng thức, im lặng hồi lâu mới nhẹ nhàng buông một câu:

-Chưa hết đâu, cứ tiếp tục chờ xem!

-

-Ý của di nương là Triệu thị kia sẽ tiếp tục làm mưa làm gió? Con thật không hiểu sao Đại tẩu lại bảo vệ cô ta, nhường nhị cô ta đến thế? Chuyện hôm nay nếu tiếp tục điều tra, chẳng phải là sẽ rõ ngọn ngành sao!

-

Tần thị không nói gì, đứng dậy thêm thức ăn cho chú vẹt trong lồng, dừng lại hồi lâu mới lên tiếng:

-Con thấy, Đại tẩu đối xử với Lục Chí như thế nào?

-

-Cái gì cũng thuận theo, chiều theo, còn đối tốt hơn cả con trai mình là Lục Thạnh.

-

-Con cũng biết, tối hôm các con đến phủ, ta đã hỏi Lăng Nhi rất nhiều chuyện.

-

Tống Tiểu Hoa lẩm nhẩm:

-Di nương muốn kiểm tra xem mẹ kế như con thế nào!

-

Mỉm cười, những nếp nhăn trên mặt Tần thị bỗng nhiên giãn ra:

-Con đối xử với Lăng Nhi rất tốt. Tuy con không cău giận vô cớ với Lăng Nhi, nhưng nếu nó làm sai con vẫn mắng nó, dạy nó. Nếu con chỉ biết chiều nó, thuận theo nó thì ta sẽ nói với lão gia tiếp tục cho Lăng Nhi ở bên ta.

-

-Vì thế, đại tẩu đối xử với Lục Chí...

-

-Ta chỉ biết rằng nhìn vào đứa trẻ ba tuổi là biết sau này nó sẽ là người thế nào. Bây giờ Lục Chí tám tuổi nhưng so với Lục Thạnh gần bốn tuổi ngoài cao hơn một cái đầu ra, còn có ưu thế gì nữa đâu.

-

Nỗi bất an trong lòng Tống Tiểu Hoa ngày càng lớn:

-Di nương, có phải... con đã khiến Mị Nhi chịu oan uổng?

-

Tần thị quay lưng về phía Tống Tiểu Hoa, nhìn ra vườn hoa sắc đỏ sắc tím:

-Mị Nhi đó ta có gặp hai lần, nếu trách thì trách cô ta quá xinh đẹp và cả không chịu an phận nữa, không liên quan đến con.

-

-Nhưng...nhưng từ xưa đến nay đại tẩu rất độ lượng mà? Nghe nói hai người thiếp của đại ca đều do tẩu ấy đứng ra lo liệu, đã bao năm rồi, đều bình yên, không có chuyện gì xảy ra...

-

-Đúng thế, bao nhiêu năm rồi, vở kịch này cũng nên hạ màn rồi.

-

Tần thị quay người lại, khuôn mặt ngược sáng hiện lên mơ hồ:

-Chuyện hôm nay, con giữ lập trường của mình, không có gì đáng để giận dữ cả. Tiếp theo chỉ cần ngồi ngoài xem kịch hay là được. Nhớ lấy, chỉ khi nào tìm được cơn tức thì mới thưởng thức được cái hay nhất.

Bảy ngày sau, bệnh tình của Nguyên thị ngày càng trầm trọng, bao nhiêu thuốc chữa trị đều vô hiệu. Nghe nói rút kinh nghiệm từ vụ Tống Vô Khuyết bị đầu độc bất thành và nghe theo sự kiên quyết của Tử Cầm nên Nguyên thị cho người đem cơm canh đến cho đại phu kiểm tra.

-

Kết quả cho thấy trong cơm canh có một lượng nhỏ thuốc xổ, thành phần giống như trong hai miếng thịt bò hầm, chỉ là liều lượng rất ít, thỉnh thoảng ăn một vài lần có tác dụng nhuận tràng, thúc đẩy độc tố trong cơ thể ra ngoài, giống như các loại thuốc giảm béo ngày nay.

Nhưng nếu sử dụng lâu dài, sẽ dẫn đến khí huyết suy yếu, nhất là những người có sức đề kháng kém, sau này các chức năng cơ quan giảm sút, khả năng dẫn đến cái chết không phải không thể xảy ra.

Ngoài ra, vì lượng thuốc ít nên uống vào thuốc rất nhanh tan, không bắt được bệnh.

Thế là đương nhiên mọi nghi ngờ đều dồn vào Triệu thị.

Thật trùng hợp, trước kia Triệu thị có học mấy năm Đông y, thích trồng vài cây thuốc trong vườn nhà, để phục vụ cho việc bồi bổ hằng ngày

hoặc dùng lúc cần kíp. Trùng hợp hơn nữa, những thứ cô ta trồng vừa hay có thể kết hợp thành vị thuốc xổ. Trùng hợp nhất là, mấy loại dược liệu đó gần đây có dấu hiệu bị hái một lượng lớn.

Sự việc hệ trọng, nên đã bẩm báo với Lục Thác và bốn vị di nương.

Bao nhiêu chứng cứ đều chỉ rõ Triệu thị hồng hách ngang tàng đã quen ngày càng không cam phận chỉ làm thiếp, nên có ý đồ xấu, nên nhân cơ hội Lục Tử Hằng vắng nhà, dùng cách hạ độc lâu dài để giết chết Nguyên thị. Đến lúc đó, thân là mẹ ruột của trưởng tôn và cũng là trưởng họ, tất nhiên sẽ có cơ hội được nâng đỡ.

Triệu thị chết cũng không thừa nhận, còn mắng chửi Nguyên thị, nói cô ta rắp tâm hãm hại mình.

Nguyên thị cơ thể vốn yếu ớt, thấy bao năm thật lòng đối đãi như tỷ muội giờ lại bị đối xử như vậy thì vô cùng đau đớn khóc ngất đi.

Lục Thác bị hai người con dâu làm cho đau đầu nhức óc, đập bàn đòi giải Triệu thị lên quan phủ giải quyết. Sau vì Nguyên thị sau khi tỉnh dậy khóc lóc van xin, cuối cùng quyết định đuổi Triệu thị ra khỏi Lục gia, phái người đưa cô ta trở về quê Tây Bắc, suốt đời không được bước chân ra khỏi nơi xa xôi hẻo lánh đó nửa bước.

Sự độ lượng và tấm lòng nhân hậu của Nguyên thị một lần nữa được mọi người tán tụng.

Đến đây, vở kịch này đã được hạ màn.

Tống Tiểu Hoa nén tức giận xem kịch hay, có những đoạn cao trào làm nàng kích động như bị sét đánh, muốn hộc máu mồm.

Kết quả là máu chưa kịp phun ra đã mất chữ a mồm chữ o chứng kiến Lục Thác bỗng nhiên nổi cáu.

Đại lão gia đến giờ mới biết chú chó cưng của ông từng bị người ta hãm hại suýt chết, nên vô cùng tức giận. Lại vì hai kẻ tội đồ là Mị Nhi và Triệu thị đã bị đuổi đi nên không có nơi nào trú giận liền dứt khoát đuổi hai kẻ xui xẻo bị hãm hại là Tử Cầm và Vương Lâm đi...

Khi biết được cái tin hết sức hoang đường này, Tống Tiểu Hoa lập tức muốn đến tìm Lục Thác nói lý cầu xin, Thính huyền phải khuyên ngăn mãi mới chịu thôi.

Thính Huyền cuối cùng chỉ nói một câu:

-Mọi việc phải đợi Nhị gia trở về hãy hay.

-

Không ngờ, Lục Tử Kỳ về nhà nghe xong chuyện, cười hì hì ra vẻ bí hiểm, chỉ buông một câu:

-Cứ yên tâm đừng sốt ruột, kịch hay vẫn chưa diễn xong đâu!

-

Kịch hay cái con khỉ! Cả nhà mấy người đều là đào kép à!

Tống Tiểu Hoa lúc đó nhảy dựng lên, nhưng đã bị hành động bản năng của kẻ kia làm cho đầu hàng...

Lại bao ngày sau, vào một buổi tối nọ, Tống Tiểu Hoa nhàn rỗi vừa ngồi tí tách cắn hạt dưa vừa xem diễn kịch thật sự, liền bị Lục Tử Kỳ không biết từ đâu tới kéo nàng ra cái đình nhỏ giữa vườn hoa.

Gió đêm mát lạnh, hương hoa lan tỏa, trăng lười liềm treo trên ngọn cây.

Mỹ nam trước mặt, mê hoặc lòng người, đôi bàn tay nàng dạo chơi khắp cơ thể.

Lục Tử Kỳ mãi mới tóm được đôi tay không chịu yên phận kia:

-Dao Dao, đừng đùa nữa...

-

-Ấy? Chàng lẳng lẳng kéo thiếp đến đây không phải muốn “dã chiến” hay sao, còn vờ nghiêm chỉnh gì nữa?

-

-... Dã chiến ư?

-

-Nào nào nào, để thiếp dùng hành động giải thích cho chàng hiểu. –
Tống Tiểu Hoa ôm cổ Lục Tử Kỳ lấy đà đu người lên; - Chuẩn bị xong chưa?

-

Dù là dưới ánh trăng mờ, vẫn có thể thấy rõ gương mặt sáng sủa hồng hào của Lục Tử Kỳ đang cố nén “tà niệm” trong lòng, chàng xoa đầu “chú khi” đàn đu trên người mình:

-Có việc nghiêm túc cần nói với nàng, mau đứng xuống.

-

Thái độ như đối đãi với thú cưng của chàng khiến cơn thèm muốn của Tống Tiểu Hoa dịu lại, nàng bĩu môi tụt xuống:

-Chàng thì có chuyện nghiêm túc gì chứ?

-

Lục Tử Kỳ im lặng, không biết từ bao giờ bản thân lại bị biến thành người không nghiêm túc...

Chàng vừa than thở vừa lấy trong tay áo ra một cái túi thêu hoa, còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Tống Tiểu Hoa giật lấy: - Cái này ở đâu ra đây?

Bộ dạng hung dữ nhe hai chiếc răng nanh của nàng làm Lục Tử Kỳ phì cười:

-Đương nhiên là có nữ tử đưa cho ta rồi

-

Tống Tiểu Hoa ngấn người trong giây lát, rồi lập tức gào lên một tiếng, như con báo mẹ nhào về phía trước, cắn mạnh vào vai của chàng.

Lục Tử Kỳ không ngờ nàng lại hung dữ đến vậy, thân thủ cũng rất nhanh nhẹn, định nghiêng người né, nhưng đằng sau là cột đình, sợ nàng không kịp tránh mà đập đầu vào đó làm mình bị thương, đành cắn răng chịu đau, kêu một tiếng “á”.

Nghe tiếng kêu, Tống Tiểu Hoa lo lắng buông ra:

-Sao thế? Cắn vào vết thương cũ của chàng rồi à?

-

-Không. – Lục Tử Kỳ nhăn mặt xoa vai: - Hôm nay viết mấy bản tấu nên hơi mỏi.

-

-... Thế có liên quan gì đến việc thiệp cản chàng?

-

-Không liên quan!

-

-... Thế sao vừa nãy chàng lại kêu?

-

-Chẳng phải đã nói rồi sao, vì cánh tay nhức mỏi mà!

-

-...

-

Thấy Tống Tiểu Hoa không vui, Lục Tử Kỳ bèn gõ nhẹ vào mũi nàng:

-Nàng thật là thê tử hung hãn đấy. Người đưa ta tù thêu là Tử Cầm!

-

-Tử Cầm... Chẳng phải cô ấy về quê rồi sao? – Đột nhiên Tống Tiểu Hoa thấy tức giận: - Chàng có quan hệ với cô ta từ bao giờ?

-

Lục Tử Kỳ im lặng, nhìn lên trời.

-Giờ cô ấy là con dâu Vương gia, sao ta có thể qua lại với nữ nhân đã có gia thất được chứ?

-

-Vương gia? Vương Lâm?

-

-Năm ngày trước đã bái đường thành thân, cái túi thêu hoa này là do cô ấy tự làm, bên trong là kẹo mừng của hai người họ.

-

Tống Tiểu Hoa ngạc nhiên một lúc, sau đó bóc một viên kẹo cho vào miệng:

-Ngọt thật! – Cắn một miếng nữa, mắt mở to: - Vừa nãy ý chàng là nếu Tử Cầm không phải là nữ nhân đã có gia thất thì chàng sẽ qua lại với cô ấy chứ gì?

-

Một lần nữa, Lục Tử Kỳ im lặng nhìn trời.

Tống Tiểu Hoa đoán không nhầm, Mị Nhi bị oan.

Lời nói của Tam di nương Tần thị cũng không sai, cô ta tự hủy hoại mình vì đẹp và không chịu an phận.

Nguyên thị giờ đây đã có một nam hai nữ, nắm đại quyền trong nhà, không còn yếu thế như trước kia, vị trí chính thất, dâu trưởng vô cùng chắc chắn, đương nhiên không thể chấp nhận sự hiện diện của con “hồ li tinh” lúc nào cũng sẵn sàng hiến dâng cho phu quân mình.

Nên Mị Nhi bị đuổi đi chỉ là việc sớm hay muộn, lần này là mượn tay Tống Tiểu Hoa mà thôi.

Hai miếng thị bò hầm đó đúng là Mị Nhi đưa cho Tử Cầm, cũng đúng là biểu ca cô ta cho người mang tới, nhưng là đồ ăn của một tiệm bình dân.

Tử Cầm đưa cho Vương Lâm một túi thịt bò đã bị mở, thuốc độc đương nhiên là do Tử Cầm bỏ vào.

Nguyên liệu làm thuốc xổ đúng là hái ở vườn thuốc của Triệu thị nhưng người hái là một tiểu nha hoàn làm vườn bị Nguyên thị mua chuộc.

Nhiều cây thuốc như vậy, thiếu mất một vài lá mọc ở góc vườn đâu ai thèm chú ý tới, mà cũng không ai nhớ hồi xưa Triệu thị và Nguyên thị cùng học Đông y.

Nguyên thị năm đó sinh liền hai con gái mà không có con trai, không còn cách nào khác mới đen nha hoàn đi theo hầu hạ mình dâng cho phu quân làm thiếp. Đợi sau khi có con trai thì đương nhiên mẹ con Triệu thị sẽ thành cái gai trong mắt.

Thế là dưới sự cố tình dung túng của cô ta, Triệu thị ngày càng quá quắt, Lục Chí càng ngày càng nghịch ngợm ngược ngạnh.

Nguyên thị nhẫn nhịn bao nhiêu năm để đợi đến khi thời cơ chín muồi, lấy mình làm mồi nhử, hất văng tảng đá chắn đường.

Còn Lục Chí không có mẹ chăm sóc, chỉ có thể mặc cho cô ta sắp đặt, mãi mãi không có tương lai.

Còn một người thiếp nữa, chỉ có con gái và vĩnh viễn không có con trai, nên vĩnh viễn chẳng thể tranh giành, bởi vậy vẫn để đó, làm bằng chứng cho sự độ lượng của Nguyên thị.

Sau khi Lục Tử Hăng trở về không những không trách cứ, không nghi ngờ cô ta mà còn thêm phần nể trọng vì cô ta đã cố hết sức bảo toàn mạng sống cho Triệu thị và nhận nuôi dưỡng Lục Chí.

Vở kịch này mở màn trong khốn khổ và hạ màn trong viên mãn, tất cả đều do một tay Nguyễn thị.

Nghe Lục Tử Kỳ nói xong, Tống Tiểu Hoa thật sự buồn bã.

Tuy mấy ngày nay cô cũng đoán ra đến bảy tám phần chân tướng sự việc, nhưng một khi nó được chứng thực đúng như những gì dự đoán thì nàng vẫn cảm thấy sốc.

Thế có nghĩa là Tống Tiểu Hoa nàng là con ngọc, bị người ta đem ra làm trò đùa, bị người ta bán đứng nhưng vẫn một lòng một dạ giúp đỡ đóng tròn vở kịch!

Thật là lòng lang dạ sói mà!

Đỏ mặt tía tai nhẫn nhĩ một hồi lâu, bỗng nhiên Tống Tiểu Hoa “Á” lên một tiếng rất to, ôm lấy cột đình đòi đập đầu vào đó, là Lục Tử Kỳ sợ hãi vội vàng ôm chặt nàng từ đằng sau:

-Cái đầu của nàng vốn đã khó động não rồi, giờ đừng để nó bị thương nữa.

-

-... Chàng!

-

Tống Tiểu Hoa bị kích động đến mức hai mắt tối sầm, cổ họng muốn hộc máu tươi, giậm mạnh chân trên nền đất nhảy dựng lên, va phải cằm của người ở phía sau.

Trông thấy Lục Tử Kỳ hơi khom người mặt mày nhăn nhó ôm cằm, nàng thản nhiên vỗ tay:

-Ai bảo chàng giữ bí mật với thiếp đến tận bây giờ mới chịu nói, thấy thiếp bức tức đến ngứa ngáy chân tay, chàng rất vui đúng không? Được rồi, bây giờ thiếp thỏa lòng rồi. Nói đi, sao chàng lại biết hết mọi chuyện? Trước đó nói xem kịch hay là như thế nào?

-

Tử Cầm và Vương Lâm là hai kẻ đồng hương kém may mắn sau khi bị Lục Thác đuổi ra khỏi phủ, không có ai thân thích, đành trở về quê, lẽ tự nhiên là sẽ kết đôi với nhau.

Vừa ra khỏi thành không xa, liền gặp phải một nhóm thổ phi ở nơi ngoại thành hoang vu, đang bị đuổi đến bước đường cùng thì lại gặp ngay một nhóm thảo khấu, đúng là họa vô đơn chí.

Thế là hai bên đánh nhau một hồi, thảo khấu đánh đuổi nhóm thổ phi, chuẩn bị giết người nam, bắt người nữ làm nô lệ, phân chia tài sản cướp được thì chạm trán đội cấm quân đi ngang qua. Đúng là “cướp không đấu được với binh”, thấy tình hình bất lợi, đám thảo khấu lập tức tháo chạy.

Và trong đội cấm quân đó, có người quen của hai người, chính là Lục Tử Kỳ, quan mới nhậm chức đang đi khảo sát địa hình để vẽ bản đồ chính xác cho “Xu mật viện”.

Tống Tiểu Hoa bĩu môi:

-Hóa ra mấy ngày trước chàng nói ra ngoại thành có việc công là làm việc này à?

-

-Việc công là thật, có điều vừa hay trông thấy bọn họ gặp nạn, nể tình chủ tớ nên giúp họ một tay.

-

- Thế gian này sao có sự trùng hợp khéo léo đến vậy?

-

Lục Tử Kỳ khoát tay:

- Cái gọi là trùng hợp chẳng qua cũng do người sắp đặt mà thôi.

-

- Vì thế, cấm vệ quân, thổ phi, thảo khấu đều do chàng sắp đặt?

-

- Thổ phi thì không phải. Những người ta điều động đều là quân lính đã huấn luyện thuần thục, diễn mấy trò đánh nhau vớ vẩn đấy không giống đâu.

-

Tống Tiểu Hoa cười nhạt:

- Lấy quyền công để mưu việc riêng, lại còn đắc chí!

-

Cười kéo nàng ra ngồi yên trên ghế đá, Lục Tử Kỳ tiếp tục giảng giải:

- Thực ra, nếu không có cha ra mặt thì với quyền hạn của ta bây giờ sao có thể điều động đội cấm quân canh giữ biên ải đến diễn kịch cơ chứ?

-

Sắp xếp lại luồng suy nghĩ, mắt Tống Tiểu Hoa chợt sáng lên:

-Nói như vậy, việc đuổi Tử Cầm và Vương Lâm ra khỏi phủ đều là chủ ý của cha?

-

-Tử Cầm hầu hạ bên cạnh đại tẩu bao năm, là tâm phúc của tẩu ấy, biết rất nhiều chuyện người ngoài không biết. giờ đột nhiên bị đuổi đi, đại tẩu không kịp trở tay, chắc chắn để lộ sơ hở từ Tử Cầm. Thế nên sẽ có kẻ tâm địa không tốt, muốn nhân cơ hội này nắm giữ quân cờ chủ chốt nhằm khống chế đại tẩu.

-

-Lẽ nào... nhóm thổ phỉ đó là do đại tẩu phái đến giết người diệt khẩu?

-

Lục Tử Kỳ khẽ lắc đầu:

-Tẩu ấy muốn Tử Cầm ngậm miệng, không cần phải giết người diệt khẩu, vì cha mẹ và người thân của Tử Cầm đều ở trong tay tẩu ấy.

-

Tống Tiểu Hoa ngây ra một lúc:

-Vậy còn có thể là ai đây?

-

-Tứ di nương nắm quyền đã mấy chục năm, nàng nghĩ bà ấy sẽ cam tâm tình nguyện giao quyền hành cho người khác ư? Bà ấy và đại tẩu đấu với nhau thế nào ta không cần biết, ta chỉ biết rằng, bên thua chắc chắn sẽ chờ cơ hội để phản lại.

-

-Vì thế, Tứ di nương muốn bắt Tử Cầm, moi bí mật từ miệng cô ấy, để dễ bề lật đổ đại tâu.

-

-Theo ta thấy, dù có tra hỏi được không thì Tử Cầm cũng chỉ có đường chết.

-

Tống Tiểu Hoa trong lòng có chút run sợ

-Mượn đao giết người, đổ tội cho kẻ khác.

-

Lục Tử Kỳ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng:

-Chỉ cần mưu kế thành công, muốn không có sơ hở gì cũng không phải việc khó, hơn nữa codn cho đối phương một đòn chí mạng.

-

-Vậy sao chàng và cha lại...

-

-Cha là do ta thỉnh cầu, còn ta vì cái gì nàng không biết sao?

-

-Chàng định khống chế đại tâu, để tâu ấy không làm phiền thiếp được nữa.

-

Lục Tử Kỳ cười tinh quái:

-Sao nàng không nghĩ rằng ta vì muốn nàng nắm quyền hành trong nhà.

-

Tống Tiểu Hoa trề môi:

-Nếu chàng muốn Lục gia náo loạn, thất điên bát đảo vì có một người lười biếng như thiếp quán xuyên thì chàng cứ thực hiện ý định này đi. Phải rồi, Tử Cầm và Vương Lâm giờ ở đâu?

-

-Ta sắp xếp cho họ đến Giang Nam mai danh ẩn tích rồi. Ở đó, bằng hữu cũ của Tam di nương đã giúp đỡ mua một căn nhà, Vương Lâm có tay nghề, nuôi được gia đình. À đúng rồi, trong nhà còn có người thân của họ đang đợi ở đó.

-

-Thật sao? Tuyệt quá! – Tống Tiểu Hoa vui mừng, hôn mạnh lên má Lục Tử Kỳ: - Chàng đều sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi. Không hổ danh là nam nhân của thiếp!

-

May mà nơi này tính mệnh rất ít người qua lại, ánh trăng ánh sao đều mờ ảo, không trông thấy gì...

Lục Tử Kỳ cảm thán rồi nói tiếp:

-Vỡ kịch này nàng có hài lòng không?

-

Tống Tiểu Hoa nghĩ một lát, rồi buồn rầu xỉ mặt:

-Tóm lại từ đầu đến cuối chỉ có thiếp là con ngốc, bị mọi người diễn kịch giỏi quá làm cho quay như chong chóng. – Nói xong tức giận đấm Lục Tử Kỳ một cái: - Chỉ có chàng là hư nhất, làm bao nhiêu việc như vậy mà không nói với thiếp một lời, sơ thiếp phá hỏng chuyện của chàng ư?

-

-Đương nhiên không phải vậy... - Lục Tử Kỳ đưa tay cài lại lọn tóc bị rơi xuống trước mặt lên vành tai Tống Tiểu Hoa:- Thực ra ta vốn không muốn nàng biết tất cả những điều này, vì trong đó ẩn chứa rất nhiều âm mưu. Nhưng nàng đã theo ta đến đây, nên chắc đã chuẩn bị tâm lý để thích ứng với cách sinh tồn của gia tộc này. Có những việc không cần đi làm nhưng vẫn phải biết rõ những rắc rối, liên lụy tiềm ẩn, nếu không khó tránh khỏi có ngày bị hãm hại. Trước đó ta không nói với nàng vì muốn sự việc giải quyết xong xuôi mới từ từ giải thích cho nàng hiểu. Ngoài ra cũng muốn nàng nhân thời gian này tự mình suy nghĩ.

-

-Nghĩ gì mà nghĩ? Cùng lắm thiếp chỉ nghĩ được rằng trong chuyện này người được lợi nhiều nhất là đại tẩu, mà đấy là nhờ Tam di nương gợi ý cho mới đoán ra. Còn những tiểu tiết bên trong đến chết cũng chưa chắc nghĩ ra được. – Tống Tiểu Hoa nhẹ nhàng dựa đầu vào bờ vai ấm áp của Lục Tử Kỳ, giọng nói buồn bã thở than: - Thiếp thật vô dụng đúng không? Việc bên ngoài không giúp được chàng, đến việc trong nhà cũng làm chàng phải bận tâm.

-

Lục Tử Kỳ mỉm cười, kẹp lọn tóc mềm mượt giữa hai ngón tay nghịch, giọng nói dịu dàng:

-Ngốc ạ, sao lại nói vậy? Thực ra nàng làm tốt lắm rồi.

-

-Xi! Đừng có nói móc người khác nhé!

-

-Chuyện này đại tẩu đã âm mưu từ lâu, kết cục của Mị Nhi và Triệu thị đã được định sẵn, vì sao lại kéo nàng và chuyện này thì chỉ là nhất thời nổi hứng. Cố tình mượn tay nàng để bắt đầu kế hoạch, từ đó dẹp bỏ hết mọi nghi ngờ về phía mình, nhưng chủ yếu vẫn là xem cách xử sự của nàng, để chuẩn bị đối phó về sau. Nàng phát hiện ra Vô Khuyết khác lạ, lập tức nghĩ đến thức ăn có vấn đề, còn nhanh chóng sai người tìm vị đại phu nổi tiếng y đức song toàn kiểm tra mà không cho ai biết, còn giấy trắng mực đen viết ra kết quả, ký tên cẩn thận, làm vật chứng thuyết phục nhất. – Nói đến đây, Lục Tử Kỳ không nhịn được khẽ cười: - Chiêu này nàng học ở đâu ra vậy?

-

Tống Tiểu Hoa lẩm nhẩm một câu:

-Xem nhiều vệ sinh an toàn thực phẩm, đương nhiên sẽ biết...

-

Không để ý đến những lời kỳ lạ của nàng, Lục Tử Kỳ tiếp tục:

-Tiếp theo, nàng lại thuyết phục Vương Lâm ra mặt làm chứng. Điều này không dễ dàng gì, vì Vương Lâm có tình ý với Tử Cầm, ai cũng biết thế, còn bản thân hắn cũng là một người luôn đối tốt với người khác mà không cần báo đáp.

-

Tống Tiểu Hoa do dự một lát, ngồi thẳng người lên:

-Thực ra thiếp cũng chỉ lợi dụng hãn. Tuy cảm thấy việc này có liên quan đến Triệu thị, người từng gây chuyện với thiếp, nhưng không dám khẳng định. Vậy mà thiếp vẫn nói Vương Lâm là thiếp tin Tử Cầm vô tội, bảo hãn giúp đứng ra làm chứng để trả lại sự trong sạch cho Tử Cầm. Nếu sau đó chứng minh rằng chính Tử Cầm làm thì đồng nghĩa với việc thiếp đã để Vương Lâm tự tay bán đứng người thương rồi.

-

Dưới ánh trăng chiếu xuống, ánh mắt Lục Tử Kỳ trông thật dịu dàng, lấp lánh, nhẹ nhàng ôm lấy bàn tay nàng:

-Nàng hối hận vì đã làm vậy ư?

-

Ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào gương mặt hiền hòa tươi tắn, mắt Tống Tiểu Hoa sáng trong như mặt gương:

-Không hối hận. Dù Tử Cầm có làm thế thật, dù Vương Lâm có hận thiếp, trách thiếp suốt đời cũng không hối hận. Vì thiếp không bao giờ chấp nhận ai đó làm hại người thân của thiếp, bao gồm cả chú chó của thiếp! – Lời nói khẳng khái vừa dứt, liền than: - Haizzz, suy cho cùng, Tử Cầm đã phụ Vương Lâm, phụ cả lòng tin của hãn.

-

Lục Tử Kỳ mỉm cười:

-Cô ấy cũng vì không có lựa chọn nào khác, nhưng hai người bọn sau lần hoạn nạn này cuối cùng cũng được ở bên nhau, có thể coi là một kết cục

có hậu. Vương Lâm bản tính thật thà, đối với Tử Cầm một lòng một dạ không chút nghi ngờ. Còn Tử Cầm như được xỏ lồng, có thể bắt đầu cuộc sống của chính mình, tất nhiên cũng sẽ một lòng một dạ với Vương Lâm. Ta tin rằng rời xa chốn kinh thành đầy rẫy thị phi này bọn họ sẽ sống thật bình yên hạnh phúc.

-

Tống Tiểu Hoa gật đầu:

-Thiếp nghĩ, Tử Cầm cũng thích Vương Lâm, nếu không sao có thể hiểu hẵn như vậy, biết hẵn đối tốt với Vô Khuyết, tốt đến mức để lại cả miếng thịt bò hầm quý giá cho Vô Khuyết ăn. Thực ra thiếp cũng cảm thấy có điều bất thường từ đây. Mị Nhi và Vương Lâm không quen nhau, hai bên càng không hiểu gì về nhau. Làm vậy có nguy hiểm alwsm không? Nhỡ mất một mạng người thì chẳng phải bản thân cũng đi đời sao?

-

Gõ nhẹ ngón tay lên trán Tống Tiểu Hoa ba cái, Lục Tử Kỳ cười trêu chọc:

-Xem ra nàng cũng biết động não đấy!

-

Tóm lấy tay chàng, Tống Tiểu Hoa há miệng vờ như muốn cắn:

-Suy cho cùng thì tất cả đều do nam nhân mấy người háo sắc mà ra! Lấy làm thế thiếp làm gì? Nhìn mấy nữ nhân vì mấy người mà đấu đá lẫn nhau rất tự hào đúng không? Thiếp cảnh cáo chàng, nếu chàng dám cho nữ nhân khác bước chân vào cửa, thiếp không thèm đấu với người ta mà sẽ cắt luôn của chàng, cho chàng đi làm thái giám, xem chàng còn tam thê tứ thiếp được nữa không?

-

Lục Tử Kỳ hơi lùi lại phía sau, ôm nàng vào lòng:

-Nàng vừa cắn ta một cái, giờ lại muốn nữa à? Đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, nàng còn suốt ngày dính lấy Vô Khuyết thì sắp có thể bò ra đất tranh xương với nó rồi đấy. – Hai cánh tay vẫn đang ôm chặt cơ thể đang giãy giụa, cười than rằng: - Ta đã hứa với nàng từ lâu rồi mà. Nàng là nữ nhân cuối cùng có thể vào trong tim ta.

-

Tống Tiểu Hoa hét to:

-Dù không động lòng mà chỉ hành động thôi cũng không được!

-

-Được, được, được, vậy ta hứa với nàng một điều nữa, từ nay về sau nàng là nữ nhân duy nhất được động vào ta.

-

-Thế có nghĩa là... - Quay qua ngời lên lòng chàng, Tống Tiểu Hoa áp sát vào tai: - Thiếp là nữ nhân cuối cùng được nhìn thấy chàng trút bỏ hết y phục hành động theo bản năng rồi!

-

Hơi thở ấm nóng làm màng nhĩ cũng nóng theo, mảnh trăng lưỡi liềm không biết đã ẩn vào mây từ lúc nào, đến ngàn vì sao trên trời cũng như nhắm mắt lại, chắc do hành động và lời nói của nha đầu to gàn này làm cho xấu hổ?

Lục Tử Kỳ hít hà hương thơm trên cơ thể nàng, bàn tay luồn qua eo.

Khóe miệng cong lên, xem ra những việc “bại hoại” thế này đã làm nhiều rồi nên quen. Da mặt của người đứng là càng luyện càng dày...

Việc này như vậy là kết thúc.

Vở kịch này dù hay hay không, cũng đã hạ màn. Dẫu chỉ làm tạm thời.

Dao Dao tuy thông minh, xử lý sự việc cẩn thận, nhưng dù sao về mặt đấu đá với người khác vẫn còn rất ngây thơ.

Nàng không hề thấy lạ thì người từ xưa đến nay không bao giờ nhúng tay vào chuyện nhà như Lục Thác sao có thể thay đổi thái độ khác với thường ngày.

Nàng không hề nghi ngờ khi chỉ một tiểu nha đầu của Nguyên thị lại có thể khiến Lục Thác điều động cả cấm quân.

Nàng cũng chẳng không hiểu kỳ, trong thời gian ngắn làm sao có thể giúp đỡ người thân Tử Cầm thoát khỏi sự khống chế của Nguyên thị suốt bao năm...

Khi Lục gia và Nguyên gia liên hôn, Nguyên gia chỉ vừa mới phát lên, nhờ sự nâng đỡ của Lục gia, mấy năm gần đây dần dần lớn mạnh, có thể lực riêng, có ý muốn vượt qua Lục gia.

Lục Thác coi như không biết điều này, còn cho Nguyên thị quyền quán xuyến Lục gia. Một mặt là vì hai nhà có mối nhân duyên, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục; mặt khác vì muốn cân bằng thế lực trong triều, dù sao chỉ có mình Lục gia nắm giữ, quả thực không phải là việc tốt đẹp gì.

Trước khi trở về, Lục Tử Kỳ đã điều tra những người bên cạnh Nguyên thị, kết quả phát hiện, Tử Cầm chính là tai mắt Nguyên gia cài vào Lục gia nhiều năm nay, phụ trách đưa tin giữa Nguyên gia và Nguyên thị, trong đó có những tin gây bất lợi cho Lục gia.

Còn Lục Thác thực ra đã biết điều đó từ lâu, không động đến vì cho rằng cái trò nhỏ này chẳng là gì trong mắt ông.

Lụ Tử Kỳ thì cho rằng, đây là một cơ hội, cơ hội thêm ô dù bảo vệ cho thê tử và con trai.

Dưới sự đồng ý và giúp đỡ ngầm của Lục Thác, ba tháng trước chàng đã bắt đầu sắp xếp cho người nhà của Tử Cầm thoát khỏi sự kìm kẹp, lên đường đến phương Nam. Đồng thời do tin tức được khóa chặt nên Nguyên thị không biết gì hết.

Lần này, Lục Thác mượn cớ tức giận đuổi Tử Cầm ra khỏi phủ, làm Nguyên thị không kịp trở tay. Đợi đến khi bình tĩnh lại, Tử Cầm, Vương Lâm và người nhà của bọn họ đã biến mất không dấu vết.

lục Thác làm như vậy phần nhiều là vì muốn bù đắp cho Lụ Tử Kỳ.

Vì chuyện của Tiết Vũ Đông năm đó, Nguyên thị cũng gay ra nhiều sóng gió, thậm chí còn cho người giả mạo thư tín, vu oan Tiết Vũ Đông không thủ tiết, gian dứu với bằng hữu tốt của Lụ Tử Kỳ. Tuy sau này điều tra ra chân tướng sự việc, nhưng nỗi nhục đó, đối với một nữ tử thanh cao thuần khiết thì quả là đòn chí mạng.

Nguyên thị làm như vậy ngoài việc lo lắng vợ của Nhị đệ cùng lúc mang thai với mình sẽ sinh cho Lục gia một tôn tử nối dõi, lại càng được sủng ái hơn, còn muốn Tiết gai và Lục gia hết cơ hội đối tốt với nhau, để Nguyên gia dễ bề chiếm ưu thế.

Cuối cùng, mục đích đã đạt được, tuy Tiết Vũ Đông đã hạ sinh con trai nhưng nguyệt héo hoa tàn, Lụ Tử Kỳ vắng nhà nhiều ngày lại ở nơi biên ải xa xôi, nên nàng ấy ngày càng yếu thế.

Mối quan hệ của Lục gia và Tiết gia hoàn toàn sụp đổ sau cái chết của Tiết Vũ Đông, tạm thời chỉ có cách thân thiết với Nguyên gia để bình ổn

cục diện, bởi vậy Lục Thác cố gắng nhẫn nhịn.

Cũng chính vì vậy mà nỗi oán hận trong lòng Lục Tử Kỳ không biết trút vào đâu, phiền muộn vì gia đình chỉ biết đến lợi ích mà quên đi tình thân, cuối cùng chàng phần nộ ra đi.

Đương nhiên việc này rất ít người biết đến.

Bề ngoài, Nguyên thị là một tức phụ hiền lành hiếu thuận, một người mẹ dịu dàng nhân từ, một chủ nhân độ lượng với nô bộc.

Lục Tử Kỳ biết bằng hữu bị oan kia chính là Hoắc Nam. Việc xấu xa vu oan hại người này cũng do đệ ấy hết lòng điều tra chân tướng. Đáng tiếc là không thể làm được gì.

Vì thế, lần trở về này, việc đầu tiên mà Lục Tử Kỳ làm là ngăn chặn khả năng Nguyên thị một lần nữa tác oai tác quái hại thể tử và con trai của chàng.

Tử Cầm là một quân bài tốt.

Cô ta không chỉ biết nhiều bí mật của Nguyên thị mà còn biết nhiều bí mật của Nguyên gia, vì hình như cô ta và Tam công tử Nguyên gia có mối quan hệ yêu đương không trong sáng.

Tử Cầm là một người thông minh, biết rõ cần nắm bắt vài điều để làm bùa hộ mệnh bảo vệ mình và người thân.

Đây cũng là một trong những lý do để Lục Thác tình nguyện vì một nha đầu nhỏ bé mà điều động cấm quân.

Nguyên gia gần đây có vẻ ngang tàng, đã đến lúc phải trấn áp rồi...

Ngoài ra, Lục Thác viết thư cho tướng lĩnh cấm quân nơi biên ải, nhờ họ điều động vài trăm người đến diễn thảo khẩu, là muốn xem sau khi mình

lui về có tâm ảnh hưởng hay không.

Còn Lục Tử Kỳ thì lại nhìn ra những điểm yếu trong thế chấ binh đội, đây chính là dây dẫn cho sự giao tranh giữa hai thế lực sau này.

Tất cả những điều đó đương nhiên Tống Tiểu Hoa không hề hay biết, Lục Tử Kỳ cũng không định cho nàng biết.

Đối phó với những quan hệ phức tạp trong gia tộc nàng đã làm rất tốt rồi, những thứ đầy rẫy âm mưu bản thủ, những cuộc đối đầu không đổ máu hãy để mình chàng đối mặt.

Đối với một nam nhân, không có gì nhục hơn, bất tài hơn việc không bảo vệ được vợ con của mình.

Nhẹ nhàng hôn lên mí mắt nàng, nụ cười của Lục Tử Kỳ lộ thêm sự chua xót, mệt mỏi.

Trong cuộc chơi này không ai cao thượng hơn ai, không ai trong sạch hơn ai.

Nguyên thị lấy tình thân mà khống chế Tử Cầm phục vụ cho mục đích của mình, chàng đâu có khác gì?

Chàng cho một người coi trọng tình thân như Tử Cầm một gia đình, cũng đồng nghĩa với việc nhốt cô ta vào trong một cái lồng chắc chắn.

Một người đôn hậu thật thà như Vương Lâm, chắc chắn sẽ hóa giải sự lạnh lùng phòng bị trong lòng cô ta. Hai người cùng chung hoạn nạn, chắc chắn có thể bình yên bên nhau suốt đời.

Nếu không thế thì có làm sao? Coi như đó là cái giá mà cô ta phải trả.

Đây là sự sắp đặt nhân từ nhất mà Lục Tử Kỳ có thể làm rồi.

Dấu sao, hại Đồng Nhi năm đó, Tử Cầm cũng không thể tránh khỏi can hệ. Nếu không niệm tình cô ta một lòng một dạ bảo vệ gia đình, có chút gì giống Dao Dao thì sao đáng để chàng phí sức? Muốn cô ta mở miệng, không thiếu gì cách!

Màn đêm buông xuống, ánh trăng mờ tỏ, gió thổi mát lạnh.

Tiếng hát và tiếng trống chiêng từ đoàn kịch phía xa vọng đến, thấp thoáng bay trong không trung.

Những gay cấn, kịch tính trong câu chuyện trên đài diễn sao có thể hiểm ác thâm độc bằng đời thực? Người xem kịch và người hát là ai đang xem ai đây?

Cúi nhìn thân thể cuộn tròn như chú mèo nhỏ trong lòng, Lộ Tử Kỳ cất giọng vui vẻ:

-Dao Dao, nàng thích xem kịch không?

-

Tống Tiểu Hoa vuốt ve làn da nâu khỏe khoắn trên khuôn ngực của Lộ Tử Kỳ:

-Kịch ở vùng này thiếp không thích xem, I I a a nghe chẳng rõ. Nhưng... - Ôm eo chàng, tì cằm vào vai: - Thiếp ngày càng hứng thú với việc xem người của Lục gia diễn kịch rồi. Đông Thanh, thiếp hiểu ý chàng, thiếp chỉ cần là người ngoài cuộc đứng xem kịch là được, những gì xấu xa, thật giả diễn ra trong kịch không liên quan gì đến thiếp. Những gì liên quan đến thiếp sẽ luôn là chàng, Lăng Nhi, à đúng rồi, đương nhiên cả Vô Khuyết nữa.

-

Lạ Tử Kỳ mỉm cười, thì thầm bên tai nàng:

-Dao Dao,ta nhất định sẽ cho nàng một gia đình không sóng gió.

-

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Tống Tiểu Hoa vui vẻ đến Thịnh viên tìm Nguyên thị hàn huyên.

Vừa vào đến sân đã nghe cô ta cáu gắt với người hầu, nói rằng cháo trắng nấu nhạt quá, rau ăn kèm thì lại quá mặn. Tống Tiểu Hoa cười thầm, rảo bước tới:

-Đại tẩu, mới sáng sớm mà kẻ nào đã làm tẩu bực mình vậy?

-

Nguyên thị thấy nàng đến, bèn ra hiệu cho người hầu lui ra:

-Không ai làm ta yên tâm cả, đâu giống mấy người bên cạnh muội muội, thông minh hiểu chuyện. Nào, hôm nay muội nhất định phải chỉ ta làm thế nào để dạy được đám người hầu đó.

-

Tống Tiểu Hoa cười ngồi xuống chiếc ghế mềm bên cạnh:

-Đại tẩu, Tử Cầm bỗng nhiên không ở bên cạnh, khó tránh khỏi không quen. Nhưng tẩu cũng không thể lấy tiêu chuẩn của cô ấy để áp cho những người hầu khác, cô ấy là tâm phúc bao năm tẩu tẩu tự tay dạy bảo, là nhân vật thế nào chứ?

-

Vừa nhắc đến Tử Cầm, vẻ mặt Nguyên thị đờ ra, nhẹ nhàng than rằng:

-Tử Cầm vất vả hầu hạ ta bao năm, vốn định năm nay tìm cho nó một gia đình tử tế, coi như trả cái tình chủ tớ, nào ngờ... Đều là do mệnh nó không tốt, phước bạc mà thôi!

-

Tống Tiểu Hoa cũng vờ đồng cảm vài câu, sau đó lại cười nói:

-Chúng ta không nhắc đến cô ấy nữa. Thế này vậy, mấy hôm trước muội có xem một vở kịch rất hay, nhân lúc nhàn rỗi, hay để muội kể cho đại tâu nghe giải sầu vậy.

-

Nhấp họng bằng một ngụm trà:

-Vở kịch nói về một đại gia đình, giống như Lục gia chúng ta. Người nắm quyền quán xuyên gia đình là phu nhân của Nhị công tử, mọi người gọi là Nhị phu nhân. Xem kìa, nghe cứ như là nói muội vậy.

-

Nguyên thị đáp lời:

-Đúng thế, thật trùng hợp.

-

-Vị Nhị phu nhân này là người rất tài giỏi, quán xuyên chu toàn mọi việc, ai cũng đều ca ngợi cô ta, kể cả phu nhân của Đại công tử cũng sùng ái cô ta coi như báu vật, thế lực không ai có thể bì được. Nhưng dù cô ta có trăm nghìn cái tốt thì vẫn có hai cái không tốt, một là rất hiếu thắng, hai là không độ lượng.

-

Tống Tiểu Hoa dừng lại, uống thêm một hạm trà, liếc nhìn Nguyễn thị đang cười có chút không tự nhiên, tiếp tục:

-Cô ta vì không có con trai, đề phòng những chuyện không hay, đã nghĩ cách giết chết nữ nhân đang mang cốt nhục của phu quân mình, cuối cùng đã dẫn đến phu thê lạnh nhạt. Lại thêm không bao giờ chịu thiệt thòi về mình, luôn muốn tranh cao thấp, nên đắc tội với rất nhiều người. Đại tẩu đoán xem, người như thế, kết cục sẽ thế nào?

-

Nguyễn thị cầm ly trà, nhẹ nhàng thổi lá trà đang nổi trên mặt chén, vờ như trả lời một cách tùy hứng:

-Theo ta, tám chín phần là không có kết cục ra gì đúng không?

-

Tống Tiểu Hoa cười mà như không nhìn cô ta, nhả từng chữ một:

-Thông minh quá rất dễ phải đền mạng.

-

Nước trong ly trà như bị gió thổi, sóng sánh:

-Thực ra, theo muội, làm người sao phải so đo tính toán như vậy? Mình mệt đã đành còn liên lụy đến người bên cạnh, đại tẩu thấy có đúng không? – Tống Tiểu Hoa thư thả chỉnh vạt áo: - Tóm lại, nhị phu nhân như muội đây mãi mãi không bao giờ như Nhị phu nhân trong vở kịch. Muội rất lười lại không biết bày mưu tính kế, tranh quyền đoạt vị đều không biết, cũng không muốn biết. Cả đời này chẳng có tham vọng gì, đành nhờ đại tẩu cáng đáng vậy.

-

nói xong, nàng đứng dậy, giả vờ hành lễ với Nguyên thị:

-Đại tâu vất vả rồi!

-

Đôi lông mày lá liễu của Nguyên thị hơi chau lại, lập tức đưa tay ra đỡ Tống Tiểu Hoa:

-Muội muội nói gì vậy? Ta vốn nghĩ sau khi muội đến đây có thể giúp ta một tay, cả hai chúng ta cùng lo liệu đại gia tộc này. Không giấu gì muội, ta thật sự thấy có chút lực bất tòng tâm.

-

Tống Tiểu Hoa không đổi sắc mặt, đặt vào tay Nguyên thị một vật:

-Đại tâu khiêm tốn quá, cũng coi trọng muội quá, muội không có cái tài đó đâu. Đại tâu còn bận, muội không làm phiền nữa. Muội cũng phải về cho chó, cho chim ăn đợi Đông Thanh và Lăng Nhi về dùng bữa!

-

Vừa ra khỏi sân, nàng liền nghe thấy thấp thoáng tiếng đổ vỡ, hình như là tiếng cốc chén bị ném.

Tống Tiểu Hoa nở nụ cười, tâm trạng rất thoải mái.

Nguyên thị chắc chắn đã phát hiện ra Tử Cầm và người nhà cô ta mất tích không dấu vết, đang đau đầu tìm kiếm, vừa nãy nàng rất “có lòng” mở lối cho Nguyên thị.

Cái túi thêu đó là do Tử Cầm tự tay làm, mà còn rõ ràng là mới chỉ làm mấy ngày trước, kỹ thuật thêu của cô ta chắc chắn Nguyên thị nhìn một cái là nhận ra ngay.

Nói về đoạn kịch liên quan đến Vương Hi Phượng, một mặt là nói cho Nguyên thị biết, Tống Tiểu Hoa nàng không có ý định tranh giành với ai. Mặt khác, nói rõ, nếu làm gì quá đáng, thì sẽ tự tìm lấy cái chết, đến lúc ấy sẽ biết thế nào là đền mạng...

Lục Tử Kỳ và Lục Tử Hằng từ nhỏ đã mất mẹ, là huynh trưởng, tuổi còn nhỏ nhưng Lục Tử Hằng đã phải gánh trách nhiệm lo cho đệ đệ. Thời gian đó chịu bao nhiêu uất ức, khó khăn, Lục Tử Kỳ đều thấy hết, nhớ hết. Đối với người huynh trưởng này, Lục Tử Kỳ vô cùng kính trọng, tình cảm rất sâu đậm.

Tống Tiểu Hoa biết rất rõ. Nên không đến lúc bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn trở mặt với Nguyên thị, làm cho huynh đệ họ khó xử.

Dẫu sao, sau những lời nói vừa rồi, tin rằng Nguyên thị sẽ không rồi hời hợt nàng gây sự.

Còn nàng sau này sẽ làm một việc đó là, xem người khác diễn kịch, cùng lắm cũng chỉ vu vơ vài câu xen vào...

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 15

Type: Tinh Hoa

Đừng bao giờ động vào người của Niệm viên, dù gặp phải con kiến bò ra từ trong sân cũng phải đi vòng qua, đấy là sự thật hiển nhiên mà bây giờ người của Lục phủ đều phải công nhận.

Cái khác không nói, chỉ riêng việc Lục lão gia vì một chú chó mà đuổi Tử Cầm cô nương tâm phúc của Đại phu nhân đi đã đủ chứng minh điều này. Ngoại trừ những người đầu óc có vấn đề, còn đâu không ai dám động đến. Dẫu sao, cuộc sống vẫn tốt đẹp, năm 2012 còn cách bọn họ rất xa, rất xa...

Thế là trong thời gian này Tống Tiểu Hoa thật sự bình yên, bình yên đến mức nghe tiếng ve sầu kêu cũng thấy vui tai hơn, làm người khác không tìm được chỉ muốn bắt vài con xuống để cùng nhau so tài “ca hát”.

Dùng túi lưới buộc vào cán trúc, ghé lên kiên trì bắt ve, bắt mãi cũng chỉ được mấy cái lá khô, Tống Tiểu Hoa quyết định nghỉ một lát, khẽ lắc cái cổ như muốn gãy rồi lại tiếp tục.

Đang vận động, mắt lướt qua Thính Huyền vừa hay đi ngang.

Con người một khi nhàm chán thường hay muốn buôn chuyện, nhất là phụ nữ. Không có những bộ phim truyền hình với những tình tiết lặp đi lặp lại, không có tin tức scandal về các ngôi sao trong làng giải trí, đành phải lấy hứng khởi từ những người xung quanh mình để thỏa mãn nhu cầu tinh thần vậy.

- Thính Huyền, người lại đây.

- Nhị phu nhân có gì dặn dò ạ?

Khác với tính cách thoải mái thẳng thắn của Hiếu Yên, Thính Huyền đứng trước mặt người chẳng có dáng dấp chủ nhân, suốt ngày cười hì hì là Tống Tiểu Hoa lại luôn tỏ ra cung kính, làm nàng hơi khó xử, nhưng nghiêm túc mà nói lại được nàng tin tưởng nhiều hơn.

- Không có việc gì, chỉ là muốn nói chuyện với người thôi.

Thính Huyền đỡ lấy cán trúc dựa vào gốc cây, rồi tới chậu nước bên cạnh lấy khăn vải cho Tống Tiểu Hoa lau mặt, xong mới mỉm cười nhẹ nhàng:

- Nhị phu nhân thấy buồn ư?

- Đúng thế. Ta buồn chết đi được nên mới muốn nói chuyện với người! - Tống Tiểu Hoa cho chiếc khăn lên đầu ngón trỏ xoay vòng tròn, vờ như buột miệng hỏi: - Đầu bếp mới đến tay nghề không tồi nhưng vẫn kém Vương Lâm, đúng không?

Thính Huyền hơi ngậy người, rồi vẫn nhỏ nhẹ chậm rãi nói:

- Phận người hầu chúng con sinh ra miệng lưỡi đã thô kệch, sao có thể nếm ra được là ngon hay không? Nếu Nhị phu nhân đã nói kém thì chắc chắn là kém.

Tống Tiểu Hoa nhìn gương mặt gầy gò tiều tụy rồi than rằng:

- Ta sợ nhất người như vậy, rõ ràng không nói gì cả mà cũng không để cho ai bắt bẻ được câu nào, người đúng là cao thủ nói nước đôi đấy. - Kéo tay cô ta vào đứng dưới tán cây, mặt nghiêm túc: - Ta hỏi người một việc, người phải trả lời thật, không được qua mặt ta!

- Qua mặt ư?

- ... Tức là không được lừa dối ta!

- Nhị phu nhân nói nặng lời rồi, con đâu dám!

- Thế thì tốt. Thực ra người đã biết Mị Nhi bị oan từ lâu rồi đúng không?

Thính Huyền lại ngậy người:

- Mị Nhi đúng là chịu tội danh hạ độc, bị Đại phu nhân đuổi đi còn oan nổi gì ạ?

Tống Tiểu Hoa phẩy tay:

- Người đừng có giả vờ không biết với ta, ở đây chỉ có ta và người, nói thật đi. Rốt cuộc là thế nào, ta và người đều rõ. Giờ ta không muốn nói với người về chuyện Mị Nhi, mà muốn nói về Vương Lâm.

Thấy Thính Huyền cúi đầu im lặng, nàng bèn dịu giọng:

- Hôm đó ở Thịnh viên, người đã thấy có điều gì đó không ổn rồi đúng không? Người không nói vì lo Vương Lâm sẽ buồn khi biết Tử Cầm cố ý lợi dụng mình, đúng không? Người thích Vương Lâm đúng không?

Thính Huyền im lặng một hồi, cuối cùng ngẩng đầu lên, mắt ngấn lệ:

- Nhị phu nhân là người hiểu biết, không chuyện gì qua mắt được. Hôm đó ở trong sân, Tử Cầm tỷ tỷ thấy con và Vương Lâm đứng cùng nhau nhưng không tỏ vẻ gì ngạc nhiên hay hiếu kỳ. Lúc đó con biết rằng sự việc không đơn giản như những gì mình thấy. Nhưng không có chứng cứ thì một người hầu như con có thể nói được gì. Hơn nữa, cho dù có uẩn khúc thì cũng là chuyện bên Đại phu nhân, không liên quan gì đến chúng ta. Nhị gia sớm đã dặn dò, làm tốt bổn phận của mình, đừng quan tâm chuyện của

người khác. Nên vẫn mong Nhị phu nhân thứ lỗi cho việc con không nói rõ. Còn tình cảm của con với Vương Lâm...

Cô ta ghen ngào, cười buồn bã:

- Tuy con có ý, nhưng huynh ấy vô tình, vậy sao phải miễn cưỡng. Huống hồ từ giờ trở đi ngăn cách bởi một bức tường cao, lại trăm núi ngàn sông cản trở, e rằng mãi mãi không bao giờ gặp lại, sao còn nhắc đến làm gì?

Tự nhiên Tống Tiểu Hoa rất muốn lấy băng keo dán miệng mình lại, đang yên đang lành lại khơi ra, vì muốn thỏa mãn tính tò mò, tính nhiều chuyện của mình mà chạm vào nỗi đau thầm kín của người khác, thật đáng đánh mà:

- Thính Huyền, xin lỗi nhé. Ta không nên nhắc đến hấn. Chúng ta quên hấn đi, lúc khác ta sẽ tìm cho người một nam nhân tốt gấp trăm ngàn lần.

Nói xong, tay hơi run, thiếu chút nữa thì tự vả miệng mình. Những lời quê kệch, vớ vẩn như vậy mà cũng nói ra được, thà không nói còn hơn.

Khi đã thích một người thì người đó là tốt nhất thế gian này, làm gì còn ai khác tốt hơn? Huống hồ rõ ràng bây giờ Thính Huyền vẫn chưa quên được Vương Lâm, nói điều đó có lẽ là hơi sớm.

Không ngờ, Thính Huyền nhún người hành lễ: - Tất cả nhờ Nhị phu nhân làm chủ, con xin đa tạ trước.

Tống Tiểu Hoa vốn tưởng cô ta sẽ nói những lời đại loại như “cả đời ở vậy không xuất giá, mãi mãi hầu hạ chủ nhân”, nên nghe thế thật không biết phải làm gì tiếp.

- Cuộc sống vẫn tiếp tục, con cũng không thể không xuất giá. - Như đọc được ý nghi ngờ của Tống Tiểu Hoa, Thính Huyền nhẹ nhàng nói: - Tình cảm của con đối với huynh ấy, huynh ấy không đáp lại, nếu con cứ không dứt khoát được thì chỉ thêm nặng nghiệp cho huynh ấy. Sau này xuống âm tào địa phủ, còn mặt mũi nào gặp huynh ấy nữa? Kiếp này không có duyên, đành đợi kiếp sau vậy. Sống tốt cuộc sống của mình mới không phí hoài tình cảm đã bỏ ra. Nhị phu nhân, những lời này con nghĩ sẽ chôn sâu trong lòng. Giờ nói ra được cũng coi như đã trút bỏ nỗi lòng.

Mỉm cười duyên dáng, mắt sáng long lanh, làm gương mặt vốn không có gì nổi bật của cô như thêm phần xinh tươi:

- Cảm tạ Nhị phu nhân cho con cơ hội này, cũng cảm tạ Nhị phu nhân khoan dung độ lượng với con, lúc đó không tra hỏi, cho con được giữ trọn nỗi niềm riêng.

Tống Tiểu Hoa im lặng hồi lâu, cuối cùng khẽ gật đầu, thở dài không thành tiếng.

Lục Lăng đi học về lại bị Lục Thác “cuỗm” đi, nói là ăn tối xong sẽ trả về. Không có “năm xôi nhỏ” ở nhà để “hành hạ”, Tống Tiểu Hoa càng buồn, đành đến thư phòng của Lục Tử Kỳ để giết thời gian.

Lục Tử Kỳ xử lý việc công xong xuôi, ngẩng đầu lên thấy người trước mặt mình im lặng từ nãy giờ, cầm tì vào bàn, hai tay buông xuôi, mắt nhìn vào ánh đèn lưu li, thờ người ra, bộ dạng buồn cười làm chàng không nhận được:

- Nếu cứ như vậy thì hai mắt sẽ dính vào nhau không tách ra được đâu.

Tống Tiểu Hoa chỉ đảo mắt qua nơi có âm thanh phát ra, rồi lại trở về bộ dạng như sắp chết, thật hiếm khi nàng không thèm phản kích như vậy.

Không khỏi có chút lo lắng, Lục Tử Kỳ đưa tay ra sờ trán nàng:

- Sao thế? Không khỏe à?

Tống Tiểu Hoa tì cầm vào bàn, đầu lắc qua lắc lại.

- Vậy là có tâm sự gì ư?

Tống Tiểu Hoa tì cầm vào bàn, khẽ gật đầu.

Lục Tử Kỳ nín cười:

- Cầm của nàng bị cọ thế không đau à?

Vẫn tì cầm vào bàn, Tống Tiểu Hoa lắc đầu qua trái, qua phải, lên trên rồi xuống dưới.

Lông mày hơi rướn lên, cầm cuốn sách mở ra, Lục Tử Kỳ ngồi nghiêm, nhẹ nhàng buông một câu:

- Vậy nàng tiếp tục nghĩ về những tâm sự của mình đi, ta đọc sách một lúc.

Tư thế không thay đổi, chỉ lặng lẽ thở dài, cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng mở miệng, vừa nói đầu vừa đưa qua đưa lại:

- Hỏi thế gian tình là gì mà đôi lứa nguyện thề sống chết.

Lục Tử Kỳ nhắm theo, mắt bỗng sáng lên: - Câu từ này hay, không lẽ là nàng làm?

Tống Tiểu Hoa ngậy ra, chết rồi, câu nói của Lý Mạc Sầu này chắc vẫn chưa được viết ra, không được đạo văn của người khác, nàng vội vàng ngồi dậy lấp liếm:

- Thiếp làm gì tài đến vậy, chắc là trước kia vô tình nghe được ở đâu đó. Thôi không quan tâm đến chuyện này nữa. Chàng nói xem, Tử Cầm và

Vương Lâm về sau có hạnh phúc không?

Quả nhiên Lục Tử Kỳ đã thay đổi sự chú ý:

- Sao tự nhiên lại nhắc đến bọn họ?

- Thiếp chỉ cảm thấy, hai người yêu nhau được ở bên nhau thật chẳng dễ gì. Nhưng sao ông trời cứ xe nhăm tơ duyên cơ chứ? Người mình yêu thì không yêu mình, người mình không yêu lại yêu mình, ở bên người mình không yêu nhưng tâm trí chỉ nghĩ đến người mình yêu, nhưng người mà mình yêu chưa chắc đã biết mình yêu người ta...

Dù bị một chuỗi những “yêu không yêu” làm cho đầu óc quay cuồng, nhưng Lục Tử Kỳ vẫn nhắc:

- Người xe tơ duyên hình như là Nguyệt lão mà.

- Nguyệt lão cũng chỉ làm việc cho ông trời thôi, phải nghe theo lệnh trời, giống như mối quan hệ của chàng với Hoàng thượng vậy.

- Dao Dao, không được nói lung tung!

- Được được được, thiếp chỉ tiện thể lấy ví dụ thôi mà!

Lục Tử Kỳ lấy tay véo chiếc cảm hơi đỏ vì bị tì lên bàn của Tống Tiểu Hoa:

- Rốt cuộc nàng muốn nói gì thế?

- Thiếp cũng không biết... - Tống Tiểu Hoa có chút thất thần, buồn bã, khẽ lẩm bẩm: - Lúc trước Nguyên Hạo quyết định ra đi không biết trong lòng huynh ấy nghĩ gì? Có khi nào cũng... kỳ vọng vào kiếp sau? Nếu nói như vậy, họ có một điểm chung, đó là “cầm lên được và buông tay được...”

- Đang lảm nhảm một mình, tự nhiên thấy cảm rất đau: - Ay ôi, sao chàng lại véo thiếp?!

Lục Tử Kỳ càng véo mạnh hơn, gương mặt hiện lên nụ cười tinh quái:

- Vì ta là người cầm được nhưng không buông ra được.

Mắt chớp chớp, Tống Tiểu Hoa hiểu ra:

- Chàng lại ghen rồi!

- Thế nào gọi là lại?

- Thiếp sai rồi, thiếp sai rồi, chàng đường đường là Lục đại nhân, Lục nhị gia, làm sao có thể ghen được? Cùng lắm chỉ là tức thôi...

- Nàng cứ tiếp tục nói lý đi!

- Ay ôi, ay ôi, thiếp chỉ là vô tình nhắc đến thôi!

- Vô tình mới càng đáng ghét!

- Vậy thì thiếp cố ý vậy!

- Nàng nói lại một lần nữa xem nào!

Tống Tiểu Hoa biết không thể nói rõ được bằng lời, bèn bè môi kêu than:

- Nam nhân ức hiếp nữ nhân, bạo lực gia đình!

Biết là giả vờ nhưng sợ làm đau nàng, nên Lục Tử Kỳ đành buông tay, mặt lạnh lùng:

- Nàng vừa nói là “họ”, vậy ngoài người đó ra còn ai?

Vừa xoa cằm, Tống Tiểu Hoa vừa tươi cười dí sát mặt vào, nghiêm túc nói:

- Không nói cho chàng biết - Trước khi Lục Tử Kỳ kịp hành động, lại nói thêm: - Thực ra, thiếp cũng là người cầm lên được nhưng không buông tay được, vì thế chúng ta mới là một cặp trời sinh, nếu không sao có thể chung sống hòa bình đến thế?

Thấy nét mặt chàng giãn ra, Tống Tiểu Hoa tiến thêm một bước, sà vào lòng chàng:

- Đông Thanh, chàng đoán xem, thứ duy nhất trong đời thiếp cầm lấy được mà không buông tay được là cái gì?

Tuy đã nghiêm mặt nhưng giọng nói của Lục Tử Kỳ vẫn không giấu nổi niềm vui:

- Nàng nói luôn đi, ta không đoán được.

Tình tứ nhìn vào mắt chàng, giọng Tống Tiểu Hoa nhẹ nhàng, dịu dàng hết sức, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, hơi thở thơm tho:

- Đũa.

- ...

Lục Tử Kỳ thay đổi sắc mặt làm Tống Tiểu Hoa cười sáng khoái, người nghiêng ngả cảm giác như nếu ngồi không vững thì đầu sẽ lắc lư mà rơi xuống đất. Nhưng vẻ đặc ý này không giữ được bao lâu, bèn bị câu nói lạnh lùng của ai đó sau khi đã bình tĩnh lại làm cho bay biến:

- Vốn định mấy hôm nữa đưa nàng đến Biện Hà ngắm cảnh, thưởng thức món cua, nhưng ăn cua lại không dùng đến đũa, nếu nàng đã không buông đũa được thì ta không làm khó nàng nữa, nên...

Tống Tiểu Hoa ngăn người ra, vội vàng lắc đầu quây quây:

- Không có gì là làm khó, không có gì là làm khó!

Lục Tử Kỳ ra vẻ thành thật:

- Nàng biết ta không bao giờ bắt ép nàng mà!

Tụt xuống, vòng qua sau lưng chàng, Tống Tiểu Hoa bắt đầu đấm lưng bóp vai nịnh nọt:

- Vừa nãy là nói đùa thôi! Thực ra, trên đời này người thiếp không thể buông tay ra chỉ có mình chàng.

- Thật không?

- Thật thật, còn thật hơn cả thật nữa!

Cuối cùng không nhịn được cười, Lục Tử Kỳ véo mũi nàng:

- Lâu lắm rồi không ra ngoài, buồn bực chân tay tôi chứ gì?

- Còn gì nữa? Thiếp sắp buồn đến trầm cảm rồi đây này.

- ... Lại lung tung gì đấy... Vậy sao nàng không hề nói gì cả?

- Còn không vì thấy chàng bận sao? Hơn nữa, thiếp biết đại phủ của chàng lắm quy định, nữ nhân trong phủ không được ra ngoài, muốn ra ngoài một chuyến còn khó hơn cả lên trời.

- Tuy là nói vậy nhưng quả thật trước kia ta không nghĩ nàng lại là người giữ nguyên tắc đến thế.

- Chẳng phải là vì tránh gây phiền phức cho chàng hay sao, nếu không thiếp đã trốn đi từ lâu rồi!

- Đúng thế, ta cứ khó hiểu mãi là sao nàng vẫn chưa trốn đi?

Lục Tử Kỳ lấy làm lạ, quay đầu lại nhìn nàng đang ra sức “đấm bóp chiều chuộng” chàng:

- Đi qua khu đất trống phía Bắc tiểu viện là đến một cái cổng phụ thông ra phố An Dương, nàng không biết sao?

Tống Tiểu Hoa chờ ra:

- Không ai nói cho thiếp biết cả!

Lục Tử Kỳ đưa tay lên vỗ trán cố làm ra vẻ như nhận ra điều gì:

- Phải trách ta, trách ta, đã quên không nói cho nàng biết, nơi này vốn là nơi thanh tịnh của cha. Năm đó khi xây dựng cố ý để một con đường bí mật để dễ bề ra vào phủ. Ta chọn nơi này cho chúng ta cũng vì nghĩ đến điều đó. Dầu sao, với một nha đầu đã quen suốt ngày chạy khắp nơi như nàng, hết năm này qua năm khác chỉ ở trong mấy mẫu đất không ra ngoài thì thật là khó khăn. Có điều dường như ta đã xem thường tiềm năng thực nữ con nhà lành của nàng rồi, không ngờ nàng có thể kiên nhẫn đến vậy. Nếu đã thế, hôm nào ta sai người lấp cái cổng đó đi, khỏi lo sau này có ai đó phát hiện sẽ khó tránh khỏi phiền phức!

Tống Tiểu Hoa vẫn tiếp tục ngắt ra, hồi lâu sau mới hoàn hồn, bóp vào cổ chàng lắc mạnh:

- Chàng cố ý, chàng cố ý, chàng cố ý mà!

Cười kéo tay nàng ra, Lục Tử Kỳ ôm chặt nàng vào lòng:

- Thời gian trước thời tiết oi bức, nàng chạy ra ngoài sẽ chết nóng mất, vả lại vừa mới vào phủ, bao con mắt nhòm ngó, không thể nào tùy theo ý mình được, đúng không?

- Bây giờ cũng có đầy con mắt nhòm ngó đấy thôi!

- Nhưng bây giờ ai dám động đến Nhị phu nhân cơ chứ?

Tống Tiểu Hoa hứ một tiếng:

- Xem chàng dương dương tự đắc kia, cứ làm như mọi thứ chàng đều nắm chắc trong tay không bằng.

- Phu quân của nàng giỏi nhất là việc “ngồi trong nhà suy nghĩ mà có thể quyết định thắng thua nơi sa trường cách xa ngàn dặm”.

- Cứ nói phét đi, dù sao nói phét cũng không mất tiền mà.

Cười một lát, Lục Tử Kỳ nhẹ nhàng hôn lên trán Tống Tiểu Hoa:

- Dao Dao! Tuy nàng đã theo ta vào đại phủ nhưng ta không muốn quá gò ép nàng. Nàng vì ta mà chịu bó chân nơi tiểu viện này, sao ta không thể để nàng đi thưởng thức không gian rộng mở hơn cơ chứ? Mấy hôm nữa được nghỉ phép, ta sẽ cùng nàng đi thăm thú kinh thành phồn hoa. Sau này buồn muốn ra ngoài phủ, nàng dặn dò người làm một câu, bảo Hiếu Yên hoặc Thính Huyền đi theo hầu hạ là được.

Tống Tiểu Hoa ngẩng mặt lên nhìn chàng, cười mà như không:

- Chàng yên tâm về thiếp đến thế sao? Chàng không sợ thê tử mặt đẹp như hoa của chàng phong lưu đa tình, chạy theo người khác sao?

Lục Tử Kỳ nhướn mày:

- Nếu nàng muốn chạy thì nửa năm trước đây không biết đã chạy bao nhiêu lần rồi. Hơn nữa, đến thê tử của mình cũng không giữ được thì Lục Tử Kỳ này thật quá vô dụng.

Tống Tiểu Hoa bĩu môi:

- Tự tin quá đấy! - Liên sau đó vui vẻ: - Thiếp yêu chàng vì cái vẻ tự tin thái quá đó đấy!

Lục Tử Kỳ cười vang, ôm chặt nàng vào lòng.

Tống Tiểu Hoa đúc kết rằng, người đàn ông của mình có hai tính cách giống loài thú: giảo hoạt như hồ ly và tâm địa đen tối như sói già.

Hai ngày sau, trời cao trong xanh, ánh mặt trời rực rỡ.

Lúc này, trên con phố Biện Lương đông vui nhộn nhịp có hai nam nhân mặc áo gấm thêu hoa, làm người khác chú ý.

Một người hơi cao, một người hơi thấp. Một người to lớn, một người nhỏ bé. Một người khí chất phi phàm, một người thông minh nhanh nhẹn. Một người mắt sáng mày sắc, một người mặt mũi thanh tú.

Hai người sánh vai đi bên nhau, xem ra rất... thân mật.

Tống Tiểu Hoa vô cùng mừng rỡ, sau hai tháng bị giam chặt trong mấy bức tường cao giờ coi như đã được trông thấy ánh sáng mặt trời, suốt dọc đường đi nhảy nhót hò hét, gần như sạp hàng nào cũng sạp vào xem hoặc chọn. Dù mới chỉ đi được chưa đến hai con phố nhưng gần như đã thu hút được ánh nhìn của một nửa Biện Lương.

Lục Tử Kỳ rất hối hận, hối hận vì lúc đi không đem theo một chiếc quạt đủ lớn để che hết khuôn mặt. Nhưng điều hối hận nhất vẫn là sao lại đồng ý cho Tống Tiểu Hoa cải trang nam nhi cùng đi với mình.

Lần này thì hay rồi, tin rằng ngày mai cả thành đều biết Nhị công tử Lục gia thích mỹ nam...

Trông thấy Tống Tiểu Hoa vì trước kia đi thăm thú khắp nơi đều cải trang nam nhi, nhìn cử chỉ động tác không có gì là gượng gạo, Lục Tử Kỳ chỉ biết im lặng, cổ họng nghẹn ứ...

- Đông Thanh chàng xem, người bằng đất nặn này thú vị thật!

Tống Tiểu Hoa thân mật khoác tay Lục Tử Kỳ, chạy đến bên sạp hàng bán hình người bằng đất sét nặn với vẻ mặt đầy hứng thú:

- Ông chủ, có thể dựa theo chúng tôi để nặn hình mẫu bằng đất sét được không?

Ông chủ sạp lúc nào cũng cười ha ha tít cả mắt, rất hiếm khi để lộ ánh nhìn ngạc nhiên như vậy, ngắm nghía hai vị công tử giàu có từ đầu đến chân, sau đó lại cười tít mắt ra chiều đã hiểu:

- Không vấn đề gì, không vấn đề gì, chính là tư thế như bây giờ đúng không?

Tống Tiểu Hoa kê đầu lên bờ vai đã cứng đờ ở bên cạnh, cười:

- Như thế này!

Lục Tử Kỳ đành nhắm mắt chịu trận, trong lòng không ngừng nhủ thầm: đừng ai nhận ra ta, đừng ai nhìn thấy ta...

- Lục đại nhân, vui vẻ quá!

- Lục đại nhân, trùng hợp vậy!

- Lục đại nhân, hôm nay trời đẹp quá!

- Lục đại nhân đã dùng bữa chưa ạ?

- Lục đại nhân...

-

Những lời chào hỏi vang lên không ngừng bên tai, làm Lục Tử Kỳ nhận thức rõ mức độ nổi tiếng của mình và đồng thời cũng tự nhìn nhận lại bản thân, làm người không nên cao ngạo quá, thế là không đúng...

Tống Tiểu Hoa khẽ huých khuỷu tay vào người đang khóc thầm bên cạnh:

- Ôi, không ngờ chàng lại nổi danh đến thế!

Lục Tử Kỳ bất lực than rằng:

- Ta cũng không ngờ...

Cầm trong tay đôi hình nhân rất sống động bằng đất sét, Tống Tiểu Hoa càng cười rạng rỡ:

- Đây chính là cách tự lưu hình ảnh của thời cổ đại! Đông Thanh, Đông Thanh, chàng xem nét mặt của chàng ngọc chưa kìa!

Lục Tử Kỳ cuối cùng không nhịn được nữa bèn hạ giọng đề nghị:

- Dao Dao, giữa nơi đông đúc, nàng thì ăn vận như vậy, tiết chế một chút có được không?

- Không được! Thiếp phải cho cả thế giới này biết, chàng - không - thích - nữ - nhân! Chỉ có như vậy mới chặt đứt mọi tư tưởng của người khác, bóp chết mọi khả năng xuất hiện người thứ ba từ trong trứng nước!

Trong thời gian vừa rồi, ngày ngày được Tống Tiểu Hoa giáo dục và bồi dưỡng, Lục Tử Kỳ đã biết “người thứ ba” thực ra nghĩa là “thiếp”, nên bèn hỏi thăm đến mấy viên quan không biết tốt xấu dám đưa kỹ nữ vào viện của chàng.

- Dao Dao, mấy kỹ nữ đó chẳng phải là bị nàng đuổi đi rồi sao? Đảm bảo không ai dám làm như vậy nữa đâu.

Tống Tiểu Hoa đối phó với việc này như sau, lúc đầu cười ha ha thu nhận tất cả bọn họ, rồi nhanh chóng xé khế ước bán thân của từng người, cho mỗi người một ít bạc đuổi đi. Hiệu quả làm việc cực cao, từ đầu đến

cuối chẳng hết đến một canh giờ. Tóm lại, chủ nhân “nhận hối lộ” không kịp gặp bất cứ một ai.

Đương nhiên có người trách cứ hành động này của thê tử là đồ ky ghen ghét, không nghĩ đến đại cục, không đủ độ lượng, nhưng Tống Tiểu Hoa tặc lưỡi bỏ qua, Lục Tử Kỳ cũng không thèm để ý đến. Một thời gian ngắn sau, không còn những lời ong tiếng ve nữa.

Nhị phu nhân của Lục gia không cho nạp thiệp và Nhị thiếu gia của Lục gia dung túng thê tử, bỗng dưng cùng nhau nổi tiếng khắp trong ngoài kinh thành.

Thế nhưng, rõ ràng Tống Tiểu Hoa cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ:

- Thiếp muốn hoàn toàn nhổ hết hoa dại mọc quanh chàng! Nhưng nếu có ai đó vì vậy mà tặng chàng mỹ nam thì thiệp sẽ rất vui vẻ tiếp nhận, ha ha...

Lục Tử Kỳ chỉ muốn cho một chương làm bất tỉnh cái kẻ đang đứng giữa đường giữa phố cười nghiêng ngả như sợ mình chưa đủ làm người khác chú ý, rốt cuộc mình lấy phải thê tử kiểu gì thế này?...

Một người thì đang đắc ý, một người thì đang bực bội, đột nhiên có giọng nói lớn vang lên làm tâm trạng cả hai thay đổi hoàn toàn, đồng thời hết sức ngạc nhiên.

- Tiểu tẩu tẩu?! Có phải là tẩu không? Ôi trời ơi, nữ cải trang nam giống thế!

Hóa ra, vị công tử khôi ngô không cần chú ý giữ gìn hình ảnh này là “con hổ cái” mà người ta vẫn thường nói đến - Nhị phu nhân của Lục gia! Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt...

Đám đông bất ngờ nhưng cũng hiểu ngay vấn đề. Đã bảo mà, Nhị thiếu gia, Lục đại nhân của Lục gia phong lưu nho nhã, đường công danh sự nghiệp rộng mở, sao có thể thích đàn ông được? Thế là thi nhau tự trách mình...

Lục Tử Kỳ như gặp được cứu tinh, tiến lên phía trước hai bước, hướng về vị “ân nhân” đã nói ra chân tướng sự việc, chấp tay quyền:

- Lên kinh thành lúc nào mà sao không nói trước với ta một tiếng?

Còn Tống Tiểu Hoa đứng trước những ánh mắt ẩn chứa bao tâm trạng phức tạp, chỉ biết tức tối nhìn chăm chăm vào nơi phát ra âm thanh lớn chết tiệt đó.

Áo vải thô dính đầy bụi đường, thân hình cao gầy, nước da hơi đen, đặc biệt nhất vẫn là đôi mắt sáng và gương mặt bị đám râu quai nón che đi một nửa, Hoắc Nam!

- Vừa đến, đang định tới phủ tìm huynh, đi ngang qua thấy chỗ này náo nhiệt, nên tò mò qua đây xem. Ai ngờ lại gặp huynh và tiểu tẩu tẩu!

Hoắc Nam nhe hàm răng trắng cười với Tống Tiểu Hoa:

- Tiểu tẩu tẩu, dạo này có khỏe không!

Người mới là tiểu tẩu tẩu, cả nhà người là tiểu tẩu tẩu!

Tống Tiểu Hoa lại lôi những từ ngữ thâm kín của lần đầu gặp mặt đã chôn giấu từ lâu ra dùng một lần nữa...

Trời thu trong lành, đúng là thích hợp cho việc ngắm hoa thưởng thức cua.

Những chậu hoa cúc đặt dọc theo hai bên bờ sông Biện Hà trông như hai con rồng vàng dài quanh co uốn lượn, vô cùng tráng lệ.

Uống rượu ngon, ăn đồ ngon, ngắm cảnh đẹp, không biết bao nhiêu tao nhân mặc khách đã cao hứng làm ra vô vàn những bài thơ, bài từ.

Màn đêm sắp buông xuống, những chiếc thuyền hoa lệ lớn nhỏ treo đèn lồng đầy màu sắc, đua nhau khoe vẻ rực rỡ, chiếu xuống làn nước lóng lánh, làm lu mờ cả những vì sao trên trời.

Và giai nhân trên thuyền chính là ánh sáng rực rỡ nhất, long lanh nhất.

Thời này phụ nữ làm nghề “phục vụ” đa phần đều được chú thích trong lý lịch là “quan kỹ”, hát múa, cầm kỳ thi họa, trà tửu không có thứ gì không biết, gần như ai cũng xứng danh hai chữ “tài nữ”. Cùng khách uống rượu, chuyện trò, mài mực, đàm đạo văn thơ, làm những việc hết sức tao nhã, thật đúng là “bán nghệ không bán thân”.

Đương nhiên, cũng có người “bán thân không bán nghệ”, nhưng số đó rất ít. Và đương nhiên cũng có người chỉ cần giá cả hợp lý thì vừa bán nghệ vừa bán thân...

Trong gian phòng sang trọng nhất, lớn nhất của một con thuyền hoa lệ, mấy kỹ nữ đang vây lấy ba vị khách kỳ lạ, cô thì đánh đàn, cô thì múa hát, cô thì chuốc rượu, cô thì nũng nịu, đủ các ngón nghề.

Hoặc Nam nhòm nhoàm ăn uống, luôn miệng khen hay, vui thích đến nỗi quên mất mình đang ở đâu.

Lục Tử Kỳ ngồi ngay ngắn nghiêm túc, mắt nhìn thẳng trông rất đạo mạo đường hoàng.

Còn Tống Tiểu Hoa thì có vẻ mẫn nguyện, đầu lắc lư theo điệu nhạc.

Tóm lại đã có nàng ở đây, hoa thơm cỏ dại gì gì đó đừng có mơ lại gần Lục Tử Kỳ trong vòng bán kính ba thước, vả lại các cô nương trên thuyền tiếp xúc với vô số người, vừa gặp đã nhận ra nàng là “đồ giả mạo”, lại

trông bộ dạng nàng như “mèo giữ miếng” nên tự biết thân biết phận không ai dám dây vào kẻ mất vui.

Nếu đã vậy thì sao không nhân tiện mở rộng tầm mắt, chơi hết mình luôn?

Thế nên vẫn phải cảm ơn Hoắc Nam - chú kỳ đà cản mũi này vì đã ra sức lôi kéo hai người đến đây.

Đúng là “tòng quân ba năm, trông thấy lợn cái cũng cho là đẹp”. Trông vẻ háo sắc của hắn là biết, dù không đến nỗi như vậy nhưng chắc cũng “đói khát” không chịu nổi. Không biết lát nữa trả giá bao nhiêu mới làm cho người chỉ bán nghệ thôi đồng ý bán thân?...

Đang nghĩ ngợi lung tung thì cua càng to và rượu hoa cúc lần lượt được bê tới, Tống Tiểu Hoa lập tức quên luôn không thèm để ý đến nhu cầu sinh lý của người khác, chỉ chăm chăm giải quyết nhu cầu ăn uống của bản thân.

Cua có tính hàn, Lục Tử Kỳ không được ăn, nên chuyên tâm phục vụ Tống Tiểu Hoa.

Dùng các loại dụng cụ như kìm, kẹp đập vỡ mai cua, gắp thịt ra cho vào đĩa nhỏ cùng với gạch cua, cẩn thận chu đáo.

Tống Tiểu Hoa vùi đầu vào ăn một cách ngon lành, thỉnh thoảng trên mép có dính ít gạch cua, Lục Tử Kỳ bèn cười hì hì lấy khăn lau cho nàng.

Hoắc Nam ăn no uống đủ xong quay qua nhìn hai người, vẻ rất vui mừng, đập một cái vào bàn:

- Nào, cả năm không gặp, nhất định phải say mới thôi!

Lục Tử Kỳ còn chưa đáp lại, Tống Tiểu Hoa đã cướp lời xua tay:

- Thôi đi, thôi đi, tự say khướt một mình đi! Huynh ấy không được uống rượu nữa đâu!

- Cai rồi à? Không thể nào chứ?!

- Không còn cách nào khác, lệnh thê khó cãi.

- Huynh... huynh mà cũng sợ vợ!

Lục Tử Kỳ không dám nói sự thực, chỉ lộ rõ bộ mặt thiếu não, Tống Tiểu Hoa liếc chàng một cái, bỗng nhiên hứng chí, bắt chước Hoắc Nam cũng đập bàn một cái rất mạnh:

- Huynh ấy không uống được với đệ, ta uống!

Hoắc Nam ngạc nhiên:

- Tầu?

Lục Tử Kỳ hoảng sợ:

- Dao Dao!

Tống Tiểu Hoa vỗ ngực:

- Nói cho đệ biết, tửu lượng của ta rất tốt, có dám đấu cùng ta không?

Hoắc Nam há hốc mồm kinh ngạc nhìn Lục Tử Kỳ, còn Lục Tử Kỳ há hốc mồm kinh ngạc nhìn Tống Tiểu Hoa đang rất hào hứng.

- Tiểu tầu tầu biết uống thật sao?

- Ta cũng không biết...

Hai người còn đang tròn mắt nhìn nhau thì người thứ ba đã tự rót cho mình một chén, chống tay ngang hông đứng dậy, ngửa cổ uống một cách

thoải mái!

- Ta đã kính lễ cạn trước rồi!

Hoặc Nam thấy thế mừng rỡ, bất chấp mọi thứ, một chân giẫm lên ghế, bê vò rượu lên, xòe bàn tay ra, uống cạn một hơi, không để lại giọt nào.

- Hay! Đủ nghĩa khí! Tiếp nào!

- Lần này đến đệ kính lễ cạn trước!

- Cùng nhau!

- Tiểu tâu tâu quả là tửu lượng tốt!

- Đúng thế, nghĩ lại năm đó...

- Choang!

Lục Tử Kỳ nhìn chiếc chén vỡ dưới nền đất, lại nhìn “chú mèo say” đang bất tỉnh nhân sự trên tay, cười khổ sở:

- Tửu lượng không tốt, nhưng có gan uống rượu...

Hoặc Nam có chút nhạc nhiên, lẩm bẩm:

- Ta chinh chiến ngang dọc hơn mười năm chốn sa trường, mà lần đầu tiên thấy có người say nhanh đến vậy...

Còn câu cuối cùng mà Tống Tiểu Hoa ý thức được trước khi đổ gục đó là:

- Xời! Nghĩ lại trước kia một mình ta hạ gục tất cả bọn con trai trong lớp, lần này sao lại kém vậy? Thật mất mặt...

Tạm thời cho tất cả người hầu lui ra, Lục Tử Kỳ đặt Tống Tiểu Hoa nằm lên sạp mềm phía sau rèm đỏ, cởi áo khoác dài bên ngoài ra đắp cho nàng, ngắm gương mặt say trong giây lát, rồi mới về chỗ ngồi lúc này, miệng vẫn nở nụ cười.

Trong chớp mắt Hoắc Nam đã uống cạn tiếp hai vò rượu hoa cúc, đang ôm vò rượu thứ năm vừa mới được mở nắp, vẻ khó hiểu:

- Loại rượu này rõ ràng như nước lã, sao lại có thể uống say được?

- Nếu đệ thấy không đã thì sai người đổi rượu mạnh là được.

- Rượu mạnh phải có bạn uống cùng, uống một mình không hứng thú.

- Hoắc Nam than vãn xong lại uống cạn nửa vò rượu nữa, lau miệng đọc: - Xưa nay thánh hiền đều cô quạnh, chỉ có người say lưu tiếng thơm.

Lục Tử Kỳ tự rót một ly trà:

- Cô quạnh không phải là điều ta muốn, lưu tiếng thơm cũng không phải là điều ta muốn, ta chỉ muốn một điều duy nhất đó là tâm an. Trung quân, báo quốc, hộ gia, đều là tâm an cả.

Hoắc Nam nghiêng đầu nhìn chàng một lúc:

- Mong rằng huynh thật sự là vì sợ vợ.

- Sợ vợ vốn không phải là điều đáng tự hào, ta đã thừa nhận sao có thể là giả được?

- Bỏ đi, bỏ đi, chuyện phu thê huynh, đệ không quan tâm. - Hoắc Nam tiện tay vứt vò rượu đã uống hết xuống đất: - Nghe nói huynh gia nhập “Xu mật viện”, đệ bèn xin Viên tướng quân trở về kinh thành để bẩm báo tình hình của mình.

- Đã nhận được tin báo từ lâu rồi, chỉ là không ngờ đệ về nhanh quá, vốn tưởng rằng phải bốn năm ngày nữa đệ mới tới được kinh thành. - Lục Tử Kỳ cười, nhấp một ngụm trà, rồi lập tức nghiêm nghị: - Tình hình Tây Bắc sao rồi?

- Không hay lắm. - Hoắc Nam cũng thối cười, mắt như bắn ra tia lửa: - Tên Lý Nguyên Hạo đó cũng có chút bản lĩnh, mới mấy tháng ngăn ngui, tấn công phía Tây Hồi Cốt đánh bại Cam Túc, sau đó Qua Châu và Sa Châu liên tiếp đầu hàng. Lúc thu quân về, còn giương Đông kích Tây thừa thế đánh bại Tây Lương. Bây giờ, cả vùng vành đai Hà Tây đã bị thế lực đồng đảng bao vây, Đại Tổng ta căn bản không thể cản trở thế lực bành trướng của chúng.

Lục Tử Kỳ gật đầu, trầm giọng:

- Giờ tạm thời chỉ có thể dùng hình thức phong vương để loại trừ tối đa cuộc chiến này và cả ảnh hưởng của việc liên hôn cùng Công chúa Liêu quốc. Biện pháp tức thời, không thể lâu dài được. Sự an nguy của Đại Tổng thực sự phải dựa vào tướng sĩ biên ải như đệ rồi.

- Khốn kiếp, cái lũ khốn kiếp chẳng biết gì cả chỉ đạo lung tung, đánh sao được! - Hoắc Nam đập mạnh xuống bàn, liên tục nói lời thô lỗ: - Giám quân, giám quân, giám quân cái con khi! Lúc cần xung trận thì làm rùa rụt đầu, lúc cần phòng thủ thì lại đẩy binh lính vào chỗ chết, một lũ khốn kiếp, nếu Viên tướng quân không can ngăn thì đệ đã băm lũ đó ra cho chúng theo hầu những huynh đệ chịu chết oan uổng vì chúng rồi!

Lục Tử Kỳ hơi sững người, rồi lại cười ngay, nhẹ nhàng vỗ vào vai Hoắc Nam:

- Tòng quân một thời gian, cái khác chưa thấy tiến bộ, nhưng những lời mắng người thì phong phú hơn rồi.

Hoắc Nam vuốt râu, rất nhanh sau đó bình tĩnh lại, nhe răng ra cười:

- Cứ nhắc đến điều này lại không nhịn được.

- Những gì đệ nói ta đều biết cả, lần này mong đệ về là để bàn sách lược đối phó. Tóm lại, ta tấu thư lên đòi tướng tài binh giỏi, giờ tướng tài có rồi, binh giỏi cũng có rồi, chỉ thiếu mỗi lòng tin giữa tướng và binh thôi. Trên sa trường sống chết một chiến tuyến, chỉ khi có lòng tin, họ mới ăn ý thấu hiểu, mới chịu xả thân, mới giành thắng lợi. Đệ và Viên tướng quân cứ yên tâm hành sự, mọi chuyện khác đã có ta lo liệu. Trong hai năm chắc chắn phải huấn luyện được đội quân tinh nhuệ. Nếu không, một khi có biến thì biên ải Tây Bắc sẽ nguy.

Lục Tử Kỳ chà ngón tay vào thành chén, dừng lại giây lát, chậm rãi nói:

- Nói với Viên tướng quân, đội quân tinh nhuệ này sẽ có tên là “Viên gia quân”.

Hoắc Nam nghe thấy ngạc nhiên:

- Triều đình vốn kỵ nhất là tướng lĩnh và bộ hạ có quan hệ mật thiết, làm như vậy, tất sẽ bị điều tra.

- Yên tâm, mọi việc đã có ta lo.

Suy nghĩ một lát, Hoắc Nam chợt hiểu ra:

- Huynh đã được Hoàng thượng phê chuẩn rồi ư?

Lục Tử Kỳ ngẩng đầu nhưn mày:

- Thông minh.

- Nhưng Hoàng thượng vẫn chưa chấp chính.

- Thái hậu tuổi cao, sẽ có ngày phải nhường quyền chấp chính. Kế sách hôm nay là để chuẩn bị chiến đấu.

- Nói như vậy nghĩa là triều đình sắp có biến?

- Bề ngoài phẳng lặng, bên trong dậy sóng.

- Có phải đã có tranh chấp?

Lục Tử Kỳ đứng dậy đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn mặt nước sóng sánh:

- Chuyện Hoắc phó tướng của đội quân Tây Bắc và Lục đại nhân của triều đình tìm vui trong chốn thanh lâu chắc đã đến tai người có dụng ý. Việc tiếp theo là đợi xem biến cố.

Hoắc Nam đứng sánh vai với chàng:

- Đệ vừa đến kinh thành, không vào quan nha bẩm báo mà lại đi tìm huynh, đương nhiên nhiều người không ngờ tới.

- Và bất ngờ lớn nhất là Hoắc phó tướng chiến công hiển hách lại chính là Hoắc đại nhân hành tung bí ẩn, không chịu quản thúc, năm năm trước đổ tâm khoa trạng nguyên nhưng treo ấn từ quan.

- Có điều chẳng hề ngạc nhiên là mối thâm giao giữa đệ và huynh vẫn không thay đổi.

- Mà ngày càng bền chặt.

Hai người nhìn nhau cùng cười vang, xé tan màn đêm yên tĩnh, làm lu mờ cả sự hoa lệ của ánh sáng.

Tống Tiểu Hoa say rất nhanh, nhưng rất lâu mới tỉnh, đến tận chiều tối hôm sau mới trở lại bình thường.

Sau đó càng nghĩ càng không cam tâm, bèn lấy ra một vò rượu, dứt khoát rót một cái chén và lại một lần nữa say khướt, đành chấp nhận, tửu lượng đáng tự hào ngày trước đã theo lần “vượt thời gian” này “goodbye” nàng rồi...

Ngày thứ ba Lục Tử Kỳ vừa từ triều trở về, liền thấy Tống Tiểu Hoa ủ rũ chống cằm ngồi bên bàn ngọc, gương mặt buồn bã, bèn thôi cười hỏi:

- Tỉnh rồi ư?

- Ừm.

- Không uống thêm chút nữa chứ?

- Ừm.

- Không thử xem tửu lượng của mình đến đâu nữa à?

- Ừm.

Vén tà áo ngồi bên cạnh, Lục Tử Kỳ chăm chú nhìn sắc mặt nàng:

- Ăn cơm chưa? - Tống Tiểu Hoa khẽ phẩy tay như người hết hơi: - Không muốn ăn, chỉ uống chút canh thôi.

- Cảm giác say mềm khó chịu lắm đúng không?

- Chuyện cũ đừng nhắc lại, đời người đã lắm muộn phiền... - Tống Tiểu Hoa ngâm nga trong cổ họng câu hát lạc điệu, nắm lấy tay Lục Tử Kỳ, để duỗi trên bàn, nghiêng mặt gối lên: - Nếu có thêm tí thịt nữa thì thoải mái hơn, vì thế thiếp mới bảo chàng ăn nhiều cho béo mà!

Đã cho gối tay rồi lại còn kén chọn...

Lục Tử Kỳ khẽ xoa đầu nàng:

- Rõ ràng không biết uống rượu còn thi thố với người khác, thật không biết nên khen nàng dũng cảm hay mắng nàng đại dốt không biết sợ.

- Vì chàng không thể như lúc trước có thể cùng đệ ấy uống một cách thoải mái nên chắc sẽ tiếc nuối. Thiếp vẫn còn nhớ bộ dạng tươi vui của chàng ngày xưa khi cùng đệ ấy ôm vò rượu uống cạn với nhau. - Tống Tiểu Hoa hơi ngưng lại, chà má vào lòng bàn tay ấm áp: - Nên thiếp mới muốn thay chàng hạ gục kẻ kiêu ngạo kia, nhưng tiếc là, phong độ không còn nữa...

Lục Tử Kỳ trong lòng hết sức cảm động, càng cứng chiều Tống Tiểu Hoa, dù vẫn lấy ngón tay cốc vào trán nàng:

- Ngốc ạ, trước khi giúp ta thì cũng phải liệu xem tửu lượng của mình đến đâu chứ, ngoài ra nàng lại nói năng lung tung nữa rồi. Theo ta ra ngoài tản bộ hóng gió nào, lúc về ăn một bữa, ngủ một giấc, đảm bảo ngày mai tinh thần phấn chấn gấp trăm lần.

- Không, thiếp ngại vận động lắm!

- Nhất định phải vận động.

- Vậy chàng công thiếp đi.

- Tuyệt đối không được!

Tống Tiểu Hoa dứt khoát bò dài ra bàn giả chết:

- Tùy chàng đấy...

Lục Tử Kỳ giả vờ thờ dài:

- Nếu thấy miễn cưỡng quá thì thôi vậy, vốn định đưa nàng đến trường đua ngựa để đón Lăng Nhi.

Tai động dậy, Tống Tiểu Hoa ngẩng phắt dậy:

- Trường đua ngựa ư?

- Đúng thế. Phía nam phủ của chúng ta có một trường đua ngựa nhỏ, cho con cháu Lục gia hằng ngày đến luyện cưỡi ngựa, bắn cung. Chiều nay Hoắc Nam đã đưa Lăng Nhi đến đó rồi, giờ này chắc có lẽ đã tập xong...

Tống Tiểu Hoa ngồi thẳng, tròn mắt:

- Lục gia có hẳn một trường đua ngựa riêng ư?!

Lục Tử Kỳ làm bộ hiểu ra:

- Chẳng nhẽ ta lại vẫn chưa nói cho nàng biết? Thảo nào, ta cứ thắc mắc sao mãi nàng vẫn không đòi ta dạy cưỡi ngựa...

Tống Tiểu Hoa rít lên:

- Lại... chàng cũng biết là lại à... chàng cố tình giấu thiếp lần nữa!

Thế là, co căng chạy.

Thế là, đứng lên đuổi.

Thế là nam nhân có “tâm địa đen tối” đã chiến thắng...

Dưới ánh chiều tà, có người mệt muốn đứt hơi.

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng đuổi kịp Lục Tử Kỳ, nhảy lên lưng chàng cắn mạnh một cái vào cổ, sau đó mẫn nguyện chép chép miệng, rồi tụt xuống thở gấp.

Thực tế đã chứng minh, cuộc sống giống như heo thì chỉ có thể nuôi dưỡng một thể lực giống như heo...

Lục Tử Kỳ cố ý chọn một nơi vắng vẻ để chạy chậm lại, cho người đang thở hồng hộc phía sau có cơ hội đuổi kịp. Cống nàng đi một đoạn ngắn, đợi nàng lấy lại nhịp thở bình thường:

- Thế nào? Đã giảm bớt phiền muộn chưa?

Đùa một lúc toát mồ hôi, quả nhiên không còn ảo não như trước nữa, Tống Tiểu Hoa bắt đầu nhỏ nhẹ:

- Thiếp đói rồi.

- Vậy thì mau xuống tự đi đi, ta đã dặn dò nhà bếp chuẩn bị món ăn khai vị, đợi Lăng Nhi về là có thể ăn rồi.

Tống Tiểu Hoa ngoan ngoãn tụt xuống, trong lòng rất mãn nguyện. Nhắm mắt để mặc cho chàng dắt đi.

Một lát sau, chỉ cảm thấy gió thổi tới đem theo mùi hoa thơm ngát.

Sau khi thê tử qua đời, Lục Tử Kỳ bèn cho cải tạo lại nơi ở của hai người thành vườn hoa, bốn mùa nở rộ.

Tống Tiểu Hoa hít hà mấy cái, đột nhiên nói:

- Đông Thanh! Chắc Đồng Nhi rất thích thiếp.

Câu nói không đầu không cuối của nàng làm cho Lục Tử Kỳ dừng bước:

- Gì cơ?

- Chàng nói là tử ấy rất thích hoa mà, chỉ cần là hoa thì loại gì cũng thích. Còn thiếp... - Tống Tiểu Hoa một mắt nhắm, một mắt mở, đưa ngón tay trở lên má, cười hì hì tạo dáng vẻ đáng yêu nhất có thể: - Thiếp chẳng phải là một bông hoa nhỏ xinh đẹp tuyệt vời sao?

Lục Tử Kỳ quay lại nhìn người đang nở nụ cười ngốc nghếch trước vườn hoa khoe sắc, rồi giống như bị điện giật toàn thân run lên, dờ ra, đến giọng nói cũng riu vào tắc nghẹn.

- Đồng Nhi...

Lần này đến lượt toàn thân Tống Tiểu Hoa run lên.

Vì mắt chàng thì nhìn về phía vườn hoa sau lưng nàng, còn khuôn mặt thì tựa người trong mộng hoảng hốt, thất thần, như trông thấy gì đó...

- Đông... Đông Thanh, chàng đừng dọa thiếp...

Ánh mặt trời còn sót lại nhuộm một màu đỏ như máu rùng rợn, đột nhiên có cơn gió thổi qua, cuốn theo mấy cánh hoa bay lên không trung nhẹ nhàng không tiếng động.

Từng cơn gió u ám, những bóng ma lập lờ...

Tống Tiểu Hoa nổi hết da gà, lạnh dọc sống lưng, hét lên một tiếng ôm lấy Lục Tử Kỳ:

- Đồng Nhi, Đồng Nhi, tỷ không thích muội cũng được nhưng xin đừng quá thích chàng. Chúng ta thương lượng được không, dù gì thì cũng để chàng sống đến tám mươi hay một trăm năm rồi hãy mang chàng đi... Nếu không thì thôi vậy, đến lúc đó chàng sẽ trở thành một người vừa già vừa xấu, tóc bạc da nhăn móm mém, chắc chắn tỷ sẽ không thích đâu. Vì thế, chi bằng ta chịu thiệt một tí, tiếp tục giữ chàng vậy...

Lục Tử Kỳ bị những lời van nài của Tống Tiểu Hoa làm cho dở khóc dở cười. Đồng thời cũng các định được rằng người con gái tóc dài đứng đó tươi cười, trong tay cầm một giỏ hoa không phải là Đồng Nhi của chàng.

Tuy lông mày thanh tú như vẽ, thần thái nhàn nhã, thậm chí đến bộ váy áo màu xanh nhạt và cả ánh mắt long lanh khi nhìn chàng cũng giống với người trong mộng, người đã rời xa chàng đến bảy tám phần.

Nhưng, rốt cuộc vẫn không phải là nàng ấy.

Nữ tử kia cũng ngây người ra vì phản ứng “quá đà” của Tống Tiểu Hoa, liền sau đó không nhịn được đưa ống tay áo lên che miệng cười. Giọng cười trong vắt, thanh khiết như chú chim rừng vui vẻ tự do ca hát, tự do bay nhảy.

- Tiểu Hàm, muội lại đùa nữa rồi. - Lục Tử Kỳ lắc đầu vờ trách, nhưng không giấu nổi niềm vui trong giọng nói.

- Tỷ phu... Đúng rồi, muội có thể gọi huynh như vậy được không?

- Đương nhiên ta mãi mãi là tỷ phu của muội.

- Vậy được, tỷ phu, lâu rồi không gặp.

- Dễ đến bốn năm rồi còn gì? Nha đầu nhỏ bé năm nào giờ đã thành một cô nương rồi.

- Đúng vậy, còn hai tháng nữa là muội xuất giá!

- Vậy có nghĩa là Tiểu Hàm sắp gả cho người ta rồi.

Trong lúc nói chuyện, nữ tử này từ từ ra khỏi vườn hoa, đứng lại, giọng nói thanh vang lên xen chút xấu hổ:

- Tỷ phu, vừa gặp mặt đã trêu muội rồi, có phải vì bây giờ không còn ai bên muội nữa?

Dưới ánh nắng chiều tà, làn da trắng như tuyết kia phủ lên một lớp màu hồng, trông càng e ấp, từng cử chỉ lời nói tiếng cười đều rất quyến rũ

khiến người khác không thể rời mắt.

Tống Tiểu Hoa định thần lại, bất giác trong lòng thầm thốt lên:

- Đúng là mỹ nhân!...

- Đường đường là Tiết cửu muội trứ danh, bất kể lúc nào và bất kể nơi đâu cũng có người bên vực.

Lục Tử Kỳ cười chỉ vào người đang đứng ngây ra bên cạnh, đang định mở miệng thì nữ tử kia bèn hành lễ trước:

- Muội cũng theo Uyển Hân tử tử gọi tử là Nhị tẩu vậy, còn như bao năm gọi “tỷ phu” quen rồi, nhất thời chưa thay đổi được, mong Nhị tẩu đừng trách cứ.

Tống Tiểu Hoa vội vàng thu nét mặt, bắt đầu giả bộ dịu dàng cung kính đáp lễ:

- Sao có thể trách cứ chứ? Vậy ta cũng theo chàng, gọi muội là Tiểu Hàm muội muội nhé.

- Nhị tẩu!

- Đều là tỷ muội một nhà sao phải khách sáo.

Lúc này, gió thổi nhẹ, hương hoa thơm ngát, muội muội, tỷ tỷ và tỷ phu, cười nói trong không khí hòa bình hữu nghị, làm tăng thêm vẻ hòa hảo...

Chỉ tiếc rằng cảnh này không duy trì được bao lâu.

Vì Hoắc Nam đang chậm rãi bước tới trên vai còn vác cả Lục Lăng, nhìn một lượt nữ tử đang cúi mặt mỉm cười dịu dàng, sau đó nói:

- Họa hổ bất thành phản loại khuyển!*

*Câu này nghĩa là “vẽ hổ không thành hóa ra vẽ chó”.

Tiết Vũ Hàm, con gái nhỏ nhất của Tiết gia, bên trên còn có sáu ca ca và hai tỷ tỷ, là muội muội ruột thịt của Tiết Vũ Đồng, thông minh lanh lợi xinh đẹp đáng yêu, từ nhỏ đã được cưng chiều.

Bốn năm trước gia tộc lục bại, theo huynh trưởng đến đất miền Nam trấn thủ biên cương.

Một năm trước phụ thân qua đời, huynh trưởng có công dẹp loạn, được triệu về kinh, gậy dựng lại thanh thế gia tộc.

Nửa tháng trước trở về gia trang nơi đã rời xa từ lâu và giờ bắt đầu có dấu hiệu khôi phục lại vẻ thịnh vượng ngày xưa.

Lúc này, hai gia tộc Lục - Tiết đã rũ bỏ mọi hiềm khích.

Cuộc chiến tranh giành quyền lực luôn biến hóa khôn lường, từ xưa đến nay không có ai mãi mãi là bạn, cũng không có ai mãi mãi là thù, chỉ có theo thời thế liên minh với nhau vì lợi ích mà thôi.

Đối mặt với câu nói đầy tính khiêu khích không hề nề tình của Hoắc Nam, phản ứng của Tiết Vũ Hàm là mỉm cười, sau đó ngay lập tức cầm bông hoa trong tay vụt mạnh vào bộ mặt bị che bởi hàng râu quai nón, đồng thời khom đầu gối thúc mạnh vào bộ phận hiểm yếu của nơi nào đó ở giữa háng...

Thế là Tống Vô Khuyết từ đằng sau chạy tới trông thấy cảnh này vui mừng há mồm để lộ hàm răng dưới rất to...

Mặt trời đã lặn, mặt trăng từ từ lên cao.

Tống Tiểu Hoa chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ của thư phòng, ngắm mặt trăng tròn như cái đĩa, đầu lắc lư:

- “Đầu giường ánh trăng rọi, ngỡ mặt đất phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.”

Lục Tử Kỳ tự rót cho mình một ly trà, ngạc nhiên khó hiểu khi thấy hành động “yêu văn thơ” chưa từng xảy ra bao giờ của Tống Tiểu Hoa:

- Đang yên đang lành sao tự nhiên lại ngâm thơ? Nhớ nhà rồi sao?

- Không phải. - Tống Tiểu Hoa chấp tay bước một bước, bộ mặt rất nghiêm túc: - Chỉ là có cảm nhận mới về bài thơ này.

Lục Tử Kỳ nhướn mày, bưng trà lên nhấp một ngụm:

- Ồ? Mong được nghe tường tận.

Tống Tiểu Hoa hăng giọng, trầm bổng:

- Đầu giường có một nữ nhân tên là Minh Nguyệt đã trút bỏ hết xiêm y, làm da trắng muốt trông giống như sương trắng trên mặt đất. Ngẩng lên nhìn Minh Nguyệt xinh đẹp mê hoặc lòng người thấy trong lòng khó cưỡng lại được, nhưng lại chột cúi đầu nhớ đến người ấy ở chốn quê nhà. Thực ra, ý của bài thơ này muốn nói đến tâm trạng mâu thuẫn giằng xé của một nam nhân đứng trước sắc đẹp, muốn làm cái gì đó, nhưng lại cảm thấy có lỗi với thê tử.

- Phiiii...

Lục Tử Kỳ phun ngụm trà trong miệng ra, ho sặc sụa.

Tống Tiểu Hoa vội vàng chạy đến vỗ lưng cho chàng, nhưng vẫn tiếp tục vẻ mặt nghiêm túc:

- Chàng thấy cảm nhận của thiếp thế nào? Rất có lý đúng không?

Mãi mới dịu cơn ho, Lục Tử Kỳ lấy tay lau khóe mắt ươn ướt:

- Dao Dao, nàng có chuyện gì thì nói luôn đi, đừng có cảm nhận sai lệch ý của thánh thơ.

Đến trước mặt Lục Tử Kỳ nửa đứng nửa ngồi, Tống Tiểu Hoa ngẩng lên để lộ nụ cười ngây thơ thuần khiết nhất:

- Đông Thanh, chàng và thiếp thấu hiểu tâm ý của nhau, sao chàng không biết thiếp muốn nói gì chứ?

Nhìn khuôn mặt rất giống chú chó ngao của Tống Tiểu Hoa, Lục Tử Kỳ bất lực ôm trán:

- Ta biết Tiểu Hàm từ nhỏ, đối đãi như muội muội ruột thịt, nàng đừng đa nghi quá.

- Thật sao? Là thiếp đa nghi sao? - Tống Tiểu Hoa hài lòng: - Vậy sao muội ấy lại cố ý bắt chước Đồng Nhi từ cử chỉ đến cách ăn mặc? Chẳng nhẽ chỉ là vì đùa thôi sao?

- Có lẽ... là một cách để hoài niệm. Hoặc có lẽ chỉ là tính khí trẻ con nhất thời nổi hứng mà thôi.

- Trẻ con ư? Chẳng phải chàng nói muội ấy sắp xuất giá rồi sao! - Tống Tiểu Hoa đảo mắt, bỗng nhiên buồn bã ai oán: - Cách hoài niệm này chắc chàng rất thích? Chỉ mong ngày nào muội ấy cũng làm vậy trước mặt chàng đúng không? Hơn nữa muội ấy lại là thiên kim nhà có thế lực, rất môn đăng hộ đối với Lục gia của chàng, chưa biết chừng...

Che mặt gào lên:

- Thiếp hiểu rồi, chàng muốn từ thiếp!

Lục Tử Kỳ chỉ muốn bị sặc chết bởi ngụm trà vừa nãy cho xong...

- Nàng lại nói lung tung. Để muội ấy nghe thấy còn ra thể thống gì?

Tống Tiểu Hoa càng gào to hơn:

- Quả nhiên là chàng chỉ quan tâm đến cảm nhận của muội ấy mà không hề quan tâm đến sự sống còn của thiếp. Trời ơi...

Lục Tử Kỳ không chịu nổi, ôm nàng vào lòng lấy tay che miệng lại:

- Được được được, giờ ta đi nghĩ cách làm nàng yên lòng.

Tống Tiểu Hoa lập tức hóa thân thành chú cừu non dịu dàng, khẽ vuốt mặt chàng:

- Đông Thanh Đông Thanh thiếp yêu chàng, như chuột yêu gạo!

- ... - Đây lại là kiểu so sánh vớ vẩn gì nữa vậy.

Lục Tử Kỳ bóp trán đứng dậy, đi đến trước cửa rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn Tống Tiểu Hoa đang bám theo sau như cái đuôi, nét mặt nghiêm túc:

- Nhưng nàng phải chấp nhận một điều kiện của ta trước.

- Chàng cứ nói!

- Mãi mãi không bao giờ được dạy Lăng Nhi thơ từ ca phú!

- Đồng ý!

Tiết Vũ Hàm đến thăm cháu là Lục Lăng, Niệm viên đương nhiên phải bày tiệc khoản đãi.

Hoắc Nam là bằng hữu tốt của Lục Tử Kỳ, là thầy dạy võ của Lục Lăng, đương nhiên cũng là thượng khách.

Hai người này là oan gia từ kiếp trước, hành động của bọn họ là minh chứng thiết thực nhất cho lời giáo huấn của cổ nhân “Không có tiệc nào vui”.

Ví như trong lúc ăn không chịu nhường nhịn đã đành, nhập tiệc được một lúc liền động chân tay.

Nói ra phải trách Lục Lăng.

Cậu bé từ nhỏ đã rất khâm phục tài võ nghệ của Hoắc Nam, kết quả, lại chính mắt nhìn thần tượng của mình bị dì ruột khuất phục chỉ bằng một chiêu, nên đương nhiên vô cùng ngưỡng mộ Tiết Vũ Hàm.

Điều này khiến người mang nhục là Hoắc Nam làm sao có thể chịu nổi, thế là đập bàn đòi so tài cao thấp một cách quang minh chính đại với Tiết Vũ Hàm.

Giao đấu còn chưa phân thắng bại thì bộ đồ ăn mà Lục Tử Kỳ hết sức gìn giữ đã vỡ gần hết.

Nhìn gương mặt tức nuối của Lục Tử Kỳ, hai người kia cũng có vẻ ái ngại, bèn quyết định chuyển đấu võ sang đấu văn, không đánh nhau mà thi uống rượu.

Rượu ngon mà không biết thưởng thức lại đem ra làm trò đùa, Lục Tử Kỳ đành tránh mặt rời đi, không nhìn là hơn.

Tống Tiểu Hoa cũng vì lo bản thân tức cảnh sinh tình lại nhắc đến việc “đau lòng” hôm trước nên xin cáo từ theo, đương nhiên chủ yếu vẫn là vì đi tìm lời giải thật sự cho một bài thơ...

Lúc quay lại, chỉ thấy chén đĩa lung tung đầy bàn và có ba kẻ say không biết rời đất là gì, hai người, một chó.

Tống Tiểu Hoa trông thấy Lục Lăng và Tống Vô Khuyết ôm nhau nằm dưới nền đất, mắt tròn mắt dẹt:

- Bọn chúng... bọn chúng...

Duy nhất một người vẫn khỏe re, không thèm để ý, nói:

- Say chứ sao!

- Muội... muội dám... trẻ con uống say hại não lắm!

- Vậy chắc não của tỷ phu hỏng đến mức không thể hỏng hơn được nữa rồi. Muội nhớ, huynh ấy lúc còn quần tã đã bị Lục bá bá cho uống rượu rồi.

Lục Tử Kỳ lấy tay bóp trán:

- Tiểu Hàm! Thực ra, có những lúc trí nhớ của muội không cần phải tốt đến thế đâu...

Tiết Vũ Hàm ngồi ngay ngắn bên chiếc bàn, tay chống cằm, mặt đỏ, mắt mơ màng, nhưng vẫn tỉnh táo.

Còn Hoắc Nam thì nằm dang chân dang tay dưới chân cô ngáy vang, trên mặt vẫn hiện lên nụ cười ngốc nghếch...

Lục Tử Kỳ quá ngạc nhiên nhưng cũng rất khâm phục:

- Mấy năm không gặp tửu lượng của muội lên nhanh thật! Tên tiểu tử này trở thành bại tướng trong tay muội rồi.

- Tỷ phu, huynh khen lầm muội rồi, đánh bại huynh ấy không phải là tử lượng của muội mà là... - Lấy ra một cái lọ nhỏ lắc qua lắc lại, Tiết Vũ Hàm nở nụ cười vừa đắc ý vừa khiêm tốn: - Thuốc mê.

- ... Xem ra, mấy năm muội ở Nam Cương học được không ít bản lĩnh...

Tống Tiểu Hoa bận bề Lục Lăng lên, lại dặn dò người hầu khiêng Hoắc Nam về phòng, khiêng Vô Khuyết về chỗ ngủ, nhanh chóng chuẩn bị canh giải rượu. Trước khi rời đi còn lờm nguýt và véo vào hông Lục Tử Kỳ một cái.

Lục Tử Kỳ lại lấy tay bóp trán.

Khu sân nhỏ đang huyền ảo bỗng trở nên yên tĩnh chỉ còn lại hai người, một ngồi một đứng, trong không khí vẫn còn phảng phất hương thơm của rượu.

Nhìn nữ tử có dung mạo giống thê tử đã khuất, Lục Tử Kỳ không khỏi có chút hoảng hốt, im lặng.

Nhìn gương mặt được tô đi vẽ lại trong tâm trí mình, Tiết Vũ Hàm cũng không khỏi có cảm giác như đang mơ, chẳng nói nên lời.

Im lặng hồi lâu, cùng thở dài rồi cùng cười.

Tiết Vũ Hàm chống bàn đứng dậy, cả người bỗng nhiên loạn choạng. Lục Tử Kỳ thấy thế vội vàng tiến lên phía trước giơ tay ra đỡ, không ngờ cô mềm người nghiêng qua, chàng lập tức ý thức được buông tay lùi lại phía sau, cơ thể mềm yếu đó ngã luôn xuống đất.

Lục Tử Kỳ vội vàng cúi xuống đỡ cô dậy:

- Tiểu Hàm, ngã rồi ư?

Tiết Vũ Hàm khẽ chớp mắt, nhìn chàng:

- Tỷ phu, sao huynh không đợi muội lớn lên?

- Muội say rồi.

- Đúng vậy, từ lúc năm tuổi muội đã say rồi. Năm đó, huynh tết cho tỷ một cái vòng hoa rất đẹp, thấy mắt muội nhìn không chớp, bèn rút từ đó ra một bông hoa nhỏ tặng cho muội. Lúc đó huynh nói gì muội không còn nhớ nữa, nhưng muội vẫn nhớ mãi nụ cười của huynh, rạng rỡ như ánh mặt trời. Từ lúc đó, muội không thể nào quên được huynh. Nhưng đồng thời muội cũng biết rằng, sau này tân nương của huynh không phải là muội.

Giọng nói của Tiết Vũ Hàm chậm rãi mà nhẹ nhàng cứ như đang kể chuyện về ai đó chứ không phải mình, lại giống như đã lấy lại bình yên sau nỗi đau:

- Sau đó, tỷ tỷ qua đời, muội thấy huynh đau lòng như thế, cũng buồn bã muốn chết cho rồi. Muội vô cùng hy vọng có đủ bản lĩnh để lấy lại nụ cười rạng rỡ của huynh. Nhưng lúc đó muội mới mười một tuổi, không làm được gì hết. Cùng đại ca đi Nam Cương, là muốn mình mau mau lớn nhanh, hy vọng khi gặp lại trong mắt huynh không còn nhìn thấy một tiểu muội muội nữa mà là một nữ nhân có thể sánh vai bên huynh, cùng nhau đi hết cuộc đời. Vì điều này mà muội ra sức biến mình thành nữ nhân kiên cường, chín chắn, thậm chí ra sa trường giết giặc như một nam nhi. Nhưng đúng lúc muội không còn là trẻ con nữa thì lại nghe thấy huynh đã tục huyền rồi. Lúc đó, muội hận huynh. Hận huynh sao quên tỷ tỷ nhanh đến vậy, muội càng hận huynh không đợi muội trưởng thành. Thế là muội đã dùng gần một năm để học cầm kỳ thi họa, những thứ mà từ xưa đến nay muội chưa hề hứng thú. Muội muốn mình giống tỷ tỷ, muội muốn xem tỷ tỷ còn quan trọng thế nào trong trái tim huynh. Nếu... nếu còn đủ quan trọng, muội tự nhủ với mình rằng không ngại làm người thế thân cho tỷ tỷ... Hôm nay, huynh đã cho muội thấy vị trí của tỷ tỷ trong trái tim huynh,

cũng cho muội thấy rằng, dù muội có là người thể thân thì với huynh cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Vì nụ cười rạng rỡ từng mất đi của huynh giờ đã trở lại.

Hơi ngừng lại, nghiêng đầu một cái, gương mặt mơ màng bỗng nhiên tươi vui trở lại:

- Muội còn nhìn thấy, quyết định ngày xưa thật là buồn cười! Muội không thay thế nổi người khác, cũng không thể trở thành người khác, cố ý làm điều đó thì chỉ có một kết cục “họa hổ bất thành phản loại khuyển”.

Lục Tử Kỳ cứ im lặng ngồi nghe cô nói, đến lúc này mới mỉm cười.

Tiết Vũ Hàm lại than:

- Say đến đâu cũng có ngày phải tỉnh, mười năm rồi, đã đến lúc tỉnh rồi. - Khẽ phúi tay, lấy sức đứng lên một cách thản nhiên, liếc nhìn Lục Tử Kỳ: - Thực ra, nghĩ kỹ lại, huynh không phải là người hợp với muội.

Lục Tử Kỳ bắt đầu hứng thú:

- Ồ? Vậy muội nói xem người như thế nào mới hợp với muội?

- Uống rượu bằng bát lớn, ăn miếng thịt to, có sức giết địch, cười ngựa vung roi nơi sa trường, xông pha nơi biên ải!

Khóe môi Lục Tử Kỳ cong lên:

- Tiểu Hàm, muội trưởng thành rồi. - Tiếp đó chàng cười: - Xem ra quả là có người hợp với yêu cầu của muội đấy.

Tiết Vũ Hàm hiểu kỳ:

- Ai?

Không nói gì, Lục Tử Kỳ chỉ nhìn cô cười mà như không.

Lúc đầu là hồ nghi, tiếp sau là hiểu ra, Tiết Vũ Hàm giậm chân:

- Hả ta ư?!

Lục Tử Kỳ vẫn không nói gì, chỉ có nụ cười là như có vẻ bí hiểm, có vẻ trêu đùa.

Hai gò má Tiết Vũ Hàm đỏ như hai đám mây rực lửa, đang định nổi cáu thì như nhớ ra điều gì liền thay đổi ý định. Vuốt hai bên tóc mai, vẻ mặt nghiêm túc:

- Tỷ phu, đại ca có câu này muốn muội chuyển lời tới huynh.

Sự thay đổi không báo trước làm Lục Tử Kỳ ngây ra, lấy cố đó, Tiết Vũ Hàm sáp lại gần, nói khẽ vào tai chàng:

- Cơ thể của Lăng Nhi luôn có dòng máu của Tiết gia, đánh gãy xương thì gân vẫn nối liền.

Nói xong, nhân lúc Lục Tử Kỳ vẫn đang suy nghĩ bèn cười tinh quái, tiếp đó kiễng chân, hai môi chạm vào má chàng:

- Tỷ phu, bảo trọng!

Không đợi Lục Tử Kỳ kịp phản ứng, bèn cúi đầu quay người nhanh chóng rời đi. Bóng người vội vàng, rõ ràng là xấu hổ thẹn thùng...

Lục Tử Kỳ đang cảm thấy lạ lùng thì một cơn gió thổi tới, trong lòng có dự cảm không lành, mắt hơi liếc xung quanh, quả nhiên thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng đằng xa, trên đầu ẩn hiện khói trắng bốc lên.

Bèn không nói gì nhìn lên trời.

Vừa nãy sao không để uống trà sặc chết đi...

Mang theo hồi ức, tối đó, Nhị gia lần đầu tiên ngủ tại thư phòng.

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 16

TYPE-ER: THANH TRÚC

Trời âm u, người uể oải, chó cũng uể oải.

Lục Lăng và Tống Vô Khuyết là vì di chứng sau trận say rượu. Tống Tiểu Hoa là vì di chứng sau đêm mất ngủ, bên cạnh không có Lục Tử Kỳ nên thật sự không ngủ được...

- Mẹ! Lăng Nhi vẫn còn cảm thấy chóng mặt.

Năm xôi nhỏ khẽ rúc vào lòng Tống Tiểu Hoa, cau mày dẫu môi tỏ ý khó chịu.

Từ khi nhập học, đặc biệt là sau khi thu phục được rất nhiều “tiểu đệ”, Lục Lăng vô cùng nghiêm khắc với bản thân, lúc nào cũng tỏ ra là một “tiểu đại ca”, thế nên gần như không còn biểu hiện nũng nịu, khiến Tống Tiểu Hoa cảm thấy hụt hẫng.

Nàng cúi xuống ôm thân hình nhỏ mềm nhũn đang nằm đung đưa trên xích đu và chạm trán thẳng bé:

- Nào, truyền hết chóng mặt cho mẹ. Như vậy Lăng Nhi sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.

Lăng Nhi vội lùi lại đằng sau rồi ngẩng lên:

- Lăng Nhi không muốn mẹ chóng mặt. Lăng Nhi đã khỏe rồi.

- Tiểu tử ngốc! – Tống Tiểu Hoa vuốt ve thơm lên khuôn mặt bé nhỏ hồng hào đó, rồi lại ôm chặt vào lòng: - Sau này còn dám uống rượu nữa không?

- Dám ạ.

- Vẫn còn dám sao? Không sợ uống xong lại chóng mặt à?

- Tiểu di nói, ít nhất uống liền mười bát rượu lớn vẫn không đổ gục mới là nam tử hán. Lãng Nhi phải làm nam tử hán.

Cầm gác lên bậc cửa, Tống Vô Khuyết nằm ườn như một tấm da chó. Lúc này nó cũng thể hiện thái độ đồng tình bằng cách vẫy đuôi rên lên hai tiếng “ư ừ”.

Tống Tiểu Hoa không kìm được, trợn mắt:

- ... Lãng Nhi, con rất thích tiểu di đúng không?

- Ừm! Tiểu di rất lợi hại, đánh nhau lợi hại, uống rượu cũng lợi hại.

Tống Tiểu Hoa bè môi:

- Không phải chứ? Hơn nữa cũng rất xinh đẹp...

Khí ghen trong câu này bốc lên ngàn ngút khiến “Đầu củ cải” cũng cảm nhận được, vội dang cánh tay nhỏ ôm lấy nàng, lớn tiếng tuyên bố:

- Không xin đẹp bằng mẹ.

Biết rõ câu này là khen quá mức nhưng Tống Tiểu Hoa vẫn mặt mày hớn hờ:

- Đúng là cái miệng con rất ngọt.

- Lãng Nhi nói thật mà. – Lục Lãng nghiêng đầu, mặt nghiêm túc: -
Mẹ là người đẹp nhất thiên hạ.

Lúc này, cơn giận trong lòng Tống Tiểu Hoa mới nguôi đi.

Trẻ con không biết nói dối, mắt trẻ còn nhìn thấy mặt bản chất nhất, chân thật nhất, thế nên điều này cũng có nghĩa là ít nhất con người bên trong của nàng cũng là đẹp kinh thiên động địa, quý khốc thần sầu, có một không hai.

Chỉ nghĩ thầm trong lòng chứ Tống Tiểu Hoa không ngẩng mặt lên trời mà cười, khiêm tốn là đức tính của nhân loại, phải khiêm tốn để có biểu hiện tốt trước mặt con...

Nàng vẫn chưa điều chỉnh xong cảm xúc thì Lục Lãng đột nhiên nhìn nàng cười hì hì:

- Cha thật lợi hại! Cha biết nghe câu này mẹ sẽ rất vui.

- ... Câu này là cha dạy con sao?

- Vâng ạ. Cha nói, bất kể thế nào, chỉ cần khen mẹ thì nhất định có thể làm mẹ vui. Chẳng hạn như trong thiên hạ, mẹ là người thông minh nhất, xinh đẹp nhất, dịu dàng nhất, lương thiện nhất cái gì cái gì đó.

Tống Tiểu Hoa ghen họng không nói được gì.

Lục Lãng nghĩ rồi lại cẩn thận bổ sung:

- Cha còn nói, chúng ta làm như vậy là để mẹ vui, là ý tốt nên không thể gọi là nói dối.

Tống Tiểu Hoa quay đầu lại liếc, sau đó ngoác miệng cười, cổ họng còn phát ra mấy tiếng như kiểu “oa ha ha”...

Tống Tiểu Hoa ứ nghẹn cực độ.

Buổi chiều, Lục Lăng cảm thấy khá hơn bèn đến học phủ, Tống Vô Khuyết tự mình đến chỗ Lục lão gia bỏ mặc Tống Tiểu Hoa một mình uể oải đối diện với ông trời u ám.

Có thể do hai lần say quá, mấy hôm nay tinh thần vẫn không phấn chấn lên nổi, hơn nữa tính khí cũng nóng nảy... Được rồi, là càng nóng nảy hơn.

Chẳng hạn tối qua, vốn nàng rất tin tưởng Lục Tử Kỳ, cũng tin giữa chàng và Tiết Vũ Hàm không có gì cả, nhưng không biết tại sao Tiểu Hoa vẫn cảm thấy có luồng khí bốc lên kín trời, không muốn nhìn gì, không muốn nghe gì, chỉ biết đóng chặt cửa phòng tự mình hậm hực.

Giờ bình tĩnh lại, nàng không tìm nổi bắt đầu tự trách mình. Vào thu rồi, đêm rất lạnh, không biết chăn ở thư phòng có đủ không, giường có ấm không, Lục Tử Kỳ ngủ có quen không?

Nếu nghỉ ngơi không tốt có ảnh hưởng đến khẩu vị không? Nếu khẩu vị không tốt, có ăn ít hoặc không muốn ăn dẫn đến bệnh cũ tái phát không?

Nhưng nếu nghỉ ngơi tốt thì chẳng phải chứng minh rằng, có nàng bên cạnh hay không vẫn vậy sao? Nàng xa chàng thì không ngủ được nhưng chàng xa nàng lại là chuyện bình thường, thế chẳng phải nghĩa là nàng trong lòng chàng không bằng chàng trong lòng nàng sao?...

Khi Tống Tiểu Hoa đang rối như tơ vò thì Lục Uyển Hân phái người qua mời nàng dự trà hội.

Cái gọi là trà hội chính là các phu nhân, cô nương tập trung lại uống trà, ăn hạt dưa, tán chuyện, làm thơ giết thời gian.

Sau khi chào hỏi mọi người, Tống Tiểu Hoa nhàm chán ngồi đó nhìn đám phụ nữ an no uống đủ mà cảm thấy sầu bi.

Tiết Vũ Hàm có giao tình tốt với Lục Uyển Hân nên thường đến Lục gia làm khách ở viện của Lục Uyển Hân, lúc này tất nhiên cũng có mặt.

Tuy đối với Lục Tử Kỳ, cô đã mở được nút thắt trong lòng, nhưng với vị nhị tẩu này thì vẫn còn ác cảm. Vì so với tỷ tỷ đã khuất, sự khác biệt của Tống Tiểu Hoa không phải chỉ một vài điểm. Chẳng hạn, nghe nói về phương diện thơ ca thì chẳng có gì để nói.

- Nhị tẩu! Sao tẩu chỉ nhìn không nói gì thế, chê các tỷ muội quá nông cạn, không vừa mắt sao?

Hôm nay Tiết Vũ Hàm thay xiêm y màu cam, so với những nữ nhân rườm rà kia thì tay áo nhỏ hơn, chân váy cũng ít lòe xòe hơn, cùng với kiểu tóc đơn giản, gọn gàng, có vài phần hiên ngang, tươi sáng mà xinh đẹp. So với vẻ dịu dàng yếu điệu lần đầu gặp hôm qua thì đúng là hai con người hoàn toàn khác.

Với Tống Tiểu Hoa mà nói, tuy có phần nghi ngờ tình địch nhưng nhìn vào tuổi tác, vẫn cảm thấy cô nương này là một “Loli”, nàng vốn có tấm lòng kính già yêu trẻ nên không nảy sinh nổi địch ý. Đối diện với hành vi soi mói rõ ràng như vậy, Tống Tiểu Hoa quyết định lấy thân phận trưởng bối để giáo huấn.

Thế là nàng thu lại nét mặt lơ đãng, cười từ bi vô cùng:

- Tiểu Hàm muội muội nói đi đâu thế? Mọi người đều đã sớm biết ta không giỏi chuyện này. Tuy theo học các tỷ muội đã lâu nhưng tài năng có hạn, đến giờ đến một câu thơ cũng không làm nổi. – Liếc mắt nhìn quanh một lượt, không ngoài dự liệu, chỉ thấy đại đa số tỏ vẻ hoặc khinh miệt hoặc coi thường, nàng nở nụ cười chân thành: - Có điều chính vì người

phong nhã, việc phong nhã, tuy ta là người thế tục nhưng có một đề nghị có thể khiến các tử muội phong nhã thêm đôi chút.

Tiết Vũ Hàm liếc mắt một lượt:

- Nhị tẩu cứ nói, chúng muội xin rửa tai lắng nghe.

Đám người liền hòa theo nhưng thái độ rõ ràng là đang nhảy lên vui sướng muốn xem trò vui.

Tống Tiểu Hoa lạnh lùng hứ một tiếng, đứng dậy đi ra hoa viên tràn ngập hoa tươi.

Trong gió thu, những cánh hoa sắp tàn đang cố dùng chút sức lực cuối cùng của mình để khỏi phải lìa cành.

- Những bông hoa này vốn là thứ sạch sẽ nhất thế gian. Tuy nhiên một khi rụng xuống sẽ rơi xuống bùn đất, bị người đời giẫm đạp. Người ta chỉ nhớ vẻ rực rỡ mỹ lệ khi hoa nở nhưng không thấy vẻ thê lương khi “hoa rụng hoa rơi bay đầy trời”. Đây gọi là “hoa nở dễ thấy, hoa rụng khó tìm”. Sao chúng ta không nhặt những cánh hoa rụng cho vào túi, tìm nơi sạch sẽ để chôn chúng. “Một nhúm đất sạch chôn vùi phong lưu” cũng coi như giúp chúng “khi đến thanh khiết, ra đi trong sạch”.

Chơi trò này, ai có thể chơi giỏi hơn Lâm muội muội chứ?

Cảm tạ Hồng Lôu Mộng luôn gây sốt vào mỗi dịp nghỉ hè hằng năm để kẻ thô thiển như Tống Tiểu Hoa cũng thuộc lòng tình tiết trong đó, thi thoảng còn nhớ được một hai câu thơ.

Không bình luận về hành động “chôn hoa”, chỉ đơn giản nói mấy câu dường như vô tình. Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn, nhất thời cũng có phần bị mê hoặc, lẽ nào vị Nhị phu nhân này đúng là chân nhân bất lộ tướng?...

Tống Tiểu Hoa nói xong bèn ngồi lại vị trí, nhìn các nữ tử yêu kiều đang thất thần trước cảnh cánh hoa rụng đầy trời. Sau đó, nàng bảo nha hoàn của mình mau chóng đi tìm túi thêu và cuốc, chuẩn bị chôn hoa.

Tiết Vũ Hàm không ngờ nàng không hề giống người không được học hành như lời đồn, tuy không lập tức thay đổi cách nhìn nhưng cũng chẳng tránh khỏi vài phần hiếu kỳ, muốn bước đến nói với nàng thêm vài câu, nhưng lại ngại rơi vào cảnh “cười người hôm trước, hôm sau người cười”.

- Nhị tẩu! Tẩu làm sao thế?

- Không có gì. Chỉ là trong lòng thấy buồn.

- Tại sao?

- Chính vì không biết tại sao nên mới thấy buồn.

- ...

Buổi trưa, Lục Tử Kỳ đi dự tiệc nên không về phủ, sẩm tối vừa về đến cửa đã giật nảy mình.

Chàng chỉ thấy Tống Tiểu Hoa gục bên trên bàn ngọc khóc thút thít, Tiết Vũ Hàm đứng bên nhẹ nhàng an ủi. Còn Lục Lăng và Tống Vô Khuyết thì ngồi ngây ra hai bên, tư thế giống hệt nhau...

Không để ý đến phong thái của con trai, chàng bèn hỏi:

- Dao Dao! Nàng sao thế?

Tống Tiểu Hoa ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt đỏ mọng:

- Đông Thanh... - Chỉ ghen ngào được một tiếng như vậy rồi lại khóc như mưa.

- Tỷ phu... - Tiết Vũ Hàm mặt đầy thất vọng đứng lên: - Có lẽ chuyện chôn hoa đã khiến nhị tẩu nảy sinh cảm xúc. Nếu muội sớm biết nhị tẩu là người đa sầu đa cảm như vậy thì đã không dùng chuyện làm thơ để khiến tẩu ấy buồn.

- Chôn hoa? Làm thơ? Đa sầu đa cảm? Nàng ấy sao? – Lục Tử Kỳ tròn mắt, bước đến sờ trán Tống Tiểu Hoa, lẩm bẩm một mình: - Không sốt mà.

Tống Tiểu Hoa ôm lấy thắt lưng chàng, bắt đầu gào lên:

- Đông Thanh! Hoa rụng còn có người chôn, thiếp chết, ai chôn thiếp đây?

- Ai chết?

- Hoắc thúc thúc! Mẹ nói, mẹ sắp chết rồi.

- Há?

- Lăng Nhi không được ăn nói linh tinh.

Vừa bước vào, Hoắc Nam hoàn toàn không hiểu rõ tình hình bế Lục Lăng lên, Lục Tử Kỳ và Tiết Vũ Hàm đồng thanh la mắng, Tống Tiểu Hoa ngậy người giãy lát rồi cố sức gào to hơn:

- Đến Lăng Nhi cũng nhận ra là thiếp sắp chết. Chắc chắn là thiếp sắp chết rồi. Đông Thanh! Sau khi thiếp chết, chàng có thể tìm một người nữa nhưng nhất định phải là nữ, không thể tìm Hoắc Nam. Râu đệ ấy sẽ làm đau da Lăng Nhi mất...

Lục Tử Kỳ:

- ...

Hoắc Nam:

- ...

Lục Lăng vội vàng thớm lên khuôn mặt đầy râu của Hoắc Nam an ủi rồi nói:

- Lăng Nhi không sợ râu của Hoắc thúc thúc nhưng Lăng Nhi không muốn Hoắc thúc thúc làm mẹ, vì Hoắc thúc thúc không thể sinh tiêu đệ đệ chơi với Lăng Nhi.

Lục Tử Kỳ:

- ...

Hoắc Nam:

- ...

Tiết Vũ Hàm cướp Lăng Nhi từ trong tay Hoắc Nam mặt mũi đen sì:

- Lăng Nhi không cần phải lo. Cho dù cha con thật sự muốn tìm nam nhân làm mẹ con thì cũng không tìm một người xấu như vậy đâu.

- Nha đầu thối tha! Dám nói lão tử xấu sao?

- Không. Ta dính chính một chút. Huynh không xấu. Huynh chỉ không thể nhìn được thôi.

Cuối cùng Lục Tử Kỳ sụp đổ trước sự kích thích quá độ, đập bàn quát:

- Im hết đi. Toàn những lời vớ vẩn.

Tống Tiểu Hoa sợ quá rùng mình, trề môi ra, nước mắt tuôn như suối nguồn:

- Chàng đã bắt đầu đập bàn trừng mắt chề thiếp rồi...

Hoặc Nam vén râu, kéo Lục Tử Kỳ đang nổi nóng sang một bên:

- Hai người cãi nhau à?

- Tối qua đúng là có chút hiểu lầm, có điều với cá tính của nàng ấy thì cũng không thể đến giờ vẫn còn phản ứng mạnh như vậy.

Hoặc Nam chỉ tay vào trán mình:

- Lẽ nào có vấn đề gì?

Lục Tử Kỳ lắc đầu:

- Ta thử rồi. Không bị sốt.

- Có phải hôm đó uống say nên thành ra như thế không?

- Chắc là không đâu...

Nói đoạn, đột nhiên tiếng khóc của Tống Tiểu Hoa truyền lại:

- Tiểu Hàm muội muội nhìn xem. Họ ngang nhiên mờ ám trước mặt ta.

Lục Tử Kỳ lập tức lên tiếng:

- Hữu Dung! Mau đi mời Lưu đại phu đến đây. Nói là Nhị phu nhân không được khỏe... đau đầu... cả... thần kinh không tốt nữa.

Mọi người:

- ...

Kết quả kiểm tra của đại phu, nào không có vấn đề, nhưng bụng thì có.

Không biết “con nòng nọc” nào trong lần thả nào của Lục Tử Kỳ cuối cùng đã mở đường máu đến tọa lạc trong cái ao ấm áp của Tống Tiểu Hoa rồi lớn lên. Hơn nữa còn dẫn đến một số xáo trộn, ảnh hưởng tới sự hoạt động của hệ thống trung khu thần kinh.

Còn gọi là hội chứng rối loạn tâm thần tạm thời đầu thai kỳ...

Sau khi Tống Tiểu Hoa biết được tin vui này thì cứ tựa vào ghế cười, nét mặt cực kỳ trấn tĩnh.

Lục Tử Kỳ thì lại kích động thấy rõ, nắm chặt tay nàng hỏi toàn điều vớ vẩn:

- Có khát không? Có đói không? Có nóng không? Có lạnh không? Có mệt không?... – Còn hỏi thêm một số vấn đề vô nghĩa nữa. Cuối cùng Hoắc Nam và Tiết Vũ Hàm không nghe nổi nữa, liền thành hai kẻ bại trận, cáo từ rời đi.

Sau đó đến Lục Lăng và cả Tống Vô Khuyết không nhẫn nhịn nổi, một kẻ vén vạt áo chàng lôi ra, một kẻ nhân cơ hội chiếm chỗ của chàng.

Bàn tay nhỏ bé của Lục Lăng khẽ chạm vào bụng Tống Tiểu Hoa:

- Mẹ! Ở đây có tiểu đệ đệ của Lăng Nhi ạ?

Một câu khiến mắt Tống Tiểu Hoa đã đỏ lại thêm đỏ:

- Lăng Nhi không thích tiểu muội muội sao?

Lục Lăng vội lắc đầu rồi lại vội gật đầu:

- Lăng Nhi sẽ thích mà. Lăng Nhi thích cả tiểu đệ đệ lẫn tiểu muội muội.

- Vậy nếu là một tiểu quái vật?

- Tiểu... quái vật ư?

- Thiếu tay, thiếu chân, không có ngón chân, đầu to, phát triển không hoàn thiện...

Lục Lăng không thể chấp nhận được cách miêu tả đê đê, muội muội tương lai này, Lục Tử Kỳ vùng ra khỏi hàm răng của Tống Vô Khuyết, lao đến bịt miệng Tống Tiểu Hoa:

- Dao Dao! Làm gì mà phải trù con của chúng ta như vậy?

- Vì những điều này đều có thể mà. – Tống Tiểu Hoa từng xem rất nhiều tin tức về những “đứa trẻ dị tật” nên khóc ầm ĩ lên: - Đông Thanh! Thiếp sợ lắm! Nếu bảo bối của chúng ta thật sự như vậy thì phải làm thế nào?

- Không đâu.

- Nếu có thì sao?

- ... Thì không sao... ta nói là không sao. Cho dù con chúng ta không được khỏe mạnh, ta cũng vẫn thương con, yêu con, nuôi dưỡng nó không lớn.

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa day mũi:

- Được rồi. Thiếp tin chàng.

Lục Lăng đã phản ứng lại vội vàng tỏ quyết tâm:

- Mẹ yên tâm. Bất kể là tiểu đê đê hay tiểu muội muội hay tiểu quái vật, lăng Nhi đều chơi cùng nó và sẽ bảo vệ cho nó.

Tống Vô Khuyết vội ngẩng đầu ưỡn ngực thể hiện vẻ uy phong lắm liệt nhất, sau đó hú lên “ao u” một tiếng.

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng gạt nước mắt mỉm cười, khẽ ấn vào cái bụng phẳng lì của mình:

- Mình có con rồi. Con của mình và Đông Thanh...

Một bàn tay lớn, một bàn tay nhỏ, thêm một bàn chân đầy móng vuốt lần lượt đặt lên...

Tống Tiểu Hoa có thai đối với chúng nhân Lục gia chỉ có thể coi là chuyện không lớn cũng chẳng bé, nhưng với Niệm viên thì lại là chuyện cực kỳ lớn. Nam chủ nhân dẫn dắt mọi người bước vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Nếu từ khi còn là “nòng nọc”, Lục Lăng đã ở trên cõi đời này được năm năm, nhưng thời gian Lục Tử Kỳ chính thức làm cha bên cậu bé thì tổng cộng chưa đầy hai năm. Đặc biệt là giai đoạn từ nòng nọc thành hình người thì lại ngăn cách bởi song sắt nhà ngục, không thể gặp mặt.

Lần này, chàng như bù đắp tất cả những nỗi tiếc trước kia. Ngoài việc lên triều ra, chàng hận là không thể lúc nào cũng ở bên Tống Tiểu Hoa, công vụ mang về nhà xử lý lúc nghỉ ngơi cũng bị chuyển đến phòng ngủ.

Khi biết thời gian mang thai vừa tầm hai tháng là thời kỳ cần tĩnh dưỡng, Tống Tiểu Hoa liền trở thành “khuê nữ” tiêu chuẩn nhất. Nàng rất ít khi rời khỏi phòng ngủ, lúc nào cũng ngoan ngoãn ở trong nhà dưỡng thai, ngọt ngào khùng khiếp.

Vì Lục Tử Kỳ biết nàng không thích hợp tiệc tùng, cơ thể yếu không được để mệt, nên những ai đến thăm đều ở hết phòng ngoài, chỉ có vài người thân thích thật lòng mới thi thoảng vào nói chuyện với nàng vài câu.

Thế là ngoài kẻ dưới trong viện vây quanh Tống Tiểu Hoa, Lục Lăng và Tống Vô Khuyết ra, thì Lục Tử Kỳ là thường xuyên ở bên nàng nhất.

Thật sự là sáng mở mắt ra thấy chàng, tối nhắm mắt lại thấy chàng, nửa đêm mơ màng tỉnh giấc vẫn thấy chàng.

Trong thời gian gần gũi thân thiết chưa từng có này, Lục Tử Kỳ dần dần mò mẫm cách điều chỉnh “Hội chứng rối loạn tâm thần đầu thai kỳ” của Tống Tiểu Hoa.

- Đông Thanh! Chàng xem, bộ y phục này thế nào?

- Hình như... hơi to một chút.

- Thế sao? Vậy thiếp cho Vô Khuyết thử xem.

- ... Ta còn tưởng nàng may cho đứa con chưa chào đời chứ.

- Thiếp chưa biết con trông thế nào, làm sao may được?

- ... Vô cùng có lý.

Điều thứ nhất: Thê tử luôn luôn đúng.

Điều thứ hai: Nếu có sai, xin tham khảo điều thứ nhất.

...

- Đông Thanh! Khi nào thiếp mới có thể ra ngoài chơi?

- Mùa xuân sang năm, cả nhà chúng ta sẽ cùng đi chơi.

- Đông Thanh! Khi nào thiếp mới có thể học cưỡi ngựa?

- Mùa xuân sang năm, khi đi chơi, ta sẽ để nàng cưỡi ngựa thoải mái.

- Từ giờ đến mùa xuân sang năm còn bao lâu nữa.

- Hơn bảy tháng thôi. Nhanh ấy mà.

- Đều tại chàng không nói cho thiếp biết cái công ngạch đó sớm. Nếu không thiếp đã đi chơi hết kinh thành rồi.

- Đúng đúng đúng. Đều tại ta không tốt.

- Còn nữa, cũng tại chàng không nói cho thiếp biết trường đua đó sớm. Nếu không thiếp đã cưỡi ngựa thành thực rồi.

- Phải phải phải. Đều là lỗi của ta.

Điều thứ ba: Thái độ nhận sai nhất định phải tích cực thành khẩn.

...

- Đông Thanh! Thiếp lại đói rồi.

- Để ta bảo Thính Huyền đi chuẩn bị điểm tâm cho nàng. Nàng vẫn ăn mướt đặng chứ?

- Hai quả.

- Được rồi.

- Đông Thanh! Người ta đều nói nam chua nữ cay nhưng tại sao thiếp lại thích đắng?

- Chịu được khổ trong đắng là kẻ hơn người. Điều này chứng tỏ con chúng ta chắc chắn sẽ cực kỳ xuất chúng.

- Đông Thanh! Người ta đều nói mang thai sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, thường thì ăn gì cũng buồn nôn nhưng tại sao thiếp thấy gì cũng muốn ăn, hơn nữa cứ như ăn mãi không no vậy?

- Điều này chứng tỏ nàng có phúc khí, con chúng ta thương nàng, không nỡ để nàng chịu khổ.

- Nhưng ngày nào thiệp cũng chỉ ăn với ngủ, mập lên rất nhiều.
- Đâu có. Nàng nhìn eo của mình đi. Vẫn như một năm.
- Sắp biến thành cái thùng nước rồi.
- Cho dù là thùng nước thì cũng là thùng nước xinh đẹp nhất.
- Nghe nói sau khi sinh, nữ nhân sẽ mất đi vóc dáng, thậm chí dung mạo cũng thay đổi. Thiệp làm thế nào đây?
- Ai bảo thế? Nàng nhìn di nương đi. Đến giờ vẫn rất đẹp. Hơn nữa, dù nàng có da khô tóc rối vừa già vừa xấu thì ta vẫn không bỏ nàng, mãi mãi không rời xa nàng, bất luận nàng thành ra thế nào.

Điều thứ tư: Phàm là nói phương diện tốt, dù sứt mẻ thế nào cũng được.

...

- Đông Thanh! Mấy tháng liền, thiệp không thể cùng chàng, nếu chàng thực sự không kìm nén nổi thì có thể ra ngoài giải quyết, có điều không được đưa về nhà.

- ... Giải quyết...

- Không phải chàng không biết là ý gì chứ?

- Ta chỉ hơi hiếu kỳ, sao nàng nói vậy?

- Ô! Quả nhiên là chàng hiếu. Nói đi, có phải trước đây thường ra ngoài không?

- Không có. Ta chỉ nghe nói thôi. Tuyệt đối chưa từng thử.

- Thật sao? Vậy sau này chàng có thể ra ngoài thử cảm giác mới lạ rồi, có vui không?

-Để thê tử bụng mang dạ chửa không hỏi han chỉ ra ngoài tìm hoa tìm liễu, đó là hành động của Lục Tử Kỳ ta sao? Nàng cũng đừng coi thường ta quá.

- Điều này là chàng nói, không phải thiếp ép chàng nhé.

- Lời từ trái tim, ông trời chứng giám.

- Ngoan!

Điều cuối cùng: Kiên định lập trường, nắm lấy mọi cơ hội thể hiện lòng chung thủy.

...

Sau khi ăn uống no nê, rửa mặt, súc miệng, Tống Tiểu Hoa ngáp một cái hài lòng chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng gõ cửa:

- Cha! Mẹ! Lãng Nhi có thể vào được không?

Sau mấy lần bị “bắt quả tang”, hai người đã ra quy định với Lục Lãng, trước khi vào phòng nhất định phải gõ cửa, sau khi được cho phép mới được vào. Đó là vì có thể giúp cho bông hoa của đất nước phát triển khỏe mạnh toàn diện cả thể chất lẫn linh hồn. Thật đúng là đáng thương cho tấm lòng cha mẹ...

- Mau vào đi.

- Lãng Nhi lại thăm bảo bảo* đi.

(*) Bảo bảo: Cách người Trung Quốc gọi yêu những đứa trẻ.

Năm xôi nhỏ nhón chân rón rén bước vào như kẻ trộm, đi thẳng đến đầu giường, bò lên mép giường khẽ thì thầm bên bụng của Tống Tiểu Hoa:

- Hôm nay bảo bảo có ngoan không? Có lớn hơn không? Hôm nay ca ca lại được phu tử biểu dương đấy. Ca ca rất lợi hại đúng không? Vô Khuyết đi uống trộm rượu của gia gia, không cẩn thận bị gia gia bắt được. Kết quả gia gia không hề giận mà còn vui vẻ để Vô Khuyết uống cùng. Vô Khuyết uống không lại gia gia, say gục rồi, thế nên tối nay Vô Khuyết ngủ ở chỗ gia gia, không về thăm bảo bảo được. Thế nên ca ca đại diện đến thăm. Được rồi. Không còn sớm nữa, ca ca cũng phải đi ngủ rồi. Bảo bảo ngủ ngon nhé. Sáng mai ca ca lại đến thăm bảo bảo.

Nói xong, Lục Lăng bò dậy thơm Tống Tiểu Hoa:

- Chúc mẹ ngủ ngon. – Rồi lại theo đúng quy tắc nói với Lục Tử Kỳ: - Cha nghỉ sớm nhé. Lăng Nhi cáo lui.

- Lăng Nhi! Vừa rồi con nói Vô Khuyết lại uống say, vậy con có uống cùng nó không?

- Không ạ. Lăng Nhi đã hứa với cha, chỉ Tết mới được uống rượu. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc học.

Lục Tử Kỳ hài lòng gật đầu, Lục Lăng lại như lúc vào, rón rén bước ra. Cuối cùng Tống Tiểu Hoa không kìm được hỏi:

- Lăng Nhi! Con làm gì mà cẩn thận như vậy?

- Vì con sợ làm ồn đánh thức Bảo bảo đang ngủ.

- ... Bảo bảo đã ngủ rồi, sao con còn nói với nó nhiều như vậy?

- Như vậy có lẽ bảo bảo có thể mơ thấy Lăng Nhi, trước đây mẹ thường kể chuyện dỗ Lăng Nhi ngủ, Lăng Nhi luôn mơ thấy mẹ.

Tống Tiểu Hoa cảm động đến hồ đồ, kéo Lăng Nhi ôm vào lòng thơm lấy thơm để:

- Nếu sau này bảo bảo có thể hiểu chuyện và đẹp trai như Lăng Nhi thì tốt quá. Lăng Nhi! Giờ mẹ không thể cho con dỗ ngủ được, đợi một thời gian nữa bảo bảo được an toàn trong bụng mẹ, nhất định tối nào mẹ cũng kể rất nhiều chuyện hay cho Lăng Nhi nghe.

Mắt Lăng Nhi sáng lên:

- Thật ạ? Thực ra, Lăng Nhi rất muốn ngủ cùng mẹ. Có điều Lăng Nhi muốn làm đại anh hùng, nam tử hán, thế nên...

Lục Tử Kỳ kiên quyết không sống những ngày cả nhà ba người cùng ngủ chung một giường nữa, bèn cố ý xen vào, bóp nghẹt ý nghĩ đó từ trong nôi:

- Lăng Nhi! Con dính lấy mẹ như vậy không được, sau này có thể tử thi alfm thế nào?

“Đầu củ cải” chẳng hề nghĩ ngợi, trả lời rất dứt khoát:

- Dễ thôi! Lăng Nhi ngủ với mẹ, để thê tử ngủ với cha.

Lục Tử Kỳ không biết gì, ngẩng lên nhìn mặt trắng.

Tống Tiểu Hoa cực kỳ từ bị xoa đầu năm xôi nhỏ:

- Lăng Nhi! Nếu con thật sự có ý nghĩ đó, mẹ bảo đảm cả đời này con sẽ không có thê tử đâu.

Lục Tử Kỳ tiếp tục không biết nói gì, nhìn mặt trắng.

Đêm khuya sương dày, Tống Tiểu Hoa chìm vào giấc ngủ ngon lành. Vận nhỏ đèn đi, Lục Tử Kỳ mở công văng ra gần ánh nến, lông mày hơi

nhú lại, môi dần dần mím chặt.

Ngắm nghĩ giây lát, nhắc bút chấm mực, đang định viết thì nghe bên ngoài có tiếng động.

Chàng chán nản lắc đầu, gác bút, đứng dậy nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra.

Bầu trời đầy sao chiếu xuống hai bóng người lặng lẽ trong sân, một cao lớn mình thẳng, một nhỏ bé yêu kiều.

Nghe tiếng bước chân, hai người liền dừng lại.

- Giờ là lúc nào rồi?

- Tỷ phu! Làm tỷ phu thức giấc ư?

- Huynh ấy không ngủ sớm thế đâu. Không làm tiểu tẩu tẩu thức giấc chứ ạ?

Thấy hai khuôn mặt cười nịnh bợ, Lục Tử Kỳ chỉ cảm thấy chẳng trách móc được câu nào, chỉ biết thở dài:

- Ta không nên nói cho hai người biết có cổng ngách này.

Cặp oan gia Hoắc Nam và Tiết Vũ Hàm không đánh đấm thì liền khó chịu. Cuối cùng họ cũng thấy “giao đầu” trong sân viên không đủ đã, muốn ra ngoài cho thoải mái.

Nhưng cô nam quả nữ, nếu thường xuyên lộ liễu ra vào cửa lớn sẽ khó tránh khỏi những lời thị phi. Thế là Lục Tử Kỳ, kẻ bị mù mắt đầu óc trong hạnh phúc đã tác thành cho hai người, đồng thời cũng không muốn cặp đôi này buồn chán quá lại làm loạn trước mặt mình nên đã tiết lộ bí mật của Niệm viên, kết quả là dẫn đến vô số phiền phức.

Điều khác không nói, chỉ đơn giản mỗi lần Tống Tiểu Hoa thấy họ lợi dụng cổng ngạch vốn là của mình để lên ra ngoài chơi thì trong lòng lại thấy không vui, muốn tìm cớ gây sự với chàng.

- Tiểu Hàm! Đại ca của muội để muội đến Lục phủ làm khách, ủy thác cho ta chăm sóc muội. Nếu huynh ấy biết ta dung túng muội làm loạn thế này, nhất định sẽ không tha cho ta đâu.

Tiết Vũ Hàm bước đến, tự nhiên kéo tay áo Lục Tử Kỳ khẽ lắc:

- Tỷ phu! Muội có làm loạn đâu. muội đi lo chính sự đấy chứ.

Hoắc Nam khoát tay khẽ nói:

- Ai rảnh rồi cùng nha đầu thối này đi làm loạn chứ?

Tiết Vũ Hàm lập tức từ thỏ trắng dịu dàng biến hình thành báo hung dữ:

- Huynh lại ngứa ngáy rồi hả?

Hoắc Nam thể hiện ngay bản chất của mình:

- Có bản lĩnh thì đao thật, thương thật đấu tay đôi. Đừng có mà dùng độc.

- Một nam nhân nói với nữ tử những điều này, uy phong nhỉ?

- Cô là nữ tử sao?

- Huynh cũng chẳng phải là nam nhân!

- Có muốn giờ ta chứng minh cho cô thấy ta có phải là nam nhân hay không không?

- Được thôi. Chứng minh thế nào? Cởi quần ra sao?

- Ái chà! Cô tưởng lão tử không dám sao?

Cuối cùng Lục Tử Kỳ không nhẫn nhịn nổi nữa:

- Nói năng càng lúc càng chẳng ra sao. Giờ nói thực đi, canh ba nửa đêm, rốt cuộc hai người đi đâu, làm gì?

Tiết Vuc Hàm thấy chàng nổi giận, liền thu lại thái độ:

- Bọn muội đến chỗ Trần Khuê ở, vốn muốn tìm thêm chứng cứ, không ngờ phủ đệ của tên quan ngũ phẩm đó lại canh phòng nghiêm ngặt, hầu như không có đường nào.

Nghe vậy, Lục Tử Kỳ giật mình, khó giấu nổi sự quan tâm:

- Có bị thương không?

Hoắc Nam xoa tay:

- Yên tâm. Có đệ ở...

Lục Tử Kỳ ngắt lời:

- Tại sao không nói với ta trước khi hành sự? Lỗ mãng như vậy, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Tiết Vũ Hàm hứa hẹn:

- Tỷ phu đừng tức giận. Sau này sẽ không thế nữa là được chứ gì?

Bình tĩnh lại, Lục Tử Kỳ trầm giọng:

- Tiểu Hàm! Những chuyện thế này để chúng ta làm được rồi. Muội đừng nhúng tay vào. – Rồi quay sang nhìn Hoắc Nam: - Đệ nữa. Nếu còn dám đưa muội ấy đi làm loạn thì mau cút về doanh trại cho ta!

Dưới ánh trăng sáng, nét mặt Lục Tử Kỳ càng lúc càng nhợt nhạt, chân mày nghiêm nghị như thể ẩn chứa sắc đỏ.

Hoắc Nam và Tiết Vũ Hàm hiếm khi thấy chàng thật sự tức giận, biết lần này đã động đến giới hạn của chàng, nhất thời cúi đầu không nói gì nữa.

Cảm thấy bản thân hơi quá cứng nhắc, Lục Tử Kỳ thềm hít một hơi rồi thả lỏng ánh nhìn:

- Tiểu Hàm! Chuyện này cực kỳ phức tạp, không cần thận sẽ rơi vào bẫy. Muội không phải người trong triều, không nên mạo hiểm. Ta cũng không thể để muội gặp bất kỳ nguy hiểm gì. Nếu không, ta sẽ có lỗi với tỷ tử của muội.

Tiết Vũ Hàm ngẩng đầu lên nhìn chàng, ánh mắt như lấp lánh ánh sao:

- Tỷ phu! Mấy năm nay lớn lên trong doanh trại, muội biết rõ các tướng sĩ canh giữ biên cương rất gian khổ và không dễ dàng gì. Thế nên càng hận những con sâu đục khoét quân lương, những kẻ phản đồ câu kết với giặc bên ngoài. Tuy muội không phải nam nhi, cũng không có tước quan nhưng hy vọng ít nhất cũng có thể góp một phần sức lực để quét sạch đám bạo hoai này, cũng không uống tấm chân tình các huynh đệ sánh vai xả thân giết giặc trên chiến trường. Huynh yên tâm. Muội đã không còn là tiểu cô nương yếu điệu không làm được việc gì trước kia nữa. Muội biết bảo vệ bản thân, không để mình xảy ra chuyện. Muội tin tỷ tử cũng tán đồng việc làm của muội. Vì tỷ ấy cũng muốn có người có thể chia sẻ gánh vác giúp huynh, dù chỉ là một chút.

Đêm tĩnh lặng, giọng nói nhẹ nhàng, nhưng từng câu từng chữ lại như sấm dậy trong lòng.

Hoắc Nam vẫn khoanh tay đứng đó, thoải mái như thường. Tuy nhiên không biết từ khi nào khuôn mặt thường hay thích châm chọc đã bị thay

bằng nét mặt khó hiểu, khó nói như thể muốn nhìn thấu gì đó rồi lại như muốn khắc gì đó vĩnh viễn vào trong đáy mắt...

Trời lạnh dần, bụng Tống Tiểu Hoa to dần, có điều hội chứng rối loạn dần dần đỡ hơn.

Cũng không biết có phải vì tình mẫu tử hay không? Bản tính như con khi hoang không ngồi yên lúc nào cũng có phần thay đổi, nàng trầm tĩnh đi không ít, một mình ở trong phòng cả buổi mà cũng không cảm thấy buồn.

Qua vài tháng luyện tập, đường kim mũi chỉ của Tiểu Hoa đã có bước đột phá. Dù sao nhưng con búp bê như Doraemon, chuột Mickey, vịt Donald đều sống động hơn rất nhiều.

Đương nhiên, với Lục Tử Kỳ, đồng kỳ dị đó vẫn giống như những quái vật của tiểu quỷ điện Diêm Vương. Để “tránh tà”, chàng lại làm ra không ít đao gỗ, kiếm gỗ khiến Lục Lăng cực kỳ thích học võ.

Chỉ có điều, tuy Hoắc Nam là sư phụ dạy võ cho Lục Lăng nhưng cực kỳ không được tôn trọng, đúng hơn là vô cùng bị coi thường. Mỗi lần Tống Tiểu Hoa đối diện với hắn đều tránh không nhìn, nếu thực sự không thể tránh nổi thì lấy mảnh vải xin hắn che mặt lại.

Vì giang hồ đồn rằng, mẹ thường thấy ai thì đứa trẻ trong bụng sẽ giống người đó. Tức là trong thời kỳ mang thai, phải ngắm càng nhiều trai xinh gái đẹp càng tốt. Cố gắng đừng xem nhưng diễn viên ngoại hình đặc biệt hoặc tính cách đặc biệt...

Hoắc Nam thường xuyên bị ép bỏ đi bộ râu che kín không cho người khác biết khuôn mặt của mình, vì Tống Tiểu Hoa luôn quan niệm thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, nếu đã không biết trông thế nào thì đơn giản cứ cho là khó coi.

Hoặc Nam cảm thấy cuwjc kỳ bi phần trước kiểu “công kích bản thân” thế này...

Tuy mang theo “quả cầu” nhưng thân thủ của Tống Tiểu Hoa vẫn rất nhanh nhẹn, tạm thời hoàn toàn không hề có cảm giác mệt mỏi vì bụng to chút nào, vẫn bất cần như thường khiến người bên cạnh thường xuyên sợ toát mồ hôi lạnh.

Thực ra Tống Tiểu Hoa thấy nàng thật sự đã rất chú ý rồi. Ở thời hiện đại, đi đâu cũng thấy bà bầu đi sớm về muộn, chen chúc ở bến xe buýt hay bến tàu điện ngầm chật như nêm. Hơn nữa còn phải đối mặt với các kiểu trang giành chức vị và những áp lực đáng sợ, không hề được thái bình đợi sinh con như thế này.

Tiếc là Lục Tử Kỳ không nghĩ như vậy.

Hồi đầu, chàng hận là không thể để nàng nằm yên trên giường suốt ngày. Nhưng nàng phản kháng và thề sống chết sẽ thỉnh giáo đại phu cẩn thận. Cuối cùng đại phu xác nhận thai phụ có những vận động vừa phải cực kỳ có lợi sau sinh nên chàng mới bỏ ý nghĩ dùng dây thừng trói nàng, và cho kẻ dưới chăm sóc, không được rời xa nửa bước.

Có điều mỗi ngày đều thấy nàng đi đi lại lại vài vòng, thậm chí khi cao hứng còn chạy mấy bước khiến chàng không kịp đỡ, tâm can bất ổn:

- Dao Dao! Cẩn thận dưới chân có đá đấy.
- Có nhầm không vậy? Còn cách thiếp tám trương cơ.
- Dao Dao! Cẩn thận va đầu.
- Thiếp xin chàng. Cây cao như thế, chàng nghĩ thiếp là Diêu Minh* chắc.

(*) Diêu Minh là cầu thủ bóng rổ người Thượng Hải, Trung Quốc. Anh sinh ngày 12/09/1980, cao 2,29 mét.

- Ai cơ?

- Người khổng lồ.

- Dao Dao...

- Chàng còn nói nhiều nữa, thiếp trèo lên mái nhà phơi nắng đấy.

Im lặng giây lát, vào lúc Tống Tiểu Hoa đặc ý tưởng mình đã dọa chàng thành công thì Lục Tử chân thành nói một câu:

- Nàng tưởng nàng có thể tìm được cái thang trong phạm vi mười dặm quanh đây sao?

- ... Không cần làm như vậy chứ...

Lại qua một thời gian, gió lạnh nổi lên, lá cây tàn lụi.

Lục Tử Kỳ biết Tống Tiểu Hoa sợ lạnh, người mang thai càng không thể bị lạnh. Thế nên chàng bèn đưa nàng đến Ôn Tuyền sơn trang của Lục gia ở ngoại thành để tĩnh dưỡng.

Lục Lăng còn phải đi học, Tống Vô Khuyết phải uống rượu với Lục Thác, Hoắc Nam và Tiết Vũ Hàm bận đấu đá, còn Lục Tử Kỳ có một số công vụ gấp cần xử lý. Thế là tạm thời chỉ có một mình Tống Tiểu Hoa đem theo Hiếu Yên và Thính Huyền, hai người chưa từng có kinh nghiệm hầu hạ thai phụ.

Ngay khi Lục Tử Kỳ xong việc sẽ lập tức đến chăm sóc nàng, những người khác chỉ cần rảnh rỗi thì có thể đến bất cứ lúc nào. Còn Tống Vô Khuyết ngày nào cũng say xỉn ở chỗ Lục Thác, đợi khi nào tỉnh rượu rồi mới nói...

Khó khăn lắm Tống Tiểu Hoa mới ra ngoài được một lần, lại ở nơi có phong cảnh mỹ lệ như vậy, tự nhiên ý nghĩ chơi cho đã trôi dạt, nàng chẳng hề cảm thấy cô đơn buồn bã chút nào.

Đương nhiên Tống Tiểu Hoa cũng không biết, ngày thứ năm sau khi nàng rời khỏi Lục phủ, trong thành lan truyền một tin đồn...

Lục nhị gia, Lục Tử Kỳ trong khi làm khách ở nhà Trần Khuê, Trần đại nhân phụ trách thuế đất, uống rượu được nửa chừng thì thổ huyết hôn mê.

Mặt trời đang Đông ló rạng chiếu xuống căn phòng toàn vàng.

Dường như cảm nhận được ánh nắng ấm áp, lấp lánh này, mí mắt Lục Tử Kỳ khẽ động dật, hàng mi từ từ mở ra.

Đập vào mắt là mớ râu đen rối bù, sau đó mới đến hàng lông mày cau lại, còn cả đôi mắt đầy tia máu.

Cố gắng lắm mới thoát ra khỏi trọng lượng đè lên mình, vai lại bị bàn tay cứng như gọng kìm túm lấy, chàng không kìm được, một tiếng rên khe khẽ bật ra khỏi bờ môi trắng bệch như tuyết.

- Huynh tỉnh rồi. Mẹ kiếp! Cuối cùng huynh đã tỉnh rồi.

Không có sức lực phản kháng, Lục Tử Kỳ chỉ có thể liếc nhìn “móng vuốt sắc bén” đó:

- Đau... - Nét mặt như một đứa trẻ phải chịu ấm ức.

Hoặc Nam sững người giây lát rồi mới buông lỏng tay, tiếp tục chửi:

- Khốn kiếp! Huynh được đấy. Đến cả đệ cũng dám qua mặt, hại đệ suýt liều mạng với người ta ngay tại đó. Giờ còn biết đau sao? Đệ tưởng

huynh giỏi lắm cơ. Có bản lĩnh thì đừng có kêu. Khốn kiếp! Đệ thật sự muốn bóp chết huynh cho xong.

Vừa chửi vừa diu người đang khiêm nhường thụ giáo ngồi dậy:

- Huynh thì tốt rồi. Hôn mê suốt hai ngày một đêm. Nếu không phải lão gia nhà huynh cũng là nhân vật từng trải qua sóng to gió lớn thì chẳng phải đã bị huynh làm cho sợ chết khiếp rồi sao? May mà Lăng Nhi bảo bối và thê tử bảo bối của huynh đều không có nhà... - Nói đến đây, hấn đột ngột nắm lấy vai người kia bóp tiếp: - Mẹ kiếp! Chắc hẳn huynh đã có âm mưu từ trước nên mới đưa thê tử đi, để Lăng Nhi tạm thời sống bên chỗ di nương của huynh.

Uống hớp trà thanh nhiệt, Lục Tử Kỳ khẽ nói một câu:

- Chẳng phải là đệ to gan lắm sao, sợ gì chứ...

- Vớ vẩn! Cho dù lão tử là Hoắc gan to thì cũng không chịu nổi bị huynh giày vò như vậy.

- Lần này là ta có lỗi với đệ. Chỉ có điều nếu nói trước thì đệ có để ta uống bát rượu đó không?

Một câu nói nhẹ nhàng khiến Hoắc Nam lòng như sấm động bình tĩnh lại, vuốt râu, ngồi xuống:

- Không đâu.

Lục Tử Kỳ nhếch khóe môi cười rất thuần lương:

- Thế nên, đệ không thể trách ta được.

- Chết tiệt! Lẽ nào còn trách đệ sao? – Tức giận chửi một câu, Hoắc Nam đón lấy tách trà lại bê bát thuốc bốc hơi nghi ngút lại: - Hữu Dung

bảo phải sắc thuốc theo lời dặn của đại phu. Cứ nửa canh giờ lại uống một bát thuốc. Sợ rằng huynh khỏe lại sẽ không uống nổi rượu nữa đâu.

- Phiền mọi người rồi.

- Vớ vẩn.

Ngoan ngoãn uống xong rồi lại rửa mặt mũi, mắt nhắm lại dưỡng tâm một lát, khi Lục Tử Kỳ mở mắt ra, ánh mắt đã khôi phục lại vẻ trong sáng thường ngày:

- Bên Trần Khuê có động tĩnh gì không?

- Tạm thời không có. Có điều sắp rồi. Huynh yên tâm. Có đệ và Đại công tử của Tiết gia trông chừng rồi.

- Biến cố sẽ xảy ra trong vòng vài ba ngày tới. Chắc chắn những kẻ xung quanh sẽ ngồi không yên, qua chuyện này sẽ loạn lên thôi.

- Nói thật, huynh chắc chắn thế sao? Chiêu này của huynh cũng không phải cao minh lắm. Người ngoài sẽ nghĩ nếu hãn thật sự muốn hại huynh, sao có thể chọn ra tay trong bữa tiệc ở nhà mình được? Hơn nữa, lại còn trước mặt bao nhiêu đồng liêu như thế. Điều quan trọng hơn là không hề đầu độc chết huynh.

- Nhưng có lẽ chính vì rất nhiều người có cách nghĩ như đệ nên cách có vẻ ngốc nghếch này mới là cách minh oan cho mình, chứng minh mình vô tội. Người ta sẽ lại nghĩ theo hướng hãn vốn không muốn lấy mạng của ta, hãn cũng không có cái gan này. Chỉ muốn cảnh cáo ta thôi. Tiện thể khiến ta không thể tiếp tục điều tra một thời gian, nhờ vậy mà kịp thời sắp xếp mọi chuyện. – Lục Tử Kỳ chớp mắt mỉm cười, nhìn lên một cách xảo trá: - Đệ có thấy phân tích này cũng rất có lý không?

Hoắc Nam suy tư giây lát:

- Nhưng Hàn thái y trong cung cũng ở bàn tiệc. Ông ấy đã xem bệnh cho huynh ngay tại đó và xác thực huynh không hề trúng độc, chỉ là bệnh dạ dày tái phát. Lẽ nào ông ấy cũng bị huynh mua chuộc?

- Không đâu. Chỉ có điều với y thuật cao minh của Hàn thái y nhất định có thể đoán ra bệnh dạ dày của ta nặng thế nào, còn bản thân ta lại không hề hay biết. Vậy thì rõ ràng biết uống rượu mạnh như thế rất có thể nguy hiểm đến tính mạng, sao ta lại không hề do dự, không từ chối ly rượu kính của Trần Khuê? Thế nên, tuy không đoán ra điều gì nhưng trong lòng Hàn thái y vẫn nghi ngờ bát rượu đó có vấn đề. Ông ấy là người cẩn trọng, không có chứng cứ sẽ không nói ra. Tuy nhiên, khi bẩm báo chuyện này lên Hoàng thượng sẽ hơi không chắc chắn trong lời nói. Như thế tự nhiên cũng khiến Hoàng thượng hoài nghi theo.

Nói đến đây, Lục Tử Kỳ dừng lại, cười với Hoắc Nam đang nhướng cao mày:

- Chuyện tiếp theo thì ta đang hôn mê nên không biết.

Hoắc Nam cười “hì” một tiếng:

- Huynh còn không biết sao? Hoàng thượng sinh nghi tự nhiên sẽ điều tra nhưng vì có điều phải lo nên chỉ có thể điều tra kín đáo. Như vậy càng khiến chúng cảm thấy tình hình khó hiểu. Lục Tử Kỳ ơi Lục Tử Kỳ, huynh giỏi lắm! – Hấn đứng bật dậy, chỉ vào mũi chàng mà mắng: - Huynh biết bệnh dạ dày sẽ tái phát mà còn đem tính mạng ra đùa. Huynh đã có gan làm như vậy, muốn chết thì ít nhất cũng phải nói trước một tiếng để mọi người chuẩn bị hậu sự cho huynh, khỏi phải đến lúc đó lại luống cuống chân tay chứ.

Lục Tử Kỳ thản nhiên:

- Ta còn phải đợi con ta chào đời, sao lại không muốn sống chứ? Phiền đệ ngồi xuống nói chuyện được không? Cứ ngẩng cổ lên nhìn đệ, ta mỗi

lắm. Ta nhớ trước kia đệ không hề nóng nảy như thế, cũng không biết là tại đánh trận hay do thường xuyên đấu với Tiểu Hàm nữa.

Hoắc Nam xua tay:

- ... Huynh đừng có đối chỉ đề với lão tử.

Lục Tử Kỳ thở dài:

- Ta vẫn còn sống sờ sờ đây mà không thể nói rõ sao? Có người từng nói, ít nhất sẽ để ta vô sự ba năm. Ta tin kẻ đó.

- Ai?

- Đối thủ chúng ta sẽ phải đối mặt trong tương lai.

Không thèm để ý đến sự kinh ngạc của Hoắc Nam, Lục Tử Kỳ nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, tiếp tục từ tốn nói:

- Trần Khuê to gan dám bòn rút quân lương nhiều và lâu như vậy, phía sau ắt có thể lực lớn làm chỗ dựa. Lần này ta lấy thân mình làm mồi nhử, cũng là bất đắc dĩ. Mùa này cần phát bắt con sâu mọt này trói lại, mùa xuân sang năm bắt đầu thanh lọc các thành phần ở biên cương, trước mùa thu sẽ thấy thành quả bước đầu. Nếu không sẽ không thể răn đe Liêu, Hạ đang nhòm ngó, có thể dẫn đến chiến sự. Thế nên chúng ta không thể kéo dài được nữa.

Hoắc Nam hứ một tiếng nặng nề:

- Đệ hiểu tâm tư của huynh. Nếu không, đệ đã chém chết Trần Khuê lâu rồi.

- Nếu đệ không có lòng tin này, ta cũng không kéo đệ cùng ta đi uống rượu bữa ấy. Nếu đệ chém chết hẳn thật thì kịch còn diễn được nữa không? Chính vì đệ không kích động nên chúng mới càng lo lắng. Chúng vốn biết

chúng ta cố ý dựng bầy nhưng lại không biết phải hóa giải thế nào. Càng rối càng loạn sẽ càng dễ để lộ sơ hở.

- Huynh tính cả rồi sao? – Ngừng lại, Hoắc Nam đột nhiên nhớ ra một chuyện: - Không đúng. Nói như vậy, hôm đó gặp nhau thì huynh đã tính cả đệ vào rồi. Còn nói gì khó cãi lệnh thê tử nên mới cai rượu...

Lục Tử Kỳ vội vàng giải thích:

- Không có, không có. Lúc đó đúng là không để đệ vì chút bệnh của ta mà lo lắng. Đương nhiên, ta cũng phải thừa nhận đã ít nhiều tính chuyện sau này trong lúc đó.

Hoắc Nam tức quá định đánh nhưng lại không thể ra tay với kẻ bệnh nặng như vậy, đành cắn răng hậm hực:

- Huynh mau khỏe lại cho lão tử. Năm đấm của lão tử ngứa ngứa lắm rồi.

- Không vấn đề gì. Ta đợi đệ ở Ôn Tuyền sơn trang. Nên nói là đợi tin tốt của đệ và Tiểu Hàm.

Câu nói khiến Hoắc Nam tức giận, Lục Tử Kỳ hài lòng giãn gân cốt, khuôn mặt trắng bệch nở nụ cười với ánh mặt trời rực rỡ sáng chói:

- Việc nên làm, ta đều làm xong rồi. Tiếp theo ta có thể yên tâm ở bên Dao Dao đợi con của chúng ta chào đời.

Ôn Tuyền sơn trang đúng như tên gọi là một trang viên xây trên núi có suối nước nóng.

Tống Tiểu Hoa thoải mái ngâm mình tắm, sau đó để mặt Hiếu Yên mặc hết lớp áo nọ đến lớp áo kia biến nàng thành quả cầu lớn tròn xe. Thính Huyền lấy khăn khô cẩn thận lau tóc ướt cho nàng.

Ngồi trong đình buồn rèm uống trà bên lò sưởi, gió thổi qua khe rèm, có thể nhìn thấy tuyết trắng bay bên ngoài, Tống Tiểu Hoa ngâm nga khúc hát, tâm trạng rất vui vẻ.

Sơn trang tuy rộng nhưng kẻ dưới rất ít. Chỉ có mười mấy lão nô bộc ở đây thường niên phụ trách quét dọn, trông coi. Họ đều là người trung hậu, ít nói. Những ngày tháng xa các cuộc đấu đá này khiến Tống Tiểu Hoa cảm thấy vô cùng thư thái. Theo cơ thể mỗi ngày một nặng hơn, tính tình nàng ngày càng thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt, chỉ muốn ngâm mình trong suối nước nóng, thưởng thức cảnh đẹp, kể chuyện, hát cho bảo bảo trong bụng nghe. Mỗi ngày nàng đều vui vẻ thức dậy, vui vẻ đi ngủ, đến giấc mơ cũng ngọt ngào.

Đây có lẽ chính là cảm giác năm nguyện của người làm mẹ. Những chuyện nhỏ nhặt cũng đều có thể khiến trái tim rung động.

Lục Tử Kỳ cách một ngày lại cho bồ câu đưa thư đến. Cũng như trước đây đều kể những chuyện linh tinh. Lục Lăng đã biết được rất nhiều chữ, căn bản không dùng cách vẽ hình để biểu đạt nội dung mình cần nữa, còn Tống Vô Khuyết vẫn theo lệ cũ ấn bàn chân vào mực in dấu chân.

Nội dung thư hồi âm của Tống Tiểu Hoa càng vụn vặt hơn. Từ ngày biết mình có thai, nàng bắt đầu viết “Nhật kỳ lớn lên của bảo bảo”. Hồi đầu thai nhi chưa hề có động tĩnh gì rõ rệt, nàng chỉ ghi lại chuyện vận động, ăn uống và suy nghĩ của bản thân. Sau này chủ yếu là ghi lại sự thay đổi của thai nhi. Chẳng hạn như khi nào động một cái, bụng to hơn hôm trước mấy phân mấy ly.

Thế nên thư nhà thực ra là nhật ký của hai ngày qua.

Nam nhân lo sự nghiệp bên ngoài, không thể ở bên vợ con nhưng nàng muốn để nam nhân của mình không lỡ mất quá trình lớn lên của con. Đây là cách bù đắp cho những điều chàng đã từng để lỡ.

Sẩm tối hôm kia đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay. Nửa ngày tuyết rơi khiến thế gian này như phủ một lớp bạc trắng tinh khiết. Xem ra bồ câu đưa thư hôm nay không thể bay đến rồi. Trong lòng Tống Tiểu Hoa có chút sầu muộn nhưng cũng nhanh chóng bị xua đi. Tâm trạng thai phụ nhất định phải luôn luôn vui vẻ mới tốt cho thai nhi.

Tóc lau khô vẫn còn bông xõa. Giờ chất tóc của Tống Tiểu Hoa đã trở nên rất tốt, vừa bóng mượt vừa chắc khỏe, chỉ có điều sắc tóc vẫn hơi hung hung như được nhuộm.

Lục Tử Kỳ từng nói, từ sắc tóc có thể nhận ra rất có thể nàng mang huyết thống của người Hồ cho nên mới ngang ngược như vậy, không hề dịu dàng giống nữ tử người Hán.

Tống Tiểu Hoa tùy ý nghịch ngợm lộn tóc trong tay nhưng tâm trí lại hiện lên một bàn tay thon dài mảnh mẽ.

Còn nhớ hồi đó, nàng giơ ngón tay cái lên trời:

- Ngang ngược vẫn là ưu điểm lớn nhất của lão nương. Lão nương không cảm thấy nhục nhã mà còn rất tự hào. – Sau đó bèn hồ đối “chén sạch” nam nhân đó.

Kể ra đã mấy tháng rồi nàng không..., đúng là có hơi “đói”...

- Bảo bảo! Cha mẹ vì con mà kìm nén. Vì điều này, sau này con nhất định phải hiếu thuận với chúng ta. Đặc biệt là với cha con...

Vén bức rèm lên một chút, gió tuyết bên ngoài thổi vù vù nhưng nàng lại thấy ấm áp như mùa xuân.

Đông Thanh, làm vợ chàng, sống bên chàng thật là hạnh phúc.

- Trời ơi! Nhị phu nhân của con, cẩn thận kéo bị gió. – Hiểu Yên thu dọn xong vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện Tống Tiểu Hoa đang ưỡn cái bụng to đứng nhìn ra bên ngoài đình, liền cắn răng: - Có phải phu nhân không biết đâu. Giờ thân thể phu nhân quý giá thế nào. Nếu có chút sai sót gì, Nhị gia sẽ không tha cho chúng con!

- Ta đâu có yếu đến mức ky gió... - Tống Tiểu Hoa ngán ngẫm để Hiểu Yên dìu vào bên trong. Khi quay đầu, nàng bỗng phát hiện điều gì, vội giơ tay vén bức rèm dày phía trước lên.

Trên cây cầu nhỏ cách đình chừng chục mét, một người đang đứng thẳng, cúi đầu.

Áo choàng lông màu trắng, đai ngọc màu trắng, giày màu trắng. Tóc đen, lông mày đen, đôi mắt đen. Đôi môi mỏng mím chặt như tảng thêm vài phần kiên định.

Tống Tiểu Hoa mỉm cười, vén hăn rèm ra, gió tuyết ùa vào trong nháy mắt khiến Hiểu Yên và Thính Huyền sợ quá vội vã buộc lại áo, đội mũ cho nàng.

Dường như cảm thấy có tiếng động, ánh mắt Lục Tử Kỳ chuyển hướng, khóe môi cong lên, đường nét dịu dàng.

Chàng bước nhanh trên tuyết, đem theo luồng hơi lạnh giá.

Chàng vào đến nơi vội vàng buông rèm xuống, còn nàng thì phủi tuyết trên y phục của chàng.

Ngay lập tức, họ nhìn nhau cười.

Lục Tử Kỳ theo thói quen định nắm lấy đôi tay nhỏ bé đó nhưng ngay lập tức dừng lại. Tay chàng quá lạnh.

Tống Tiểu Hoa quay sang bưng chiếc lò sưởi nhỏ ấm áp đặt vào tay chàng, rồi nhìn quanh, sau đó bàn tay lại áp lên bàn tay.

Hiếu Yên và Thính Huyền rót hai cốc trà nóng xong bèn lặng lẽ rời đi, chỉ còn lại căn phòng ấm áp và yên tĩnh.

- Sao chàng lại đến thế?

- Đến thăm nàng và con.

- Có thể ở mấy hôm?

- Đến hết năm?

- Lâu vậy ư?

- Xin gnhir phép mà.

- Tại sao?

- Để ở bên nàng.

- Nói dối.

- ... Ta nói dối nàng khi nào?

- Vậy chàng không cần lên triều, đến nha phủ nữa sao?

- Đông lạnh vạn sự nghỉ ngơi. Hơn nữa, nếu thật sự có việc gấp gì, Hữu Dung sẽ đến báo cho ta.

- Phúc lợi công vụ của mọi người tốt thật đấy. Tùy ý xin nghỉ hai tháng mà vẫn có lương.

- ... Cái gì?

- Ý thiếp là nếu ai ai cũng như chàng, vậy chẳng phải hệ thống quan phủ bị tê liệt rồi sao?

- Sao có thể chứ? Không thể mọi người đều bệnh đúng lúc như ta được.

Tống Tiểu Hoa hoảng hốt;;

- Chàng bị bệnh sao?

Lục Tử Kỳ cười gian xảo:

- Gạt nàng đấy.

Không biết có phải vì màu sắc y phục không, Tống Tiểu Hoa cảm thấy sắc mặt Lục Tử Kỳ càng lúc càng trắng bệch, người cũng gầy hơn trước. Nhưng tinh thần của chàng rất nhẹ nhõm, còn mang cả vẻ tự đắc khiến người ta không thể nghi ngờ.

- Đông Thanh! Chàng không giống người vì việc tư mà ảnh hưởng đến việc công...

- Ta đâu làm ảnh hưởng việc công, chỉ là đổi nơi xử lý công vụ một chút. – Lục Tử Kỳ ngồi xuống ghế băng, nhấp ngụm trà thơm: - Dạo này trong triều có chút chuyện phiền phức, ta cũng muốn nhân cơ hội này tránh đi.

Cách nói nửa thật nửa giả này khiến Tống Tiểu Hoa nhẹ nhõm, cười khì khì ngồi tựa vào chàng:

- Thiếp biết rồi. Chàng muốn giữ mình trong sạch.

Lục Tử Kỳ không trả lời mà hỏi nàng:

- Hai ngày nay bảo bảo có ngoan không?

- Lat nữa lấy thư viết xong rồi cho chàng xem. Lăng Nhi và Vô Khuyết đâu? Cả hai vẫn ổn chứ?

Rút trong áo ra một lá thư gấp gọn, Lục Tử Kỳ mỉm cười:

- Giờ có thể đưa nàng xem rồi.

Tống Tiểu Hoa đổi tư thế dễ chịu hơn mở thư ra đọc, Lục Tử Kỳ nửa nằm nửa ngồi mắt khép hờ.

Cơ thể bị bệnh và trong lòng mệt mỏi nhưng thấy nàng, lúc này mọi thứ đều như tan biến hết. Lúc này, ở đây, mọi sự tranh đấu đều xa vời như được ngăn cách bởi thế tục.

Chàng đã cho nàng một gia đình không mưa gió, còn nàng đáp lại cho chàng một nơi lòng yên ổn.

Lúc này, lòng chàng hết sức bình yên.

Mấy tiếng chó sủa vọng lại phá tan không gian yên tĩnh, tiếng sủa càng lúc càng quen thuộc.

- Vô Khuyết ư?

Tống Tiểu hoa và Lục Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn nhau:

- Theo chàng đến ư?

- Không. Ta định hai hôm nữa tuyết ngừng rơi sẽ đi nó và Lăng Nhi cùng lên núi thăm nàng.

Đứng dậy nhìn ra ngoài nàng thấy hai cái bóng đang đi theo dấu người đi trước.

Một áo choàng lông đen, một bộ lông đen.

Một người, một chó.

- Đại ca ư?

Lục Tử Kỳ vội bước nhanh ra, Tống Tiểu Hoa cũng vội vấn tóc lên rồi rót một cốc trà nóng.

Đầu và mình Lục Tử Hằng đã sớm phủ đầy tuyết, đến lông mày và râu cũng đen trắng đan xen, còn Tống Vô Khuyết thì như biến thành con chó trắng lớn.

- Huynh... sao huynh và Vô Khuyết lại đến đây?

- Không hoan nghênh sao?

- Đương nhiên không phải. Chỉ có chút bất ngờ thôi.

Tính Lục Tử Hằng trầm mà lạnh, thường ngày nghiêm nghị. Tuy cũng được coi là nhẹ nhàng với kẻ dưới nhưng rất hiếm khi nở nụ cười.

Tuy nhiên lần này tâm trạng hẳn như đang rất tốt, nở nụ cười hiếm có:

- Không biết hôm nay Vô Khuyết nhà đệ sao nữa? Nó cứ bám lấy ta, đuổi cũng không được. Chẳng còn cách nào khác, đành phải đem nó lên núi. Giữa đường tuyết lớn đổ xuống phủ kín con đường nhỏ, suýt nữa thì lạc, thật may là có nó.

Tống Vô Khuyết lắc đầu vẩy đuôi, lắc lư, nghe được khen, nó không quên ngẩng lên đặc ý “au u” một tiếng, rồi lại dụi đầu vào thắt lưng Lục Tử Hằng.

Lục Tử Kỳ giả vờ giận dữ chỉ tay vào nó:

- Khi ta đi, không phải đã bảo mi ngoan ngoãn ở nhà với Lăng Nhi sao? Sao lại không nghe lời như vậy?

Theo như trước đây, Tống Vô Khuyết sẽ thở phì phì bằng mũi tỏ ý coi thường nhưng lần này không những không như thế mà còn sẵn tới liếm tay chàng.

Điều này khiến Lục Tử Kỳ toàn thân cứng đờ, dựng cả tóc gáy, nhưng trong lòng lại thấy ấm áp.

Từ sau khi chàng hôn mê tỉnh lại, con chó này đã thay đổi thái độ, gần gũi với chàng hơn nhiều. Lẽ nào vì thấy chàng bệnh nặng nên muốn an ủi chàng?

Nghĩ như vậy, tay bất giác đưa ra, chàng lần đầu tiên chủ động vỗ vỗ đầu con chó đó. Lông nó dày và cứng, hơi giống lá thông non đâm vào lòng bàn tay ngứa ngứa, khóe miệng chàng giật giật.

- Đông Thanh! Chàng không mau mời đại ca vào đi.

- Đệ muội! Mạo muội làm phiền, mong muội đừng trách.

- Đại ca nói đi đâu thế? Bọn muội hoan nghênh còn không kịp nữa mà. Hơn nữa, ở đây là đất cả gia tộc, huynh là chủ nhân, cái gì mà quấy rầy với không quấy rầy chứ? Huynh cứ làm như đến làm khách vậy. Nói như vậy, muội và Đông Thanh thật sự cảm thấy có chút lo sợ, sợ tiếp đãi không chu đáo.

Lục Tử Hằng đứng dưới mái hiên, nhìn Lục Tử Kỳ đang giúp phải tuyết trên mình:

- Đệ muội ngày càng biết nói chuyện. Đông Thanh! Đệ phải cẩn thận đấy.

Lục Tử Kỳ giả bộ đau khổ:

- Đại ca! Huynh không biết đẩy thôi. Đệ chỉ biết nghe, chẳng hề có sức phản kháng.

Tống Tiểu hoa nghiêng người để hai người một chốc đi vào:

- Chàng biến đi. Đại ca! Huynh đừng nghe chàng nói linh tinh.

Lục Tử Hằng xoa tay bước vào, bưng cốc trà lên uống:

- Ta không can dự chuyện của hai người. – Nhìn cách bày biện trong phòng, hẳn gặt đầu: - Đúng là nơi tốt để đun rượu ngâm tuyết.

- Nếu đại ca có nhã hứng, tối nay đốt lò xung quanh đàm đạo nhé.

Tống Tiểu hoa nghe vậy vội khoác áo choàng nói:

- Hai huynh đệ nói chuyện ở đây trước. Để muội đi bảo kẻ dưới chuẩn bị rượu và đồ ăn.

Lục Tử Kỳ vừa định nói thì huynh trưởng liền tranh trước:

- Để muội đi lại không tiện. Để Đông Thanh đi cùng muội.

Lúc này, tuyết đã ngừng rơi, gió cũng ngớt, duy chỉ có bầu trời vẫn u ám.

Tuyết tích dày đến mức không nhìn thấy giày, bước lên mềm nhũn.

Lục Tử Kỳ lo Tống Tiểu Hoa sẽ bị ngã bèn bế cả nàng lẫn “quả cầu” lên. Tống Vô Khuyết đi trước in bốn vết chân vững chắc dẫn đường.

Áp mặt vào lồng ngực của chàng hít mấy hơi, khi Tống Tiểu Hoa ngẩng mặt lên thì lướt qua vai Lục Tử Kỳ thấy Lục Tử Hằng vén rèm trong đình lên, bóng áo đen và màu tuyết trắng xung quanh cực kỳ tương phản càng hiện rõ vẻ cô đơn, lạnh giá.

Lâu như vậy nhưng Tống Tiểu Hoa và vị đại bá này nói chuyện với nhau gần như con số không. Chỉ có vài lần gia tộc hội họp thì mới gặp nhau, gật đầu chào, chẳng có lấy một câu thừa nào. Hàn thuyên giống như hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

- Đông Thanh! Chàng có cảm thấy hình như hôm nay đại ca có chút kỳ lạ không?

- Sao nàng lại nói vậy?

- Ừm... Hình như huynh ấy đột nhiên thân thiết với muội hơn.

Lục Tử Kỳ thôi cười, hơi thở ấm áp biến thành làn sương trắng khiến khuôn mặt gần kề có vài phần thanh tao:

- Lại nói ngốc nghếch rồi. Đều là người một nhà, sao lại không thân thiết chứ?

Tống Tiểu Hoa ôm chặt lấy chàng, giọng có chút buồn buồn:

- Thiếp cũng không nói được. Tóm lại... thiếp cảm thấy huynh ấy có vẻ kỳ lạ, chàng cũng kỳ lạ, Vô Khuyết cũng kỳ lạ.

Nghe gọi tên mình, con chó đen lớn đang dẫn đường lập tức chạy quay lại, vòng quanh Lục Tử Kỳ vài vòng, rồi lại dùng đầu húc nhẹ vào người chàng mấy cái giống như đang nũng nịu lấy lòng, giống như bằng hữu đang an ủi, khích lệ nhau vậy.

Tống Tiểu Hoa bị ngó lơ lâu quá cuối cùng không tìm được giận dữ:

- Được rồi. Chủ tớ các người thật to gan, nhân lúc thiếp không ở nhà nảy sinh gian tình.

- ...

Màn đêm buông xuống, gió núi lạnh giá.

Ngoài đình, không sao không trăng, chỉ có tuyết.

Trong đình, có trà có rượu, không có tuyết.

Lò lửa lép lép nổ, bình rượu sôi sùng sục, bay hơi tỏa khắp phòng.

Lục Tử Kỳ và Lục Tử Hằng khoác áo lông thú ngời, tư thế giống nhau, mày mắt giống nhau, chỉ là một người lạnh lùng, một người ấm áp, một người uống rượu, một người uống trà.

Lại một cơn gió lạnh thổi qua, tấm rèm dày cũng khó giữ nổi, vài bông tuyết nhân cơ hội bay vào, loáng một cái đã biến thành giọt nước, dần dần tan biến.

Lục Tử Hằng nhíu mày, cởi áo choàng lông đưa cho người bên cạnh:

- Đệ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, cẩn thận kẻo bị lạnh. Ta có rượu vào ruột, nóng hơn nhiều.

Lục Tử Kỳ muốn phản đối nhưng không tiện, ánh mắt thỏa hiệp:

- Đa tạ đại ca.

- Huynh đệ ruột thịt đa tạ gì chứ? – Dùng que sắt cời cho lửa cháy đượm hơn, Lục Tử Hằng nhìn khuôn mặt trắng bệch đã đỡ hơn nhiều, giọng trầm trầm: - Lần này đệ cũng quá làm loạn rồi.

Cả người bọc kín trong hai chiếc áo choàng lông, Lục Tử Kỳ bưng cốc trà mỉm cười hồi lỗi:

- Đệ đã chuẩn bị sẵn sàng, đợi đại ca đến quở trách trận này.

Lục Tử Hằng hừ một tiếng lạnh lùng:

- Đệ cũng sẵn sàng chịu phạt ở chỗ cha rồi chứ?

Lục Tử Kỳ nghiêm chỉnh:

- Tạm thời vẫn chưa. Thế nên mới chạy đến đây lo liệu. Đệ tính thời gian khoảng hai tháng là tạm ổn.

Chẳng buồn nhìn chàng, Lục Tử Hăng nhắc tay vớt chiếc cốc không đi, lông mày dựng ngược:

- Lại muốn tiếp tục nghèo nàn?

Không né tránh, Lục Tử Kỳ chân thành chịu đựng rồi lại kịp thời đưa tay ra đỡ lấy:

- Không dám nữa.

Ngược mắt lên liếc vết đỏ, giọng Lục Tử Hăng hạ thấp: - Lần nào đệ nói không dám mà chẳng càng dám hơn. Nhưng dù ta và cha có trừng trị thế nào thì đệ cũng chẳng chừa được.

- Đâu phải? Ít nhất từ nhỏ đến lớn, đệ có bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay của đại ca đâu?

Que sắt trong tay Lục Tử Hăng ngừng lại, hần thở dài:

- Phải. Vốn là không thoát khỏi, nhưng vừa thoát khỏi thì liền đi tận bốn năm, cách xa cả nghìn dặm!

Lục Tử Kỳ vốn đang cười đột nhiên sầm lại:

- Đại ca...

- Năm đó, là ta không hết sức khuyên can, khiến đệ rơi vào lao ngục. Là ta trị gia không ra sao khiến đệ phải chịu nỗi đau tang thê. Là ta bất tài

vô dụng khiến đệ phải ôm hận mà đi. Đông Thanh! Có câu này ta muốn nói với đệ lâu rồi. Vi huynh có lỗi với đệ, có lỗi với lời dặn của mẹ trước lúc lâm chung.

- Chuyện đã qua lâu rồi huynh còn nhắc đến làm gì? Hồi đó, là đệ lỗ mãng nên mới gặp đại họa, liên lụy Đồng Nhi, có liên quan gì đến đại ca chứ? Nỗi khổ tâm của đại ca, nỗi khó khăn của đại ca, đệ đều hiểu hết. Hơn nữa, huynh đệ ruột thịt nói gì đến chuyện ai có lỗi với ai?

Lục Tử Hằng khẽ lắc đầu:

- Câu này nói ra với đệ đã là muộn bốn năm, vì trước đây có nói ra cũng vô ích.

Một ngọn lửa bùng lên, mắt Lục Tử Kỳ như được điểm sáng:

- Đại ca! Là ý gì?

Cũng đôi mắt đen bóng đó nhưng như vực sâu không đáy:

- Đông Thanh! Lục gia ta đời đời trung lương, bất luận có đấu đá ngầm hay minh bạch với đồng liêu thế nào, bất kể có chiến đấu sinh tử với kẻ địch ra sao, có một điều tuyệt đối không thể vi phạm, đó chính là – không được làm bất cứ điều gì tổn hại đến đất nước, mang nhục cho đất nước. Nếu dám vi phạm, dù kẻ đó là ai trong số con cháu Lục gia cũng đều có thể giết.

Những từ cuối cùng nặng nề, mạch lạc.

Lục Tử Kỳ bưng tách trà, các ngón tay trắng bệch, môi mím chặt, khóe miệng cong xuống. Mãi sau, mới nghẹn lời:

- Đại ca! Huynh biết cả rồi...

- Thời gian trước, ta ra ngoài công cán chính là vì chuyện này. Chỉ không ngờ, hành động của đệ còn nhanh hơn ta. Hơn nữa còn dùng cách ngốc nghếch như vậy để khiến kẻ thù hiện hình.

Lục Tử Kỳ cười khỗ sở:

- Ai bảo huynh không nói cho đệ biết?

Lục Tử Hằng cười lạnh:

- Ai bảo đệ đánh giá thấp ta?

- Tuyệt đối không phải là đánh giá thấp. Là không muốn làm khó đại ca. Hơn nữa, trước đây cũng chỉ là phán đoán, không thể xác định.

- Vậy sau khi xác định được, tại sao không làm gì cả?

Im lặng hồi lâu, Lục Tử Kỳ chậm rãi nói từng từ: - Tham ô quân lương, câu kết kẻ địch, đều là trọng tội. Một khi điều tra sẽ ảnh hưởng rộng...

- Lục gia gốc rễ thâm sâu, hơn nữa có chứng cứ chứng minh không liên quan đến chuyện này.

- Không phải đệ lo Lục gia, mà đệ lo đại ca...

- Ta chẳng hề liên quang gì cả.

- Nhưng mà đại tẩu...

- Đã vào cửa Lục gia thì là người Lục gia. Huống hồ, giờ nàng phải giữ đạo làm vợ, càng không thể can dự.

- Đại tẩu vốn luôn cao ngạo, đột nhiên thay đổi như vậy, e rằng...

Lục Tử Hằng uống cạn ly rượu, giọng vẫn điềm đạm:

- Những thứ ta thu thập mấy năm nay, trước khi đến đây, đều đã giao cho Hoắc tướng quân. Nên nhổ bật gốc những thế lực liên kết với bên ngoài rồi. Các đệ cũng đến lúc thu lưới, ra đòn cuối cùng rồi.

Lục Tử Kỳ suy ngẫm:

- Cũng tốt. Đại ca kỳ công như vậy thì có thể xin phong thưởng cho đại tẩu. Tóm lại nói chuyện vẫn thoải mái.

- Không. Tất cả đều do đệ là, ta hoàn toàn không biết gì hết.

Lục Tử Kỳ bỗng đứng bật dậy:

- Đại ca! Đây là ý gì?

Chiếc áo choàng lông khoác trên người rơi xuống, thần sắc lạnh nhạt của Lục Tử Hằng thêm vài phần ảm áp:

- Đông Thanh! Đệ hận đại tẩu, tại sao chuyện gì cũng nghĩ cho đại tẩu?

- Đệ không phải vì tẩu ấy...

- Ta biết. Đệ là vì ta. Thế nên, đệ cũng nên biết, tại sao ta phải làm như vậy.

- Huynh chưa bao giờ mắc nợ đệ, không cần phải bù đắp cho đệ.

- Không phải là bù đắp. Đây là huynh trưởng cam lòng tình nguyện làm vì đệ đệ. Đông Thanh! Ta hiểu hoài bão của đệ. Thế nên, ta cố gắng làm tất cả để trải đường cho đệ. Cứ làm đi. Đây cũng là ý của cha.

- Cha... không nói gì sao?

- Nói rồi. – Khẽ ho một tiếng, giọng Lục Tử Hằng trầm xuống: - Cha nói: “Bảo với tên khốn đó, tỉnh dưỡng xong thì ngoan ngoãn quay về. Đừng có làm điều gì khác. Nó dám coi lão tử cũng như đám hại dân hại nước đó sao?”.

Lục Tử Kỳ cười phá lên: - Đệ đâu coi người là lão khốn. Nếu không, đứa con còn chưa chào đời của đệ sẽ oan ức lắm, chưa thấy mặt trời ngày nào đã bị biến thành tiểu khốn rồi.

Lục Tử Hằng gật đầu:

- Ta sẽ chuyển lời nguyên câu này.

Lục Tử Kỳ vội cầu xin tha mạng:

- Đừng mà đại ca. Huynh còn lo đệ bị phạt chưa đủ sao?

- Rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không sầu. Dù sao đệ cũng còn nợ cha hơn tám trăm, gần một nghìn gậy gì đó. Chi bằng hôm nào để cha có cơ hội thanh toán hết một lượt với đệ.

- Vốn sinh ra cùng một cội, vội gì huynh đệ tương tàn chứ?

Lại cười nói vài câu, hai người ngồi xuống, người trà người rượu lại tiếp tục. Gió tuyết bên ngoài dường như cũng giảm bớt.

Lục Tử Hằng hơ tay trên ngọn lửa:

- Xem ra tinh thần của đệ muội rất tốt.

Lục Tử Kỳ không nhịn được cười hài lòng:

- Nàng ấy à, tinh thần luôn rất tốt. Lúc nào cũng vui vẻ cười khi kkhif như thể trời có sập xuống thì vẫn chưa chỗ đứng cho nàng ấy vậy.

- Biết đủ mà vui, không ham là tốt. Nghĩ lại, đệ muội cũng là người có trí tuệ.

- Huynh không thể nói như vậy trước mặt nàng ấy. Nếu không cái đuôi sẽ quấy lên tận trời xanh đấy.

- Đơn giản là không hề có gánh nặng... - Lục Tử Hằng như đang suy tư, khẽ nói, ánh mắt như có thể xuyên qua lớp rèm dày, xuyên qua màn đêm băng tuyết, xuyên qua cả dòng chảy của thời gian, tụ lại ở một bức tranh bất biến: - Hồi đó khi gả cho ta, nàng cũng như vậy.

Cùng huynh trưởng gỡ xong nút thắt trong đình gió tuyết, Lục Tử Kỳ về phòng khẽ đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Tống Tiểu Hoa đang ngồi tựa vào gối mở thư ra xem.

- Chàng về rồi. Đại ca đâu?

- Đương nhiên là về phòng huynh ấy nghỉ rồi. Sao nàng vẫn chưa ngủ?

- Không buồn ngủ nên thiếp mới đọc lại những bức thư mọi người viết cho thiếp bao ngày qua.

- Mai chúng ta cùng viết thư cho Lăng Nhi nhé.

- Thiếp cũng nghĩ như vậy, chắc nó cũng đang ngứa ngáy như chú mèo con đây. Ô hô hô!

Lục Tử Kỳ lắc đầu mỉm cười, giơ tay véo mũi nàng:

- Sắp làm mẹ người ta rồi mà tính khí vẫn như trẻ con vậy.

Tống Tiểu Hoa không phục, gạt tay chàng ra:

- Cái gì mà sắp làm mẹ? Thiếp đã làm mẹ hơn một năm nay rồi. Đừng coi mẹ kế không phải là mẹ.

- Đúng, đúng, đúng. Vậy nên nói là đã làm mẹ lâu như vậy nhưng vẫn chẳng có chút dáng vẻ gì của người làm mẹ cả. Theo cách nói của nàng thì là rất thất bại.

- ...

Lục Tử Kỳ hài lòng nhìn nàng căn răng trừng mắt, sau đó quỳ bên mép giường, tai khế áp vào bụng nàng, dịu dàng hỏi:

- Bảo bảo ngủ chưa?

Để trêu chọc chàng, Tống Tiểu Hoa bóp mũi khế nói:

- Ngủ rồi ạ.

- Ngủ rồi mà còn nói sao?

- Nói mơ.

- Vậy trong mơ con có thể thấy dáng vóc trước kia của mẹ con không?

- Có ạ. Mẹ là một đại mỹ nữ.

- Thế sao? Nhưng sao cha nhớ hình như là một nha đầu tóc hung xấu xí nhỉ?

Tống Tiểu Hoa giận dữ véo tai chàng:

- Tránh ra. Chàng không được nói xấu thiệp với bảo bảo.

Lục Tử Kỳ nhớ đến câu nói của đại ca, lòng dao động, cười, nghiêng mình thơm lên trán nàng:

- Dao Dao! Nàng vẫn như hồi đầu ta gặp nàng. Thật đấy.

Ngây người không hiểu, Tống Tiểu Hoa hào hứng:

- Chàng nói là thiệp vẫn luôn rất xấu sao?

Lục Tử Kỳ không sợ chết biểu thị tán đồng:

- Hơn nữa mong là nàng sẽ mãi xấu như vậy.

- ... Thiệp cần chết chàng!

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 17

Typen: ngocanh0112

Sáng sớm hôm sau, Lục Tử Hằng bắt chấp tuyết rơi mà xuống núi, bỏ lại Lục Tử Kỳ và Tống Tiểu Hoa vui vẻ tận hưởng những ngày trong thế giới hai người chưa từng có.

Sáng sớm thức dậy:

- Đông Thanh! Chàng vẽ lông mày cho thiếp được không?

- Không biết.

- Thì thử xem.

- Không phải nàng rất ít khi vẽ lông mày sao?

- Hôm nay đột nhiên thiếp có hứng, không được sao?

- Ở đây chỉ có hai chúng ta, có cần như vậy không?

- ... “Nữ vi duyệt kỹ giả dung”(*), chàng chưa từng nghe sao?

(*). Câu này có nghĩa là “Người con gái làm đẹp vì người mình yêu”.

- Ồ, ta cảm thấy nàng thế này rất đẹp rồi mà.

- ...

Sau bữa trưa:

- Đông Thanh! Chúng ta đi tản bộ đi.
- Tuyết chưa tan, đường trơn khó đi lắm.
- Sau bữa cơm đi bộ trăm bước có thể sống đến chín mươi chín tuổi.
- Ồ! Vậy nàng đi bộ trong phòng đi, ta đếm giúp cho.
- ...

Trước khi đi ngủ:

- Đông Thanh! Chàng kể chuyện cho bảo bảo nghe đi.
- Không phải sau này nàng sẽ làm việc đó sao?
- Được rồi. Bảo bảo, mẹ cho con đoán một câu đố. Ngày mồng Tám tháng Mười của hai mươi sáu năm trước là ngày cha con chào đời. Vậy thì ngày mồng Tám tháng Mười một của hai mươi sáu năm trước là ngày gì?
- ... Chẳng phải lễ tết, không là ngày gì cả. Hình như cũng chưa từng xảy ra chuyện trọng đại gì.
- Thiếp bảo con đoán, không phải bảo chàng. Bảo bảo, con đoán ra chưa? Đúng rồi. Ngày cha con đầy tháng.
- ...

Chiều hôm nay, Tống Tiểu Hoa vận động Lục Tử Kỳ mặc cho chó chiếc áo choàng mà nàng vừa may xong, kết quả bị phản đối kịch liệt.

Lục Tử Kỳ cho rằng, tuy tình cảm giữa một người và một chó đang phát triển với một tốc độ đáng kinh ngạc nhưng tạm thời cũng chưa đạt đến mức độ thân mật ôm vai bá cổ.

Thế nên chàng cầm chiếc áo choàng, nói:

- Bộ lông của nó đã là y phục đẹp nhất rồi. Nàng làm như vậy không chỉ thừa mà còn trái với tự nhiên. Nàng xem, Vô Khuyết cũng không muốn đâu.

Lúc này, Tống Vô Khuyết ngồi cách x aba bước, chuẩn bị tinh thần, nhe nanh sáng bóng, cổ họng khẽ phát ra tiếng “gừ gừ”...

Tống Tiểu Hoa bĩu môi:

- Thiếp tốn bao công sức mới làm xong, bất luận thế nào cũng sẽ hiệu quả. – Đảo mắt một lượt, nàng mỉm cười vác bụng đi vào bếp, khi ra bê theo một vò rượu.

Lục Tử Kỳ và Tống Vô Khuyết vội lao lên phía trước, chỉ có điều mục tiêu của Lục Tử Kỳ là người, mục tiêu của Tống Vô Khuyết là rượu.

Một tay đỡ vò rượu, tay kia cẩn thận dìu Tống Tiểu Hoa vốn đã trông như cái vò lớn, Lục Tử Kỳ lăm bằm trách:

- Nàng bê thứ gì thì phải nói với ta. Ngộ nhờ mang đồ nặng ảnh hưởng đến con thì làm thế nào?

- Đừng nhiều lời. Tiếp theo nên làm thế nào, thiếp không cần bảo chàng chứ?

Lục Tử Kỳ đành nhìn con chó lớn đang hờn hờ ngoáy đầu vầy đuôi cách đó ba thước mà ngán ngẩm thở dài:

- Sau khi tỉnh rượu, người không được tìm ta gây phiền phức đâu đấy. Ai bảo người nghiện rượu nặng như vậy?

Chàng mở nắp vò, mùi thơm của rượu lan tỏa khắp nơi. Hai mắt Tống Vô Khuyết sáng lên chỉ muốn lao đến, nhưng bên cạnh, một bóng người bất chợt xuất hiện đã nhanh tay chộp lấy vò rượu:

- Còn dám uống sao? Không muốn sống nữa à?

Người này di chuyển trong không trung, nhẹ nhàng hạ xuống, tư thế khá đẹp, chỉ là còn chưa đứng vững thì đã bị một kẻ khác nhào đến ép phải đặt bình rượu xuống.

Một sắc cam lướt qua, chân bước nhẹ nhàng, chỉ nghe liền hai tiếng “Nha đầu thôi”, “Choang choang”, thế giới lại yên lặng giây lát.

Sau đó, tiếng chó sủa kinh thiên động địa cùng với tiếng gọi hoảng hốt làm tuyết trên cành cây rơi lá tả. Lúc này còn có cả tiếng trẻ nhỏ yếu ớt:

- Hoắc thúc thúc! Tiểu di! Đợi Lăng Nhi với...

- Tỷ phu! Nhị tẩu! Hai người không sao chứ ạ? – Tiết Vũ Hàm lao đến như hành lễ trước mặt hai người còn chưa kịp phản ứng gì, mỉm cười, cư xử lễ độ đúng như khuê nữ.

Lục Tử Kỳ lộ rõ vẻ không dám tin:

- Tiểu Hàm! Vừa rồi hình như ta nghe thấy tiếng của Lăng Nhi.

Tống Tiểu Hoa vội nói:

- Ấy? Hóa ra chàng cũng nghe thấy? Thiếp còn tưởng là mình ảo giác.

Tiểu Hàm gật đầu:

- Lăng Nhi đi cùng bọn muội. Giờ chắc sắp tới rồi.

Lục Tử Kỳ ôm tia hy vọng cuối cùng:

- Ai đi cùng nó?

- Nó tự đi. Lên núi chỉ có một con đường, không lạc được đâu.

Nếu không phải Tống Tiểu Hoa không nhảy lên được thì nàng đã sớm nhảy dựng lên rồi:

- Hai người để một đứa trẻ năm tuổi leo núi một mình sao?

Tiết Vũ Hàm thản nhiên nói:

- Nam nhi phải chịu cực. Hơn nữa Lăng Nhi muốn sau này thành đại tướng quân thì không có quyền nũng nịu.

Tống Tiểu Hoa còn đang bàng hoàng thì Lục Tử Kỳ vẫn im lặng này giờ mỉm cười chỉ về phía đằng xa:

- Đại tướng quân tương lai của chúng ta đến rồi.

Lục Lăng vốn mặc chiếc áo bông màu xanh lục mới tinh với chiếc áo choàng nhỏ màu trắng trông như một chậu hành lá trồng trong nhà kính. Nhưng trước mặt, từ đầu đến chân đen sì, vừa là bùn vừa là nước vừa là mồ hôi, còn cả tuyết đen nữa. Trông như cái cây chìm trong bùn đất...

Nó thở hổn hển bước chân không vững, trông gượng gạo và mệt mỏi, nhưng nước mắt lưng tròng lấp lánh dưới ánh mặt trời:

- Lăng Nhi chào cha, chào mẹ! – Rồi nó lại toét miệng cười: - Tiểu di! Cuối cùng Lăng Nhi đã leo lên được.

Lục Tử Kỳ và Tiết Vũ Hàm chỉ gật đầu, Tống Tiểu Hoa đi đến nâng khuôn mặt lấm lem của thằng bé lên xốt xa:

- Tiểu tử ngốc! Người ta bắt con leo mà con cũng leo lên sao? Leo không nổi, con không biết ý lại sao? Nếu ngã thì làm thế nào? Nếu mệt quá thì làm thế nào?

Lục Lăng vỗ vỗ tay nàng rồi lại xoa xoa bụng nàng:

- Mẹ đừng lo lắng, Lăng Nhi làm được. Lăng Nhi phải làm tấm gương cho tiểu bảo bảo. Sau này, Lăng Nhi còn phải làm đại tướng quân bảo vệ mẹ và bảo bảo nữa.

Sao trên đời này lại có đứa trẻ tốt như vậy? Tống Tiểu Hoa trào nước mắt...

Lúc này Hoắc Nam lồm cồm bò dậy quay lại, phía sau là Tống Vô Khuyết đặng đặng sát khí.

- Con vật này của nhà các người là chó hay sói vậy? Nó quá hung dữ!

Tống Tiểu Hoa lạnh lùng hừ một tiếng:

- Là chó sói.

- ...

Mặt trời lặn dần xuống đằng Tây, kéo dài những cái bóng, băng tuyết ngừng tan, dần dần đông lại.

Lục Tử Kỳ mặc chiếc áo lông trắng, Hoắc Nam thì đầu bốc khói trắng, kéo cổ áo xuống.

- Giờ đệ giỏi thật! Không chỉ ngày ngày đấu với tiểu cô nương, giờ còn đấu cả với chó.

- Đây gọi là đấu với trời, đấu với đất không bằng đấu với kẻ thú vị.

Lục Tử Kỳ giả bộ cúi đầu:

- Đa tạ quá khen! Ta thay mặt Vô Khuyết hành lễ cảm tạ. Chỉ là không hiểu Tiểu Hàm nghe thấy câu này sẽ có phản ứng thế nào?

Hoắc Nam không hề quan tâm, xua tay:

- Còn có thể có phản ứng gì, giờ năm đấm đánh thôi.

Lục Tử Kỳ nghiêm chỉnh:

- Đó là vì đệ nợ đòn.

Hoặc Nam oan uổng:

- Huynh bảo vệ mù quáng!

- Muội ấy là muội muội của Đồng Nhi, cũng chính là muội muội của ta, không bảo vệ muội ấy, lẽ nào bảo vệ đệ sao? Đừng trách ta không cảnh cáo trước. Nếu sau này đệ còn dám ức hiếp muội ấy thì ta sẽ không tha cho đệ đâu.

- Trước giờ đều là cô ta ức hiếp đệ mà. Hơn nữa, có huynh và đại ca của Tiết Vũ Hàm ở đây, cho dù Thiên Vương đến cũng pharii ngoan ngoãn nghe theo nha đầu thối đó thôi.

- Kẻ biết thời thế mới là tuấn kiệt.

- Thuận thế mới đích thực là anh hùng.

- Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

- Nếu khó qua thì đừng qua nữa.

- Quyết định rồi sao?

Hoặc Nam giơ tay phải lên, nắm lại:

- Trước khi đi, phải có được.

- Khẩu khí tốt lắm!

- Đây là sự tự tin của nam tử hán.

Lục Tử Kỳ cười mà như không, liếc nhìn:

- Nếu không thành công thì làm thế nào?
- Chấp nhận xử phạt.
- Quân lệnh sao?
- Khà khà!

Sau ba đòn tấn công, Lục Tử Kỳ đột nhiên nghiêng mình ra đòn, Hoắc Nam mỉm cười không lùi lại phản công.

Một lướt nhẹ như gió, một uy mãnh như hổ, loáng cái đã hơn mười chiêu. Hai bóng người trên đất hòa làm một rồi lại tách làm hai.

- Quyền pháp của đệ lại có biến hóa.
- Cao nhân trong đám quân binh rất nhiều, học được cũng không ít. Công phu của huynh thì chẳng có chút gì thay đổi cả.
- Cứ nói thẳng là ta chẳng có tiến bộ đi.
- Có điều hơi thở không còn yếu nữa. Tóm lại là phục hồi khá tốt.
- Ta đã nói với đệ là không đáng ngại mà.
- Phải. Huynh không có gì đáng ngại. Kẻ có gì đáng ngại là Nguyên gia.

Rút chiếc khăn vuông ra lau những giọt mồ hôi trên trán, Lục Tử Kỳ sải bước đến chỗ đất rộng.

Phóng tầm mắt ra xa, núi non trùng điệp ẩn hiện trong sương mờ.

Gió thổi chiếc áo choàng của chàng bay phấp phật:

- Định án rồi sao?

Hoặc Nam và chàng đứng sánh vai nhau, vãi thô áo bông, trâm cài tóc buộc, sống mũi thẳng tắp, nhìn ra xa xăm, thực sự nghiêm nghị:

- Thông đồng phản quốc, chứng cứ rõ ràng. Mùa thu sẽ xử trảm, ai cũng vui mừng. Nguyên gia bại rồi.

- Những khoản tham ô truy hồi được bao nhiêu?

- Không đủ bốn phần.

Lục Tử Kỳ mím môi:

- Vì có mưu đồ riêng, ngầm cấu kết với ngoại xâm, tội đáng muôn chết.

Hoặc Nam trầm giọng:

- Trống một chức vị, cơ bản đều là người của Tiết gia bù vào. Lục gia không ảnh hưởng nhiều, có điều đại ca của huynh đã dâng biểu xin từ chức.

- Trưởng tử Tiết gia nắm quyền trong nhà. Huynh ấy xông pha giết giặc trên chiến trường, tính tình cương liệt, sau này các phương diện quân vụ đều liên thủ với ta, không có gì khó khăn. Còn đại ca... - Lục Tử Kỳ dấy lên nỗi đau khó nói trong lòng: - Ta sẽ không phụ kỳ vọng của huynh ấy.

Hoặc Nam im lặng giây lát:

- Nói thực, những năm qua không phải đệ không hề có cách nghĩ khác với đại ca của huynh nhưng sau chuyện này, đúng là đệ rất khâm phục. Nếu không có huynh ấy, thế lực tàn dư của Nguyên gia sẽ không thể diệt tận gốc, ắt sẽ mang lại hậu họa. Hơn nữa, huynh ấy còn cam tâm tình nguyện vứt bỏ cơ hội thăng quan tiến chức của mình...

- Huynh ấy đã mở ra cho ta con đường bằng phẳng trái gấm. - Lục Tử Kỳ nhìn sương mù nổi lên phía trời xa: - Đại cục Đại Tổng thay đổi lớn, hai nước Liêu Hạ ắt sẽ tiếp tục có nhiều động thái.

- Đặc biệt là nước Hạ. Thế lực lớn nhất mà chúng ta cần diệt trừ nhất định sẽ không chịu bỏ cuộc. Phải rồi, theo tin báo, tiểu tử Lý Nguyên Hạo trước kia đã được lập làm thái tử.

Lục Tử Kỳ mỉm cười:

- Đáng tiếc là ta không thể đến chúc mừng hẳn.

- Đệ luôn muốn hỏi, huynh đã gặp Lý Nguyên Hạo như thế nào?

Đang định trả lời thì thấy Tổng Tiểu Hoa dắt Lục Lăng dung dăng dung dẻ đi tới, Lục Tử Kỳ nhếch khóe môi:

- Vì nàng ấy.

- Gian tình của hai người kết thúc rồi sao?

Lục Tử Kỳ bóp trán, sao tình cảm huynh đệ rất bình thường đến miệng nàng hình như lại thành ý nghĩa khác:

- Tìm chúng ta có chuyện sao?

- Không phải thiệp, là con trai của chàng tìm chàng.

- Cha! Lăng Nhi có mấy câu thơ không hiểu lắm. Lăng Nhi hỏi mẹ nhưng mẹ nói cha không cho mẹ dạy Lăng Nhi.

Lục Tử Kỳ nghe xong liền cúi xuống ôm lấy cậu bé: - Không sai, Lăng Nhi nhớ, sau này có vấn đề gì ở phương diện này thì phải đến hỏi cha.

Sau khi hai cha con đi, Hoắc Nam cười khì khì liếc nhìn cái bụng to tròn xoe của Tống Tiểu Hoa:

- Tiểu tẩu tẩu! Cho đệ làm nghĩa phụ của con tẩu nhé.

- Đệ trả lời ta một câu hỏi. Nếu thành thật, ta sẽ suy xét.

Hoắc Nam vuốt râu chớp mắt, không hoài nghi:

- Tẩu yên tâm. Huynh ấy không ra ngoài làm bậy đâu.

Tống Tiểu Hoa đá một cái vào chân hắn, ngăn gọn mà trực tiếp nói:

- Ngày Hai mươi tư tháng trước, cũng chính là mười bảy ngày trước, Đông Thanh xảy ra chuyện gì?

Hoắc Nam giật mình:

- Sao đang yên đang lành tẩu lại hỏi điều này? Qua lâu như thế, đệ chẳng nhớ nổi gì đâu.

Tống Tiểu Hoa đỡ bụng bước lại gần hai bước:

- Không sao. Ta sẽ giúp đệ nhớ lại. Đó là vào ngày ta và Đông Thanh chia tay. Cách một hôm chàng sẽ viết thư cho ta một lần. Ngày Hai mươi hai tháng trước, ta nhận được một lá thư, lá tiếp theo tận đến ngày Hai mươi lăm. Trong thư chỉ nói vì bận công vụ không kịp viết thư cho ta. Khi đó ta không hề hoài nghi. Sau đó, Đông Thanh lên núi, nói là giả ốm tránh xa chuyện đấu đá trong triều. Tuy ta cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn không nghi ngờ nhiều. Chỉ là tối đó khi lật lại thư ra xem thì phát hiện, bức thư ngày Hai mươi lăm bút tích hơi khác. Nét chữ của Đông Thanh đậm thường in xuyên mặt giấy. Bức thư đó thì hơi nhẹ, dường như khi chấp bút không đủ khỏe mạnh.

Nàng ngừng lại, đảo mắt, nắm lấy râu Hoắc Nam:

- Vừa rồi ta hỏi Lăng Nhi, trước và sau ngày Hai mươi tư, nó đều ở bên chỗ di nương, không hề gặp cha. Đông Thanh thương con trai như thế, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể cùng ở một nơi mà mấy ngày liền không gặp nó. Đệ nói đi. Đó là vì sao?

- Đệ... Thời gian đó đệ có chuyện, không đến Lục phủ, cũng không gặp Đông Thanh, nên việc đó... đệ không biết gì cả.

- Không biết ư? Vậy lúc trước đệ tranh vò rượu trong tay Đông Thanh thì giải thích thế nào? Không phải đệ luôn không thích chuyện Đông Thanh cai rượu sao? Không phải đệ luôn muốn cùng chàng uống một trận thật đã sao? Sao đột nhiên lại sợ chàng uống rượu vậy? Hơn nữa còn hét lớn cái gì mà không muốn sống nữa sao? Lẽ nào, chàng đã từng trải qua chuyện không muốn sống nào đó?

Hoắc Nam đứng trong gió lạnh mà cảm thấy nóng rực, hạ cổ áo hơi thấp xuống để lộ làn da bánh mật khỏe mạnh và chiếc xương đòn khá đẹp. Tống Tiểu Hoa liếc mắt cười nham hiểm:

- Tốt nhất là đệ nên thành thật. Nếu không, ta sẽ không ngại cho đệ biết bản lĩnh của thai phụ thế nào đâu.

Hoắc Nam kinh hãi lùi lại:

- Tẩu... tẩu đừng lại thế nữa...

Tống Tiểu Hoa cười gian tà ép tới:

- Cái gì gọi là “lại”? Hả? Đệ nói cho ta nghe, cái gì gọi là “lại”.

- Tiểu tẩu tẩu tha cho đệ đi. Là Đông Thanh không cho đệ nói.

- Đương nhiên ta biết chàng không cho đệ nói. Hơn nữa chàng còn dặn tất cả mọi người trong phủ không được tiết lộ với ta nửa lời, đúng không?

Thế nên Thính Huyền và Hiếu Yên về phủ cũng chẳng nghe ngóng được gì.

Tống Tiểu Hoa lại nụ cười, sắc mặt nghiêm chỉnh hiem có:

- Ta biết, điều này nhất định có liên quan đến chuyện trong triều. Ta không hiểu, càng không muốn hiểu. Ta cũng biết Đông Thanh không nói cho ta biết vì không muốn ta lo lắng. Giờ ta hỏi đệ chỉ là muốn chắc chắn có phải chàng đã không sao rồi không?

Cuối cùng Hoắc Nam không lo cho bộ râu của mình nữa, nét mặt nghiêm chỉnh:

- Tiểu tẩu tẩu đã nói đến thế, xem ra cũng không cần giấu nữa. Có thể nói, đệ đều sẽ nói ra. Không thể nói, một từ đệ cũng không thể lộ. Tâm tư của Đông Thanh nặng trĩu, huynh ấy đã quen một mình gánh vác tất cả. Song đệ nghĩ, có những chuyện, tuy tẩu chưa chắc đã giúp được gì nhưng nếu huynh ấy có thể có người bàn bạc cũng tốt. Mấu chốt là... - Đột nhiên Hoắc Nam nở nụ cười nham hiểm: - Đệ vốn cho rằng tiểu tẩu tẩu thật sự rất ngốc nghếch, hôm nay mới phát hiện, căn bản không phải như thế.

Tống Tiểu Hoa không biến sắc, lại sẵn tới, lạnh lùng xoắn râu của hắn:

- Đệ đang khen ta hay chửi ta vậy?

Hoắc Nam cúi gập người xuống hét lên thê thảm:

- Khen.

- Khen ta cái gì?

- Không những không ngốc mà còn thông minh tuyệt đỉnh.

- Ừ. Ngoan! Cơ ngực của đệ được đấy chứ, cơ bụng vẫn là sáu múi sao?

- ...

Sắp đến cuối năm, học phủ cho nghỉ. Lăng Nhi có thể yên tâm ở lại sơn trang. Hoắc Nam và Tiết Vũ Hàm tạm thời không có việc gì, cũng không khách khí làm kỳ đà cản mũi, để kế hoạch thế giới hai người ngọt ngào của Tống Tiểu Hoa tuyên bố kết thúc tại đây.

Sau khi nói chuyện với Hoắc Nam xong, Tống Tiểu Hoa vẫn giả vờ như không hề biết gì, tiếp tục vui vẻ vô lo vô nghĩ đợi ngày lâm bồn. Chỉ là nàng chú ý đến chuyện ăn uống, ngủ nghỉ của Lục Tử Kỳ hơn, còn đặt cho chàng hai đôi giày mới.

Lục Tử Kỳ cảm động vạn phần đi thử, sau đó chỉ biết im lặng khi chân dút vào chạm ngay phải cái đinh còn cắm trong giày...

Chàng cảm thán, thê tử của mình quả nhiên là dưới vẻ ngoài dịu dàng vĩnh viễn luôn ẩn giấu trái tim của một con hổ...

Xem “nhật ký” dạng thư tín của Tống Tiểu Hoa xong, Lục Lăng bắt đầu có hứng thú với cách thức ghi lại sự việc này. Sau khi đến sơn trang, cậu bé chính thức bắt đầu viết nhật ký.

Từ trong đó không khó nhận ra cây con này đang lớn lên trong môi trường thế nào.

Ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, trời nắng.

Cha chải đầu cho mẹ không cẩn thận kéo rất nhiều tóc của mẹ khiến mẹ đau quá phát khóc. Cha đã dỗ mẹ rất lâu mà không ích gì. Sau đó, cha thơm vào miệng mẹ, mẹ không khóc nữa. Mình hỏi tại sao, mẹ nói bất kể đau ở đâu, được cha thơm vào miệng thì không đau nữa.

Sau đó mình thấy tay Thính Huyền bị kim đầu chảy máu, mình nghĩ nhất định là rất đau thì bảo cha thơm miệng tử ấy.

Kết quả, mình bị cha tát cho một cái. Mình thật không hiểu, có chút ấm ức.

Ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, trời râm.

Hoắc thúc thúc và tiểu di lại đánh nhau, đánh mãi đánh mãi cuối cùng ngã trên mặt đất. Hoắc thúc thúc ở trên, tiểu di ở dưới. Chắc là Hoắc thúc thúc quá nặng nên tiểu di rất mệt. Tiểu di hét rất to để thúc ấy mau chóng đứng dậy.

Nhưng Hoắc thúc thúc không đứng dậy còn dùng râu cọ cọ vào mặt tiểu di. Hoắc thúc thúc cũng thích cọ râu vào mình như vậy nên mình biết râu của thúc ấy cọ vào người rất đau. Nhất định là tiểu di bị đau quá nên đã đánh Hoắc thúc thúc mấy cái, rồi không biết là thế nào mà Hoắc thúc thúc lại ngã xuống đất, cuộn mình, mặt đỏ phừng phừng.

Mình hỏi Hoắc thúc thúc sao thế, thúc ấy nói là “con chim nhỏ” của thúc ấy bị thương. Mình lại hỏi “con chim nhỏ” là cái gì, thúc ấy bảo các nam tử đều có nhưng nữ tử thì không.

Mình đi tìm mẹ, vừa hay cha cũng ở đó. Mình liền nói:

- Cha cho con xem “con chim nhỏ” của cha đi?

Sau đó, mình lại bị ăn tát. Mình nghĩ mãi mà không hiểu, lại có chút ấm ức.

Ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, trời lúc râm lúc nắng.

Hoắc thúc thúc và Vô Khuyết uống rượu, uống xong thì cởi cả áo ngoài ra, chỉ còn lại bộ y phục bên trong. Mẹ nói với tiểu di:

- Mau xem mau xem, thân hình thúc ấy rất hấp dẫn, còn hấp dẫn hơn cả tử phụ của muội.

Mình hỏi mẹ hấp dẫn là gì. Mẹ nói đó chính là từ khiến người ta có cảm giác đói khát.

Sau đó, mình gặp cha, nói với cha rằng:

- Mẹ bảo so với cha, Hoắc thúc thúc khiến mẹ cảm thấy đói khát hơn.

Nét mặt của cha liền trở nên rất kỳ lạ, rất kỳ lạ.

Sau đó, mình nhìn thấy quả táo lớn đỏ mọng đặt trong đĩa trên bàn, mình muốn ăn liền nói với cha:

- Quả táo kia khiến con cảm thấy đói khát.

Thế là, mình lại bị một cái tát nữa. Mình nghĩ mãi mà không hiểu, lại có chút ầm ức.

...

Tháng Tư, mùa xuân đến, trăm hoa đua nở, Lục Tử Kỳ thăng quan, Tống Tiểu Hoa sinh hạ em bé.

Đáng ra tháng Năm mới đến kỳ sinh nhưng em bé đó như trời định mang đến cho Lục phủ song hỷ lâm môn vậy. Thế là nó quyết định nhảy ra khỏi bụng mẹ trước hơn bốn mươi ngày. Ôn chưa chào đời nó đã khiến cho toàn Lục phủ huyền não trở tay không kịp.

Hôm đó, Lục Tử Kỳ vừa được thăng chức thành quan tam phẩm “Học sĩ Xu mật trực”, vừa bái tạ thánh ân tiếp chỉ xong thì Hữu Dung, người đầy tớ thân cận bất chấp quy định lao thẳng vào phòng thông báo tin tức Nhi phu nhân lâm bồn.

Lục Tử Kỳ không nói lời nào, co chân mà chạy. Lục Thác mặt tươi như hoa nở vừa chào hỏi quan viên truyền chỉ vừa dạn dò kẻ dưới mau chóng chuẩn bị.

Vì sinh sớm hơn dự kiến nhiều ngày, nên rất nhiều thứ còn chưa kịp chuẩn bị. Niệm viên đã sớm hỗn loạn như một nồi cháo nóng. May mà các vị di nương đều là người từng trải đã lâm trận giúp đỡ nên không xảy ra sai sót gì, kịp thời ngăn được cơn hoảng loạn. Lục lão gia lại hỏa tốc sai người mời thái y trong cung và hai bà đỡ giàu kinh nghiệm, cộng thêm các nha hoàn. Tóm lại ít nhất cũng nhanh chóng ổn định lại trật tự.

Lục Tử Kỳ bị nhốt ở bên ngoài đã sớm không còn vẻ bình tĩnh kiểm soát mọi việc như thường ngày. Ngoài trang viện hỗn loạn như kiến trên nồi nóng ra thì không ngừng có người ra vào phòng hỏi xem rốt cuộc tình hình bên trong thế nào rồi.

Đến cuối cùng, vẫn là Tống Vô Khuyết không thuận mắt trước cảnh chàng không những không thể giúp mà còn làm rối thêm này, liền cắn vạt áo chàng kéo ra sát bờ tường trông chừng.

Quãng thời gian từ sáng sớm đến trưa này, Tống Tiểu Hoa ở trong phòng sinh yên ắng vô cùng, giữa chừng còn ăn một chút điểm tâm và một bát canh. So với Lục Tử Kỳ thì nàng thật sự quá im ắng.

Nhưng qua buổi trưa, trong phòng bắt đầu vang lên tiếng rên rỉ xen lẫn khóc lóc, lúc nhỏ lúc lớn liên tục nên Lục Tử Kỳ càng kích động hơn.

Khi Hoắc Nam và Tiết Vũ Hàm dẫn Lục Lăng tới, vừa hay thấy Lục nhị gia đang thắm đẫm gió xuân đứng ở góc tường cùng một con chó đen lớn đang nhe nanh nhe vuốt. Nó đang giữ tay áo chàng, còn chàng thì run run, y phục trên người xộc xệch, mặt vã mồ hôi.

Thi thoảng chàng lại gào lên một câu:

- Dao dao! Ta ở đây với nàng. Ta biết nàng rất sợ đau, cố chịu một lát sẽ qua thôi. Hãy nghĩ đến tương lai tốt đẹp mà chúng ta đã vạch ra. Kiên trì một chút, con chúng ta sắp chào đời rồi.

Trái ngược với những lời nói không hề mới mẻ đó, người trong phòng cực kỳ bức tức:

- Im đi!

Lục Tử Kỳ ngoan ngoãn im lặng không lâu, đột nhiên người trong đó lại bật khóc, gào lên:

- Đông Thanh! Tại sao nữ nhân phải sinh con? Sao nam nhân không sinh? Điều này không công bằng. Ông trời thiên vị, tôi hận ông.

- ... Được, được. Sinh xong lần này, chúng ta không sinh nữa. Nàng để dành sức rồi chúng ta cùng hận ông trời.

Lục Lăng tròn mắt ngây người nhìn cha mẹ mình đang như phát điên, sau đó chạy đến bên cửa sổ, kiễng chân lên:

- Bảo bảo, mau ra đi. Nếu không cha mẹ sắp kết thù với ông trời đấy. Bảo bảo biết không, ông trời lợi hại lắm. Cha mẹ sẽ chịu thiệt mất.

Hoặc Nam cười ha ha bước đến vỗ đầu cậu bé:

- Lục Lăng yên tâm. Mẹ cháu hung dữ như thế, Ngọc Hoàng Đại Đế chưa chắc đã là đối thủ của mẹ cháu đâu.

Trong phòng tạm thời yên tĩnh một lát, sau đó lại có tiếng gào lên:

- Đông Thanh! Thiếp không muốn một kẻ râu ria làm nghĩa phụ bảo bảo, sẽ làm bảo bảo sợ mất.

Lục Tử Kỳ còn chưa có phản ứng, Tiết Vũ Hàm đã tiếp lời:

- Ý nhị tâu là muốn huynh ấy cạo râu đi sao?

- Đúng.

Hoắc Nam nhảy dựng lên:

- Năm mơ.

- Đông Thanh! Vậy thiếp không sinh nữa.

- Không vấn đề gì. Không vấn đề gì. Dao Dao! Ta bảo đảm với nàng, bảo bảo vừa sinh ra sẽ có thể thấy một nghĩa phụ không có râu.

Hoắc Nam gào lên:

- Không thể nào. Râu còn người còn.

Lục Tử Kỳ còn gào to hơn:

- Đệ đã nói rằng khi rời kinh thành mà chưa thành công thì sẽ để ta trừng trị. Giờ ta muốn đệ phải cạo râu.

- Vẫn chưa hết thời gian.

- Vậy ta lệnh cho đệ lập tức khởi hành.

- Huynh lạm quyền tư lợi.

- Ta không làm sai.

- Đệ không phục.

- Không chấp nhận.

- Huynh lại muốn làm hại đệ.

- Là đệ vô dụng, không lập được công trạng.

- Đó là vì đệ vẫn chưa đánh trận cuối cùng.

- Thời cơ chiến đấu đã qua, nói nhiều cũng vô ích. Mau thi hành quân lệnh!

- Trời ơi! Kỳ oan thiên cổ...

Hoắc Nam ôm đầu đau khổ muốn khóc mà không ứa ra lệ. Tiết Vũ Hàm nhẹ nhàng buông một câu, lập tức biến nỗi bi phần của hắn thành làn khói xanh:

- Cáo đi rồi, thời cơ sẽ lại đến!

Đã qua năm canh giờ tức là sau gần chục tiếng đồng hồ, mặt trời xuống núi, ánh hoàng hôn mờ dần, cuối cùng Tống Tiểu Hoa đã sinh hạ một cậu bé kháu khỉnh, tiếng khóc oang oang, vô cùng khỏe mạnh về mọi phương diện.

Mệt mỏi kiệt sức, cuối cùng nàng chỉ còn chút ý thức liếc nhìn con khi bà đỡ bế qua, Tống Tiểu Hoa khóc buồn bã hơn cả khi đau nhất, buông một câu nào nề rồi tiếp đi:

- Thứ xấu xí, bẩn bẩn, đen sì, nhăn nheo này là cái gì vậy?...

Sau khi tỉnh lại thì đã qua một ngày một đêm, cửa sổ kín gió mông lung, rất đẹp, rất yên tĩnh.

Tống Tiểu Hoa chớp chớp mắt, đầu óc trống rỗng tạm thời không biết mình là ai, đang ở thời nào, nơi nào. Ngay lập tức ập đến cảm giác mẫn nguyệt, có một năng lượng bên trong dâng trào khiến nàng không kiềm được muốn nhảy. Định cử động nàng mới phát hiện ra bàn tay ở mép giường đã bị nắm chặt.

Lòng bàn tay đó quen thuộc mà ấm áp. Ngược lên nhìn liền thấy một dung nhan tiêu tụy, mệt mỏi, khóe môi như vẫn luôn có nụ cười không bao giờ tắt.

Đông Thanh! Đông Thanh! Thiếp và chàng có con rồi, là sinh mệnh kết tinh từ xương máu của chúng ta, là xiềng xích nối liền mãi mãi không bao giờ đứt giữa hai ta.

Như cảm giác được điều gì, lông mày Lục Tử Kỳ khẽ nhíu lại, đôi mắt mở to, ánh mắt hoảng loạn liên trấn tĩnh trong khoảnh khắc, đôi mắt đen sáng lên:

- Dao Dao! Nàng tinh rồi. Nhất định là nàng vừa khát vừa đói đúng không? Nàng ngủ thật là lâu, có cảm thấy đỡ chút nào không? Đây đều là đồ ăn bọnh Thính Huyền chuẩn bị cho nàng đấy. Đang ấm vừa ăn, nàng mau ăn đi.

Chàng vừa lăm bắm vừa kê gối của nàng cao lên, để nàng hơi ngồi dậy một chút. Nhìn nàng ăn từng miếng lớn như sói đói đầu thai, nụ cười của chàng càng kéo dài. Đây là thê tử, là mẹ của con chàng...

Một hộp đồ ăn lớn đầy ắp đã hết sạch, Tống Tiểu Hoa mới hài lòng với cảm giác no:

- Con ra ngoài rồi, bụng rộng hơn nhiều, như cái động không đáy vậy.

- Thế thì ăn nhiều một chút lấp đầy cái động này đi.

- Không được. Lấp đầy rồi thì sẽ không giảm béo được. Ồ! Bảo bảo đâu ạ? Thiếp nhớ là con trai đúng không? – Ngẫm nghĩ lại, Tống Tiểu Hoa đột nhiên òa khóc: - Có phải thiếp sinh ra một tiểu quái vật không?

- Đừng nói linh tinh. Việt Nhi rất khỏe mạnh.

- Việt Nhi ư?

- Cha đặt tên cho con là Lục Việt. Nàng có thích không?

Tống Tiểu Hoa lăm bắm vài lần:

- Ái chà! Có vẻ như còn có thể kỷ niệm mình là “khách xuyên việt – vượt thời gian”...

- Cái gì?

- Thiếp thích cái tên này. Chàng cảm ơn cha giúp thiếp nhé. Nhưng mà Đông Thanh... Việt Nhi nó không xinh đẹp đúng không?

Lục Tử Kỳ ngán ngẩm, đứng lên bảo vú nuôi phòng bên bế con vào:

- Sao nàng không có lòng tin vào con trai của chúng ta như vậy?

Sẩm tối mùa xuân vẫn còn hơi se lạnh, hình hài bé nhỏ được bọc trong chiếc chăn đỏ chỉ lộ ra khuôn mặt chưa bằng nửa bàn tay.

Em bé có làn da màu phấn hồng, lông mày còn nhạt chưa nhìn rõ lắm, lông mi dài dài, chiếc mũi nhỏ thanh tú, cái miệng nhỏ chum chím, thi thoảng cánh mũi phập phồng, đôi mắt nhắm đang ngủ, hơi thở khe khẽ gấp gáp khiến trái tim người ta không kìm được chỉ muốn ôm chặt vào lòng, chỉ muốn làm mọi cách để bảo vệ nó, không để nó chịu bất cứ tổn thương gì.

Vú nuôi cẩn thận đặt em bé bên cạnh gối của Tống Tiểu Hoa:

- Nhị phu nhân! Tiểu thiếu gia ngoan lắm, ăn no là ngủ, hầu như không khóc quấy.

Nghiêng đầu nhìn kỹ rồi lại nhìn, Tống Tiểu Hoa không kìm được nước mắt:

- Thiếp sợ chết đi được. Thiếp còn tưởng mình sinh một quái vậy xấu xí. – Sau đó, nàng lại gạt nước mắt, cười: - Thiếp nói mà, chui từ trong bụng thiếp ra thì cho dù không được như thần tiên cũng phải là phong hoa tuyệt đại.

Lục Tử Kỳ thở dài:

- Dao Dao! Bệnh dùng từ lung tung của nàng...

- Được rồi! Dù gì từ này về sau, trách nhiệm dạy con múa bút văn chương cũng không thuộc về thiếp. Đông Thanh! Chàng xem, mũi của Việt Nhi giống thiếp quá, cái miệng cũng giống, khuôn mặt cũng giống, còn cả cái trán, cái cằm, lông mày, mặt mũi đều rất đẹp, đều giống hệt thiếp.

Lục Tử Kỳ điềm tỉnh nhắc nhở:

- Hình như tạm thời Việt Nhi vẫn chưa có lông mày, hơn nữa mắt Việt Nhi cũng chưa mở hẳn.

Tống Tiểu Hoa chống chế đến cùng:

- Tưởng tượng cũng thấy được mà.

- Vậy còn ta? Việt Nhi có điểm gì giống người cha này?

- Ừm... Tóc máu vừa đen vừa dày giống chàng.

- ... Nàng chưa hề thấy tóc máu của ta mà.

- Thiếp đã nói với chàng rồi. Tưởng tượng là thấy được mà.

Lục Tử Kỳ đành phải nhận thua:

- Được rồi. Vậy nàng có thể tưởng tượng ra bộ dạng bây giờ của Hoắc Nam không?

Tống Tiểu Hoa sực tỉnh:

- Đúng rồi. Hình như thiếp bắt đệ ấy đi cạo râu. Cạo thật rồi sao?

- Nàng lấy việc sinh con ra uy hiếp, ai dám không nghe.

Tống Tiểu Hoa lập tức hào hứng:

- Nhưng thiếp nhớ đệ ấy đã để bộ râu đó rất lâu rồi. Thế nào? Cạo râu xong trông đệ ấy thế nào?

Lục Tử Kỳ nghiêm túc suy nghĩ:

- Đợi nàng hết cử mà đệ ấy vẫn chưa rời khỏi Khai Phong thì nàng sẽ có thể thấy thôi. Chẳng còn cách nào khác. Nàng không thể ra khỏi phòng, còn đệ ấy lại không thể vào phòng này.

Tống Tiểu Hoa ngây người, sau đó lại nghiêng đầu nhìn bé con đang ngủ ngon lành:

- Đông Thanh! Thực ra Việt Nhi giống hệt chàng, nhìn đôi mắt, cái miệng, cái mũi, khuôn mặt, thậm chí cả cái cách chau mày đáng yêu khi ngủ cũng giống hệt chàng.

Lục Tử Kỳ hài lòng gật đầu:

- Đợi mấy ngày nữa, nàng có thể ngồi dậy được, ta sẽ để đệ ấy đứng ngoài cửa sổ cho nàng xem.

Sự thực chứng minh, lời của đàn ông có lòng dạ đen tối không thể tin được.

Tống Tiểu Hoa trông thấy Hoắc Nam trong “tiệc mừng đầy tháng” của Việt Nhi.

Có điều đúng là không thể hoàn toàn trách Lục Tử Kỳ.

Sau khi “Hoắc râu rậm” biến thành “Hoắc không râu” thì Tiết đại công tử vừa gặp đã bình luận bằng sáu từ: “Mặt thư sinh, giọng thái giám”.

Thái độ của vị này với chuyện của Hoắc Nam và tiểu muội cũng từ vui vẻ chuyển thành kiên quyết phản đối. Trong nháy mắt Hoắc Nam đáng thương từ khách của Tiết phủ không thể bước vào phủ nửa bước.

Tiết đại công tử bá tử học võ, quyền pháp phi phạm, lại là người đã từng sống chết trên sa trường. Luận về dũng mãnh, cứng rắn thì Hoắc Nam thật sự chưa bằng một nửa.

Lúc nhẹ nhàng nhất, Tiết đại công tử nói:

- Nhìn xem. Hãn là tiểu thư sinh sao? Các nam nhân sẽ nói thế nào. Con gái của Tiết gia tuyệt đối không thể theo loại thái giám không đáng nương tựa này.

Hoắc Nam bảo cùng lắm thì nuôi râu lại, Tiết đại công tử liền trừng mắt quát:

- Che giấu không dám dùng khuôn mặt thật đối diện với người khác thì còn gọi gì là hành động của bậc trượng phu?!

Bức đến cuối cùng không còn cách nào, Hoắc Nam vợ lấy đao định hủy hoại dung nhan của mình. Nhưng đúng lúc này, Tiết Vũ Hàm luôn không lộ diện kia lại để nha hoàn tới chuyển lời rằng:

- Tiết cửu muội là nhân vật thế nào cũng không thể cùng một kẻ dung mạo khiếm khuyết chung sống hết đời.

Giày vò đi giày vò lại, giày vò suốt hơn hai chục ngày, cuối cùng Hoắc Nam đã xông đến trái chiếc chiếu trúc trước cửa lớn của Tiết phủ, để mặc gió thổi, nắng gắt vẫn quyết không đi. Tiết gia hạ lệnh trên dưới, thống nhất coi Hoắc Nam là người tàng hình, kệ hãn làm gì thì làm. Lại qua vài ngày, người đi đường cũng quen luôn, coi như không nhìn thấy...

Sáng sớm ngày thứ hai mươi lăm, Tiết gia vừa mở ra thì phát hiện Hoắc Nam đã biến mất. Nghe nói rất nhiều ngày sau, mọi người trong viện đều phải hết sức cẩn thận vì Đại công tử và Cửu tiểu thư đều có tâm trạng không tốt, có thể nổi giận bất cứ lúc nào.

Sấm tối ngày thứ năm mươi sáu, một con ngựa từ ngoại thành vào phi thực mạng đến Tiết gia, người xuống ngựa mình đầy vết máu, vừa bắn vừa hô, duy chỉ có đôi mắt sáng quắc.

Kẻ dưới bị khí thế của hãn làm cho kinh hãi, nhất thời quên cả ngăn cản để mặc hãn ngẩng cao đầu sải bước đi vào tìm Tiết đại công tử, ném túi đựng thủ cấp trong tay xuống đất, cái đầu đã bắt đầu thối rữa lăn lông lốc.

Tiết Vũ Hàm lập tức nghe tin đến xem, không nói lời nào xông lên phía trước tát cho kẻ đó hai cái. Kẻ đó không tránh không né mà đứng cười hì hì hứng chịu.

Đại ca của Tiết gia cười lớn:

- Tiểu tử đượclắm! Cậu đã đơn thương độc mã chém đầu thủ lĩnh phản quân khiến biên cương phía Nam của ta gặp nguy nan bao năm nay. Tên khốn này nợ tính mạng của hàng vạn con dân Đại Tống. Ta đã đấu với hãn rất nhiều lần mà vẫn không thể nào lấy được thủ cấp của hãn, đó vẫn là tiếc nuối lớn nhất của đời ta. Hôm nay thật sáng khoái!

Mặt người đó dính cả máu lẫn đất đen, không nhìn rõ dung mạo. Hãn ngoác miệng cười, rang trắng tinh:

- Sao hả? Tên thư sinh này có vài phần nam tử chứ?

Tiết đại công tử dấm vào vai hãn:

- Chọn ngày thành hôn!

Tiết Vũ Hàm vốn đang ngân ngấn nước mắt bỗng nhảy lên túm cổ áo hãn:

- Lần sau còn làm chuyện không thiết sống chết này thì nhất định phải bảo ta đi cùng. Ngộ nhờ chết cũng có người mang xác huynh về.

- Nha đầu thối! Mọi người không có cơ hội này đâu. Hoắc Nam muốn mọi người thành thê tử của mình, chứ không muốn chết. Chuyện quả phụ để dành kiếp sau đi.

Thế là Hoắc Nam khi gặp lại Tống Tiểu Hoa đã có thân phận là cô gia tương lai của Tiết gia.

Hôm đó, yến tiệc mở năm mươi bàn, khách đến chật ních.

Nhị gia của Lục gia nhậm chức chưa đầy một năm, với thủ đoạn lôi đình đã khiến Nguyên gia bật gốc giữa lúc tiền tài danh vọng đang ở đỉnh cao. Tiền bạc và lương thực thu về vô số khiến quốc khố đầy ắp, long nhan rạng rỡ, lại còn liên tiếp ra các quy định quân kỷ quân phòng chinh đồn quân binh. Chỉ sau thời gian ngắn, bất luận ở trong triều hay trong quân trại, danh tiếng Lục nhị gia đã tăng vọt.

Tuy trên danh nghĩa Hoàng đế chưa đích thân nhiếp chính, Thái hậu vẫn bắt lực tiếp tục buông rèm nhưng thực tế quân quốc đại sự đã quy về Lục gia. Lục Tử Kỳ tinh thông văn võ, trái tim nhuệ khí, khiến Hoàng đế trẻ tuổi vô cùng hợp ý, vô cùng coi trọng, thăng liền ba cấp thành một trong những nhân vật nắm thực quyền của “Xu mật viện”.

Tuy vì chuyện của Nguyên gia mà Lục gia chịu ít nhiều liên quan, Lục Tử Hằng cũng từ quan về ở ẩn nhưng vì có Lục Tử Kỳ nên gia thế không giảm mà tăng. Lại vì giao hảo với Tiết gia mới tăng lên nên địa vị của Lục gia càng vững chắc.

Còn Hoắc Nam, bằng hữu tốt của Lục Tử Kỳ, do văn võ toàn tài, tra án có công nên được thăng làm đô úy, tứ phẩm, đi nhậm chức tức khắc, tiền đồ vô lượng.

Trước mắt lại đang có tin đồn Hoắc Nam thành hôn với Tiết Vũ Hàm, nữ nhi được cưng chiều nhất của Tiết gia nên ai nấy đều không thể xem nhẹ lễ đầy tháng của con trai Lục Tử Kỳ...

Quan khách hầu hết đều là những người quyền cao chức trọng, trong đó không thiếu những kẻ cả đời phong lưu. Tuy nhiên ánh mắt của Tống Tiểu Hoa lại cứ nhìn chăm chú về phía một người.

Người đó áo mỏng sắc huyền, tay áo rộng, eo thon, vóc dáng nhẹ nhàng như không.

Mày dài lười mác, đôi mắt sáng tựa ánh dương, sống mũi thẳng, cặp môi mỏng, chưa nói đã mang nét cười.

Cầm hơi nhọn nhưng điểm này chẳng hề làm ảnh hưởng đến đường nét dịu dàng của khuôn mặt. Nước da ngăm ngăm nhưng không thể làm giảm vẻ thanh tú của cả con người.

Hắn cứ thế rạng rỡ bước tới mang theo vài phần tùy hứng, phóng túng. Mà khi thấy giai nhân bên cạnh, nét mặt lại mang vẻ nhạo báng, nhưng là như thể đang đắm chìm trong sung ái.

Trời cao đất dày ơi! Nam nhân tuyệt mỹ thế này chính là Hoắc Nam suốt ngày đầu tóc bù xù, giấu mặt trong bộ râu bờm xờm?!

Tống Tiểu Hoa mắt chữ O mồm chữ A, miệng lẩm bẩm nói:

- Trời ơi! Khuôn mặt của hắn còn đẹp hơn cả bộ ngực vạm vỡ rần rần. Đúng là quá mê hồn...

Người nào đó chỉ mãi ngẩn ngơ mà không chú ý Lục Tử Kỳ đang mỉm cười tiến đến, lông mày khẽ nhíu lại...

Tuy Lục Việt ăn uống ngủ nghỉ rất tốt, không ốm, không đau, không bệnh tật, nhưng vì sinh sớm nên cả nhà trên dưới đều rất lo lắng, nhất chí quyết định thẳng bé phải ở trong phòng để chăm cho khỏe mạnh một chút rồi mới có thể bế ra cho người ngoài thăm. Về điểm này, Tống Tiểu Hoa

không hề có ý kiến gì, dù sao tiệc đầy tháng cũng cần cho người lớn giao du, sớm muộn một ngày vốn chẳng có gì khác biệt.

Chỉ là điều không ngờ rằng, bản thân cũng bị vây hãm trong phạm vi đó, còn phải “ở cữ” thêm mười sáu ngày khiến nàng sống không bằng chết.

Thực ra những ngày tháng không thể xuống giường, không thể hóng gió, chỉ có thể không ngừng nhét đồ vào miệng như con vịt quay Bắc Kinh, cố nhịn một chút thì cũng qua rồi. Thật đúng là không thể nhẫn nhịn một chút thì cũng qua rồi. Nàng nhẫn nhịn đi nhẫn nhịn lại đến suýt chút nữa mắc chứng trầm cảm sau sinh. Nào là không được rửa mặt, không được gội đầu, không được tắm tấp, không được rửa bất cứ thứ gì, cuối cùng thành kẻ bốc mùi vạ dẫm...

Tuy Lục Tử Kỳ tỏ ý rằng bộ dạng nàng cũng không hề tệ, nữ nhân làm mẹ lần đầu vĩnh viễn là người xinh đẹp nhất thiên hạ, nhưng hai mươi ngày sau, Tống Tiểu Hoa vẫn đóng chặt cửa với chàng.

Nói đàn ông không quan tâm đến ngoại hình của phụ nữ cũng giống như bảo Iraq có vũ khí sát thương cỡ lớn vậy, chỉ là tin đồn...

Cũng chính vì vậy, đợi sau khi Tống Tiểu Hoa có thể xuống giường tắm rửa, hai người mới có thể chung chăn chung gối. Nhưng họ cũng chỉ hôn nhẹ và âu yếm chứ không thể đi xa hơn vì nàng kiên quyết trước tiên phải lấy lại vóc dáng đã rồi mới có thể làm chuyện vợ chồng.

Thế là khát vọng của Lục Tử Kỳ vẫn chỉ có thể tiếp tục giữ lại...

Tàn tiệc, tiễn khách khứa xong, Lục Tử Kỳ lặng lẽ về phòng ngủ, còn Tống Tiểu Hoa thì hát ru cho Lục Việt trong nôi như thường lệ.

Tống Tiểu Hoa thiếu sữa. Kiên trì cho bú vài ngày, cuối cùng không thể tiếp tục nhẫn tâm nhìn con trai mặt đỏ phừng phừng, tốn bao sức lực cũng không bú được mấy giọt, nàng đành bất lực tuyên bố bỏ cuộc, giao

toàn quyền cho vú nuôi. Ban đêm cũng là vú nuôi đưa về phòng ở bên cạnh, chỉ là mỗi tối nàng đều tự mình dỗ con ngủ.

Tống Tiểu Hoa mới tắm xong, trên người nàng phảng phất mùi hương thơm dịu, mái tóc dài xõa xuống. Khuôn mặt nghiêng nghiêng dịu dàng mà mông lung dưới ánh nến mờ càng thêm phần khó cưỡng.

Bài hát ru chưa từng nghe đó có nhịp điệu rất nhanh mang theo hơi thở ngọt ngào lan tỏa trong không khí khiến người khác không tìm được lòng.

- Việt Nhi ngủ rồi à?

- Ừm.

- Ta bảo vú nuôi đến đón nhé.

- Đợi thêm một lát đi.

Day lông mày, giọng Lục Tử Kỳ có phần khàn khàn:

- Bạn cả ngày ồi, ta thật sự hơi mệt.

Tống Tiểu Hoa đành đồng ý:

- Vâng. Vậy cũng được.

Thế là Lục Tử Kỳ khẽ cong khoe môi, cuộc đọ sức giữa con trai và chàng, chàng thắng.

Trong căn phòng không còn “kỳ đà cản mũi”, mùi sữa giảm dần, hương thơm lan tỏa.

Tống Tiểu Hoa thay đồ chuẩn bị bò lên giường thì bị đôi tay rắn chắc giữ chặt từ phía sau. Sống lưng nàng áp vào lồng ngực ấy, dường như có

thể cảm nhận được nhịp đập của một trái tim, còn cả cảm giác nguy hiểm vô cùng quen thuộc nào đó nữa...

- Chàng làm gì thế?

- Nàng nói xem?

- Không được. Vóc dáng của thiếp vẫn chưa hồi phục.

- Vậy sao?

Hai bàn tay bắt đầu ngao du, giọng Lục Tử Kỳ khe khẽ có phần gấp gáp:

- Ta thấy đã hồi phục khá tốt rồi. Trên thực tế còn tốt hơn trước kia.

Giọng nói khe khẽ đó khiến nàng không thể kháng cự, thân thể Tống Tiểu Hoa sớm đã đầu hàng, nhưng ngoài miệng còn cố phản đối:

- Chàng nói sau một tháng mới động đến thiếp mà.

- Ta hối hận rồi.

- ... Chàng chơi gian.

- Vì ta bỗng nhớ ra một câu nàng từng nói.

- Câu gì?

- Nàng nói Hoắc Nam khiến nàng cảm thấy thèm khát hơn ta.

- ... Thiếp chưa từng nói.

- Ta không cần biết, ta cứ coi như là nàng từng nói đấy.

- ... Chàng ước hiếp người ta.

- Đã gánh tội danh này, dùng hành động thực tế để chứng minh tốt hơn là lời nói.

- Chàng... Á!

- Suyt... Cần thận kẻo làm Việt Nhi thức giấc.

- Chàng là đồ cầm thú bỉ ổi...

- Đa tạ đại nhân khen ngợi. Nàng muốn làm ta bỉ ổi hơn một chút hay cầm thú hơn một chút?

- ... Cả hai đi...

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 18

Type: Lula

Mùa thu vàng, bầu trời trong xanh màu ngọc bích, tiếng nước chảy róc rách.

Ngoại thành, nông trang ven sông đã được hai gia đình đi dã ngoại bao trọn. Tuy mọi người ăn vận bình thường nhưng xem cử chỉ thần thái thì biết ngay là hàng quyền quý. Người nam thì khôi ngô tuấn tú, người nữ thì xinh đẹp yêu kiều, đứa trẻ dễ thương đáng yêu, ngay đến chú chó cũng phong độ phi phàm, ai gặp cũng cảm thấy quý mến, thú vị.

Chuyến “về với thôn quê” lần này là chủ ý của Tống Tiểu Hoa, sau bao lâu hưởng thụ cuộc sống đầy đủ sơn hào hải vị, kẻ hầu người hạ, giờ đã đến lúc trở về với thiên nhiên, hít thở không khí trong lành rồi, tiện thể cũng tiễn luôn cặp đôi phu thê mới thành thân đã phải vội vã rời lên vùng biên giới Tây Bắc là Hoắc Nam và Tiết Vũ Hạm.

Rau vừa mua ngoài chợ về đã rửa xong, gạo cũng đã vo xong. Lúc nhóm lửa Tống Tiểu Hoa không cẩn thận bị sặc khói, nước mắt nước mũi giàn giụa, lao ra ngoài:

-Lâu lắm rồi chẳng cơm nước gì, tay cứ cứng đờ ra, thật đúng là việc lớn làm được mà việc nhỏ lại không xong.

Lục Tử Kỳ thấy vậy, nhìn Lục Việt đang toe toét với cái miệng không răng bên cạnh Tống Vô Khuyết đang nhắm mắt nằm phơi nắng, than rằng:

-Việt Nhi này, thực ra khả năng nấu nướng của mẹ con vốn đã không ra làm sao rồi, cái này gọi là...

Hoặc Nam đang thèm nhỏ rãi vì mùi thơm nước mũi của con vịt quay trên giá treo, vội lớn tiếng nói:

-Không làm được cái gì thì đổ tại cái đó!

Lục Lãng cũng thèm thường ngồi xếp hàng bên cạnh bèn hỏi một cách rất có tinh thần học hỏi”

-Hoặc thúc thúc, thế là thế nào?

Tiết Vũ Hàm đang nêm gia vị vào vịt bèn giờ tay cho phu quân mình một cái bạt tai:

-Đi ra kia mà nói lung tung!

Tống Tiểu Hoa không nén nổi tức giận giậm chân:

-Cha nó ơi, còn không mau giúp một tay, nếu để bếp nhà người ta bị cháy thì xem thiếp sẽ xử lý chàng thế nào.

-... Việt Nhi, từ khi có con, mẹ con không còn là thê tử mạnh mẽ nữa mà đổi thành thê tử ghê gớm rồi. –Trước khi Tống Tiểu Hoa nổi cơn “tam bành”, Lục Tử Kỳ đã kịp chui vào trong bếp đầy khói mù mịt, xử lý xong trở ra thì gương mặt tuần tú giờ chỗ trắng chỗ đen trông thật thảm hại.

Lục Lãng nhìn chàng rồi cười lẩn lộn:

-Cha cha, con mèo mướp!

Lục Việt cũng bắt chước ca ca, lẩn qua lẩn lại, kết quả bị cột đầu vào gốc cây to, nhăn mặt gào khóc.

-Đệ đệ đừng khóc, để ca ca đánh chừa nó! –Năm xôi nhỏ vội vàng bò dậy, giả vờ đánh mấy phát vào cái cây tội nghiệp bị oan: -Dám chạm vào đệ đệ của ta, dám là đệ đệ của ta đau này!

Nhưng thằng bé vẫn nước mắt giàn giụa, tiếp tục ngoác mồm ra gào.

Không còn cách nào khác, Lục Lăng đành đánh mạnh hơn, đánh đến nỗi chình mình cũng bặm môi trợn mắt:

-Đệ đệ xem này, ca ca đã lấy hết sức để đánh nó rồi. Nó biết lỗi rồi. Từ nay về sau sẽ không dám thế nữa.

Khẽ chớp mắt nhìn bàn tay đỏ rần của ca ca, Lục Việt ngay lập tức chuyển khóc thành cười.

Tống Tiểu Hoa dờ khóc dờ cười nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Lục Lăng xót xa thối:

-Ngốc ạ, làm gì có kiểu dỗ đệ đệ như thế chứ? –Rồi nhẹ nhàng gì ngón tay vào trán Lục Việt đang hết sức vui mừng: -Con hư lắm, bé tí đã biết bắt nạt ca ca rồi, lớn lên chút nữa chắc đè đầu cưỡi cổ ca ca sao?

-Mẹ! Lăng Nhi không đau, đệ đệ bị cộc đầu, đệ đệ mới đau.

Thế là Tống Tiểu Hoa càng xót xa hơn, ôm năm xôi nhỏ vào lòng hôn lấy hôn để:

-Con mới là con trai ruột thịt của mẹ. Chúng ta không thềm để ý đến thằng nhóc hư đốn kia nữa.

Lục Việt thấy vậy không vui, định ngoác mồm ra khóc tiếp, Lục Tử Kỳ vội vàng đặt thẳng bé lên cổ:

-Việt Nhi ngoan, cha làm ngựa cho Việt Nhi cưỡi.

Sắc mặt của Lục Việt biến đổi nhanh như cắt, lại cười khanh khách, cuối cùng vui quá hóa... tè...

Hoặc Nam tít mắt nhìn Tiết Vũ Hàm:

-Ta cũng muốn có nhi tử để chơi, tốt nhất là một lần sinh luôn hai đứa.

Sau đó lại bị một cái bạt tai bay đến...

Lục Tử Kỳ thay trang phục nhà nông với áo ngắn bằng vải thô màu xám, mặt dính đầy tro.

Tống Tiểu Hoa lấy khăn ướt lau mặt cho chàng, kiễng chân ghé vào tai nói nhỏ:

-Năm đó lần đầu tiên gặp chàng cũng trong bộ dạng thế này, làm thiếp phải than trời!

Lục Tử Kỳ ra chiều thông cảm, gật đầu:

-Như nhau, như nhau thôi. –Liên sau đó thấy hông nhói đau, bị véo một cái...

Còn Lục Lăng thì bế Lục Việt đứng yên một chỗ bên cạnh hàng rào để tránh phu thê Hoặc Nam đang đấu kiếm với nhau.

-Hai người một ngày đánh tám lần không biết chán à?

-Tiểu tẩu tẩu không hiểu rồi, cái này gọi là kiếm pháp “tình chàng ý thiếp”.

-Xời, rõ ràng là kiếm pháp “gian phu dâm phụ”.

-Mẹ, thế nào gọi là kiếm pháp “gian phu dâm phụ”?

Bốn người lớn trong sân lập tức chỉ vào nhau:

-Chính là bọn họ.

-Lăng Nhi hiểu rồi. Cha và Hoắc thúc thúc là gian phu, còn mẹ vào tiểu di là dâm phụ.

-...

Tống Vô Khuyết ngáp một cái, đổi tư thế, nằm ịch ra chống bốn vó lên trời phơi bụng, Lục Việt sắp mọc răng dãi rớt chảy đầy mặt ca ca, da vịt nướng nổ tanh tách, nước sông cuồn cuộn chảy.

Lục Tử Kỳ hỏi Tống Tiểu Hoa một cách rất nghiêm túc:

-Nàng có nghĩ rằng từ nay về sau chúng ta nên chú ý lời ăn tiếng nói trước mặt trẻ con không?

Tống Tiểu Hoa suy nghĩ một hồi:

-Lăng Nhi, câu giải thích vừa nãy không hợp lý. Mẹ và cha con, Hoắc thúc thúc và tiểu di đều không phải là gian phu dâm phụ, vì chúng ta đều là phu thê đã bái đường. Chỉ khi nào như mẹ vào Hoắc thúc thúc, cha con và tiểu di ở với nhau mới gọi là gian phu dâm phụ, biết chưa?

-Vậy thế nào là ở với nhau?

-Ặc... là đại loại như ôm hôn ấy.

-Ồ, vậy lúc trước Hoắc thúc thúc và tiểu di là gian phu dâm phụ rồi. Vì Lăng Nhi hay trông thấy Hoắc thúc thúc ôm hôn tiểu di. Nhưng lúc đó tiểu di vẫn chưa trùm khăn đỏ, Hoắc thúc thúc cũng chưa cười ngứa, đeo dây hoa.

Tiết Vũ Hàm xấu hổ quá hóa giận, đuổi đánh Hoắc Nam, Tống Tiểu Hoa cười vang, Lục Tử Kỳ không biết làm sao đành ôm trán, Tống Vô Khuyết thì nằm ngáy pho pho...

Ăn cơm xong, hai “dâm phụ” thu dọn bát đĩa trong gian bếp, hai đứa trẻ theo “bảo mẫu chó” ra bãi cỏ ngoài sân phơi nắng ngủ trưa, còn hai “gian phu” bày cờ trên bàn đá dưới gốc cây sát phạt nhau.

Tuy Hoắc Nam bây giờ có bộ dạng như công tử hào hoa, nhưng cử chỉ lời nói rất phóng khoáng, thoải mái, không hề câu nệ, lúc cao hứng còn nhảy lên ghế ngồi xồm như con khi đột, trợn mắt trợn mũi hò hét.

Lục Tử Kỳ vừa đi một quân đen, liền nghe thấy Hoắc Nam tức giận gào lên:

-Khốn kiếp! Lão tử không trông thấy!

Đang định giơ tay hủy đi nước cờ vừa đi, Hoắc Nam liền bị Lục Tử Kỳ gạt ra, dùng lý lẽ thuyết phục:

-Đã xuống cờ thì không hối hận, thế mới là anh hùng hảo hán thực thụ.

Lăng Nhi ngoác miệng cười:

-Huynh nhường đệ thắng một ván đi, cùng lắm không làm anh hùng thì làm tiểu nhân vậy!

-...Đệ đúng là biết lúc cứng lúc mềm đấy.

-Thế mới thực sự là anh hùng hào kiệt!

-Cuối cùng ta cũng hiểu tại sao đệ lại có biệt danh là “Hoắc hồ ly” rồi, hóa ra không phải vì đệ đa mưu túc trí mà là bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích.

-Trên sa trường chỉ cần thắng là được, cần gì phải nghĩ cách xem chiến thắng đó có quan minh chính đại hay vô liêm sỉ không. Có thể làm cho quân địch chịu tổn thất nặng nề nhất, làm quân ta ít thương vong nhất, đó là điều một vị tướng nên làm. Vinh nhục của mình có xá gì!

Lục Tử Kỳ gõ nhẹ ngón tay trở lên viền bàn cờ:

-Nước Hạ có nhiều biến động, e rằng đội quân ở tiền tuyến sẽ làm phản. Vốn định để đệ ở lại kinh thành một thời gian, dù sao thì cũng vừa kết hôn với Tiểu Phàm...

Hoắc Nam xoa tay:

-Huynh không biết đấy thôi, nha đầu đó còn nóng lòng hơn đệ, suốt ngày kêu buồn chán, phải đi giết giặc mới đã, thật sự chưa thấy nữ tử nào lại hiếu chiến như vậy.

Lục Tử Kỳ lắc đầu khẽ cười:

-Thế nên đệ phải cẩn thận, chọc giận muội ấy thì nguy hiểm đến tính mạng đấy.

Hoắc Nam mắt nhìn xa xăm, giọng nhẹ nhàng:

-Đệ thà chọc giận nàng ấy thêm vài lần, để nàng ấy giao đấu với đệ thêm vài lần, như vậy trên sa trường sẽ cứu được nàng ấy vài lần.

Im lặng giây lát, bỗng Lục Tử Kỳ cười nói:

-Tuy đã nhìn lâu rồi, nhưng ta vẫn không quen lắm với tướng mạo này của đệ, chắc các binh sỹ trong trại cũng vậy.

Mặt mày nhăn nhó, Hoắc Nam than rằng:

-Đừng nói huynh không quen, mỗi lần rửa mặt nhìn vào chậu nước thấy khuôn mặt này là đệ muốn ói. Lần này trở về, thế nào cũng bị đám binh sỹ đó cười chê. Nhưng nha đầu kia có ca ca bệnh vực, nói rằng nếu đệ dám to gan để râu nữa sẽ bỏ đệ luôn! Huynh nói xem, từ cổ chí kim có đời thưở nhà ai nữ tử lại bỏ phu quân không? Thôi đành, thôi đành, chúng ta

chỉ có thể là nam tử hán đại trượng phu không đấu với nữ nhân, không tính toán với nàng ấy.

Lục Tử Kỳ ung dung xuống cờ không nhanh không chậm:

-Đệ đừng có nói cứng nữa, nếu không vì đệ tình nguyện làm vậy thì khắp thiên hạ này ai có thể ép được đệ chứ? Tục ngữ có câu, nữ nhân làm đẹp vì nam nhân yêu mình, cũng có thể có điều ngược lại. Muội ấy thích đệ như vậy thì đệ thuận theo ý muốn của muội ấy có sao đâu?

Hoặc Nam đặt quân cờ trong tay xuống một cách vô thức:

-Xem ra huynh được tiểu tẩu tẩu huấn luyện rất tốt! Đệ phải nhanh chóng đưa nha đây đó rời khỏi tẩu ấy, nếu không sau này sẽ khó sống đây.

Liếc mắt một cái, Lục Tử Kỳ phải áo đứng dậy:

-Đa tạ vì đã nhường cờ!

Nhìn qua, Hoặc Nam như người tỉnh mộng:

-Mẹ kiếp, không chú ý, không tính không tính, chúng ta chơi lại từ đầu.

Lục Tử Kỳ rảo bước ra khỏi trang viên:

-Chiêu này của đệ dành cho lúc giao tranh với quân địch ấy, thứ lỗi không ngồi cùng!

Hoặc Nam ủ rũ lẩm bẩm:

-Thôi bỏ đi! Đệ quả có sợ người khác trông thấy bộ dạng này của mình, tuy thời gian gần đây cũng cố gắng phơi nắng cho đen đi nhưng vẫn cảm thấy rất nữ tính.

Vừa hay Tống Tiểu Hoa đi ra xem hai đứa trẻ làm gì, nghe thấy lời này bèn nghiêng đầu nhìn Hoắc Nam từ trên xuống dưới:

-Thực ra, đệ có thể khuất phục binh sĩ của kẻ địch mà không cần đánh.

-Vậy nghĩa là sao?

-Mỹ nam kế chứ sao! Đệ chính là hình mẫu mà cả nam và nữ đều yêu thích.

Hoắc Nam há hốc mồm mãi không kịp phản ứng, còn Lục Tử Kỳ đã quá quen với kiểu châm chọc này rồi nên hiểu ra ngay:

-Dao Dao, lại nói lung tung!

-Nhưng ta có cách này.-Tống Tiểu Hoa nghiêm túc. –Đệ có thể đeo một cái mặt nạ thật dữ tợn, thật khủng khiếp ra trận, như thế người ta không những không trông thấy gương mặt đẹp đẽ hoàn hảo của đệ, mà có khi còn khiếp sợ để lộ sơ hở gì cũng nên.

Trong lòng nàng thầm sám hối với Tướng quân Địch Thanh, người ta có câu, “sáng tạo là để ăn cắp”, thôi thì bớt đau buồn đi vậy...

Suy nghĩ một lát, Hoắc Nam quay người đấm Lục Tử Kỳ một cái:

-Ý này hay đấy!

-...Nhưng sao đệ lại đánh ta?

-Nhất thời hứng chí, ngứa tay. Chẳng lẽ huynh muốn đệ đánh tấu ấy?

Ái chà, dám bắt nạt nam nhân của ta!

Tống Tiểu Hoa nhìn Tiết Vũ Hàm đang thu sọn “bãi chiến trường”, làn da trắng như tuyết, lại trông làn da ngăm đen như diễn viên Cổ Thiên Lạc

của Hoắc Nam, liền cười tinh quái:

-Ta quả quyết với hai người,sau này con của hai người sinh ra sẽ rất đặc biệt.

Hoắc Nam suy nghĩ:

-Nghĩa là sao?

-Vì rất có thể sẽ sinh ra một em bé ngựa vằn!

-...Ngựa vằn ư? Là cái gì?

Hoắc Nam không hiểu gì cả, còn Lục Tử Kỳ thì cười đến phát sặc.

Lục Lăng bị tiếng ồn làm cho tỉnh dậy, dụi mắt mơ màng, trả lời:

-Nghĩa là loài ngựa chân ngắn rất xấu có những vạch đen vạch trắng,xen lẫn nhau.

Thấy Hoắc Nam đứng như chết, Tống Tiểu Hoa rất sung sướng, cười lớn bỏ đi...

-Đệ cứ nghĩ tiểu tẩu tẩu đã thay đổi tâm tính, hóa ra chỉ là ảo tưởng, ảo tưởng!

Lục Tử Kỳ vỗ nhẹ lên người Hoắc Nam đang vô cùng tức tối, nhin cười nói:

-Cũng không thể nói thế được, thời gian gần đây nàng ấy đã thay đổi nhiều rồi. Đầu tiên là nhận lời học Tứ di nương cách quán xuyên gia sự, tiếp đó là đi giao hảo với gia quyến của một số viên quan trong triều. Trước kia nàng ấy vốn rất ghét những chuyện phức tạp đó.

-Ồ? Vậy huynh có biết tại sao tiểu tẩu ấy lại thay đổi vậy không?

-Ta có hỏi, nhưng nàng ấy chỉ nói là tự nhiên thấy có hứng thú. –Lục Tử Kỳ lắc đầu mỉm cười ra chiều suy nghĩ: -Làm gì có ai chỉ trong một đêm đột nhiên lại có hứng thú với những chuyện này cơ chứ?

Hoặc Nam nhìn về phía nữ tử đang cười nói nhỏ với Tiết Vũ Hàm, môi hơi cong lên, gương mặt tuần tú pha chút bông đùa:

-Vậy mà đệ lại biết nguyên nhân đấy.

-Nói xem!

-Không! Chuyện vợ vẫn giữa phu thê hai người đệ không quan tâm, đệ chỉ quan tâm... Ồ, ngoan nào ngoan nào,xem này xem này, nghĩa tử của ta đã dậy rồi!

-...

Lục Việt ngủ dậy không khóc cũng không mè nheo, mặt ngẩng lên trời, dang tay dang chân, sau đó đôi tay nhỏ xíu tóm lấy hai cái râu của Tống Vô Khuyết không chịu buông ra.

Lục Lăng thấy đôi tai chú chó lắc lắc tỏ vẻ rất khó chịu nhưng chỉ có thể bất lực nghiêng đầu cho thẳng bé trêu chọc, không đành lòng nói:

-Chơi râu của Vô Khuyết không vui, chúng ta chơi cái khác đi được không? Nào cho đệ chơi ngón tay của ca ca đấy.

Lục Việt ngay lập tức nghe theo, tóm lấy ngón tay ca ca đưa vào mồm cắn một cái ngon lành.

Lục Lăng kiên nhẫn nựng tiểu đệ:

-Đệ đệ đói rồi phải không? Ca ca bảo mẹ lấy cháo cho đệ ăn. Ngón tay của ca ca không ăn được, không phải cái “tu ti” của bà vú đâu.

-Tu... ti...

Hoặc Nam sau khi vắt hết óc suy nghĩ mới hiểu ra là cái gì, suýt nữa nghẹn chết:

-Lăng Nhi, cái này lại là mẹ con dạy đúng không?

-Vì lần trước thúc thúc nói nữ tử không có “con chim nhỏ”, chỉ có nam tử mới có. Con liền hỏi mẹ cái gì mà nữ tử có mà nam tử không có? Mẹ bảo con là cái “tu ti”, chính là cái mà bà vú cho đệ đệ bú đó. Mẹ nói, mọi người từ bé ai cũng phải bú “tu ti” để lớn, “tu ti” là thứ vĩ đại nhất, tuyệt vời nhất trên thế gian này, chúng ta nên cảm ơn nó, tôn trọng nó, yêu thương bảo vệ nó. Hoặc thúc thúc, chắc chắn thúc thúc cũng đã từng bú rồi đúng không? Có ngon không? Lăng Nhi không còn nhớ vị của nó nữa, Hoặc thúc thúc có còn nhớ không?

Hoặc Nam mắt chữ A, mồm chữ O ngậy ra một lúc, sau đó cúi xuống bế trên tay mỗi bên một đứa trẻ:

-Các con nên đi cùng ta canh giữ biên cương, ở cùng mẹ các con quá thật rất nguy hiểm.

Lúc này, Lục Việt trông thấy Tiết Vũ Hàm tươi cười đi đến, liền cựa quậy thật mạnh, giơ cánh tay mũm mĩm như ngón sen về phía cô.

Cậu nhóc tuy mới gần bảy tháng tuổi nhưng đã có “gu” rõ rệt.

Ví dụ, giữa người trẻ và người già, thích người trẻ. Giữa dung mạo bình thường và dung mạo mỹ miều, thích dung mạo mỹ miều. Giữa nam nhân và nữ nhân, thích nữ nhân...

Lục Việt sau khi được Tiết Vũ Hàm bế trong lòng, vừa vui mừng vừa ê a, vừa áp má vào ngực cô dụi qua dụi lại, nước dãi đầm đìa...

Lục Lăng đứng bên cạnh như hiểu ra điều gì đó:

-Hoặc thúc thúc, xem ra đệ đệ rất thích cái “tu ti” của tiêu di, chắc là ngon lắm, thúc thúc thử chưa?

Hoặc Nam không nói được lời nào, hai hàng nước mắt tuôn rơi, ôm thẳng bé, khóc thống thiết:

-Đại đệ tử nhập môn của ta bị hủy hoại như thế này sao!

Chỉ mấy ngày sau chuyến trở về từ “nông trang vui vẻ”, Hoặc Nam và Tiết Vũ Hàm phải lên đường, đi trước bọn họ là gia đình Lục Tử Hằng.

Có lẽ không còn làm quan nữa nên lòng thanh thản, hoặc do trọng trách bao năm qua phải gánh vác trên vai giờ được gỡ xuống, nên cảm giác xa cách mà như sinh ra vốn đã vậ từ Lục Tử Hằng giảm đi rất nhiều.

Dưới ánh mặt trời, trong làn gió nhẹ, mắt hấn ần nụ cười, dường như có vài phần thoát tục.

Lúc từ biệt, Lục Tử Kỳ nhất quyết đòi một mình tiễn bọn họ ba mươi dặm ngoại thành. Đoàn xe ngựa chở gia quyến đi trước, hai huynh đệ sánh vai theo sau.

-Đông Thanh, huynh đi rồi, mọi việc trong nhà đều trông cậy vào đệ.

-Vâng.

-Việc trong gia tộc rất nhiều và phức tạp, nay đã có Tứ di nương và đệ muội lo liệu chắc không có vấn đề gì. Nhưng thời gian này vẫn đang là thời kỳ chuyển giao, khó tránh khỏi phát sinh những việc ngoài ý muốn, đệ rảnh rỗi cũng nên chú ý một chút.

-Vâng.

-Ta đi lần này nhiều thì năm năm, ít thì ba năm sẽ trở về. Đến lúc đó, sự việc lắng xuống, lại mưu cầu quan chức.

-Vâng.

-Đệ hãy nhớ lấy, phàm là việc gì cũng đừng có cứng nhắc quá, phải để lại đường lui, mới có thể trung quân báo quốc, mới có thể mở rộng tiền đồ, nếu không, tất cả chỉ là lời nói suông.

-Vâng.

-Còn như đại tẩu của đệ, đi nhiều, xem nhiều tự khắc sẽ mở lòng, đệ không cần lo lắng.

-Vâng.

Lục Tử Hằng dừng bước, nghiêng người:

-Đông Thanh, đệ vẫn còn khúc mắc trong lòng chưa được giải tỏa đúng không?

Lục Tử Kỳim lặng giây lát:

-Ca ca, huynh cứ yên tâm đi làm việc mình muốn, gửi tình cảm vào sông núi, thăm thú danh lam thắng cảnh, bao lâu tùy thích. Huynh một mình chèo chống Lục gia vất vả đã bao năm, còn đệ lại tự cho mình ở ngoài cuộc phiêu diêu tự tại, đã đến lúc đệ phải tiếp quản rồi.

Lục Tử Hằng nhìn chăm chú, lông mày nhướn lên, cười vang:

-Được.

Vó ngựa thông dong, bánh xe nhẹ quay.

Trút bỏ bộ mặt nặng nề trịnh trọng, khoác lên người tấm áo thanh nhã giản dị, bóng người khuất xa dần trên con đường.

Bụi bay mãi không lắng xuống.

Ca ca, hy vọngtầu tầu có thể tìm thấy dáng vẻ ban đầu, hy vọng huynh sẽ lại có một gia đình ấm áp...

Lục Tử Kỳ quay người hướng về hoàng thành.

Mùa xuân lại đến, Lục Việt đã tròn một tuổi.

Trong lễ đầy năm, nào bút mực giấy nghiên, nào là vàng bạc châu báu, thậm chí cả phấn son trang điểm được bày ra trước mặt, nhưng cậu nhóc không hề thấy hứng thú. Trước ánh mắt chăm chú dõi theo đầy hy vọng của mọi người xung quanh, nó chỉ xếp hai chân vòng tròn ngồi yên không nhúc nhích.

Mãi đến khi có người hầu đến dâng trà không cẩn thận đánh rơi một đồng xu xuống đất, thì đôi mắt đen láy của thằng bé mới sáng lên.

Lật người một cái, dùng cả tứ chi bò thật nhanh theo đồng xu đang xoay tròn trên nền đất như sợ có ai đó sẽ cướp mất, cuối cùng cũng tóm được nó, nhặt lên ngắm nghía, như bắt được báu vật, thằng bé nhe cái răng cửa vừa mới nhú...

Lại không lâu sau đó, Lục Việt đã biết nói.

Từ đầu tiên mà thằng bé thốt lên không phải “cha”, chẳng phải “mẹ”, càng không phải “ca ca” hay “chó”, mà chỉ vào cô bé xinh đẹp thường hay đến chơi, gọi “muội muội”.

Từ thứ hai mà thằng bé thốt ra là: “Tiền tiền”...

Thế là Tống Tiểu Hoa che mặt rời lệ, tương lai của con trai nàng dường như chỉ cần dùng hai từ là có thể khái quát được:

“Tham tài, tham sắc.”

Thời tiết lập thu, vô cùng oi bức, thật phiền muộn.

Tống Tiểu Hoa tự nhốt mình trong phòng, vui đầu vào đóng sổ sách, người đầm đìa mồ hôi, đầu như bốc hỏa, bận từ trưa cho đến tối.

Lúc trở ra, mặt trời chói chang trên đầu đang lặn về phía cuối chân trời, nhưng hơi nóng có vẻ như ngày càng ác liệt, làm toàn thân bí bách, cảm giác nhớp nháp từ đầu đến chân, vô cùng khó chịu.

Hiếu Yên thấy nàng đi ra, ngay lập tức dặn dò người làm chuẩn bị đồ tắm. Thính Huyền thì bê đến một đĩa dưa hấu lạnh đã được gọt vỏ bỏ hạt.

-Nhị phu nhân, sổ sách tháng này không vấn đề gì chứ ạ?

-Trừ vài con số lẻ ra, tất cả đều khớp. –Tống Tiểu Hoa một tay quạt thật lực, một tay không ngừng cho dưa hấu vào miệng, nhồm nhoàm nói với Thính Tuyên: -Thêm một khoản tiền này nữa thì con số khổng của Lục Bình sắp được bù rồi. Ngày mai người đi nhắc nhở hã cho hã biết chúng ta đã nắm được sơ hở trong tay, từ giờ về sau tốt nhất là nên thận trọng khi làm việc.

-Dạ, rõ.

Sau khi Nguyên Thị đi, Tứ di nương và Nhị phu nhân trở thành người quán xuyến hậu viện Lục gia.

Tứ di nương vốn quán xuyến việc nhà nhiều năm nay nên đương nhiên quá quen thuộc. Nhị phu nhân thì việc gì cũng là lần đầu, bèn đề nghị tạm

thời chủ yếu chỉ phụ trách đối chiếu sổ sách cuối tháng, nếu rỗi rãi thì giúp xử lý các việc lặt vặt trong phủ.

Vốn cũng có nhiều người nghi ngờ về điều này, vì dù sao phụ nữ thời đó tinh thông sổ sách số liệu là điều vô cùng hiếm. Sau này, thấy nàng tiếp quản rất nhanh, còn rõ ràng mạch lạc, chưa từng sai sót, nên dần dần thay đổi cách nhìn.

Dù gì Tống Tiểu Hoa cũng từng là sinh viên khối A ngày ngày phải tiếp xúc với công thức Toán học cực kỳ phức tạp, lại thêm hồi trung học được học cách tính nhanh bằng bàn tính, sau khi tốt nghiệp, công việc của nàng ít nhiều cũng liên quan đến tài chính, trong tay đã cầm chắc phần thắng nên mới chủ động tiếp quản công việc tính toán sổ sách rất dễ sai sót nếu không cẩn thận này.

Lục Tử Kỳ từ xưa đến nay không can thiệp vào những quyết định của nàng, chỉ là mỗi lần đến ngày phải khớp sổ sách thấy “mẹ nó” vò đầu bứt tai, hay nóng giận cáu gắt, thì thường than rằng:

-Sao phải tự làm khổ mình vậy?

Câu trả lời ghê gớm luôn được nghe, đó là:

-Bà đây yêu tiền! Bà đây thích thế!...

Nhưng thực tế, ngoài Thính Huyền ra không ai biết rằng, từ tháng trước, người phụ trách sổ sách gần một năm nay là Tống Tiểu Hoa bắt đầu có những động thái, lặng lẽ điều tra một số người trong họ Lục lợi dụng chức vụ bòn rút của công đã lâu. Tuy không vạch trần nhưng lại ngầm cảnh cáo họ và chỉ rõ rằng tất cả chứng cứ đều nằm trong tay nàng.

Những người này vốn nghĩ Tống Tiểu Hoa mới tiếp quản nên sẽ không hiểu gì cả, dễ dàng ăn được mà không ăn thì thật lãng phí, mỗi lần

khai khổng số liệu tuy không lớn nhưng tích lũy theo năm tháng đã thành con số không hề nhỏ, đủ để báo quan trị tội.

Thực ra mà nói, bọn họ đều là những người có chút địa vị, năng lực trong gia tộc, không ai ngờ chỉ vì nhất thời tham món lợi nhỏ mà rơi vào tay một nữ nhân tưởng chừng hiền lành trung hậu. Thật đúng là thánh nhân cũng không tránh khỏi có lúc mắc sai lầm.

Sự việc đã đến nước này, dù có không cam tâm đến đâu cũng không thể tùy tiện đem tính mạng mình ra đùa cợt được. Hơn nữa, thân thế của Nhị gia trong triều giờ mạnh như vũ bão, địa vị của Nhị phu nhân trong phủ không thể lung lay, dù dùng biện pháp cứng hay mềm thì đều không được chút lợi lộc gì, ngoài việc chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo lời chỉ bảo của Tổng Tiểu Hoa ra thì đừng mong có ý đồ gì khác.

Tổng Tiểu Hoa mất bao công sức chấn chỉnh bọn họ, thậm chí lờ đi việc nguy tạo số liệu để đợi thời cơ bắt một mẻ lưới, không phải vì muốn làm điều gì kinh thiên động địa, mà chỉ để đề phòng nhỡ xảy ra chuyện gì mà thôi.

Còn như cái gọi là đạo đức nghề nghiệp, ừm, đợi sau nói vậy, dù sao Lục gia cũng có rất nhiều tiền...

Ngoài ra, sổ sách nhỏ bé nhưng trời đất bao la, những khoản mục đó rất có thể có một số là bí mật không để cho người ngoài biết được.

Còn Tứ di nương án binh bất động bao nhiêu năm, nay lại được nắm quyền quán xuyến gia sự, điều bà ta muốn không gì ngoài việc có thể hô phong hoán vũ, nở mày nở mặt trong Lục gia. Điều Tổng Tiểu Hoa muốn lại nằm ngoài việc gia đình, nên tạm thời giữa hai người không có mâu thuẫn gì.

Huống hồ, Tứ di nương tuổi cũng đã cao, sau sự việc của Tử Cầm, Lục lão gia cũng sẽ có chút đề phòng với bà. Bề ngoài thì oai phong là thế

nhưng cũng chỉ là bề ngoài, và cũng chẳng biết còn duy trì được bao lâu?

Nếu đã vậy, bây giờ làm sao phải làm cho bà ta có cảm giác bị đe dọa, tranh chấp lợi ích với bà ta làm gì? Mọi người hãy cứ duy trì cục diện hòa bình của “mớ bong bong” này thì tốt hơn.

Tống Tiểu Hoa ngâm mình trong bồn tắm thờ dài một cách thoải mái. Nghĩ lại trước kia, nàng là một cô nương ngây thơ thánh thiện, vậy mà mới có mấy năm đầu óc đã đầy rẫy mưu mô tính toán, đúng là cuộc sống, cuộc sống...

Đang cảm thán, thì nghe tiếng cửa nhà tắm “lạch cạch”, rồi một giọng nói trẻ con vang lên:

-Mẹ, tắm, tắm, xem.

Ôm đầu ngụp xuống nước, Tống Tiểu Hoa hơi chóng mặt...

-Mẹ, mẹ, mẹ, mẹ, mẹ, mẹ,...

-Mẹ đang tắm, con cũng đòi xem hả? Mẹ cái gì mà mẹ? Còn nói lung tung, chu di cửu tộc nghe chưa!

Không ngăn được tiếng kêu gào của cậu nhóc, Tống Tiểu Hoa đành mặc đồ, vừa mắng vừa ra mở cửa.

Một quả bóng đỏ rực liên lao đến, ngã một cái rất mạnh, làm Tống Tiểu Hoa lại thấy xót.

-Ôi trời, bảo bối của mẹ, ngã rồi phải không? Mau đi mẹ xem nào.

Nàng vội bế thẳng bé lên, xoay qua xoay lại, tình thương của một người mẹ chợt biến thành cơn thịnh nộ:

-Cái thằng nhóc này, lại gây ra chuyện gì rồi hả?

Trên người, trên mặt, trên tay, thậm chí cả mồm Lục Việt đều dính đầy mực, rõ nhất là lúc cười lộ ra mấy cái răng sữa đen sì.

Như hiểu rõ Tống Tiểu Hoa mỗi lần thấy nó cười là mọi tức giận sẽ tan biến nên cậu nhóc khoa tay múa chân, mặt mũi tươi cười như thể cú ngã vừa nãy không những không đau mà còn rất khoái.

Từ lúc tròn một tuổi đến giờ, Lục Việt hầu như không khóc. Lúc nào cũng híp mắt cười, dù cho là bị mắng hay bị đánh, dù cho bị ốm hay bị va đập, cùng lắm nó chỉ nhăn mặt một chút mà thôi, trong nháy mắt lại vui như lúc ban đầu.

Tống Tiểu Hoa vốn nghĩ mình đã là người vô lo vô nghĩ suốt ngày hi hi ha ha rồi, không ngờ con trai mình sinh ra còn hơn thế gấp trăm lần. Thật đúng là hậu sinh khả úy, thế hệ sau đè bẹp thế hệ trước...

-Mẹ, không thấy đệ đệ đâu cả!

Lục Lăng thở không ra hơi chạy đến, sau đó vuốt ngực thở hổn hển:

-Con cứ tưởng đệ đệ lại trốn đâu mất rồi, đang định gọi Vô Khuyết từ chỗ gia gia về.

Từ lúc Lục Việt biết bò gần như không có lúc nào ngồi yên. Chỉ cần người trông nó lơ là một tí là nó liền chơi trò “bốc hơi” ngay. Dưới gầm giường, dưới bàn, phía sau tủ, phía sau bình phong, chỗ nào khó tìm thì chỗ đó nó chui vào. Về sau dần dần bò ra ngoài nhà, ra sân, bụi cỏ, bụi hoa, gốc cây, thậm chí có lần còn trèo cả vào chum rỗng đựng tương, không ai hiểu vì sao nó có thể trèo vào trong đó. Đợi đến lúc biết chạy tung tăng khắp nơi thì càng kinh khủng hơn, phạm vi rộng ra cả trang viên. Thế là gần như ngày nào Lục phủ cũng náo loạn diễn màn kịch tìm người.

May mà có cái mũi của Tống Vô Khuyết, nếu không chắc chắn Tống Tiểu Hoa sẽ phải tìm một cái xích dài một mét để cột cậu nhóc nghịch

ngợm này bên mình...

-Lăng Nhi, sao con bị thế này? –Tống Tiểu Hoa đặt Lục Việt xuống đất, kéo Lục Lăng toàn thân cũng như một đứa trẻ Châu Phi lại gần: -Việt Nhi lại đến làm loạn thư phòng của con rồi đúng không?

-Là Lăng Nhi không trông đệ đệ cẩn thận, nên mới làm đổ lọ mực, tất cả đều là lỗi của Lăng Nhi.

-Con cứ bênh đệ đệ của con đi!

Ấn nhẹ một cái lên trán thẳng bé, Tống Tiểu Hoa hết sức cảm khái, sao nàng không thể sinh ra được một đứa bé hiểu chuyện như vậy chứ...

Còn chưa than thở xong thì đã nghe thấy tiếng “tùm” một cái ở phía sau lưng, Lục Lăng kêu thất thanh:

-Đệ đệ rơi xuống bồn tắm rồi!

Tiếp đó, một bóng đen dững mãnh lao vào, rồi lại “tùm” một cái, lại là Lục Lăng kêu lên:

-Vô Khuyết cũng nhảy vào rồi.

Đợi đến khi Tống Tiểu Hoa tim đập thành thạch, hoa mày chóng mặt đứng dậy chạy tới thì đã thấy một chú chó đen ướn nhẹp đang dùng mõm cắn một cậu nhóc cũng ướn nhẹp từ trong bồn tắm ra, gương mặt loang loáng nước nở một nụ cười thật tươi mà có quỷ mới hiểu được vì sao nó lại cười như thế...

-Con thật là khắc tinh của đời mẹ đấy! Kiếp trước không biết mẹ đã nợ con bao nhiêu tiền hả?!

Lục Tử Kỳ vừa về đến nhà liền trông thấy Tống Tiểu Hoa mồ hôi đầm đìa, y phục ướn gần hết, tay cầm khăn vuông lau cho Lục Việt đang cởi trần

cởi chuồng, mềm vẫn không ngọt căn nhần. Lục Lăng mặc quần đùi áo lót rất mát mẻ đứng bên cạnh giúp đỡ, xem ra chắc là đã tắm xong rồi.

-Hôm nay sao tắm cho các con sớm thế?

-Chàng tưởng thiếp muốn thế chắc?

Lục Tử Kỳ nghe khẩu khí rất không được vui của nàng, biết chắc là con trai lại làm mẹ tức giận đây, tốt nhấy không hỏi tiếp nữa kéo lại đồ thêm dầu vào lửa, nên đành băng quơ:

-Vô Khuyết đâu rồi?

-Vô Khuyết sợ nóng, đến nằm trong hầm băng của gia gia rồi ạ. –Lục Lăng ngoan ngoãn trả lời trước: -Cha, là Lăng Nhi không tốt, làm đổ mực lên người đệ đệ, mẹ đang phải tắm cho đệ đệ ạ!

-Đừng nghe Lăng Nhi nói. –Tổng Tiểu Hoa tét vào mông Lục Việt một cái: -Đều do thằng nhóc tiểu quý này gây nên!

-Cha...

Ôm cậu nhóc vừa loạng choạng nhào vào lòng, Lục Tử Kỳ giả bộ nghiêm mặt:

-Việt Nhi lại nghịch ngợm làm mẹ giận rồi chứ gì?

-Cha, thơm.

-Được, để cha thơm Việt Nhi một cái nào. Vậy Việt Nhi cũng thơm cha một cái đi.

-Thơm, tiền tên.

Thấy Lục Tử Kỳ dùng một đồng xu để đổi lấy một cái hôn của con trai, Tống Tiểu Hoa không nhịn được lại cắn răng:

-Chàng cứ chiều nó đi, sớm muộn sẽ có ngày được chiều quá mà trở thành kẻ phá gia chi tử vừa hám tiền vừa hám sắc!

-Chỉ là dễ cho con vui thôi, nàng không cần lo lắng như vậy. Hơn nữa, Việt Nhi vẫn còn bé thế, không cần dạy dỗ vội vàng, sau này còn nhiều thời gian mà.

-Dù sao thì nó là con chàng, chàng thích làm thế nào thì làm thế ấy. Lãng Nhi, lại đây với mẹ để mẹ lau tóc cho khô.

Trong nhà tuy có hai người con nhưng không có kiểu ai được chiều hơn ai, vì cha và mẹ mỗi người có một đứa để chiều, vậy là hòa.

Trước kia Lục Tử Kỳ bỏ lỡ việc chăm sóc Lục Lãng khôn lớn, nên khó tránh khỏi việc quan tâm đến Lục Việt, nhìn thấy nó thừ một đứa trẻ còn đỏ hồng lên từng ngày, biết bò biết chạy biết khóc biết cười biết nói, đối với chàng cảm giác đó ngày càng chân thực, tình cảm cũng từ đó mà ngày càng nồng hậu.

Lại thêm Lục Việt lúc nào cũng nhe răng híp mắt cười, ai trông thấy cũng thích thú quên hết phiền não, nên sau một ngày làm việc mệt nhọc, Lục Tử Kỳ đương nhiên muốn về nhà ngay để chơi đùa với con.

Còn Tống Tiểu Hoa rõ ràng yêu quý đứa con không phải mình dứt ruột đẻ ra là Lục Lãng hơn. Cũng không biết có phải vì thời gian ở với Lục Lãng lâu hơn hay thẳng bé ngoan ngoãn hiểu chuyện làm người khác không thể không dành tình cảm yêu thương tự đáy lòng, hay chỉ đơn giản là nó trông rất xinh xắn đáng yêu...

Người ta nói, trong mắt mẹ con trai mình luôn luôn đẹp đẽ đáng yêu nhất thế gian. Nhưng với Tống Tiểu Hoa, Lục Lãng tốt hơn Lục Việt.

Tuy “năm xôi nhỏ xíu” trông cũng có dáng dấp của một tiểu mỹ nam nhưng so với “năm xôi nhỏ” thì vẫn thua vài phần. Thế nên mới nói, gen di truyền từ mẹ vô cùng quan trọng...

Dù sao thì Lục Việt cũng là đẻ non, nên có thấp hơn, gầy hơn những đứa trẻ cùng trang lứa một chút. Tống Tiểu Hoa rất chú ý chăm chút cho bữa ăn hàng ngày của cậu bé, hy vọng bù đắp những khiếm khuyết khi sinh ra.

Hơn tám tháng nàng liền nhất quyết cai sữa, cho nó ăn các loại thức ăn phong phú có nhiều dinh dưỡng. Cậu nhóc cũng dễ nuôi, về cơ bản không kén ăn, chỉ rất ghét ăn rau xanh mà thôi.

-Việt Nhi ngoan nào, ăn cái này đi.

-Không, mẹ, đừng. –Hễ cứ trông thấy rau xanh đượcbăm nhỏ để lên chiếc thìa là mặt Lục Việt nhăn lại như quả mướp đắng, còn thè lưỡi nhỏ phì phì.

-Mẹ con mới cay đắng đây này! Đừng nhiều lời nữa, hà mồm!

-Cha, đừng.

-Phui phui cái mồm, cha con ngọt đấy! Mau há mồm!

Thấy Lục Tử Kỳ nhún vai như muốn nói “cha con không giúp gì được con đâu, ngoan ngoãn nghe lời mẹ đi là hay nhất”, ánh mắt cầu cứu của Lục Việt lại chuyển sang Lục Lăng đang vùi đầu chăm chú ăn cơm.

-Đừng hòng cầu cứu ca ca của con, nếu không há mồm ra, mẹ sẽ đánh con đấy!

Xem ra lần này không thoát khỏi sự uy hiếp của Tống Tiểu Hoa,Lục Việt đành ra vẻ anh hùng, ngoạm luôn miếng rau, nhưng cái miệng nhỏ

xinh cứ lúng búng mãi không chịu nuốt xuống.

-Mẹ đếm đến ba, nếu trong miệng con vẫn còn rau thì sẽ phải ăn hết cả đĩa này! –Cũng không cần biết cậu nhóc có nghe hiểu không, Tống Tiểu Hoa nửa đùa nửa thật bắt đầu đếm: -Một, hai,...

Khi sắp đếm đến ba, Lục Việt bỗng xoay người ôm lấy đầu Lục Lăng đang vừa ngẩng đầu lên chưa kịp phản ứng gì, miệng kề miệng nhè rau sang, sau đó đặc ý nhìn mẹ đang tròn mắt, rồi há cái miệng không còn rau ra...

-... Cái thằng tiểu quỷ này, lại bắt nạt ca ca!

Tống Tiểu Hoa chuẩn bị nổi cáu thì Lục Lăng khẽ kêu lên, chau mày, sau đó nhổ ra chiếc răng dính máu.

Chiếc răng sữa đó vốn đã lung lay từ lâu, nay bị đụng phải nên gãy luôn.

Nhưng Lục Việt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa nhìn thấy máu liền ngây người. Nó nhớ lại, mấy hôm trước mình bị ngã vào hòn đá rách cả da, thật sự rất đau, lúc đó cũng bị chảy cái nước màu đỏ thế này.

-Ca ca!

Lục Tử Kỳ và Thính Tuyên đang bận xen răng và cho Lục Lăng súc miệng thì nghe thấy tiếng khóc gào làm cho giật mình.

Chỉ thấy Lục Việt mấy tháng nay chưa hề rơi nước mắt lần nào giờ ngoác mồm kêu khóc, nước mắt lã chả rơi...

-Ca ca, đau, Việt Nhi, không tốt, không tốt! –Lục Việt vừa khóc vừa giơ tay định tự trừng phạt mình, làm Lục Lăng vội lao đến ôm cậu bé vào

lòng: -Ca ca không đau, ca ca không sao, đệ đệ là đệ đệ tốt nhất thế gian này.

Lục Tử Kỳ thấy hai huynh đệ thương yêu nhau như vậy thì rất ấm lòng, liền Tống Tiểu Hoa đảo mắt một cái rồi bê đĩa rau lên:

-Việt Nhi, con ăn hết chỗ này thì ca ca của con sẽ không đau nữa.

Thấy Lục Việt ngoan ngoãn hà mồm ăn rau, Lục Tử Kỳ bèn giơ ngón tay tán thưởng Tống Tiểu Hoa vì nàng luôn biết tận dụng mọi cơ hội để dỗ dành con...

Sau bữa cơm, lần lượt cho các con đi ngủ xong, Tống Tiểu Hoa bê một bát gì đó đen sì đến thư phòng của Lục Tử Kỳ.

Đặt văn kiện trên tay xuống bàn, Lục Tử Kỳ than thở:

-Đây lại là cái gì nữa vậy?

-Phương thuốc bí truyền của Trương thái y, mau uống cho nóng.

-Dao Dao, ta sắp thành cái thùng thử thuốc của Thái y viện rồi.

-Đáng đời, ai bảo chàng có bệnh?

-Bệnh dạ dày của ta đã khỏi từ lâu rồi mà!

-Thiếp nói chưa khỏi là chưa khỏi! Tự giác chút đi, đừng có bắt chước Việt Nhi chơi trò lảng tránh!

Hơn một năm nay, Tống Tiểu Hoa kiên trì nhẫn nại cho Lục Tử Kỳ thử các loại thuốc cổ quái kỳ quặc, dược thực phẩm, thậm chí khí công, ngồi thiền tĩnh tâm...không thiếu thứ gì, chỉ thiếu nước mời đại sư về dùng phép thuật vấy máu chó lên người mà thôi. Tất cả mọi biện pháp đều chỉ dùng để điều trị một bộ phận trên người, đó là dạ dày.

Kinh khủng hơn là Tống Tiểu Hoa không biết vì sai tự nhiên lại thay tâm đổi tính, bắt đầu chủ động qua lại với gia quyến của các quan trong triều, trong đó thân thiết nhất lại là với phu nhân của các quan thái y nổi tiếng...

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước đó rất lâu, nhưng sau khi uống xong, Lục Tử Kỳ vẫn cảm thấy đắng đến tối mắt tối mũi, uống liền hai cốc nước mới đỡ hơn một chút:

-Vị Chương thái y này có lẽ thù hận gì ta đây?

-Đừng có mà phụ lòng người tốt! Vị thuốc này ở nơi khác, khó khăn lắm ông ấy mới tìm ra được đấy, vô cùng quý hiếm!

-Nơi khác ư?

Tống Tiểu Hoa không thèm để ý đến vẻ nghi hoặc của Lục Tử Kỳ, nhìn giấy tờ được bày trên bàn:

-Ca ca lại gửi thư về ư?

-Ừ, mấy hôm trước họ đã đến vùng Đông Hải. –Lục Tử Kỳ đưa thư cho nàng: -Nàng gửi thử xem có vị mặn không?

Tống Tiểu Hoa mở thư:

-Xem ra có vẻ rất hay ho, nơi đó thiếp vẫn chưa từng đến!

-Sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ đưa nàng tới đó.

-Hay quá, nhất định vậy nhé.

-Dao Dao...

-Hả?

-Không có gì.

Gấp thư lại, Tống Tiểu Hoa gõ nhẹ lên đầu Lục Tử Kỳ:

-Có phải bây giờ chàng đang rất nhớ ca ca đúng không?

-Sao nàng lại hỏi vậy?

-Lúc trước ngồi ăn cơm thiếp đã nhận ra điều đó rồi. Bởi vì Lăng Nhi và Việt Nhi làm chàng nhớ đến ca ca, thiếp đoán không sai chứ?

Lục Tử Kỳ ôm lấy tay nàng:

-Khả năng nhìn mặt đoán ý người khác của nàng ngày càng lợi hại đấy.

-Cái đó không gọi là nhìn mặt đoán ý, nếu đến nam nhân của mình đang suy nghĩ gì mà mình cũng không biết thì đúng là lãng phí bao năm cùng chung chăn gối!

Khẽ kéo Tống Tiểu Hoa vào lòng, Lục Tử Kỳ hôn lên tóc nàng:

-Vậy nàng có biết vừa nãy ta muốn nói gì không?

-Chàng cũng rất muốn cùng thiếp và các con sống cuộc sống phiêu diêu tự tại như ca ca, tẩu tẩu, nhưng hiện giờ thì chưa được, vì chàng còn có việc chưa giải quyết xong, chưa thể dứt áo ra đi được.

Mí mắt sụp xuống, Lục Tử Kỳ im lặng giây lát:

-Nàng có cảm thấy nuối tiếc không?

-Thiếp đang tuổi xuân phơi phới, nuối tiếc gì cơ chứ? Cuộc sống như vậy nên để về già hưởng thụ! –Tống Tiểu Hoa ngừng lại, rồi cao giọng: -Chàng không định làm quan mãi cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay đấy chứ?

Tuy thiệp rất thích thú làm phu nhân của một vị đại quan, nhưng chàng cũng không nên bá quyền chiếm vị trí đó mãi, hòm hòm rồi thì lui về dưỡng già đi, cho người trẻ có cơ hội chứ!

Lục Tử Kỳ cười:

-Nàng thật sự thích thú sao?

-Đương nhiên rồi, đi đến đâu cũng có người hầu ăn hầu uống, hơn nữa trong tay còn nắm tài chính của một dòng họ lớn, thiệp sắp sướng chết mất!

-Dao Dao, nàng đã hiểu ta như vậy, sao ta không hiểu nàng cơ chứ?

Lục Tử Kỳ buông tay, đứng dậy, lau đi giọt mồ hôi long lanh trên trán Tống Tiểu Hoa, nhìn sâu vào đôi mắt nàng:

-Sự việc hai năm về trước, nàng đã biết rồi, Hoắc Nam nói với nàng rồi, đúng không?

Tống Tiểu Hoa hơi ngậy ra, trề môi:

-Ai cũng là người thông minh cả, vậy không cần vòng vo nữa, sao chàng lại biết là thiệp đã biết rồi?

-Hôm tiễn Hoắc Nam và Tiểu Hàm ở nông trang, ta mới chắc chắn điều đó.

-Chắc chắn... Nói vậy là chàng đã nghi ngờ từ rất lâu rồi?

-Từ nghi ngờ đến chắc chắn cũng không lâu lắm.

Nghĩ một lát Tống Tiểu Hoa chợt hiểu ra:

-Chắc chàng bắt đầu nghi ngờ từ lúc thiệp nhận lời cha quán xuyên Lục gia cùng với Tứ di nương. Được lắm, thế mà còn giả vờ như không

biết gì!

-Nếu nàng không muốn cho ta biết thì ta sẽ coi như không biết. –Khẽ gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Tống Tiểu Hoa,Lục Tử Kỳ mỉm cười: -Chiêu này chẳng phải là học từ nàng đó sao?

-Còn dám học Trư Bát Giới bỗ ngược bồ cào! –Tống Tiểu Hoa tru tréo, cắn mạnh vào cổ Lục Tử Kỳ, hấn lên hình hai hàm răng: -Ai bảo chàng giấu thiếp!

Lục Tử Kỳ ngồi im, sau đó liền cười một cách đau khổ đưa tay lên xoa chỗ đau:

-Vết cắn này cùng với số thuốc kỳ quái mà ta đã uống đủ để nàng hả giận rồi đúng không?

-Đã được lợi rồi mà vẫn còn kêu! Những thứ đó chẳng phải vì tốt cho chàng sao?

-Đúng thế, đúng thế, chỉ có điều, hình như có một số thuốc mùi vị vốn có của nó không phải kỳ lạ như vậy.

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa không nhịn được, phì cười:

-Chàng thông minh đấy.

-Thế nên nàng hãy niệm tình ta dẫu biết trên núi có cọp mà vẫn phải leo lên, việc lần này coi như xong nhé!

-Vậy lần sau chàng còn dám thế nữa không?

-Không dám, không dám, sợ đấng lăm rồi. Nếu không phải là vì chịu không nổi thì sao ta dám to gan nói rõ với nàng?

-Một lần vấp ngã là một lần bớt dại, có thể chứ! –Tống Tiểu Hoa vui vẻ buông một câu, rồi lại chăm chú nhìn Lục Tử Kỳ trong giây lát, đột nhiên ôm chặt eo chàng, siết mạnh như muốn ép chặt mình vào khuôn ngực gầy gò mà rắn chắc của chàng: -Đông Thanh, thực ra thiếp biết, nếu xảy ra một lần nữa, hoặc gặp phải sự việc tương tự, chắc hẳn chàng sẽ không dự cuộc một phen.

Nét mặt Lục Tử Kỳ sậm lại, đau lòng:

-Dao Dao, ta...

-Thiếp hiểu, thiếp hiểu hết. Chàng sẽ vì thiếp, vì gia đình này mà coi trọng bản thân, không để mình bị thương hay xảy ra chuyện. Nếu không phải thế thì hẳn phải là bước đường cùng không còn lựa chọn nào khác. Đông Thanh, cho dù chàng chọn con đường nào thì thiếp cũng sẽ đi theo chàng, bất luận đó là đường sống hay đường chết. Nhưng thiếp sẽ không làm con ngốc chỉ biết chấp nhận sự sắp đặt một cách thụ động nữa, những việc chàng làm, những việc nước việc quân đó, thiếp không hiểu. Thiếp không có bản lĩnh như Tiểu Hàm, sánh vai chung sức cùng nam nhân của mình xông pha trốn sa trường. Điều thiếp có thể làm đó là đứng sau lưng chàng làm hậu phương vững chắc để chàng không phải lo lắng về gia đình. Thỉnh thoảng lắng nghe những phiền muộn trong lòng chàng, cho dù không giúp được gì, cho dù chỉ là im lặng. Thiếp nghĩ nếu chàng có một người để chút bầu tâm sự mà không e ngại bất cứ điều gì thì ít nhiều cũng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn, đúng không?

Nhìn vào khuôn mặt đang ngược lên với đôi mắt sáng long lanh dưới ánh nến, Lục Tử Kỳ hôn nhẹ lên môi nàng:

-Đúng.

Dao Dao, tất cả những gì nàng đã làm, ta sẽ khắc ghi trong tim.'

Đời này thật là may mắn có được nàng bên cạnh, một thê tử như nàng, ta còn mong gì hơn nữa.

Mắt Tống Tiểu Hoa tự nhiên ngấn lệ, Lục Tử Kỳ vội vàng ôm nàng vào lòng, giọng nói ấm áp nhẹ nhàng như nước chảy:

-Dao Dao, vất vả cho nàng rồi, cũng để nàng chịu nhiều ấm ức. Đợi khi nào tình hình triều chính ổn định, ta sẽ đưa nàng, Lăng Nhi, Việt Nhi và cả Vô Khuyết ra ngoài thư giãn. Còn bây giờ tạm thời chưa thể vứt bỏ được những việc trần tục, vậy chúng ta hãy thường xuyên tranh thủ bút ra khỏi bận rộn, phiền toái để nghỉ ngơi thư giãn vậy, được không?

-Vâng...

-Xem nàng kia, đã làm mẹ của hai đứa trẻ rồi mà vẫn hay khóc nhè, về điểm này không bằng Việt Nhi đâu nhé.

Tống Tiểu Hoa ghen ngào:

-Chàng hiểu gì chứ, thiếp đang cảm động vì phẩm hạnh của mình đấy. Thiếp chính là nữ nhân đứng đằng sau nam nhân thành đạt mà truyền thuyết hay nhắc đến, sau này chiến công của chàng một nửa là phần của thiếp. Nếu tham gia bình chọn “người làm cho cả nước cảm động”, thiếp không đứng thứ nhất thì e bách tính cả nước sẽ không chịu!

-... Mỗi lần nàng tự khen mình là tâng đến tận trời xanh.

Tống Tiểu Hoa quyết định từ giờ trở đi sẽ hạn mực bằng một nỗi thống hận.

-Mẹ, Lăng Nhi vốn định dạy đệ đệ viết chữ...

Nhìn Lục Lăng và Lục Việt lại biến thành “hai chú chim châu Phi” một lần nữa, Tống Tiểu Hoa hít một hơi thật sâu, tự nói với mình “thế giới này

kỳ diệu biết bao, còn mình thì nóng tính như vậy, không nên không nên...”.

-Lăng Nhi, đệ đệ còn bé, phải hai năm nữa mới đến tuổi học viết chữ, vì thế trước lúc đó con không được cho nó vào thư phòng của con, lại gần cũng không được, nhớ chưa? –Câu sau được Tống Tiểu Hoa nhả từng chữ từng chữ một qua kẽ răng.

Lục Lăng ngoan ngoãn gật đầu, Lục Việt thì vẫn cười hề hề như trước. Tống Tiểu Hoa thấy vậy vô cùng bức tức, kéo cậu nhóc lại làm ra vẻ sắp đánh, không ngờ cái tay nhỏ bé giấu sau lưng nó bất ngờ thò ra, để lộ cái bút lông to đùng còn đang dính đầy mực, động tác dứt khoát nhanh chóng vẽ lên mặt mẹ một hình gạch chéo rõ to...

Tống Tiểu Hoa nổi trận lôi đình:

-Nếu hôm nay mẹ không đánh cho con một trận lần dứt thì con sẽ không biết vì sao mặt trời lại mọc ở đằng Đông đúng không?!

Lục Lăng liên tục van xin:

-Mẹ, mẹ đừng giận, tha cho đệ đệ lần này đi!

Lục Việt vỗ tay cười to:

-Mẹ, xấu xấu, mẹ, xấu hổ, xấu hổ!

-... Lại còn dám cười mẹ à? Lăng Nhi tránh ra!

Thế là Lục Tử Kỳ vừa về đến nhà đã trông thấy cảnh tượng hỗn loạn quen thuộc:

-Dao Dao, sao thế? Việt Nhi lại gây chuyện nữa à?

Kẹp cậu nhóc nhịch ngợm vào hai đùi, mặt chúc xuống đất, kê cho nó vùng vẫy chân tay, Tống Tiểu Hoa giơ cao tay rồi nhẹ nhàng vụt xuống:

-Sớm biết con trai chàng rắc rối thế này thì thiếp đã giết chết “con nòng nọc” của chàng ở trong “ao” của thiếp ngay từ đầu rồi!

-...

-Lục huynh, có thể giải thích một chút về “con nòng nọc” và “cái ao” mà tẩu tẩu phu nhân nói có nghĩa là gì không ạ?

Giọng nói thanh vang, lời lẽ chừng mực lễ phép nhưng có chút bông đùa.

Tống Tiểu Hoa đang quay lưng về phía cổng của trang viện, nghe thấy lời nói đó thì đứng ngậy ra như bị điểm huyết, tay vẫn giơ lên giữa không trung.

Lục Việt nhân cơ hội nhanh chóng tụt xuống, lon ton chạy đi:

-Cha! –Dừng lại giây lát rồi lại kêu lên bằng giọng trẻ con dễ thương:
-Phiêu thúc thúc!

Lục Lăng cũng tiến lên theo:

-Lăng Nhi bá kiến cha!

-Lăng Nhi có nhớ ta không? Chúng ta đã từng có duyên gặp mặt một lần rồi.

-Xin thứ lỗi cho Lăng Nhi, cháu chỉ cảm thấy thúc rất quen.

-Không trách cháu được, lúc đó cháu vẫn còn rất nhỏ. Cha cháu hơn ta một tuổi, theo lý mà nói, cháu nên gọi ta là Nguyên thúc thúc.

-Thái tử điện hạ, sao có thể như thế được ạ?

-Lục huynh lại quên lời giao ước giữa hai chúng ta rồi, hôm nay chỉ ôn lại chuyện cũ, chỉ có Nguyên Hạo.

Nguyên Hạo...

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa lấy lại bình tĩnh, từ từ quay người:

-Nguyên Hạo, lâu lắm không gặp.

Tà áo phiêu phất, hòa lẫn màu trời. Gương mặt nam tính, lông mày cong cong.

Màu xanh lam ấy và nụ cười ấy, xa cách về không gian, thời gian nhưng vẫn không hề thay đổi.

Chỉ có điều đôi mắt vốn sáng ngời tựa nước suối trong giờ đã bị thay thế bởi ánh sáng sắc lạnh như đến từ ngôi sao cô đơn nào đó trên bầu trời.

-Tẩu phu nhân, vẫn khỏe chứ? –Lông mày của Nguyên Hạo hơi xếch lên, rồi chàng ta lập tức trêu đùa: -Còn nhớ năm đó gặp nhau ở tiểu trang viên, cũng vào mùa này, cũng vẫn là ba chú mèo mướp.

-Hả? Mèo?

LTK bất lực, than thở:

-Năm đó là một lớn một nhỏ, một chó, bây giờ là một lớn hai nhỏ, ba mẹ con.

Lục Lăng ngượng ngùng lắc đầu:

-Để Nguyên thúc thúc cười chê rồi.

Lục Việt dụi vào ngực cha:

-Meo meo... Mẹ meo meo, ca ca meo meo, Việt Nhi meo meo.

Tống Tiểu Hoa thì tự nhiên thấy vô cùng cảm ơn cái gạch chéo lớn trên mặt vì nó đã giúp nàng che đi hai má đang đỏ ửng, một hiện tượng mà trăm năm hiếm gặp nơi nàng...

Khó khăn lắm Tống Tiểu Hoa mới rửa sạch được cho mình và hai con, đến lúc tới sân trước, nàng ngạc nhiên tột độ.

Ánh trăng mới nhú như cái móc câu trên bầu trời hắt những tia sáng lấp lánh.

Áo đen, áo trắng, một ngồi, một đứng. Bàn ngọc, ghế ngọc, ấm chén hoa tích, một đang gảy đàn, một đang thổi sáo. Tiếng đàn réo rắt, tiếng sáo ngân nga.

Dần dần, tiếng sáo ngày càng cao vút như đang diễn tả một cuộc giao tranh, tiếng đàn thì ngày càng bình lặng hiền hòa, nhưng cái cảm giác trầm bổng đó tựa hồ như tiếng binh đao va vào nhau choang choang.

Ve sầu ngừng kêu, gió thu ngừng thổi.

Tống Tiểu Hoa không tinh thông âm luật, hoàn toàn không hiểu nội dung của bản hợp tấu đàn sáo này muốn nói điều gì, nhưng không biết vì sao, trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt, làm cho mồ hôi vã ra đầm đìa.

Nhưng không lâu sau nàng đã tự tìm lời giải cho cái cảm giác khó tả vừa rồi của mình.

Bởi vì mỹ nam trước mắt mà dục vọng dâng trào.

Người gảy đàn ngón tay thon dài, bờ mi khép hờ, làn môi gợi cảm, người thổi sáo cổ trắng ngần, yết hầu khẽ lên xuống, gương mặt đẹp hoàn hảo, dưới ánh trăng sáng trắng, toát lên vẻ gì đó rất đặc biệt... gian tình.

-Wow! Phiên bản ăn theo của Tiểu ngạo giang hồ đây...

Chắc là bị mấy lời lăm nhăm của Tống Tiểu Hoa làm phiền, tiếng đàn đột nhiên dừng lại, tiếng sáo cũng theo đó dừng luôn ở đúng nốt cao nhất, âm thanh với hàm ý còn dang dở bay trên không trung rồi mất hút vào chín tầng mây.

-Dao Dao, nàng đến rồi à, mau vào đây đi!

Lục Tử Kỳ đẩy đàn ra đứng lên, chấp tay mời Nguyễn Hạo đang mỉm cười:

-Thời gian gấp gáp chỉ kịp chuẩn bị một số đồ ăn bình thường, mong Nguyễn huynh đừng chê cười.

-Lục huynh khách sáo quá, đáng ra tại hạ phải xin thứ lỗi vì đã mạo muội làm phiền mới phải.

-Đâu dám, đâu dám.

-Khách khí, khách khí.

Tống Tiểu Hoa lờm một cái, tự ngồi xuống trước

-Hai người cứ đứng đó mà giả vờ giả vịt, thiệp đói rồi, ăn trước đây.

Nguyễn Hạo hơi ngậy ra, thôi cười:

-Ba năm chưa gặp, cách ăn nói của tâu tâu phu nhân vẫn làm người khác khó lường.

-Đa tạ đã ngợi khen, huynh cũng vẫn mê hoặc hồn người như xưa.

-... Tâu tâu phu nhân quá khen rồi.

Ba người vừa ổn định chỗ ngồi, thì “năm xôi nhỏ” và “năm xôi nhỏ xiu” lần lượt chạy đến.

Lục Việt vừa đi vừa chạy đằng trước, Lục Lăng gọi với theo sau.

-Đệ đệ, chạy chậm thôi kẻo ngã!

-Phiêu thúc, Phiêu Phiêu thúc...

Nguyên Hạo trông thất đứ đẻ như tiểu Hồng Hải Nhi tóc buộc dựng trên đầu lao về phía mình, vội vàng dang tay ra ôm nó vào lòng trước khi nó kịp đập đầu vào cái ghế đá xanh.

Dáng vẻ thanh tú có vài phần giống nàng ấy, đặc biệt là đôi mắt tinh anh, và cả nụ cười tươi xán lạn làm ai nhìn vào cũng thấy thoải mái vui vẻ.

Chàng ra lấy ra một đôi ngọc bội, đưa trước mặt cậu nhóc:

-Cháu lên Việt Nhi đúng không? Gọi là là Nguyên thúc thúc đi, ta sẽ cho cháu cái này.

Đôi mắt đen láy lấp lánh của Lục Việt chỉ liếc nhìn miếng ngọc bội đắt giá một cái rồi tiếp tục nhìn Nguyên Hạo, nước dãi chảy đầy miệng.

Nguyên Hạo khen ngợi:

-Mới bé thế mà đã có tố chất của người không tham phú quý rồi.

Tống Tiểu Hoa cười kham:

-Huynh đề cao nó quá rồi đấy, thần nhóc không biết cái đó rất giá trị nên mới vậy, không tin huynh cứ đổi thành tiền xu thử xem.

Nguyên Hạo không hiểu gì, nhận lấy một đồng tiền từ tay Lục Tử Kỳ đang cười một cách rất đau khổ, vừa cầm trên tay, Lục Việt bèn đứng thẳng

lên đui chàng nói to rõ ràng:

-Thúc, Phiêu Phiêu thúc!

Nguyễn Hạo khó hiểu:

-Vừa nãy ta nghe thấy cậu bé gọi như vậy, nghĩa là gì?

Lục Lăng xung phong giải đáp thắc mắc:

-Ý đệ đệ là Nguyễn thúc thúc là một thúc thúc vô cùng đẹp trai*.

(trong tiếng trung từ “phiêu lượng” có nghĩa là đẹp, đứa trẻ gọi là “Phiêu Phiêu thúc” vì người trước mặt rất đẹp)

-... Thật là vinh hạnh lớn lao.

-Đệ đệ rất yêu quý thúc thúc, cứ đòi đi tìm thúc thúc, Lăng Nhi không ngăn được, nên mới làm phiền nhã hứng của cha mẹ và thúc thúc, đều là lỗi của Lăng Nhi, xin Nguyễn thúc thúc đừng giận.

Nguyễn Hạo xoa đầu Lục Lăng:

-Còn nhỏ tuổi mà đã cư xử như người lớn vậy rồi, rất biết tiến lui, biết suy nghĩ đến đại cục. Năm đó lần đầu gặp cháu vội vàng quá không kịp chuẩn bị quà gì, lần này sẽ bù lại cho cháu. Đệ đệ cháu đã không biết giá trị của hai miếng ngọc bội này thì tạm thời cháu cất giữ cả hai vậy. Đợi đến khi nó biết cái này có thể đổi được rất nhiều, rất nhiều tiền xu thì cháu đưa cho nó.

Lục Tử Kỳ xoa tay từ chối:

-Quý giá quá.

Nguyễn Hạo cười mà như không:

-Có gì đâu mà quý giá, chẳng qua chỉ là vật tầm thường vừa không ăn được cũng không uống được mà thôi. Hoặc giả Lục huynh cảm thấy mối giao hảo giữa hai chúng ta quá nhạt nhòa, không đủ tư cách tặng quà gặp mặt cho lệnh công tử?

Lục Tử Kỳ do dự giây lát rồi tiếp nhận:

-Nguyên huynh đã nói vậy, quả thực Lục mỗ rất xấu hổ. Nếu thế, Lục mỗ xin nhận. Lăng Nhi, thay Việt Nhi cảm tạ Nguyên thúc thúc đi.

Cười vui vẻ nhân lễ, rồi đưa tay đỡ Lăng Nhi dậy, nhìn một lượt, Nguyên Hạo khẽ gật đầu:

-Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất ra dáng trụ cột. Lăng Nhi, cháu có thể nói cho ta biết, sau này cháu muốn làm gì?

Lục Lăng đứng thẳng người, giọng nói lạnh lạnh vang khắp nhà vì không có răng cửa chẵn:

-Giết địch báo quốc!

Nguyên Hạo hơi sững lại, rồi cười lớn:

-Tốt, có chí khí! Giống hệt con của ta, nam tử hán đại trượng phu cần phải ra sa trường để biết thực lực, lấy xương máu của quân địch mở rộng bờ cõi biên cương, kiến công lập nghiệp!

-Nguyên thúc thúc, sau này Lăng Nhi có thể cùng con của thúc sát cánh bên nhau chiến đấu!

-Sát cánh bên nhau ư? –Khóe miệng Nguyên Hạo hơi cong lên, hạ giọng: -Tóm lại, hai đứa sẽ gặp nhau nơi sa trường.

Tiếng ve sầu từ đằng xa vọng tới, trong sân ve sầu mùa thu như vừa chợt tỉnh giấc mộng thì nhau kêu lên, trời lại bắt đầu nổi gió, không khí

nóng lui đi nhường chỗ cho sự mát mẻ.

Mấy sợi tóc bị gió thổi bay vào mũi làm Tống Tiểu Hoa không nhịn được hắt xì hơi. Lục Việt nghiêng đầu nhìn, cười hề hề, rồi quay vào Nguyên Hạo “hắt xì” một cái như phun mưa, sau đó hai bàn tay nhỏ xíu ôm lấy gương mặt đầy nước dãi kia ra sức liếm...

Lục Tử Kỳ thấy vậy thất kinh, vội vàng tóm lấy áo cậu nhóc, nhắc ra, Lục Việt giơ chân giơ tay khua khoảng giữa không trung, mồm vẫn không ngừng kêu “Phiêu Phiêu thúc thúc, thơm thơm, ngon...”.

Tống Tiểu Hoa thở dài, lẩm bẩm:

-Thằng tiểu quý, không hổ danh là con trai ta, cả nam lẫn nữ đều không tha, lại còn rất có gu thẩm mỹ. Với tuyệt phẩm như vậy, chỉ nhìn thôi đã làm người ta phải thèm dỏ dãi rồi, ăn vào chắc ngon không gì sánh bằng, không gì sánh bằng.

Vốn dĩ xung quanh toàn là tiếng ve kêu, tiếng gió rít, tiếng trẻ con gào, nhưng khi nàng lúng búng mấy câu đó thì cả thế giới lại tĩnh lặng không một tiếng động.

Thế là, khóe miệng Nguyên Hạo giật giật, lông mày Lục Tử Kỳ rướn lên, da đầu Tống Tiểu Hoa tê tê...

Lục Tử Kỳ tiễn Nguyên Hạo đi xong quay trở vào, không tìm thấy ba mẹ con đâu cả, định gọi người hầu đến hỏi chuyện, bỗng nghe mấy tiếng chó sủa từ đằng xa vọng đến.

Theo tiếng sủa đến chỗ bức tường vắng vẻ, chỉ thấy Tống Vô Khuyết miệng tha Lục Việt, đứng bên cạnh là Lục Lăng, đang chăm chú nhìn lên trên.

Nhẹ nhàng lại gần, Lục Tử Kỳ bỗng thất kinh, buột miệng kêu:

-Dao Dao, sao nàng lại trèo tường?

Tống Tiểu Hoa ngồi trên bức tường, đang ngó nghiêng tìm chỗ đặt chân để xuống, nghe thấy tiếng gọi liền ra sức lắc đầu xua tay:

-Thiếp không trèo tường, thiếp không trèo tường!

-Bộ dạng của nàng như thế không phải là trèo tường thì là gì?

-Thiếp một lòng một dạ với chàng đến chết cũng không hề hối hận, trời cao có thể làm chứng, nhật nguyệt có thể soi vào, lập được cả bài vị trình tiết...

Bài vị trình tiết...

Lục Tử Kỳ day trán, cố gắng cất giọng nhẹ nhàng:

-Đừng nói lung tung nữa, để ta đỡ nàng xuống trước đã.

-Không được, chàng phải tin là thiếp không trèo tường trước đã!

-... Nhưng chính mắt ta nhìn thấy mà!

-Chàng không thấy, chàng không thấy!

Không biết phải làm sau, Lục Tử Kỳ đành nhắm mắt lại:

-Được rồi, ta chẳng thấy gì hết cả, thế đã được chưa?

Chưa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy tiếng áo lụa khẽ phất trong không trung, kèm theo tiếng kêu sợ hãi của Lục Lăng, tiếng gừ khẽ của Vô Khuyết và cả tiếng tiếp đất của Lục Việt.

Trong lòng lo lắng, trước khi hiểu chuyện gì xảy ra, toàn thân chàng đã kịp phản ứng, nhanh chóng tiến lên phía trước một bước, giơ hai tay ra,

gần như cùng lúc đó thấy cánh tay trùng xuống gánh sức nặng, một cơ thể quen thuộc đã nằm gọn trong lòng.

Lúc này chàng mới kịp mở mắt, không nằm ngoài dự kiến, vẫn là khuôn mặt tươi cười hơn hờ, cười đến mức... như ai đó đã nói, nhìn chỉ muốn đánh!

Lục Tử Kỳ vô cùng tức giận, quát lên:

-Nàng cũng thật to gan đấy!

-Thôi mà thôi mà, đừng giận nữa mà! –Một tay Tống Tiểu Hoa khoác lên cổ chàng, một tay nhẹ nhàng xoa lên ngực chàng: -Ai bảo vừa nãy người ta thể hiện sự chung thủy với chàng, chàng lại không hề động lòng?

-Lúc nào?

-Ngốc ạ, trèo tường còn có một nghĩa khác, là tư tình với người ngoài!

Lục Tử Kỳ sững lại:

-Chẳng lẽ chỉ vì muốn giải thích cho ta hiểu điều này mà nàng cố ý leo lên đó ngồi hay sao?

-Thiếp không rỗi hơi đến thế đâu! Con trai bảo bối của chàng sau này chắc chắn sẽ trở thành tên đạo chích giỏi bay lên mái nhà, đi trên tường, đi còn không vững mà leo trèo thì giỏi thế. Nếu không vì phải lòi nó từ trên trạc cây xuống liệu thiếp có hy sinh hình ảnh đẹp đẽ của khuê nữ hay không?

Với những lời tự đề cao bản thân một cách thái quá đó, Lục Tử Kỳ áp dụng biện pháp không thèm để ý, giả vờ như không nghe thấy gì cả, ngẩng đầu lên nhìn:

-Cao thế này, sao nó trèo lên được nhỉ?

-Thiếp làm sao mà biết được? Chàng đi mà hỏi thằng nghịch tử đó... ôi trời ơi!

Tống Tiểu Hoa nhảy ra khỏi lòng chàng, giậm chân chỉ vào thằng nhóc đang dùng cả tứ chi bò lên cành cây cao gần bằng đầu người:

-Chàng xem, chàng xem! Trời ơi, thiếp sinh ra một con thạch sùng hay sao ấy!

Lục Tử Kỳ thì đang mắt tròn mắt dẹt nhìn Tống Vô Khuyết đứng bằng hai chân dùng mồm kéo Lục Việt xuống:

-Dao Dao, ta tin là nàng không biết trèo tường, vì có thằng nhóc này, nàng đâu rảnh...

-...

Đúng là việc gì có sự chuẩn bị chu đáo từ trước thì cũng sẽ nhanh chóng thuận lợi.

Đêm đến, Lục Tử Kỳ bằng thể lực mạnh mẽ, thái độ thận trọng, kiên nhẫn, tinh tế, chu đáo, không bỏ sót đã “hạ gục” Tống Tiểu Hoa một cách hoàn toàn triệt để...

Lại một ngày nắng ráo.

-Mẹ, Phiêu Phiêu thúc, con sâu con này!

Tống Tiểu Hoa nhìn con sâu trong lòng bàn tay đen sì của Lục Việt, tim như muốn ngừng đập, sờn da gà, nhưng vì muốn giữ gìn hình ảnh yếu điệu thực nữ trước tuyệt thế mỹ nam nên đành cố nhịn không dám kêu lên, dụi dụi khăn tay lau vết bẩn trên mặt cậu nhóc:

-Việt Nhi, đây không phải con sâu con mà là con sâu mẹ. Con mang nó đi thì những con sâu con sẽ không có thức ăn đâu, sẽ khóc vì đói mất.

Nên con hãy ngoan ngoãn trả nó về chỗ cũ, để nó ở cùng các con của nó, được không?

Lục Việt nghĩ một lát rồi gật đầu, lon ton chạy đi, rồi lại lon ton chạy về rất nhanh, xòe bàn tay đầy đất ra, bên trong khoảng năm sáu con sâu to nhỏ khác nhau đang ngộ nguậy:

-Sâu con, sâu mẹ, ở cùng nhau!

-...

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa không chịu nổi vội vàng cách xa ba mét, còn Nguyên Hạo từ nãy ngồi bên cạnh ung dung uống trà xem hai mẹ con diễn kịch suýt chút thì phì hết nước ra ngoài.

-Việt Nhi, cha của sâu con đâu? Còn ông bà nội ngoại, cô dì chú bác, cậu mợ của chúng nữa, cũng cần phải ở bên nhau chứ!

Thấy lời nói của Nguyên Hạo rất có lý, thế là Lục Việt lại lắc mông lon ton chạy đi.

-Nguyên Hạo, huynh đang giúp người khác làm việc xấu đấy! –Tống Tiểu Hoa bực mình bóc mẽ: -Như thế nó sẽ mang tất cả sâu trong trang viên này đến đây mất!

-Thế chưa là gì, con trai ta còn từng cho cả nhà mặng xà đoàn tụ với nhau trong tâm cung của ta cơ!

-...Đang định bảo lần sau huynh đưa con đến chơi, xem ra tốt nhất là thôi vậy...

Nguyên Hạo cười, đặt tách trà xuống, đứng thẳng dậy:

-Lục huynh đã hẹn ta, sao giờ vẫn còn chưa về nhỉ?

-Chắc là nhất thời có chuyện gì nên chậm trễ chẳng? Chàng ấy là như vậy đó, hể bận chuyện gì là quên hết mọi thứ, huynh cố đợi chút nữa vậy.

Nguyên Hạo đến Biện Lương nói là để yết kiến hoàng đế Đại Tống thúc đẩy mối quan hệ bang giao hữu hảo giữa hai nước, nhưng thời gian gần đây qua lại rất thân mật với Lục Tử Kỳ. Cứ cách vài ba ngày hau người lại ra ngoài du ngoạn cùng nhau, trong nửa tháng gần gũi gần như đã thăm thú hết lượt các danh lam thắng cảnh trong nội ngoại thành. Niệm viên trong phủ nhà họ Lục cũng trở thành nơi quen thuộc mà chàng ta thường xuyên lui tới.

Những lúc đầu óc Tống Tiểu Hoa không được minh mẫn, nàng có một cảm giác lo lắng, vì phu quân và nhi tử “hám sắc” của mình đều rất gần gũi thân thiết với mỹ nam vô cùng quyến rũ này. Nếu quả thật có gian tình, thì mối quan hệ “tay ba” này sẽ thách thức giới hạn chịu đựng của loài người biết chừng nào...

Sai người pha một ấm trà mới, lấy thêm hai đĩa điểm tâm, Tống Tiểu Hoa hướng về phía Nguyên Hạo đang tựa cửa sổ ngắm mặt trời lặn mời mọc:

-Nào, lại đây thử trà và đồ ăn này nào, tất cả đều dựa theo quyển sách mà huynh cho ta để làm ra đấy, Lục gia ai cũng thích.

Nguyên Hạo dùng hai ngón tay nhón lấy một miếng, giơ lên trước ánh mặt trời ngắm nghía, rồi mới cho vào miệng thưởng thức:

-Vỏ mỏng giòn trong như pha lê, nhân ngọt thơm như mật. Lửa vừa phải, gần như có thể sánh ngang với đầu bếp nổi tiếng nơi đó rồi.

Tống Tiểu Hoa đắc ý:

-Đương nhiên rồi, đầu bếp ở đây đều do một tay ta chỉ bảo!

Nguyễn Hạo gật đầu tán thưởng:

-Đúng là trò giỏi hơn thầy rồi! Nhưng lần này thì trò càng giỏi, mà thầy thì không được như thế.

-...Làm người phải độ lượng, lương thiện chứ...

Mí mắt Nguyễn Hạo cong lại, ra vẻ thản nhiên hỏi:

-Sách ta tặng, nàng còn giữ chứ?

-Đúng vậy, nó là quyển sách hay! Nhờ có những đồ ăn ngon của vùng Giang Nam được ghi chép lại trong đó mà ta dễ dàng lấy được lòng các di nương của Đông Thanh, còn đạt luôn danh hiệu người hoạt bát nhanh nhạy tinh thông nấu nướng nữa. Rất nhiều người đến nhờ ta chỉ bảo, nhưng thường thì ta không nói cho họ biết. Bí quyết độc quyền này mà để người khác học được thì mình sẽ mất đi một phần vốn hay rồi, thế chẳng phải là lỗ to sao!

Nàng cười rất ma mãnh, cứ như một con hồ ly tinh ranh vừa thực hiện được âm mưu giao hoạt của mình, vẫn là bộ dạng năm đó.

Năm đó, ba năm về trước.

Từng khoảnh khắc ủa về chân thực như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng cảnh vật còn đó mà người đã như cách xa một thế giới.

Vốn nghĩ nỗi cô đơn trống trải trong lòng kia đã sớm được lấp đầy bằng cung điện nguy nga, thê tử xinh đẹp, bằng máu chôn sa trường, bằng sự nghiệp bất hủ hay vinh quang tột đỉnh. Thế nhưng, giây phút gặp lại, nỗi trống trải mà chàng ta cố quên đi, cố che đậy bằng vinh hoa phú quý lại bùng lên mãnh liệt hơn, trống rỗng, vô bờ bến.

Giọng nói hung dữ, tâm trạng bức dọc, trên mặt vẫn còn vết gạch chéo chưa ráo mực. Đúng là rất ít khi trông thấy nàng trong dáng vẻ xinh đẹp, mỗi lần gặp mặt đều nhếch nhác như thế.

Thế nên thật may mắn, thậm chí phải cảm ơn ông trời vì nàng vẫn không thay đổi, vẫn là nữ tử vô tư khoáng đạt trong kí ức của chàng.

Nhưng nhìn kỹ, thì vẫn có một chút thay đổi.

Ví như, người cao hơn, da trắng hơn, đối đãi với kẻ hầu người hạ dứt khoát rõ ràng có chừng có mực, không còn dáng vẻ gì lóng ngóng như lúc ban đầu.

Ví như, đã là mẹ của một cậu nhóc một tuổi rưỡi, cậu nhóc đó nghịch ngợm bướng bỉnh đến mức khó tưởng tượng, đúng là được di truyền từ mẹ.

Nhìn nàng bị con trai làm cho tức điên, nhìn nàng không ngừng lăm nhăm nói lời oán trách Lục Tử Kỳ, nhìn Lục Tử Kỳ bất lực nhưng vẫn hết sức kiên nhẫn nghe hết những lời đó, rồi lại bị nàng trách là “không thèm để ý chỉ nghe cho xong chuyện” sau khi đã hả hê vì trút hết được bức tức trong lòng...

Tất cả những điều đó lẽ nào là cuộc sống bình thường của một cặp phu thê? Từ vô số điều vụn vặt tích lũy, lắng đọng, họ trở thành hòn đá tảng và cây cổ thụ, bầu bạn cùng nhau mãi không xa rời.

Cuộc sống như vậy chắc rất hạnh phúc? Chỉ ít là nhìn nàng đang vô cùng mãn nguyện.

Hoặc giả, chỉ cần có Lục Tử Kỳ ở bên cạnh, với nàng đó là niềm hạnh phúc rồi? Dù là rau cháo qua ngày hay sơn hào hải vị, dù là căn nhà nhỏ bình dị hay đại phủ rộng lớn.

Nếu... nếu, năm đó có cơ hội đưa nàng đi, thì cung điện nguy nga tráng lệ kia có trở thành nơi cho nàng hạnh phúc...

-Phải rồi, Nguyên Hạo, ta vẫn chưa chúc mừng huynh và Hưng Bình công chúc kết tình phu thê!

Với cô công chúa bá đạo từng có nhiều khúc mắc với mình, từ lâu Tống Tiểu Hoa đã không còn thấy yêu hay ghét nữa rồi. Dù sao Gia Luật Bình cũng không làm gì quá đáng, cuối cùng vẫn vì lợi ích dân tộc mà hy sinh bản thân mình. Lấy một mỹ nam có sắc có tài có tiền như Nguyên Hạo cũng coi như không bị thiệt thòi...

Nguyên Hạo, thực ra là Lý Nguyên Hạo, thái tử Hạ quốc, quân vương tương lai.

Nhưng nàng vẫn giữ cách xưng hô như ngày xưa, vẫn giữ cách đối đãi như trước, thậm chí gần như không cần xin ý kiến của chàng ta. Vì nàng biết, chàng ta sẽ không phản đối, thực tế chàng ta cũng chưa bao giờ phản đối bất cứ quyết định nào của nàng.

Chỉ cần nàng thích, chàng ta sẽ gật đầu, nói:

-Được.

Ở bên chàng ta, lúc nào cũng rất thoải mái, không hề có cảm giác lo được lo mất. Ngoài ra, nàng không hổ thẹn mà thừa nhận rằng, có được một nam nhân ưu tú như vậy hy sinh vì mình vô điều kiện, là một nữ nhân không thuộc tuýp người đẹp hoàn hảo, nàng cảm thấy vô cùng vui sướng và tự hào.

Chỉ có điều, thời gian trôi qua lâu như vậy, mỗi người đều có con cái gia đình riêng, tình cảm ngày xưa có lẽ đã dần nhạt phai rồi chẳng? Giờ đây giữa nàng và chàng ta như hai người bạn cũ, thường trà đàm đạo, nói chuyện về hai cậu nhóc làm mọi người đau đầu của mỗi nhà.

Nguyễn Hạo ăn mấy miếng điểm tâm, uống một hớp trà, rồi mới nhẹ nhàng tiếp lời:

-Đa tạ!

-Nàng ấy giờ có khỏe không?

-Khi ta đi, nàng ấy đang có tin vui.

-Ồ! Vậy thì chúc mừng hai người trước nhé.

-Vậy xin đa tạ một lần nữa.

-Ta tin rằng, đứa trẻ mà nàng ấy sinh ra cũng không phải dạng vừa, nói về độ ngang ngược, quả thật ta không bằng nàng ấy!

Nguyễn Hạo chìa một ngón tay ra:

-Như nàng nói đấy, làm người phải lương thiện, độ lượng, cười trên sự đau khổ của người khác là không đúng đâu.

Liền đó lại đưa tiếp một ngón tay ra:

-Nàng cũng không nên xem thường mình quá, kẻ tám lạng người nửa cân thôi.

Tống Tiểu Hoa đang định mở miệng đáp trả thì trông thấy Lục Việt toàn thân dính đầy bùn đất đang lặc lự chạy đến, hai tay nắm chặt vạt áo, trong đó chắc chắn là đang diễn ra cuộc hội ngộ đủ đầy lần đầu tiên trong lịch sử của đại gia đình sâu...

-Chạy mau!

Mặt biến sắc, không kịp suy nghĩ, Tống Tiểu Hoa vội kéo áo Nguyễn Hạo cùng bỏ chạy.

Xuyên qua gian chính, qua nội viện, đến một con đường nhỏ, rẽ trái, ra khỏi cánh cổng nhỏ là một rừng cây rậm rạp xanh tươi.

Nàng giống như bị một hung thần gian ác đuổi theo đằng sau nên chạy rất nhanh không kịp ngoảnh đầu lại. Váy lụa màu tím nhạt tung bay, trâm ngọc cài trên tóc và ngọc bội đeo trên hông nhẹ kêu, át tiếng gió bên tai.

Nguyên Hạo nhất thời ngây người.

Hôm đó, nàng cũng chạy như vậy, không, lúc đó, phải gọi là chạy như bay. Đứng đằng sau nhìn nàng, chàng ta chỉ nghĩ nếu có một ngày mình là người làm cho nàng phải vội vã như thế thì tốt biết bao...

Lúc này, nàng lại chạy như bay, lại vội vã, nhưng là vì một đứa trẻ, là con trai của nàng, con trai của nàng và Lục Tử Kỳ.

Không có chết chóc, không có máu tươi, không có khói lửa binh đao, không có sống chết, không có yêu hận giằng xé, không có lựa chọn số phận, thậm chí không có tuyết rơi đầy trời, gió lạnh thấu xương.

Cái có ở đây chỉ là tình thân, chỉ là sự ấm áp, chỉ là niềm vui giản dị mà bất kỳ gia đình bình thường nào cũng có được, chỉ là áng mây lúc hoàng hôn ở phía cuối chân trời, chỉ là không khí nóng thoảng qua bên mà đem theo mùi hương có hoa thơm mát.

Tất cả những cái đó mới là thứ nàng cần, tất cả những thứ đó mới thuộc về nàng.

Bình dị mà chân thực, nhìn thấy được, sờ thấy được, và cũng có được.

Đôi mày nhíu lại, tim như đau nhói. Nguyên Hạo thầm hít một hơi dài, xoay tay, nhẹ nhàng nắm cổ tay Tống Tiểu Hoa qua lớp áo lụa, bước hai bước lớn lên phía trước, kéo nàng chui vào trong rừng cây.

Bất luận vì gì đi chăng nữa, chàng ta sẽ không bao giờ nhìn bóng nàng chạy nữa.

Nấp đằng sau một gốc cây, Tống Tiểu Hoa thò đầu ra ngó nghiêng một hồi, cuối cùng chắc chắn rằng cậu nhóc không đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm.

Một tay chống nạnh, một tay vuốt ngực, nàng vừa thở hỗn hển vừa quay đầu lại, liền bật ra một tiếng kêu thất thanh xé ngang bầu khí quyển.

Nguyên Hạo đang lấy ngón cái và ngón trỏ kẹp một con sâu to dùng màu sắc sặc sỡ, hươ qua hươ lại trước mặt nàng:

-Đây là tổ mẫu của sâu, vừa nãy nó còn ngủ bây giờ đã dậy rồi.

Tống Tiểu Hoa bật vía kính hồn giơ chân đạp chàng ta một cái:

-Cho tổ mẫu và tổ phụ được ở bên nhau đi!

Nguyên Hạo cười hì hì đặt con sâu trở lại cành cây bên cạnh, trông thấy nàng vẻ mặt đầy cảnh giác, còn bước mấy bước sang ngang như con cua, liền vui vẻ nói:

-Nàng nhát gan như vậy, sau này phải làm sao?

-Đừng nhắc nữa, cứ nhắc đến là ta không muốn sống nữa, huynh nói xem sao ta lại sinh ra một khắc tinh như vậy chứ. Lăng Nhi thật là tốt, vừa hiểu chuyện, vừa ngoan ngoãn, vừa nết nã chưa bao giờ bướng bỉnh nghịch ngợm. Nếu sớm biết nó như vậy, ta thà không sinh nó ra còn hơn!

Nguyên Hạo đột nhiên nhớ ra một chuyện:

-Phải rồi, hôm đó nàng nói cái gì mà “nòng nọc”, cái gì mà “ao”, nghĩa là sao? ta hỏi Lục huynh, huynh ấy còn làm ra vẻ bí mật với ta.

Tống Tiểu Hoa cười hềnh hệch mấy tiếng:

-Không phải chàng ấy cố tình ra vẻ bí mật đâu, mà là xấu hổ... vì thế ta cũng không thể nói cho huynh biết, ta mà nói ra thì tức là da mặt ta còn dày hơn da mặt chàng ấy.

-... Điều đó vốn là sự thực mà.

-... Lương thiện, độ lượng!

-Ấy, tổ phụ sâu hóa ra ở đây à!

-... Được rồi, được rồi, ta sẽ mách cho huynh một cách vậy. Huynh đi hỏi Lăng Nhi ấy, chắc chắn nó sẽ giải đáp thắc mắc cho huynh.

Sau đó, Nguyên Hạo đi thỉnh giá Lục Lăng thật, “năm xôi nhỏ” bảy tuổi rất chăm chú giải thích bằng chất giọng được phát ra từ chỗ trống giữa hai cái răng cửa:

-“Nòng nọc” chính là con của thúc thúc, “ao” chính là ái hồ nước trong bụng phụ nhân của thúc. Thúc cho con của mình vào cái hồ nước đó trước, sau đó máy tháng lại lấy ra, biến thành Việt Nhi, có thể chơi với con rồi.

-... Con của ta... Việt Nhi...

Nguyên Hạo thực sự đau đầu, mãi sau mới hiểu ra. Chàng ta tự nhiên thấy da mặt mình cũng rất mỏng, ho khan một tiếng:

-Lăng Nhi, cái này là cha con nói cho con biết hay là mẹ con nói?

-Mẹ con nói ạ. Mẹ còn thường cho cha bỏ “nòng nọc” vào “ao” của mẹ, nhưng không biết vì sao lâu như vậy mà mới chỉ lấy ra được một người. Nguyên thúc thúc, làm sao để lấy từ “ao” của mẹ ra vài đệ đệ cho con chơi cùng?

-Cái này... chỉ có thể nhờ vào sự cố gắng của cha con thôi...

Nguyên Hạo sờ lên gương mặt nóng ran của mình, lần đầu tiên biết rằng mình thực ra là một người rất dễ xấu hổ...

Lại nói, hôm đó sau khi Lục Tử Kỳ về nhà, trông thấy đầy phòng là những con sâu đang ngo ngoậy, trên tường, trên bàn, trên ghế dính đầy bùn đất, chàng hết sức nhẫn nhịn mới không xách cổ “con khi” lem nhem kia vứt ra ngoài.

Bây giờ chàng mới hiểu ra, vì sao tần suất nổi cơn tam bành của mẹ nó ngày càng dày đặc. Hóa ra để giữ cho thằng nhóc sạch sẽ thơm tho đáng yêu thật không dễ dàng gì. Vì thế, tối nay nhất định phải phục vụ chu đáo đại công thần của gia đình mới được, phục vụ chu đáo...

-Việt Nhi, mẹ con đâu?

-Mẹ, Phiêu Phiêu thúc thúc... –Lục Việt quệt cái mũi đen ngòm, rồi sau đó phát ra một tiếng “Phù ù”: -Mất rồi!

-...Sao lại mất rồi?

Lục Việt chỉ ra ngoài:

-Chạy! Phù ù!

-Cha hiểu rồi, chắc là con lại lấy những con sâu này dọa cho mẹ sợ chạy rồi đúng không?

Lục Tử Kỳ gí vào trán Lục Việt mấy cái, lại dặn dò Hữu Dung gọi Thính Huyền đến tắm rửa cho cậu nhóc, sau đó gọi hai gia đình đến dọn dẹp phòng, rồi đi ra hậu viện.

Dao Dao sợ nhất là những con côn trùng mềm nhũn, để thoát khỏi thằng tiểu quỷ này chắc sẽ phải chạy rất xa, có lẽ không còn ở trong Niệm

viên nữa.

Trời đã vào thu, hơi nóng cuối cùng của mùa hạ đã dịu đi rất nhiều, mặt trời lặn về phía đằng Tây, không khí dần dần mát mẻ.

Lục Tử Kỳ vừa ra khỏi cổng ngạch của hậu viện, bèn thất trong rừng cây có hai người thong thả bước ra, một trước một sau, cách nhau khoảng nửa mét.

Tống Tiểu Hoa vẫn với điệu bộ cười ha ha chẳng thay đổi, miệng mấp máy không biết đang nói chuyện gì.

Nguyên Hạo thì mí mắt cong lại, không còn sắc lạnh, lắng nghe một cách vô cùng thích thú.

Đến chỗ đám cỏ rộng rãi, Nguyên Hạo nghiêng đầu nhìn, bước chân dừng lại rồi tiếp tục tiến lên ngang bằng với người đi trước là Tống Tiểu Hoa, liền sau đó, mở hai cánh tay ra thành một nửa vòng tròn, như thế rất lâu.

Ban đầu Lục Tử Kỳ cảm thấy ngạc nhiên khó hiểu, đến khi đưa ánh mắt xuống dưới, nhìn kỹ mới nhận ra.

Trên bãi cỏ vừa mới ngả vàng, có hai bóng người chiếu nghiêng dưới ánh mặt trời, như đang vừa đi vừa ôm nhau.

Chàng ta yêu nàng, không hề thay đổi.

Điều không thay đổi nữa là, buông tay và chúc phúc.

Lùi lại phía sau một bước, Lục Tử Kỳ xoay người, quay trở về trang viên.

Mấy ngày sau, ánh sao chiếu khắp trang viên.

Lục Tử Kỳ đẩy cửa phòng ngủ bước vào, thấy Tống Tiểu Hoa đang ngồi nghiêng bên giường, im lặng không cử động, chăm chú nhìn Lục Việt đang ngủ với một tình yêu vô bờ bến.

Chàng nhẹ nhàng bước đến, vừa cởi áo ngoài vừa nói khẽ:

-Việt Nhi ngủ rồi à?

Không có phản ứng gì.

-Nàng cũng mệt cả ngày rồi, nghỉ sớm đi.

Vẫn không có phản ứng gì.

Cuối cùng thấy có gì đó không được bình thường, Lục Tử Kỳ chạm nhẹ vào “khúc gỗ”:

-Dao Dao, ta đang nói chuyện với nàng đấy!

Rốt cục đã có phản ứng...

Tống Tiểu Hoa như con mèo cái bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên, hai tay ôm lấy cổ chàng, hai đùi kẹp vào hông chàng, há mồm cắn một cái vào vai chàng.

Sợ con trai thức giấc, Lục Tử Kỳ đành nhịn đau nuốt tiếng kêu vào họng, vội vàng di chuyển cả người lẫn “chú mèo hung dữ” đến góc phòng, chùng giọng:

-Sao nàng lại cắn ta?

-Thiếp hận chàng!

-... Ta vừa về mà, có làm gì đâu!

-Không có chàng sao có tên tiểu quỷ kia chứ?

-... Việt Nhi ư?

-... Thế chẳng nhẽ lại là Lăng Nhi?

-Nó lại nghịch ngợm à?

Tống Tiểu Hoa tụt xuống, chỉ vào trán của mình:

-Chàng nhìn xem, chàng nhìn xem!

Dưới ánh đèn vàng, chàng không trông thấy gì cả ngoại trừ đôi mắt tóe lửa của nàng...

Lục Tử Kỳ cố gắng nhìn kỹ:

-Chẳng lẽ có nếp nhăn à?

Tống Tiểu Hoa giậm chân hét âm lên:

-...Hai cha con chàng đều có thù oán với thiếp!

Lục Tử Kỳ vội vàng che miệng nàng lại:

-Nói nhỏ thôi, nhỡ làm Việt Nhi tỉnh dậy thì rắc rối đấy.

Gạt tay chàng xuống, Tống Tiểu Hoa tức giận trợn mắt:

-Chàng tưởng có thể làm nó thức giấc sao? Giờ có lấy cồng chiêng gõ bên tai nó thì nó vẫn ngủ say như heo vậy!

Bữa tối xong xuôi, vừa lơ là một tí đã không thấy bóng dáng Lục Việt đâu. Tìm loạn một hồi không thành, đành phải trông cậy vào cái mũi vô cùng thính nhạy của Tống Vô Khuyết, kết quả đến chớ cũng chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

Tìm mãi, tìm mãi, cuối cùng Tống Tiểu Hoa nghĩ đến hầm rượu của Lục lão gia.

Cách đây hơn hai năm, từ lúc Tống Vô Khuyết được thưởng thức hương vị của rượu thì càng ngày càng đam mê. Còn Lục Thác không biết có phải vì không tìm được người uống cùng hay vì uống với người nhiều rồi hoặc giả đầu óc có vấn đề mà lúc nào cũng hứng thú ngồi uống rượu cùng chó.

Tửu lượng của Tống Vô Khuyết ngày càng khá, khẩu vị cũng ngày càng tinh tế, bèn cứ cách dăm ba ngày lại chui vào trong hầm rượu của Lục Thác uống mấy bình say đến hôm sau mới tỉnh. Thật đáng thương cho mấy bình rượu quý mà Lục Thác cất giữ bao năm không để gì đem ra cho người khác thấy, đa phần đều chui hết vào bụng chó...

Tống Tiểu Hoa chạy đến hầm rượu với hy vọng nó không bị say quá. Ông trời có mắt thương tình, Tống Vô Khuyết cũng vẫn tỉnh táo, vì dưới chân nó chỉ có mỗi cái bình rỗng...

Ông trời hôm nay vui vẻ lạ thường, chiếu cố đặc biệt đến người không bao giờ đối đầu với ông là Tống Tiểu Hoa, để nàng thấy Lục Việt sau bao vất vả tìm kiếm bất thành của mọi người.

Chỉ có điều con khi con lúc nào cũng luôn chân luôn tay không ngồi yên một lúc là Lục Việt đã biến thành chú mèo say bất tỉnh nhân sự, mép đầy bọt dãi.

Trông thấy tên tiểu khắc tinh đang ngủ ngon lành trên bình rượu lớn, Tống Tiểu Hoa ngửa mặt lên trời khóc than...

Nhưng dù có rầu rĩ tức giận thế nào đi chăng nữa thì bây giờ cũng chẳng có cơ hội phát tiết với cậu nhóc, nàng đành phải hít một hơi thật sâu, cúi xuống bế con lên.

Từ sau khi Lục Việt biết nói, có thể biểu đạt suy nghĩ của mình, liền đưa ra yêu cầu rõ ràng và duy nhất đối với cách ăn mặc của mình, đó là màu đỏ. Áo đỏ, quần đỏ, tất đỏ, giày đỏ, mũ đỏ, tóm lại từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới chỉ có một màu, mà còn mãi là màu đỏ làm người khác chói mắt, nhức mắt mới được.

Tống Tiểu Hoa từng kiên nhẫn muốn thay đổi sở thích đó của nó, đầu sao một đứa bé trai thích màu sắc sặc sỡ cũng chẳng phải là việc gì hay ho. Lúc còn nhỏ thì không sao, sau này lớn lên thì biết làm thế nào, suốt ngày mặc một cây đồ lòe lòẹt đi khắp phố thị hay sao? Nhưng sau bao lần cố gắng đều bị thái độ vô cùng kiên quyết thà cời chuồng chứ quyết không thỏa hiệp của Lục Việt làm cho đầu hàng, câu nói của Lục Tử Kỳ làm Tống Tiểu Hoa cuối cùng cũng chấp nhận:

-Dao Dao, cho dù có thích màu đỏ đến đâu đi chẳng nữa thì cũng vẫn còn hơn là thích màu đen của cái sừng trâu? Nàng nghĩ mà xem, cảm sừng...

Trước mắt thằng nhóc đỏ này đã biến nốt cả gương mặt của nó thành màu đỏ rồi, nhất là cái mũi, cứ như quả anh đào chín đỏ.

Tống Tiểu Hoa thấy vậy vừa tức giận vừa buồn cười, khẽ véo cái mũi cậu bé, rồi lau bọt chảy ra từ mép nó.

Không biết có phải cảm nhận được có ai động vào, Lục Việt bỗng mở mắt, tròn xoe nhìn một lúc không chớp, đột nhiên lông mày nhăn lại, rướn lên ra chiều rất tức giận, ngoạc mồm ra khóc oa oa:

-Cướp rượu! Đi! –Đồng thời giãy giụa đạp một cái, chỉ nghe thấy bốn tiếng liên tiếp “a”, “bịch”, “ay ôi”, “ăng ăng”, lúc trầm lúc bổng...

Tống Tiểu Hoa không kịp đề phòng, chân đứng không vững loạng choạng ngã sang bên phải, trán va luôn vào miệng bình rượu mà vừa nãy Tống Vô Khuyết mở ra. Tống Vô Khuyết thấy thế vội vàng lấy chân ôm

bình rượu lăn sang một bên để tránh xa hai mẹ con oan gia này cho khỏi bị vạ lây....

Lục Tử Kỳ vừa nghe Tống Tiểu Hoa phẫn nộ kể tội vừa buồn cười:

-Không ngờ thằng nhóc nhản nhờ suốt ngày này lại nóng tính vậy, bây giờ vẫn chưa tỉnh ư?

-Đại phu đến khám rồi, nói là mới uống có một ngụm không đáng ngại nhưng vì còn quá nhỏ, lại là uống lần đầu nên phải đến trưa mai mới tỉnh hẳn được. Đã cho nó uống canh giải rượu theo đơn kê rồi, ngủ một giấc dậy chắc không sao.

-Ồ... -Khẽ gạt đầu, cố nhịn, nhưng cuối cùng chịu không nổi, Lục Tử Kỳ cười phá lên: -Thực ra cái này cũng không trách Việt Nhi được, nó say rồi mà, nên làm gì đâu có ý thức được. Hơn nữa, ai bảo nàng đứng không vững cơ? Nếu không làm sao một đứa trẻ mới bằng này có hề làm nàng ngã được?

Tống Tiểu Hoa tức điên người, nhảy dựng lên tóm lấy cổ Lục Tử Kỳ, nghe răng giống quỷ hút máu. Lục Tử Kỳ cười tránh né, ngón tay khẽ gạt mấy sợi tóc lòa sòa trước trán nàng, giọng nhẹ nhàng:

-Được rồi, được rồi, đừng ồn ào, để ta xem vết thương của nàng còn đau không?

Sự dịu dàng của chàng là điểm yếu của nàng, lần nào cũng vậy...

Thế là con quỷ hút máu hung hãn lại biến thành thê tử nhu mì hiền thực, xoay người nhỏ nhẹ:

-Đau lắm, còn đau lắm...

Nhìn kỹ dưới ánh đèn, trên chiếc trính trắng mịn quả thật có một vết thâm xanh to bằng đồng xu, sờ lên cảm giác gợn cục, xem ra lúc đó bị cộc rất mạnh.

-Xoa rượu thuốc lên chưa?

-Chưa, vừa phải xoa vừa phải bóp đau lắm, không bôi đâu.

-Như thế mới khỏi nhanh được!

-Thiếp mặc kệ, không bôi đâu.

-Thế thì giờ nàng đừng kêu nữa.

-Chàng đúng là vô lương tâm mà, tất cả đều do con của chàng hại thiếp, chàng phải chịu trách nhiệm!

-Việt Nhi đâu phải con của một mình ta.

-Ai bảo nó mang họ chàng? Hơn nữa thiếp là một người phụ nữ đức hạnh dịu dàng nhân nhĩn, thế nên những tính xấu đó của nó là di truyền từ chàng!

Lục Tử Kỳ lấy đầu ngón tay khẽ chạm nhẹ lên vết sưng:

-Nàng còn có thể mặt dày hơn thế nữa.

Tống Tiểu Hoa ngoác mồm ra ăn vạ:

-Chàng phải chịu trách nhiệm, chàng phải bồi thường cho thiếp!

Lục Tử Kỳ cười ấm áp:

-Không vấn đề gì, đưa Việt Nhi về phòng trước đi đã.

Tống Tiểu Hoa hết giận, vui mừng:

-Được thôi!

Sau khi đưa Lục Việt cho bà vú chăm sóc, Tống Tiểu Hoa phi nhanh về phòng thì thấy Lục Tử Kỳ đang cầm bút viết chữ.

Lại gần nhìn, trên giấy đã có bốn chữ to:

“Tử sắc tài khí.”

Tống Tiểu Hoa than thở:

-Xem ra, thiếp đã coi thường con trai bảo bối của thiếp rồi!

Lục Tử Kỳ gác bút:

-Sao nàng lại nói vậy?

-Vốn tưởng rằng nó chỉ là đứa háo sắc tham tiền, không ngờ ngoài ham mê tử sắc tiền tài ra nó còn là thùng thuốc nổ dễ nổi nóng nữa.

Lục Tử Kỳ lắc đầu cười vang:

-Thực ra ta lại nghĩ rằng, trong một con người phải cùng lúc có bốn thứ đó mới đúng. Nên biết là, tự cố chí kim, vô tử bất thành lễ, bao nhiêu tuyệt cú thiên cổ, bao nhiêu mối hữu hảo thâm giao đều không thể tách rời ly rợ. Tướng mạo con người tuy chỉ là cái bề ngoài, là gió thoảng mây trôi, nhưng nếu thế gian này không có mỹ sắc thì sẽ giảm đi rất nhiều hứng thú được ngắm nhìn, giảm đi những lời tốt đẹp khi lần đầu gặp gỡ đã tình trong như đã mặt ngoài còn e. Đây gọi là người chết vì tiền, chim chết vì mồi. Theo đuổi lợi ích cá nhân là bản tính vốn có của con người, chính vì thế con người mới có mục tiêu để phấn đấu, chỉ khi nào gia đình sung túc thì quốc gia mới thịnh vượng được. Còn trong tim mọi người đều ẩn giấu một niềm tự hào, gặp khó khăn không lảng tránh, gặp chuyện xấu dám đấu tranh không lùi bước, thì mới làm cho đất nước trường tồn. Chỉ cần uống

rượu mà không làm lỡ việc, háo sắc nhưng biết tiết chế bản thân, tham tiền nhưng có phương pháp, không nóng giận vô cớ, thế mới là nam nhi thực thụ!

Con người chàng cũng giống như chữ viết của mình, có một phong thái vô cùng đạo mạo, làm Tống Tiểu Hoa thích đến chết đi sống lại, nhưng không biết vì sao vẫn có cảm giác sợ hãi và lo lắng khó tả.

-Dù sao thì lúc nào chàng cũng tìm được lý do hợp lý cho con trai của mình dù nó làm gì đi nữa, sau đó lại tâng nó lên tận mây xanh. Người ta thường nói, mẹ hiền thì con sẽ hư, theo thiếp thấy, nhà ta thì đúng là có một đứa như vậy đấy. –Tống Tiểu Hoa ngồi lên đùi Lục Tử Kỳ, cầm bút viết một cách không chú tâm: -Đông Thanh, hôm nay Nguyên Hạo hỏi thiếp một câu.

Hình như không chịu nổi mấy nét chữ nguệch ngoạc, Lục Tử Kỳ nắm lấy tay cầm bút của nàng, viết lên giấy từng nét chắc chắn:

-Gì vậy?

Lúc đó, nàng đi trước, Nguyên Hạo đi sau, bãi cỏ thoang thoang hương thơm dễ chịu.

-Ta còn nhớ, nàng từng nói với ta, nàng đến từ một nơi rất xa.

Giọng Nguyên Hạo từ tốn nhưng làm Tống Tiểu Hoa bỗng nhiên đứng lặng, dừng bước, xoay người nhìn vào khuôn mặt tươi cười như xưa, rồi quyết định giả vờ ngạc nhiên không thừa nhận:

-Ta nói thế bao giờ? Ồ, Bắc Nhai cách đây khá xa mà!

Hơi sững lại, Nguyên Hạo cười khẽ lắc đầu:

-Là ta nhớ nhầm rồi chăng!

Do dự giây lát, Tống Tiểu Hoa đành hỏi:

-Nguyên Hạo, huynh muốn nói điều gì đúng không?

Ánh mắt hướng về cuối đồng cỏ, Nguyên Hạo chậm rãi:

-Ta chỉ muốn biết, nếu nàng không phải là con dân Đại Tống thì nàng có quan tâm đến sự tồn vong của Đại Tống không?

Tống Tiểu Hoa không hiểu, cố gắng cười khan:

-Quốc gia hưng vong là trách nhiệm của bĩ phu, vì thế chưa đến lượt một bĩ nữ như ta phải lo nghĩ.

Bĩ nữ...

Nguyên Hạo sững lại, liền sau đó cười sáng khoái, làm ánh sáng trên bầu trời cũng phải hổ thẹn vì kém sắc.

Tống Tiểu Hoa thầm nuốt nước bọt, cố gắng trấn an trái tim đào hoa của mình, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt cong cong của chàng ta:

-Thực ra, ta không hề lo lắng đến việc Đại Tống sẽ ra sao, điều mà ta lo lắng mãi mãi chỉ là một người, à không, ba người và một chú chó.

Là một vị khách vượt thời gian, nàng thật sự không quan trọng lắm khái niệm quốc gia, dù sao đối với nàng, bất luận là nước Liêu, nước Hạ, hay nước Tống thì tương lai đều thuộc về một nơi, đó là Trung Quốc.

Sự tranh giành bây giờ, thậm chí sự diệt vong của triều Tống mấy chục năm sau, hay hơn trăm năm sau đều là bước đi tất yếu của lịch sử mà thôi. Vì thế, những nước bị gọi là ngoại bang đối đầu với Tống không thể làm Tống Tiểu Hoa trỗi dậy mối thù dân tộc.

Thế nhưng, Lục Tử Kỳ không hề nghĩ vậy.

Chàng là con cháu Lục gia trung nghĩa, chàng là mệnh quan triều đình được hưởng phước lộc vua ban, con đường quan lộc của chàng có gánh nặng mà đại huynh đã hy sinh bản thân mình để trao lại, chàng quyết chí lấy tài năng dũng khí của mình để an bang định quốc...

Tống Tiểu Hoa không lo lắng cho sự hưng thịnh của quốc gia nhưng nàng lo lắng cho Lục Tử Kỳ. Vì thế phàm là cái gì Lục Tử Kỳ quan tâm thì nàng cũng quan tâm. Huống hồ, cả Lục Lăng và Lục Việt đều sinh ra trong thời đại này, đương nhiên sẽ tham gia vào tiến trình lịch sử. Thậm chí Tống Vô Khuyết cũng không phải là ngoại lệ, cái đó gọi là sống làm chó Đại Tống, chết cũng làm ma Đại Tống...

Đã là người một nhà thì đương nhiên nên cùng tiến cùng lui.

Nguyên Hạo thấy nàng trả lời như vậy thì không nói gì cả, chỉ gật đầu cười rồi tiến lên phía trước một bước, để lại phía sau bóng dáng phiêu phiêu như gió.

Hai nước Tống – Hạ gần đây thường xuyên xô sát, mâu thuẫn có chiều hướng ngày càng gia tăng, tự nhiên Nguyên Hạo lại vứt bỏ tất cả chạy đến nơi này thư thái giết thời gian, điều đó quả thật không bình thường cho lắm. Chàng và Lục Tử Kỳ mỗi người phò một chủ, vừa là bạn vừa là thù, tuyệt đối không thể thoải mái với nhau như bề ngoài thường thấy. Có điều gì ẩn giấu bên trong, Tống Tiểu Hoa không đoán ra được.

Tuy nàng hay lui tới chuyện trò trà nước với gia quyến các quan lại trong triều, còn cố ý để tâm tình hình chính sự, cũng hiểu được vài phần cục diện bây giờ, nhưng đó chỉ là những thứ rất nhỏ, không thể nhìn rõ được chân tướng bên trong.

Nếu hai nước thực sự giao chiến thì nàng và Nguyên Hạo sẽ trở thành kẻ thù của nhau sao...

-Dao Dao, tóm lại huynh ấy đã hỏi gì nàng thế?

Tiếng gọi khê của Lục Tử Kỳ làm Tống Tiểu Hoa đang ngồi ngây ra một cách vô thức bỗng hoàn hồn trở lại:

-Huynh ấy nói... Đông Thanh, có phải chúng ta sẽ gia tranh với nước Hạ?

-Huynh ấy nói với nàng vậy sao?

-Đâu có, đâu có, là thiếp đoán mò thôi.

-Từ xưa đến nay nàng vốn không quan tâm đến chính sự cơ mà? –Lục Tử Kỳ hơi dừng lại, khước môi lập tức cong lên, cánh tay siết mạnh vào eo nàng: -Chẳng lẽ là vì huynh ấy ư?

Tống Tiểu Hoa thở mạnh, giã giụa:

-Thiếp chỉ nói thế thôi, chàng đúng là hay ghen!

Khê nói lỏng, Lục Tử Kỳ hôn lên má nàng:

-Tống và Hạ, dù là thế lực hay thời điểm, vốn đều không thể mãi mãi giao hảo. Ta và huynh ấy cũng vậy. Dao Dao, nếu cuộc giao tranh này không thể tránh khỏi, thì nàng cũng đừng quá buồn. Có những lúc, chúng ta đành phải vứt bỏ tình cảm cá nhân, nàng hiểu không?

Tống Tiểu Hoa xoay người lại, dựa đầu vào vai chàng:

-Thiếp hiểu, thiếp hiểu. Vậy chàng cũng đừng buồn. Thiếp biết, chàng và huynh ấy chỉ hận rằng gặp nhau quá muộn, đã ý hợp tâm đầu, một khi trở mặt thì sẽ rất đau lòng, thậm chí thân hình sẽ tiêu tụy gầy gò...

Lục Tử Kỳ đỡ khóc đỡ cười, nghẹn họng không nói được lời nào...

Nhưng trong lòng chàng vô cùng cảm động.

Dùng cái cách pha trò này để an ủi người khác, chỉ có thể là nàng mới nghĩ ra được.

Lý Nguyên Hạo đến Biện Lương lần này, bề ngoài là để yết kiến Thánh thượng, thực chất là muốn phân tán sự chú ý của triều đình.

Hôm đó Lục Tử Kỳ bãi châu về, định bước vào nhà thì bỗng nghe tiếng ai đó gọi, giọng nói rất quen thuộc. Nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một tà áo xanh lam. Phản ứng đầu tiên của chàng là muốn cầm bình rượu đập vào đầu kẻ đó để trả mối thù “kiêng kỵ ba tháng”, cũng từ giây phút ấy mới biết hóa ra mình là người thù dai...

Chàng mời khách vào phủ, hàn huyên chuyện cũ, mọi người cùng nhau vui vẻ.

Lục Tử Kỳ thức suốt đêm thảo ra một bản tấu chương, ghi chép lại những chuyện xảy ra năm đó tại Bắc Nhai, để ngày hôm sau dâng lên Hoàng thượng trong buổi chiều sớm. Lấy lý do “tuy không cố ý che giấu, nhưng cuối cùng vẫn chưa chủ động bẩm báo” xin Hoàng thượng giáng tội.

May mà lúc đó hai nước Tống – Hạ vẫn là hữu bang, lại thêm Hoàng thượng lúc nào cũng tin tưởng vào chàng, nên không những không giáng tội mà còn hạ lệnh cho chàng phụ trách tháp tùng Lý Nguyên Hạo những ngày ở kinh thành.

Bấy giờ mới gọi là đã hóa giải được một mối lo trong lòng.

Nếu không phải đã xử lý kịp thời hẳn là bây giờ chàng sẽ rất đau đầu với việc một mình che giấu chuyện Thái tử nước Hạ vừa đến kinh thành đã chạy đến Lục phủ. Dù chàng không làm gì để phải hổ thẹn, nhưng nhất định không tránh khỏi miệng lưỡi của những kẻ tâm địa xấu xa, nhằm nhe lấy đó làm cớ bắt bẻ.

Và hơn mười ngày nay, Lý Nguyên Hạo rõ ràng chỉ đi thăm thú cảnh vật, không hề dấn động tới quốc sự.

Chiến sự nơi biên ải, vừa động vào đã bùng nổ, mấy chục vạn tướng sĩ chuẩn bị gươm đao chờ thời cơ, hai nước đang trong trạng thái cảnh giới cao độ. Giữa hoàn cảnh đó, thân là thái tử một nước, là chủ soái quân đội, sao Nguyên Hạo lại tự mình dấn thân vào trung tâm đầu não của kẻ địch?

Là vì muốn làm tê liệt đối thủ, muốn thể hiện mình đã cầm chắc phần thắng, hay là vì ý đồ gì khác?

Bất luận là vì gì thù đúng như cảm giác của ba năm trước đây, lúc chia tay, sẽ không còn nữa những đối đãi thật lòng, những phút giây chút bầu tâm sự...

Nén nỗi buồn trong lòng, Lục Tử Kỳ ôm Tống Tiểu Hoa:

-Phải rồi, Dao Dao, Hoắc Nam gửi thư tới nói Tiểu Hàm tháng trước đã sinh con gái.

-Thật ư? Wow! Hai người đó chắc chắn là sinh ra một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần!

-Không bao lâu nữa Tiểu Hàm sẽ đưa con về một chuyến, đến lúc đó nàng sẽ biết.

-Đông Thanh...

-Hả?

-Chàng có muốn có con gái không?

-Không muốn.

-Vì sao? Chàng trọng nam khinh nữ!

-Đương nhiên không phải thế, nàng quên rồi ư? Nàng từng nói không muốn sinh con nữa mà.

-Thiếp hối hận rồi.

-Vẫn không nên thì hơn, nỗi đau đó nàng chịu một lần là đủ rồi.

-Không sao, thiếp nghe các cụ nói, chỉ có con so là đau và phải mất sức thôi, còn sau đó nếu sinh tiếp thì giống như đeo cái xích trên da bụng ấy... gì nhỉ... giống như kim khâu vào vậy, đến lúc đó tháo chỉ ra, rút một cái, em bé sẽ chui khỏi bụng mẹ luôn.

-... Cái này là ai nói với nàng vậy? Toàn là lừa gạt thôi!

-Không nghĩ nhiều nữa, tóm lại thiếp muốn có con gái! Thiếp sắp bị thằng tiểu khắc tinh làm cho tức chết rồi, thiếp cần một đứa con thật tình cảm!

-Nàng không hối hận chứ?

-Không hối hận! Hơn nữa, người ta thường nói, con gái là người tình kiếp trước của cha, giờ thiếp tìm cho chàng người tình ngày xưa, chàng sẽ vui lắm đấy!

-... Cái này lại là bậc trưởng bối nào nói với nàng vậy? Rốt cuộc là ai, ngày mai ta sẽ đi tìm người nọ để nói chuyện rõ ràng.

-Không nói cho chàng biết!

Bế Tống Tiểu Hoa đang nở nụ cười ranh mãnh lên giường, Lục Tử Kỳ trút bỏ lớp áo mỏng, để lộ khuôn ngực rắn chắc, đường cong dẻo dai và cả vẻ đặc ý. Chàng khẽ phủ mình lên cơ thể nóng bỏng đang rạo rức kia, nhẹ nhàng từng chút khơi gợi.

Tống Tiểu Hoa vừa kêu khẽ, vừa đưa tay tháo chiếc trâm cài trên tóc chàng, những lọn tóc đen nhánh buông xuống vai và lưng, sóng sánh dập dềnh, làm cho khuôn mặt tựa châu ngọc thêm phần mê hoặc.

-Đông Thanh, chàng là của thiệp, dù cho tất cả người tình kiếp trước, kiếp trước nữa, hay tám kiếp của chàng có đến đây cũng không cướp được chàng đi.

-...

Ngày hôm sau, khi Tống Tiểu Hoa dọn dẹp phòng, phát hiện ra trên tờ giấy tối hôm trước có mấy chữ như chẳng liên quan gì đến nhau:

“Tây Bắc, Thái y, Bút tích.”

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 19

Typen: ngocanh0112

Màn đêm buông xuống, dòng Biện Hà mềm mại như một dải lụa trắng cắt ngang thành Biện Lương làm hai nửa Đông và Tây. Hai bên bờ sông, người người chen chúc, tiếng rao của những sạp hàng âm ỉ. Trên mặt sông, từng chiếc thuyền sặc sỡ nối đuôi nhau hòa trong tiếng đàn ca sáo nhị của cuộc sống xa xỉ về đêm.

Lúc này, vô số ánh mắt đang tập trung vào một nơi, hoặc là ngưỡng mộ, hoặc là thương thức, hoặc là kinh ngạc hay chỉ là tò mò muốn biết chuyện gì đang xảy ra...

Một chiếc thuyền gỗ nhỏ hết sức mộc mạc, không có mái che, không có mái chèo, cũng chẳng có phu thuyền, cứ thế nhẹ nhàng trôi theo dòng nước giữa rừng đèn hoa rực rỡ sắc màu.

Hai người một ngồi một đứng trên thuyền chính là tâm điểm của mọi ánh nhìn, cũng áo dài tay rộng, cũng khí chất phi phàm, cũng tài mạo song toàn. Tiếng đàn tiếng sáo bay lượn trên không trung một tung một hứng, lúc thì uốn lượn dưới thấp, lúc thì cao vút trên mây, làm lu mờ mọi nhạc cụ xung quanh, phá tan tiếng huyền não trên trần thế.

Đến phút cuối, tiếng sáo vút cao, tiếng đàn theo sau, tưởng chừng như sắp đứt dây, như đoạn hơi thổi, rồi đột nhiên dừng lại.

Sau vài giây tĩnh lặng, có người vỗ tay, có người cảm thán, có người ngợi khen, thậm chí có cả người ngồi im hồi tưởng lại. Còn hai người đó

đồng thanh cười vang, rồi lập tức ngồi đối mặt nhau, thưởng trà ngắm cảnh, dường như không thấy mọi thứ vừa xảy ra quanh mình.

- Lục huynh, xin lấy trà thay rượu chúc mừng ta và huynh đã hoàn thành bản hợp tấu một cách hoàn chỉnh!

- Nguyên huynh, mời!

- Thật không ngờ Lục huynh thân là quan văn mà tiếng đàn lại đánh thép mãnh liệt đến vậy.

- Có lẽ là vì Đại Tổng ta muốn đề cao văn chương để hy vọng lấy lễ nghĩa trị thiên hạ. Còn như, nếu có kẻ nào dùng võ lực mạo phạm đến bờ cõi nước ta thì dù sức thú sinh trời gà không chặt cũng quyết không lùi nửa bước. Thân có thể bị hủy diệt, nhưng hồn không thể tiêu tan, dù cho vó ngựa sắt xâm phạm lãnh thổ nước ta thì cũng không thể hủy diệt hồn đất nước.

Nguyên Hạo mỉm cười vân vê chiếc chén ngọc trong tay, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ e là chưa chắc.

Lục Tử Kỳ cũng đáp lại bằng nụ cười và giọng nói nhẹ nhàng như vậy:

- Nếu không ngại thì thử xem.

Đôi mắt xéch lên, lạnh lùng khinh khỉnh.

Khóe miệng cong cong, âm áp cương nghị.

Rồi lập tức, cùng nhau cười vang.

- Hôm nay Lục huynh cố ý mời ta đến đây hợp tấu một khúc nhạc, chắc là có dụng ý gì đặc biệt đây?

- Không có ý gì khác, chỉ là làm tròn bốn phận của chủ nhà mà thôi.

- Thời gian vừa qua Lục huynh quả đã làm tròn bốn phận chủ nhà rồi!

- Phụng mệnh Thánh thượng, nào dám lơ là?

- Xem ra, đã đến lúc ta phải đi gặp Hoàng đế để bày tỏ lòng biết ơn rồi.

- Nguyên huynh định rời khỏi đây ư?

- Chẳng phải là Lục huynh đang tiễn ta đó sao?

Lục Tử Kỳ chớp mắt nói:

- Còn nữa, chúc mừng.

Nguyên Hạo cảm thấy có chút ngạc nhiên:

- Mừng gì cơ chứ?

- Mừng có được Lân Nhi.

Nguyên Hạo nhìn chăm chăm:

- Gia Luật Bình ư? Sao huynh còn biết trước cả ta thế?

Lục Tử Kỳ thần nhiên nhìn lại:

- Vài ngày trước Vương phi sai người giao cho ta một phong thư.

- Lê nào từ trước tới giờ hai người đều...

- Không có. Từ lúc cáo biệt tại rừng cây... - Bỗng nhiên Lục Tử Kỳ mỉm cười: - Tin là tình hình lúc đó huynh đã rất tường tận. Từ đó về sau, đây là lần đầu tiên liên lạc, cũng là lần cuối cùng. Xuất phát từ lòng tôn trọng, nên thư Vương phi gửi không tiện đưa cho huynh xem, nhưng nội dung thư ta có thể nói hết, vì đây cũng là ý của Vương phi.

Ngừng một lát rồi chàng trầm giọng nói tiếp:

- “Lục công tử, Phụ vương lâm trọng bệnh tính mạng chỉ ngày một ngày hai, xin để phu quân ta mau chóng trở về. Gia Luật Bình tuyệt bút.”

Bàn tay cầm chén của Nguyên Hạo đột nhiên tái xanh:

- Thế là có ý gì?

- Hạ Vương đột nhiên lâm bệnh nặng, khó lòng cứu chữa. Vương phi bị băng huyết sau sinh, đã qua đời.

Hít một hơi thật sâu, Nguyên Hạo cố gắng lấy giọng bình tĩnh:

- Ta còn không biết gì cả mà sao huynh lại biết hết vậy?

- Tuy trong nước, Thái tử điện hạ là người có thể lực ta lớn, nhưng dù sao bây giờ cũng đang một thân một mình nơi đất khách quê người. Sự việc xảy ra đột ngột, những kẻ nhòm ngó ngôi vị hoàng đế nhân cơ hội này có thể dễ dàng nắm bắt triều chính, tai mắt của Thái tử điện hạ bị bưng bít cũng là điều đương nhiên. Còn về Lục mỗ... - Lục Tử Kỳ nhắc ấm trà lên rót đầy vào chén cho Nguyên Hạo: - Thái tử điện hạ có thể đặt tai mắt của mình tại triều đình ta thì ta cũng có thể làm vậy, thư của Vương phi được gửi đến bằng con đường này đây.

Từ từ nhấp từng ngụm trà ấm nóng cho đến hết, khi đặt chén xuống, thần thái Nguyên Hạo đã rất thoải mái, không còn chút gì hoang mang:

- Tin là tai mắt của huynh tình nguyện đem thư về là vì muốn huynh có thêm ưu thế mà dễ bề uy hiếp ta chứ chắc gì đã nói sự thật cho ta biết?

- Không sai, thực ra ta vốn định làm vậy. Thái tử điện hạ là một anh hùng có tài thao lược, người còn ở đây ngày nào thì ngày đó Đại Tổng ta còn không được yên. Dầu vậy việc người không thể kế vị ngai vàng, hoặc về nước cướp lại ngai vàng đều sẽ dẫn đến nước Hạ đại loạn. Nước người càng hỗn loạn thì nước ta càng có lợi. Thế nhưng sau khi suy đi tính lại và được sự chấp thuận của Hoàng thượng, ta đã không làm vậy. Ta từng nợ Công chúa một món nợ ân tình, hứa rằng bất cứ khi nào Công chúa yêu cầu, ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của nàng. Cho dù Công chúa đã trở thành Vương phi thì lời hứa đó vẫn còn nguyên giá trị. Chính vì lẽ ấy Công chúa mới mạo hiểm cầu cứu ta.

Lục Tử Kỳ hạ giọng, nhỏ mà rõ ràng:

- Giờ đây, Công chúa cầu xin ta cho phu quân nàng ấy được trở về để bảo vệ đứa con mới sinh của hai người.

Nguyên Hạo đột nhiên đứng dậy xoay người, đứng trước mũi thuyền hóng gió.

Bộ xiêm áo ưỡi ngựa màu đỏ rực rỡ kia, từ khi lấy ta nàng chưa từng mặc lại nó. Cùng biến mất với nó là tính cách nóng nảy của nàng. Từ nóng như lửa trở thành dịu dàng như nước, ẩn sau vẻ ngoài mềm mại uyển chuyển của nàng hẳn là một trái tim đã tan thành tro, máu đã lạnh thành băng. Ta không muốn thấy nàng như vậy, thà nàng cứ ngẩng cao đầu cười trên lưng ngựa, hất cằm lên cười châm biếm còn hơn cam chịu bị trói chặt trong cung cấm, miễn cưỡng cúi đầu cụp mắt hạ mình trước mặt ta. Vậy nhưng ta không thể thay đổi được nàng, dù chỉ là một chút.

Gia Luật Bình, ta lạnh nhạt với nàng như vậy, nàng có hận ta không? Vương phi của ta, nàng có lẽ hận ta...

Tà áo bay phấp phới, gió thu thổi xào xạc.

Lục Tử Kỳ im lặng thở dài, từ từ đổ ly trà nóng xuống dòng Biện Hà.

Một lúc lâu sau, Nguyên Hạo mới xoay người lại, vén vạt áo ngồi xuống, tự rót trà rồi tự uống, giọng nói vẫn trong vang như trước:

- Thực ra huynh không hoàn toàn vì lời hứa đó. Giờ đây bệnh tình của Thái hậu cũng không được lạc quan cho lắm, nên biết rằng tai mắt của ta cũng vẫn còn chút tác dụng.

Lục Tử Kỳ mỉm cười gật đầu:

- Chương thái y.

Như thế không có gì là ngạc nhiên, Nguyên Hạo hỏi luôn:

- Biết từ lúc nào vậy?

- Thật hồ thẹn, mấy ngày trước mới bắt đầu nghi ngờ.

- Có thể cho biết vì lẽ gì mà nghi ngờ không? Vì nghiêm túc mà nói, ông ấy chưa được gọi là tai mắt của ta.

- Chương Thái y chữa bệnh cho Thái hậu đã nhiều năm, làm việc cẩn trọng, một lòng trung thành, đương nhiên không thể bán đứng Thái hậu được. Chỉ có điều phu nhân của ông ấy không giỏi giữ bí mật, có những lúc không tránh khỏi hở ra một đôi câu, đấy gọi là người nói vô tình mà người nghe thì hữu ý.

- Cảm ơn đã chỉ dạy. Cho nên huynh cũng không mong muốn bên ta lâm vào cảnh hỗn loạn, vì một khi nó xảy ra, sẽ khó mà khống chế nổi cục diện. Thái hậu mới mất, không thích hợp cho việc xuất binh, đương nhiên phải đặt sự bình ổn lên hàng đầu.

Lục Tử Kỳ cười thoải mái”:

- Đúng thế. Lần này Thái tử điện hạ nhập cung cũng là vì muốn xác thực chuyện này. Nếu quả thực Đại Tổng ta muốn đấu với người thì chắc hẳn đã bắt người làm con tin, hay chí ít cũng là giam lỏng. Vì sao lần này lại để người tự do đi lại thậm chí còn động viên ban thưởng nhiều hơn, chỉ có thể là vì mong muốn không đến lúc bản cùng bất đắc dĩ thì sẽ không động binh đao.

Nguyên Hạo cũng thẳng thắn thừa nhận:

- Đúng vậy.

- Tiếc là, điều này ta biết hơi muộn... nhưng, huynh thực sự dám đem mình ra để đánh cược, không sợ ngộ nhỡ có chuyện xảy ra sao?

- Không có chuyện gì xảy ra đâu. Dù cho Thái hậu không sao thì người của huynh cũng không thể làm gì ta. Cùng lắm giữ lại vài ngày để thỏa hiệp tạm thời mà thôi.

Lục Tử Kỳ cười méo xệch.

Đúng thế, tạm thời. Trước vòng vây của cường địch, chỉ có thể lấy sự thái bình giả tạo tạm thời để kéo dài thời gian thêm vài ngày. Nếu có một ngày sự giả tạo đó bị vạch trần thì sẽ thế nào đây?...

Cả hai cùng uống trà, im lặng trong giây lát, Nguyên Hạo lại mở lời:

- Ngoài ra ta vẫn muốn thử xem, Lục đại nhân thực sự đứng ở đâu trong mắt Hoàng thượng.

- Ồ, kết quả ra sao?

- Không biết là may mắn hay bất hạnh, quân thần đều tin tưởng lẫn nhau.

Lục Tử Kỳ hướng mắt về phía Đông nghiêm túc hành lễ:

- Phúc dẫn đến họa!

- E là chưa chắc.

Nguyên Hạo nheo nheo mắt, bỗng nhiên nắm lấy cánh tay Lục Tử Kỳ.

Lục Tử Kỳ rướn mày, nhưng không hề nhúc nhích hay giằng co.

Đôi mắt nhỏ dài hơi cong lại, từ từ chuyển nắm tay thành chạm tay, hai ngón tay đưa nhẹ vào mạch, Nguyên Hạo hơi trầm ngâm:

- Bệnh dạ dày của Lục huynh đã đỡ nhiều rồi đấy!

Lục Tử Kỳ lắc đầu bất lực than thở:

- Đây là do mấy thang thuốc kỳ quái mà nên đấy. Phải rồi, còn chưa đa tạ Nguyên huynh, nếu không có đơn thuốc đó của Nguyên huynh thì Lục mỗ này e rằng đã ở dưới hoàng tuyền rồi.

Nguyên Hạo hứ một tiếng thu tay lại:

- Sớm biết thế lúc đầu không nên đưa cho huynh! – Chàng khẽ phải vạt áo nói tiếp: - Vốn vì đã có được thông tin mình cần biết nên chuẩn bị trở về liều một phen, nhưng không ngờ tình cảnh trước mắt lại trở nên như vậy... Cũng đành, chỉ là muộn mất vài năm mà thôi.

Lục Tử Kỳ mím môi, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại rất mạnh mẽ:

- Lúc nào cũng sẵn sàng nghênh tiếp.

Đôi mắt màu hổ phách của Nguyên Hạo bỗng nhiên chăm chú, rồi lập tức nghiêng đầu thả lỏng, nở một nụ cười bí hiểm. Tự nhiên Lục Tử Kỳ cảm thấy sắp có điều gì không hay xảy ra.

- Bây giờ trở lại câu chuyện lúc này, quần thần tin tưởng lẫn nhau chưa chắc đã là may mắn. Vì e rằng vài ngày nữa huynh sẽ được gặp bạn tốt của mình rồi.

- ...

Trời đêm, một chú ngựa phi nhanh ra khỏi thành, tới con dốc cao, dây cương ghim vội, ngựa quay đầu lại, lập tức đứng vững.

Người ngồi trên lưng ngựa đưa tay gỡ chiếc áo choàng đen xuống, để lộ y sam màu xanh lam bên trong và gương mặt tuấn tú.

Phóng tầm mắt ra xa, cả Biện Hà với hàng vạn hộ gia đình đã tắt đèn chìm vào trong giấc ngủ, chỉ duy có bầu trời đầy sao và ánh trăng sáng đang âm thầm dõi mắt xuống nhân gian.

Phía Đông thành có một dinh cơ rộng lớn chìm vào trong bóng tối, toát lên vẻ bề thế nguy nga, đó chính là Lục phủ nơi trải qua ba thế hệ mà quyền lực vẫn không hề suy yếu.

Phía Đông Nam Lục phủ có một trang viên nhỏ bé gần như khuất bên trong tên là Niệm viên.

Trong trang viên có một gia đình năm thành viên, bốn người và một chó.

Để một chú chó trở thành thành viên trong nhà vốn là hành động không thể tưởng tượng nổi, nhưng với nàng thì đó là điều rất tự nhiên.

Lần này vào kinh chủ yếu xác định xem triều đình Tống thực hư thế nào, nhân tiện xem nàng sống có hạnh phúc không, chỉ là nhân tiện...

Nàng rất hạnh phúc, vì thế chàng ta cảm thấy được an ủi, nhưng cũng có chút đau lòng. Hạnh phúc của nàng không phải do chàng ta mang lại,

không liên quan gì đến chàng ta.

Lục Tử Kỳ mới là người tận hưởng tất cả tình yêu mà nàng dành cho và cũng chính là người đem lại tiếng cười suốt đời cho nàng, thế nhưng đó cũng lại là đối thủ của chàng ta.

Đúng thế, là đối thủ không phải là địch thủ. Tin rằng đó là quan điểm chung của hai người.

Ngày đầu tiên đến kinh thành, chàng ta liền đến riêng Lục phủ, là vì muốn thăm dò mức độ ăn ý giữa quân và thần mà thiên hạ vẫn ca tụng. Nếu quân thần họ nghi ngờ lẫn nhau thì chàng ta có thể nhân cơ hội làm suy giảm quyền lực của Lục Tử Kỳ, xóa đi một kẻ mạnh trong kế hoạch binh đao sắp tới, san bằng con đường chiến thắng. Huống hồ nếu vị quân chủ kia thực sự có hiềm nghi, Lục Tử Kỳ cũng không cần thiết phải hao tổn tâm tư vì hãn, đảng nào về sau cũng bị đem ra thí mạng, chi bằng bây giờ nhận thức rõ thời cuộc rút lui để bảo toàn kế sách.

Rời xa chốn quan trường đầy cạm bẫy mưu mô, với Lục Tử Kỳ và nàng mà nói cũng không phải là chuyện gì không tốt. Có lẽ, được tự do ngao du, biết đâu nụ cười của nàng sẽ càng rạng rỡ hơn.

Và Hoàng đế triều Tống cũng có chút thông minh, hiểu được đạo lý dùng người thì không thể nghi ngờ. Xem ra, Lục Tử Kỳ cũng được coi là đã tận trung với minh chủ. Nếu đã như vậy thì chàng ta có thể tiếp tục kế hoạch tiếp theo rồi.

Phỏng theo bút tích của Lục Tử Kỳ, chàng ta gửi cho tướng quân canh giữ biên ải Tây Bắc là Hoắc Nam một bức thư.

Trong thư chỉ ám chỉ một vài điều về việc triều đình có thể xảy ra biến cố, Hoàng thượng có ý hoài nghi Viên tướng quân, người đang nắm giữ binh quyền trong tay.

Đương nhiên Hoắc Nam sẽ viết thư hỏi lại tình hình, nhưng thư sẽ bị chặn giữa đường và hủy đi. Nếu mãi không thấy hồi âm, Hoắc Nam tất sẽ cho rằng Lục Tử Kỳ có điều gì kiêng kỵ không tiện hồi đáp, nên tạm thời đành thôi, thế nhưng tâm trạng lo lắng không yên trong lòng sẽ ngày càng chồng chất, đến cuối cùng bùng phát không thể kiểm soát được.

Kể từ khi Tống Thái Tổ dùng chính sách “mở tiệc rượu để thắt chặt binh quyền” đến nay, việc võ tướng nắm binh quyền trong tay là một điều đại kỵ của các hoàng đế đương triều. Lần này đội quân Tây Bắc có thể thay đổi luật lệ tiên triều, trong hai năm đã huấn luyện ra một đội quân tinh nhuệ dưới cờ “Viên gia quân”, trở thành hòn đá lớn cản con đường Nam tiến của Đại Hạ, tất cả đều do Lục Tử Kỳ ở trong triều đứng ra bảo đảm. Nhưng với tính cách kiên định của Lục Tử Kỳ mọi sự đều một mình cáng đáng, không đến lúc cấp bách vạn bất đắc dĩ thì sẽ không hé răng tiết lộ nửa lời.

Nếu như thế, người cầm quân lo lắng hoang mang ắt sẽ ảnh hưởng đến khí thế binh sĩ và sự sắp xếp trong quân kỳ, nếu muốn công phá nó chắc không phải việc khó.

Sau này nếu có truy ra, Hoắc Nam cũng sẽ không bán đứng Lục Tử Kỳ. Cứ cho là điều tra ra bức thư đó thì với tài năng của Lục Tử Kỳ và sự tín nhiệm của Hoàng thượng với huynh ấy chắc sẽ hóa giải được việc này.

Đây chính là kế sách chu toàn nhất, êm đềm nhất mà Lý Nguyên Hạo chàng ta có thể nghĩ ra được.

Chàng ta muốn mở mang giang sơn bờ cõi, lập lên đế nghiệp bất hủ. Chàng ta cũng sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ gia đình năm thành viên của nàng.

Có ai ngờ, trời không chiều lòng người, bỗng nhiên lại nảy ra biến cố như vậy, trong chốc lát làm rối loạn cả bàn cờ.

Nhưng, ông trời cũng không thể ngăn cản hồng đồ bá nghiệp của chàng ta. Đợi mọi sự qua đi, chàng ta tất sẽ Nam tiến, chiếm lấy Biện Hà.

Lục Tử Kỳ, hẹn ngày tái ngộ, còn nàng, mãi mãi không bao giờ gặp lại.

Lại khoác chiếc áo choàng lên người, quay đầu ngựa, giơ roi, tiếng vó gập gáp.

Cùng thời điểm đó, Lục Tử Kỳ cảm thấy hơi lo lắng, vì từ lúc nghe xong chuyện chàng kể, Tống Tiểu Hoa cứ giữ tâm trạng như bị sét đánh ngang tai, hai mắt không chớp miêng khẽ há cũng phải đến nửa tuần trà rồi không thay đổi.

- Dao Dao, nàng nói gì đi chứ!

- Dao Dao, nàng phản ứng gì đi có được không?

- Dao Dao, nàng đừng làm ta sợ, nếu tức giận quá có thể cắn ta mấy cái mà!

- Dao Dao, dù gì thì cũng phải kêu một tiếng chứ...

- Kêu...

- ...

Cuối cùng Tống Tiểu Hoa cũng thoát khỏi bộ dạng ngây ra như ngỗng đực, lắc lắc đầu:

- Nói thế nghĩa là vì thiếp nói cho chàng biết cái vòng tay của phu nhân Chương thái y không giống đồ được làm từ trung nguyên, nên chàng mới nghĩ ra rằng bà ấy có thể bị người nước Hạ mua chuộc? Và cũng vì thiếp nhắc đến bút tích trong cuốn sách Nguyên Hạo tặng thiếp không

giống với bút tích trong đơn thuốc nên chàng mới nghĩ ra huynh ấy có thể phỏng theo chữ của chàng để viết thư cho Hoắc Nam?

Cuối cùng Lục Tử Kỳ cũng thở phào nhẹ nhõm, từ tốn trả lời:

- Không sai. Chương gia bao đời hành nghề y ở Biện Hà, Chương thái y từ bé đã đam mê y thuật, ngày đêm nghiên cứu, e rằng cả đời cũng chưa từng bước chân ra khỏi ngoại thành. Phu nhân của ông ấy cơ bản cũng vậy, trong gia quyến cũng không có họ hàng thân thích vào Nam ra Bắc. Hai phu thê đều là dòng dõi quyền thế, ngọc ngà châu báu nhìn quen rồi, vật tầm thường chắc khó lọt vào mắt họ, chỉ có đồ của nước khác mới được họ ưa chuộng. Chương thái y chuyên phục vụ Thái hậu, tính tình nghiêm túc, cứng nhắc, rất ít người qua lại với ông ấy, vì vậy không thể có ai lại đi tìm những thứ đó về để nịnh phu nhân của ông ấy. Thế nên chỉ có một khả năng, có người muốn lấy thông tin về Thái hậu từ phu nhân của ông ấy, ngoài nước Hạ với con mắt nhòm ngó đầy tham vọng ra thì còn ai vào đây nữa? Còn về vấn đề bút tích, mỗi lần Hoắc Nam viết thư cho ta nhắc đến nhiều nhất vẫn là binh tình, thế nhưng lần gần đây nhất, lại chỉ nói đến những việc nhỏ trong nhà, không hề nhắc đến binh tình, quả thật rất kỳ lạ. Chiến sự nơi biên ải gấp gáp như vậy, đệ ấy tuyệt đối không thể chỉ quan tâm đến chuyện nhà mình. Làm như thế rất có thể là vì trong lòng có điều gì khó nói. Hơn hai năm nay, đệ ấy ở trong quân, ta ở trong triều, hai bên luôn luôn thẳng thắn với nhau, không hề che đậy. Bên này ta không hề có động thái gì khác biệt, nên thư đệ ấy gửi đến cho ta đáng lẽ không cần phải cẩn thận đề phòng đến vậy. Trì phi là đã biết được tin tức gì đó, mà tin này có đến tám chín phần là có dụng ý khác. Con người Hoắc Nam trông có vẻ lỗ mãng, nhưng thật ra rất cẩn trọng, với tình thế này, có thể khiến đệ ấy nghi ngờ hẳn phải là thứ từ chỗ ta đem đến, còn ta lại rõ ràng không hề làm gì cả. Vì vậy chắc chắn đã có người mạo danh ta, nói những lời không thực. Thường ta và đệ ấy toàn liên hệ với nhau qua thư, nếu muốn làm cho đệ ấy không nhận ra bất kể sai khác gì đương nhiên phải có người bắt chước bút tích cao siêu. Vừa có động cơ vừa có khả năng làm được việc này, trước

mắt chỉ có một người. Tiếc rằng ta phát hiện hơi muộn. Quân lính lâu lắm không có được tin tức chính xác, rất có thể đã bắt đầu không vững vàng. Dầu sao thì đội đại quân này cũng là một ngoại lệ của Đại Tổng ta, dù có đối đãi, ban thưởng thế nào cũng không tránh khỏi trong lòng binh sĩ có chút hoang mang lo lắng.

- ... Ừm... - Tổng Tiểu Hoa cảm thấy đầu hơi quay quay, khẽ gật rồi lại tiếp tục phấn khích: - Dù sao thì tóm lại là, vì có thiệp nên chàng mới nghĩ thông được tất cả những việc phức tạp đó, đúng không?

Lục Tử Kỳ không nhịn được khẽ cười:

- Đúng đúng đúng, công lao của nàng thật vĩ đại.

- Vậy cuối cùng thiệp đã giúp được chàng rồi đúng không?

- Đúng đúng đúng, nàng là trợ thủ đắc lực của ta, đỡ đần cả việc nhà lẫn việc nước.

- Woa! Không ngờ thiệp cũng có ngày này! Ha ha...

- ...

Chắc là nàng ấy bị... kích động quá đà chẳng...

Lục Tử Kỳ quyết định liều mạng nhắc nhở một lần nữa:

- Dao Dao, ngày mai ta phải lên đường rồi.

- Thiếp biết.

- Ta lên biên ải Tây Bắc, chắc phải mấy tháng sau mới quay về.

- Biết rồi!

Thấy Tống Tiểu Hoa vui vẻ đi ra, những lo âu dè dặt của Lục Tử Kỳ vỡ vụn như nhân bánh sủi cảo...

Ván cờ này của Lý Nguyên Hạo thật là cao minh, nếu không phải vì trùng hợp nội bộ nước Hạ lúc này có bạo loạn, thì kết cục thế nào rất khó nói.

Thái hậu bệnh nặng, một khi qua đời sẽ là quốc tang, ít nhất ba năm không được động binh đao. Hạ quốc nhân cơ hội này kéo đến xâm phạm, ép Đại Tống phải bồi thường, nhường đất, đến lúc đó, chỉ còn cách nhượng bộ, giương mắt lên nhìn tiền tài thất thoát, lãnh thổ chia cắt.

Vì thế, vốn định tháng sau đội quân Tây Bắc sẽ chủ động xuất binh giao chiến với đội quân nước Hạ, dù không thể phá vỡ chủ lực của chúng thì cũng ép chúng trong thời gian ngắn không thể xuất binh.

Nhưng đó chỉ là hạ sách.

Tộc người Đàng Hạng từ xưa đến nay rất hiếu chiến, thiện chiến, sức mạnh của đội kỵ binh không gì địch nổi. Viên gia quân tuy đã trải qua hai năm rèn luyện bước đầu gặt hái được thành công, nhưng sức chiến đấu vẫn còn non nớt. Hai bên giao tranh, dù có thắng, cũng phải trả giá rất đắt.

Người nhà binh, vũ khí hung ác, chẳng thể làm khác được.

Không đến bước đường cùng quyết không động binh đao. Nếu không sẽ có bao nhiêu máu tươi đổ xuống sa trường, bao nhiêu gia đình tan vỡ ly tán.

Có thể là ý trời, cuối cùng không xảy ra điều đó.

Nước Hạ cần thời gian để bình ổn nội tình, Đại Tống cần thời gian để tôi luyện tân binh, hai bên đều cần chuẩn bị chu đáo nhân lực vật lực, không thể xảy ra đại loạn được.

Chỉ có điều, để xoa dịu tình thế, Hoàng thượng quyết định lệnh cho chàng thay mặt triều đình ủng hộ Lý Nguyên Hạo lên ngôi kế vị, và chàng cũng cho rằng cần thiết phải gặp mặt tướng lĩnh biên ải Tây Bắc một lần nói cho rõ ngọn ngành, hóa giải mọi nghi ngờ.

Thế nên Lý Nguyên Hạo mới nói, quá được Hoàng thượng tin tưởng tín nhiệm cũng chưa chắc là điều hay.

Lúc nói điều này chàng ta còn nở nụ cười tinh quái.

Vốn định mời Nguyên hạo đến Niệm viên lần nữa, bày yến tiệc để tiễn biệt, chẳng ngờ Nguyên Hạo xua tay:

- Tấu phu nhân nếu biết vì ta mà huynh và nàng ấy phải xa cách trong một thời gian dài thì chắc chắn sẽ lấy đao chém ta mất. vì thế, huynh tự mình đối mặt thì hơn, yên tâm, ông trời sẽ phù hộ huynh.

Vốn cũng tưởng rằng với tính khí của Tống Tiểu Hoa nếu không gào khóc thì cũng giận dữ. Dù gì chàng cũng từng hứa sẽ không rời xa nàng nữa. Chẳng ngờ, sau khi biết tin nàng không có phản ứng gì mà xem ra còn vui mừng nữa.

Không lẽ trong lòng nàng ấy mình chẳng còn giá trị gì nữa sao? Thất vọng, quá thất vọng, vô cùng thất vọng...

Lục Tử Kỳ buồn bã đi dạo một vòng bên ngoài, lúc ăn cơm tâm trạng vui lên một chút giờ lại tiếp tục rầu rĩ.

Vừa đẩy cửa trang viên chàng bèn trông thấy cảnh tượng hỗn loạn, đám người hầu đi lại như mắc cửi, người bê hòm, người cầm hộp, ai nấy đều vội vã, cứ như thế sắp chuyển nhà đi lánh nạn.

Tống Vô Khuyết ngồi chồm hổm bên cửa nhà bếp miệng tha Lục Việt đang hoa chân múa tay loạn lên, một mắt nhìn vào trong bếp một mắt nhìn

ra sân, hết sức bận rộn.

Tiểu Hồng Hải Nhi giờ biến thành Tiểu Bạch Hải Nhi, khắp đầu, khắp mặt khắp thân đều là bụi trắng, hình như là bột mì?...

Lục Tử Kỳ đang không hiểu chuyện gì, chỉ nghe thấy tiếng quát vọng lại:

- Thằng tiểu quý, nếu con còn dám nghịch nữa, ta sẽ nhét con vào cái chum cho chết ngạt!

Đúng là bột mì trắng...

Lục Việt giãy giữa một hồi, vừa trông thấy Lục Tử Kỳ liền vội vàng gào lên:

- Cha, cứu! Mẹ, hư!

Lúc này Lục Lăng giơ hai tay chạy tới:

- Đệ đệ ngoan, đợi huynh và mẹ làm xong sủi cáo cho cha thì đệ sẽ được thả xuống. Mẹ không hư, mẹ thương đệ đệ nhất.

An ủi xong, thằng bé lại lao đến bên Lục Tử Kỳ:

- Cha, mẹ nói ngày mai cha phải đi đến một nơi rất xa, phải một thời gian sau mới về, nên đang cùng con làm sủi cáo cho cha, làm loại sủi cáo nhỏ xíu ấy.

Tượng trưng cho sự xa cách ngăn ngui...

Lục Tử Kỳ cảm động, cúi xuống ôm con, phúi lớp bột trắng trên mặt nó:

- Vậy chúng ta cùng làm sủi cáo được không?

- Được ạ!

Lục Việt thấy vậy càng vùng vẫy mạnh:

- Cha, hư! Ca ca, hư! Khuyết cũng hư!

- Tất cả những tên hư trên đời này cộng lại cũng không hư bằng con! Còn kêu nữa mẹ sẽ treo con lên cây cao cho làm điều luôn! – Tống Tiểu Hoa thò đầu ra tức giận buông một câu, cậu nhóc lúc này mới có vẻ im lặng một chút.

- Dao Dao, nàng đang...

Lục Tử Kỳ bước nhanh hai bước vào trong bếp, chỉ thấy trên bàn, trên án, khắp nơi đều là bột mì trắng, thậm chí trên đầu, trên mặt, trên người Tống Tiểu Hoa cũng bị dính bột.

Chàng đặt Lục Lăng xuống, nhin cười phải giúp nàng:

- Nàng cũng đừng vì chuyện ta sắp đi mà cả buổi lao tâm khổ tứ thế chứ?

- Đừng có mơ, đây là thằng tiểu quý gây ra đấy! Lại còn nói những lời này trước mặt con trai thật không biết xấu hổ!

Lục Tử Kỳ im lặng.

Thế giới này thay đổi nhanh thật, không biết từ lúc nào nàng lại trở thành người nghiêm túc đến vậy, còn chàng thì biến thành kẻ mặt dày không biết xấu hổ?

Khẽ ôm Tống Tiểu Hoa từ phía sau, chàng nhỏ nhẹ bên tai:

- Sợ gì chứ? Lăng Nhi còn nhỏ, chưa hiểu gì đâu.

Kết quả là Lục Lăng cất giọng lạnh lạnh buông một câu:

- Cha lại định thả nòng nọc vào chỗ mẹ chứ gì?

Lục Việt ở bên ngoài nghe thấy cũng hét theo:

- Cha, nòng nọc, mẹ, ao, đê đê!

Bạc làm cha mẹ:

- ...

Ăn xong sủi cảo, tạm biệt hai con xong xuôi, Lục Tử Kỳ trở về phòng:

- Vốn định sắp xếp nhiều đồ cho chàng mang theo sợ chàng không đủ dùng, nhưng nghĩ lại chàng đi vội vã, ngựa xe tùy tùng đều đơn giản chắc không thể mang nhiều thứ được. Hơn nữa nếu bị làm cho mệt quá thì đám binh sĩ sẽ cười chê. Để nam nhân của thiếp không bị mất mặt, nên cuối cùng thiếp đã giảm thiểu xuống còn cái tay nải nhỏ này, đựng những thứ thiết yếu chàng đã quen dùng, thêm hai quyển sách chàng đang xem dở, và cả vài đơn thuốc không được ngắt quãng, đã giao cho người hầu giữ rồi.

Tống Tiểu Hoa vừa dặn dò nóng thì cởi bớt áo, lạnh thì mặc thêm áo, vừa lấy ra một dải dây lưng:

- Còn nhớ cái này không? Món quà đầu tiên thiếp làm tặng chàng, từ hồi đó đến giờ vẫn đặt dưới đáy hòm làm kỷ niệm, vừa này thiếp đã khâu mấy sợi tóc của thiếp, Lăng Nhi, Việt Nhi và cả mấy sợi lông của Vô Khuyết vào đó, coi như cả nhà luôn ở bên chàng, theo chàng, bảo vệ chàng... - Nàng cúi đầu thắt dải dây lưng cho Lục Tử Kỳ: - Thiếp hiểu, việc quốc gia đại sự rất quan trọng, ai bảo nam nhân của thiếp có bản lĩnh cơ? Thiếp thà để chàng làm chú chim ưng bay lượn trên bầu trời còn hơn làm con chim nhỏ suốt ngày quần quanh trong nhà. Hơn nữa không có

nước làm sao có nhà? Đông Thanh, chàng xem, thiếp là một người cao thượng biết chừng nào!

Lục Tử Kỳ thấy trong lòng thật ấm áp và cảm động, cảm xúc đó len lỏi đến từng thớ thịt tỏa ra tay chân, lên trên mắt mày. Chàng dang tay ôm lấy, hít hà một cách tham lam cái mùi hương dịu nhẹ mà chỉ không lâu nữa thôi chàng sẽ phải tạm biệt nó:

- Dao Dao, xin lỗi nàng, ta đã thất hứa. Nhưng chắc chắn ta sẽ nhanh chóng trở về, vì những cái sủi cỏ nhỏ xíu vừa này ta đã ăn gần hết nửa nồi rồi.

- Thế thì đợi chàng trở về phải ăn hết cả nồi mì dài.

- Được.

Lúc này, trăng lên cao, gió thổi nhẹ, ánh nến lay động.

Chiếc rèm khê khàng buông xuống, trong phòng ngập tràn yêu thương.

Nhưng đêm đó, Tống Tiểu Hoa kiên quyết từ chối những con nòng nọc của Lục Tử Kỳ. Lý do là vì như thế trong lòng chàng mới có nỗi nhớ, mới nhanh chóng trở về bên nàng.

Tuy Lục Tử Kỳ đã thề rằng chỉ trong vòng ba tháng chàng sẽ ngoan ngoãn trở về bên cạnh phu nhân, nhưng Tống Tiểu Hoa vẫn giữ nguyên lập trường vững như bàn thạch của mình, lại còn giống như lão yêu trên núi võ võ vào má chàng, cười tinh quái:

- Ngoan nào, ngoan nào, chỉ cần chàng ngoan, lúc về sẽ có niềm vui bất ngờ dành cho chàng!

Thế là Lục Tử Kỳ chỉ còn nước nín lặng, nghẹn ngào nhìn trần nhà, buồn thương cho đám nòng nọc chưa kịp hiển thân đã vội chết thảm...

Thế nhưng thực tế đã chứng minh, lời của kẻ xấu bụng quả nhiên là không thể tin được. Vì Lục Tử Kỳ đi liền hai năm.

Sau khi Lý Nguyên Hạo trở về, tuy đã lấy lại được ngôi vị nhờ sự giúp đỡ của triều đình nhà Tống nhưng vì cái chết của Gia Luật Bình nên bị nước Liêu gây khó dễ. Vốn kết giao giờ xuất hiện rạn nứt, cục diện bỗng chốc thay đổi, với tình hình chuẩn bị hình thành thế “kiềng ba chân”, mỗi bên đều chỉ có thể thận trọng duy trì sự cân bằng mới, chỉ cần một chút lơ là sẽ rất dễ dẫn đến cuộc hỗn chiến giữa ba bên.

Trước tình hình này, triều đình cần một người có năng lực trấn áp được cục diện, làm chủ được tình thế, có tiếng nói trong binh lính, và đương nhiên nhiệm vụ này đã được đặt lên vai Lục Tử Kỳ.

Vì thế được lòng bề trên quá có lúc cũng không phải là điều hay...

Đợi đến khi mọi việc ổn thỏa đã là đầu thu của hai năm sau.

Biện Lương vẫn phồn hoa, Biện Hà vẫn tấp nập, hai con sư tử đá to trước cửa Lục phủ vẫn oai phong lẫm liệt như xưa.

Một dáng áo đen dừng lại trước cửa trong giây lát rồi lập tức xoay người rời đi, men theo con đường nhỏ đến phố An Dương, rồi rẽ vào con đường nhỏ khác, đi vài bước, bèn trông thấy cái cổng nhỏ nằm rất khuất tầm mắt.

Khóe miệng cong lên, chàng đẩy nhẹ, không nhúc nhích. Chàng hơi nhíu mày, định đẩy lần nữa, nhưng không ngờ cánh cửa đã được mở một cách nhẹ nhàng từ bên trong. Nụ cười trên môi càng đậm hơn, chàng nghiêng mình sang một bên.

Một cái đầu nhỏ với búi tóc cao thò ra, ngó nghiêng một cách cảnh giác rồi lại thụt vào, rất nhanh sau đó liền chui ra, trên tay bế một cô bé.

Mái tóc lơ thơ được thắt một cái nơ màu hồng, trang phục màu hồng, giày màu hồng, và cả gương mặt trắng hồng nhỏ xinh, đôi môi hồng đang ngậm ngón tay nhỏ xíu cũng hồng.

Cô bé đáng yêu làm người khác vừa gặp đã muốn ôm lấy thơm mấy cái này độ khoảng hơn một tuổi, đang nằm trong lòng đứa trẻ đỏ từ đầu đến chân như Hồng Hải Nhi. Lòng mi dài chớp chớp, đột nhiên cô bé trông thấy người mặc áo đen đứng bên cạnh, vẻ mặt không mấy thích thú:

- Nhị ca, người xấu!

Hồng Hải Nhi cũng chú ý đến người đang ngậy ra nhìn mình và muội muội, khóe miệng bên trái hơi nhếch lên, lộ vẻ tinh ranh:

- Niệm Nhi, chúng ta mặc kệ ông ấy! Huynh nói cho muội nghe, nam nhân là người hư nhất thế gian này, muội nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn, cẩn thận hơn nữa, đừng để họ lừa, họ bắt nạt. Đương nhiên đại ca và ta là ngoại lệ.

Đôi lông mày lá liễu nhạt của cô bé nhíu lại, hai tay bịt lấy tai:

- Chán!

- Được rồi, được rồi, nhị ca không nói nữa, Niệm Nhi đừng chán, ngoan nào.

- Niệm Nhi... Việt Nhi... - Nam tử quỳ xuống, bằng với “Hồng Hải Nhi”: - Con không nhận ra ta ư?

Khóe môi của “Hồng Hải Nhi” càng con lên hình vòng cung:

- Niệm Nhi, làm thế nào bây giờ?

- Bụp! – Một âm thanh vang lên.

Nam tử chưa kịp phản ứng đã thấy mặt mày sa sầm. Năm đấm nhỏ bé tuy không có lực mấy nhưng vì chưa kịp phòng bị nên rõ ràng là hơi đau.

Cô bé này chắc chắn là con gái của chàng, con gái của chàng và Dao Dao.

Hóa ra đây chính là niềm vui bất ngờ, con gái của chàng, chàng lại có một đứa con gái.

- Đệ đệ, đệ lại đưa muội muội trốn ra ngoài chơi rồi! Nếu mẹ mà biết được thì sẽ phiền lắm đấy! – Có tiếng chó sủa, tiếng đứa trẻ hơi gấp gáp.

Hồng Hải Nhi nhún vai ra chiều không quan tâm, thở dài:

- Chúng ta lại bị Vô Khuyết bán đứng rồi!

Cô bé cũng ôm đầu rầu rĩ thở dài theo.

Một đứa trẻ khôi ngô tuấn tú chừng mười tuổi cùng một chú chó đen to như sư tử từ trong đi ra, nhìn thấy người mặc áo đen thì dừng lại, nhìn kỹ, rồi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cậu bé đang định mở miệng, thì chú chó đen đã nhanh hơn một bước lao đến làm người kia ngã ngửa xuống đất...

- Lục Việt, con đúng là đồ tiểu quý, hôm nay không cho con một trận nên thân thì ta không mang họ ta nữa mà cùng họ với con!

- Đáng lẽ nàng phải mang họ đó từ lâu rồi.

Một giọng nói quen thuộc cất lên bên dưới chú chó to, pha chút bông đùa làm người thiếu phụ trẻ đang kéo váy chạy đến sững sờ dừng lại như bị điểm huyết.

Cậu bé khôi ngô cuối cùng nhận ra, hét to:

- Cha!

Hồng Hải Nhi hơi cứng miệng, đẩy về hoài nghi:

- Cha ư?

Cô bé con thì vẫn giữ gương mặt khó chịu:

- Cha là nam nhân, nên ghét nhất!

Còn thiếu phụ cuối cùng cũng khôi phục lại chức năng vận động, lao đến như tên, hét to:

- Vô Khuyết lui ra! – Rồi sau đó lại xô ngã nam nhân còn đang lồm cồm bò dậy: - Chàng là đồ đáng chết, cuối cùng cũng về nhà rồi sao?!

- Dao Dao, ta về rồi.

- ... Đông Thanh, Đông Thanh, đúng là chàng rồi, chàng về thật rồi...

- Là ta, ta về rồi đây.

Lúc này, ba đứa trẻ đang không hiểu chuyện gì đứng vây quanh nhìn nhau rồi đồng thanh nói:

- Nòng nọc nhỏ, vào ao đi.

Bậc làm cha mẹ lại như hai năm về trước:

- ...

Nhưng đêm đó, nòng nọc lại một lần nữa lại bị từ chối.

Vì Lục Tử Kỳ bị Tống Tiểu Hoa bắt xem “Nhật ký trưởng thành” của Niệm Niệm từ lúc mang thai đến bây giờ. Cái này hải đến hơn bảy trăm trang, ngoài ra còn có hơn ba trăm trang “Ký sự về muối thành nữa, nên cộng vào là hơn một nghìn trang, chắc là nòng nọc phải nhắm nhin ba đêm mất thôi...

- Dao Dao, Niệm Nhi chính là món quà bất ngờ mà nàng dành cho ta đúng không?

- Có hài lòng không?

- Hài lòng, hài lòng đến mức không thể hài lòng hơn được nữa! Nhưng sao trong những bức thư nhà trước đó nàng không nhắc gì đến?

- Đã nói là để cho chàng bất ngờ khi về mà, ai bảo chàng nói mà không giữ lời?!

- Được rồi, được rồi, là ta sai. Nhưng giờ ta đã về rồi, từ nay về sau sẽ ở bên con nhiều hơn, yêu thương con hơn, vì thế cũng không thể một lúc mà tìm hiểu hết được những gì ta đã bỏ lỡ đúng không?

- Thật sao? Nhưng nếu chàng không tìm hiểu trước thì không có cách nào gần gũi Niệm Nhi đâu, vì nó ghét tất cả những nam nhân khác trừ hai ca ca của nó.

- ... Nhưng ta là cha ruột của nó mà!

- Nó không quen chàng, trong mắt nó chàng là một đại thúc quái đản không tốt!

- ... Vậy nàng nói cho ta biết, rốt cuộc phải làm thế nào thì con gái yêu quý mới chịu chấp nhận ta?

- Chàng cứ đọc hết nhật ký đi thì biết.

- Ta không đợi được...

- Này! Chàng không đọc nhật ký thì thôi chứ, sao lại trèo lên giường thế?

- Ta muốn cùng nàng đắp chăn nói chuyện về con gái.

- Này, chàng đắp chăn thì đắp đi, sao lại cởi áo, sao còn giúp thiếp cởi, thiếp không có thói quen ngủ trần đâu!

- Dần dần sẽ thành quen thôi.

- Á! Không phải chàng nói là muốn nói chuyện về con gái ư, sao giờ lại...

- Có thể vừa làm vừa nói mà.

- Ừm... Chàng đúng là...

Ngọn đèn nhỏ đã tắt, chiếc rèm nhỏ đã buông.

Tương quan lịch sử chính thống:

Năm 1032, Lý Nguyên Hạo kế vị ngai vàng.

Năm 1033, Lưu thái hậu qua đời, Tống Nhân Tông nhậm chính.

Năm 1038, Lý Nguyên Hạo xưng đế, quốc hiệu Đại Hạ, sử gọi là Tây Hạ.

Năm 1039 – 1042, hai nước Tống Hạ xảy ra chiến tranh lần thứ ba, nước Tống ba lần đều thua.

Năm 1048, Lý Nguyên Hạo băng hà.

Tương quan lịch sử không chính thống:

Mùa hè năm 1033, Lục Niệm Niệm ra đời.

Mùa thu năm 1034, Lục Niệm Niệm lần đầu gặp mặt cha.

Mùa thu năm 1035, Lục Niệm Niệm không còn dùng năm đấm đối phó với người cha ra sức gần gũi con nữa.

Mùa xuân năm 1036, Lục Niệm Niệm không còn chau mày với người cha ra sức gần gũi con nữa.

Mùa thu năm 1037, Lục Niệm Niệm bắt đầu cảm thấy cha không phải là nam nhân đáng ghét.

Mùa xuân năm 1038, Lục Niệm Niệm chủ động thơm cha một cái, cha hai hàng lệ tuôn trào.

Mùa thu năm 1038, Lục Niệm Niệm, mẹ, ca ca và chó theo cha từ quan lui về ở ẩn, đến vùng Giang Nam tuyệt đẹp, tại đó tái ngộ với Hoắc thúc thúc, dì Tiểu Hàm, cùng cả một tỷ tỷ xinh đẹp lẫn đệ đệ đáng ghét đã tới đó từ trước...

MỘT NỬA YÊU THƯƠNG

Lập Thệ Thành Yêu

Chương 20: Ngoại Truyện: Ngô Tố Nguyên Hạo *

(Ngô tố là danh hiệu trước đây của Lý Nguyên Hạo, để chỉ ngôi vị quốc chủ Tây Hạ, theo cách gọi của người Đảng Hạng thì là “Ngô tốt”)

Type: lazy_nhi

1.

Lúc đó trời xanh, mây trắng, có biếc, nước trong, còn tôi mới mười sáu tuổi, là một tân nương lần đầu xuất giá.

Phu quân là đại tướng quân trong triều, dũng sĩ giỏi nhất Đại Hạ quốc.

Anh hùng là thế nhưng trong mắt tôi, chàng không hề có chút sát khí, tàn bạo của chốn sa trường đầy máu mà luôn cẩn thận chu đáo. Chàng thích nhẹ nhàng ôm tôi vào lồng ngực rắn chắc, khẽ khàng gọi tên tục của tôi:

-Diêu Nhi.

-

Thấy vẻ dịu dàng đến ngờ nghệch của chàng, tôi thường lấn tới, còn chàng chỉ cười hiền hậu chiều theo.

Được phu quân coi như báu vật hết sức mực chiều, tôi nghĩ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này.

Hôm đó, phu quân vừa thắng trận trở về, mang theo rất nhiều chiến lợi phẩm, trong đó có mấy bộ y phục của nam nhân nước Tống, trông rất tinh

tế và sang trọng. Tôi bè nổi hứng mặc vào và nhanh chóng chạy tới chỗ phu quân để chàng ngắm nhìn.

Đến nơi dạy và luyện võ của phu quân, vừa đi tôi vừa gọi to tên chàng.

Lại gần mới phát hiện, trên võ trường, ngoài phu quân và các tướng sĩ đang luyện tập còn có một nam nhan nữa.

Mọi người đều nói, tôi và phu quân đứng cạnh nhau trông như tiên đồng ngọc nữ.

Vẻ đẹp của tôi nổi tiếng khắp tộc người Đảng Hạng, nên đương nhiên dung mạo của phu quân cũng rất bắt mắt.

Vậy nhưng, so với nam nhân đứng bên cạnh, tôi phải thừa nhận rằng phu quân mình không đẹp bằng.

2.

Phu quân nói:

-Diêu Nhi, mau đến bái kiến Ngô tổ!

-

Tôi thì ngây người ra nên quên cả hành lễ.

Ngô tổ, đại vương của chúng tôi, vị hoàng đế đầu tiên của chúng tôi, nam nhân ưu tú nhất dân tộc Hoa Hạ, vị thần tối cao trong lòng chúng tôi.

Không ngờ lại hoàn mỹ đến vậy.

Nước da trắng sáng, cử chỉ nho nhã, giống như những thư sinh đọc sách là thơ bên đất Tống mà ngày trước tôi đã từng trông thấy khi tự ý chạy đến biên giới xem. Nhưng những thư sinh đó không ai có gương mặt hoàn

hảo đến từng đường nét và ánh mắt hút hồn người khác như thế. Nam nhân này trên mình đầy khí thế vương giả.

Thật không hổ danh là đại vương của chúng tôi, một đại vương vĩ đại.

Nhưng tôi không ngậy người vì những điều đó.

Mà vì ánh mắt người nhìn tôi.

Tuy chỉ trong khoảnh khắc, nhưng tôi chắc chắn ánh mắt đó ẩn chứa bao tâm trạng phức tạp, có cái gì đó ngạc nhiên, có cái gì đó mơ hồ, và có cả cái gì đó như đau lòng...

Vì sao?

Tôi chắc chắn đây là lần đầu tiên gặp người, và người cũng lần đầu tiên gặp tôi.

-Diêu Nhi, nàng sao vậy? Sao còn không xin Ngô tổ thứ tội! – Phu quân thấy tôi thất lễ trước mặt Hoàng thượng, vừa lo lắng vừa sợ hãi, kéo tôi quỳ xuống.

-

-Chỉ là chuyện nhỏ thôi, tướng quân không cần để tâm. – Giọng nói của người như tiếng suối nguồn, như gió trên thảo nguyên, thanh trong rất dễ nghe.

-

Người đỡ phu quân tôi đứng dậy, rồi lại đỡ tôi, nhìn tôi một lần nữa rồi đi.

Cách một lớp tay áo mỏng, ngón tay của người có lực nhưng hơi lạnh giá.

3.

Cuộc sống sau khi thành thân thật hạnh phúc, vui vẻ, ngày nào tôi cũng chạy nhảy trên thảo nguyên, hoặc sà vào lòng phu quân nũng nịu, cứ thế đã ba năm trôi qua.

Trong ba năm đó, phu quân đem quân đi đánh nước Tống, ba lần đánh là ba lần thắng, uy vũ ngút trời.

Thế nhưng có thịnh ắt có suy, không lâu sau đó, theo ý chỉ, phu quân tôi đã bị lôi ra trăm ngang lưng.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi tôi chưa kịp phản ứng gì, phu quân ôm hận mà chết, không để lại lời nào.

Tôi vội vã chạy ra pháp trường, nhưng chỉ kịp trông thấy thi thể phu quân, máu chàng nhuộm khắp không gian một màu đỏ vô tận.

Mắt phu quân vẫn chưa nhắm mà đang nhìn tôi, không phẫn nộ, không trách móc, chỉ tràn đầy yêu thương tiếc nuối. Tôi đọc được trong đó tấm chân tình không thể diễn tả bằng lời, giống như hàng nghìn ngày đêm trước kia chàng từng cẩn thận chu đáo ôm tôi vào lòng, lóng ngóng chạm vào tôi, ngờ nghệch gọi tên tôi:

-Diêu Nhi. Tiểu Diêu Nhi của ta...

-

Tôi không khóc, tôi đang nhìn chàng, không chớp mắt, tôi phải ghi nhớ.

Phu quân của tôi, hơn tôi mười hai tuổi, người đem cả sinh mạng mình để bảo vệ tôi, che chở cho tôi, đã chết như thế đó.

Tôi vào cung thăm Hoàng hậu, nàng là muội muội ruột thịt của phu quân tôi.

Sự việc kinh thiên động địa này đã làm sụp đổ một gia tộc quyền uy trong triều, cũng khiến bậc mẫu nghi thiên hạ này suy sụp.

Nàng không nói gì cả, cũng không rời lệ, chỉ nắm tay tôi thật chặt.

Thấy nàng có vẻ mất tinh thần, tự nhiên tôi cảm thấy thật bất lực, và cả chán ghét, mấy lần thử rút tay ra nhưng không rút được.

Đang lúc giằng co thì Ngô tổ đến, vị hoàng đế nắm trong tay quyền sinh sát đã đến.

Ba năm không gặp, dáng vẻ của người vẫn vậy, không có gì thay đổi, chỉ là thần thái trầm tĩnh hơn, lộ chút gì đó lạnh lùng tàn nhẫn.

Lần này tôi đã kịp thời hành lễ, phủ phục trên nền đất, tự xưng là thê tử của tội thân.

-Vậy nàng hãy ở trong cung với Hoàng hậu vài hôm!

-

Đầu tôi ong ong, cố lấy móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay để kiềm chế, đợi đến khi bình tĩnh lại thì chỉ thấy người lạnh lùng buông một câu như thế rồi đi.

Như thế người hoàn toàn không quen biết tôi.

4.

Những ngày trong cung buồn tẻ đến cô quạnh.

Thần sắc của Hoàng hậu vẫn vô định như thế không thay đổi. Còn Thái tử thì suốt ngày học võ cùng đám dũng sĩ, luôn miệng chém chém giết giết.

Tôi thấy nhàm chán nên thường dạo bộ một mình trong cung điện rộng lớn này.

Đêm nay, bỗng nhiên nghe thấy tiếng sáo.

Lần theo âm thanh véo von da diết, tôi đến một đình viện – khá nhỏ nằm ở nơi xa khuất, trước đình viện là một rừng trúc xanh mướt.

Gió đêm đầu thu đung đưa tà áo của người thổi sáo, tiếng sáo lam thanh nhã như muốn bay lên cung trăng.

Là người sao?

Tôi bỗng nhớ ra đã từng vô tình nghe mấy người trong cung nói chuyện, rằng lúc thiếu thời Ngô tổ rất thích một y phục của người nước Tống, đi du ngoạn khắp nơi, người thích y phục màu xanh lam.

Người nước Tống, khi lần đầu gặp mặt...

-Ai?

-

-Tham kiến Ngô tổ, làm phiên nhã hứng của Ngô tổ, mong người thứ tội.

-

-Thì ra là người, không ở lại chăm sóc cho Hoàng hậu, ra đây làm gì?

-

-Tội nhân nghe thấy tiếng sáo, nhất thời hiếu kỳ...

-

-Người có thể hiểu ư?

-

-Không ạ, chỉ là cảm thấy nó rất hay.

-

-Người thật thà đấy.

-

Giọng nói vốn lạnh lùng giờ lại trở nên ấm áp, tôi ngẩng đầu lên trông thấy đôi mắt nhỏ dài như lúc nào cũng xếch lên đang cong lại.

Người đang cười ư?

Hương rượu nhẹ đưa trong không khí, hóa ra là đã say.

Tôi bạo gan đứng dậy, tiến lên phía trước kéo khuỷu tay Ngô tổ:

-Ngô tổ, đêm dài gió lạnh, tội nhân dìu người về cung nghỉ ngơi!

-

Người nheo mắt nhìn tôi:

-Người có tội là phu quân của người, hẳn đã phải đền mạng, không liên lụy đến vợ con.

-

-Tạ ơn Ngô tổ khoan dung nhân từ.

-

Tôi sợ sệt cúi đầu, định phủ phục xuống, nhưng người đã ngăn tôi lại:

-Người cũng thú vị đấy, từ ngày mai hãy vào ở trong Bì Phương cung đi.

-

Bì Phương cung từ lúc xây dựng đến nay đã hơn mười năm nhưng không biết vì nguyên cớ gì mà không có ai ở, chỉ có Ngô tổ thỉnh thoảng lui tới vài ngày.

Thế là tôi lại sơ sệt nói:

-Tạ ân điển của Ngô tổ...

-

-Có phải người muốn nói không biết lấy gì báo đáp?

-

-Thiếp...

-

-Ngày tháng còn dài.

-

Người buông lại một câu khó hiểu rồi lập tức quay đi.

Đứng trong đình viện một hồi lâu, toàn thân tôi lạnh ngắt nhưng trong huyết mạch lại như có lửa đốt.

Tôi đã có tấm cung riêng của mình, có lựa là gấm vóc, được ăn ngon mặc đẹp.

Người thường xuyên lui tới, cách mỗi sáng lại cho kẻ dưới tới ban thường hậu hĩnh.

Tôi trở thành người được sủng ái mới, khiến ai xung quanh cũng đều ngưỡng mộ.

Thế nhưng nỗi bất an trong lòng tôi ngày càng lớn, thậm chí biến thành nỗi sợ hãi.

Bởi vì người chưa từng động vào tôi.

Mỗi lần đến, người hoặc là tựa cửa thối sáo, hoặc là uống rượu một mình, hay vùi đầu vào phê tấu chương, thậm chí rất ít khi chuyện trò với tôi.

Tôi không dám ngủ, cũng không dám làm phiền, chỉ cố gắng ngồi bên mép giường nhìn người.

Dưới ánh trăng, bóng người hiện rõ vẻ cô đơn lạc lõng, tôi không hiểu vì sao lại thế.

Cuộc sống của người là nỗi khao khát của biết bao con người, của biết bao kiếp sống.

Lập quốc xưng đế, tung hoành đất trời, hô phong hoán vũ, lẽ nào vẫn còn thứ để tiếc nuối.

Hoặc giả chi vì lòng người tham lam mãi mãi không biết thế nào là đủ?

Chẳng bao lâu sau tôi liền biết dụng ý của người.

Trong và ngoài triều bồng nhiên truyền tai nhau, tại sao Ngô tổ lại giết hại tướng lĩnh chiến công hiểm hách chốn sa trường, tất cả đều vì muốn có được một nữ nhân. Nữ nhân đó chính là tôi.

Thế là, dưới sức ép của Hoàng hậu đòi lấy cái chết ra để hoàn thành ý nguyện, tôi đã bị hạ chỉ đưa lên chùa tu hành chuộc tội.

Trước khi đi, trông thấy vẻ mặt đặc ý của Hoàng hậu, tôi đã hiểu ra.

Điều tiếng đó là do Hoàng hậu cố tình tạo ra, vì Hoàng hậu sợ, sợ nếu tôi được sủng ái sinh hạ nhi tử thì địa vị của mẹ con Hoàng hậu sẽ lung lay.

Còn người, rõ ràng là cũng vui vì điều đó, thậm chí còn cố ý xếp đặt.

Vì từ đầu đến giờ người chưa từng tin tưởng tôi.

Chắc là ngay hôm gặp mặt lần đầu tiên tại cung của Hoàng hậu, người đã nhận ra nỗi hận trong lòng mà tôi cố tình che giấu. Những ngày qua tôi chỉ là thứ đồ chơi để người dăm ba câu giải sầu mà thôi.

Tôi thâm cười nhạt.

Nữ nhân ngu ngốc, là người tự tìm lấy cái chết.

5.

Những ngày tháng thanh tịnh ăn chay niệm Phật không khó khăn như tôi tưởng tượng, tôi chuyên tâm nghiên cứu giáo huấn Phật gia, trong hai năm không hề ra khỏi chùa nửa bước. Sau đó đăng đàn giảng kinh, chẳng bao lâu danh tiếng bay khắp vùng.

Cái tôi có không chỉ là sắc đẹp, điều này đã được công nhận từ rất lâu rồi.

Cuối cùng người cũng đến.

Mấy năm nay, người đam mê Phật học, thường mời cao tăng vào cung giảng giải. Việc này, tôi đương nhiên biết rõ.

Người ngồi hàng đầu tiên, cách tôi có ba mét, sắc mặt lúc nào cũng lạnh lùng như thế, duy chỉ có đôi mắt ngày càng sáng ngời.

Xong xuôi cũng là lúc mặt trời lặn.

Trụ trì chuẩn bị cơm chay cho người, còn tôi lấy lý do không được khỏe để vắng mặt.

Núi rừng về đêm thật yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu và mảnh trăng lưỡi liềm thoát ẩn thoát hiện trong mây.

Tôi mặc trang phục nam nhân nước Tống đã chuẩn bị sẵn từ trước, đứng đợi trên con đường mà người chắc chắn sẽ đi qua khi trở về thiền phòng nghỉ ngơi.

Người trông thấy tôi, hơi cau mày:

-Người là nữ nhân thông minh.

-

Tôi chấp tay hành lễ:

-Tạ Ngô tổ đã khen ngợi.

-

-Người không hối hận chứ?

-

-Không hối hận.

-

-Tốt.

-

Sau cơn hoan lạc, cuối cùng tôi đã trở thành nữ nhân của người.

Vuốt ve hàng lông mày xéch, tôi hỏi:

-Có còn nhớ lần gặp mặt của năm năm về trước không?

-

Người hôn lên xương quai xanh của tôi:

-Vốn đã quên, nhưng hôm đó nghe Hoàng hậu giới thiệu nàng nên lại nhớ ra.

-

Tôi khẽ cười:

-Uống công thiếp nghĩ chàng vì thiếp mà không tiếc mất đi một vị tướng tài.

-

Khóe môi người cong lên:

-Ta thật sự mong rằng mình có thể vì một nữ nhân mà bất chấp tất cả.

-

Tại sao, nụ cười của người lại có vẻ mỉa mai tự chế giễu mình đến vậy? Tại sao lời nói của người lại lạnh lùng đến vậy?

-Nếu đã như vậy tại sao chàng không hạ lệnh triệt tiêu những lời thù dật đó?

-

-Có liên quan gì đến ta?

-

Đúng thế, người đâu có ngại gì, thậm chí dù là trước mặt Phật tổ, người vẫn tự theo ý mình.

Ví như lần đầu “gặp gỡ” này cũng là ở thiền phòng đấy thôi.

Phật tổ từ bi.

Tôi chính thức trở thành phi tử của người, ca ca của tôi trở thành tướng quốc.

Người ngày càng sủng ái tôi, một năm sau tôi hạ sinh con trai.

Nhìn con trai giống hệt người, trong đầu tôi chợt xuất hiện hình ảnh một đôi mắt hoàn toàn khác biệt.

Phu quân của tôi, phu quân đã qua đời, cũng là phu quân duy nhất của tôi trên cõi đời này.

Thằng bé rất khỏe mạnh và nghịch ngợm, có lúc đến tôi là mẫu thân của nó còn không chịu nổi, nhưng người lại rất thích.

Có một hôm, người ngồi bên long sàng ôm thằng bé vào lòng, vừa pha trog cho nó cười vừa chậm rãi nói:

-Sau này, con sẽ là một Hoàng đế giỏi của Đại Hạ ta, vì con được thừa hưởng trí tuệ của ta và mẫu thân con.

-

Tôi hơi kinh ngạc, nhìn trộm người, vẫn chỉ thấy dáng vẻ lạnh lùng không có gì khác biệt..

Tại sao tự nhiên người lại nói như vậy, có phải đã điều tra ra được điều gì hay thực lòng có ý định thế?

Nỗi bất an khó diễn tả dâng lên trong lòng, làm tôi trăn trở không sao ngủ được.

Sau nhiều ngày, tôi phái người tuyên ca ca vào cung. Không ngờ chưa gặp được ca ca, đã gặp ngay biến cố lớn trong triều.

Thái tử chém Ngô tổ bị thương, Tướng quốc dẫn binh bắt sống Thái tử, Ngô tổ lập tức hạ lệnh phế truất Thái tử và Hoàng hậu, giam vào ngục để điều tra.

Giây phút đó, toàn thân tôi nóng rực, nhưng máu trong người lại lạnh băng.

6.

Vết thương của người xấu đi rất nhanh, vô phương cứu chữa.

Tôi quỳ trước long sàng, nhận đại ấn.

Người thờ khó nhọc, giọng nói thều thào:

-Giết một tướng quân có ý tạo phản muốn tự xưng vương để giữ yên quốc gia, ta không hối hận. Nàng hận ta là điều đương nhiên. Chỉ có điều ta không muốn nàng cứ mãi chìm đắm trong thù hận không dứt ra được, nên

năm đó mới sắp xếp để nàng đi. Vậy nhưng nàng vẫn có ý muốn quay trở lại. Lúc đó, ta chợt nhận ra, có lẽ nàng hợp với chốn cung đình này, hợp với những tranh giành đó. Nếu đã như vậy ta sẽ để nàng toại nguyện... Ta không khiến nàng phải thất vọng đâu, vì ta thích ngắm nụ cười vô tư của nàng...

-

Cười ư? Bao nhiêu năm nay tôi có lúc nào thực sự cười đâu?

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy mắt người cong cong, đôi mắt không còn vẻ tinh anh như trước đang nhìn ra cửa sổ, nơi đó trăm hoa đua nở.

-Nàng biết vì sao nơi này được đặt tên là “Bỉ Phương cung” không? Vì nàng đã từng nói, nàng đến từ một nơi rất xa...

-

Đó là câu nói cuối cùng mà người để lại trước khi ra đi, tôi biết, câu nói đó không phải dành cho mình.

Tôi nắm chặt tay người, bàn tay lạnh ngắt như băng tuyết.

Một giọt lệ rơi xuống, chảy qua mu bàn tay tôi rồi lăn xuống lòng bàn tay người.

Tôi đã khóc, tôi đã khóc vì người, tại sao...

Ôm con trai lên kế thừa ngôi vị Hoàng đế, nhìn đám quần thần đang phủ phục dưới chân, sự trống trải trong lòng tôi không ngừng tăng lên.

Cuối cùng tôi cũng hiểu nỗi cô đơn trống trải của người đến từ đâu.

Tôi đã từng thề rằng, người giết chết phu quân tôi thì tôi sẽ đoạt lấy giang sơn của người.

Giờ đây tôi đã thực hiện được điều đó.

Người yên tâm, thiếp sẽ thay người gìn giữ Đại Hạ.

Bằng trái tim không bao giờ có thể lấp đầy của thiếp.

Ngô tổ, Nguyên Hạo.

-----HẾT-----

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1+1](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20: Ngoại Truyện: Ngô Tố Nguyên Hạo *](#)